

ДЖОАН РОУЛИНГ ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

Част 5 от „Хари Потър“

Превод от английски: Емилия Масларова, 2003

chitanka.info

*На Нийл, Джесика и Дейвид,
които превръщат моя свят във вълшебство...*

ГЛАВА ПЪРВА

УЖАСЪТ НА ДЪДЛИ

Денят — най-горещият досега за лятото — вече отминаваше и големите четвъртити къщи по улица „Привит Драйв“ тънеха в сънлива тишина. Обикновено лъснати до блясък, колите стояха целите в прах, а доскоро изумруденозелените морави бяха пожълтели и изсъхнали: заради сушата бяха забранили пръскачките. Лишени от обичайните си занимания — да мият автомобилите си и да косят тревата, жителите на „Привит Драйв“ се бяха скрили на сянка в прохладните къщи и бяха разтворили прозорците с надеждата да примамят ветреца, какъвто всъщност нямаше. Навън беше останало само поотраснало момче, което лежеше по гръб в една от цветните лехи на номер четири.

Беше възслабо, с черна коса и очила и имаше измъчения, нездрав вид на някой, който за кратко време се е източил доста. Джинсите му бяха протрити и зацапани, фланелката бе размъкната и избеляла, подметките на кецовете му бяха започнали да се отлепват. Заради вида си Хари Потър не беше любимец на съседите — хора, според които повлеканщината трябва да се наказва със закон, ала тази вечер той се беше спотаил зад кичестата хортензия и бе напълно невидим за минувачите. Всъщност можеше да бъде разкрит само ако вуйчо Върнън или леля Петуния проточеха глави от прозореца на всекидневната и погледнеха право към лехата долу.

Хари смяташе, че, общо взето, заслужава поздравления, задето му е хрумнало да се скрие тук. Е, не беше особено приятно да лежи на напечената твърда земя, но затова пък никой не го гледаше злобно и не му скърцаше със зъби толкова силно, че той да не може да си чуе новините, нито го обстрелваше със заядливи въпроси, както ставаше всеки път, ако Хари седнеше в дневната да погледа заедно с леля си и вуйчо си телевизия.

Мисълта му сякаш влетя през отворения прозорец, защото най-неочаквано Върнън Дърсли, вуйчото на Хари, се обади:

— Добре че момчето престана да досажда. Къде ли е все пак?

— Знам ли! — отвърна нехайно леля Петуния. — Няма го в къщата.

Вуйчо Върнън изсумтя.

— Ще ми *гледа новини*, моля ти се! — подметна злобно. — Какво ли е намислил пак! Де се е чуло и видяло момче на неговите години да гледа новини... Дъдли си няма и представа какво става по света, надали знае кой ни е министър-председател, камо ли друго! При всички положения къде ти по *нашите* новини ще съобщят нещо за *оная пасмина*...

— *Шшит*, Върнън! — спря го леля Петуния. — Прозорецът е отворен.

— А, да... извинявай, мила.

Семейство Дърсли се умълчаха. Докато слушаше рекламата за овесени ядки с плодове, Хари загледа как бавно по тротоара минава шантавата старица госпожа Фиг, голяма любителка на котки от съседната улица „Глициния“. Беше се свъсила и си мърмореше нещо. Хари беше много доволен, че се е скрил зад храста, понеже напоследък госпожа Фиг само да го зърнеше на улицата и тутакси го канеше на чай. Старицата тъкмо бе завила и се беше изгубила от поглед, когато през прозореца отново долетя гласът на вуйчо Върнън.

— Дъденцето на гости ли е?

— У семейство Полкис — рече с умиление леля Петуния. — Има си толкова много приятелчета, всички го обичат...

Хари едвам се сдържа да не прихне. Семейство Дърсли бяха изумително глупави по отношение на синчето си Дъдли. Моментално се хващаха на тъпите му опашати лъжи, че през лятната ваканция всяка вечер ходел на гости у някого от компанията си. Хари знаеше прекрасно, че Дъдли не ходи на никакво гости — всяка вечер се вихреха с бандата му в парка с детската площадка, трошаха каквото им се изпречи пред очите, пушеха по ъглите и замеряха с камъни минаващите коли и хлапетии. Беше ги виждал по време на вечерните си разходки из Литъл Уингинг — от началото на ваканцията Хари не правеше, кажи-речи, нищо друго, освен да кръстосва улиците и да събира по боклукчийските кофи изхвърлените вестници.

До ушите на Хари достигнаха първите звуци от мелодийката, предвещаваща началото на новините в седем часа, и стомахът му се сви. Беше чакал цял месец... ами ако се случеше именно тази вечер!

— *Летищата са задръстени с рекорден брой летовници, които не могат да се приберат по домовете си заради стачката на испанските носачи, продължаваща вече втора седмица...*

— Лично аз веднага ги изпращам да спят сладък следобеден сън цял живот — изръмжа вуйчо Върнън и заглуши края на изречението, но вече нямаше значение, навън в цветната леха Хари усети, че стомахът го е отпуснал.

Ако беше станало нещо, със сигурност щяха да го съобщят най-напред — смъртта и разрушенията са по-важни от някакви си летовници, които не можели да се приберат по домовете си.

Хари въздъхна тежко и се взря в сияйното синьо небе. Това лято всички дни си приличаха като две капки вода: напрежение, очакване, временно облекчение, после още по-голямо напрежение... и всеки път все по-настойчивият въпрос защо още не се е случило нищо.

Той пак нададе ухо с надеждата да долови някакъв макар и малък знак, какъвто мъгълите изобщо нямаше да разберат — може би че някой е изчезнал безследно, че е станала странна злополука... ала стачката на летищните носачи бе последвана от новини за сушата в югоизточните райони („Дано онзи отсреща слуша — избоботи вуйчо Върнън. — Бива ли такова нещо, да ми пуска посред нощ пръскачката!“), после за вертолет, който за малко да се разбие на една нива в графство Съри, после за прочута актриса, която се била развела с прочутия си съпруг („Много важно! Сякаш ни вълнуват гнусните им изневери!“ — изсумтя леля Петуния, въпреки че жадно следеше клюките за актрисата във всяко списание, до което се доберяха кокалестите ѝ ръце).

Извърнат към искрящото вечерно небе, Хари притвори очи точно когато водещият на новините оповести:

— *И накрая, това лято папагалът Пако е изнамерил нов начин да се поразхлади. Пако, обитател на „Петте пера“ в Барнсли, се е научил да кара водни ски! Мери Доркинс го посети, за да научи още подробности.*

Хари отвори очи. Щом бяха стигнали до папагалите, каращи водни ски, значи вече нямаше да чуе нищо, което си заслужава. Претърколи се внимателно и застана на четири крака, готов да пропълзи и да се измъкне от лехата под прозореца.

Беше се придвижил едва четири-пет сантиметра, когато едно след друго се случиха няколко неща.

Дремливата тишина бе нарушена от силно кънтящо *пук!*, екнало като изстрел, изпод една от паркираните наблизко коли изскочи котка, която се стрелна нанякъде, откъм всекидневната на семейство Дърсли се чува писък, гръмогласна ругатня и звук от натрошен порцелан и сякаш това е знакът, който Хари само е чакал, той рипна и издърпа от колана на джинсите тъничка дървена пръчка, все едно вади сабя от ножница, ала още преди да се изправи, си блъсна главата в отворения прозорец на семейство Дърсли. От трясъка леля Петуния се разпищя още по-силно.

Хари имаше чувството, че главата му се е разцепила. Притъмня му, той залитна, опита да насочи поглед към улицата, за да открие кой е причинил шума, ала едвам се задържа на крака, когато от отворения прозорец се пресегнаха две червендалести ръчища и се вкопчиха в гърлото му.

— *Прибирай... я!* — изрева вуйчо Върнън направо в ухото на Хари. — *Веднага! Ами ако... я види някой!*

— *Пускай... ме!* — простена Хари.

Последва кратко боричкане: с лявата ръка Хари дърпаше дебелиите като кебапчета пръсти на вуйчо си, а с дясната стискаше здраво вдигнатата магическа пръчка, сетне, точно когато болката в темето на момчето затуптя особено неприятно, вуйчо Върнън вресна като ударен от ток и пусна племенника си. У Хари сякаш се бе надигнала някаква невидима сила, която не позволяваше на вуйчото да го удържи.

Задъхан, Хари се свлече върху кичестата хортензия, после се изправи и се огледа. Нямаше и следа от онова, което бе издало силния пукот, затова пък по редица прозорци наоколо се виждаха доста надничащи лица. С най-невинното си изражение той побърза да пхне магическата пръчка обратно в джинсите.

— *Каква прекрасна вечер!* — провикна се вуйчо Върнън и помахна на госпожа Номер седем отсреща, която се беше ококорила иззад мрежестите пердета. — *Чухте ли как изтряска одеде оная кола? Изкара ни ангелите и на мен, и на Петуния.*

Хилеше се ужасно, като откачен, докато любопитните съседи се скриха зад своите прозорци, после усмивката му се превърна в яростна

гримаса и той кимна на Хари да се приближи.

Момчето пристъпи две-три крачки напред, като се постара да застане така, че протегнатите ръце на вуйчо Върнън да не го докопат и да продължат да годушат.

— Какво, *по дяволите*, си намислил, момче? — изграчи вуйчо Върнън, разтреперан от гняв.

— Какво да съм намислил? — попита хладно Хари.

Продължи да оглежда улицата все така с надеждата да зърне човека, предизвикал пукота.

— Да ми гърмиш като със стартов пистолет точно под нашия...

— Не бях аз — отсече момчето.

До месестото мораво лице на вуйчо Върнън изникна и лицето на леля Петуния — тънко и дългнесто като на кобила. Беше много сърдита.

— Защо се навърташ под нашия прозорец, а?

— Точно така, Петуния! *Какво търсеше под нашия прозорец, момче?*

— Слушах новините — призна си Хари.

Леля му и вуйчо му се спогледаха възмутено.

— Слушал новините, моля ти се! *Пак ли, бе?*

— Ами те се сменят всеки ден — отвърна Хари.

— Не ми се прави на голям всезнайко, момче! Казвай какво кроиш и не ме баламосвай повече с тия дрънканици за *новините*! Знаеш много добре, че *оная пасмина*, с която си се сдушил...

— Внимавай, Върнън! — изшушука леля Петуния и вуйчо Върнън сниши глас, та Хари едвам го чуваше. — Знаеш, че по *нашите новини* не съобщават нищо за *твоята пасмина*.

— Ти ще кажеш! — възрази Хари.

Семейство Дърсли го зяпнаха, после леля Петуния заяви:

— Малък гаден лъжец! За какво са тогава всичките ония... — Тя също сниши глас и Хари трябваше да разчете по устните ѝ следващата дума — *сови*... Нали те ти носят новини?

— Ами да! — прошепна победоносно вуйчо Върнън. — Не се прави на ударен, момче! Сякаш не знаем, че научаваш всичките новини от ония разнасящи зарази птици!

Хари се поколеба. Този път не му беше никак лесно да каже истината, макар че леля му и вуйчо му едва ли и подозираха колко му е

неприятно да я признае.

— Совите... не ми носят новини — рече глухо.

— Не ти вярвам — сопна се начаса леля Петуния.

— Нито пък аз — отсече и вуйчо Върнън.

— Наясно сме, пак си намислил някоя щуротия — допълни лелята.

— Не сме чак толкова глупави, я! — рече вуйчо Върнън.

— Е, това вече е *новина* за мен — отговори ядосан Хари и още преди Дърсли да му отвърнат, се врътна кръгом, прекоси моравата, прекрачи ниската ограда и тръгна по улицата.

Беше загазил не на шега и го знаеше. По-късно, ще не ще, трябваше да се изправи пред леля си и вуйчо си и да си плати за грубостта, сега обаче това не го вълнуваше особено — беше погълнат от далеч по-неотложни неща.

Сигурен бе, че пукотът се е чул, защото някой се е магипортирал. Точно такъв звук издаваше и домашното духче Доби всеки път, щом изчезнеше като дим. Нима бе възможно Доби да е тук, на „Привит Драйв“? И да го следи и сега? При тази мисъл Хари се завъртя и огледа пак улицата, но по нея нямаше жива душа, а момчето бе сигурно, че Доби не може да става невидим.

Продължи нататък, почти не забелязваше откъде минава — напоследък непрекъснато обикаляше тези улици и краката му сами го отвеждаха до любимите места. От време на време Хари поглеждаше през рамо. Беше сигурен, че докато е лежал сред посърналите бегонии на леля Петуния, край него е имало някой с магически способности. Защо обаче не му е казал нищо, защо не се е обадил, защо сега се спотайва?

После го завладя безсилие, а заедно с това увереността му се изпари.

Ами ако не е бил магически звук? Ами ако той, Хари, търсеше толкова отчаяно и най-дребния знак за връзка със света, към който принадлежеше, че се хващаше и на най-обикновени шумове? Откъде можеше да е *сигурен*, че някой съсед не е счупил нещо?

Почувства как стомахът му се обръща и преди да се е усетил, отново го обори безнадеждността, която го преследваше още от началото на лятото.

В пет сутринта на другия ден будилникът щеше да го вдигне от сън, та Хари да плати на совата, която му доставяше „Пророчески вестни“ — но дали изобщо имаше смисъл да го получава и занапред? Напоследък само поглеждаше първата страница и захвърляше вестника — щом ония, които го списват, най-сетне проумееха, че Волдемор се е завърнал, именно там щяха да поместят новината, а Хари се интересуваеше единствено от нея.

При повечко късмет щяха да пристигнат и сови с писма от най-добрите му приятели — Рон и Хърмаяни, но Хари отдавна бе изоставил всяка надежда, че сред думите им ще открие някакви вестни.

„По очевидни причини не можем да ти съобщим много за тизнаеш-какво... Предупредиха ни да не казваме нищо съществено, да не би писмата да се изгубят... Много сме заети, не мога обаче да влизам в подробности... Тук стават доста неща, ще ти разправим, когато се видим...“

Но кога ли щяха да се видят? Явно никой не си правеше труда да посочи точна дата. На картичката по случай рождения му ден Хърмаяни бе драснала: „Надявам се да се видим съвсем скоро“, ала колко ли скоро беше това „скоро“? Доколкото Хари можеше да съди от мъглявите подмятания в писмата им, Хърмаяни и Рон бяха заедно, вероятно в дома на Рон. Сърцето му се свиваше при мисълта, че двамата се забавляват до припадък в „Хралупата“, а него са го зарязали на „Привит Драйв“. Всъщност им беше толкова сърдит, че изхвърли, без дори да ги отваря, двете кутии шоколадови бонбони от сладкарничка „Меденото царство“, които му бяха пратили за рождения ден. Скоро след това съжали, понеже същия ден леля Петуния сервира за вечеря само спаружена салата.

И с какво толкова бяха заети Рон и Хърмаяни? Защо той, Хари, не беше зает? Нима не беше доказал, че умее да се справя с много повече неща от тях? Нима всички бяха забравили какво е извършил? Нали тъкмо той беше попаднал на онова гробище и видя как умъртвяват Седрик, нали именно него завързаха за един надгробен камък и едва не го убиха!

„Не мисли за това“, заповтаря си строго Хари за стотен път през последния месец. Не стига, че в кошмарите си отново и отново попадаше на гробището, ами да го вижда и наяве!

Зави и излезе на малкия площад „Магнолия“. Някъде по средата му подмина тясната пресечка при гаража, където за пръв път беше зърнал своя кръстник. Поне Сириус му влизаше в положението. Точно както писмата на Рон и Хърмаяни, без съмнение и неговите не съдържаха никакви новини, затова пък в тях имаше поне думи на предупреждение и утеха, а не дразнещи недомлъвки: „Знам, сигурно ти е криво... Не си търси белята и всичко ще бъде наред... Внимавай много, не действай прибързано...“

Щом прекоси площада, зави по „Магнолия Роуд“ и тръгна към притъмнелия парк с детската площадка, Хари си помисли, че — общо взето — е изпълнил заръката на Сириус. Поне бе устоял на изкушението да си грабне багажа и да отпраши сам с летящата си метла към „Хралупата“. Смяташе, че поведението му е много примерно, като се има предвид колко вбесен и отчаян е, задето го държат тъй дълго на „Привит Драйв“, където той волю-неволю трябваше да се спотайва из цветните лехи с надеждата да чуе нещо, от което да разбере какво върши Лорд Волдемор. Все пак го заболя, че човек, който е лежал цели дванайсет години в затвора за магьосници Азкабан, измъкнал се е оттам, опитал се е да извърши същото убийство, заради което някога са го осъдили, а после е избягал с краден хипогриф, сега го поучава и го съветва да не действа прибързано.

Хари се прехвърли през заключената врата на парка и тръгна по изсъхналата трева. Подобно на улиците наоколо, и тук беше съвсем пусто. Момчето се озова при люлките, отпусна се в единствената, която Дъдли и приятелчетата му не бяха успели да изпотрошат, обви ръка около веригата и се вгледа замислено в земята. Вече не можеше да се крие в цветната леха на семейство Дърсли. Утре щеше да се наложи да измисли друг начин, за да чуе новините. Междувременно не очакваше нищо освен поредната тревожна и мъчителна нощ — дори да се отърсеше от кошмарите за Седрик, пак му се присънваха ужаси с дълги тъмни коридори без изход или със заключени врати, които Хари си обясняваше с това, че когато не спи, постоянно се чувства като хванат в капан. Често се случваше старият белег върху челото да го наболява, обаче не си правеше илюзии, че Рон, Хърмаяни и Сириус ще видят вече нещо интересно в това. Навремето болката в белега ги беше предупреждавала, че мощта на Волдемор укрепва, но сега, след като

той се беше завърнал, приятелите на Хари вероятно щяха да му напомнят, че няма нищо тревожно, задето белегът е раздразнен, че това си е в реда на нещата и би могло да се очаква...

Порази го мисълта колко несправедливо е всичко — чак му идеше да крещи от гняв. Ако не беше той, никой нямаше и да знае, че Волдемор се е върнал! И какво получи Хари за награда: да го държат цели четири седмици в Литъл Уингинг, напълно откъснат от света на магьосниците и принуден да клечи из увехналите бегонии колкото да чуе, че някакви папагали се били научили да карат водни ски! Как беше възможно Дъмбълдор да го забрави толкова лесно? Защо Рон и Хърмаяни се бяха събрали, без да повикат и него? Колко още Хари трябваше да стиска зъби и да търпи Сириус да му разправя да си кротувал и да слушал, докога трябваше да устоява на изкушението да драсне няколко реда на ония глупаци в „Пророчески вести“, за да им каже, че Волдемор се е завърнал? Такива мисли се въртяха в бясна вихрушка из главата на Хари, от яд на гърлото му бе заседнала буца, а край него се спускаше заддушна кадифена вечер, дъхтяща на топла изсъхнала трева и огласяна само от далечния тътен на движението по пътя зад оградата на парка.

Не знаеше колко дълго е седял на люлката, когато някакви гласове прекъснаха размишленията му и той вдигна очи. Лампите по улиците край парка хвърляха мъжделив светлик, който все пак бе достатъчен, та момчето да види, че през парка вървят няколко души. Единият пееше с цяло гърло мръснишка песен. Другите се хилеха. Тикаха скъпи велосипеди-бегач, които подрънкваха тихо.

Хари знаеше кои са те. Силуетът най-отпред безспорно бе на братовчед му Дъдли Дърсли, който, следван от вярната си банда, се прибираше, без да бърза особено.

Пак си беше дебел, но жестоката диета през изминалата година и откритието, че притежава нова дарба, го бяха преобразили — поне на външен вид. Както вуйчо Върнън разправяше прехласнат на всеки, готов да го слуша, наскоро Дъдли бе станал шампион в тежка категория на първенството по бокс сред училищата в югоизточната част на страната. От „благородния спорт“, както го определяше вуйчо Върнън, Дъдли изглеждаше по-застрашително и от времето в началното училище, когато Хари му бе служил за първа боксова круша. Сега Хари изобщо не се страхуваше от братовчед си, но не

смяташе и че има повод за празник, задето Дъдли се е научил да удря по-силно и по-точно. Децата в квартала бяха ужасени от него — плашеха се от Дъдли дори повече, отколкото от „онзи Потър“, който, както ги бяха предупредили, бил закоравял хулиган и учел в Строго охранявания център за непоправими непълнолетни престъпници „Свети Брут“.

Хари гледаше как тъмните сенки прекосяват тревата и се питаше кого ли са скъсали от бой тази вечер. „Хайде, обърнете се, де — заподканя ги той наум, докато ги наблюдаваше. — Хайде... погледнете насам... ето ме тук сам-самичък... елате да си премерим силите.“

Видеха ли го, приятелчетата на Дъдли тутакси щяха да дотичат и какво тогава щеше да прави братовчед му? За нищо на света нямаше да допусне да се изложи пред бандата си, но и не му стискаше да предизвика Хари... Щеше да падне голяма веселба, докато Дъдли се двоуми и се чуди какво да прави, а Хари се заяжда с него и го гледа нагло, понеже знае, че братовчед му е безсилен да отвърне... Ако пък някой от другите понечеше да удари Хари, той беше готов — беше извадил магическата пръчка. Само да посмеят... тъкмо щеше да излее поне мъничко от отчаянието си върху момчетата, превърнали навремето живота му в ад.

Те обаче не се обърнаха, не го забелязаха, вече бяха на хвърлей от оградата. Хари едвам се сдържа да не им извика... но беше глупаво да налита на бой... в никакъв случай не биваше да прави магии... току-виж този път го изключили.

Гласовете на приятелчетата на Дъдли заглъхнаха, фигурите им вече не се виждаха — те се бяха отправили към „Магнолия Роуд“.

„Е, сега доволен ли си, Сириус! — помисли си мрачно Хари. — Не действам прибързано. Не си търся белята. За разлика от теб!“

Изправи се и се протегна. Леля Петуния и вуйчо Върнън явно смятаха, че когато и да се върне Дъдли, точно това е приличното време човек да се прибира вкъщи и който се появи по-късно, вече е закъснял. Вуйчо Върнън се беше заканил, че върне ли се още веднъж след братовчед си, ще го затвори в килера, та потиснал прозявката си, ала все така начумерен, Хари се отправи към изхода на парка.

Както на „Привит Драйв“, и на „Магнолия Роуд“ имаше големи четвъртити къщи с безукорно подравнени морави, всичките собственост на големи четвъртити чичковци с лъснати до блясък коли

като на вуйчо Върнън. Хари предпочиташе Литъл Уингинг вечер, когато прозорците с дръпнати пердета хвърляха в мрака цветни светлини, ярки като скъпоценни камъни, и докато минаваше покрай обитателите на градчето, не рискуваше да чуе неодобрително мърморене за „престъпния“ си вид. Крачеше бързо и затова някъде по средата на „Магнолия Роуд“ зърна отново момчетата от бандата на Дъдли — сбогуваха се в началото на площада. Хари се спотаи в сянката на висок люляков храст и зачака.

— ... и квичеше като заклано прасе, а? — възкликна Малкълм, а другите се запревиваха от смях.

— Дясното ти кроше беше неотразимо, Ди Грамада — намеси се и Пиърс.

— Утре по същото време, а? — попита Дъдли.

— Направо вкъщи, нашите ще излизат някъде — предложи Гордън.

— Е, до утре! — рече Дъдли.

— Чао, Дъд!

— До утре, Ди Грамада!

Хари изчака другите от бандата да се разотидат и продължи пътя си. Щом гласовете им заглъхнаха съвсем, заобиколи ъгъла към площад „Магнолия“, забърза и не след дълго настигна Дъдли, който се клатушкаше бавно-бавно и си тананикаше фалшиво.

— Ей, Грамада!

Братовчед му се обърна.

— Я, ти ли си бил! — изсумтя той.

— Откога си станал „Грамада“? — попита Хари.

— Я млъквай! — изръмжа Дъдли и му обърна гръб.

— Страхотен прякор, няма що! — продължи ухилен Хари и се изравни с братовчед си. — Но за мен ще си останеш винаги „хубавото ми Дъденце“.

— МЛЪКВАЙ, чу ли! — сопна се Дъдли, а ръцете му, приличащи на пушени бутове, се бяха свили в пестници.

— Момчетата не знаят ли как ти вика майка ти?

— Затваряй си плювалника.

— Ама на нея не ѝ казваш да си затваря плювалника. Ами „миличкото ми“, ами „Дъделинчо“... Мога ли да те наричам така?

Братовчед му си замълча. Очевидно трябваше да впрегне цялото си самообладание, за да се сдържи и да не фрасне с все сила Хари.

— Е, днес кого помляхте от бой? — попита Хари и усмивката му помръкна. — Пак ли някое десетгодишно хлапе? Знам, преди две вечери сте наредили хубаво Марк Евънс...

— Сам си го изпроси — озъби се Дъдли.

— А, такава ли била работата!

— Предизвика ме, нахалникът му с нахалник.

— Виж ти! Да не ти е казал, че приличаш на шопар, когото са дресирали да върви на задни крака, а? Че това не е никакво предизвикателство, Дъд, това си е чиста истина.

Върху челюстта на Дъдли затрепка мускулче. Хари бе неописуемо доволен, че е вбесил братовчед си — имаше чувството, че си излива целия яд върху него, той му беше единственият отдушник.

Завиха надясно по пресечката, където Хари бе видял за пръв път Сириус — тя бе най-прекият път от площад „Магнолия“ до улица „Глициния“. Беше безлюдна и много по-тъмна от улиците, които свързваше, защото по нея нямаше осветление. Стъпките на двете момчета почти не се чуваха, заглушени между стените на гаража от едната страна и високата ограда от другата.

— Мислиш се за голяма работа само защото носиш онова нещо, а? — подметна след малко Дъдли.

— Кое нещо?

— Онова... дето го криеш.

Хари пак се ухили.

— Е, не си чак такъв смотаняк, какъвто изглеждаш, а, Дъд? Иначе нямаше да можеш хем да вървиш, хем да говориш.

Хари извади магическата пръчка. Забеляза, че Дъдли я попоглежда с крайчеца на окото.

— Забранено ти е — подвижна веднага братовчед му. — Знам аз. Като нищо ще те изключат от онова училище за перковци, дето учиш.

— Откъде си толкова сигурен, Грамада, че не са променили правилата?

— Не са, не са — отвърна бързо Дъдли, макар да не звучеше особено убеден.

Хари се подсмихна.

— Само че не ти стиска да се пребориш с мен без това нещо — изръмжа Дъдли.

— А пък теб те е шубе да набиеш едно десетгодишно хлапе, ако ония четиримата не ти стоят зад гърба. На колко години беше противникът ти, когато спечели боксовата титла, с която се фукаш на всеки срещнат? На седем годинки ли? Или на осем?

— За твоє сведение, беше на шестнайсет — сопна се Дъдли — и когато го проснах, цели двајсет минути лежа ни жив, ни умрял, пък беше два пъти по-тежък от теб. Ще видиш ти, като кажа на тате, че пак ми размахваш онова нещо...

— Сега ще хукнеш да ме натопиш, а? Само не ми казвай, че великият боксов шампион си е глътнал езика заради пръчката на „оня гадняр“, Хари.

— Да, ама нощем не си чак такъв смелчага — заяде се Дъдли.

— А сега, Дъденце, какво е според теб, не е ли *нощ*? Така му викаме, след като се мръкне.

— Говорех ти, когато си в леглото — озъби се Дъдли.

Беше се заковал на място. Хари също спря и се втренчи в братовчед си. Месестото му лице почти не се виждаше, но той все пак долови странното ликуване, изписало се върху него.

— В какъв смисъл не съм смел в леглото? — озадачи се Хари. — От какво толкова ще се плаша, от възглавниците ли?

— Нощес те чух — изсъска задъхан Дъдли. — Говореше насън. Стенеше.

— Как така съм стенел? — ахна Хари, този път обаче се вцепени и стомахът му се сви.

Предната нощ отново се бе озовал насън в гробището. Дъдли прихна така, сякаш излая, и уж захленчи със сълзлив гласец:

— „Не убивайте Седрик! Не убивайте Седрик!“ Кой е тоя Седрик? Твоят приятел ли?

— Аз... ти лъжеш — рече неволно Хари.

Ала устата му беше пресъхнала. Той знаеше, че Дъдли не лъже — как иначе щеше да знае за Седрик?

— „Татко! Помогни ми, татко! Той ще ме убие, татко! Олелеее!“

— Млъквай! — рече тихо Хари. — Чу ли, Дъдли, млъквай, предупреждавам те!

— „Ела да ми помогнеш, татко! Мамо, помогни ми! Той уби Седрик! Помогни ми, татко! Той ще ме...“ *Не насочвай това нещо към мен!*

Дъдли отстъпи назад и опря гръб о стената. Хари сочеше с магическата пръчка право към сърцето му. Усещаше в жилите си да тупти трупалата се цели четиринайсет години омраза към братовчед му — би дал всичко, за да направи една магия, да урочаса Дъдли и той да допълзи вкъщи безсловесен като насекомо, с дълги щръкнали пипала...

— Само да си посмял да го повториш още веднъж! — закани се Хари. — Ясно ли е?

— Махни това нещо от мене!

— Попитах, *ясно ли ти е?*

— *Махни го!*

— ЯСНО ЛИ Е?

— МАХНИ ГО ТОВА НЕЩО ОТ...

Дъдли ахна и потрепери, сякаш го бяха потопили в леденостудена вода.

С вечерта се беше случило нещо. Обсипаното със звезди индиговосиньо небе изневиделица беше станало катраненочерно, без лъч светлинка — звездите, луната, обвитите като в пелена улични лампи в двата края на пресечката бяха изчезнали сякаш вдън земя. Не се чуваха и далечният тътен на автомобилите, и шепотът на дърветата. Дъхавата топла вечер най-неочаквано бе станала хапещо, пронизващо студена. Двете момчета бяха заобиколени от пълна, непрогледна притихнала тъма, все едно някаква великанска ръка бе спуснала над цялата уличка дебел леден плащ, който ги заслепяваше.

За миг Хари си помисли, че въпреки усилията да се сдържи е направил, без да се усети, магия, сетне обаче разумът му настигна сетивата: не му беше по силите да угаси звездите. Погледна в едната, после и в другата посока, мъчейки се да види нещо, ала мракът притисна очите му досущ безтегловно було.

В ухото на Хари екна ужасеният глас на Дъдли.

— К-какви ги вършиш? П-престани!

— Не върша нищо. Млъквай и стой мирно!

— Ама не в-виждам нищичко. Ами сега? Ос-слепял съм... Не мога...

— Казах ли ти да мълчиш!

Застанал като вкаменен, Хари пак извърна невиждащи очи наляво, после надясно. Беше толкова студено, че целият трепереше. С настръхнали косми по ръцете и с щръкнала на темето коса, Хари се ококори и се заозърта като слепец.

Бе немислимо... не можеше да са тук... в Литъл Уингинг... Хари наостри уши... Щеше да ги чуе още преди да ги е видял.

— Ще к-кажа на татко, така да знаеш! — изхленчи Дъдли. — Ккъде си? Какво п-правиш?...

— Ще млъкнеш ли най-последно? — изсъска му Хари. — Опитвам се да чуя...

Ала спря насред изречението. Бе чул тъкмо онова, от което се страхуваше.

Не бяха сами на уличката — имаше още нещо, което дишаше тежко, със свистене, на пресекулки. Както стоеше разтреперан във вледеняващия въздух, Хари усети, че го залива мощна вълна от страх.

— Стига! Престани, де! Ще те фрасна, така да знаеш!

— Млъквай, Дъдли...

БАААМ!

Отстрани върху главата му се стовари пестник, от който подскочи. Пред очите му заиграха вихрени бели светлинки. За втори път само от час Хари изпита чувството, че главата му се е разцепила — след миг той се строполи на земята и магическата пръчка изхвърча от ръката му.

— Ах, Дъдли! Малоумник такъв! — извика Хари с насълзени от болката очи, сетне запълзя на четири крака и заопипва трескаво в мрака.

Чу как Дъдли залита, как се удря в оградата и се препъва.

— ВЪРНИ СЕ, ДЪДЛИ! ТИЧАШ ПРАВО КЪМ НЕГО!

Разнесе се ужасен смразяващ писък и стъпките на братовчед му изведнъж спряха. В същия миг Хари усети зад гърба си леденостуден повей, който можеше да означава едно-единствено нещо. Онзи не беше сам.

— ДЪДЛИ, НЕ СИ ОТВАРЯЙ УСТАТА! КАКВОТО И ДА ПРАВИШ, НЕ СИ ОТВАРЯЙ УСТАТА! Пръчката ми! — зашепна трескаво Хари и заопипва земята с ръце, зашавали като паяци. — Къде ми е... пръчката... Лумос!

Изрече заклинанието машинално, отчаяно му трябваше светлинка, та да продължи търсенето... и за негово облекчение, колкото и да не му се вярваше, на сантиметри от дясната му ръка лумна светлина... връхчето на магическата пръчка се беше запалило. Хари я грабна, изправи се някак на крака и се обърна.

Застина.

Към него плавно се плъзгаше великанска качулата сянка, без крака, нито лице под мантията, и почти без да докосва земята, засмукваше нощта.

Хари залитна назад и вдигна магическата пръчка.

— *Експекто патронум!*

От върха на пръчката се изви сребриста струйка дим и дименторът забави ход, но заклинанието не подейства достатъчно — като си настъпваше ходилата, Хари се отдръпна още назад, а дименторът се устреми към него. Паника замъгли съзнанието на момчето... *съсредоточи се...!*

Изпод мантията на диментора се показаха две сивкави люспести ръце, целите в слуз, които се пресегнаха към Хари. Ушите му писнаха от напора на звука.

— *Експекто патронум!*

Гласът му прозвуча някак глух, далечен. От магическата пръчка се изви втора струйка сребърен дим, по-слаба и от първата... Хари не можеше да направи магията, заклинанието му не действаше.

В главата му екна смях, писклив и оглушителен... мъртвешки студеният дъх на диментора с мирис на гнилоч вече изпълваше дробовете му... давеше го... *мисли си... за нещо... за някой щастлив миг...*

Ала вътре у Хари нямаше щастие... дименторът го сграбчи с ледени пръсти за гърлото... пискливият кикот ставаше все по-силен и по-силен... в главата на Хари един глас изрече: „*Поклони се на смъртта, Хари... Може дори да не боли... Не знам как е... Никога не съм умирал...*“

Нямаше да види никога вече Рон и Хърмаяни...

Докато се мъчеше да си поеме дъх, лицата им изникнаха съвсем ясно в съзнанието му.

— *ЕКСПЕКТО ПАТРОНУМ!*

От върха на магическата пръчка внезапно изскочи огромен сребърен елен, който прониза с рогата си диментора точно на мястото, където би трябвало да е сърцето му, отблъсна го назад, сякаш е безтегловен като мрака, пак се хвърли към него, а дименторът, разгромен, се отдалечи като прилеп.

— НАСАМ! — викна Хари на елена. Завъртя се и се втурна по уличката, както държеше високо светещата магическа пръчка. — ДЪДЛИ? ДЪДЛИ!

След десетина крачки се озова при тях: Дъдли се беше свил на кравай върху земята и бе затулил с ръце лицето си. Над него се беше надвесил друг диментор, който бавно, едва ли не с любов, го дърпаше със слюзести ръце за китките и бе доближил качулата глава до лицето му, сякаш всеки миг ще го целуне.

— ДРЪЖ! — извика Хари и покрай него в шеметен галоп профуча сребърният елен, който той беше измагьосал.

Безокото лице на диментора бе само на два-три сантиметра от Дъдли, когато го прободоха сребърните рога — те запокитиха във въздуха страшилището, което, подобно на своя събрат, се изгуби, погълнато от мрака, а през това време еленът препусна към дъното на уличката и се стопи в сребристо облаче дим.

Луна, звезди, улични лампи — в миг всичко оживя наново. По пресечката премина топъл ветреца. Дърветата из градините наоколо зашумолиха, въздухът пак се огласи от обичайния тътнеж на автомобилите, прекосяващи площад „Магнолия“. Хари не бе способен и да се помръдне, сетивата му се бяха изопнали като тетива, той все още беше вцепенен от рязкото връщане към нормалния живот. След миг забеляза, че фланелката му се е лепнала за гърба — беше плувнал в пот.

Направо не можеше да повярва, че това наистина се е случило. Диментори тук, в Литъл Уингинг!

Дъдли продължаваше да се гърчи на земята, да хленчи и да трепери като лист. Хари се надвеси да провери дали братовчед му е в състояние да се изправи, точно тогава обаче чу как отзад някой тича към тях. Отново вдигна по инстинкт магическата пръчка и скочи, за да застане лице в лице с... госпожа Фиг.

Смахнатата грохнала съседка стигна задъхана при момчетата. Прошарената ѝ коса се бе измъкнала на кичури от мрежичката,

люшкащата се на китката ѝ пазарска торба подрънкваше, карираните топлинки още малко и да се изхлузят от краката ѝ. Хари понечи да скрие в панталона си магическата пръчка, та да не се вижда, но...

— Не я прибирай, глупчо такъв! — изпищя бабката. — Ами ако наоколо се спотайват още такива? Ох, ще го *удуша* тоя Мъндънгус Флечър!

ГЛАВА ВТОРА

НАШЕСТВИЕТО НА СОВИТЕ

— Моля? — ахна Хари недоумяващо.

— Тръгнал си той! — закърши ръце госпожа Фиг. — Трябвало да се срещне с някакъв, за да обсъдели казаните, които им били паднали! Казах му, че жив ще го одера, ако вземе да ми изчезне, ама кой да слуша! На ти сега! Диментори! Пак добре, че за всеки случай пратих Господин Тибълс да се навърта. Но няма за кога да стърчим тук! Побързай, трябва да те приберем у дома! Олеле, какви само неприятности ни чакат, хич не ми се мисли! Ще го *убия*!

— Ама... — От откритието, че откачената грохнала съседка, която си умираше за котки, знае що е диментори, Хари се вцепени едва ли не точно толкова, колкото и от срещата с тях на малката уличка. — Ама вие... вие да не сте *магьосница*?

— Аз съм безмощна и Мъндънгус го знае прекрасно, та как, да го вземат мътните, може да очаква от мен да ти помогна да се пребориш с дименторите? Остави те съвсем без прикритие, хем го *предупредих*...

— Да не би да ме следи Мъндънгус? Я... значи е бил той! Магипортира се точно пред вкъщи!

— Да, да, да, ама добре че за всеки случай паркирах Господин Тибълс на пост под една кола, та той изприпка да ме предупреди, но докато дойда у вас, ти вече беше излязъл... и сега... олеле, *какво* ли ще каже Дъмбълдор? Ей, ти! — провикна се старицата към Дъдли, който още лежеше възник наред пресечката. — Размърдай си дебелия задник и ставай от земята, и по-чевръсто, чу ли!

— Нима познавате Дъмбълдор? — зяпна я Хари.

— То оставаше да не го познавам, че кой не познава Дъмбълдор! *Хайде*, стига сме се мотали... няма да мога да ти помогна, ако онези се върнат... досега най-голямото ми постижение е да трансфигурирам пакетче чай.

Старицата се наведе, сграбчи с кокалеста длан една от тлъстите ръце на Дъдли и го затегли.

— Ставай, лоена буцо, и без туй от теб полза никаква! Ставай, де!

Ала Дъдли или не можеше, или не искаше да се помръдне. Стиснал устни, блед като платно, продължи да лежи на земята и да трепери.

— Нека аз!

Хари се вкопчи в ръката на братовчед си и го вдигна. Едва го закрепил на крака. Дъдли сякаш всеки миг щеше да припадне. Очичките му се бялнаха нагоре, по лицето му бяха избили ситни капки пот и в мига, в който Хари го пусна, той залитна застрашително напред.

— Побързайте! — викна истерично госпожа Фиг.

Хари праметна тежката ръка на Дъдли през рамото си и поприведен под килограмите му, го завлачи към пътя. Старицата заситни пред тях и щом излезе на ъгъла, надзърна притеснена.

— Не прибирай магическата пръчка, чу ли! — заръча тя на Хари, когато тръгнаха по „Глициния“. — То оставаше да спазваш точно сега Указа за секретност! И бездруго ще излезем виновни, поне да има защо. Ами Целесъобразното ограничаване на магьосничеството от невръстни... точно от *това* се страхуваше Дъмбълдор... Бре, какво е това там, в дъното на улицата? А, няма страшно, господин Прентис... не прибирай магическата пръчка, момче, колко пъти да ти повтарям, че не мога да ти помогна?

Никак не беше лесно Хари хем да държи пръчката, хем да мъкне Дъдли. Той го сръчка припряно в ребрата, но братовчед му явно бе изгубил всякакво желание да се движи сам. Беше се отпуснал с цялата си тежест върху рамото на Хари и тътреше грамадните си ходила по земята.

— Защо, госпожо Фиг, не сте ми казвали, че сте безмощна? — попита Хари, задъхан от усилието. — Колко пъти съм идвал у вас... защо не сте ми споменавали нищо?

— По заповед на Дъмбълдор. Възложиха ми да те държа под око, но без да се издавам, беше съвсем невръстен. Извинявай, Хари, че вечно те тормозех, но семейство Дърсли нямаше да те пуснат за нищо на света при мен, ако се усъмнях, че ти е приятно. Да ти призная, хич

не беше лесно... но, гръм и мълнии — занарежда покрусена старицата и пак закърши ръце, — само да научи Дъмбълдор... бива ли такова нещо, Мъндънгус да се измъкне точно когато трябваше да стои на пост до полунощ... *къде ли се е запилял?* Как сега ще кажа на Дъмбълдор? Не мога да се магипортирам.

— Имам сова, мога да ви услужа — простена Хари, като се питаше дали гръбнакът му няма да се прекърши под тежестта на Дъдли.

— Нищо не разбираш, Хари! Дъмбълдор трябва да действа незабавно, че в министерството си имат начини да откриват магиите, направени от невръстни, и вече знаят, помни ми думата.

— Но аз нямах избор, бях принуден да направя магия, за да се отърва от дименторите... би трябвало да се притесняват повече от тях... какво търсят те на улица „Глициния“?

— О, момчето ми, де да беше така, но се опасявам, че... **МЪНДЪНГУС ФЛЕЧЪР, ЩЕ ТЕ УБИЯ!**

Чу се еклив пукот, замириса силно на алкохол и на тютюн и точно пред тях изникна нисък и набит брадясал мъж в опърпан балтон. Имаше криви крака, дълга чорлава рижа коса и кървясали подпухнали очи, с които приличаше на тъжно куче от породата басет. Стискаше сребрист вързоп и Хари начаса разпозна в него мантия невидимка.

— Какво става, Фиги? — подвижна той и премести учуден поглед от старата жена към Хари и Дъдли. — Нали трябваше да действаш под прикритие?

— Ще ти дам аз на теб едно *прикритие* — кресна госпожа Фиг. — *Диментори*, ето какво става, крадлив страхопъзльо, дето само знаеш да се скатаваш!

— Диментори ли? — ахна Мъндънгус. — Не думай, диментори тук?

— Да, тук, тук, купчино прилепови барабонки, дето не ставаш за нищо! — закрещя още по-силно бабката. — Диментори, които нападнаха момчето точно когато ти трябваше да стоиш на пост!

— Ами сега! — простена жално Мъндънгус, след което премести поглед от госпожа Фиг към Хари и после обратно към старицата. — Ами сега...

— А ти какво правиш през това време... въртиш сделчици с крадени котли! Казвах ли ти аз да не ходиш? А, казвах ли ти?

— Ама аз... аз такова... — запелтечи силно притеснен той. — Падна ми страхотен случай да се спазаря, не беше за изпускане...

Госпожа Фиг вдигна ръка, от която висеше пазарската чанта, и заналага с нея Мъндънгус по лицето и врата — ако се съди по тропота в нея, торбата беше пълна с котешка храна.

— Олелееее! Остави ме, остави ме, де... дърта откачалка! Някой трябва да каже на Дъмбълдор!

— Точно така, трябва! — ревна госпожа Фиг и продължи да удря където свари Мъндънгус с чантата с котешка храна. — И... не е зле... да го направиш ти... тъкмо ще обясниш... защо не си бил тук... да помогнеш!

— Ей, паднала ти е мрежата за коса — отвърна той, хванал се за главата да се предпази. — Ето, ето, отивам да му кажа!

И изчезна с поредния силен пукот.

— Дано Дъмбълдор го убие! — продължи да кълне ядно бабката. — *Тръгвай*, де, Хари, какво още чакаш?

Той реши да не си пилее излишно малкото въздух, за да обяснява, че едвам върви с тоя Дъдли на гръб. Пак хвана братовчед си, който всеки момент щеше да изпадне в несвяст, и закрета нататък.

— Ще те изпратя до вратата — продължи да нарежда госпожа Фиг, след като завиха по „Привит Драйв“. — За всеки случай, да не би да се навъртат още наоколо... леле, стана тя, каквато стана... да се налага да се бориш с тях сам... а Дъмбълдор заръча за нищо на света да не допускаме да правиш магии... е, било, каквото било, над разлята отвара не се плаче... тъй де, котката вече е в соварника...

— Значи Дъмбълдор... е наредил да ме следят? — промълви със сетни сили Хари.

— Че кой друг — почти му се скара старицата. — Нима след случилото се през юни очакваш да те остави да се скиташ сам? Хубава работа, момче, а ми разправяха, че си бил умен... хайде сега... влизай вътре и не мърдай оттам — нареди госпожа Фиг, когато стигнаха до номер четири. — Смятам, че съвсем скоро някой ще се свърже с теб.

— А вие какво ще правите? — побърза да попита Хари.

— Аз си отивам право у дома — отвърна старицата и като се взря в тъмната улица, потрепери. — Ще чакам нареждания. А ти да не си мръднал от къщата! Лека нощ.

— Стойте, не си тръгвайте! Кажете ми...

Ала госпожа Фиг вече бе зашляпала с карираните топлинки нататък, пазарската ѝ мрежа току подрънкваше.

— Почакайте! — провикна се след нея Хари.

Имаше да пита милион неща всекиго, който бе във връзка с Дъмбълдор, ала само след миг госпожа Фиг бе погълната от мрака. Свъсен, Хари намести Дъдли върху рамото си и продължи бавно и мъчително по градинската пътека на номер четири.

В антрето светеше. Хари втъкна магическата пръчка обратно в колана на джинсите, натисна звънеца и загледа как сянката на леля Петуния става все по-голяма, странно разкривена от матовото стъкло на входната врата.

— Дъденце! Време беше, вече се... вече се... *Дъди, какво ти е?*

Хари погледна с крайчеца на окото Дъдли и го пусна. Братовчед му се олюля с позеленяло лице... после зейна и се изповръща направо върху изтривалката.

— ДЪДЕНЦЕ! Какво ти става, Дъденце? Върнън! ВЪРНЪН!

Вуйчото на Хари излезе важно-важно от всекидневната, мустаците му като на морж бяха щръкнали във всички посоки, както ставаше всеки път, когато той бе развълнуван. Без да нагазва в локвичката бълвоч, се спусна да помага на леля Петуния, която се мъчеше да закрепил Дъдли на крака и да го вкара в антрето.

— Зле му е, Върнън!

— Какво ти е, синко? Какво се е случило? Да не би госпожа Полкис да те е почерпила с нещо вносно?

— Защо си ми цялото в прахоляк? Да не си лежал на земята, миличко?

— Я чакай, да не са те нападнали, синко?

Леля Петуния изпищя.

— Обади се в полицията, Върнън! Обади се в полицията! Дъделинчо, бонбончето ми, кажи нещо на мама! Какво са ти направили?

В цялата бъркотия никой и не забелязваше Хари, който само това и чакаше. Успя да се шмугне в къщата точно преди вуйчо Върнън да затръшне вратата и докато семейство Дърсли вървяха шумно по коридора към кухнята, се приближи предпазливо, на пръсти, към стълбите.

— Кой ти причини това, синко? Кажи ни имената. Не бой се, ще ги пипнем.

— Шшшшт! Опитва се да каже нещо, Върнън! Какво, Дъденце? Кажи на мама!

Хари тъкмо понечи да тръгне нагоре по стълбището, когато Дъдли си възвърна дар-словото.

— Той!

Хари застина с крак върху стъпалото, присви очи, стисна зъби и се приготви за взрива.

— ЕЛА НАСАМ, МОМЧЕ!

Колкото уплашен, толкова и ядосан, Хари отдръпна бавно крака си, обърна се и последва семейство Дърсли.

След мрака навън лъснатата до блясък кухня беше странно ослепителна. Леля Петуния отведе Дъдли до един от столовете, синът ѝ още беше зелен и покрит със студена пот. Вуйчо Върнън застана при мивката и присвил очички, изгледа на кръв Хари.

— Какво си причинил на сина ми? — изръмжа той застрашително.

— Нищо — отвърна Хари, макар и да знаеше прекрасно, че вуйчо Върнън няма да му повярва.

— Какво ти направи, Дъди? — попита с треперещ глас и леля Петуния, която се бе заела да чисти следите от повръщано по коженото яке на Дъдли. — Да не би... ти-знаеш-какво, миличкото ми? *Онова нещо* ли използва?

Все така разтреперан, Дъдли кимна бавно.

— Не е вярно! — извика Хари точно когато леля Петуния нададе вой, а вуйчо Върнън стисна пестници. — Не съм му направил нищо, не бях аз, бяха...

Ала в същия миг през кухненския прозорец влетя една забулена сова. Стрелна се току над темето на вуйчо Върнън, извиси се към тавана, пусна в краката на Хари големия пергаментов плик, който стискаше в човка, обърна се грациозно и след като докосна с връхчетата на крилете си горния край на хладилника, се шмугна навън през прозореца и полетя над градината.

— СОВИ! — разфуча се вуйчо Върнън и докато затваряше с трясък кухненския прозорец, добре познатата жилчица върху

слепоочието му затуптя ядно. — ПАК ТИЯ СОВИ! НЯМА ДА ТЪРПЯ ПОВЕЧЕ В КЪЩАТА СИ СОВИ!

Ала Хари вече разкъсваше плика и вадеше отвътре писмото, сърцето му се бе качило някъде при адамовата ябълка и бумтеше до пръсване.

Уважаеми господин Потър,

Получихме сведения, че днес вечерта в девет часа и два-сет и три минути в населяван от мъгли район и в присъствието на мъгл сте направили магия за покровител.

Тъй като сте нарушили по непростим начин Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни, сте изключен от Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“. В най-скоро време на Вашия адрес ще дойдат представители на министерството, за да унищожат магическата Ви пръчка.

Вече сте получавали предупреждение, че сте нарушили член 13 от Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците, ето защо Ви уведомяваме със съжаление, че в девет часа сутринта на дванайсети август трябва да се явите на заседанието на Дисциплинарната комисия към Министерството на магията.

Желаем Ви всичко най-добро!

Искрено Ваша:

Мафалда Хопкърк

служба „Злоупотреба с магии“

Министерство на магията

Хари изчете писмото веднъж, после втори път. Почти не забелязваше, че вуйчо Върнън и леля Петуния продължават да му говорят. Вътре в главата му всичко се бе вледенило и вцепенило. В съзнанието му проникна един-единствен факт, който му подежда като сковаваща стреличка. Бяха го изключили от „Хогуортс“. Край! Никога вече нямаше да се върне там.

Вдигна очи към семейство Дърсли. Моравочервен, вуйчо Върнън крещеше с вдигнати пестници, леля Петуния пък прегръщаше Дъдли, който отново се беше разповръщал.

Временно вцепененият мозък на Хари като че ли се поразмърда. „В най-скоро време на Вашия адрес ще дойдат представители на министерството, за да унищожат магическата Ви пръчка.“ Сега вече имаше само едно спасение. Налагаше се Хари да избяга, и то незабавно. Нямаше представа къде ще отиде, но беше сигурен в едно: във или извън „Хогвортс“ не можеше и ден без магическата си пръчка. Като в просъница я извади от колана и понечи да излезе от кухнята.

— Ей, къде? — избоботи вуйчо Върнън. Хари обаче не отговори, затова вуйчото прекоси тромаво кухнята и препречи вратата към антрето. — Още не съм приключил с теб, момче!

— Махай се от пътя ми! — отсече тихо Хари.

— Няма да мърдаш оттук и ще обясниш защо синът ми...

— Ако не се махнеш, ще те омагьосам, така да знаеш — закани се момчето и вдигна магическата пръчка.

— Не смей да ми я размахваш тая... — изфуча вуйчо Върнън. — Нали знам, че ви е забранено да я използвате извън оная лудница, дето я наричате училище.

— Току-що ме изхвърлиха от лудницата — рече Хари. — Мога да правя каквото си искам. Разполагаш само с три секунди. Едно... две...

Кухнята се огласи от екливо ФРАААС. Леля Петуния изпищя. Вуйчо Върнън ревна и приклезна, а Хари затърси за трети път тази вечер източника на суматоката, която не бе причинил. Съзря го веднага: отвън на перваза бе кацнала една зашеметена и наежена забулена сова, която току-що се беше блъснала в затворения прозорец.

Без да обръща внимание на вуйчо си Върнън, който отново се разкрещя: „СОВИИИ!“ Хари прекоси тичешком стаята и отвори с рязко движение прозореца. Совата протегна краче, към което бе привързан малък пергаментов свитък, тръсна пера и политна още щом Хари взе писмото. Момчето разгъна с разтреперани ръце второто послание, написано надве-натри с размазано черно мастило.

Хари, в министерството току-що дойде Дъмбълдор, опитва се да намери изход от положението. СТОЙ У ЛЕЛЯ СИ И ВУЙЧО СИ. НЕ ПРАВИ ПОВЕЧЕ МАГИИ. НЕ ДАВАЙ НА НИКОГО МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧКА.

Артур Уизли

Дъмбълдор се опитвал да намери изход от положението... какво ли означаваше това? Дали разполагаше с достатъчно власт, за да надделее над онези в Министерството на магията? Дали имаше поне някаква вероятност да разрешат на Хари да се върне в „Хогвортс“? В гърдите му покълна слаба надеждица, почти веднага попарена от паниката: как да откаже да си даде пръчката, без да прибягва до магия? Щеше да се наложи да се дуелира с представителите на министерството, а стореше ли го, направо щеше да е късметлия, ако му се разминеше Азкабан, какво остава за изключването.

Мислите му препускаха като обезумели... Можеше да избяга с риск ония от министерството да го заловят, можеше и да стои тук и да чака да дойдат. Изкушаваше се много повече от първото, ала знаеше, че господин Уизли му мисли само доброто... пък и Дъмбълдор беше намирал изход от положения, далеч по-неприятни от сегашното.

— Добре, размислих — рече Хари, — оставам.

Свлече се тежко на стола при масата и се извърна към Дъдли и леля Петуния. Семейство Дърсли бе доста стъписано от внезапната промяна. Леля Петуния стрелна с отчаян поглед вуйчо Върнън. Жилата върху моравото му слепоочие туптеше по-силно от всякога.

— Кой ги праща тия проклети сови? — ревна той.

— Първата беше от Министерството на магията, съобщиха ми, че ме изключват — отвърна спокойно Хари.

Наостри уши, за да чуе, ако представителите на министерството се задават вече, пък и беше по-лесно и безболезнено да отговаря на въпросите на вуйчо Върнън, отколкото да го гледа как беснее и крещи.

— Втората беше от бащата на моя приятел Рон, работи в министерството.

— *Министерство на магията ли?* — ревна вуйчо Върнън. — Такива като теб в *правителството*! Сега я втасахме. Нищо чудно, че

държавата отива на кино.

Хари обаче не отговори и вуйчо Върнън го изгледа кръвнишки, сетне избълва:

— И защо те изключиха?

— Защото направих магия.

— ТАКА СИ И ЗНАЕХ! — продължи да фучи вуйчо Върнън и стовари пестник върху хладилника, който се отвори: отвътре изпопадаха нискомаслените закуски на Дъдли и се разпиляха по пода. — Призна си най-после! *Какво направи на Дъдли?*

— Нищо — отсече Хари вече не толкова спокойно. — Не аз, а...

— *Ти, ти* — изпелтечи най-неочаквано Дъдли и вуйчо Върнън ведно с леля Петуния дружно замахаха на Хари да млъкне, след което се надвесиха над ненагледното си синче.

— Кажи, синко — подкани вуйчо Върнън, — какво ти направи?

— Кажи ни, миличко — изшушука и леля Петуния.

— Насочи магическата пръчка към мен — изфъфли момчето.

— Точно така, насочих я, но не съм я използвал... — подхвана гневно Хари, ала не успя...

— МЛЪК! — ревнаха в един глас вуйчо Върнън и леля Петуния.

— Продължавай, синко — призова отново вуйчо Върнън, а мустаците му се наежиха още по-заплашително.

— Тъмно... — отвърна дрезгаво Дъдли и пак потрепери. — Стана тъмно като в рог. И после чух... *разни неща*. Вътре в главата си.

Вцепенени от ужас, вуйчо Върнън и леля Петуния се спогледаха. Ако сред всичко, което най-много мразеха на тоя свят, магията заемаше първото място, а след нея се нареждаха съседите, нарушаващи повече от самите тях забраната да се поливат дворовете, в десетката на най-омразните им неща без съмнение влизаха и перковците, чуващи гласове. Вуйчо Върнън и леля Петуния очевидно бяха на мнение, че Дъдли губи разсъдъка си.

— Какви неща чу, бонбонче? — простена леля Петуния, пребледняла като платно и готова да ревне.

Ала Дъдли явно не можеше да каже. Потрепери за кой ли път и поклати топчеста русолява глава, а колкото до Хари, той изпита известно любопитство въпреки вцепенението и страха, обзели го след появата на първата сова. Дименторите знаеха как да те накарат да

изживееш наново най-страшните мигове от своя живот. Какво ли е трябвало да чуе този разлигавен глезен дебелак?

— А как падна, момчето ми? — попита вуйчо Върнън както никога тихо, все едно говори на болник.

— П-препънах се — рече разтреперан Дъдли. — И тогава...

Той махна към широките си като буре гърди. Хари го разбра. Братовчед му си беше припомнил лепкавия студ, изпълващ белите ти дробове, докато дименторите изсмукват от теб надеждата и щастието.

— Ужас! — изграчи Дъдли. — Студ. Страшен студ.

— Ясно — рече вуйчо Върнън уж спокойно, а леля Петуния пипна притеснена Дъдли по челото да не би да е вдигнал температура. — После какво стана, Дъденце?

— Имах чувството... иммах чувството, че... че...

— Че никога вече няма да бъдеш щастлив — притече му се на помощ Хари.

— Точно така — пророни Дъдли, все тъй разтреперан.

— Така значи! — каза вуйчо Върнън с глас, възвърнал си изцяло страховитата мощ, после се изправи. — Направил си на сина ми някаква шантава магия, за да чува гласове и да си вгълпи, че е... обречен на злочестини.

— Колко пъти да ти казвам? — подвижна Хари, вече ядосан. — *Не съм го направил аз!* Направиха го двама диментори!

— Двама какви... какви са тия ди... дивотии?

— Ди-мен-то-ри — изрече бавно и ясно Хари. — Цели двама.

— И какво, да го вземат мътните, представляват тия диментори?

— Охраняват тъмницата за магьосници Азкабан — отвърна леля Петуния.

Тези думи бяха последвани от две секунди кълтящо мълчание, после лелята затули с длан устата си, сякаш се е изгървала да изрече скверна ругатня. Вуйчо Върнън я зяпна невярващо. Мислите на Хари запрепусаха като обезумели. Първо госпожа Фиг, сега и *леля Петуния!*

— Ти пък откъде знаеш? — попита я изумен.

Леля Петуния изглеждаше много възмутена от самата себе си. Стресната, погледна гузно мъжа си и поотпусна длан, при което се видяха конските ѝ зъби.

— Чух... когато онзи ужасен хлапак... ѝ каза за тях... преди много години — изпелтечи тя.

— Ако говориш за майка ми и баща ми, защо не ги споменаваш по име? — натърти високо Хари, но леля Петуния не му обърна внимание.

Беше ужасно притеснена.

Хари пък бе стъписан. Ако не се смята онзи гневен изблик отпреди години, когато леля Петуния беше нарекла майка му щурачка, той не я бе чувал никога да отваря дума за сестра си. Бе изумен, че е помнила толкова дълго тези откъслечни сведения за света на магьосниците, още повече че обикновено полагаше доста усилия да се преструва, че такъв свят изобщо не съществува.

Вуйчо Върнън отвори уста, после пак я затвори, отвори я и я затвори още веднъж, сякаш се мъчеше да си спомни как се говори, докато накрая гракна:

— Значи... значи... те наистина съществуват... диментите, де.

Леля Петуния кимна.

Вуйчото премести поглед от нея към сина си, а после и към Хари, сякаш се надяваше някой да извика: „Шегичка!“ Но тъй като никой не го направи, той отвори за пореден път уста, ала така и не се наложи да търси думи, понеже пристигна третата за тази вечер сова. Влетя като пернато топовно гюле през още отворения прозорец и се приземи с трясък на кухненската маса, при което и тримата Дърсли подскочиха от уплаха. Хари дръпна от човката на совата втория официален на вид плик и го разкъса, а птицата излетя и се скри в нощта.

— До гуша ми дойде от тия... *сови* — мърмореше объркан вуйчо Върнън, след което отиде с тежка стъпка при прозореца и пак го затръшна.

Уважаеми господин Потър,

Във връзка с писмото, което Ви изпратихме преди приблизително дваисет и две минути, Ви уведомяваме, че Министерството на магията преразгледа решението си да унищожи незабавно магическата Ви пръчка. Можете да я задържите до дванайсети август, за когато е насрочено

заседанието на Дисциплинарната комисия — тя ще вземе официално решение по случая.

След обсъждането, което проведохме с директора на Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“, министерството се съгласи да реши в посочения ден и въпроса с изключването Ви. Във връзка с това можете да се смятате за временно отстранен от училището.

С най-добри пожелания,
искрено Ваша:
Мафалда Хопкърк
служба „Злоупотреба с магии“
Министерство на магията

Хари прочете писмото цели три пъти един след друг. Буцата, заседнала на гърлото му, се посмали и на него му поолекна — все пак не го бяха изключили окончателно, — макар че страховете му в никакъв случай не се разсеяха. Явно всичко щеше да се реши на това заседание, насрочено за дванайсети август.

— Е? — възкликна вуйчо Върнън и върна Хари към действителността. — Сега какво? Произнесли ли са ти присъдата? Вие, откачалките, имате ли си смъртна присъда? — допълни той със злорадо очакване.

— Трябва да се явя на заседание на Дисциплинарната комисия — уточни Хари.

— И там ли ще ти произнесат присъдата?

— Предполагам.

— В такъв случай още не губя надежда — заяде се злобно вуйчо Върнън.

— Е, ако сме приключили... — изправи се Хари.

Ужасно му се искаше да остане сам, да помисли хубаво, може би да напише писмо на Рон, Хърмаяни или Сириус.

— НЕ, НИ НАЙ-МАЛКО! — изкрещя вуйчо Върнън. — СЯДАЙ СИ НА МЯСТОТО!

— Сега пък какво има? — попита нетърпеливо момчето.

— ДЪДЛИ! — разфуча се вуйчото. — Искам да знам какво точно се е случило на сина ми.

— ДОБРЕ ТОГАВА — викна ядосан и Хари и от върха на магическата пръчка, която той още стискаше, се разлетяха червени и златисти искри.

И тримата Дърсли потрепериха, ужасени.

— С Дъдли вървахме по пресечката между площад „Магнолия“ и улица „Глициния“ — заобяснява бързо Хари, като се опитваше да не губи самообладание. — Дъдли почна да ми се прави на интересен и аз извадих магическата пръчка, но не я използвах. После сякаш от вдън земя изникнаха двама диментори...

— Какви са ТИЯ диметри, бе! — избоботи разярен вуйчо Върнън. — Какво ПРАВЯТ?

— Нали вече ти обясних, изсмукват цялото щастие от теб — отвърна момчето — и ако им падне, те целуват...

— Целуват те ли? — облещи се вуйчото. — Как така те *целуват*?

— Така му се казва, когато ти изсмукват душата през устата.

Леля Петуния изписка.

— *Душата* ли? Ама нали не са му я изсмукали... нали той още си има...

Тя сграбчи Дъдли за раменете и го разтресе, все едно да провери дали може да чуе как душата му дрънка вътре.

— То се знае, че не са му я изсмукали, ако го бяха направили, щяхте да разберете — обясни отегчено Хари.

— Ти им даде отпор, нали, синко, фрасна им *едно-две крошета*? — провикна се вуйчо Върнън в опит да върне разговора на своя територия.

— Няма как да дадеш отпор на дименторите с крошета — процеди през зъби Хари.

— Защо тогава той си е добре? — недоумяваше вуйчото. — Защо не е кух отвътре?

— Защото приложих магията за...

ФЪЪЪР. Чу се тропот, свистене на криле, меко тупване в пепелта и от камината в кухнята се стрелна четвърта сова.

— МАЙКО МИЛА! — ревна вуйчо Върнън и заскуба цели кичури от мустаците си, нещо, което не бе правил от доста време. —

НЕ ИСКАМ СОВИ В КЪЩАТА СИ, НЯМА ДА ТЪРПЯ ПОВЕЧЕ
ТОВА БЕЗОБРАЗИЕ, ЧУ ЛИ!

Но Хари вече издърпваше от крачето на совата пергаментовия свитък. Беше повече от сигурен, че този път писмото е от Дъмбълдор, който му обяснява всичко: дименторите, госпожа Фиг, какво са намислили в министерството, как той, Дъмбълдор, смята да намери изход от положението, и за пръв път в живота си бе разочарован, когато видя почерка на Сириус. Без да обръща внимание на вуйчо Върнън, който продължаваше да фучи заради советите, Хари присви очи да не му влиза прах, когато последната сова изхвърча през комина, и прочете посланието на Сириус.

Артър току-що ни обясни какво е станало. Каквото и да правиш, не излизай повече от къщата.

Според Хари не можеше да има по-неуместен отговор на всичко, разиграло се тази вечер, затова той обърна пергамента с надежда писмото да продължава, но отзад нямаше нищо.

Пак се ядоса. *Никой* ли нямаше да му каже едно „браво“, задето с голи ръце е отблъснал двама диментори? И господин Уизли, и Сириус се държаха така, сякаш Хари е направил някоя поразия и те само чакат да видят каква точно каша е забъркал, за да му дръпнат едно конско.

— Цяло бедствие... цяло нашествие от сови, де. Само ми влизат и ми излизат тука, няма да търпя тая работа повече, така да знаеш, момче, няма...

— Не мога да попреча на советите да идват — прекъсна го Хари и смачка в юмрука си писмото на Сириус.

— Искam да чуя истината за случилото се тази вечер — ревна пак вуйчо Върнън. — Щом тия дивантори са нападнали Дъдли, защо изключват от училище теб? Направил си знаеш-какво, сам си призна.

Хари си пое дълбоко въздух, за да се поуспокои. Пак започваше да го боли глава. Повече от всичко му се искаше да се махне от тая кухня и да не вижда пред себе си никого от семейство Дърсли.

— Направих магията за покровител, за да се отърва от дименторите — поясни той, като си наложи да не избухва. — Само тя може да ги спре.

— Но какво търсят тия *диметри* в Литъл Уингинг? — възмути се вуйчото.

— Откъде да знам! — рече уморено момчето. — Нямам и понятие.

От яркото неоново осветление главоболието му се усили. Гневът му се бе поуталожил. Той се чувстваше изтощен, капнал от умора. И тримата Дърсли го бяха зяпнали.

— Ти! — кресна вуйчо Върнън. — Ти си в дъното на всичко, знам си аз, момче! Защо иначе ще идват тук? Защо ще се появяват точно на тази уличка? Ти сигурно си единственият... единственият... — Така и не успя да се насили и да изрече думата „магьосник“. — Единственият *ти-знаеш-какъв* на километри наоколо.

— Нямам представа защо са дошли.

Но от думите на вуйчо Върнън изтощеният мозък на Хари се поразмърда. Защо *наистина* дименторите бяха дошли в Литъл Уингинг? Нима *можеше* да е чисто съвпадение, че се бяха озовали тъкмо на пресечката, откъдето минаваше и Хари? Дали някой ги беше пратил? Дали Министерството на магията бе изгубило властта си над тях? Дали дименторите не бяха избягали от Азкабан, та, както Дъмбълдор бе предсказал, да се съюзят с Волдемор?

— Какво, значи, тия дивандъри са надзиратели в някакъв затвор за шантавелници, така ли? — попита вуйчо Върнън, сякаш прочел мислите на Хари.

— Да — потвърди той.

Ужасно му се искаше да не го боли глава, да се измъкне от кухнята, да се прибере в тъмната си стая и да *помисли*...

— Ами да! Дошли са да те арестуват! — възкликна вуйчо Върнън с победоносния вид на човек, достигнал до неопровержимо заключение. — Нали, момче? Укриваш се от закона!

— Няма такова нещо, не се укривам — възропта Хари и тръсна глава, все едно да отпъди досадна муха, а мислите му продължиха да препускат шеметно.

— Тогава защо...?

— Сигурно ги е пратил той — отговори тихо Хари, по-скоро на себе си, отколкото на вуйчото.

— Кой е този „той“, дето ги е пратил?

— Лорд Волдемор — каза Хари.

Усещаше смътно, че има нещо странно в това как семейство Дърсли, които подскачаха като ужилени, въсеха се и крещяха всеки път, щом чуеха думи като „магьосник“, „магия“ и „магическа пръчка“, дори не трепнаха от името на най-злия сред магьосниците на всички времена.

— Лорд... я чакай! — сепна се вуйчо Върнън и се смръщи, а в прасешките му очички проблесна искрица, явно се беше сетил. — Чуval съм го името... това не беше ли онзи, дето...

— Дето уби майка ми и баща ми — продължи глухо Хари.

— Да де, ама той нали се е махнал — издърдори припряно вуйчото, без да показва с нищо, че темата за убийството на родителите му може да е и болезнена. — Така поне каза оня тъпанар, великанът. Че се бил махнал.

— Обаче се върна — отбеляза Хари.

Наистина беше доста странно да стои тук, наред стерилно чистата кухня на леля Петуния, до хладилника, най-нов модел, и широкоекранния телевизор, и да разговаря най-спокойно с вуйчо Върнън за Лорд Волдемор. С появата си в Литъл Уингинг дименторите сякаш бяха срутили огромната невидима стена, неумолимо разделяща немагическия свят на „Привит Драйв“ и света отвъд него. Двата живота на Хари някак се бяха слели и всичко се бе преобърнало с главата надолу: семейство Дърсли разпитваха за подробности около магическия свят, госпожа Фиг познаваше Албус Дъмбълдор, из Литъл Уингинг бродеха диментори и Хари вероятно нямаше да се върне никога в „Хогвортс“. Главата му затуптя още по-болезнено.

— Върнал се е? — прошепна леля Петуния.

Гледаше Хари както никога досега. Най-неочаквано, за пръв път в живота си, той напълно осъзна, че тя е сестра на майка му. И Хари не можеше да каже защо в този миг това направо го порази. Знаеше само, че не е единственият в стаята, който се досеща какво би могло да означава завръщането на Лорд Волдемор. Никога преди леля Петуния не го беше гледала така. Големите ѝ воднисти очи (толкова различни от очите на сестра ѝ) не бяха присвити от гняв или неприязън, не, те бяха широко отворени и изпълнени със страх.

От преструвката, в каквата тя се бе вкопчила, откакто Хари я помнеше — че няма никаква магия и никакъв друг свят освен този,

който тя обитаваше заедно с вуйчо Върнън, — като че ли не бе останала и следа.

— Да — рече Хари, вече само на леля Петуния. — Завърна се преди месец. Видях го с очите си.

Леля Петуния намери с длани широките рамене на Дъдли под коженото яке и се вкопчи в тях.

— Я чакай — намеси се пак вуйчо Върнън и премести очи от жена си към Хари и после обратно към нея, явно изумен и объркан от небивалото разбирателство, зародило се най-ненадейно между двамата. — Какво... какво? Оня... Волдилорд се бил върнал, така ли?

— Да.

— Оня, дето уби майка ти и баща ти?

— Да.

— И сега праща дивантори да те заловят?

— Така изглежда — потвърди Хари.

— Работата е ясна — отсече вуйчото, след което отново премести поглед от жена си, пребледняла като тебешир, към Хари и си попридърпа нагоре панталоните. Взе някак да се надува, сякаш наpomпан с въздух, месестото му мораво лице се разширяваше направо пред очите на Хари. — Край, всичко е ясно — подвижна Върнън, а ризата му отпред се изопна до пръсване, понеже той продължи да се издува, — *махай се от къщата ми, момче!*

— Моля? — учуди се Хари.

— Чу ме, чу ме... МАРШ ОТТУК! — кресна вуйчо Върнън толкова силно, че дори леля Петуния и Дъдли подскочиха. — ВЪН! ВЪН! Трябваше да го направя преди доста години! Разни сови ми влизат и излизат, да не е гълъбарник тука, тортите избухват като бомби, половината ми дневна, срутена, опашката на Дъдли, Мардж, дето се изду като балон и се вдигна чак до тавана, да не говорим пък за летящия „Форд Англия“ — ВЪН! ВЪН! Стига ти толкова! Не искам да ти виждам очите. И ден няма да стоиш тук, щом те е погнал някакъв ненормалник, няма да излагаш на опасност жена ми и сина ми, няма да ни навличаш неприятности. Щом си тръгнал по пътя на ония непрокопсаници, родителите си, нямам намерение да те търпя! ВЪН!

Хари стоеше като пуснал корени. Беше намачкал на топка всички писма — от министерството, от господин Уизли и от Сириус, и ги

стискаше в лявата си ръка. „Каквото и да правиш, не излизай повече от къщата. СТОЙ У ЛЕЛЯ СИ И ВУЙЧО СИ.“

— Чу ме, нали? — викна вуйчо Върнън и се наведе, като дотолкова приближи грамадното си мораво лице към Хари, че той усещаше пръски слюнка по себе си. — Хайде, размърдай се! Нали допреди половин час не те свърташе да изчезнеш. Ето, сега аз те гоня. Махай се от къщата ми и никога повече да не си и припарил до прага! Умът ми не го побира защо ли изобщо те прибрахме, Мардж беше права, трябваше да те пратим в сиропиталище. Ама нали сме си мекушави, сега ще ти сърбаме попарата. Въобразявах си, че можем да те направим човек, нормален като всички останали, а то какво излезе — няма с теб оправия, бил си калпав още от самото начало и на мен ми дойде до гуша... *сови!*

Петата сова се шумгна през комина толкова бързо, че чак тупна на пода, преди пак да се извиси със силен крясък във въздуха. Хари посегна да вземе червения плик, ала птицата се стрелна ниско над главата му и политна право към леля Петуния, която нададе писък и се наведе, затулила с длани лицето си. Совата пусна писмото точно върху главата ѝ, обърна се и пак се провря в комина.

Хари се спусна към писмото, ала леля Петуния го изпревари.

— Отвори го, щом искаш — рече момчето, — така и така ще чуя какво пише в него. Това е конско.

— Само да си посмяла, Петуния! — ревна вуйчо Върнън. — Не го докосвай, може да е опасно!

— Адресирано е до мен — поясни с треперлив глас жената. — Адресирано е до мен, Върнън, ето, виж! „Госпожа Петуния Дърсли, кухнята, улица «Привит Драйв» номер четири“...

Ужасена, тя затаи дъх. Червеният плик бе започнал да дими.

— Отвори го! — подкани Хари. — Хайде, де. Така и така ще се случи.

— Няма.

Ръката на леля Петуния трепереше, тя се заоглежда трескаво из кухнята, сякаш търсеше откъде да избяга, но прекалено късно — пликът лумна в пламъци. Леля Петуния изпищя и го пусна.

Кухнята се изпълни от страховит глас, който се разнасяше откъм пламналото писмо върху масата и отекваше в тясното пространство.

— *Не забравяй последното, Петуния!*

Лелята едва не изпадна в несвяст. Свлече се на стола до Дъдли и захлупи лице върху дланите си. Остатъците от писмото изтляха в тишина и се превърнаха на пепел.

— Това пък какво е? — гракна вуйчо Върнън. — Какво... ама аз... Петуния?

Тя не отговори. Дъдли зяпаше майка си тъпо, със зинали уста. Ужасното мълчание натежаваше все повече и повече. Крайно изумен, Хари се беше втренчил в леля си, а главата му туптеше така, сякаш всеки момент ще се пръсне.

— Петуния, миличка! — подхвана плахо вуйчо Върнън. — Петуния!

Тя вдигна глава. Още трепереше като лист. Преглътна мъчително.

— Налага се... налага се момчето да остане, Върнън — пророни сломена.

— К-какво каза?

— Той остава — потвърди леля Петуния.

Не гледаше към Хари. Изправи се на крака.

— Той... ама, Петуния...

— Ако го изхвърлим, съседите ще ни одумват — обясни тя. Още беше бледа като платно, но бързо си възвръщаше припряността. — Ще има да ни подпитват къде е отишъл. Налага се да го оставим тук.

Вуйчо Върнън се смеляваше като спукана автомобилна гума.

— Ама как така, Петуния, миличка...

Тя не му обърна внимание. Погледна Хари.

— Ще си стоиш в стаята! — нареди леля Петуния. — Няма да мърдаш от къщата, чу ли! А сега марш в леглото!

Той не се и помръдна.

— От кого е конското?

— Не задавай въпроси — тросна се леля му.

— Да не би да поддържаш връзка с магьосници?

— Казах да си лягаш!

— Какво означава това? Не забравяй последното... последното какво?

— Марш в леглото!

— От къде на къде...

— ЧУ ЛИ КАКВО КАЗА ЛЕЛЯ ТИ, ХАЙДЕ, МАРШ В
ЛЕГЛОТО!

ГЛАВА ТРЕТА

АВАНГАРДЪТ

„Току-що ме нападнаха диментори, нищо чудно да ме изключат от «Хогуортс». Искам да знам какво става и кога най-после ще се махна оттук.“

Веднага щом се добра до бюрото в тъмната стая, Хари преписа тези думи върху три отделни парчета пергамент. Адресира първото до Сириус, второто до Рон и третото до Хърмаяни. Совата му Хедуиг беше отишла да половува, кафезът ѝ стоеше празен върху писалището. Докато чакаше Хедуиг да се прибере, Хари заснова напред-назад из стаята, главата му бумтеше, мозъкът му бе прекалено напрегнат за сън, макар че очите му смъдяха и се слепваха от умора. Гърбът го болеше заради Дъдли, когото Хари бе довлачил до къщи, двете цицини върху главата му, останали от удара в прозореца и крошето на братовчед му, туптяха болезнено.

Хари кръстосваше и кръстосваше, разкъсван от гняв и отчаяние, стискаше зъби и пестници и всеки път, щом минеше край прозореца, хвърляше сърдити погледи към обсипаното със звезди пусто небе. Диментори, пратени да го нападнат, госпожа Фиг и Мъндънгус Флечър, които го пазят, после това отстраняване от „Хогуортс“ и заседанието в Министерството на магията — и въпреки всичко никой не благоволяваше да му каже какво става.

И за какво, за какво ли беше конското? Чий ужасен глас беше гръмнал толкова заплашително в кухнята?

Защо го държаха още тук като в клетка и не му съобщаваха нищо? Защо всички се отнасяха с него като с немирен хлапак? „Не прави повече магии... да не си мръднал от къщата...“

Докато минаваше покрай куфара с нещата за училище, го изрита с все сила, но вместо да му олекне, той се почувства още по-зле: към болката на други места по тялото му се прибави и острата болка в палеца.

Точно когато Хари закуцука покрай прозореца, през него с тихо шумолене на крилете влетя Хедуиг, досущ бяло призраче.

— Крайно време беше! — смъмри Хари совата, след като тя кацна върху кафеза. — Я остави това, имам работа за теб!

Хедуиг, която стискаше в човката мъртва жаба, го погледна укорно с големите си кръгли кехлибарени очи.

— Ела насам! — подкани момчето, после взе трите малки пергаментови свитъка и ги прихвана с кожена връвчица за люспестото краче на совата. — Занеси ги право на Сириус, Рон и Хърмаяни и да не се връщаш без хубави дълги отговори. Ако се наложи, накълви ги, но да ми напишат прилични писма, чу ли!

Хедуиг изписука тихо, без да пуска жабата от човката си.

— Хайде, тръгвай! — подкани Хари.

Тя излетя незабавно. Още щом се скри, Хари се хвърли направо с дрехите на леглото и се втренчи в тъмния таван. Не стига че се чувстваше толкова зле, ами сега го налегнаха и угризения на съвестта, задето си е изпуснал нервите пред Хедуиг — на „Привит Драйв“ номер четири тя беше единственият му приятел. Реши да я възнагради, щом совата се върне с отговорите на Сириус, Рон и Хърмаяни.

Със сигурност щяха да му пишат веднага — едва ли можеха да не обърнат внимание на нападението на дименторите. На следващата сутрин Хари вероятно щеше да се събуди и да намери три писма, пълни със съчувствие и с планове как да се прехвърли незабавно в „Хралупата“. При тази утешителна мисъл сънят започна да го надвива и да заличава всички тревоги.

Но на другата заран Хедуиг не се върна. Хари прекара деня в стаята, излизаше колкото да отиде до тоалетната. Три пъти леля Петуния му пхна храна през процепа, който вуйчо Върнън беше направил във вратата преди три лета. Още щом я чуеше да се приближава, Хари пак започваше да я подпитва за конското, но със същия успех можеше да разговаря и с дръжката на вратата, защото отговор не получи. Иначе семейство Дърсли не смееше и да припари до стаята му. Хари не виждаше причина да им натрапва компанията си — ако избухнеше още една караница, той нямаше да постигне нищо,

освен може би да се вбеси дотолкова, че да направи поредната незаконна магия.

Това продължи цели три дни. Хари ту се преизпълваше с неуморна енергия, от която не го свърташе на едно място — обикаляше напред-назад из стаята, ядосан на всички, задето са го зарязали на произвола на съдбата да се оправя сам с цялата тази каша, — ту изпадаше във вцепенение, толкова сковаващо, че лежеше по цял час в леглото, зяпаше неவிждащо някъде пред себе си и се гърчеше от уплаха какво ли го чака на заседанието в министерството.

Ами ако всички гласуваха против него? Ами ако все пак го изключеха и му прекършеха на две магическата пръчка? Какво щеше да прави тогава, къде щеше да иде? И дума не можеше да става да се върне за постоянно при семейство Дърсли, особено пък сега, когато бе опознал другия свят, където всъщност му беше мястото. Дали щеше да уреди да се пренесе у Сириус, както самият той му бе предложил миналата година, преди да се види принуден да се укрива от министерството? Дали щяха да му разрешат да живее там сам — все пак още беше непълнолетен. Или някой друг щеше да реши къде да отиде оттук нататък? Дали бе нарушил Международния указ за секретност толкова непростимо, че да го тикнат зад решетките в Азкабан? Още щом му хрумнеше тази мисъл, Хари скачаше от леглото и отново тръгваше да снове напред-назад.

На четвъртата вечер, след като Хедуиг бе отлетяла, Хари лежеше, повален от поредния пристъп на вялост, с изтощен от напрежението мозък, и гледаше тавана, когато в стаята влезе вуйчо му. Момчето се извърна бавно. Вуйчо Върнън се беше издокарал с най-хубавия си костюм и с изражение на неописуемо самодоволство.

— Излизаме — оповести той.

— Моля?

— Ние... аз, леля ти и Дъдли, излизаме.

— Добре — отвърна безизразно Хари и пак се вторачи в тавана.

— Докато ни няма, да не мърдаш от стаята, чу ли?

— Чух.

— Няма да пипаш телевизора, стереото, никоя от вещите ни.

— Няма.

— Няма да задигаш храна от хладилника.

— Добре.

— Ще заключа вратата на стаята ти.

— Заключи я.

Вуйчо Върнън изгледа Хари — недоумяваше защо ли момчето не роптае, — после излезе тромаво и затвори след себе си вратата. Хари чу как ключът се врътва в ключалката, сетне и тежките стъпки на вуйчо си по стълбите. След малко се треснаха врати на автомобил, забоботи двигател, колата отпраши по алеята.

На Хари му беше все тая дали семейство Дърсли ще излизат, дали ще бъдат в къщата, или ще отсъстват. Не намери сили дори да стане и да щракне лампата. В стаята ставаше все по-тъмно, Хари лежеше и слушаше нощните звуци, долитащи през прозореца, който той държеше отворен през цялото време: чакаше блажения миг, когато Хедуиг щеше да се върне.

Празната къща заскърца. Тръбите загъргориха. Хари продължи да лежи като вцепенен — не мислеше за нищо, беше хлътнал в несретата си.

После чу съвсем ясен трясък долу в кухнята.

Скочи, седна в леглото и нададе ухо. Беше изключено семейство Дърсли да са се върнали, нали бяха излезли току-що, пък и не беше чул колата.

За кратко се възцари тишина, сетне екнаха гласове.

„Крадци“, помисли си Хари и стана безшумно от леглото, след миг обаче му хрумна, че ако са престъпници, ще се спотайват, а онзи, който се движеше из кухнята, хич и не си правеше труда да не вдига шум.

Хари грабна от нощното шкафче магическата пръчка, застана с лице към вратата и наостри уши. Подскочи като ужилен: ключалката изтрака силно и вратата зейна широко.

Момчето продължи да стои като истукан и да се взира към потъналата в мрак стълбищна площадка — пак се послуша, ала не чу нищо. Поколеба се миг-два и излезе забързано в горния край на стълбата.

Сърцето му заби лудешката и заседна на гърлото му. В сумрачното антре долу стояха някакви хора, откроили се на светлината от уличните лампи, която се процеждаше през стъклената врата — бяха осмина-деветима и доколкото Хари можеше да прецени, всичките до един го гледаха.

— Свали пръчката, момче, че ще извадиш окото на някого — рече гърлен тътнещ глас.

Сърцето на Хари щеше да изхвъркне от гърдите му. Макар да познаваше гласа, не му се подчини и не свали магическата пръчка.

— Професор Муди? — попита плахо.

— Не съм много сигурен, че съм професор — ревна гласът, — не съм преподавал кой знае колко. Я слез при нас, да те огледаме хубаво.

Хари свали малко пръчката, но нито разхлаби хватката, нито се помръдна. Имаше всички основания да бъде нащрек. Цели девет месеца беше прекарал в близост до някого, когото смяташе за Лудоокия Муди, колкото да разбере не само че той не е Муди, а самозванец, и при това — самозванец, опитал се, преди да бъде изобличен, да убие самия Хари.

Момчето още не беше решило как да постъпи, когато до него долетя втори глас, попресипнал.

— Не бой се, Хари. Дошли сме да те отведем.

Сърцето на момчето подскочи. Хари познаваше и този глас, макар че не го беше чувал от близо година.

— П-професор Лупин! — възкликна невярващо. — Вие ли сте?

— Защо стоим на тъмно? — намеси се трети глас, съвсем непознат, женски. — *Лумос!*

Припламна магическа пръчка, озарила с вълшебна светлина антрето. Хари примига. Хората се бяха струпали в долния край на стълбата и се бяха втренчили в него, някои дори бяха поизвили глава — да го виждат по-добре.

Най-отпред стоеше Ремус Лупин. Макар и все още млад, изглеждаше уморен и болнав и сега беше по-прошарен в сравнение с последния път, когато Хари се бе сбогувал с него, а мантията му, цялата в кръпки, бе по-опърпана от всякога. Въпреки това той дари с усмивка Хари, който, макар и стъписан, се опита да му отвърне със същото.

— Аха, той изглежда точно както очаквах — отбеляза магьосницата, хванала високо светещата магическа пръчка. Беше най-младичка от всички, имаше бяло сърцевидно лице, блеснали черни очи и къса клечеста коса, която се лилавееше. — Здравсти, Хари!

— Даа, чак сега разбирам какво имаш предвид, Ремус — обади се и плешивият чернокож магьосник, застанал най-отзад, който

говореше бавно и гърлено и беше със златна халка на едното ухо, — одрал е кожата на Джеймс.

— Но без очите — възрази с хрипков глас беловласият магьосник в дъното. — Очите са на Лили.

С дълга прошарена коса и нос, от който липсваше голямо парче, Лудоокия Муди се бе вторачил подозрително в Хари с различните си очи. Едното беше мъничко, тъмно и лъскаво като мънисто, другото — голямо, топчесто и яркосиньо, магическо око, което виждаше през стени, врати и дори зад тила на самия си притежател.

— Сигурен ли си, Лупин, че е той? — ревна Муди. — Голяма издънка ще стане, ако заведем някой смъртожаден, приел неговия облик. Я да го питаме нещо, което знае само истинският Потър! Освен ако някой не носи малко веритасерум, отварата на истината.

— Какъв вид приема твоят покровител, Хари? — рече Лупин.

— На елен — отговори уплашено момчето.

— Той е, той е — обърна се Лупин към Лудоокия.

Притеснен, че всички са се втренчили в него, Хари слезе по стълбите, като пътем пхна магическата пръчка в задния джоб на джинсите.

— Не я слагай там, момче! — избоботи Муди. — Ами ако се запали? И по-опитни от теб магьосници са оставали без задник, така да знаеш!

— Кой е останал без задник? — наостри уши жената с виолетовата коса.

— Няма значение кой. Извади пръчката от задния си джоб и без повече приказки! — кресна Лудоокия. — Елементарни правила за безопасност при боравене с пръчки, ама кой да ги спазва! — Той се устреми с тежка стъпка към кухнята. — Виждал съм и това — подметна подразнено, а жената завъртя очи и погледна към тавана.

Лупин се пресегна и се здрависа с Хари.

— Как си? — попита го и се взря отблизо в него.

— Д-добре...

Направо не му се вярваше, че не сънува. Цял месец — нищо, и най-дребният намек, че обмислят как да го измъкнат от „Привит Драйв“, а сега като гръм от ясно небе се беше изсипала цяла група магьосници, които се разхождаха най-спокойно из къщата, сякаш са

отдавна чакани гости. Хари погледна хората около Лупин — те още го зяпаха ненаситно. Засрами се, че не се е ресал от четири дни.

— Голям късмет извадих... извадихте... семейство Дърсли ги няма — изпелтечи той.

— Какъв ти късмет! — викна лилавокосата. — Примамих ги да се махнат оттук, за да не се пречкат. Пратих им по мъгълската поща писмо, че са се класирали за финала на конкурса „Най-добре поддържана морава в предградията на цяла Англия“. Отидоха на раздаването на наградите... поне така си мислят, де.

Хари си представи за миг разпенената физиономия на вуйчо Върнън, щом той разбере, че изобщо няма конкурс „Най-добре поддържана морава в предградията на цяла Англия“.

— Тръгваме, нали? — попита той. — Скоро ли?

— Всеки момент — обеща Лупин, — чакаме само знак, че е чисто.

— Къде отиваме? В „Хралупата“ ли? — възкликна той обнадежден.

— А, не, не в „Хралупата“ — уточни Лупин и поведе Хари към кухнята. Магьосниците, които още оглеждаха момчето от глава до пети, ги последваха. — Прекалено опасно е. Направили сме щаба на място, където да бъдем неоткриваеми. Доста време ни отне...

Лудоокия Муди бе седнал при кухненската маса и отпиваше от плоското шишенце, което винаги носеше у себе си, а магическото му око се въртеше във всички посоки и оглеждаше домашните потреби, които пестят труда на домакинята и с които бе задръстена кухнята на семейство Дърсли.

— Това, Хари, е Аластор Муди — посочи Лупин.

— Да, знам — отвърна притеснен Хари.

Странна работа — да го представят на човек, когото е смятал, че познава от цяла година.

— А това тук е Нимфадора^[1]...

— Не ме наричай Нимфадора, Ремус — сви рамене младичката магьосница, — предпочитам Тонкс.

— Нимфадора Тонкс, която държи да се обръщаме към нея само на презиме — довърши Лупин.

— И ти щеше да държиш, ако майка ти е имала глупостта да те кръсти *Нимфадора* — сопна се Тонкс.

— А това тук е Кингзли Шакълболт^[2] — кимна той към високия чернокож магьосник, който се поклони лекичко. — Елфиъс Дож^[3]. — Магьосникът с хрипливия глас кимна. — Дедалус Дигъл...

— Вече се познаваме — изписка Дигъл, който се вълнуваше и за най-малкото нещо, и си изтърва виолетовия цилиндър.

— Емелин Ванс. — Снажната магьосница с изумруденозеления шал понаведе глава. — Стърджис Подмор. — Магьосникът с квадратна брадичка и гъста сламеноруса коса му намигна. — И Хестия^[4] Джоунс — представи накрая Лупин румената чернокоса магьосница, застанала при тостера, и тя махна на момчето.

Хари свеждаше със страхопочитание глава всеки път, щом Лупин изрече някое име. Притесняваше се до смърт, задето всички продължават да го зяпат, все едно изневиделица се е озовал наред с сцена. А защо ли бяха пристигнали толкова много магьосници?

— Изненадващо много хора изявиха желание да дойдат да те вземат — отбеляза Лупин, сякаш прочел мислите на момчето, и крайчетата на устните му потрепнаха.

— Колкото повече, толкова по-добре — намеси се мрачно Муди. — Ние ще ти бъдем конвой, Потър.

— Чакаме само знак, че е безопасно да потегляме — продължи Лупин и надзърна през кухненския прозорец. — Остава още към четвърт час.

— Бре, големи *чистофайници* били тия мъгъли! — ахна магьосницата на име Тонкс и продължи да разглежда донемайкъде заинтригувано кухнята. — Баща ми уж е мъглокръвен, пък е страшен мърляч. Явно и при мъгълите, както и при магьосниците, си зависи от човека.

— Ами... сигурно — смотолеви Хари. — Вижте... — обърна се той към Лупин. — Какво става, нямам вести от никого, къде е Вол...

Неколцина от магьосниците зашъткаха, Дедалус Дигъл пак си изтърва цилиндъра, а Муди ревна:

— *Млък!*

— Моля? — изуми се Хари.

— Тук няма да обсъждаме нищо, прекалено опасно е — уточни Муди, след като извърна към Хари нормалното си око. Магическото продължи да гледа тавана. — Ох, да го вземат *мътните* — изруга той

гневно и се хвана за магическото око, — пак дава засечки... повредило се е нещо, откакто оная отрепка ми го задигна.

После извади окото от очната ямка с гаден жвакащ звук, сякаш някой е махнал запушалката на пълна с вода мивка.

— Ей, Лудоокия, с теб човек може да си изповръща червата — укори го свойски Тонкс.

— Хари, я ми донеси, ако обичаш, чаша вода — помоли Муди.

Момчето отиде при машината за миене на съдове, извади чиста чаша и под захласнатите погледи на всички магьосници я напълни с вода от крана. Вече му лазеха по нервите с това неуморно зяпане.

— Браво на теб! — викна Муди, след като Хари му занесе чашата. Пусна във водата магическото око и го разклати нагоре-надолу, при което то се понесе шеметно и огледа един по един всички. — На връщане искам да имам видимост от триста и шейсет градуса.

— С какво ще пътуваме... където и да отиваме? — пристраши се да попита Хари.

— Как с какво, с метли! — възкликна Лупин. — Твърде малък си, за да се магипортираш, пудролиниите са под наблюдение, а използваме ли нерегистриран летекод, излагаме на опасност не само живота си.

— Ако се вярва на Ремус, си знаел да летиш много добре — отбеляза с гърлен глас Кингзли Шакълболт.

— Няма равен — потвърди Лупин и си погледна часовника. — Я върви да си стегнеш багажа, Хари, трябва да сме готови, щом дадат знака.

— Ще дойда да ти помогна — предложи бодро-бодро Тонкс.

Излезе заедно с Хари в антрето и се качи по стълбите, като се озърташе — явно си умираше от любопитство.

— Ама че къща! — възкликна тя. — *Прекалено* чисто е, направо неестествено. А, тук вече е по-добре — добави Тонкс, след като влязоха в стаята на Хари и той щракна лампата.

Тя определено беше много по-разхвърляна. Хари бе стоял като затворник в стаята цели четири дни, при това в лошо настроение, и хич не му беше до подреждане. Повечето му книги бяха намятани по пода, там, където ги беше зарязал, след като безуспешно се бе опитвал да се поразведри, кафезът на Хедуиг плачеше за почистване и вече понамирисваше, куфарът му лежеше отворен и от него се подаваха

цяла камара намачкани мъгълски дрехи и магьоснически мантии, прелели и върху пода наоколо.

Хари се спусна да събира книгите и да ги хвърля припряно в куфара. Тонкс поспря при отворения дрешник и огледа изпитателно от глава до пети отражението си в огледалото от вътрешната страна на вратата.

— Знаеш ли, не съм убедена, че виолетовото ми отива — отбеляза замислено и подръпна един от кичурите клечеста коса. — Не ти ли се струва, че ме прави твърде кльоцава?

— Ами... — изпелтечи Хари и я погледна над книгата „Отборите по куйдич във Великобритания и Ирландия“.

— Точно така, не ми отива — отсече решително Тонкс.

Завъртя очи и изопна лице, все едно се мъчи да се сети нещо. След миг косата ѝ стана бонбоненорозова.

— Как го правите? — възкликна Хари и я зяпна.

— Аз съм метаморфмаг — оповести тя, след като отвори отново очи и пак се взря в отражението си, дори поизвърна глава, та да си види косата от всички страни. — Стига да поискам, мога да си променям външния вид — поясни жената, забелязала в огледалото зад себе си озадаченото изражение на Хари. — Така съм си се родила. Докато учех за аврорка, получавах най-високите оценки по дегизировка и предрешаване, и то без да отварям учебник, беше супер!

— Ама вие аврорка ли сте? — ахна възхитен Хари.

След като завършеше „Хогуортс“, мечтаеше само за едно — да стане аврор, ловец на Черни магьосници.

— Да — потвърди гордо-гордо Тонкс. — И Кингзли е аврор, но е по-старши от мен. Завършила съм преди, има-няма, година. За малко да ме скъсат на изпита по укриване и проследяване. Много непохватна съм, ще знаеш, чу ли как, след като пристигнахме долу, счупих една чиния?

— Човек може ли да се изучи за метаморфмаг? — попита Хари и се изправи, като съвсем му изхвърча от главата, че е дошъл да си прибира багажа.

Тонкс прихна.

— Обзалагам се, че от време на време ти се иска да поприкриеш тоя белег, нали?

Очите ѝ бяха намерили мълниеvidния белег върху челото на момчето.

— Искан ми се — смотолеви Хари и се извърна.

Много мразеше да се вторачват в белега му.

— Е, няма да ти е никак лесно, така да знаеш — натърти жената. — Метаморфмагове се срещат наистина много рядко и дарбата им е вродена, а не придобита. За да се преобразят, повечето магьосници трябва да прибегват до магическа пръчка или отвари. Я да побързаеме, Хари, трябва да ти стегнем багажа — подкани гузно жената и огледа бъркотията по пода.

— А, да — рече Хари и грабна още няколко книги.

— Не изглупявай, нека аз, ще стане по-бързо: *опаковай!* — викна Тонкс и описа с магическата пръчка широка дъга над пода.

Книги, дрехи, телескоп и везни политнаха във въздуха и се понесоха като вихрушка към куфара.

— Е, не е много подредено — отбеляза жената, след като се надвеси над него и надзърна към камарата вещи, наблъскани как да е вътре. — Майка ми има дарбата да сгъва и да реди всичко идеално, знае дори как да накара чорапите да се събират сами по чифтове, но така и не проумявам как го прави: замахва... и готово!

Тонкс също замахна с пръчката. Един от чорапите на Хари направи жалък опит да се сгъне и тупна наврѳх разбърканата купчинка.

— Карай, няма да се престараваме — подвикна Тонкс и тресна капака на куфара, — ако не друго, то поне всичко е вътре. Няма да е зле да почистим малко и това тук. — Тя насочи пръчката към кафеза на Хедуиг. — *Очисти!* — Няколко перца и курешки изчезнаха като дим. — Е, сега вече е *малко* по-добре... никаква ме няма в тия къщни заклинания. Е, всичко ли взе? Котелът? Метлата? Бреее! „Светкавица“!

Очите ѝ се разшириха при вида на метлата в дясната ръка на Хари. Тя беше неговата гордост и радост, подарѳк от Сириус... модел, който отговаряше на всички международни изисквания.

— А аз си летя на „Комета двеста и шейсет“ — подметна завистливо магьосницата. — Така... пръчката още ли е в джинсите ти? Дупето ти цяло ли е? Е, да тръгваме. *Локомотор куфар!*

Куфарът на Хари се извиси на няколко сантиметра във въздуха. Хванала пръчката, сякаш дирижира, Тонкс направи така, че той да се

понесе из стаята и да излезе пред тях през вратата. Магьосницата държеше в лявата ръка кафеза на совата и Хари, стиснал метлата, заслиза след нея по стълбите.

В кухнята Муди бе наместил отново окото си, което след почистването се въртеше толкова бързо, че на Хари чак му се зави свят. Кингзли Шакълболт и Стърджис Подмор оглеждаха микровълновата печка, а Хестия Джоунс се превиваше от смях при вида на белачката за картофи, на която се бе натъкнала, докато ровичкаше из чекмеджетата. Лупин залепяше писмото, адресирано до семейство Дърсли.

— Браво на вас! — възкликна той, когато при тях влязоха Тонкс и Хари. — Струва ми се, че ни остава около минута. Дали да не излезем в градината — да сме готови? Написах, Хари, писмо на леля ти и вуйчо ти, да не се притесняват...

— Няма да се притесняват — увери го момчето.

— Че си в безопасност...

— Това само ще ги разстрои.

— И че ще те видят догодина през лятото.

— Налага ли се?

Лупин се усмихна, но не отговори.

— Ела насам, момче — повика го свъсен Муди с магическата пръчка. — Трябва да те хамелеонизирам.

— Да ми направите какво? — притесни се Хари.

— Хамелеонизираща магия — поясни мъжът и вдигна пръчката. — Лупин каза, че си имал мантия невидимка, но докато летим, тя надали ще се закрепи, с това ще се прикриеш по-добре. Ето така...

Той го тупна с пръчката по темето и Хари усети нещо странно, все едно Муди бе чукнал в главата му яйце — от мястото, където се бе опряла магическата пръчка, по тялото му сякаш рухнаха студени вадички.

— Бива си те, Лудоокия! — ахна възхитена Тонкс, вторачена в корема на Хари.

Момчето си погледна тялото, или по-скоро онова, което до преди миг бе тялото му, понеже от него вече нямаше и следа. Не че бе станало невидимо, просто бе възприело цветовете на кухненските шкафчета отзад. Хари се бе превърнал в нещо като човек хамелеон.

— Да тръгваме! — подкани Муди и отключи с магическата пръчка задната врата.

Всички се изсипаха отвън, на старателно поддържаната морава на вуйчо Върнън.

— Ясно е — изсумтя Муди и огледа с магическото си око небосвода. — Е, можеше да има някой и друг облак, колкото за прикритие. Слушай сега — ревна той към Хари, — ще летим в плътен боен ред. Тонкс ще бъде точно пред теб, не изоставай от нея. Лупин ще те покрива от долу. Аз пък ще бъда отзад. Останалите ще кръжат около нас. Никой няма да напуска строя, ясно? Ако убият някого...

— Има ли такава опасност? — стресна се Хари, но Муди не му обърна никакво внимание.

— ... другите да продължават нататък, никой да не спира, никой да не напуска строя. Ако избият всички нас, а ти, Хари, оцелееш, веднага ще те поеме ариергардът, лети си на изток и те ще те настигнат.

— Стига с тия майтапи, Лудоокия... той ще вземе да си помисли, че се шегуваме — укори го Тонкс, докато привързваше с ремък към метлата си куфара на Хари и кафеза.

— Просто му излагам плана — сгълча я Муди. — Възложено ни е да го отведем здрав и невредим в щабквартирата и ако междувременно загинем...

— Никой няма да загива — намеси се Кингзли Шакълболт с успокояващия си гърлен глас.

— Яхвайте метлите, ето го и първия сигнал! — провикна се Лупин и засочи небето.

Високо, много високо над тях, сред звездите, лумна цял сноп яркочервени искри. Хари веднага позна, че са от магическа пръчка. Преметна десен крак, яхна „Светкавицата“, вкопчи се с все сила в дръжката и усети как тя потреперва лекичко, сякаш като него изгаря от нетърпение да се издигне отново във въздуха.

— Вторият сигнал, потегляме! — възкликна с цяло гърло Лупин, когато точно над тях блесна втори сноп искри, този път зелени.

Хари се изтласка с все сила от земята. Прохладният нощен въздух заигра в косата му, градините по „Привит Драйв“ — спретнати квадратчета — се смаляваха ли, смаляваха, докато не заприличаха на юрганче, съшито от тъмнозелени и черни парченца плат, и от главата на момчето изчезнаха всякакви мисли за заседанието в министерството, сякаш издухани от поривистия вятър. Хари имаше

чувството, че сърцето му ще се пръсне от радост: той летеше, летеше отново, отдалечаваше се от „Привит Драйв“, както си бе мечтал цяло лято, прибираше се у дома... за няколко славни мига всичките му неприятности сякаш издребняха, заприличаха на прашинки в ширналото се, обсипано със звезди небе, стопиха се.

— Завой наляво, завой наляво, един мъгъл ни гледа! — провикна се зад него Муди. Тонкс зави, Хари я последва, вторачен в куфара си, който се клатушкаше като обезумял под метлата на магьосницата. — Налага се да покачим с още четиристотин-петстотин метра височината!

Извисиха се още по-нагоре и очите на Хари се насълзиха от студа, той вече не виждаше долу нищо друго освен мънички точици светлина: автомобилните фарове и уличните лампи. Две от тези светлинки вероятно бяха на колата на вуйчо Върнън... точно сега семейство Дърсли сигурно се прибираха към празната къща, вбесени, че няма никакъв конкурс за морави... и при тази мисъл Хари прихна, макар че гръмогласният му смях бе заглушен от плющящите мантии на другите, от поскръцването на ремъка, с който бяха привързани куфарът и кафезът, и свистенето на вятъра. От цял месец не се беше чувствал толкова преизпълнен с живот и толкова щастлив.

— Курс на юг! — кресна Лудоокия. — Пред нас — град!

Както се носеха шеметно, завиха надясно, за да не минават точно над блещукащата паяжина от светлинки долу.

— Курс на югоизток, продължавайте да се издигате! Отпред ниска облачност, можем да се изгубим — провикна се Муди.

— Няма да минаваме през облаците — ревна сърдито Тонкс, — ще станем вир-вода, Лудоокия!

При тези думи на Хари му поолекна — ръцете му върху „Светкавицата“ вече бяха вкочанени. Съжали, че не си е сложил връхна дреха, защото цял трепереше.

Често променяха курса според напътствията на Лудоокия. Хари бе присвил очи срещу ледения вятър, от който вече го наболяваха и ушите. Само веднъж помнеше да е изпитвал на метлата такъв студ, в трети курс, на мача по квидич срещу хафълпафци, състоял се по време на буря. Магьосниците от конвоя го наобикаляха постоянно като огромни грабливи птици. Хари загуби представа за времето. Колко ли бяха летели — със сигурност най-малко час.

— Курс на югозапад! — ревна Муди. — Не бива да прелитаме над магистралата.

Хари бе толкова премръзнал, че си мечтаеше за уютните сухи купета на автомобилите, които като поток се виеха долу, и още повече за пудролините: не беше кой знае колко приятно да се въртиш като пумпал из комините, но затова пък бе топличко в пламъците... Покрай него профуча Кингзли Шакълболт, голото му теме и обичата проблеснаха на лунната светлина... после отдясно мина и Емелин Ванс, която бе извадила магическата пръчка и от време на време се озърташе... сетне и тя отпраши нататък и на нейно място изникна Стърджис Подмор.

— Трябва да завием и да се отклоним леко от курса, за да сме сигурни, че не ни следят! — извика Муди.

— ТИ, ЛУДООКИЯ, ДА НЕ СИ ЛУД! — изпищя отпред Тонкс. — Ще станем на висулки по тия метли. Ако непрекъснато се отклоняваме от курса, няма да пристигнем и след седмица. Още повече че ни остава съвсем малко път.

— Крайно време е да се снишим! — екна и гласът на Лупин. — Следвай Тонкс, Хари!

Тя се гмурна надолу и момчето полетя след нея. Отправиха се към най-многого светлинки, които бе видял досега: бяха се разпрострели във всички посоки, пресичаха се и се кръстосваха, блещукаха на линии и мрежи, нахъсани от петънца непрогледен мрак. Летяха все по-ниско и по-ниско, докато накрая Хари не различи отделни фарове и улични лампи, комини и телевизионни антени. Искаше му се час по-скоро да стъпи на земята, макар да бе сигурен, че ще се наложи някой да го размразява — беше се вледенил направо върху метлата.

— Готово! — провикна се Тонкс и след няколко мига вече се бе приземила.

Хари кацна точно зад нея и нагази в неподдържаната трева наред малък площад. Тонкс вече отвързваше куфара. Разтреперан, Хари се огледа. Мърлявите фасади на къщите наоколо не изглеждаха никак гостоприемно, някои бяха с изпочупени прозорци, които мъждукаха мътно в светлината на уличните лампи, боята по повечето врати се беше олющила, на много места пред стълбищата се мъдреха купчини боклук.

— Къде сме? — попита Хари, но Лупин му пошушна:

— Чакай малко.

Муди тършуваше с премръзнали вкочанени пръсти из наметалото си.

— Намерих го! — изсумтя накрая, после вдигна във въздуха нещо като сребърна запалка и я щракна.

Най-близката лампа изпука и угасна. Той продължи да щрака със Загасителя, докато не угаси една по една всички лампи по площада — сега единствената светлинка идваше от прозорците с дръпнати пердета и от лунния сърп горе в небето.

— Взех го на заем от Дъмбълдор — избоботи Муди и прибра в джоба си Загасителя. — Така мъгълите няма да ни шпионират от прозорците. А сега да побързаме.

Той хвана Хари за ръка, изведе го от тревата, прекоси улицата и стъпи на тротоара, след тях вървяха Лупин и Тонкс, понесли куфара на момчето, отстрани крачеха останалите от конвоя, всички извадили магическите пръчки.

От горните прозорци в най-близката къща долиташе приглушеният бумтеж на стереоуредба. От издутите до пръсване торби за отпадъци, струпани пред счупената порта, се разнасяше воня на развалено.

— Дръж — изпелтечи Муди, след което тикна в хамелеонизираната ръка на Хари парче пергамент и доближи магическата си пръчка със светещо връхче, за да освети написаното. — Прочети го бързо и го запомни дума по дума.

Хари погледна късчето хартия. Ситният почерк му се стори познат. Върху пергамента пишеше:

Ще намериш щабквартирата на Ордена на феникса
на площад „Гримолд“ номер дванайсет в Лондон.

[1] Нимфадора — букв. „дар от нимфите“, в древногръцката митология красиви девойки полубогини, олицетворение на животворните сили на природата. — Бел.прев. ↑

[2] Шакълболт — от „shackle“ — „оковавам“, и „bolt“ — „светкавица“ (англ.). — Бел.прев. ↑

[3] Дож — от „дож“, до XVIII в. глава на Венецианската и Генуезката република. — Бел.прев. ↑

[4] Хестия — в древногръцката митология богиня на огъня и на домашното огнище. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПЛОЩАД „ГРИМОЛД“ НОМЕР ДВАНАЙСЕТ

— Какъв е този Орден на... — подхвана Хари.

— Не тук, момче! — ревна Муди. — Чакай първо да влезем.

Дръпна от ръката на Хари пергамента и с връхчето на магическата пръчка го подпали. Листчето се нави на фуния, лумна и се понесе към земята, а Хари пак огледа къщите наоколо. Стояха пред номер единайсет, той се извърна наляво и видя номер десет, вдясно обаче беше номер тринайсет.

— Но къде е...?

— Спомни си дума по дума това, което наизусти току-що — прошепна му Лупин.

Хари започна да реди наум думите и тъкмо стигна до „площад «Гримолд» номер дванайсет“, когато между сградите на номер единайсет и номер тринайсет сякаш от вдън земя изникна очукана врата, последвана веднага от мръсни стени и прашни прозорци. Все едно някой бе вмъкнал тук надуваема къща, като първо бе разбутал другите, за да й направи място. Хари я зяпна изумен. Стереоредбата на номер единайсет продължаваше да си тътне. Мъгълите вътре явно не бяха усетили нищо.

— Хайде, побързай! — сгълча Муди момчето и го смушка в гърба.

Хари изкачи изтърканите каменни стъпала, без да сваля очи от вратата, току-що изникнала пред него. Черната боя беше олющена и издрана. Сребърното чукало се виеше като змия. Нямаше ключалка, нито пощенска кутия.

Лупин извади магическата пръчка и потропа с нея по вратата. Хари чу силно метално дрънчене, сякаш някой отмества тежка верига. Вратата изскърца и се отвори.

— Влизай бързо, Хари — прошепна Лупин, — но не се отдалечавай навътре и не пипай нищо.

Момчето прекрачи прага и се озова сред почти непрогледната тъма във вестибюла. Долови мирис на влага и на прахоляк, сладникава смрад на гнилоч и изпита чувството, че е попаднал в необитаема сграда. Погледна през рамо и видя, че другите влизат един по един след него, Лупин и Тонкс носеха куфара му и кафеза на Хедуиг. Застанал отвън на най-горното стъпало, Муди освобождаваше кълбата светлина, които бе откраднал със Загасителя от уличните лампи — те литнаха към крушките и площадът в миг се озари в оранжево, а Муди закуцука, влезе и затвори входната врата, така че вътре стана тъмно като в рог.

— Така...

Тупна Хари по темето с магическата пръчка — този път момчето усети как по гърба му се стича нещо топло и разбра, че аврорът явно е развалил хамелеонизиращата магия.

— А сега никой да не мърда, ще пусна малко светлина — пошушна Муди.

От сподавените гласове на другите Хари, кой знае защо, бе обзет от лошо предчувствие, сякаш току-що бяха влезли в дома на човек на смъртен одър. Долови тихо съскане, после прашене и по стените замигаха старовремски газеници, които хвърлиха трепкащ мъждив светлик по разлепените тапети, по протрития килим в дългия мрачен коридор с обвит в паяжини полилей и по потъмнелите от времето килнати портрети. Хари чу как нещо се шумгува под перваза на дъсчения под. И полилеят, и огромният свещник върху разнебитената маса наблизко бяха във форма на змия.

Екнаха забързани стъпки и от вратата в дъното на коридора се появи майката на Рон, госпожа Уизли. Цяла грейнала в гостоприемна усмивка, се втурна към тях, но на Хари му направи впечатление, че в сравнение с последния път, когато я бе видял, е поотслабнала и побледа.

— О, Хари, колко се радвам! — прошушна тя и го притисна толкова силно, че за малко да му изпотроши ребрата, после го поотдалечи на една ръка от себе си и го огледа от глава до пети. — Виждаш ми се слабичък, трябва да те нахраним като хората, но се опасявам, че ще се наложи да почакаш, докато стане време за вечеря.

— Извърна се към тумбата магьосници зад него и изшушука припряно:
— Пристигна току-що, заседанието започна...

Магьосниците зад Хари заговориха развълнувано един през друг и се отправиха към вратата, откъдето бе дошла госпожа Уизли. Хари понечи да последва Лупин, но майката на Рон го задържа.

— Не, Хари, заседанието е само за членове на Ордена. Рон и Хърмаяни са горе, можеш да изчакаш с тях, докато приключим, после ще вечеряме. И недей да говориш високо в коридора — допълни тя през припрян шепот.

— Ама защо?

— За да не разбудиш някого.

— Ама...

— После ще ти обясня, сега бързам, трябва да съм на заседанието... чакай само да ти покажа къде ще спиш.

Долепи пръст до устните си и го поведе тихомълком покрай две проядени от молците дълги завеси, където вероятно имаше друга врата, и след като заобиколиха голяма поставка за чадъри, наподобяваща отсечен крак на трол, тръгнаха да изкачват тъмно стълбище, на стената край което бяха окачени съсухрени глави на дървени поставки. Хари се взря и видя, че са на домашни духчета. Всичките бяха със зурлести носове.

Стъпало след стъпало, Хари се изумяваше все повече. Какво ли търсеха в къща, която изглеждаше така, сякаш в нея живее най-жестокият сред всички Черни магьосници?

— Ама защо, госпожо Уизли...?

— Рон и Хърмаяни ще ти обяснят всичко, момчето ми, аз бързам — прошепна му тя смутено. — Ето тук... — вече бяха стигнали до втория етаж. — Ти си в стаята вдясно. Ще ви извикам, щом приключим.

И забърза надолу по стълбището.

Хари прекоси сумрачната площадка, натисна бравата, и тя с форма на змийска глава, и отвори вратата.

За миг зърна мрачно помещение с висок таван и две еднакви легла, сетне се чу силен цвъркот, последван от още по-силен писък, и зрението му бе напълно запречено от огромен облак много гъста и къдрава коса. Хърмаяни се бе хвърлила да го прегръща и насмалко да

го повали на земята, а мъничката сова на Рон Пигуиджън запърха превъзбудено над главите им.

— ХАРИ! Рон, Хари е тук, ето го! Не сме чули кога си пристигнал! О, как си? Добре ли си? Много ли ни се сърдиш? Сигурна съм, че ни се сърдиш, знам, писмата ни бяха съвсем безполезни, но не можехме да ти разкажем нищо. Дъмбълдор ни накара да се закълнем, че няма да ти кажем, о, имаме да ти разправяме толкова много, ти също ще ни разказваш... за дименторите! Когато научихме... и това заседание в министерството, направо нечувано, проверих всичко, не могат да те изключат, просто не могат, в Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни има член, където се разглежда прилагането на магия в случаи, застрашаващи живота...

— Остави го да си поеме дъх, Хърмаяни — спря я ухилен Рон и затвори вратата след Хари.

През месеца, откакто не се бяха виждали, беше пораснал с още половин педя и сега изглеждаше по-висок и върлинест от всякога, макар че дългият нос, огненочервената коса и луничките си бяха същите.

Все така грейнала, Хърмаяни пусна Хари, но още преди да е казала и думица, се чу тихо свистене и от черния дрешник политна нещо бяло, което се приземи меко върху рамото на Хари.

— Хедуиг!

Полярната сова щракна с клюн и го клъвна с обич по ухото, а той я загали по перушината.

— Направо се беше разбесняла — оплака се Рон. — След като донесе последните ти писма, ни накълва едва ли не до смърт, виж, моля ти се...

Той показва на Хари десния си показалец, върху който личеше позарасла, но несъмнено дълбока рана.

— А, да — рече Хари. — Извинявайте, ама исках да получа отговори...

— Смятахме да ти пишем, приятелю — възкликна Рон. — Хърмаяни се изпопритесни, все повтаряше, че ако стоиш там затворен без никакви вести, ще вземеш да направиш някоя щуротия, но Дъмбълдор ни накара да...

— Да се закълнете да не ми казвате — продължи Хари. — Хърмаяни вече го спомена.

Топлото сияние, озарило го отвътре при срещата с двамата му най-добри приятели, малко по малко помръкна — измести го нещо ледено, надигнало се в стомаха му. Цял месец бе мечтал да ги види, а сега изведнъж му се прииска те да го оставят сам.

Настана тягостно мълчание, Хари продължаваше да милва неволно Хедуиг, без да поглежда Рон и Хърмаяни.

— Смяташе, че е за добро — обади се някак задъхана Хърмаяни.
— Дъмбълдор, искам да кажа.

— Ясно — рече Хари.

Забеляза, че и по нейните ръце има следи от човката на Хедуиг, и установи, че изобщо не му е мъчно.

— Според мен вярваше, че при мъгълите си в най-голяма безопасност... — намеси се и Рон.

— Виж ти! — вдигна вежди Хари. — Случайно това лято някой от вас да е бил нападател от диментори?

— Е, не... но точно затова той прати хора от Ордена на феникса да те държат под око през цялото време...

Хари усети как го присвива под лъжичката, сякаш е слизал по стълба и е пропуснал стъпало. Значи всички освен самия него са знаели, че го следят.

— Ама и от това нямаше полза, а? — подметна Хари, като се мъчеше да не повишава тон. — Накрая се наложи сам да се погрижа за себе си.

— Толкова се ядоса — сподели едва ли не със страхопочитание Хърмаяни. — Дъмбълдор. Видяхме го с очите си. Когато разбра, че Мъндънгус си е тръгнал преди края на дежурството. Беше страховит.

— Аз пък съм доволен, че си е тръгнал — отсече ледено Хари.
— Ако не беше, нямаше да направя магия и Дъмбълдор вероятно щеше да ме остави цяло лято на „Привит Драйв“.

— Не се ли... не се ли притесняваш от заседанието в Министерството на магията? — тихо попита Хърмаяни.

— Ни най-малко — излъга безочливо Хари.

С Хедуиг, сгушила се блажено на рамото му, той се поотдалечи и се огледа, но стаята изобщо нямаше с какво да го ободри. Беше усойна и тъмна. Върху голите олющени стени се мъдреше само празно платно в натруфена рамка и докато Хари го подминаваше, му се стори, че е чул хихикането на някой, който се спотайва отзад.

— Та защо Дъмбълдор настоява да ме държи в пълно неведение?
— възкликна уж нехайно. — Направихте ли си труда да... да го попитате?

Вдигна глава тъкмо когато приятелите му се спогледаха, от което разбра: опасявали са се, че ще се държи именно така. Но от това настроението му ни най-малко не се подобри.

— Обяснихме на Дъмбълдор, че искаме да ти разкажем какво става — заоправдава се Рон. — Наистина, приятелю. Но е затънал до гуша в работа, откакто сме дошли тук, сме го виждали всичко на всичко два пъти и той не разполагаше с много време, само ни накара да се закълнем, че когато ти пишем, няма да съобщаваме нищо важно, понеже някой можел да прихване совите.

— Стига да е искал, пак е могъл да ме държи в течение — възрази Хари. — Само не ми казвайте, че не знае начини да праща съобщения и без сови.

Хърмаяни погледна Рон и каза:

— И на мен ми хрумна. Той обаче не искаше да узнаваш нищичко.

— Вероятно смята, че на мен не може да се разчита — отсъди Хари, загледан в лицата им.

— Не изглупявай — рече Рон, изглеждаше страшно объркан и смутен.

— Или че не мога сам да се пазя.

— Разбира се, че не смята подобни неща! — възкликна притеснена Хърмаяни.

— И как стана така, че аз трябваше да стоя у семейство Дърсли, а вие двамата сте тук и участвате във всичко? — изрече бързо Хари, като от дума на дума все повече повишаваше тон. — Как се стана така, че на вас ви е разрешено да знаете всичко, което се случва?

— Не ни е разрешено! — прекъсна го Рон. — Мама не дава и да припарим до заседанията, били сме още малки...

Но още преди да се усети, Хари се разкрещя:

— ЧУДО ГОЛЯМО, КАТО НЕ СТЕ ПРИСЪСТВАЛИ НА ЗАСЕДАНИЯТА! ПАК СТЕ БИЛИ ТУК, НАЛИ? ПАК СТЕ БИЛИ ЗАЕДНО! А АЗ ЦЯЛ МЕСЕЦ ТРЯБВАШЕ ДА ГИ ТЪРПЯ ОНИЯ ДЪРСЛИ! СПРАВИЛ СЪМ СЕ С ПОВЕЧЕ ИЗПИТАНИЯ, ОТКОЛКОТО ВИЕ ДВАМАТА, ВЗЕТИ ЗАЕДНО, И ДЪМБЪЛДОР ГО

ЗНАЕ: КОЙ СПАСИ ФИЛОСОФСКИЯ КАМЪК, А? КОЙ РАЗКАРА РИДДЪЛ? КОЙ ВИ ОТЪРВА КОЖИТЕ ОТ ДИМЕНТОРИТЕ?

Хари си изля цялата обида и негодувание, трупали се през последния месец — отчаянието, че няма никакви новини, болката, че всички са били заедно, а него са го зарязали, гнева, че без да му казват, са го следили. Всички чувства, от които почти се срамуваше, най-сетне преляха и се плиснаха навън. Стресната от врявата, Хедуиг политна и пак кацна на дрешника, а Пигуиджън зацвърча тревожно и се застрелка още по-бързо над главите им.

— НА КОГО ПРЕЗ ПОСЛЕДНАТА ГОДИНА МУ СЕ НАЛОЖИ ДА СЕ ПРЕБОРВА СЪС ЗМЕЙОВЕ, СФИНКСОВЕ И КАКВИ ЛИ НЕ ДРУГИ ЧУДОВИЩА, А? КОЙ ГО ВИДЯ ДА СЕ ВРЪЩА? КОЙ ТРЯБВАШЕ ДА ИЗБЯГА ОТ НЕГО? АЗ!

Изгубил ума и дума, Рон го зяпаше вцепенен, Хърмаяни бе на път да се разплаче.

— ТАКА ДЕ, КАКВО МИ ВЛИЗА В РАБОТАТА ДАЛИ СТАВА НЕЩО? ЗАЩО НЯКОЙ ДА СИ ПРАВИ ТРУДА ДА МЕ ИЗВЕСТИЯВА ЗА ОНОВА, КОЕТО СЕ СЛУЧВА?

— Искяхме да ти кажем, Хари, наистина... — подзе Хърмаяни.

— КАК НЕ, ЩОМ ТОЛКОВА СТЕ ИСКАЛИ, ЗАЩО НЕ МИ ПРАТИХТЕ НЯКОЯ СОВА... А, ДА, *ДЪМБЪЛДОР ВИ Е НАКАРАЛ ДА СЕ ЗАКЪЛНЕТЕ...*

— Но той наистина...

— ЦЕЛИ ЧЕТИРИ СЕДМИЦИ НЕ СЪМ МЪРДАЛ ОТ „ПРИВИТ ДРАЙВ“, НАЛОЖИ СЕ ДА РОВЯ ИЗ БОКЛУКЧИЙСКИТЕ КОФИ И ДА ТЪРСЯ ВЕСТНИЦИ, ТА ДА РАЗБЕРА КАКВО СТАВА...

— Смятахме да...

— СИГУРНО ДОБРЕ СТЕ СЕ ЗАБАВЛЯВАЛИ. ЛЕСНО ВИ Е БИЛО НА ВАС ВСИЧКИТЕ ТУК, ЗАЕДНО...

— Не, честна дума...

— Наистина съжаляваме, Хари — рече отчаяна Хърмаяни вече с блеснали от сълзите очи. — Напълно прав си, Хари... на твоето място и аз щях да се сърдя!

Все така запъхтян, Хари я изгледа разярен, после пак им обърна гръб и заснова напред-назад из стаята. Хедуиг закряска мрачно от

дрешника. Настана дълго мълчание, нарушавано само от жалното поскърцване на дъските под краката на Хари.

— Та *каква* е тая къща тук? — тросна се той на Рон и Хърмаяни.

— Щабквартирата на Ордена на феникса — отвърна начаса Рон.

— Някой ще си направи ли труда най-после да ми обясни какъв е този Орден на феникса...?

— Тайно братство — отговори Хърмаяни. — Оглавява го Дъмбълдор, пак той го е създал. Обединява хората, опълчили се предишния път срещу Ти-знаеш-кого.

— И кои са тези хора? — полюбопитства Хари, след като спря на едно място и пхна ръце в джобовете си.

— А, доста са...

— Виждали сме двайсетина — обясни Рон, — но според нас са повечко.

Хари ги изгледа вторачено.

— *Е, и?* — рече и премести очи от единия към другия.

— Какво „е, и“? — не го разбра Рон.

— *Волдемор!* — викна ядосан Хари, а Рон и Хърмаяни трепнаха. — Какво става? Какво е намислил сега? Къде е? Какво правим, за да го възпрем?

— Нали ти *обяснихме* вече, не ни пускат на заседанията на Ордена — каза припряно Хърмаяни. — Не знаем подробности, но, общо взето, имаме представа — побърза да допълни тя, забелязала изражението на Хари.

— Фред и Джордж изобретиха разтегателни уши — рече Рон. — Наистина вършат страхотна работа.

— Какви уши...?

— Разтегателни. Но напоследък гледаме да не ги използваме, защото мама разбра и се разфуча. Наложих се Фред и Джордж да ги изпокрят до последния чифт, иначе мама като нищо щеше да ги хвърли в кофата за боклук. Но преди тя да се усети каква е работата, понаучихме едно-друго. Разбрахме, че някои членове на Ордена са по дирите на хора, за които се знае, че са смъртожадни, и ги държат под око...

— Други привличат в Ордена още и още привърженици... — намеси се и Хърмаяни.

— Трети пък охраняват нещо — добави Рон. — На заседанията вечно уточняват дежурствата.

— Това едва ли съм аз... мен не ме опазиха, нали? — подметна злъчно Хари.

— А, не — рече Рон и по лицето му пролича, че се е досетил за какво говори приятелят му.

Хари изсумтя. Пак тръгна да обикаля стаята, като се стараеше да гледа навсякъде другаде, но не и към Рон и Хърмаяни.

— Щом не ви пускат на заседанията, вие двамата какво правите? — попита той. — Споменахте, че сте били много заети.

— Ами да — побърза да потвърди Хърмаяни. — Обеззаразяваме къщата, пустее от цяла вечност и са се навъдили какви ли не твари. Успяхме да прочистим кухнята и повечето стаи, а утре май ще се заемем с всекидневната...

ПУК!

Чуха се два силни пукота и наред стаята изникнаха близнаците Фред и Джордж, по-големи братя на Рон. Пигуиджън зацвърча обезумяло и се стрелна горе на дрешника при Хедуиг.

— Престанете с това — подвижна уплашена Хърмаяни на близнаците, които като Рон бяха с огненочервена коса, но за разлика от него бяха по-набити и малко по-ниски.

— Здравсти, Хари! — поздрави Джордж и грейна цял. — Стори ни се, че дочуваме сладкия ти благ гласец.

— Точно така, Хари, човек не бива да потиска гнева си, трябва да му дава воля — отбеляза Фред, и той засиял. — На около стотина километра сигурно ще се намерят двама-трима, които да не са те чули.

— Значи сте си взели изпита по магипортиране? — подкачи го Хари.

— И още как, с отличие! — похвали се Фред, който държеше нещо като много дълга връв с телесен цвят.

— Ако бяхте слезли по стълбището, щяхте да се забавите само трийсетина секунди — отбеляза Рон.

— Времето е галеони, братле — напомни Фред. — Пък и ти, Хари, ни смущаваш сигнала. Разтегателни уши — допълни той в отговор на вдигнатите вежди на Хари и му показва връвта, която се точеше и отвън на стълбищната площадка. — Опитваме се да чуем какво става долу.

— Ей, внимавайте! — подвижна Рон, загледан в разтегателното ухо. — Зле ви се пише, ако мама ги види пак...

— Струва си патроните, днес заседанието е много важно — обясни Фред.

Вратата се отвори и в стаята се появи дълга червена грива.

— О, Хари, здравей! — изчурулика Джини, по-малката сестра на Рон. — Стори ми се, че чувам гласа ти. — Извърна се към близнаците и оповести: — И с разтегателни уши, и без тях няма да чуете нищичко, мама е направила на кухненската врата магия за непробиваемост.

— Ти пък откъде знаеш? — възкликна покрусен Джордж.

— Тонкс ми обясни как да разбере — отвърна Джини. — Мяташ нещо по вратата и ако то не се удари в нея, значи ѝ е направена магия за непробиваемост. Хвърлих от горния край на стълбището няколко торови бомбички, а те, моля ви се, отскачат като топчета, изключено е да промушите през процепа отдолу разтегателните уши.

Фред въздъхна тежко.

— Жалко! Бях решил да правя, да струвам, но да разбере какво е наумил старият ни познайник Снейп.

— Снейп ли! — ахна веднага Хари. — И той ли е тук?

— Ами да — потвърди Джордж, след което затвори предпазливо вратата и се разположи на едно от леглата, до него седнаха Фред и Джини. — Чете отчет. Свърхповерителен.

— Ах, гаднярът му с гадняр! — рече някак между другото Фред.

— Сега е на наша страна — укори го Хърмаяни.

Рон изсумтя презрително.

— Това не му пречи да е гадняр. Само да знаеш как ни гледа, като ни срещне!

— И Бил не го харесва — оповести Джини така, сякаш това решава въпроса.

Хари не бе сигурен, че гневът му се е поуталожил, ала жаждата за новини надделя над желанието му да крещи. Той се отпусна на леглото срещу останалите.

— И Бил ли е тук? — попита. — Нали беше на работа в Египет?

— Кандидатства за чиновническа служба, за да се прибере и да помага в Ордена — обясни Фред. — Оплаква се, че гробниците му липсвали, но... — Той се подсмихна. — Но е възнаграден прещедро.

— В смисъл?

— Помниш ли хубавицата Флър Делакор? — попита Джордж.
— Вредила се е на работа в „Гринготс“, за да си *подобрррряла пррроизношението...*

— И Бил често-често ѝ дава частни уроци — изкиска се Фред.

— Чарли също е член на Ордена — продължи Джордж, — макар че още е в Румъния. Дъмбълдор държи да привлече възможно най-много магьосници от чужбина и в почивните дни Чарли обикаля да завързва връзки.

— Не можеше ли да го направи Пърси? — учуди се Хари.

Последното, което знаеше за третия брат Уизли, бе, че работи в отдел „Международно магьосническо сътрудничество“ в Министерството на магията.

При тези думи на Хари всички от семейство Уизли и Хърмаяни се спогледаха мрачно и многозначително.

— Каквото и да правиш, само не споменавай пред мама и тате името на Пърси — предупреди някак напрегнато Рон.

— Защо?

— Защото, чуят ли го, тате изпуска и чупи каквото държи, а мама го удря на плач — допълни Фред.

— Ужас, не е за разправяне! — отбеляза натъжена Джини.

— Всички сме отвратени от него — възкликна Джордж и като никога лицето му се разкриви злобно.

— Какво е станало? — изненада се Хари.

— Пърси и татко се изпокараха — обясни Фред. — За пръв път виждам татко да се разправя с някого толкова разпалено. Обикновено крещи мама.

— Беше първата седмица, след като свърши училището — продължи Рон. — Тъкмо се канехме да се присъединим към Ордена. Пърси се прибра и оповести, че го били повишили.

— Шегуваш се! — отбеляза Хари.

Знаеше прекрасно, че Пърси е истински службогонец, но беше останал с впечатлението, че той не се справя особено добре с първата си работа в Министерството на магията. Беше допуснал голям пропуск, като не бе забелязал, че шефът му е под влиянието на Волдеморт и прави каквото му нареди той (не че в министерството повярваха на това — там смятаха, че господин Крауч просто е полудял).

— Да, всички бяхме изненадани — потвърди Джордж, — защото Пърси си изпати много заради Крауч, имаше разследване и така нататък. Обвиниха го, задето не е усетил, че Крауч е превъртял, и не е уведомил някой шеф. Но нали го знаеш Пърси, като го остави Крауч да се разпорежда в отдела, къде ти ще ходи да се оплаква.

— И как е станало така, че са го повишили?

— Е, и ние недоумявахме — призна Рон, който си бе възвърнал словоохотливостта, откакто Хари бе престанал да крещи. — Прибра се, значи, много нафукан, по-нафукан от друг път, ако това изобщо е възможно, и каза на татко, че са го прехвърлили не другаде, а в кабинета на самия Фъдж. Ето на това му се вика повишение! Младши сътрудник на министъра само година, след като е завършил „Хогуортс“. Пърси май очакваше баща ми да хлъцне от възхищение.

— Да де, но татко не изпадна в див възторг — намеси се мрачно Фред.

— Защо? — попита Хари.

— Ами защото, както изглежда, Фъдж се развихрил и тръгнал да проверява дали някой в Министерството не поддържа връзка с Дъмбълдор — каза Джордж.

— Напоследък Дъмбълдор е трън в очите на ония в министерството — поясни Фред. — Според тях нарочно разправя, че Ти-знаеш-кой се е завърнал, колкото да сее смут.

— А според татко Фъдж дал да се разбере как който подкрепя Дъмбълдор, може да бъде сигурен, че мястото му в министерството ще изстине — допълни Джордж.

— Лошото е, че Фъдж подозира татко, задето е приятел на Дъмбълдор, пък и открай време го е смятал за смахнат заради слабостта му към мъгълите.

— Но какво общо има това с Пърси? — попита объркан Хари.

— Ще стигна и до там. Татко е на мнение, че Фъдж е прехвърлил при себе си Пърси колкото да го използва за съгледвач в дома ни... и при Дъмбълдор.

Хари подсвирна тихо.

— Е, на Пърси сто на сто му е харесало.

Рон се засмя някак глухо.

— Само как побесня, да знаеш. Наговори... наговори куп ужасии. Още откакто бил постъпил в министерството, трябвало да се

бори и да се доказва заради лошата слава на татко, на всичкото отгоре баща ни не бил амбициозен, затова винаги сме били... е, знаеш, нямали сме пари...

— *Моля?* — възкликна невярващо Хари, а Джини изсъска като разлютена котка.

— Лоша работа — продължи умислено Рон. — И не само това. Пърси заяви, че татко нямал капчица мозък в главата си, щом се е хванал с Дъмбълдор, че Дъмбълдор имало да пати и баща ни също щял да загази не на шега заради него, че той — Пърси, де, — знаел на кого трябва да остане верен: на министерството. И ако мама и татко смятали да предадат министерството, Пърси щял да се постарее всички да разберат, че няма нищо общо с нашето семейство. Още същата вечер си стегна багажа и се изнесе. Сега живее някъде тук, в Лондон.

Хари изруга едва чуто. Пърси му бе най-несимпатичен от братята на Рон, но и през ум не му беше минавало, че той ще вземе да наговори такива дивотии на господин Уизли.

— Мама място не може да си намери — сподели Рон. — Често си поплаква и така нататък. Вдигна се и дойде чак в Лондон да поговори с Пърси, а той, моля ти се, да ѝ захлопне вратата в лицето! Не знам как постъпва, ако се засече с татко в службата — сигурно се прави, че не го познава.

— Но Пърси със *сигурност* знае, че Волдемор се е върнал! — бавно изрече Хари. — Той не е глупав! Наясно е, че майка ви и баща ви няма да рискуват всичко, ако не разполагат с доказателства.

— Е, докато се караха, споменаха и теб — поясни Рон и стрелна плахо с поглед Хари. — Пърси твърди, че единствените доказателства били твоите думи... и аз не знам... според него не можело да се разчита само на това.

— Пърси вярва на „Пророчески вести“ — отбеляза кисело Хърмаяни, а останалите закимаха.

— За какво говорите? — учуди се Хари и ги огледа един по един. Всички го наблюдаваха изпод вежди.

— Ама ти... ти не получаваш ли „Пророчески вести“? — попита притеснена Хърмаяни.

— Как да не го получавам! — отвърна Хари.

— А внимателно ли го четеш? — попита още по-притеснено момичето.

— Е, не чак от първата до последната буква — взе да се оправдава Хари. — Ако имаха да съобщават нещо за Волдемор, щяха да го сложат на първата страница, нали така?

Щом чуха името, всички трепнаха. Хърмаяни побърза да допълни:

— Е, за да разбереш за какво ти говоря, е трябвало да го четеш буква по буква... обаче те... споменават те по два-три пъти на седмица.

— Все щях да видя...

— Не, нямало е да видиш, ако си четял само първата страница — поклати глава момичето. — Не ти говоря за никакви предълги статии. Само подхвърлят разни неща за теб... един вид, всички са наясно за какво става въпрос.

— Какви неща?

— Гнусотии — отвърна Хърмаяни уж спокойно. — Просто се хващат за драсканиците на Рита.

— Но нали тя вече не пише в тоя вестник?

— А, не, удържа си на думата... не че има друг избор — допълни със задоволство Хърмаяни. — Затова пък добре им постла за онова, което се опитват да направят сега.

— И какво се опитват да направят? — подкани припряно Хари.

— Е, знаеш какви ги беше написала, че постоянно си изпадал в несвяст и че белегът те болял.

— Аха, помня — рече Хари, който надали щеше да забрави скоро злословията на Рита Скийтър по негов адрес.

— Та пишат за теб така, сякаш си умопобъркан, който иска да е център на вниманието и се прави на велик трагичен герой — рече на скоропоговорка Хърмаяни, сякаш на Хари нямаше да му докривее чак толкова, ако чуеше фактите набързо. — Току пуснат някое ехидно подмятане за теб. Ако се появи небивалица, казват нещо от рода на „история, достойна за Хари Потър“, ако ли пък някой пострада при необичайна злополука, злобят: „Дано не се сдобие и той с белег на челото, че току-виж също поискал да му се кланяме...“

— Не искам да ми се кланя никой! — избухна Хари.

— Знам, знам — побърза да го увери Хърмаяни, стресната. — Аз знам, Хари. Но виждаш ли ги какво правят? Изкарват те такъв, на

когото никой няма да повярва. Обзалагам се, че зад това стои Фъдж! Целта им е обикновените магьосници да решат, че си някакъв малоумник и фукльо, дето разправя опашати лъжи, колкото да се прочуе.

— Да не съм го искал, да не съм молил... *Волдемор уби майка ми и баща ми!* — изпелтечи Хари. — Прочух се, защото той унищожи семейството ми, а мен не успя да убие! Кой би поискал да се прочува с такова нещо? Не мислят ли, че сто пъти бих предпочел... Никога да не бях...

— *Знаем*, Хари — намеси се свъсена и Джини.

— И, разбира се, даже и не споменаха, че си бил нападен от диментори — продължи Хърмаяни. — Някой им е наредил да си траят. А щеше да бъде истинска сензация... да вилнеят диментори! Не съобщиха дори че си нарушил Международния указ за секретност... Очаквахме, че ще го направят, допълва чудесно образа, който искат да ти лепнат: на нафукан глупчо. Според нас изчакват, докато те изключат от училище, после вече ще вдигнат врява до небесата... е, *ако* изобщо те изключат, разбира се — допълни тя припряно. — А не би трябвало да го правят, ако спазват законите, които сами са си написали.

Пак бяха стигнали до заседанието в министерството, а на Хари не му се мислеше за това. Помъчи се да се сети с какво да смени темата, но усилието му беше спестено, защото откъм стълбището екнаха стъпки.

— Ами сега!

Фред дръпна с все сила разтегателното ухо, чу се поредното *пук!* и двамата с Джордж изчезнаха. След миг на прага се появи госпожа Уизли.

— Заседанието приключи, можете да слезете и да вечеряте. Всички, Хари, изгарят от нетърпение да те видят. И кой е оставил пред вратата на кухнята торови бомбички?

— Крукшанкс — оповести невъзмутимо Джини. — Обича да си играе с тях.

— А, той ли! — възкликна госпожа Уизли. — Пък аз си мислех, че е Крийчър^[1], бива го само щуротии да прави. Ей, и да не забравите, в коридора ще мълчите! Ръцете ти, Джини, са мръсни, какво си правила? Преди вечеря да се измиеш. Тръгвай, чу ли?

Джини направи кисела физиономия и излезе с майка си от стаята, оставяйки Хари насаме с Рон и Хърмаяни. Двамата го загледаха със свито сърце, сякаш се опасяваха, че сега, след като другите са си тръгнали, той пак ще им се разкрещи. Като ги видя такива притеснени, той чак се позасрами от себе си.

— Слушайте — измънка, ала Рон поклати глава, а Хърмаяни рече тихичко:

— Знаехме, Хари, че ще ни се сърдиш, наистина не те виним, но и ти ни разбери, *постарахме се* да убедим Дъмбълдор...

— Добре — прекъсна ги той.

Затърси тема, която да не е свързана с директора на училището, защото само при мисълта за Дъмбълдор в душата му отново започваше да се надига гняв.

— Кой е тоя Крийчър? — попита Хари.

— Домашен дух, живее в къщата — уточни Рон. — Голям перко. Не съм виждал втори като него.

Хърмаяни се свъси.

— Не е *перко*, Рон.

— Мечтата на живота му е да го обезглавят и да окачат и неговата глава до тази на майка му — подразни се Рон. — Това според теб нормално ли е, Хърмаяни?

— Е, да, особняк си е, но какво е виновен той!

Рон завъртя очи и погледна Хари.

— Хърмаяни още не се е отказала от СМРАД.

— Не е СМРАД — тросна се момичето, — а Сдружение на магьосниците за равноправие и авторитет на духчетата... Пък не само аз, и Дъмбълдор казва, че трябва да сме добри с Крийчър.

— Представи си — вдигна ръце Рон. — Хайде да вървим, че умирам от глад.

Следван от Хари и Хърмаяни, тръгна да излиза, но преди да стигнат стълбището...

— Я чакайте! — изрече едва чуто и вдигна ръка да спре приятелите си. — Още са в коридора, може и да разберем нещичко.

Тримата надържаха предпазливо иззад перилата. Мрачният коридор долу беше пълен с магьосници, сред които и конвоят на Хари. Бяха долепили глави и си шушукаха. Точно в средата Хари различи черната мазна коса и гърбавия нос на учителя в „Хогуортс“, който му

бе най-омразен: професор Снейп. Наведе се още малко над парапета. Виж ти, какво ли правеше Снейп в Ордена на феникса...

Точно пред очите на Хари се запусна тъничка връвчица с телесен цвят. Той погледна и видя на стълбищната площадка горе Фред и Джордж — смъкнаха предпазливо разтегателното ухо към хората в мрака. След миг обаче всички се отпавиха към входа и се скриха от поглед.

— Дявол да го вземе! — чу Хари как Фред ругае през шепот, докато издърпва нагоре изобретението си.

Входната врата се отвори, после се затвори.

— Снейп не се храни тук — обясни тихичко Рон на Хари. — И толкова по-добре. Хайде да вървим.

— И не забравяй, в коридора не бива да повишаваме глас, Хари — предупреди шепнешком Хърмаяни.

Докато минаваха покрай редичката глави на домашни духчета върху стената, зърнаха при входната врата Лупин, госпожа Уизли и Тонкс, които тъкмо бяха изпроводици другите и заключваха с магия множеството резета и ключалки.

— Ще слезем да хапнем в кухнята — прошепна госпожа Уизли в долния край на стълбището, където ги пресрещна. — Хари, миличък, мини на пръсти по коридора, ей оная врата там...

ТРЯЯЯС!

— *Тонкс!* — изкрещя отчаяна госпожа Уизли, след като се обърна.

— Извинявайте! — изхленчи Тонкс, която се беше проснала на пода. — Ама че гадна поставка за чадъри, за втори път се спъвам в нея...

Ала краят на изречението така и не се чу, заглушен от ужасен, оглушителен, смразяващ писък.

Проядените от молци плюшени завеси, които Хари бе подминал преди малко, се бяха разтворили с гръм и трясък, зад тях обаче нямаше врата. За миг на момчето му се стори, че гледа през прозорец — прозорец, зад който старица с черна капела пицеше, все едно я изтезават, но после Хари си даде сметка, че това е само портрет в цял ръст, ала най-реалистичният и най-отблъскващият, който той бе виждал някога през живота си.

От устата на бабата се точеха лиги, тя въртеше очи, жлътналата се кожа по лицето ѝ се бе изопнала, старицата продължаваше да крещи, сякаш я дерат, а другите портрети по стените на коридора се събудиха и също се разпищяха, така че накрая Хари се видя принуден да зажуми и да си запуши ушите.

Лупин и госпожа Уизли се стрелнаха напред и се помъчиха да дръпнат завесите, та да скрият старицата, но така и не успяха, а тя се разкрещя по-силно от всякога и размаха ръце с остри като на граблива птица нокти — аха, и да им изподере лицата.

— *Отрепки! Боклуци! Мръсни гнусни гадина! Мелези... мутанти, изчадия с изчадия, махайте се оттук! Как дръзвате да скверните дома на предците ми!*

Тонкс се опитваше да изправи огромния тежък тролски крак и продължаваше да сипе извинения, госпожа Уизли заряза опитите да издърпа завесите и се завтече напред-назад по коридора, като правеше с магическата си пръчка зашеметяващи заклинания, дано усмири другите портрети, и точно в този миг от вратата срещу Хари се втурна мъж с дълга черна коса.

— Млъквай, проклета вещице, МЛЪК! — ревна той и сграбчи завесите, с които госпожа Уизли не бе успяла да се пребори.

Старицата пребледня като тебешир.

— *Ти лиииии!* — изписка тя, а очите ѝ още малко и щяха да изскочат от орбитите. — *Изменник, да предадеш родната си кръв, да ме посрамиш така!*

— Казах вече — МЛЪК! — кресна мъжът и със сетни сили издърпа заедно с Лупин завесите.

Писъците на старицата заглъхнаха, спусна се кънтяща тишина.

Задъхан, Сириус, кръстникът на Хари, отмахна дългите кичури коса, които му падаха в очите, и се извърна към момчето.

— Здравей, Хари — рече свъсен. — Както виждам, вече си се запознал с майка ми.

[1] Крийчър — нова дума, образувана от „creaker“ — „нещо, което скърца“, и „creature“ — „създание, същество“ (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА

— С кого...?

— Със скъпата ми стара майчица — повтори Сириус. — Цял месец вече се опитваме да я свалим от стената, но както личи, тя май е направила на картината магия за трайно залепване. Хайде, побързайте, да слизаме долу, че ще вземат пак да наскочат.

— Но какво търси тук портретът на майка ти? — попита изумен Хари, когато двамата минаха през вратата в коридора и заслизаха по тясно каменно стълбище, следвани плътно от останалите.

— Не са ли ти казали? Това тук беше домът на майка ми и баща ми — обясни Сириус. — Аз съм последният жив Блек, така че сега къщата е моя. Предложих на Дъмбълдор да направи тук щабквартирата — това, кажи-речи, е единственото полезно нещо, което успях да сторя.

Хари, който се бе надявал на по-радушно посрещане, забеляза, че в гласа на Сириус се долавят огорчение и тъга. Слезе подир кръстника си по стълбището и мина през вратата на кухнята в подземие.

В приличното на пещера помещение с груби каменни стени беше тъмно почти колкото в коридора горе. Единствената светлина идваше от големия огън в дъното. Във въздуха, досущ пушилка от ожесточена битка, се стелеха валма дим от лула, през които се мержелееха страховитите очертания на тежки чугунени тигани и тенджери, накачени по почернения от пушек таван. За заседанието в кухнята бяха струпани доста столове, а в средата имаше дълга дървена маса, отрупана със свитъци пергамент, бокали, празни бутилки от вино и нещо като купчинка парцали. В другия край на масата господин Уизли и най-големият му син Бил бяха доближили глави и си шушукаха.

Госпожа Уизли се прокашля. Съпругът ѝ — слабичък, пооплешивял червенокос мъж, който носеше очила с рогови рамки, — се извърна и скочи на крака.

— Хари! — викна той и се спусна да го посрещне, после му стисна сърдечно ръката. — Радвам се да те видя!

През рамото му Хари забеляза как Бил, който още носеше дългата си коса вързана на опашка, започва припряно да навива пергаментовите свитъци, разпръснати по масата.

— Добре ли пътува, Хари? — провикна се и се помъчи да натрупа върху ръцете си дванайсет свитъка наведнъж. — Значи Лудоокия не ви е прекарал през Гренландия.

— Опита се — рече Тонкс, която се завтече да помага на Бил и тутакси преобърна върху последния свитък една от свещите. — Ох, че съм непохватна... *извинявайте...*

— Няма страшно, скъпа — рече отчаяна госпожа Уизли и със замах на магическата пръчка възстанови пергаментата.

В светлината, лумнала заради магията на госпожа Уизли, Хари съгледа нещо като план на сграда. Госпожа Уизли забеляза, че той наднича. Грабна от масата плана и го сложи навръх купчината, която Бил носеше в ръце.

— Тия неща трябва да се махат оттук веднага след заседанията — затюхка се тя и се понесе шеметно към един много стар долап, откъдето заизважда чинии.

Бил замахна с магическата пръчка и изрече приглушено:

— *Еванеско!*

Свитъците сякаш се изпариха.

— Сядай, Хари! — подкани Сириус. — Нали познаваш Мъндънгус?

Купчината, която момчето бе помислило за парцали, изхърка недоволно, размърда се и се събуди.

— Някой вика ли ме? — изфъфли сънено Мъндънгус. — Подкрепям каквото рече Сириус...

Той вдигна много мръсна ръка, все едно гласува, и се заоглежда сънено със сълзящи кървясали очи.

Джини прихна.

— Заседанието приключи, Дънг^[1] — напомни Сириус и всички насядаха около него при масата. — Пристигна Хари.

— А? — каза Мъндънгус и се взря зашеметен в момчето през къделята сплъстена рижа коса. — Я, кой бил тук! Бре, бре, бре... добре ли си, Хари?

— Добре съм — отвърна той.

Без да сваля очи от него, Мъндънгус забърника припряно по джобовете си и извади окадена черна лула. Захапа края, запали я с магическата пръчка и всмукна дълбоко. В миг бе обгърнат от зелени облаци пушек.

— Ще ме извиняваш за оня ден — избоботи глас някъде от смрадливото валмо.

— За последен път те предупреждавам, Мъндънгус — кресна госпожа Уизли, — престани да димиш с това нещо тук в кухнята, особено пък когато сядаме да се храним.

— Д-да... д-добре — изпелтечи той. — Прощавай, Моли.

Димният облак изчезна и Мъндънгус пхна лулата обратно в джоба си, ала наоколо продължи да се носи острият дразнещ мирис на подпалени чорапи.

— И ако искате да вечеряме преди полунощ, елате да помогнете — подкани напосоки госпожа Уизли. — Ти, Хари, си седи там, идваш от дълъг път, момчето ми.

— Аз какво да свърша, Моли? — викна с готовност Тонкс и се завтече към нея.

Госпожа Уизли се поколеба притеснена.

— Ами... не, недей, Тонкс, почини си и ти, днес крак не си подвила.

— Не, не, искам да помогна! — изчурулика другата жена и докато вървеше забързано към долапа, откъдето Джини вадеше прибори, преобърна един от столовете.

Не след дълго, под зоркия поглед на господин Уизли, няколко тежки ножа режеха сам-самички на ситно зеленчуци и месо, госпожа Уизли пък разбъркваше често казана над огъня, а останалите редяха чиниите и бокалите и носеха от килера още и още храна. Хари остана при масата заедно със Сириус и Мъндънгус, който пак примигваше покрусено срещу него.

— Оттогава виждал ли си я старата Фиги? — поинтересува се той.

— Не, не съм виждал никого — отвърна момчето.

— Гледай сега... Аз нямаше да си тръгна — заоправдава се с жален гласец Мъндънгус, след като се наведе напред, — ама се отвори чудесна възможност да се спазаря...

Хари усети как нещо го бръсва по коленете и трепна, но се оказа, че е Крукшанкс, кривокракият риж котарак на Хърмаяни, който се отърка още веднъж с мъркане о глезените на момчето, после се метна в скута на Сириус и се сви на кравай. Той го зачеса разсеяно между ушите и все така начумерен, се извърна към Хари.

— Добре ли прекарваш лятото?

— Не, ужасно — отвърна момчето.

За пръв път върху лицето на Сириус се мерна нещо като усмивка.

— Направо ти се чудя защо се оплакваш.

— *Моля?* — ахна невярващо Хари.

— Лично аз щях да се радвам, ако ме бяха нападнали диментори. Една смъртоносна схватка за душата ми щеше да внесе малко тръпка в еднообразния ми живот. Смяташ, че си прекарал зле, но поне си имал възможност да излизаш, да се поразтъпчеш, да се посбиеш... А аз цял месец не съм си подавал носа навън.

— Защо така? — сбърчи чело Хари.

— Защото Министерството на магията още ме преследва, а Волдемор вече знае, че съм зоомаг, Опащ непременно му е казал и великото ми прикритие става безполезно. Не мога да помогна много на Ордена на феникса... така поне смята Дъмбълдор.

Изрече името на директора някак безизразно и Хари разбра, че и Сириус му е сърдит. Испита внезапен прилив на обич към своя кръстник.

— Ти поне знаеш какво се случва — отбеляза момчето бодро.

— Друг път знам! — рече ехидно Сириус. — Не правя нищо, освен да слушам отчетите на Снейп и злобарските му подмятания, че, видите ли, той непрекъснато се излагал на опасност, докато аз съм си клател краката и съм си живеел живота... Все подпитва докъде съм стигнал с чистенето...

— Какво чистене? — полюбопитства Хари.

— Мъчим се да направим къщата годна за обитаване от хора — обясни Сириус и махна с ръка към потискащата кухня. — От десет години, откакто скъпата ми майка се спомина, тук не е живял никой, ако не броим старото й домашно духче, ама на него му хлопа дъската и от цяла вечност не е пипало нищо.

— Сириус! — рече Мъндънгус, който вместо да следи разговора, изучаваше най-подробно един от празните бокали. — Това, мой човек,

чисто сребро ли е?

— Да — потвърди Сириус и също огледа високата чаша, но с погнуса. — Сребърен бокал с герба на рода Блек... измайсторен е през петнайсети век от таласъми, прекрасна изработка.

— Ама не е лъскан от доста време — изсумтя Мъндънгус и прокара по него ръкава си.

— Фред, Джордж... НЕ, КАЗАХ САМО ДА ГИ ДОНЕСЕТЕ! — изкрещя госпожа Уизли.

Хари, Сириус и Мъндънгус вдигнаха очи и моментално се дръпнаха от масата. Фред и Джордж бяха омагьосали голям казан с яхния, тумбесто метално шише бирен шейк и тежка дъска за рязане на хляб в комплект с нож и сега те се носеха право към тях. Казанът се плъзна от единия, та чак до другия край на масата и спря точно на ръба, оставяйки дълга следа от изгорено по повърхността, бутилката с бирен шейк се приземи с трясък и във всички посоки се разлетяха пръски, ножът отскочи от дъската за хляб, заби се в масата и се разтrese зловещо точно на мястото, където допреди миг бе дясната ръка на Сириус.

— АХ, КАК МОЖАХТЕ! — ревна госпожа Уизли. — НЯМАШЕ НУЖДА... ДО ГУША МИ ДОЙДЕ ОТ ВАС... ТОВА, ЧЕ ВЕЧЕ ВИ Е РАЗРЕШЕНО ДА ПРАВИТЕ МАГИИ, НЕ ЗНАЧИ ДА НАСОЧВАТЕ ПРЪЧКИТЕ КЪМ ВСИЧКО, ДЕТО ВИ СЕ ИЗПРЕЧИ ПРЕД ОЧИТЕ!

— Просто решихме да спестим малко време — заоправдава се Фред и се завтече да извади ножа от масата. — Извинявай, Сириус, без да искам...

Хари и Сириус се превиваха от смях, Мъндънгус, който бе паднал заедно със стола, се изправи с ругатни, Крукшанкс беше изсъскал ядно и светкавично се беше шмугнал под долапа — големите му очи се жълтееха в мрака.

— Майка ви е права, момчета — обади се господин Уизли и премести яхнията в средата на масата, — вече сте пълнолетни и би трябвало да проявявате чувство за отговорност.

— Никой от братята ви не е вършил такива щуротии! — продължи да фучи майка им и тропна на масата ново шише с бирен шейк, от което се разлетяха не по-малко пръски. — Бил не напираше да се магипортира през две крачки! Чарли не правеше заклинания на всичко, изникнало пред погледа му! Пърси...

Тук тя замълча, сякаш си е глътнала езика, затаи дъх и погледна уплашено мъжа си, чието лице най-неочаквано се бе вкаменило.

— Хайде да ядем! — подкани припряно Бил.

— Ммм, че вкусно, Моли! — възкликна Лупин, след което ѝ напълни чинията с яхния и ѝ я подаде през масата.

Всички се нахвърлиха на храната и няколко минути не се чуваше друго освен потракването на чинии и прибори и скърцането на столове. После госпожа Уизли се извърна към Сириус.

— Все се канех да ти кажа, в писалището във всекидневната се е заклезило нещо, само драци и блъска. Може, разбира се, да е просто някой богърт, но си рекох, че не е зле да пратим Аластор да провери все пак какво е и чак тогава да го пускаме.

— Както кажеш — отвърна безразлично Сириус.

— А в пердетата са се изпокрили сума ти омайници — продължи да се жалва госпожа Уизли. — Дали утре да не ги изловим?

— Вече ме сърбят ръцете — рече Сириус.

Хари долови подигравката в гласа му, ала другите едва ли я бяха забелязали.

Точно срещу него седеше Тонкс, която забавляваше Хърмаяни и Джини, като между хапките си променяше носа. Завърташе очи с все същото измъчено изражение, което Хари беше видял за първи път в стаята си, и носът ѝ ту се удължаваше и заприличваше на клонестия нос на Снейп, ту се свиваше до размерите на мъничка печурчица, а след миг от ноздрите щръкваха цял сноп косми. Явно това им беше обичайното забавление по време на хранене, защото не след дълго Хърмаяни и Джини си поръчваха любимите носове.

— Направи, Тонкс, онзи, дето прилича на свинска зурла.

Тонкс само това и чакаше — веднага откликваше, и по едно време на Хари дори му се стори, че насреща му се хили Дъдли в пола.

Господин Уизли, Бил и Лупин бяха погълнати от оживен спор за таласъмните.

— Засега се инатят и мълчат — оплака се Бил. — Така и не мога да разбера дали изобщо вярват, че той се е върнал. Е, няма да се учудя и ако предпочетат да не взимат страна. Да не се забъркват.

— Сигурен съм, че за нищо на света няма да се съюзят с Вие-знаете-кого — поклати глава господин Уизли. — И те понесоха загуби,

помните ли последния път, когато някъде в околностите на Нотингам той изтреби цяло семейство таласъми?

— А, зависи какво им предложи — възрази Лупин. — Не говоря за злато. Но ако им даде свобода, каквато им отказваме от векове, нищо чудно и да се поддадат. А с Рагнок постигна ли нещо, Бил?

— Още има зъб на магьосниците — отвърна той, — и досега беснее заради историята с Багман, кълне се, че министерството го е покрило и ония таласъми не са си получили златото...

От средата на масата гръмна мощен кикот, който заглуши края на изречението. Фред, Джордж, Рон и Мъндънгус се заливаха от смях.

— А после... — продължи задавен Мъндънгус и по лицето му се застичаха сълзи. — После, моля ви се, ми разправа: „Отде, вика, взе толкова много крастави жаби? Някакъв негодник да ми задигне моите до последната, представяш ли си!“ Пък аз му викам: „Не думай, Уил, да ти задигне краставите жаби! Ами сега! Значи трябва да си намериш отнякъде други.“ Ако щете, вярвайте, момчета, ама онзи смотаняк взе, че купи от мен собствените си жаби, с доста пари се изръси...

— Престани, Мъндънгус, наслушахме се за твоите сделчици — прекъсна го ядно госпожа Уизли, а Рон се запревива така, че направо се строполи върху масата.

— Прощавай, Моли — побърза да каже Мъндънгус, след което си избърса очите и намигна на Хари. — Ама Уил беше откраднал жабите от Харис Брадавицата... тъй че не съм направил нищо лошо.

— Не знам, Мъндънгус, къде си се учил на добро и на лошо, но явно си пропуснал няколко важни урока — озъби му се госпожа Уизли.

Близнаците направо пъхнаха глави в бокалите с бирен шейк, а Джордж чак се разхълца. Кой знае защо, госпожа Уизли изгледа гневно Сириус, после отиде да донесе огромна тава с пудинг от равен^[2]. Хари се извърна към кръстника си.

— Мъндънгус не е пръв любимец на Моли — прошепна Сириус.

— Как изобщо се е озовал в Ордена? — учуди се Хари.

— Имаме полза от него — поясни все така тихо Сириус. — Познава де що има тарикати и нищо чудно, защото и той самият е такъв! Но е верен до гроб на Дъмбълдор, който навремето го измъкнал от голяма каша. Струва си да имаш до себе си човек като Дънг чува неща, каквито ние няма откъде да разберем. Ама според Моли сме се поизхвърлили, като сме го поканили на вечеря. Още не му е простила,

че когато трябваше да те държи под око, се е измъкнал преди края на дежурството.

Хари си взе на три пъти допълнително от пудинга, а после и от крема, та коланът на джинсите започна да му стяга (което си беше голямо постижение, като се има предвид, че доносваше дрехите на Дъдли). Когато остави лъжицата, всички около масата се бяха одрямали. Заситен и успокоен, господин Уизли се бе облегнал на стола, Тонкс, чийто нос си беше възвърнал обичайния вид, се прозяваше широко, а Джини, прилгала Крукшанкс да излезе изпод долапа, беше седнала на пода с кръстосани под себе си крака и търкаляше тапи от бирен шейк, които котаракът гонеше.

— Е, май е време да лягате — оповести през прозявка госпожа Уизли.

— Още не, Моли — рече Сириус и след като бутна встрани празната чиния, се обърна към Хари. — Изненадваш ме, право да ти кажа. Очаквах, че щом пристигнеш, най-напред ще почнеш да разпитваш за Волдемор.

Обстановката в стаята се промени с бързина, каквато Хари бе свикнал да свързва с появата на диментори. Допреди броени секунди всички бяха сънени, спокойни и отпуснати, а изведнъж настръхнаха и застанаха нащрек. Сепнаха се, щом чуха името на Волдемор. Лупин, който тъкмо се канеше да отпие от виното в бокала, го остави бавно и се ослуша напрегнато.

— Това и направих! — възмути се Хари. — Попитах Рон и Хърмаяни, те обаче ми казаха, че не ни пускате в Ордена, та...

— Точно така, няма какво да търсите в Ордена — одобри госпожа Уизли. — Малки сте.

Беше изопнала гръб и се беше вкопчила в страничните облегалки на стола, от сънливостта ѝ не бе останала и следа.

— Откога трябва да членуваш в Ордена на феникса, за да задаваш въпроси? — попита Сириус. — Цял месец Хари е бил затворник в оная мъгълска къща. Има право да знае какво се е случило...

— Я чакайте! — възкликна на висок глас Джордж.

— Как така ще отговаряте на въпросите на Хари? — ядоса се и Фред.

— От месец се *опитваме* да откопчим нещичко от вас, а вие не казвате и дума! — ревна Джордж.

— *Малки сте още, не сте членове на Ордена* — изимитира Фред с писклив гласец майка си, и то изумително добре. — А Хари дори не е и пълнолетен!

— Аз какво съм виновен, че не са ви казали с какво се занимава Ордена! — рече спокойно Сириус. — Така са преценили вашите родители. Обаче Хари...

— Не ти решаващ кое е добро за Хари! — сопна се госпожа Уизли. Изражението върху обикновено добродушното ѝ лице беше страшничко. — Нали не си забравил какво каза Дъмбълдор?

— Кое по-точно? — попита Сириус вежливо, но все пак личеше, че е готов за схватка.

— Че не бива да му съобщаваме повече, отколкото е *нужно да знае* — натърти госпожа Уизли на последните думи.

Рон, Хърмаяни, Фред и Джордж въртяха глави ту към Сириус, ту към госпожа Уизли, все едно следят оспорвана среща по тенис. Джини бе коленичила сред купчина тапи от бирен шейк и наблюдаваше с леко отворена уста. Лупин бе вперил поглед в Сириус.

— Нямам намерение, Моли, да му казвам повече, отколкото е *нужно да знае* — отвърна Сириус. — Но понеже тъкмо Хари е видял завръщането на Волдеморт... — И този път, още щом прозвуча името, всички около масата трепнаха. — Той повече от мнозина други е в правото си да...

— Хари не е член на Ордена на феникса! — прекъсна го госпожа Уизли. — Само на петнайсет години е и...

— И се е справял с не по-малки изпитания, отколкото повечето членове на Ордена — заяви Сириус. — Както и с по-големи предизвикателства, отколкото някои членове.

— Никой не му го отрича — повиши тон госпожа Уизли, стиснатите ѝ в юмруци ръце върху страничните облегалки на стола трепереха. — Но той още е...

— Не, не е дете! — възнегодува Сириус.

— Не е и възрастен! — напомни поруменияла госпожа Уизли. — Той не е *Джеймс*!

— Благодаря ти, Моли, но съм наясно кой е — отвърна ледено Сириус.

— Не съм чак толкова сигурна. От начина, по който понякога говориш за него, човек се чуди дали не си мислиш, че отново си с най-добрия си приятел.

— И какво лошо има в това? — учуди се Хари.

— Лошото, Хари, е, че ти не си Джеймс, колкото и да приличаш на него — упорстваше госпожа Уизли, без да отмества очи от Сириус. — Още не си завършил училище и възрастните, които носят отговорност за теб, не бива да го забравят.

— Да не искаш да кажеш, че съм безотговорен като кръстник? — подвижна Сириус.

— Искам да кажа, че понякога действаш прибързано, Сириус, и тъкмо заради това Дъмбълдор постоянно ти напомня да не излизаш навън и...

— Ако обичаш, нека не намесваме Дъмбълдор и заръките, които ми е дал — изкрещя той.

— Артър! — обърна се госпожа Уизли към съпруга си. — Подкрепи ме, де!

Отначало господин Уизли не каза нищо. Свали очилата, без да поглежда жена си, дълго ги бърса с мантията. Чак след като ги намести внимателно на носа си, поясни:

— Дъмбълдор е наясно, че обстоятелствата са се променили, Моли. Съгласен е, че щом ще остане в щабквартирата, Хари трябва да узнае някои неща.

— Да, но едно е да му кажем някои неща, съвсем друго, да го подканваме да пита каквото му хрумне!

— Лично аз смятам — намеси се тихо Лупин, когато най-сетне отмести очи от Сириус и откликна на погледа на госпожа Уизли, извърнала се към него с надеждата да намери накрая съюзник, — че е най-добре Хари да научи фактите... е, не всичките, Моли, колкото да добие обща представа... от нас, а не от други, които вероятно ще му съобщят изопачена версия.

Изражението му беше благо, но Хари бе сигурен, че ако не друг, то поне Лупин е наясно: някои разтегателни уши все пак са оцелели и след чистката на госпожа Уизли.

— Ами... — пое си тя дълбоко въздух и пак огледа останалите за подкрепа, каквато така и не получи. — Виждам, че съм в малцинство. Ще кажа само едно: Дъмбълдор очевидно си има причини да не желае

Хари да знае твърде много и аз като човек, който мисли само доброто на момчето...

— Той не ти е син — напомни й кротко Сириус.

— Да, но го чувствам като роден син — разпалено отвърна госпожа Уизли. — Клетият той, няма си никого!

— Има мен!

— Да де — намръщи се госпожа Уизли, — само че докато лежеше в Азкабан, ти беше доста трудно да се грижиш за него.

Сириус се надигна.

— Ти, Моли, не си единственият човек на масата, който обича Хари — тросна се Лупин. — *Сядай*, Сириус!

Долната устна на госпожа Уизли потрепваше. Пребледнял, Сириус се отпусна бавно на стола.

— Според мен Хари трябва да получи възможност да си каже мнението — продължи Лупин, — достатъчно голям е, за да решава сам.

— Искам да знам какво става — рече веднага момчето.

Не погледна към госпожа Уизли. Беше трогнат от думите, че й е като роден син, но тя го и дразнеше с това, че все трепери над него. Сириус беше прав, Хари вече *не беше* дете.

— Добре тогава — отрони глухо госпожа Уизли. — Джини, Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж... излезте от кухнята, веднага!

В миг настана суматоха.

— Ние сме пълнолетни! — викнаха в хор близнаците.

— Щом разрешавате на Хари, защо да не остана и аз? — възропта и Рон.

— *Искам* и аз да чуя, мамо — проплака Джини.

— НЕ! — кресна госпожа Уизли, като се изправи, а очите й засвяткаха. — И дума да не става, забранявам...

— Не можеш да спреш Фред и Джордж, Моли — обади се уморено съпругът й. — Те вече са пълнолетни.

— Но не са завършили училище.

— По закон обаче са зрели хора — напомни със същия уморен глас господин Уизли.

Лицето на жена му беше станало кървавочервено.

— Ама аз... Ох, добре... Фред и Джордж да останат, но Рон...

— Хари и без това ще ни разкаже на нас с Хърмаяни какво сте си говорили! — горещеше се Рон. — Нали? — допълни колебливо, срещнал погледа на приятеля си.

За част от секундата на Хари му се прииска да отговори, че няма да му каже и думица, за да види Рон какво е да те държат в неведение! Но двамата се спогледаха и подлата мисъл се изпари.

— Разбира се, че ще ви кажа — потвърди Хари.

Рон и Хърмаяни грейнаха.

— Добре тогава! — пак се развика госпожа Уизли. — Добре! Джини, ВЕДНАГА В ЛЕГЛОТО!

Тя обаче не се подчини безропотно на майка си. Чуваха я как беснее и фучи, докато майка ѝ я тегли нагоре по стълбището, а когато се качиха в коридора, към шумотевицата се присъединиха и оглушителните писъци на госпожа Блек. Лупин хукна бързо към портрета, за да възстанови реда. Чак като се върна, затвори подире си вратата на кухнята и седна отново на масата, Сириус заговори:

— Добре, Хари... какво искаш да знаеш?

Момчето си пое дълбоко въздух и зададе въпроса, терзал го цял месец.

— Къде е Волдемор? — рече той, без да обръща внимание, че от името всички отново се разтреперват и се смръщват. — Какво прави? Опитвах се да следя мъгълските новини, но по нищо не личи той да се е развилнял, нямаше съобщения за загинали при необичайни обстоятелства и така нататък.

— Просто засега няма загинали при необичайни обстоятелства — отговори Сириус, — поне доколкото знаем ние, а ние знаем доста.

— Повече, отколкото той предполага — потвърди и Лупин.

— Как така е престанал да убива? — учуди се Хари.

Той добре знаеше, че само през последната година Волдемор е извършил няколко убийства.

— Не иска да привлича вниманието — поясни кръстникът му. — Ще се изложи на опасност. По друг начин си е представял своето завръщане. Объркал е работата.

— По-точно ти му я обърка — добави с доволна усмивка Лупин.

— Как? — попита озадачен Хари.

— Ти оцеля, ето как, а той е смятал да те убие — каза Сириус. — За завръщането му не е трябвало да узнава никой освен

смъртожадните. Ти обаче оцеля и сега си жив свидетел.

— А Дъмбълдор е последният човек, който Волдемор искаше да узнава, че се е върнал — продължи Лупин. — Ти се постара директорът на училището да разбере веднага.

— И какво от това? — попита Хари.

— Как какво! — възкликна невярващо Бил. — Дъмбълдор е единственият, от когото Ти-знаеш-кой някога се е страхувал.

— Благодарение на теб само час след завръщането на Волдемор Дъмбълдор свика отново Ордена на феникса — поясни Сириус.

— И с какво се занимава Ордена? — огледа ги един по един Хари.

— Правим всичко възможно да попречим на Волдемор да осъществи намеренията си — отговори Сириус.

— А вие откъде знаете какви са намеренията му? — побърза да попита момчето.

— Дъмбълдор има предположение — намеси се отново Лупин. — А неговите предположения обикновено се потвърждават.

— И какви според него са намеренията на Волдемор?

— Първо, че смята да възстанови армията си — започна да изрежда Сириус. — Навремето предвождаше огромно множество: магьосници, които беше заплашил или бе подчинил на волята си чрез заклинания, преданите му смъртожадни, какви ли не Тъмни създания. Сам си го чул — крои да привлече на своя страна великаните и те са само част от поддръжниците, които смята да вербува. Едва ли ще тръгне да превзема Министерството на магията само с шепа смъртожадни.

— Значи се опитвате да го спрете да привлече още и още привърженици?

— С всичко, което ни е по силите — потвърди Лупин.

— Как?

— Най-важното е да се помъчим да убедим възможно най-много хора, че Вие-знаете-кой наистина се е завърнал, да ги предупредим да са нащрек — включи се и Бил. — Но се оказва доста трудно.

— Защо?

— Заради отношението на министерството — обади се Тонкс. — Ти нали си видял, Хари, как се държи Корнелиус Фъдж, след като Ти-

знаеш-кой се е завърнал. И досега се инати. Не иска и не иска да повярва, че се е случило.

— Но защо? — отчая се Хари. — Защо е толкова глупав? Щом Дъмбълдор...

— Точно там е работата! — каза господин Уизли и се подсмихна. — Дъмбълдор.

— Фъдж се страхува от него — добави натъжена Тонкс.

— Страхува се от Дъмбълдор ли? — не можа да повярва Хари.

— Страхува се, че Дъмбълдор бил намислил нещо — рече господин Уизли. — Втълпил си е, че директорът иска да го измести. И да стане министър на магията.

— Но той не иска...

— Естествено, че не иска — каза господин Уизли. — Никога не се е домогвал към министерския пост, макар че, когато Милисънт Багнолд излезе в пенсия, мнозина подкрепяха именно него за длъжността. Вместо това на власт дойде Фъдж, обаче и досега не е забравил на каква огромна поддръжка се радваше Дъмбълдор, без дори да се е кандидатира.

— Дълбоко в себе си Фъдж е наясно, че Дъмбълдор е много по-умен от него, че е много по-силен като магьосник, и след като стана министър, в началото все го търсеше за съдействие и съвет — обясни Лупин. — Но както личи, властта му се услади и сега той е далеч по-самоуверен. Харесва му да е министър на магията и е успял да си втълпи, че именно той е по-умният, а Дъмбълдор просто му мъти водата.

— Как изобщо му е минало през ума? — ядоса се Хари. — Как му е хрумнало, че Дъмбълдор си измисля... по-точно, че аз си измислям?

— Ако признае, че Волдемор се е върнал, министерството ще се изправи пред неприятности, каквито не е имало от близо четиринайсет години — отбеляза горчиво Сириус. — Фъдж просто няма сили да приеме това. Къде-къде по-лесно е да си внуши, че Дъмбълдор пуска лъжи само за да му разклати стола.

— Сега вече разбираш къде е бедата — заяви Лупин. — Докато министерството упорства, че няма защо да се страхуваме от Волдемор, трудно ще убедим хората, че той се е завърнал, особено щом на тях изобщо не им се иска да повярват в това. И още нещо, в

министерството разчитат много, че „Пророчески вести“ няма да разгласи онова, което наричат небивалици, измислени от Дъмбълдор, така че обикновените магьосници тънат в пълно неведение за случилото се, което ги прави лесна плячка за смъртожадните, ако те решат да използват проклятието Империус.

— Но вие нали предупреждавате хората? — възкликна Хари и огледа един по един господин Уизли, Сириус, Бил, Мъндънгус, Лупин и Тонкс. — Нали им съобщавате, че Волдемор се е върнал?

Всички се усмихнаха тъжно.

— Мен ме смятат за луд, за извършител на масово убийство, министерството е обявило за главата ми награда от десет хиляди галеона, не мога току-така да тръгна по улиците и да раздавам листовки — отвърна припряно Сириус.

— А колкото до мен, магьосниците не се надпреварват да ме канят на гости — обясни Лупин. — Нали съм върколак, какво да се прави, рискове на професията!

— Ако Тонкс и Артър се разприказват, мястото им в министерството ще изстине — наблегна Сириус, — а е много важно да имаме вътре в него свои хора, тъй като няма как и Волдемор да не се е подсигурил със съгледвачи.

— Все пак успяхме да убедим един-двама души — рече господин Уизли. — Ето, например Тонкс, която е твърде млада, за да е членувала в първия Орден на феникса... А е огромно предимство да привлечем на наша страна аврори, Кингзли Шакълболт също е безценен, понеже отговаря за издирването на Сириус и постоянно информира в министерството, че Сириус е в Тибет.

— Но ако никой не разгласява новината, че Волдемор се е завърнал... — подхвана Хари.

— Кой казва, че не я разгласяваме? — възкликна Сириус. — Защо според теб Дъмбълдор си има такива неприятности?

— Какви неприятности? — попита Хари.

— Опитват се да го zlepоставят — рече Лупин. — Не видя ли какво пишеше миналата седмица в „Пророчески вести“? Че бил свален като председател на Международната конфедерация на магьосниците, понеже съвсем бил грохнал и бил изтървал нещата от свои ръце, това обаче изобщо не е вярно: магьосниците от министерството гласуваха срещу него, след като той държа реч, в която съобщи за завръщането

на Волдемор. Отстраниха го от длъжността главен съдия в Магисъбора — това е Върховният магически съд — сега пък се шушука, че щели да му отнемат и ордена „Мерлин“ първа степен.

— А Дъмбълдор заяви, моля ти се, че пет пари не дава какво правят, стига да не му махнат образа от картичките в шоколадовите жаби — ухили се Бил.

— Хич не е за смях — скастри го господин Уизли. — Ако и занапред рита срещу ръжена, нищо чудно да го тикнат в Азкабан, а само това остава, Дъмбълдор да се озове зад решетките. Вие-знаете-кой ще бъде далеч по-предпазлив, докато знае, че Дъмбълдор е тук и е наясно с кроежите му. Ако обаче Дъмбълдор изчезне, Вие-знаете-кой ще се почувства с развързани ръце.

— Но щом Волдемор се опитва да вербува все повече смъртожадни, няма как да не се разчуе, че се е върнал, нали? — попита отчаян Хари.

— Той не обикаля по къщите на хората и не хлопа по вратите, Хари — напомни Сириус. — Мами ги, омагьосва ги, изнудва ги. Действа подмолно и има голям опит. При всички положения далеч не се ограничава с набирането на последователи. Има и други намерения: намерения, които ще осъществи тихомълком, и сега-засега е насочил всичките си усилия натам.

— Към какво друго може да стреми? — побърза да попита Хари.

Сириус и Лупин сякаш се спогледаха крадешком, преди кръстникът му да отговори:

— Да се сдобие с нещо, което може само да открадне.

Хари го погледна озадачен, затова Сириус допълни:

— Нещо, подобно на оръжие. Нещо, с което предишния път не разполагаше.

— Преди да загуби мощта си ли?

— Да.

— Какво оръжие? — не се отказваше Хари. — По-страшно ли е от Авада Кедавра?...

— Е, вече прекалихте!

Беше се обадила госпожа Уизли от сумрака при вратата.

Хари не беше забелязал кога се е върнала, след като бе отвела горе Джини. Беше скръстила ръце и изглеждаше вбесена.

— Хайде, марш в леглата! Всички — добави и стрелна с очи Фред, Джордж, Рон и Хърмаяни.

— Не можеш да ни командваш... — тросна се Фред.

— Мога, и още как! — озъби му се госпожа Уизли. Погледна разтреперана Сириус. — Вече каза на Хари предостатъчно. Още малко, и ще го направиш член на Ордена.

— Защо пък да не ме направи? — сопна се Хари. — Ще стана член на Ордена, искам да стана, искам да се сражавам.

— Не може!

Този път обаче го каза не госпожа Уизли, а Лупин.

— В Ордена членуват само пълнолетни магьосници — уточни той. — Магьосници, които вече са се изучили — допълни точно когато Фред и Джордж отвориха уста. — Начинанието крие опасности, за които вие, всички до един, дори не подозирате... Според мен Моли е права, Сириус. Казахме предостатъчно.

Сириус поприсви рамене, но не се зае да спори. Госпожа Уизли кимна властно на синовете си и на Хърмаяни. Един по един те се изправиха, а Хари прие поражението си и ги последва.

[1] Дънг — букв. „тор, фъшкии“ (англ.). — Бел.прев. ↑

[2] Равен — подобно на репей растение, което вирее по високи и влажни места и има лечебни свойства. Във Великобритания се използва и в готварството. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

ПРАСТАРИЯТ БЛАГОРОДНИЧЕСКИ РОД БЛЕК

Свъсена като буреносен облак, госпожа Уизли тръгна нагоре заедно с тях.

— Веднага по леглата, и без приказки — скастри ги тя, щом се качиха на първия етаж, — утре ни чака тежък ден. Джини сигурно е заспала — обърна се госпожа Уизли към Хърмаяни, — гледай да не я събудиш.

— Друг път е заспала — изшушука Фред, след като Хърмаяни им пожела „лека нощ“ и те тръгнаха към следващия етаж. — Ако Джини не будова и не чака Хърмаяни да ѝ разкаже всичко от игла до конец, значи аз съм пихтиест червей...

— Хайде, вървете, Рон, Хари — подкани госпожа Уизли на втория етаж и им посочи тяхната стая. — Лягайте си.

— Лека нощ — пожелаха те на близнаците.

— И да спите като къпани — намигна им Фред.

Госпожа Уизли хлопна с трясък вратата след Хари. Сега стаята изглеждаше дори по-усойна и мрачна от първия път, когато Хари я бе видял. Празната картина върху стената дишаше бавно и дълбоко, сякаш невидимият ѝ обитател бе потънал в сън. Хари си сложи пижамата, свали очилата и се покатери в леденостуденото легло, а Рон хвърли върху дрешника малко „Совешка сладост“, за да усмири Хедуиг и Пигуиджън, които потракваха тревожно с нокти и си чистеха перцата.

— Не можем да ги пускаме всяка вечер на лов — обясни Рон, докато си обличаше кафеникавата пижама. — Дъмбълдор не иска над площада да кръжат прекалено много сови, току-виж някой се усъмнил. А, да... щях да забравя.

Прекося стаята и залости вратата.

— Защо го правиш?

— Заради Крийчър — поясни Рон и угаси лампата. — Първия път, когато спях тук, пристигна в три след полунощ. Честна дума, никак не е приятно да се събудиш и да го видиш как ти се промъква в стаята. Слушай, ти... — Той си легна, зави се и се извърна в тъмното към Хари, който различаваше силуета му на лунната светлина, процеждаща се през прашния прозорец. — Ти какво ще кажеш за *всичко това*...

Не се налагаше Хари да пита приятеля си какво има предвид.

— Е, не ни казаха нищо, за което да не сме се досетили и сами — отбеляза той, замислен за разговора долу в кухнята. — Единственото, което всъщност ни съобщиха, е, че Орденът се опитва да попречи на хората да застанат на страната на Вол...

Рон си пое дълбоко въздух.

— ... *демор* — отсече твърдо Хари. — Кога ще започнеш да го наричаш по име? Като Сириус и Лупин.

Рон се направи, че не го е чул.

— Да, прав си — рече той, — благодарение на разтегателните уши вече знаехме почти всичко, което ни съобщиха. Единственото ново бе...

Пук!

— Ау!

— Тихо, Рон, че мама ще вземе да се върне.

— И двамата ми се магипортирахте върху коленете!

— Ами да, в тъмното не е толкова просто.

Хари видя как размазаните сенки на Фред и Джордж скачат от леглото на Рон. Пружините изскърцаха жално и дюшекът на Хари се смъкна с няколко сантиметра, когато в краката му седна Джордж.

— Е, стигнахте ли вече до това? — попита нетърпеливо той.

— До оръжието, за което спомена Сириус ли? — уточни Хари.

— За което се изпусна, по-точно! — намеси се Фред и се разположи до Рон. — Дори с разтегателните уши не чухме нищичко за *него*.

— Какво според теб е онова оръжие? — рече Хари.

— Би могло да е всичко — отвърна Фред.

— Но нима има нещо по-страшно от проклятието Авада Кедавра? — възкликна Рон. — Какво може да е по-ужасно от смъртта?

— Вероятно нещо, което унищожава наведнъж много народ — предположи Джордж.

— Или някакъв особено мъчителен начин за умъртвяване — добави настръхнал Рон.

— Ако иска да причинява болка, може да използва проклятието Круциатус — напомни Хари, — то е толкова силно, че не му трябва друго.

Всички се умълчаха. Хари знаеше, че и останалите се питат какви ли ужаси може да причини това оръжие.

— А у кого според теб е то сега? — попита Джордж.

— Дано е в наши ръце — възкликна донякъде притеснен Рон.

— Ако е така, сигурно Дъмбълдор го е скрил някъде? — предположи Фред.

— Къде? — не се стърпя Рон. — В „Хогуортс“ ли?

— Точно там! — намеси се и Джордж. — Нали именно в училището беше скрил Философския камък!

— Да де, но оръжието сигурно е много по-голямо от камъка, помисли сам! — рече Рон.

— Не е задължително — възрази Фред.

— Да, размерът не е залог за мощ — отбеляза Джордж. — Вижте Джини!

— Какво искаш да кажеш? — учуди се Хари.

— Май никога не ти е прилагала едно от своите проклетия за летящи сопоти!

— Шшшшт! — изшътка Фред и се понадигна от леглото. — Чуйте!

Всички притихнаха. Отекнаха стъпки — някой се качваше по стълбището.

— Мама — оповести Джордж и само след едно пук Хари усети, че тежестта в края на леглото е изчезнала.

Подир малко чула как дъсченият под пред вратата изскърцва — госпожа Уизли явно бе долепила ухо да провери дали не си приказват.

Хедуиг и Пигуиджън изписукаха жално. Дъските скръцнаха отново и те чула как стъпките се отправят нагоре — Фред и Джордж също щяха да бъдат проверени.

— Изобщо не ни вярва — оплака се Рон.

Хари беше сигурен, че няма да заспи — вечерта бе изпълнена с толкова много събития, които да осмисли, че вероятно щеше да будува до среднощ и да си блъска главата над тях. Много му се искаше да продължат да си говорят с Рон, но след като по скърцането на стълбите разбра, че госпожа Уизли вече слиза надолу, Хари ясно чу как нагоре се качват други... точно пред вратата тихо потропваха многокраки чудовища, а Хагрид, учителят по грижа за магически създания, рече: „Какви красавци, нали, Хари? Тоя срок ще учим за оръжията...“, и Хари видя, че съществата имат вместо глави топове... които извъртат право към него... той се наведе...

След това помнеше само как си лежи, свит на топло кълбо под завивките, а стаята изведнъж се изпълва със звънливия глас на Джордж:

— Мама каза да ставате, закуската ви е долу в кухнята, после ви вика във всекидневната, омайниците били много повече, отколкото очаквала, а под дивана била намерила цяло гнездо пухкавели.

След половин час Хари и Рон, които се облякоха и хапнаха набързо, влязоха в дневната на първия етаж — дълго помещение с висок таван и масленозелени стени, покрити с мръсни гоблени. Стъпеше ли някой на протрития килим, от него се вдигаха облачета прах, а дългите отровназелени плюшени завеси жужаха така, все едно в тях се е загнездил цял рояк невидими пчели. Точно там се бяха скупчили госпожа Уизли, Хърмаяни, Джини, Фред и Джордж, които изглеждаха доста странно: бяха си вързали кърпи на носа и устата. Освен това всички държаха големи шишета, пълни с черна течност, които имаха нещо като дюза на върха.

— Покрийте си лицата и взимайте по едно пръскало — нареди госпожа Уизли на Хари и Рон още щом ги зърна, и посочи две други бутилки с черна течност, поставени на масата с вретеновидни крака. — Това е омайноцид. Никога досега не съм виждала подобно нашествие от омайници... какво *изобщо* е правило това домашно духче през последните десет години...

Лицето на Хърмаяни бе почти скрито зад кърпата за съдове, но Хари успя да забележи укорителния ѝ поглед към госпожа Уизли.

— Крийчър е на преклонна възраст, вероятно не е могъл да се справи сам...

— О, ще се изненадаш, Хърмаяни, как се справя, стига да иска — намеси се Сириус, който тъкмо бе влязъл в стаята с окървавена торба, пълна, както изглеждаше, с мъртви плъхове. — Ходих да нахраня Бъкбийк — обясни той, забелязал озадачения поглед на Хари. — Държа го горе в стаята на майка си. Я да го видим сега това писалище...

Метна торбата върху едно от креслата и се надвеси да огледа писалището със заключен капак, което, както Хари забеляза едва сега, потреперваше едва доловимо.

— Почти сигурен съм, Моли, че е богърт — оповести Сириус, след като надзърна през ключалката, — но преди да го пуснем, няма да е зле да повикаме Лудоокия да хвърли един поглед... Като я знам майка ми, вътре може да се е спотаило и по-голямо страшилище.

— Прав си, Сириус — съгласи се госпожа Уизли.

И двамата говореха твърде вежливо и любезно, от което Хари тутакси разбра, че още не са забравили разногласията си от предната вечер.

Звънецът долу издрънча силно и незабавно последваха писъците и крясъците, отприщени предната вечер от Тонкс, която бе преобърнала поставката за чадъри.

— Колко пъти да им повтарям да не натискат звънеца! — възкликна отчаян Сириус и изхвърча от стаята.

Чуха как слиза с тежка стъпка по стълбището и къщата отново бе огласена от крясъците на госпожа Блек:

— *Срам за предците, мелези с мелези, изменници на рода, мръсни изчадия...*

— Хари, затвори, ако обичаш, вратата — помоли госпожа Уизли.

Той се позабави възможно най-много на прага във всекидневната с надеждата да чуе какво става долу. Сириус очевидно бе успял да дръпне завесите пред портрета на майка си, защото тя престана да крещи като обезумяла. Момчето чу как кръстникът му продължава нататък по коридора и маха дрънчащата верига на входната врата, сетне и как познатият гърлен глас на Кингзли Шакълболт казва:

— Хестия ме смени току-що, сега е с мантията на Муди, а аз рекох да се отбия, за да оставя на Дъмбълдор отчета...

Хари усети, че госпожа Уизли е впила очи в тила му, и като затвори неохотно вратата на всекидневната, се върна при ловците на

омайници.

Госпожа Уизли се бе навела да прочете какво пише за тях в книгата „Наръчник за борба с домашните вредители“ на Гилдрой Локхарт, която лежеше отворена върху дивана.

— А сега всички трябва да внимавате много, защото омайниците хапят и зъбите им са отровни. Донесла съм стъкленичка с противоотрова, но дано не опираме до нея.

Изправи се, зае позиция точно пред завесите и направи знак на децата да последват примера ѝ.

— Като кажа думата, веднага започвате да пръскате, чухте ли! — нареди госпожа Уизли. — Очаквам да ни налетят, но на пръскачките пише, че е достатъчно веднъж да цръкнем силно, за да ги обездвижим. Щом престанат да мърдат, ги хвърляйте в кофата.

Излезе предпазливо пред огневата линия и вдигна пръскалото.

— Хайде сега: *пръскаме!*

Хари бе пръскал само няколко секунди, когато от гънките на плата изхвърча напълно развита омайница с пърхащи, лъскави като на бръмбар крилца, с остри като игли оголени зъбки и четири стръвно стиснати юмручета, а тялото ѝ като на фея бе покрито с черни рунтави косми. Хари ѝ пръсна право в лицето мощна струя омайноцид. Създанието застина във въздуха и тупна учудващо звучно върху износения килим. Хари я вдигна и я запрати в кофата.

— Какви ги вършиш пак, Фред? — попита рязко госпожа Уизли. — Веднага я пръсни и я хвърли.

Хари се огледа. Фред държеше с два пръста омайница, която се мяташе с все сила.

— Добре, де — съгласи се набързо Фред и пръсна право в лицето на омайницата, колкото да я зашемети, а щом госпожа Уизли се обърна, той намигна и пхна гадинката в джоба си.

— Ще правим опити с омайническа отрова за нашите „Кутийки с льготийки“ — прошепна Джордж на Хари.

След като напръска с изключително точен мерник две омайници, насочили се право към носа му, Хари се доближи до Джордж и изговори само с ъгълчето на устата си:

— Какви са тия „Кутийки с льготийки“?

— Ами, кутийки с разноцветни бонбонки, от които се поболяваш — изшушука другото момче, без да изпуска от поглед гърба на майка

си. — Ама не тежко, а само колкото да те пуснат от час, ако не ти се стои. Разработваме ги с Фред от началото на лятото. Всичките са в два цвята. Хапваш си от оранжевия край на бонбончето „Блъв-блъв“ и почваш да драйфаш. Но още щом изскочиш от класната стая уж за да отидеш в болничното крило, гризваш моравата половинка...

— „... която те прави здрав отново като кукуряк и ти дава възможност през учебен час, който иначе ще бъде посветен на несъзидателна скука, да се отдадеш на каквито решиш приятни занимания.“ Така поне ще пише в рекламката — прошепна Фред, който беше излязъл от полезрението на госпожа Уизли и се бе навел да вдигне от пода няколко зашеметени омайници, за да пхне и тях в джоба си. — Но още има да усъвършенстваме лакомствата. Сега-засега доброволците, включили се в изпитанията, все не могат да спрат да повръщат, за да сдъвчат моравата половинка на бонбона.

— Доброволци ли?

— Доброволците сме ние — оповести Фред. — Редуваме се. Джордж изпробва дропса „Припадокс“ за безотказни припадъци, после и двамата опитахме дражетата „Кръв от нослето“ — глътваш едно и от носа ти шурва кръв...

— Пък мама реши, че сме се дуелирали — уточни Джордж.

— Значи шегобийницата върви, а? — прошепна Хари и се наведе, уж наглася дюзата на пръскачката.

— Засега не можем да намерим помещение — оплака се Фред още по-тихо, защото госпожа Уизли попи с кърпата потта, избила по челото ѝ, и отново се впусна в атака, — караме на поръчки по пощата. Миналата седмица пуснахме реклами в „Пророчески вести“.

— Благодарение на теб, приятелю — допълни Джордж. — Но ти не се притеснявай... Мама не е надушила нищо. Пък и едва ли някога вече ще разлисти „Пророчески вести“ заради лъжите за теб и Дъмбълдор!

Хари се усмихна. Почти насила бе накарал близнаците Уизли да вземат хилядата галеона награда, която беше спечелил от Тримагическия турнир, за да им помогне да осъществят мечтата си и да отворят шегобийница, но все пак се зарадва, че госпожа Уизли тъне в неведение за неговия принос в цялото начинание. Тя не смяташе, че откриването на шегобийница е подходящо поприще за нейните синове.

Обезомайничването на пердетата им отне почти цялата сутрин. Вече минаваше пладнe, когато госпожа Уизли най-после махна кърпата, с която си беше покрила лицето, и се отпусна тежко на продъненото кресло, но моментално подскочи и изписка отвратена — беше седнала върху торбата с мъртви плъхове. Пердетата, които след масираното пръскане бяха влажни и висяха безжизнени, вече не жужаха. Кофата под тях беше пълна с вцепенени омайници, а отстрани имаше купа с техните черни яйца — Крукшанкс честичко ги душеше, а Фред и Джордж им хвърляха възделени погледи.

— С това *тук* ще се заемем след обяда — оповести госпожа Уизли и посочи шкафовете с прашни витринки от двете страни на камината.

Бяха наблъскани с какви ли не джунджурии: колекция ръждясали ками, нокти на грабливи птици, намотана на кълбо змийска кожа, няколко потъмнели сребърни кутийки с надписи на езици, каквито Хари не разбираше, и най-гнусното: богато украсена кристална стъкленица с голям опал вместо запушалка и пълна с нещо, за което Хари бе повече от сигурен, че е кръв.

Звънецът на входната врата издрънча отново. Всички погледнаха към госпожа Уизли.

— Не мърдайте оттук! — разпореди се тя и грабна торбата с плъховете точно когато отдолу пак екнаха писъците на госпожа Блек. — Ще ви донеса сандвичи.

Излезе от всекидневната и затвори внимателно вратата подире си. Всички само това и чакаха — спуснаха се към прозореца и надзърнаха към стъпалото пред входната врата. Видяха чорлаво рижо теме и цяла камара котли, които едва се крепяха един върху друг.

— Мъндънгус! — ахна Хърмаяни. — За какво е помъкнал толкова много котли?

— Сигурно търси тайно местенце, където да ги складира — вметна Хари. — Нали вечерта, когато уж е трябвало да ме следи, хукнал да се пазари за някакви крадени котли!

— Ами да, точно за това ги е донесъл... да ги скрие — рече Фред, когато входната врата се отвори, а Мъндънгус надигна котлите и се вмъкна заедно с тях в къщата. — Лелеее, майка ми ще има да фучи...

Двамата с Джордж прекосиха всекидневната и застанаха до вратата — дано чуят нещо. Виковете на госпожа Блек бяха заглъхнали.

— Мъндънгус разговаря със Сириус и Кингзли — пошушна Фред и напрегна лице, за да слуша. — Не се чува... как мислите, дали да рискуваме и да опитаме с разтегателните уши?

— Може пък да си струва — съгласи се Джордж. — Ще взема да се промъкна горе и да донеса едно-две...

Ала точно тогава долу на първия етаж гръмна такава разправия, че разтегателните уши станаха напълно излишни. Всички чуваха прекрасно какво крещи госпожа Уизли колкото ѝ глас държи:

— **ТОВА ТУК ДА НЕ ТИ Е СКРИВАЛИЩЕ ЗА КРАДЕНИ ВЕЩИ!**

— Мед ми капе, като слушам как мама навиква някой друг — подсмихна се самодоволно Фред и открехна с няколко сантиметра вратата, та гласът на госпожа Уизли да огласи цялото помещение, — стига само ние сме слушали крясъците ѝ.

— **БИВА ЛИ ТАКАВА БЕЗОТГОВОРНОСТ, И БЕЗДРУГО СИ ИМАМЕ ТОЛКОВА ГРИЖИ, АМИ СЕГА И ТИ ДА ВЛАЧИШ В КЪЩАТА КРАДЕНИ КОТЛИ...**

— Ония смотаняци я оставят да се вихри — поклати глава Джордж. — Човек трябва да я озапти още в самото начало, иначе се разгорещява и вдига пара с часове. Пък и отдавна чака сгоден случай да си го излее на Мъндънгус, много му е ядосана още откакто се чупи, вместо да те следи, Хари... хайдеее! Милата мамичка на Сириус пак се разврещя.

Гласът на госпожа Уизли бе заглушен от нов изблик писъци и крясъци на портретите в коридора.

Джордж тъкмо понечи да затвори вратата, та да не слушат цялата тази врява, когато във всекидневната се шмугна едно домашно духче.

Беше почти голо — само с мърляв парцал, нещо като препаска около кръста. Изглеждаше грохнало. Кожата сякаш му беше с няколко размера по-голяма. Подобно на всички домашни духчета, и това тук беше плешиво, затуй пък от големите му, щръкнали като на прилеп уши стърчаха бели космалаци. Очите му бяха кървясали и воднистосиви, месестият му нос приличаше на зурла.

Домашното духче изобщо не обърна внимание на Хари и останалите. Все едно не ги виждаше, то се сгърби и затътрузи бавно и

упорито нозе към другия край на помещението, като си мърмореше под нос дрезгаво и гърлено, сякаш квака жабок:

— Ама че смрад... отрепката му с отрепка, пък и престъпник на това отгоре, но и оная дъртофелница не е по стока, да предаде рода си и малките ѝ изчадия да бърникат навсякъде из дома на господарката, о, клетата ми господарка, какво ли щеше да каже на стария Крийчър, о, срам и позор, ама как да се пребори той с тия мътнороди, върколаци, изменници на рода, крадци...

— Здравсти, Крийчър — поздрави много високо Фред и затвори рязко вратата.

Домашното духче застина като попарено, спря да нарежда и не особено убедително се направи на много изненадано.

— Крийчър не видял младия господар — подхвана той, сетне се обърна и се поклони доземи на Фред. Все така с лице към килима добави, та да го чуят всички: — Жалко пакостливо хлапе, издънка на изменницата на рода.

— Моля? — намеси се Джордж. — Последното не го чух.

— Крийчър не казал нищо — рече домашното духче с втори поклон, вече към Джордж, и пак промърмори високо: — Ето го и другия близък, ама че разпасани зверчета!

Хари не знаеше да се смее ли, да плаче ли. Домашното духче се изправи, изгледа ги един по един злобно и очевидно убедено, че не го чуват, продължи да пелтечи:

— И оная, мътнородът, брей, че нахалница, изтъпанила ми се тук, ако господарката можеше да научи отнякъде, направо щеше да си изплаче очите... я, ново момче, Крийчър не му знае името. Какво ли търси тук? Крийчър не знае...

— Това, Крийчър, е Хари — обясни внимателно Хърмаяни. — Хари Потър.

Воднистите очи на Крийчър се разшириха и той забъбри още по-сърдито:

— Мътнородът говори на Крийчър така, сякаш сме първи приятели, ако господарката види отнякъде с кого общува Крийчър, леле, какво ли ще си каже...

— Не я наричай мътнород! — ревнаха в хор Рон и Джини, разярени.

— Няма нищо — прошепна Хърмаяни, — не е с всичкия си, горкият, не знае какво...

— Не се заблуждавай, Хърмаяни, много добре знае какво говори — възрази Фред и погледна с омерзение Крийчър.

Втрещено в Хари, духчето продължаваше да си нарежда:

— Дали е вярно, а? Дали наистина е Хари Потър? Крийчър вижда белега, май е вярно, това е момчето, спряло Черния лорд, Крийчър недоумява как ли...

— И ние, Крийчър, недоумяваме — каза Фред.

— Казвай какво искаш — намеси се и Джордж.

Духчето го стрелна с огромните си очи.

— Крийчър чисти — отвърна уклончиво то.

— Кой ли ти вярва! — обади се един глас зад Хари.

На прага стоеше Сириус и гледаше свирепо домашното духче. Шумотевицата в коридора беше утихнала, госпожа Уизли и Мъндънгус явно бяха продължили препирнята си долу в кухнята. Щом зърна Сириус, Крийчър се сгъна в смехотворно нисък поклон, чак допря зурлестия си нос в пода.

— Я ставай! — сгълча го припряно Сириус. — Какво си намислил пак?

— Крийчър чисти — повтори домашното духче. — Крийчър го има само за да служи вярно на благородническия род Блек и на неговия дом...

— Който от ден на ден става все по-черен^[1], я погледни каква кочина е тук — тросна се Сириус.

— Господарят винаги е обичал шегите — поклони се още веднъж Крийчър и продължи да си ломоти под нос: — Господарят винаги си е бил гадна, неблагодарна свиня, разби сърцето на майка си...

— Майка ми, Крийчър, нямаше сърце — прекъсна го Сириус. — Живееше от едната злоба.

Крийчър пак се поклони:

— Както нареди господарят — изфъфли и продължи вбесен: — Господарят не е достоен и името на майка си да изрече, о, горката тя, какво ли ще си помисли, ако можеше да види отнякъде как му служи на тоя, дето тя го мразеше, дето непрокопсаник излезе...

— Попитах какво си намислил — напомни хладно Сириус. — Почнеш ли да се правиш, че чистиш, задължително отмъкваш в стаята си нещо, за да не го хвърлим.

— Крийчър никога не мести нищо от там, където винаги е стояло — заяви домашното духче, сетне задърдори бързо-бързо: — Господарката няма да прости никога на Крийчър, ако той позволи да изхвърлят и гоблена, Крийчър трябва да го спаси, гобленът е собственост на рода вече осмо столетие, Крийчър няма да допусне господарят и изменниците на рода, и техните изчадия да го съсипят...

— Сигурно говориш за ей това там — рече Сириус и погледна с погнуса към отсрещната стена. — Оная проклетия сто на сто е направила и на гоблена магия за трайно залепване, но ако мога да се отърва от него, няма да му мисля много-много, веднага ще го изхвърля. А сега се разкарай оттук, Крийчър.

Домашното духче явно не смееше да не се подчини на пряка заповед, въпреки това, докато влачеше крака покрай Сириус, му хвърли поглед, пълен с омраза, и продължи с брътвежите си до вратата:

— Идва ми тук от Азкабан и се разпорежда, о, клетата господарка, какво ли ще рече, ако види отнякъде къщата: да я превземат някакви отрепки, които ѝ изхвърлят на боклука ценностите, кълнеше се милата тя, че този не ѝ е никакъв син, а той да вземе да се върне, ако се вярва на мълвата, бил и убиец...

— Ако продължаваш да ми опяваш, наистина ще стана такъв — изсъска подразнен Сириус и затръшна вратата зад гърба на домашното духче.

— Не е с всичкия си, Сириус — защити го Хърмаяни, — едва ли си дава сметка, че го чуваме.

— Дълго време е живял сам-самичък — обясни Сириус, — изпълнявал е безумните заповеди на портрета на майка ми и си е говорел сам, но открай време си е злобар...

— Ако го освободиш, може би... — предложи обнадеедена Хърмаяни.

— Не можем да го освободим, знае твърде много за Ордена — отсеке Сириус. — Пък и ще умре от ужас. Предложи му да напусне къщата и ще видиш какво ще настане!

Сириус прекоси помещението и отиде при стената, където от единия, та чак до другия край бе окачен гобленът, който Крийчър бранеше така предано. Хари и другите го последваха.

Сякаш бе правен преди цяла вечност, беше излинял и тук-там като че го бяха ръфали омайници. Въпреки това златистата нишка, с която беше извезан, все още проблясваше и те видяха разклонено родословно дърво, водещо началото си (поне доколкото Хари успя да разчете) още от Средновековието. В горния край на гоблена пишеше с едри букви:

Прастариет благороднически род Блек
„Toujours pur“^[2]

— Теб те няма! — изненада се Хари, след като проучи внимателно долния край на родословното дърво.

— Навремето ме имаше тук — обясни Сириус и посочи върху гоблена кръгла овъглена дупчица, сякаш прогорена с цигара. — Милата ми майчица ме махна, след като избягах от къщи... Крийчър си умира да разказва под нос за това.

— Избягал си от къщи ли?

— Когато бях някъде на шестнайсет години — потвърди Сириус. — Беше ми дошло до гуша.

— И къде отиде? — зяпна го Хари.

— У баща ти — рече Сириус. — Баба ти и дядо ти бяха много мили, приеха ме като роден син. Даааа, ваканциите прекарвах с баща ти, а когато навърших седемнайсет, вече имах свой дом. Вуйчо Алфард ми завеща доста злато... сигурно заради това са заличили и него върху родословното дърво... после вече се грижех сам за себе си. Но в неделя винаги бях добре дошъл на обяд у Потърови.

— Но... но защо си...

— Защо съм се махнал ли? — усмихна се горчиво Сириус и прокара пръсти през дългата си несресана коса. — Защото ги ненавиждах всичките: майка си и баща си с тяхната мания за чистокръвност, въобразявах си, че щом са от рода Блек, в жилите им тече едва ли не кралска кръв... ненавиждах и оня смотаняк, брат ми,

беше много безхарактерен и им се хвана на дрънканиците... ето го и него.

Сириус забучи пръст най-отдолу в родословието, на името „Регулус Блек“. След датата на раждане се виждаше и дата на смърт (от нея бяха изминали петнайсетина години).

— Беше по-малък от мен — обясни Сириус — и много по-добър син, както постоянно ми натякваха.

— Но е умрял — рече Хари.

— Да — потвърди Сириус. — Толкова му беше мозъкът, хвана се... със смъртожадните.

— Как е възможно?

— Хайде, Хари, видя достатъчно неща в тази къща, за да се досетиш какви магьосници са били родителите ми — подкани го Сириус.

— И те ли бяха смъртожадни?

— Не, но повярвай, бяха убедени, че Волдемор е прав и магьосническото племе трябва да бъде прочистено от мъгълоткръвните, така че да останат само чистокръвните. И те не бяха сами, Волдемор имаше много поддръжници, преди да си покаже зъбите... после, като видяха на какво е готов, само и само да придобие власт, останаха като попарени. Но се обзалагам, че в началото майка ми и баща ми са смятали Регулус едва ли не за герой, щом е застанал на страната на Волдемор.

— Аврор ли го е убил? — попита плахо Хари.

— А, не, премахна го самият Волдемор — отвърна Сириус. — Или по-скоро се е разпоредил да го убият други, съмнявам се Регулус да е бил чак толкова важен, та Черния лорд да го погуби лично. След смъртта му разбрах, че в началото брат ми преливал от ентусиазъм, но после, като разбрал какво трябва да върши, се уплашил и искал да се оттегли. Ала при Волдемор не може просто да си върчиш оставката. Или му служиш до гроб, или с теб е свършено.

— Обядът! — екна гласът на госпожа Уизли.

Държеше магическата си пръчка насочена право напред и крепеше огромен поднос, отрупан със сандвичи и сладкиши. Още беше червена като домати и изглеждаше ядосана. Другите тръгнаха към нея — бяха прегладнели, Хари обаче остана при Сириус, който се наведе още по-близо към гоблена.

— Не съм го разглеждал от години. Я, ето го и Финиъс Нигелус... пада ми се прапрадядо, виждаш ли го?... В „Хогвортс“ не е имало по-омразен директор... и Араминта Мелифлуа... братовчедка на майка ми... опита се да прокара в министерството проектозакон, с който да узакони лова на мъгъли... и милата леля Еладора... точно от нея води началото си родовата традиция домашните духчета да бъдат обезглавявани, щом грохнат от старост и вече не могат да носят чая... всеки що-годе свестен човек, пръкнал се в рода, е бил, разбира се, лишаван от наследство и титла. Гледам, и Тонкс я няма. Сигурно заради това Крийчър отказва да изпълнява заповедите й... длъжен е да се подчинява на всички в рода...

— Значи вие с Тонкс сте роднини? — учуди се Хари.

— О, да, майка й Андромеда ми беше любимата братовчедка — потвърди Сириус и отново се взря внимателно в гоблена. — Не, и Андромеда я няма тук, погледни...

Той посочи поредната кръгла дупчица от прогорено, вместена между две имена: Белатрикс и Нарциса.

— Сестрите на Андромеда още се мъдрят в родословието, защото се омъжиха изгодно за достопочтени чистокръвни, докато Андромеда взе, че се венча за мъгълоръвен, Тед Тонкс, така че...

Сириус направи движение, все едно прогаря гоблена с магическа пръчка, и се засмя кисело. На Хари обаче не му беше до смях — беше се зачел в имената отдясно на прогорената следа от Андромеда. Две извезани със златно чертици съединяваха Нарциса Блек с Луциус Малфой, а с една-единствена отвесна златиста линия техните имена бяха свързани с името Драко.

— Нима си роднина със семейство Малфой!

— Всички семейства на чистокръвни са свързани помежду си — потвърди Сириус. — Ако разрешаваш на синовете и дъщерите си да се женят само за чистокръвни, изборът е крайно ограничен — останали сме шепа хора. Ние с Моли сме роднини по сватовство, докато Артър ми се пада нещо като син на мой втори братовчед. Но няма смисъл да ги търсиш тук... ако има семейство, състоящо се от куп изменници на рода, то това е Уизли.

Ала Хари вече гледаше името отляво на дупката, прогорена върху Андромеда: Белатрикс Блек, съединена с двойна чертичка с Родолфус Лестранж.

— Лестранж ли?... — рече на глас момчето.

Името му се стори познато и макар че в началото не се сети откъде, веднага го присви под лъжичката.

— Съпрузите Лестранж са в Азкабан — бе твърде лаконичен Сириус.

Хари го погледна заинтригувано.

— Белатрикс и мъжът ѝ Родолфус бяха вкарани в затвора заедно с Барті Крауч младши — поясни кръстникът му със същия безцеремонен тон. — Заедно с тях зад решетките се озова и братът на Родолфус — Рабастан.

Сега вече Хари си спомни. Беше виждал Белатрикс Лестранж вътре в мислоема на Дъмбълдор, онзи чудат съсъд, където човек можеше да си държи мислите и спомените: висока смугла жена с подпухнали клепачи, която на процеса срещу нея бе заявила, че продължавала да е вярна до гроб на Лорд Волдемор, че се гордеела, задето след падането му се помъчила да го издири, и че била убедена как един ден ще бъде възнаградена за своята преданост.

— Никога не си споменава, че ти е...

— Какво значение има, че ми е братовчедка — сопна се Сириус. — Лично аз не ги смятам за свои роднини. А точно *тая* не ми е никаква. Не съм я виждал, откакто бях на твоите години, ако не броим, че я зърнах, когато я доведоха в Азкабан. Ти какво си мислиш, че се гордея с такава роднина ли?

— Извинявай — побърза да каже Хари, — не исках да... просто бях изненадан, това е.

— Няма нищо, не се извинявай — промърмори Сириус. Бръкна дълбоко в джобовете си и обърна гръб на гоблена. — Никак не ми е приятно отново да съм тук — рече той и погледна към другия край на всекидневната. — И през ум не ми е минавало, че някога пак ще се окажа затворен в тази къща.

Хари му влизаше напълно в положението. Знаеше как би се почувствал, ако някой ден, когато порасне и се надява, че завинаги е оставил зад гърба си „Привит Драйв“ номер четири, му се наложи да се върне и да живее там.

— Тук, разбира се, е тъкмо като за щабквартира — допълни Сириус. — Докато е живял в къщата, баща ми я е подсигурил с всички защиты, познати в магьосническия свят. Неотбележима е, мъгълите не

могат да я намерят... не че би им се искало кой знае колко... а сега, откакто и Дъмбълдор взе предпазни мерки, едва ли някъде ще откриеш по-безопасно място. Той е Пазител на тайната в Ордена и никой не може да открие щабквартирата, ако Дъмбълдор лично не му посочи местоположението й... Оная бележка, която Муди ти е показал снощи, беше именно от директора — Сириус се засмя отривисто, сякаш излая куче. — Само ако родителите ми можеха да разберат отнякъде за какво се използва сега техният дом... е, покрай портрета на майка ми имаш бегла представа... — Той се свъси и въздъхна тежко. — Ще ми дойде добре, ако мога от време на време да излизам и да върша нещо полезно. Помолих Дъмбълдор да те придружа на заседанието в министерството... като Смърки, разбира се, за морална подкрепа, какво ще кажеш?

Хари изпита чувството, че прашният килим се е продънил и той е хлътнал надолу. Не се беше сещал за заседанието от предната вечер: съвсем му беше изхвърчало от главата покрай вълненията, че отново е с хората, които са му най-близки, и покрай разказите за случващото се. При думите на Сириус обаче отново го обзе страх, който направо го смаза. Той погледна Хърмаяни, Джини и братята Уизли, нахвърлили се върху сандвичите, и се замисли как ще се почувства, ако трябва да се върнат без него в „Хогуортс“.

— Не се притеснявай — взе да го успокоява Сириус. Момчето вдигна очи и разбра, че кръстникът му го е наблюдавал през цялото време. — Сигурен съм, че ще те оневинят, в Международния указ за секретност пише изрично, че ако животът ти е в опасност, си в правото си да прилагаш магия.

— Но ако все пак ме изключат — попита съвсем тихо Хари, — мога ли да се върна тук и да заживея при теб?

Сириус се усмихна тъжно.

— Ще видим.

— Ще се чувствам много по-спокоен за заседанието, ако знам, че не се налага да се връщам у семейство Дърсли — продължи да настоява момчето.

— Явно са ужасни, щом предпочиташ място като това тук — отбеляза мрачно Сириус.

— Ей, вие двамата, побързайте, де, че няма да остане и троха за ядене — подкани госпожа Уизли.

От гърдите на Сириус се изтръгна поредната тежка въздишка, той погледна под вежди гоблена, после двамата с Хари отидоха при другите.

Следобед, докато опразваха шкафовете с витринките, Хари хвърли всички усилия да не мисли за заседанието в министерството. За негов късмет работата изискваше много внимание, понеже доста от вещите вътре нямаха никакво намерение да напускат прашните рафтове. Една сребърна табакера ухапа стръвно ръката на Сириус и след броени секунди тя цялата се покри с противна коричка, наподобяваща ръкавица от необработена кафеникава кожа.

— Нищо ми няма — оповести той, след като огледа с любопитство ръката си и почука лекичко по нея с магическата пръчка, която възстанови обичайния вид на кожата, — вътре сигурно е имало брадавична прах.

Метна табакерата встрани, в торбата, където събираха боклуците от шкафовете, а след малко Хари видя как Джордж си омотава внимателно ръката с кърпа и пъха табакерата в джоба си, където вече беше пълно с омайници.

Натъкнаха се на отблъскващ на вид уред, нещо като многокраки щипци — още щом Хари ги взе, те запъплиха като паяк по ръката му и дори опитаха да му надупчат кожата. Сириус ги издебна, хвана ги и ги фрасна с дебела книга, озаглавена „Потомствена аристокрация. Родословие на магьосниците“. В шкафа имаше и музикална кутия, която, ако я навиеш, издаваше донейде зловещо дрънчене, и всички усетиха, че им се доспива и кой знае защо, не се държат на крака, докато Джини не се сети да хлопне капачето. Намериха и тежък медальон, който никой не успя да отвори, няколко старовремски печата и в прашна кутийка, орден „Мерлин“ първа степен, присъден на дядото на Сириус за „заслуги към министерството“.

— Значи е направил дарение цяла торба злато — обясни презрително Сириус, след което метна медала в чувала с нещата за изхвърляне.

На няколко пъти Крийчър се промъкваше във всекидневната и се опитваше да пъхне едно или друго в препаската си и да го изнесе, а спипаха ли го, кълнеше на поразия. Когато Сириус изтръгна от ръката му, стисната в мъртва хватка, тежък златен пръстен с герба на рода Блек, Крийчър направо ревна и зарони гневни сълзи, след което си

тръгна, като хълцаше и наричаше Сириус с думи, каквито Хари не беше чувал никога дотогава.

— Беше на баща ми — обясни Сириус и запокити пръстена в торбата с боклуците. — Виж, на него Крийчър не бе чак *толкова* предан, както на майка ми, въпреки това обаче миналата седмица го хванах да изнася тихомълком старите му панталони.

През следващите дни госпожа Уизли не ги оставяше крак да подвият. Отне им половин седмица, докато обеззаразят всекидневната. Накрая единствените нежелани вещи, останали в нея, бяха гобленът с родословието на рода Блек, който упорито отбиваше всички опити да бъде смъкнат от стената, и потропващото писалище. Муди не се беше отбивал в щабквартирата и те още не бяха сигурни какво се спотайва вътре.

От дневната се пренесоха в трапезарията на приземния етаж, където в бюфета намериха паяци колкото чинийки (Рон побърза да излезе, за да си направел чай, и се върна след час и половина). Сириус нахвърля най-безцеремонно всички порцеланови сервиси с герба и девиза на рода Блек в един от чувалите, същата съдба сполетя и няколко фотографии в потъмнели сребърни рамки, чиито обитатели се разпищяха оглушително, когато стъклото отгоре се напука.

Снейп може и да го наричаше „чистене“, Хари обаче беше на мнение, че всъщност водят истинска война с къщата, която, подпомагана и насъсквана от Крийчър, се съпротивляваше ожесточено. Съберяха ли се някъде, тутакси изникваше и домашното духче колкото да сипе все по-обидни ругатни и да се опитва да отмъкне нещичко от чувалите с вещи, заделени за изхвърляне. Сириус се видя принуден да заплаши, че ще му подари дрехи, ала Крийчър само го изглежда с воднистите си очи и рече:

— Нека господарят постъпи както сметне за добре. — После се извърна и промърмори така, че да го чуят всички: — Но господарят няма да изпъди Крийчър, понеже Крийчър е съвсем наясно какво са си наумили, о, да, господарят съзаклятнички с тия мътнороди, изменници и отрепки срещу Черния лорд, ами да...

При тези думи Сириус хвана Крийчър отзад за препаската и без да обръща внимание на негодуванието на Хърмаяни, направо го

изхвърли от стаята.

Звънецът на входната врата дрънчеше по няколко пъти на ден и майката на Сириус само това й чакаше — пак се разпищяваше, а Хари и останалите се опитваха да подслушат какво казва посетителят, макар че го зърваха само отдалеч и долавяха едва откъслечни фрази от разговора, преди госпожа Уизли да ги повика за нещо. Снейп влезе и излезе като вихър от къщата още няколко пъти, но за радост на Хари двамата така и не се сблъскаха лице в лице. Момчето мерна и професор Макгонъгол, която му преподаваше по трансфигурация и която сега му се стори твърде странна в мъгълското си костюмче, освен това явно бързаше много и си тръгна веднага. Понякога обаче гостите оставаха по-дълго, за да помогнат. Тонкс прекара при тях незабравим следобед, когато в една от тоалетните горе спипаха стар таласъм убиец, а Лупин, който подобно на Сириус живееше в къщата, но дълго се губеше някъде по тайнствени задачи на Ордена, им помогна да поправят старовремски часовник с кутия, създал си неприятния навик да стоварва своето махало върху всеки, минаващ покрай него. Мъндънгус си възвърна донейде благоразположението на госпожа Уизли, като спаси Рон от дрипавите морави мантии, които момчето се опита да махне от дрешника, пък те се нахвърлиха да годушат.

Въпреки че пак спеше лошо, сънуваше коридори и заключени врати, а от кошмарите белегът го наболяваше, Хари успяваше за пръв път от началото на лятото и да се позабавлява. Докато имаше нещо за вършене, се чувстваше щастлив, но ако бездействаше, ако се отпуснеше или, капнал от умора, лежеше в кревата и наблюдаваше размазаните сенки по тавана, веднага се сещаше за заседанието, надвиснало над него. Страхът го пронизваше като наточени игли и Хари се питаше какво ли ще стане с него, ако го изключат. Тази мисъл го хвърляше в такъв ужас, че той не дръзваше да я изрече на глас дори пред Рон и Хърмаяни, които, макар и често да си шушукаха и да го попоглеждаха тревожно, следваха примера му и не отваряха дума за това. Понякога Хари не бе в състояние да възпре въображението си и пред очите му изникваше безлик чиновник от министерството, който прекършва на две магическата му пръчка и му заповядва да се върне при семейство Дърсли... той обаче нямаше да отиде. За това бе взел

категорично решение. Смяташе да дойде тук, на площад „Гримолд“, и да заживее при Сириус.

Стори му се, че върху стомаха му се е стоварила тухла, когато в сряда по време на вечерята госпожа Уизли се извърна към него и рече едва чуто:

— Хари, изгладих ти за утре най-хубавите дрешки, довечера да си измиеш и косата, чу ли! Доброто първо впечатление понякога прави чудеса.

Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Джини прекратиха разговора и го погледнаха с крайчеца на окото. Хари кимна и се помъчи да си дояде пържолата, но устата му беше пресъхнала и храната му присядаше.

— Как ще стигна до там? — попита уж нехайно той госпожа Уизли.

— Артър ще те заведе, така и така отива на работа — отвърна мило тя.

Господин Уизли се усмихна през масата на Хари — да му вдъхне смелост.

— Ще изчакаш в стаята ми, докато стане време за заседанието — обясни той.

Хари стрелна с очи Сириус, но още преди да е задал въпроса, госпожа Уизли му отговори.

— Според професор Дъмбълдор не е препоръчително Сириус да идва с теб, пък и аз съм на мнение, че...

— ... че той е *прав* — изсъска през зъби Сириус.

Госпожа Уизли се нацупи.

— Кога го каза? — попита Хари, втренчен в кръстника си.

— Отби се снощи, вече си бяхте легнали — отвърна господин Уизли.

Сириус си боцна замислен от картофите. Хари забодя поглед в чинията. Ако това изобщо беше възможно, му докривя още повече, задето в навечерието на заседанието в министерството Дъмбълдор е идвал в къщата, а не е пожелал да се срещне с него.

[1] Игра на думи — „black“ означава „черен“ (англ.). — Бел.прев.

↑

[2] „Винаги чист“ (фр.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДМА

МИНИСТЕРСТВОТО НА МАГИЯТА

На другата заран в пет и половина Хари се събуди внезапно и на мига се разсъни, сякаш някой бе креснал право в ухото му. Лежа известно време, вцепенен от мисълта, че му предстои да се яви на заседанието в министерството, която изпълваше и последната клетчица в мозъка му, докато тя стана толкова непоносима, та момчето скочи и си сложи очилата. Госпожа Уизли бе оставила в долния край на леглото джинсите и фланелката му, току-що изпрани и изгладени. Хари ги намъкна набързо. Празната картина върху стената се изкиска.

Проснат по гръб, Рон спеше непробудно с широко отворена уста. Не се и помръдна, когато Хари прекоси стаята, излезе на стълбищната площадка и затвори тихо след себе си вратата. Помъчи се да не мисли за следващия път, когато щяха да се видят с Рон и може би вече нямаше да бъдат съученици в „Хогуортс“, и слезе на пръсти по стълбището, сетне подмина главите на предците на Крийчър и отиде долу в кухнята.

Очакваше да е празна, но когато стигна при вратата, дочу тихи гласове. Отвори я и видя господин и госпожа Уизли, Сириус, Лупин и Тонкс насядали около масата, сякаш го чакат. Всички бяха облечени като за излизане, само госпожа Уизли беше по тъмночервен пенъоар на баклавички. Още щом зърна Хари, тя скочи на крака.

— Закуска! — оповести, след това извади магическата пръчка и забърза към огъня.

— Д-доб... ро утро, Хари — прозина се Тонкс. Тази сутрин беше руса и къдрава. — Добре ли спа?

— Да — рече момчето.

— А аз цяла нощ не съм ми... ми... мигнала — поясни тя през поредната широка прозявка. — Ела, де, седни.

Тонкс притегли един от столовете, като междувременно събори втори.

— Какво ти се яде, Хари? — провикна се госпожа Уизли. — Овесена каша? Кифлички? Пушена риба? Бекон с яйца? Препечена филийка?

— Благодаря, само... само препечена филийка — отговори момчето.

Лупин го погледна, после рече на Тонкс:

— Та какво казваше за Скримджър?

— А... да... трябва да си имаме едно наум, непрекъснато подпитва и мен, и Кингзли...

Хари беше признателен, че не са настояли и той да се включи в разговора. Отвътре му вреше и кипеше. Госпожа Уизли сложи пред него две-три препечени филийки и сладко, той се опита да хапне, ала все едно дъвчеше килим. Госпожа Уизли се разположи от другата страна и взе да му оправя фланелката, да подпъхва етикета и да приглажда гънките по ръкавите. На Хари му стана неприятно.

— Освен това трябва да кажа на Дъмбълдор, че не мога и утре вечер да поема нощното дежурство. Просто... съм умо... уморена — прозина се отново Тонкс.

— Ще го поема аз — предложи господин Уизли. — И бездруго имам да довършвам един отчет...

Господин Уизли се беше облякъл не в магьосническа мантия, а в раирани панталони и износено късо кожено яке. От Тонкс насочи вниманието си към Хари.

— Как се чувстваш?

Момчето сви рамене.

— Ще приключи бързо — взе да го успокоява господин Уизли. — До няколко часа ще бъдеш оправдан.

Хари не каза нищо.

— Заседанието е на нашия етаж, в кабинета на Амилия Боунс. Шефка е на отдел „Охрана на магическия ред“, точно тя ще те подложи на разпит.

— Амилия Боунс е разбрана жена, Хари — отбеляза вече сериозно Тонкс. — Справедлива е, ще те изслуша.

Хари кимна — още не знаеше какво да каже.

— Само не избухвай — предупреди го рязко Сириус. — Бъди любезен и се придържай към фактите.

Хари кимна и този път.

— Законът е на твоя страна — прошепна Лупин. — Дори невръстни магьосници имат право да използват магия, ако животът им е в опасност.

Отзад по тила на Хари се застича нещо много студено и отначало той се зачуди дали някой не го хамелеонизира с магия, после обаче видя, че госпожа Уизли е нападнала косата му с навлажнен гребен. Тя натисна с все сила по темето му.

— Това чудо тук не може ли да не стърчи? — завайка се тя.

Хари поклати глава.

Господин Уизли си погледна часовника и се извърна към момчето.

— Е, да тръгваме — подкани той. — Подранили сме, но според мен е по-добре да чакаш в министерството, вместо да висиш тук.

— Добре — съгласи се машинално Хари, остави препечената филийка и стана от стола.

— Всичко ще бъде наред, Хари — успокои го Тонкс и го потупа по ръката.

— Успех! — пожела му Лупин. — Сигурен съм, че всичко ще се оправи.

— Но ако нещо се обърка, аз ще се разправам с Амилия Боунс — закани се свъсен Сириус.

Хари се усмихна едва-едва. Госпожа Уизли го прегърна.

— Всички ще ти стискаме палци — обеща тя.

— Благодаря — рече Хари. — Е... до скоро.

Качи се заедно с господин Уизли горе в коридора. Чу как майката на Сириус мърмори насън зад завесата. Господин Уизли махна резето на вратата и двамата излязоха в студеното свъсено утро.

— Обикновено не ходите пеша на работа, нали? — попита Хари, когато двамата забързаха през площада.

— А, не, обикновено се магипортирам — отвърна господин Уизли, — но е ясно, че ти не можеш, пък и е най-разумно да идем по немагьоснически начин... така ще направиш по-добро впечатление, все пак искат да те наказват за...

Докато вървяха, господин Уизли бе бръкнал с една ръка под якето. Хари знаеше, че стиска здраво магическата пръчка. Занемарените улици бяха почти безлюдни, но когато слязоха в неугледната подземна станция на метрото, я завариха вече пълна с

хора, тръгнали рано-рано на работа. Както всеки път, щом се озовеше край мъгли, които вършат обичайните си делнични дела, господин Уизли изпадна в неудържим възторг.

— Невероятно! — зацъка той и посочи автоматите за билети. — Колко изобретателно, а!

— Повредени са — отбеляза Хари и показва табелата.

— Въпреки това... — рече грейнал господин Уизли.

Вместо от развалените автомати си купиха билети от сънен мъж от охраната (с плащането се зае Хари, тъй като господин Уизли не се оправяше добре с мъглските пари) и след пет минути се качиха на подземния влак, който затрака към центъра на Лондон. Господин Уизли току проверяваше притеснен картата на метрото, залепена над прозорците.

— Още четири спирки, Хари... Още три... Остават ни две спирки, Хари...

Слязоха в самото сърце на Лондон, повлечени от потока костюмирани жени и мъже, които носеха куфарчета. Качиха се с ескалатора горе, минаха през билетната бариера (господин Уизли направо си умря от удоволствие, като видя как процепът му глътва билетчето) и излязоха на широка улица с оживено движение по нея — от двете ѝ страни се възправяха внушителни сгради.

— Къде ли сме? — замига объркан господин Уизли и Хари изтръпна, че макар и бащата на Рон да е проверявал непрекъснато картата, пак са сбъркали спирката, след малко обаче мъжът възкликна: — А, да... насам, Хари — и го поведе по една от пресечките. — Ще прощаваш — допълни, — но никога не използвам метрото, а от мъглска гледна точка всичко ми се вижда различно. Да ти призная, никога не съм влизал и през входа за посетители.

Сградите ставаха все по-малки и невнушителни, накрая двамата излязоха на улица, където имаше доста неугледни учреждения, кръчма и препълнен догоре контейнер за отпадъци. Хари беше очаквал Министерството на магията да се намира на по-представително място.

— Пристигнахме! — оповести бодро господин Уизли и посочи очукана червена телефонна кабина с изпотрошени стъкла. Стената зад нея беше надраскана с какви ли не надписи. — Ти си пръв, Хари.

После отвори вратата на кабината.

Хари влезе вътре — недоумяваше какво правят. Господин Уизли се смести криво-ляво до него и затвори вратата. Едвам се побраха, беше си доста тесничко, Хари бе заклещен до телефонния апарат, увиснал накриво върху стената, сякаш някой вандал се е опитвал да го изтръгне. Господин Уизли се пресегна към слушалката.

— Според мен и той е повреден, господин Уизли — предположи Хари.

— Не, сигурен съм, че си работи — рече мъжът, като държеше слушалката над главата си и се взираше в шайбата. — Я да видим сега... шест... — взе да набира той номера, — две... четири... пак четири... пак две...

Още докато шайбата се връщаше с тихо жужене в първоначалното си положение, вътре в телефонната кабина екна студен женски глас, който обаче не идваше от слушалката в ръката на господин Уизли, а кънтеше ясно и високо, все едно точно до тях стоеше някаква невидима жена.

— Добре дошли в Министерството на магията! Представете се, ако обичате, и кажете по какъв въпрос идвате.

— Ами... — поде колебливо господин Уизли, който очевидно не знаеше дали да говори в слушалката, или не. Намери изход от положението, като долепи долната ѝ част до ухото си. — Артър Уизли от служба „Злоупотреба с мъгълски вещи“, водя Хари Потър, поканен да присъства на заседание на Дисциплинарната комисия...

— Благодаря — рече студеният женски глас. — Посетителю, вземете, ако обичате, значката и я закачете отпред на дрехите си.

Чуха се пукот и дрънчене и Хари видя как нещо се плъзва в металния отвор, откъдето обикновено се връщат монетите. Взе го: беше квадратна сребърна значка, на която пишеше „Хари Потър, заседание на Дисциплинарната комисия“. Закачи я отпред на тениската точно когато женският глас оповести отново:

— Посетителю, моля да се явите на гише „Охрана“, където ще бъдете претърсен и ще предадете за регистрация магическата си пръчка. Гишето се намира в дъното на атриума^[1].

Подът на телефонната кабина се разтресе. Заспускаха се бавно под земята. Хари загледа със свито сърце как тротоарът зад стъклената кабина сякаш се надига и се разстъпва, докато не ги обгърна непрогледен мрак. Беше тъмно като в рог и Хари не виждаше нищо,

затова пък чуваше как телефонната кабина стърже глухо и слиза все по-надълбоко под земята. След около минута, макар че на Хари му се стори много по-дълго, в краката му блесна лъч златиста светлина, който се разшири и се плъзна нагоре по тялото му, докато не го заслепи и не се наложи момчето да примига, за да спре сълзите.

— Министерството на магията ви пожелава приятен ден — рече женският глас.

Вратата на телефонната кабина се отвори широко и господин Уизли излезе от нея, следван от Хари, който беше зяпнал от изумление.

Стояха в единия край на великолепен дълъг коридор с лъснат до блясък под от тъмно дърво. По електриковосиния таван мъждукаха златни символи, които не спираха да се движат и да се променят досущ огромна небесна дъска за обяви. В стените, покрити с тъмна лъскава ламперия, бяха вградени множество позлатени камини. През няколко секунди в огъня от лявата страна с тихо изсвистяване изникваше магьосник. Отдясно пък пред всяка от камините се бяха образували малки опашки от чакащи да потеглят.

Насред коридора имаше кръгъл шадраван, около който се издигаха внушителни златни статуи. Най-висок беше благороден на вид магьосник, насочил магическата си пръчка право нагоре. Край него стояха красива магьосница, кентавър, таласъм и домашно духче. Последните трима се бяха прехласнали по магьосника и магьосницата. От върховете на пръчките, от стрелата на кентавъра, от шапката на таласъма и от двете уши на домашното духче бликаше проблясваща вода, чийто звънък ромон се сливаше с пукота, който издаваха магипортиращите се, и с кънтежа на стъпките: стотици магьосници, повечето от които с мрачни утринни лица, вървяха към златната двукрила порта в дъното на коридора.

— Насам! — подкани господин Уизли.

Сляха се с навалицата и се запровираха между служителите в министерството, някои от които бяха нарамили цели наръчи клатушкащи се свитъци, други носеха охлузени куфарчета, трети пък, както вървяха, четяха „Пророчески вести“. Докато минаваха покрай шадравана, Хари видя сребърни сикли и бронзови кнutoве, които проблясваха на дъното. Отстрани имаше малка размазана табела, на която пишеше:

ВСИЧКИ СРЕДСТВА, СЪБРАНИ ОТ ШАДРАВАНА НА МАГИЧЕСКОТО БРАТСТВО, ЩЕ БЪДАТ ДАРЕНИ НА БОЛНИЦАТА ЗА МАГЪОСНИЧЕСКИ ЗАБОЛЯВАНИЯ И ТРАВМИ „СВЕТИ МЪНГО“.

„Ако не ме изключат от «Хогуортс», ще хвърля десет галеона“ зарече се отчаян Хари.

— Насам — каза господин Уизли и двамата се отделиха от потока служители в министерството, насочили се към златната порта.

Вляво, на гишето с табелка „Охрана“, седеше зле избръснат магьосник в електриковосиня мантия, който, щом двамата приближиха, вдигна поглед и остави „Пророчески вести“.

— Придружавам посетител — обясни господин Уизли и махна към Хари.

— Елате насам — подкани отегчено магьосникът.

Хари се доближи до мъжа и той вдигна дълга златна летва, тъничка и огъваема като автомобилна антена, с която го провери отпред и отзад.

— Магическата пръчка — изсумтя магьосникът от охраната, след което остави летвичката си и протегна ръка.

Хари извади пръчката. Магьосникът я пусна в странен месингов уред, който приличаше на везни, но само с едно блюдо. Уредът затрепка. Процепът в долния му край блъвна тясно парче пергамент. Магьосникът го откъсна и зачете:

— Двайсет и осем сантиметра, със сърцевина от фениксово перо, в употреба от четири години. Така ли е?

— Да — потвърди притеснен Хари.

— Това ще го задържа — обяви мъжът и забучи листчето пергамент върху малък месингов шиш. — А това си го вземи — добави той и подаде рязко на Хари магическата пръчка.

— Благодаря.

— Я чакай...! — проточи магьосникът.

Очите му се стрелнаха от сребърната значка на посетител върху гърдите на Хари към челото му.

— Благодаря, Ерик — намеси се решително господин Уизли, хвана момчето за рамото, обърна го кръгом и двамата отново се сляха с магьосниците, отпавили се към златната порта.

Хари последва господин Уизли през блъсканицата, мина заедно с него през златната порта, зад която имаше по-къс коридор с най-малко двайсет асансьора с богато украсени златни решетки. Хари и господин Уизли се наредиха на опашката пред тях. Наблизо стоеше едър като канара брадат магьосник, понесъл кашон, от който се чуваше дращене.

— Как си, Артър? — рече мъжът, след като кимна на господин Уизли.

— Какво носиш, Боб? — попита той на свой ред и погледна кашона.

— И ние още не знаем — сподели угрижен магьосникът. — Мислехме, че е пиле като пиле, пък се оказа, че бълвало огън. Както личи, имаме налице грубо нарушение на Забраната върху развъждането с научни цели.

Един от асансьорите слезе със страшен трясък и дрънчене и спря пред тях, златната решетка се плъзна встрани, Хари се качи вътре заедно с господин Уизли и с другите от опашката и се озова затиснат до задната стена. Доста от магьосниците го оглеждаха от глава до пети, затова той заби поглед в краката си, та да не среща очите им, и се помъчи да си поприглади бретона. Решетката пак се затвори с трясък и асансьорът се заизкачва бавно нагоре с потракващи вериги, а студеният женски глас, който Хари бе чул в телефонната будка, прокънтя отново.

— Седми етаж, отдел „Магически игри и спортове“, към който са управлението на Лигата по куидич във Великобритания и Ирландия, Централният клуб по наплюващи топчета и служба „Чудати изобретения“.

Вратата на асансьора се отвори. Хари зърна разхвърлян коридор, а по стените висяха накриво плакати на отбори по куидич. Един от магьосниците в асансьора, който пренасяше цял наръч метли, се промуши едва-едва между пътуващите и се скри в коридора. Вратата се затвори, асансьорът се разтресе, понесе се отново нагоре, а женският глас обяви:

— Шести етаж, отдел „Магическо придвижване“, към който са служба „Пудролинии“, Инспекцията по метлите, служба „Летекоди“ и Изпитателният център по магипортиране.

Вратата на асансьора се отвори повторно и точно когато слязоха четирима-петима магьосници, вътре в кабината влетяха няколко

книжни самолетчета. Хари загледа как те кръжат бавно-бавно над главата му — бяха теменужени на цвят и отстрани, върху сгъвката на крилете, се виждаше печатът на Министерството на магията.

— Най-обикновени докладни записки, каквито си разменят отделите — прошепна господин Уизли. — Преди работехме със сови, но направо затънахме в мръсотия, не е за разправяне... всички бюра бяха оцвъкани с курешки...

Докато се носеха с асансьора нагоре, докладните записки се рееха около лампите, поклащащи се от тавана.

— Пети етаж, отдел „Международно магьосническо сътрудничество“, към който са и управление „Международни стандарти в магическата търговия“, служба „Международно магическо право“ и представителството във Великобритания на Международната конфедерация на магьосниците.

Когато вратата се отвори, две от докладните записки изхвърчаха навън заедно с още неколцина магьосници, затова пък нахълтаха цяла дузина други записки, които се застрелкаха напред-назад, та светлината на лампата замига.

— Четвърти етаж, отдел „Регулация и контрол на магическите същества“, към който са службите „Зверове“, „Същества“ и „Призраци“, както и управленията „Връзки с таласъми“ и „Напасти“.

— Ако обичате — рече магьосникът, който носеше огнедишащото пиле, и слезе от асансьора, следван от цял рояк докладни записки.

Вратата изтрака и за пореден път се затвори.

— Трети етаж, отдел „Магически злополуки и бедствия“, към който са Аварийната служба за разваляне на магии, щабквартирата на забравителите и комисия „Достойни за мъгли обяснения“.

На този етаж слязоха всички без господин Уизли, Хари и една магьосница, зачела се в предълъг свитък, който се гънеше по пода. Останаха и няколко докладни записки, които все така се рееха около лампата, а асансьорът се разтrese и отново се понесе нагоре, сетне вратата се отвори и гласът направи съобщението:

— Втори етаж, отдел „Охрана на магическия ред“, към който са служба „Злоупотреба с магии“, щабквартирата на аврорите и администрацията на Магисъбора.

— Слизаме, Хари — подкани господин Уизли, те последваха магьосницата и тръгнаха по коридор, от двете страни на който имаше множество врати. — Стаята ми е в другия край на етаж.

— Не сме ли вече под земята, господин Уизли? — учуди се Хари, когато подминаха прозорец със струяща през него слънчева светлина.

— Под земята сме, разбира се! — потвърди мъжът. — Това тук са омагьосани прозорци. В служба „Магическа поддръжка“ решават какво да бъде времето ден за ден. Последния път, когато нададохме вой да ни вдигнат заплатите, цели два месеца бушуваха урагани... Насам, Хари.

Завиха зад ъгъла, минаха през две тежки дъбови врати и влязоха в препълнена с какво ли не преградена зала, в която бяха обособени малки помещения, огласяни от разговори и смях. Докладните записки влитаха и излитаха от стаичките като мънички ракети. Върху стената на най-близкото помещение висеше табела, на която пишеше: „Щабквартира на аврорите“.

Хари надзърташе с крайчеца на окото си в стаичките, които подминаваха. Аврорите бяха облепили стените с куп неща — от снимки на издирвани магьосници и семейни фотографии, чак до плакати на любимите им куидични отбори и изрезки от „Пророчески вест“. Някакъв мъж с алена мантия и вързана на опашка коса, подълга и от опашката на Бил, си беше качил краката на писалището и диктуваше на пачето си перо отчет. Малко по-нататък една магьосница с превръзка на окото се бе подала над стената, разделяща стаичката ѝ от тази на Кингзли Шакълболт, и разговаряше с него.

— Добро утро, Уизли — поздрави разсеяно Кингзли, когато те се приближиха. — Трябва да обсъдим нещо, имаш ли малко време?

— Само минута — отвърна господин Уизли. — Бързам.

Разговаряха, сякаш се познават съвсем бегло, а когато Хари отвори уста да поздрави Кингзли, господин Уизли го настъпи по крака. Последваха аврора чак до последното помещение.

Хари се стъписа — от всички страни го гледаше лицето на Сириус. Стените бяха облепени с изрезки от вестници и със стари снимки, имаше дори фотография от сватбата на Потърови, на които той беше кум. Сириус не се виждаше единствено на картата на света, осеяна с червени топлийки, проблясващи като скъпоценни камъчета.

— Заповядай — безцеремонно рече Кингзли на господин Уизли и му тикна в ръката цяло тесте пергаментови листове. — Трябват ми възможно най-пълни сведения за всички летящи мъгълски превозни средства, забелязани през последните дванайсет месеца. Получихме сведения, че Блек май още се вози на стария си мотоциклет. — Кингзли намигна на Хари и допълни през шепот: — Занеси му списанието, Уизли, сигурно ще му бъде любопитно. — Сетне продължи с обичайния си глас: — И не протакай, много се мота с доклада за огнеметните оръжия и разследването се забави с цял месец.

— Ако беше прочел доклада, щеше да знаеш, че не са огнеметни, а *огнестрелни* — хладно отвърна Уизли. — И се боя, че ще се наложи да почакаш със сведенията за мотоциклетите, точно сега сме затънали до гуша в работа. — След това понижи глас и прошепна: — Гледай да се измъкнеш преди седем, Моли ще прави кюфтета.

Той кимна на Хари, двамата излязоха от тясната килийка на Кингзли, минаха през още две дъбови врати, тръгнаха по втори коридор, завиха наляво, за да излязат в трети, след това пък завиха надясно към поредния неугледен коридор с мъждиво осветление. В края му имаше отляво широко отворена врата на малък килер за метли и отдясно — врата с потъмняла месингова табелка „Служба «Злоупотреба с мъгълски вещи»“.

Мрачната стая на господин Уизли бе по-тясна и от килерчето за метли. Вътре бяха сместени две писалища, ала човек почти не можеше да ги заобиколи заради стоящите покрай стените, натъпкани до пръсване с документи шкафове, върху които се мъдреха климнали камари папки. Малкото свободно пространство по стените свидетелстваше за маниите на господин Уизли: няколко плаката на автомобили, включително един с разглобен двигател, две картинки на пощенски кутии, явно изрязани от мъгълски детски книжки, и рисунка, на която се виждаше как се включва щепсел. Навръх отрупаното с какво ли не писалище на господин Уизли бяха кацнали безутешно хълцащ стар тостер и две празни кожени ръкавици, които въртяха ли, въртяха палци. Имаше и снимка на семейство Уизли. На Хари му направи впечатление, че Пърси явно си е тръгнал от нея.

— Нямаме си прозорец — взе да се извинява господин Уизли, след което съблече коженото яке и го сложи върху облегалката на

стола. — Поискахме си, те обаче очевидно решиха, че ще минем и без прозорец. Сядай, Хари, явно Пъркинс още не е дошъл.

Момчето се промуши и седна зад писалището на Пъркинс, а господин Уизли прегледа тестето пергаментови листа, което му беше дал Кингзли Шакълболт.

— Я! — ухили се той, след като извади от купчинката брой на списание, наречено „Дрънкало“. — Дааа! — Разлисти го. — Да, Кингзли е прав, Сириус ще има да се забавлява... Я, това пък какво е?

През отворената врата тъкмо бе влетяла докладна записка, която кацна да си почине върху хълцукация тостер. Господин Уизли я разгъна и зачете на глас:

— „Трета обществена тоалетна бълвачка, този път в Бетнъл Грийн, проучете незабавно случая.“ Направо нелепо...

— Тоалетна бълвачка ли?

— Правят номера на мъгълите — свъси се господин Уизли. — Миналата седмица имахме две, едната в Уимбълдън, втората в Елефънт енд Касъл^[2]. Мъгълите пускат водата, ала вместо всичко да изчезне, то, моля ти се... е, представяш си. Клетите мъгли викат *водопревозчика*... нали така му казваха на оня, дето им оправя тръбите и разни други нещица.

— Водопроводчика ли?

— Точно така, него, той обаче направо се шашардисва. Дано заловим извършителя.

— Аврорите ли ще го търсят?

— А, не, за тях това е дребна работа, обикновено пращаме Патрула за спазване на магическите закони... А ето го, Хари, и Пъркинс.

В стаята запъхтян влезе прегърбен възрастен магьосник с къдрава бяла коса — личеше си, че е притеснителен.

— О, Артър! — простена той отчаяно, без да поглежда момчето. — Добре че си тук, направо се бях видял в чудо, не знаех да стоя ли да те чакам, или не. Току-що изпроводих у вас една сова, но явно сте се разминали... преди десетина минути се получи спешно съобщение...

— Знам, знам, за тоалетните бълвачки — прекъсна го господин Уизли.

— Не, остави ги тоалетните, става въпрос за заседанието, където ще изслушат малкия Потър... променили са времето и мястото,

започва сега в осем часа и е долу в старата десета съдебна зала...

— Долу в старата... ама те ми казаха... ох, да ги вземе Мерлин дано!

Господин Уизли си погледна часовника, ахна и скочи като ужилен от стола.

— Бързо, Хари, трябвало е да сме там преди цели пет минути!

Пъркинс се прилепи към шкафовете, а господин Уизли изхвърча от стаята, следван по петите от момчето.

— Защо са променили часа? — попита Хари, останал без дъх, докато профучаваха покрай помещенията на аврорите, които надзъртаха и ги гледаха как тичат като обезумели.

Хари имаше чувството, че е оставил всичките си вътрешности върху писалището на Пъркинс.

— Нищо не разбирам, пак, добре че подранихме, щеше да стане истинска катастрофа, ако беше изтървал заседанието.

Господин Уизли заби пети точно пред асансьора и натисна припряно копчето „надолу“.

— Хайде, ИДВАЙ!

Щом асансьорът изтрополи, решетката се плъзна и двамата нахлуха вътре. На всеки етаж, където спираха, господин Уизли сипеше ядни ругатни и натискаше с цяла длан копчето за деветия етаж.

— От години никой не е и стъпвал в тия съдебни зали — мърмореше той. — Умът ми не го побира защо са решили да се свират там... освен ако... о, не...

Точно тогава се качи пълничка магьосница с бокал, над който се виеше пара, и господин Уизли не се доизказа.

— Атриумът — оповести студеният глас, а решетките се дръпнаха и Хари зърна в далечината златните статуи при шадравана.

Пълната магьосница слезе, качи се блед като болник магьосник с много покрусено лице.

— Добро утро, Артър — поздрави той с гробовен глас точно когато асансьорът се спусна още по-надълбоко. — Не те виждам често тук, долу.

— Имам спешна работа, Боуд — отвърна господин Уизли, който се клатушкаше от нетърпение и хвърляше тревожни погледи към Хари.

— А, да — рече Боуд, докато оглеждаше с немигащи очи момчето. — Разбира се.

На Хари не му беше до Боуд в този миг, ала от втрещения поглед не му олекна ни най-малко.

— Отдел „Мистерии“ — обяви студеният женски глас, но не добави нищо повече.

— Бързо, Хари! — подкани господин Уизли веднага щом вратата изтрака и се отвори, и двамата забързаха по коридор, съвсем различен от коридорите горе.

Стените бяха голи, нямаше прозорци и едва в дъното се виждаше една-единствена черна врата, която не се отличаваха с нищо. Хари очакваше да се насочат натам, вместо това обаче господин Уизли го сграбчи за ръката и го затегли наляво към арка, водеща до стълбище.

— Там долу, там долу — заповтаря той запъхтян, като взимаше по две стъпала наведнъж. — Асансьорът не стига чак дотук... защо ли са го насрочили долу...?

Слязоха по стълбището и се озоваха в коридор, подобен на прохода за подземие на Снейп в „Хогвортс“ — със стени от груб камък и факли, забучени на конзоли. Дървените врати, които подминаваха, бяха тежки, с метални резета и ключалки.

— Съдебна зала... десет... май сме наблизко... да.

Господин Уизли спря като закован пред окадена тъмна врата с огромен железен катинар, после се свлече тежко до стената и сложи ръце върху гърдите си.

— Хайде, влизай! — рече, останал без дъх, и посочи с палец вратата.

— Ами вие... вие няма ли да дойдете?...

— Не, не... не е разрешено. Успех!

Сърцето на Хари думкаше като обезумял тъпан. Той преглътна шумно, натисна огромната метална брава и пристъпи в съдебната зала.

[1] Атриум — просторно преддверие, наподобяващо закрит вътрешен двор. В Древен Рим това е било основното помещение в сградите и в средата му е имало басейн, където се е събирала дъждовна вода. — Бел.прев. ↑

[2] Бетнъл Грийн — бохемски квартал в Лондон с много магазини на млади дизайнери, галерии за съвременно изкуство и битпазар; Уимбълдън — лондонско предградие, където се провежда

прочутият международен турнир по тенис; Елефънт енд Касъл — лондонски квартал, недалеч от гара Ватерлоо. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА ОСМА

ЗАСЕДАНИЕТО

Не се сдържа и ахна. Просторното подземие, където се беше озовал, му бе ужасно познато. Не само го беше виждал, но и *беше влизал* и друг път в него. Тъкмо тук беше попаднал чрез мислосема на Дъмбълдор, тъкмо тук бе наблюдавал как осъждат съпрузите Лестранж на доживотен затвор в Азкабан.

Стените бяха иззидани от тъмен камък, едва-едва осветен от факлите. От двете страни на Хари се мерзелееха празни пейки, но по най-горните редове бяха насядали доста смътни сенки. Говореха си тихо, а след като тежката врата се затвори подир Хари, в помещението се спусна злокобна тишина.

Наруши я леден мъжки глас.

— Закъсняваш.

— Извинявайте — отвърна притеснен Хари. — Аз... не знаех, че часът е променен.

— Магисъборът няма вина за това! — изрече гласът. — Днес сутринта ти беше изпратена сова. Заеми си мястото!

Хари се вторачи в стола наред с помещението — по страничните облегалки той имаше вериги. Беше ги виждал как в миг оживяват и оковават този, който сядаше на стола. Стъпките на момчето прокънтяха о каменния под, докато крачеше към мястото си. Приседна плахо на крайчеца и веригите издрънчаха заканително, но не го оковаха. Причерня му, ала въпреки това той вдигна поглед към хората, насядали по пейките горе.

Бяха към петдесетина, доколкото Хари можеше да различи в сумрака, всичките облечени в мътнолилави мантии, отляво на гърдите с инициала „М“, извезан със сребриста нишка. Бяха вперили в него погледи отвисоко — някои със строго изражение, други с неприкрито любопитство.

Точно в средата на първия ред се беше разположил министърът на магията Корнелиус Фъдж. Беше възпълен магьосник, който често се

разхождаше с отровнажълто бомбе, днес обаче се бе разделил с него, както и със снизходителната усмивка, с каквата преди разговаряше с Хари. Отляво на Фъдж седеше едра магьосница с квадратна волева брадичка и съвсем къса побеляла коса — носеше монокъл и изглеждаше отблъскващо. Отдясно на Фъдж имаше друга жена, ала тя се бе дръпнала толкова назад на пейката, че лицето ѝ не се виждаше.

— Така... — заговори Фъдж. — Обвиняемият се яви... най-после! Можем да започваме. Готови ли сте? — обърна се той към останалите.

— Да, уважаеми господине — отвърна мазен глас, който Хари познаваше.

В самия край на първия ред седеше Пърси, братът на Рон. Хари го погледна с надеждата той да му даде някакъв знак, но остана разочарован. Пърси беше забил поглед зад очилата с рогови рамки в пергамента отпред и бе вдигнал перото.

— Днес, дванайсети август — подхвана с кънтящ глас Фъдж, а Пърси тутакси се впусна да записва, — Магисъборът ще разгледа нарушенията на Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни и на Международния указ за секретност, извършени от Хари Джеймс Потър с постоянен адрес „Привит Драйв“ номер четири в Литъл Уингинг, графство Съри. Разпитът се провежда от: Корнелиус Озуолд Фъдж, министър на магията, Амилия Сюзан Боунс, началник на отдел „Охрана на магическия ред“, Долорес^[1] Джейн Ъмбридж, първи заместник-министър на магията. Съдебен писар Пърси Игнациус Уизли...

— Свидетел на обвиняемия: Албус Перцивал Улфрик Брайън Дъмбълдор — обади се тих глас зад Хари и той се извърна толкова бързо, че чак вратът му изпука.

През съдебната зала бавно крачеше Дъмбълдор, с дълга мастиленосиня мантия и съвършено спокойно изражение. Дългата му сребриста брада и косата му блещукаха в светлината на факлите, той се изравни с Хари и погледна Фъдж през очилата с рамки като полумесеци, които се крепяха едва-едва върху гърбавия му нос.

Членовете на Магисъбора започнаха да си шушукат. Всички погледи бяха приковани в Дъмбълдор. Някои от присъстващите изглеждаха раздразнени, други — поуплашени, а две възрастни магьосници на задния ред вдигнаха ръце и му махнаха за поздрав.

Щом видя Дъмбълдор, Хари усети как го завладява мощно чувство — силна надежда, каквато му вдъхваше песента на феникса. Прииска му се да срещне очите на Дъмбълдор, той обаче дори не се извърна към него — не сваляше поглед от видимо смутения Фъдж.

— Ооо, Дъмбълдор — измънка объркан министърът. — Аха! Значи сте получили... получили сте съобщението... че променяме мястото и времето на заседанието?

— Явно съм го изпуснал — отвърна бодро Дъмбълдор. — Но за късмет стана грешка и дойдох в министерството цели три часа по-рано, така че всичко е наред.

— Да, да... ами... сигурно ни трябва още един стол... аз... Уизли, я...

— Не се притеснявайте, не се притеснявайте — подвижна весело Дъмбълдор, после извади магическата пръчка, замахна с нея и точно до Хари изневиделица се появи удобно меко кресло, тапицирано с кретон.

Дъмбълдор седна, долепи връхчетата на дългите си пръсти и огледа над тях с вежливо любопитство Фъдж. Притеснени, членовете на Магисъбора продължаваха да шушукат и да се суетят. Умълчаха се едва след като Фъдж заговори отново:

— Добре тогава — рече той и зарови из записките си. — Добре. И така. Обвиненията. Ето. — Издърпа от купчинката пред себе си пергаментов лист, пое си дълбоко въздух и зачете: — „Към подсъдимия са отправени следните обвинения: макар веднъж вече да е получил писмено предупреждение от Министерството на магията за подобно провинение, в девет часа и двацет и три минути вечерта на втори август той съвсем преднамерено и нарочно, с пълното съзнание за деянието си, е направил магия за покровител на място, населено с мъгли, и то в присъствието на мъгл, което представлява нарушение на параграф трети от Наредбата за целесъобразно ограничаване на магьосничеството от невръстни, приета през 1875 година, а също и на член тринайсети от Указа за секретност на Международната конфедерация на магьосниците.“ Ти ли си Хари Джеймс Потър с постоянен адрес: „Привит Драйв“ номер четири в Литъл Уингинг, графство Съри? — попита Фъдж и го изгледа свирепо над пергамента.

— Да — потвърди момчето.

— Преди три години получавал ли си от министерството официално предупреждение, задето си приложил незаконна магия?

— Да, обаче...

— Въпреки това вечерта на втори август измагьосал ли си покровител? — рече Фъдж.

— Да — каза момчето. — Обаче...

— Макар и да си знаел, че докато не навършиш седемнайсет години, ти е забранено да правиш магии извън училището?

— Да, обаче...

— Макар да си знаел, че се намираш на място, пълно с мъгли?

— Да, но...

— И си бил с ясното съзнание, че съвсем наблизко е имало мъгл?

— Да — ядоса се Хари, — обаче направих магията само защото бяхме...

Магьосницата с монокъла, отляво на Фъдж, го прекъсна с боботещ глас:

— И си измагьосал истински покровител?

— Да — потвърди Хари, — защото...

— Оформен, видим покровител?

— Какъв покровител...? — не я разбра момчето.

— Твоят покровител имаше ли си ясно очертани форми? В смисъл, че не е бил просто пара или дим?

— Да — отвърна Хари, и притеснен, и леко подразнен, — той е елен, винаги е елен.

— Винаги ли? — избоботи Мадам Боунс. — И преди ли си измагьосвал покровител?

— Ами да — рече момчето. — Правя го от година и нещо.

— И си на петнайсет години?

— Да, но...

— И си го усвоил в училището?

— Да, професор Лупин ме научи, когато бях в трети курс, защото...

— Възхитително! — ахна Мадам Боунс и го огледа от глава до пети. — Истински покровител на тази възраст... направо достойно за възхищение!

Някои от магьосниците край нея отново се разшушукаха, други кимнаха, трети обаче се свъсиха и заклатиха глави.

— Тук не обсъждаме доколко възхитителна е направената магия — намеси се заядливо Фъдж, — всъщност колкото по-възхитителна е, толкова по-зле, при положение че момчето я е направило пред очите на един мъгъл!

Свъсените засушукаха одобрително, но Хари щеше да си замълчи, ако не беше мазнишкото кимване на Пърси.

— Направих я заради дименторите! — извика с цяло гърло той, преди някой пак да го е прекъснал.

Очакваше всички да замърморят отново, ала тишината, спуснала се този път, бе по-тягостна и отпреди.

— Диментори ли? — попита след малко Мадам Боунс и изви гъстите си вежди толкова високо, че монокълът ѝ за малко да падне. — Какви диментори, момче?

— Двама диментори, които изникнаха насред пресечката и се нахвърлиха върху мен и братовчед ми.

— Аха! — възкликна пак Фъдж и огледа със самодоволна ехидна усмивка членовете на Магисъбора, сякаш ги приканваше и те да се забавляват на шегата. — Така. Да, очаквах да чуем нещо подобно.

— Диментори в Литъл Уингинг! — рече озадачена Мадам Боунс. — Нещо не разбирам...

— Нима, Амилия? — попита я със същата подигравателна усмивка Фъдж. — Щом не разбираш, нека ти обясня. Момчето е мислило, мислило и решило, че от дименторите ще излезе чудесна история за първа страница на вестника. Браво! Мъгълите не могат да видят дименторите, нали, момче? Изключително удобно, браво!... Искаш да ти повярваме на думите просто така, без свидетели...

— Аз не лъжа! — извика Хари и заглуши поредния изблик на шушукане. — Бяха двама, зададох се от двата края на уличката, изневиделица стана тъмно и страшно студено, братовчед ми ги усети, а аз...

— Достатъчно! — почти извика Фъдж с надменно изражение. — Ще прощаваш, че прекъсвам тия безспорно добре наизустени измислици...

Дъмбълдор се прокашля. Членовете на Магисъбора се умълчаха.

— Всъщност имаме свидетел, видял с очите си дименторите на уличката — оповести той, — освен Дъдли Дърсли, искам да кажа.

Закръгленото лице на Фъдж се смали, сякаш някой бе изпуснал въздуха от него. Той изглежда Дъмбълдор и после с вид на човек, който се е поокопитил, заяви:

— Опасявам се, че нямаме време да слушаме втели-некипели. Хайде да приключваме бързо...

— Ако не греша... — обади се учтиво директорът, — всъщност, дори съм сигурен, че според Хартата на правата, приета от Магисъбора, обвиняемият има право да призове в своя защита свидетели. Нали, Мадам Боунс, и отдел „Охрана на магическия ред“ споделя това становище? — обърна се той към магьосницата с монокъла.

— Споделя го, и то напълно — потвърди Мадам Боунс.

— Добре тогава — нервно рече Фъдж. — Къде е този свидетел?

— Свидетелка — уточни Дъмбълдор, — довел съм я със себе си. Чака отвън пред вратата. Да я...

— Не... иди ти, Уизли — ревна Фъдж на Пърси, който тутакси скочи от мястото си, изтича надолу по каменните стъпала между пейките на съдебните заседатели и без дори да поглежда към Дъмбълдор и Хари, профуча покрай тях.

След миг се върна, следван от госпожа Фиг. Тя изглеждаше уплашена и по-смахната отвсякога. Хари си помисли, че поне е можела да смени тези топлинки.

Дъмбълдор се изправи и преотстъпи креслото си на старицата, а за себе си измагьоса друго.

— Трите имена? — провикна се Фъдж, след като госпожа Фиг приседна плахо на крайчеца на фотьойла.

— Арабела Дорийн Фиг — пророни с разтреперан глас бабката.

— И коя по-точно сте вие? — попита отегчено и високомерно министърът.

— Живея в Литъл Уингинг, недалеч от Хари Потър — обясни госпожа Фиг.

— Освен Хари Потър в регистрите не се води друг магьосник или магьосница, които да живеят в Литъл Уингинг — намеси се незабавно Мадам Боунс. — От доста време следим внимателно положението заради... заради някои събития от миналото.

— Аз съм безмощна — поясни старицата. — Така че не би трябвало да ме има във вашите регистри, нали?

— Безмощна ли? — възкликна Фъдж и я огледа подозрително. — Ще проверим това. Оставете при сътрудника ми Уизли подробни сведения за произхода си. Всъщност... дали безмощните виждат дименторите? — добави той и погледна първо наляво, сетне и надясно.

— Виждаме ги, и още как! — възмути се госпожа Фиг.

Фъдж вдигна вежди и я измери с поглед.

— Добре тогава — рече равнодушно. — Да чуем какво ще ни разкажете.

— Към девет вечерта на втори август отидох да купя котешка храна от магазинчето в края на улица „Глициния“ — изрече начаса госпожа Фиг, сякаш го беше научила наизуст, — и чух от пресечката между площад „Магнолия“ и улица „Глициния“ някаква олелия. Приблжих се към изхода на уличката и видях да тичат диментори...

— Да тичат ли? — повтори рязко Мадам Боунс. — Дименторите не тичат, те се плъзгат.

— Точно това исках да кажа — поправи се старицата и по съсухрените ѝ страни избиха розови петна. — Плъзгат се, значи, по уличката към, както ми се видя, две момчета.

— Как изглеждаха? — полюбопитства Мадам Боунс и присви очи толкова силно, че ръбът на монокъла се скри в плътта ѝ.

— Ами едното беше доста едро, а другото слабичко...

— Не, не — спря я нетърпеливо Мадам Боунс. — Дименторите... опишете тях.

— А, дименторите ли! — възкликна бабката и червенината плъзна и по врата ѝ. — Бяха грамадни. Грамадни и заметнати с плащове.

Хари усети как го присвива под лъжичката. Каквото и да кажеше госпожа Фиг, то му звучеше в най-добрия случай така, сякаш е видяла диментор някъде на картинка, а една картинка изобщо не можеше да предаде истината за тези същества: призрачния начин, по който се придвижваха, като че висят на няколко сантиметра над земята, или смрадта на гнилоч, която излъчваха, или страховитото тракане, което издаваха, докато засмукваха въздуха наоколо...

На втория ред седеше набит магьосник с черни рунтави мустаци, който се наведе и изшушука нещо в ухото на съседката си, магьосница с бухлата коса. Тя се подсмихна и кимна.

— Грамадни и с плащове — повтори хладно Мадам Боунс, а Фъдж изсумтя презрително:

— А, такива ли били дименторите! Нещо друго?

— Ами да — продължи госпожа Фиг. — Усетих ги. Стана много студено, а имайте предвид, че беше гореща лятна вечер. И почувствах... как цялото щастие по белия свят изчезва... и се сетих... ужасни неща...

Гласът ѝ потрепери и заглъхна.

Мадам Боунс поразшири очи. Хари видя червени следи под веждата ѝ, там, където се беше впил монокълът.

— И какво направиха дименторите? — попита тя и момчето усети прилив на надежда.

— Погнаха малчуганите — отвърна вече по-уверено и силно старицата, а червенината се отдръпна от лицето ѝ. — Едното момче се препъна и падна. Другото отстъпваше назад, мъчеше се да отблъсне диментора. Беше Хари. Опитва на два пъти, но пусна само сребриста пара. На третия опит измагьоса покровител, който нападна първия диментор, а сетне, напътстван от Хари, отпъди и втория, надвесил се над братовчед му. Ето това... това се случи... — обобщи някак недодялано бабката.

Мадам Боунс я изглежда мълком. Фъдж, който дори не беше вдигнал очи към нея, ровеше из книгата пред себе си. Накрая се вторачи доста войнствено в госпожа Фиг.

— Това, значи, сте видели.

— Това се случи — повтори тя.

— Добре тогава — отсече Фъдж. — Свободна сте.

Старицата премести уплашен поглед от Фъдж към Дъмбълдор, после стана от креслото и затътрузи нозе към вратата. Хари чу как тя се затваря с глух трясък подире ѝ.

— Свидетелката не беше особено убедителна — отбеляза високопарно Фъдж.

— Хм, не бих казала — възрази с боботеция си глас Мадам Боунс. — Жената със сигурност описа много точно въздействието при нападение на диментори. Пък и не виждам защо ще твърди, че са били там, ако всъщност не са били.

— Диментори да се разхождат ей така из мъгълско предградие и после *случайно* да се натъкнат на магьосник? — изсумтя Фъдж. —

Вероятността това да стане е изключително малка. Дори Багман не би се обзаложил, че...

— О, едва ли някой от нас смята, че дименторите са се оказали там по чисто съвпадение — подметна нехайно Дъмбълдор.

Магьосницата, чието лице тънеше в мрак, се поразмърда отдясно на Фъдж, другите обаче продължиха да седят като вкаменени и да мълчат.

— Какво намекувате? — попита ледено Фъдж.

— Не намеквам нищо, просто смятам, че някой е изпратил дименторите там — отвърна Дъмбълдор.

— Ако някой наистина е наредил на двама диментори да се разхождат из Литъл Уингинг, заповедта все щеше да се пази при нас! — повиши тон Фъдж.

— Не и ако напоследък дименторите се подчиняват на заповедите на някого извън Министерството на магията — възрази спокойно Дъмбълдор. — Вече ви изложих, Корнелиус, становището си по въпроса.

— Точно така, изложихте го — озъби се Фъдж — но аз, Дъмбълдор, нямам никакви основания да смятам, че това становище е нещо повече от измишльотини. Дименторите си стоят в Азкабан и правят каквото им наредим.

— В такъв случай — продължи Дъмбълдор тихо, но ясно — трябва да се запитаме защо някой от министерството е изпратил на втори август двама диментори на онази уличка.

В гробовното мълчание, с което бяха посрещнати тези думи, магьосницата отдясно на Фъдж се понаведе напред и Хари я видя за пръв път.

Заприлича му на голяма белезникава жаба. Беше тантуреста, с повехнало валчесто лице, почти безврата като вуйчо Върнън и имаше много широка увиснала уста. Очите ѝ бяха големи, топчести и леко изпъкнали. Дори черната кадифена панделка, кацнала върху късата ѝ къдрава коса, наподобяваше едра муха, която жената се кани да прилапа с дългия си лепкав език.

— Председателят на съдебния състав предоставя думата на Долорес Джейн Ъмбридж, първи заместник-министър на магията — оповести Фъдж.

Магьосницата заговори с трептящ, писклив момичешки гласец, от който Хари се стъписа — беше очаквал едва ли не тя да изквака.

— Със сигурност съм ви разбрала погрешно, професор Дъмбълдор — рече тя с превзета усмивка, обаче ококорените ѝ кръгли очи си останаха все така студени. — Колко неразумно от моя страна. Ала за хилядна от мига ми се стори, че намекувате как не друг, а Министерството на магията е заповядало да бъде нападнато едно момче!

Изкиска се със звънливо гласче, от което Хари настръхна целият. Още няколко от членовете на Магисъбора се засмяха заедно с нея. Бе ясно като бял ден, че изобщо не им е до смях.

— Ако е вярно, че дименторите се подчиняват единствено на заповедите на Министерството на магията, ако е вярно и че преди седмица двама диментори са нападнали Хари и братовчед му, излиза, че именно някой в министерството се е разпоредил за това нападение — обясни любезно Дъмбълдор. — Е, да, възможно е въпросните двама диментори вече да не се подчиняват на министерството...

— Няма диментори, които не се подчиняват на министерството — сопна се Фъдж, почервениял като домати.

Дъмбълдор понаклони глава.

— В такъв случай не се и съмнявам, че министерството ще проведе цялостно разследване и ще установи защо двама диментори са се отдалечили толкова много от Азкабан и защо са нападнали без разрешение.

— Не вие, Дъмбълдор, решавате какво да прави или да не прави министерството — сръза го Фъдж, вече придобил цикламен оттенък, с какъвто би се гордял и вуйчо Върнън.

— Разбира се, че не аз решавам — рече сговорчиво директорът. — Просто изразявам увереността си, че няма да оставите случая неизяснен.

Той се извърна към Мадам Боунс, която намести монокъла и понавъсена, също го погледна.

— Нека напомня на всички, че поведението на тези диментори, ако те не са родени от развихреното въображение на момчето, не е предмет на това заседание — подвикна Фъдж. — Събрали сме се тук, за да разгледаме нарушенията на Наредбата за целесъобразно

ограничаване на магьосничеството от невръстни, извършени от Хари Потър!

— Разбира се, че сме се събрали точно за това — съгласи се Дъмбълдор, — но присъствието на диментори в онази уличка има пряка връзка със случая. В член седми от наредбата се казва, че магия може да се прави и пред мъгли при извънредни обстоятелства и тези обстоятелства включват ситуации, когато на опасност е изложен животът на магьосника или магьосниците, а също на мъглите, присъствали по време на...

— Хиляди благодарности, знаем какво гласи член седми! — изръмжа Фъдж.

— Разбира се, че знаете — отвърна вежливо Дъмбълдор. — Значи сме на едно мнение, че магията за покровител, използвана от Хари в този случай, се вмества напълно в извънредните обстоятелства, описани в този член.

— Да, ако е имало диментори, в което не вярвам.

— Чухте го от очевидка — прекъсна го Дъмбълдор. — Щом не вярвате в нейната добросъвестност, призовете я отново и я разпитайте още веднъж. Сигурен съм, че тя няма да има нищо против.

— Аз... няма... няма да... — кипна Фъдж и взе да прехвърля книгата пред себе си. — Аз... държа да приключим още днес, Дъмбълдор.

— Едва ли възразявате да изслушате още веднъж свидетелката... Не го ли сторите, нищо чудно да допуснете тежка съдебна грешка — отбеляза Дъмбълдор.

— Тежка съдебна грешка, дрън-дрън! — изкрещя колкото му глас държи Фъдж. — Да сте си правили някога труд да преброите небивалиците, които този хлапак разправя, колкото да прикрие крещящите случаи на злоупотреба с магии извън училището? Сигурно сте забравили хвърковатата магия, която приложи преди три години...

— Не я направих аз, направи я едно домашно духче! — обади се Хари.

— ЕТО НА! — ревна Фъдж и заръкомаха театрално по посока на момчето. — Домашно духче! В мъгълска къща! Как не!

— Въпросното домашно духче в момента работи в училище „Хогуортс“ — напомни Дъмбълдор. — Стига да кажете, мога веднага да го призова за свидетел.

— Аз... нямам излишно време да слушам някакви си домашни духчета! Пък и не е само това... а кой изду леля си като балон! — изрева Фъдж и заблъска с пестник по писалището отпред, при което прекатури една мастилница.

— Тогава вие великодушно не предявихте обвинение, защото, предполагам, сте наясно, че и най-добрите магьосници невинаги са в състояние да съдържат чувствата си — припомни спокойно Дъмбълдор, докато Фъдж се опитваше да почисти мастилото, оплискало записките му.

— А още дори не съм отворил и дума за онова, дето го върши в училището!

— Министерството няма право да наказва ученици от „Хогуортс“ за училищни провинения, затова поведението на Хари там няма никакво отношение към разглеждания въпрос — рече все така любезно Дъмбълдор, ала този път от гласа му лъхаше хлад.

— А, така значи! — каза Фъдж. — Не ни влиза в работата какво прави в училището? Така ли смятате?

— Министерството няма право да изключва ученици от „Хогуортс“, както ви напомних и вечерта на втори август — отвърна другият мъж. — Нито има право да иззема магически пръчки, докато не докаже убедително обвиненията, напомних ви и това същата онази вечер на втори август. В достойната ви за уважение припряност да отстоявате законността явно сам нарушавате някои закони... съвсем неволно, разбира се.

— Законите могат да бъдат променени — разфуча се Фъдж.

— Разбира се, че могат — понаклони пак глава Дъмбълдор. — А вие, Корнелиус, със сигурност правите доста промени. Откакто преди няколко седмици бях помолен да напусна Магисъбора, вече сте започнали да насрочвате процеси с пълен съдебен състав заради някаква си магия, направена от невръстен!

Неколцина от магьосниците се размърдаха притеснени на местата си. Фъдж стана още по-морав. Затова пък жабестата магьосница отдясно само изглежда с безизразно лице Дъмбълдор.

— Доколкото ми е известно — продължи той, — все още не е приет закон, според който задачата на Магисъбора е да наказва Хари за всяка магия, която някога е правил. Беше обвинен в конкретно

нарушение и се защити. Сега единственото, което можем да сторим и той, и аз, е да чуем вашата присъда.

Дъмбълдор отново долепи връхчетата на пръстите си и не каза нищо повече. Фъдж се вторачи в него, очевидно вбесен. Хари се извърна настрани към Дъмбълдор, за да почерпи увереност... съвсем не беше сигурен, че директорът на училището е трябвало да приканя съда да се произнесе. Ала и този път Дъмбълдор сякаш и не забеляза, че момчето се опитва да привлече вниманието му. Продължи да гледа пейките отпред, където всички членове на Магисъбора разговаряха и спореха оживено през шепот.

Хари заби поглед в краката си. Сърцето му се бе издуло до пръсване и бумтеше ли, бумтеше в гърдите му. Беше очаквал заседанието да продължи по-дълго. Съвсем не беше сигурен, че е направил добро впечатление. Всъщност не бе казал достатъчно. Съжали, че не е обяснил по-подробно за дименторите, как се е препънал и те за малко да целунат и него, и Дъдли...

На два пъти погледна Фъдж и понечи да отвори уста, ала сърцето му се бе уголемило толкова, че му пречеше да диша... И двата пъти той само си пое дълбоко дъх и пак впери очи в обувките си.

Сетне шушукането заглъхна. На Хари му се искаше да погледне съдиите, но установи, че е къде-къде по-лесно да изучава връзките на обувките си.

— Кой е за оправдателна присъда? — избоботи Мадам Боунс.

Хари отметна рязко глава. Доста от съдиите бяха вдигнали ръце... повече от половината! Той задиша много бързо и се опита да ги преброи, ала Мадам Боунс го изпревари:

— Кой е за осъдителна присъда?

Фъдж вдигна ръка, последваха го още петима-шестима души, сред които и магьосницата отдясно, и мустакаткото, и жената с бухлатата коса на втория ред.

Министърът ги огледа един по един така, сякаш нещо много голямо му е заседнало на гърлото, а после свали ръка. Пое си два пъти дълбоко въздух и каза с глас, разтреперан от сподавената ярост:

— Добре, много добре... оправдан по всички обвинения.

— Чудесно! — възкликна бодро Дъмбълдор и скочи на крака, след което извади магическата пръчка, замахна с нея и двете меки кресла изчезнаха като дим. — Е, трябва да вървя! Довиждане!

И без да погледне дори един-единствен път Хари, изхвърча от подземиято.

[1] Долорес — от лат. „dolor“, „болка“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

ЗЛОЧЕСТИНИТЕ НА ГОСПОЖА УИЗЛИ

Дъмбълдор си тръгна толкова внезапно, че Хари бе направо стъписан. Продължи да седи на стола с веригите, като се мъчеше да се пребори с изумлението и облекчението. Членовете на Магисъбора ставаха от местата си, говореха помежду си, събираха си книгата и ги слагаха по чантите. Хари също се изправи. Никой не го и забелязваше, освен жабестата магьосница отдясно на Фъдж, която след излизането на Дъмбълдор бе зяпнала момчето. Без да й обръща внимание, Хари се постара да привлече погледа на Фъдж или на Мадам Боунс, та да попита дали е свободен, ала Фъдж явно бе решен да се преструва, че не го вижда, а Мадам Боунс беше заета с чантата си, затова той направи няколко плахи стъпки и понеже никой не му извика да спре, забърза към изхода.

Последните няколко крачки взе на бегом, отвори с все сила вратата и за малко да се сблъска с господин Уизли, който, блед и притеснен, стоеше точно отпред.

— Дъмбълдор не ми каза...

— Оправдаха ме! — възкликна Хари и затвори вратата след себе си. — По всички обвинения!

Господин Уизли грейна и стисна момчето за раменете.

— Това е чудесно! Е, не можеха да те обявят за виновен, не и въз основа на доказателства, но въпреки това защо да си кривя душата, не бях съвсем...

Ала господин Уизли млъкна насред изречението, защото вратата на съдебната зала тъкмо се беше отворила. Отвътре един по един започнаха да излизат членовете на Магисъбора.

— В името на Мерлин! — възкликна озадачен господин Уизли и придърпа Хари встрани, за да им сторят път. — Нима делото е гледано в пълен състав?

— Май да — потвърди тихо момчето.

Докато ги подминаваха, един-двама магьосници кимнаха на Хари, а неколцина, сред които и Мадам Боунс, поздравиха господин Уизли. Повечето обаче извърщаха очи. Едва ли не последни от подземиято излязоха Корнелиус Фъдж и жабестата магьосница. Фъдж се държеше така, сякаш господин Уизли и Хари са част от стената, ала магьосницата и този път огледа пътем момчето от горе до долу, все едно го оценява. Най-накрая се появи Пърси. И той като Фъдж се направи, че не вижда баща си и Хари — подмина ги, опънат като струна, навирил нос и понесъл в ръцете си голям пергаментов свитък и цяла връзка резервни пера. Бръчките около устата на господин Уизли станаха малко по-дълбоки, но иначе той не показва с нищо, че е срещнал третия си син.

— Ще те заведа право у дома, да съобщиш и на останалите радостната новина — рече той и поведе Хари точно когато Пърси забърза нагоре по стълбището към деветия етаж. — Ще те оставя на път за оная тоалетна в Бетнъл Грийн. Хайде...

— И какво ще правите с тоалетната? — ухили се момчето.

Сега най-неочаквано всичко му се струваше пет пъти по-смешно отпреди. Хари започваше да осъзнава: бяха го обявили за невинен, *върщаше се в „Хогуортс“!*

— А, най-обикновено заклинание против урочасване! — отвърна господин Уизли, докато се качваха по стълбището. — Но важни са не щетите, Хари, а отношението, породило такъв вандализъм. Някои магьосници явно се забавляват до припадък да тормозят мъгълите, това обаче издава нещо много по-дълбоко и отблъскващо и лично аз...

Господин Уизли млъкна наскоро изречението. Току-що бяха излезли в коридора на деветия етаж, където само на няколко крачки Корнелиус Фъдж разговаряше тихо с висок мъж с мазна руса коса и бледо лице с остри черти.

Дочул стъпките им, вторият човек се обърна. И той не се доизказа, само присви студените си сиви очи и се вторачи в Хари.

— Виж ти... Потър с покровителя — рече хладно Луциус Малfoy.

Хари остана без дъх, сякаш току-що се бе блъснал в непробиваема стена. За последен път бе видял тези студени сиви очи през цепките в качулката на смъртожаден, за последен път беше чул гласа на този мъж да се киска, докато Лорд Волдеморт изтезаваше

самия него на тъмното гробище. Хари не можеше да повярва, че Луциус Малфой го гледа право в очите, нито че е дошъл тук, в Министерството на магията, и Корнелиус Фъдж разговаря с него — нали само преди няколко седмици Хари бе предупредил Фъдж, че Малфой е смъртожаден!

— Министърът тъкмо ми разказва, Потър, как си се отървал на косъм — повлече господин Малфой. — Направо изумително! Постоянно успяваш да се изплъзнеш... същинска змия!

Господин Уизли стисна с все сила Хари за рамото, за да го възпре.

— Да — заяви момчето, — много ме бива да се измъквам.

Луциус Малфой вдигна очи към господин Уизли.

— Я, и Артър Уизли! Какво търсиш тук, Артър?

— Работя тук — сухо отвърна другият мъж.

— Е, не *точно* тук, нали? — вдигна вежди господин Малфой и погледна през рамото на Уизли към вратата. — Мислех, че си на втория етаж... С какво се занимаваше, да отмъкваш мъгълски вещи и после да ги омагьосваш у вас, нали?

— Не — отсече господин Уизли и впи още по-дълбоко пръсти в рамото на Хари.

— А вие какво търсите тук? — обърна се Хари към Луциус Малфой.

— Не смятам, че личните ми дела с министъра ти влизат в работата, Потър — сопна се Малфой и си приглади отпред мантията. Момчето ясно чу тих звънтеж като от пълен със злато джоб. — Не си мисли, че щом си любимецът на Дъмбълдор, всички останали ще се отнасят снизходително към теб... Ще се качим ли в кабинета ви, господин министре?

— Разбира се, да вървим — отговори Фъдж и обърна гръб на Хари и господин Уизли.

Докато се отдалечаваха, продължиха да си шушукат. Чак когато те влязоха в асансьора, господин Уизли пусна рамото на момчето.

— Щом имат общи дела, защо Малфой не чака Фъдж пред кабинета му? — избухна Хари. — Какво търси тук долу?

— Мен ако питаш, се е опитвал да се промъкне край съдебната зала — отвърна крайно възбуден господин Уизли и погледна през рамо, сякаш за да се увери, че не го подслушва никой. — Искал е да разбере

дали са те изключили от училище. Като мина да те оставя вкъщи, ще драсна една бележка на Дъмбълдор, да знае, че Малфой отново е разговарял с Фъдж.

— Пък и какви ли са тези техни лични дела?

— Злато, какво друго? — възкликна ядно господин Уизли. — Вече от доста години Малфой от щедро по-щедро раздава пари за какво ли не... Така се сближава с когото трябва... и после иска услуги... например да се отложи приемането на някой закон... О, Луциус Малфой има дебели връзки.

Дойде асансьорът — беше празен, ако се изключи ятото докладни записки. Щом господин Уизли натисна копчето за атриума и вратата се затвори, те запърхаха около главата му, а той ги разпъди подразнено с ръка.

— Господин Уизли — рече замислено Хари, — щом Фъдж се среща със смъртожадни като Малфой... щом се срещат насаме, откъде да сме сигурни, че не са го подчинили с проклятието Империиус?

— Не мисли, Хари, че не ни е хрумвало — увери го тихо господин Уизли. — Но Дъмбълдор е на мнение, че Фъдж съзнава напълно какво върши, което, както се изразява самият Дъмбълдор, не е кой знае каква утеха. Но по-добре да не говорим за това точно сега, момчето ми.

Вратата се отвори и двамата слязоха в почти безлюдния атриум. Магигардът Ерик отново се бе скрил зад „Пророчески вести“. Тъкмо подминаха златния шадраван, когато Хари се сети.

— Чакайте... — рече той на господин Уизли и след като извади от джоба си кесийката, се върна при шадравана.

Взря се в лицето на красивия магьосник, но отблизо той му се стори доста слабохарактерен и празноглав. Магьосницата пък си беше лепнала глуповата усмивка, все едно ще се явява на конкурс за красота, а доколкото Хари знаеше нещо за таласъмите и кентаврите, те никога не биха гледали така прехласнато човешки същества, пък били те и най-големите красавци. Само мазнишкото угодничество на домашното духче му се видя правдоподобно. Подсмихна се при мисълта какво ли би казала Хърмаяни, ако зърнеше отнякъде статуята на духчето, преобърна кесийката и изсипа във водата не десет галеона, а всичките пари, които носеше.

— Знаех си аз! — викна Рон и заби няколко крошета във въздуха.
— На теб винаги ти се разминава.

— Беше невъзможно да не те оправдаят — отсъди Хърмаяни, която, преди Хари да се появи в кухнята, от притеснение беше на ръба на припадъка и сега бе затулила с трепереща ръка очите си, — нямаше в какво да те обвинят, наистина нямаше.

— Щом всички сте знаели, че ще ми се размине, защо сега се радвате толкова? — усмихна се Хари.

Госпожа Уизли си бършеше лицето с престилката, а Фред, Джордж и Джини се бяха впуснали в нещо като вихрен боен танц, като си припяваха:

— *Отърва се, отърва се, отърва се...*

— Престанете! Мирясайте най-после! — скара се господин Уизли, макар че и той се усмихваше. — Знаеш ли, Сириус, в министерството беше и Луциус Малфой...

— Какво? — сепна се другият мъж.

— *Отърва се, отърва се, отърва се...*

— Ей, вие тримата, млъквайте! Видяхме го на деветия етаж, разговаряше с Фъдж, после двамата се качиха заедно в кабинета на Фъдж. Дъмбълдор трябва да знае.

— Да, ще му кажем непременно — обеща Сириус.

— Е, да тръгвам, че в Бетнъл Грийн ме чака тоалетна бълвачка. Моли, ще закъснея, поемам дежурството на Тонкс, но Кингзли сигурно ще наmine за вечеря...

— *Отърва се, отърва се, отърва се...*

— Фред... Джордж, Джини, престанете! — викна майка им, а баща им излезе от кухнята. — Хари, ела, миличък, да си хапнеш, че на закуска не сложи почти нищо в уста.

Рон и Хърмаяни се разположиха срещу него — откакто бяха дошли на площад „Гримолд“, не се бяха чувствали толкова щастливи... а главозамайващото облекчение, донейде попарено след срещата с Луциус Малфой, отново завладя Хари. Най-неочаквано мрачната къща му се видя по-топла и гостоприемна, дори Крийчър, пъхнал зурлестия си нос в кухнята да провери откъде идва тази гълчава, сега не му се стори чак такъв грозник.

— Е, да, след като Дъмбълдор се е застъпил за теб, просто е било невъзможно да те осъдят — отбеляза щастлив Рон, който трупахе по чиниите на всички цели камари картофено пюре.

— Да, благодарение на него везните се наклониха в моя полза — съгласи се Хари.

Реши, че ще бъде черна неблагодарност, пък и детинщина да добави: „Жалко само, че не си поприказва с мен. Дори не ме погледна“.

Още щом си го помисли, и белегът върху челото го парна толкова силно, че той долепи длан до него.

— Какво има? — притесни се Хърмаяни.

— Белегът — измънка Хари. — Е, няма значение... напоследък се обажда през цялото време.

Другите дори и не забелязаха — всички си похапваха сладко и тържествуваха, задето Хари се е измъкнал на косъм, а Фред, Джордж и Джини още продължаваха да пеят. Хърмаяни бе разтревожена, но преди да е изрекла и дума, Рон възкликна щастлив:

— На бас, че довечера Дъмбълдор ще дойде да го отпразнуваме!

— Надали ще успее — възрази майка му, която тъкмо слагаше пред Хари огромна чиния с печено пиле. — Точно сега е много зает.

— *ОТЪРВА СЕ, ОТЪРВА СЕ, ОТЪРВА СЕ...*

— МЛЪК! — кресна госпожа Уизли.

През следващите няколко дни Хари не можеше да не забележи, че на площад „Гримолд“ номер дванайсет все пак има някой, който не прелива от щастие, задето той ще се върне в „Хогуортс“. Щом чу новината, Сириус се бе престорил на безкрайно зарадван — стисна с все сила ръката на Хари и засия като останалите. Не след дълго обаче стана по-навъсен и тъжен и отпреди. Говореше по-рядко с всички, дори с Хари, и прекарваше все повече време затворен горе в стаята на майка си заедно с Бъкбийк.

— Не трябва да се чувстваш виновен — рече угрижено Хърмаяни, след като няколко дни по-късно Хари сподели чувствата си с нея и Рон. Тримата търкаха един мухлясал долап на третия етаж. — Мястото ти е в „Хогуортс“ и Сириус го знае. Мен ако питаш, се държи себично.

— Не го съди толкова строго — укори я Рон и смръщено се замъчи да махне мухълчето, лепнало се за пръста му, — и *на теб* няма да ти е много приятно, ако те затворят сам-самичка в тая къща.

— Той не е сам! — възрази момичето. — Та нали тук е щабквартирата на Ордена на феникса? Сириус просто се надяваше Хари да дойде да живее с него.

— Не е вярно — намеси се и Хари и изстиска парцала. — Когато го попитах направо, не ми отговори нищо.

— Защото не е искал да подклажда излишно надеждите си — поясни мъдро Хърмаяни. — Вероятно и той се е чувствал малко виновен... според мен дълбоко в себе си наистина е искал да те изключат от училище. Тогава и двамата щяхте да сте откъснати от света.

— Я стига! — ревнаха в един глас Хари и Рон, но момичето само сви рамене.

— Както искате. Но понякога си мисля, че майката на Рон наистина е права и Сириус не знае кой стои пред него: ти ли, Хари, или баща ти.

— Значи смяташ, че е изперкал? — разгорещи се Хари.

— Не, просто смятам, че прекалено дълго е бил самотен — отвърна кротко Хърмаяни.

Точно тогава в стаята влезе госпожа Уизли.

— Ама още ли не сте готови? — възкликна тя, след като пъкна глава в долапа.

— Пък аз си мислех, че ще ни подканиш да си починем — укори я Рон. — Знаеш ли колко мухъл сме изчегъртали, откакто сме тук?

— Нали уж изгаряхте от желание да помогнете на Ордена! — напомни майка му. — Хайде сега, дайте своя принос да направим щабквартирата обитаема.

— Чувствам се като домашно духче — запротестира Рон.

— Е, щом си наясно колко непосилен е животът им, може би ще бъдеш по-деен в СМРАД! — рече обнадеждена Хърмаяни, след като госпожа Уизли отново ги остави сами. — Вероятно няма да е зле да покажем на всички колко е ужасно да чистиш непрекъснато... Бихме могли да обявим почистване на общата стая на „Грифиндор“ с благотворителна цел — за набиране на средства, които да вложим в СМРАД... така ще повишим хем съзнателността, хем средствата.

— Ще ти дам аз на теб една благотворителност! Я престани да ни надуваш главите с тази СМРАД! — тросна се подразнен Рон, така че да го чуе само Хари.

Хари усети, че сега, когато приближава края на ваканцията, си мечтае все по-често за „Хогвортс“: изгаряше от нетърпение да види отново Хагрид, да играе куидич, дори да се поразходи сред зеленчуковите лехи на път за оранжерии, където бяха часовете по билкология. Макар че Хари внимаваше да не се оплаква в присъствието на Сириус, вече не го свърташе в тази потънала в прахоляк и мухъл къща, където половината долапи още бяха залостени и Крийчър бълваше от сумрака какви ли не обиди по адрес на всеки, минал покрай него.

Това, че живее в щабквартирата на братството, опълчило се срещу Волдемор, вече не му се струваше чак толкова интересно и вълнуващо, колкото преди. Наистина, членуващите в Ордена на феникса редовно наминаваха насам, понякога оставаха и за вечеря, друг път просто си прошепваха набързо нещо, но госпожа Уизли имаше грижата гостите да не са в обсега на ушите (разтегателни и неразтегателни) на Хари и останалите, а никой, дори Сириус, не смяташе, че Хари трябва да знае нещо повече от онова, което бе научил вечерта след пристигането си.

В последния ден от ваканцията Хари събираше от горната част на дрешника курешките на Хедуиг, когато в стаята влезе Рон, понесъл два плика.

— Пристигнаха списъците с новите учебници — оповести той и метна единия плик на Хари, който беше стъпил на стола. — Крайно време беше, вече си мислех, че са забравили, друг път ги пращат много по-рано...

Хари пхна последните курешки в торбичка и я хвърли над главата на Рон в кошчето за боклук в ъгъла, което я погълна и се оригна звучно. После си отвори писмото. Съдържаше два пергаментови листа: с единия, както винаги, напомняха, че учебната година започва на първи септември, а върху втория бяха изброени учебниците за следващия курс.

— Има само два нови — отбеляза той, докато четеше списъка. — „Класически заклинания за пети курс“ на Миранда Гошоук и „Теория на отбранителната магия“ на Уилбърт Слинкхард^[1].

Пук!

Фред и Джордж се магипортираха точно до Хари. Той вече им беше свикнал и дори не падна от стола.

— Питаме се кой ли е сложил в списъка книгата на Слинкхард? — подхвана разговор Фред.

— Това означава, че Дъмбълдор е намерил нов преподавател по защита срещу Черните изкуства — отбеляза Джордж.

— Крайно време беше — допълни близникът му.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хари и скочи долу при тях.

— Преди няколко седмици подслушахме с разтегателните уши един разговор на нашите — обясни Фред — и подразбрахме, че Дъмбълдор бил страшно затруднен, понеже тази година изобщо не можел да намери човек за предмета.

— Е, не е изненадващо, всички знаем какво сполетя последните четирима учители — отсъди Джордж.

— Един изгонен, един мъртъв, един поразен от магия за забрава и един заключен в сандък цели девет месеца — преброи на пръсти Хари. — Да, сега те разбрах.

— Какво ти става, Рон? — попита Фред.

Брат му не отговори. Хари се обърна. Рон стоеше вцепенен и гледаше с отворени уста писмото от „Хогвортс“.

— Какво има? — подвижна припряно Фред и след като застана зад Рон, надзърна през рамото му.

Той също зяпна от учудване.

— Префект ли! — възкликна, втренчен невярващо в писмото. — Префект?

Джордж се завтече, грабна от ръката на Рон плика и го обърна обратно. Хари видя как в дланта на близника тупва нещо златистоалено.

— Не може да бъде! — прошепна Джордж.

— Станала е някаква грешка — отсъди Фред, след което изтръгна писмото от ръката на Рон и го вдигна срещу светлината, все едно го проверява за воден знак. — Кой нормален човек ще вземе да направи Рон префект! — Близнаците извърнаха едновременно глави

към Хари и го зяпнаха. — Бяхме повече от сигурни, че ще изберат теб! — възкликна Фред така, сякаш Хари ги е измамил.

— Мислехме, че Дъмбълдор няма как да не те посочи! — възмути се и Джордж.

— Нали ти спечели Тримагическия турнир и така нататък — добави Фред.

— Явно цялото това безумие около магиите е натежало против него — сподели Джордж с близнака си.

— Ами да — проточи Фред. — Доста бели забърка, мой човек. Е, поне единият от вас двамата знае кое е най-важното в живота.

Отиде при Хари и го потупа по гърба, а Рон стрелна с изпепеляващ поглед.

— *Префект*, моля ви се... на мама Роненцето — префект!

— Олеле, мама ще полудее от радост! — простена Джордж и метна значката на префект обратно на Рон, сякаш тя може да го зарази.

Рон, който не бе проронил и дума, пое значката, погледа я и я подаде на Хари, все едно негласно го молеше да потвърди, че е истинска. Хари я взе. Върху грифиндорския лъв бе изписано голямо „П“. В първия си ден като ученик в „Хогуортс“ беше видял съвсем същата значка върху гърдите на Пърси.

Вратата зейна широко. В стаята влетя Хърмаяни, поруменияла и разрошена. Държеше плик.

— Пристигнаха ли... пристигнаха ли вашите... — Зърна значката в ръката на Хари и нададе писък. — Знаех си! — възкликна развълнувана и размаха писмото си. — И аз, Хари, и аз!

— Не — побърза да каже момчето и бутна значката в ръката на Рон. — Не е моя, на Рон е.

— Какво... каза?

— Рон е станал префект, не аз — обясни Хари.

— *Рон* ли? — ахна Хърмаяни от учудване. — Ама... сигурен ли си? Тоест...

Тя пламна като рак, когато Рон я изгледа предизвикателно.

— Върху плика е написано моето име — рече той.

— Аз... аз... — запелтечи тя, съвсем озадачена. — Ама... аз... Страхотно! Браво на теб, Рон! Наистина си е...

— Неочаквано — кимна Джордж.

— Не, защо... — изчерви се още повече Хърмаяни, — Рон е направил толкова... той наистина...

Вратата зад тях се отвори още по-широко и госпожа Уизли, която я беше бутнала с гръб, влезе заднишком, натоварена с цяла камара току-що изпрани и изгладени мантии.

— Джини ми каза, че списъците с учебниците най-после са пристигнали — рече тя и огледа един по един пликовете, докато вървеше към леглото, където се зае да реди мантиите на две купчинки. — Дайте ми ги, следобед ще отскоча до „Диагон-али“ да ви купя учебниците, а през това време вие ще си стегнете багажа. Ще се наложи, Рон, да ти взема нова пижамка, тази тук ти е омаляла най-малко с половин педя, направо не мога да повярвам, че растеш толкова бързо... Какъв цвят предпочиташ?

— Купи му червенка със златно, да му отива на значката — подсмихна се Джордж.

— На какво да му отива? — попита разсеяно майка му, докато сгъваше чифт кафяви чорапи и ги слагаше върху купчинката на Рон.

— На *значката* — повтори Фред с изражение на човек, който бърза час по-скоро да съобщи най-лошото. — На новичката му лъскава *значка на префект*.

Госпожа Уизли се бе улисала с пижамата и трябваше да минат миг-два, докато осмисли казаното от Фред.

— Новичката му какво... ама как така... Рон, да не би да...

Той ѝ показва значката.

Подобно на Хърмаяни, и госпожа Уизли нададе писък.

— Не мога да повярвам! Направо не мога да повярвам! О, Рон, браво на теб! Префект! Като всички в семейството!

— Ние с Фред какви сме, отрочета на съседите ли? — възмути се Джордж, но майка му само го изтика встрани и прегърна най-малкия си син.

— Ох, чакай само да разбере баща ти! Много се гордея с теб, Рон, каква прекрасна новина, нищо чудно накрая да станеш и Отличник като Бил и Пърси, това е първата стъпка. Олеле, каква радост наред всичките тревоги, не мога да ти опиша колко съм щастлива, о, *мило Роненце*...

Фред и Джордж издаваха зад гърба ѝ силни звуци, все едно се скъсват да повръщат, но тя изобщо не ги чуваше, притискаше Рон в

обятията си и обсипваше с целувки лицето му, станало по-червено и от значката.

— Мамо... недей... мамо, моля ти се — мърмореше той и се мъчеше да я отблъсне.

Тя го пусна и изрече запъхтяно:

— Е, какво да бъде? На Пърси купихме сова, но ти, разбира се, вече си имаш.

— Какво искаш да кажеш? — не повярва на ушите си момчето.

— Заслужаваш награда! — оповести с много обич майка му. — Какво ще кажеш за комплект новички официални мантии?

— С Джордж вече му купихме — обади се кисело Фред и погледна така, сякаш искрено съжалява за проявената щедрост.

— Или нов котел, старият на Чарли е хванал ръжда и се е продънил, или пък нов плъх, само как си го обичаше Скабърс...

— А не може ли метла, мамо? — попита обнадежден Рон.

Госпожа Уизли се поумърлуши — метлите си бяха скъпички.

— Е, не последен модел — побърза да добави момчето. — Но поне... поне да е нова... за разнообразие...

Госпожа Уизли се подвоуми и се усмихна.

— Ама, разбира се, че *ще получиш* метла... но я да вървя, щом ще купувам и нея. Хайде, до скоро... мъничкият ми Рон... префект! И да не забравите да си подредите багажа... префект... ох, олеле, съвсем се обърках!

Млясна още веднъж Рон по бузата, подсмръкна звучно и излетя като хала от стаята.

Фред и Джордж се спогледаха.

— Нали няма да се сърдиш, ако не те цункаме, а, Рон? — попита уж притеснен Фред.

— Но ако искаш, ще ти направим по един реверанс — подметна Джордж.

— О, я млъквайте — озъби се брат им.

— Или какво? — попита Фред и се ухили злобничко. — Ще ни накажеш след часовете ли?

— Ще се радвам да видя това — прихна и Джордж.

— Като нищо ще ви накаже, ако не внимавате! — намеси се ядосана Хърмаяни.

Близнаците се запревиваха от смях, а Рон промърмори:

— Остави ги, Хърмаяни.

— Трябва да внимаваме в картинката, Джордж — рече уж разтреперан Фред, — че с тия двама началници...

— О, да, по всичко личи, че окончателно е свършено с дните, когато нарушавахме законите — поклати глава Джордж.

И с поредното отчетливо *пук!* близнаците отново се магипортираха.

— Ах, тези двамата! — вбеси се Хърмаяни и се вторачи в тавана, понеже от горния етаж долиташе кикотът на Фред и Джордж. — Не им обръщай внимание, Рон, ще се пръснат от завист.

— А, едва ли — усъмни се Рон, също зяпнал нагоре. — Винаги повтарят, че префекти ставали само тъпанарите и натегачите... И все пак — добави той малко по-радостно — никога не са имали нови метли! Жалко, че не отидох с мама да си избира... е, не й е по джоба да ми купи „Нимбус“, но нали излезе нов модел „Чистометка“... би било супер... точно така, ще ида за всеки случай да й кажа, че харесвам чистометките...

Той изхвърча от стаята, оставяйки Хари и Хърмаяни сами.

Кой знае защо, Хари нямаше никакво желание да среща погледа ѝ. Извърна се към леглото, взе купчинката чисти мантии, които госпожа Уизли беше оставила, прекоси стаята и отиде при куфара си.

— Хари! — повика го плахо Хърмаяни.

— Браво на теб! — поздрави я той толкова сърдечно, че прозвуча съвсем превзето, сетне добави, все така без да я поглежда: — Блестящо! Префект! Страхотно!

— Благодаря ти — отвърна Хърмаяни. — Аз... Ще ми послужиш ли с Хедуиг, да съобщя на нашите? Ще се зарадват много — ако не друго, поне знаят какво е „префект“.

— Да, разбира се, иска ли питане — възкликна Хари със същия ужасно превзет глас, който сякаш не беше негов. — Взимай я!

Надвеси се над куфара, сложи на дъното му мантиите и затършува из него, все едно, че търси нещо, а Хърмаяни прекоси стаята и повика Хедуиг да слезе от дрешника. Мина известно време. Хари чу как вратата се затваря, но продължи да рови из куфара и само се ослуша: единствените звуци идваха от празната картина върху стената, която отново хихикаше, и кошчето за боклук в ъгъла, задавило се с курешките на совата.

Изправи се и погледна зад себе си. Хърмаяни беше излязла, нямаше я и Хедуиг. Хари се върна бавно при леглото, отпусна се на него и се загледа немиждащо към долния край на дрешника.

Съвсем беше забравил това, че в пети курс се избират префекти. Уплашен до смърт да не го изключат от училище, въобще не се бе сетил, че значките вече пътуват към един или друг. Но ако все пак си беше *спомнил*... ако все пак си беше *помислил*... какво ли щеше да очаква?

„Е, не точно това“, искрено пошушна тихият му вътрешен глас.

Хари се смръщи и захлупи лице върху дланите си. Защо да си криви душата: ако знаеше, че значките вече са разпратени, щеше да очаква една от тях да пристигне при него, а не при Рон. Дали това не значеше, че е нагъл като Драко Малфой? Дали и той не се смяташе за нещо повече от останалите? Дали наистина бе убеден, че е *по-достое*н от Рон?

„Не“, отвърна предизвикателно гласчето.

„Наистина ли е така?“, запита се Хари в отчаян опит да си изясни чувствата.

„Аз съм по-добър в куидич — отбеляза гласецът. — Но не и в другите неща.“

Точно така си беше, Хари не беше по-добър в уроците. Но нали имаше и уроци извън училището? Имаше и премеждия, които те тримата с Рон и Хърмаяни бяха изживели заедно още от първите си дни в „Хогуортс“ и с които понякога се бяха излагали на далеч по-голяма опасност от това да ги изключат...

„Е, Рон и Хърмаяни бяха с мен почти през цялото време“, напомни вътрешният гласец на Хари.

„Точно така, почти — взе да спори той сам със себе си. — Нали не бяха с мен, когато се борих с Куиръл... Не бяха с мен, когато победих Риддъл и базилиска. Не бяха с мен и когато отблъснах дименторите в нощта, преди Сириус да избяга. Не бяха с мен и на гробището онази нощ, когато Волдемор се завърна...“

Както и вечерта, когато бе пристигнал тук, го обзе чувството, че е недооценен. „Определено съм направил повече! — възмути се той. — Направил съм повече и от двамата.“

„Ами ако... ако Дъмбълдор не избира префектите въз основа на това, че са се изложили на какви ли не опасности? — отбеляза искрено

вътрешният му гласец. — Ако се ръководи от други съображения... Рон очевидно притежава нещо, което ти нямаш...”

Хари отвори очи, загледа се през пръстите си в крачката на дрешника, наподобяващи краката на граблива птица, и си спомни думите на Фред: „Кой нормален човек ще вземе да направи Рон префект...”

Засмя се презрително. След миг се отврати от самия себе си.

Рон не беше молил Дъмбълдор да му дава значка на префект. Нямаше никаква вина. Нима той, Хари, най-добрият му приятел, ще се сърди като малко дете само защото не е получил значка, ще се присмива на Рон зад гърба му заедно с близнаците, ще му развали радостта, когато за пръв път той го е изпреварил в нещо?

В същия миг Хари чу стъпките на Рон, който се качваше по стълбите. Стана от леглото, намести очилата и се насили да се усмихне точно когато приятелят му влезе тичешком в стаята.

— Настигнах я в последния момент! — оповести той радостно. — Обеща, ако може, да ми купи „Чистометка“.

— Страхотно! — възкликна Хари и с облекчение установи, че гласът му вече не звучи толкова престорено. — Виж какво, Рон... браво на теб, приятелю.

Усмивката върху лицето на Рон помръкна.

— И през ум не ми е минавало, че ще дадат значката на мен! — поклати той глава. — Все си мислех, че ти ще станеш префект.

— Не, не... аз забърках доста бели! — повтори Хари думите на Фред.

— Вярно си е — съгласи се Рон. — Ами... дали да не си приготвим багажа, а?

Не можеха да се начудят как вещите им се бяха разпрострели навсякъде. Почти цял следобед събираха книгите, учебниците и другите неща, пръснати из цялата къща, и ги редяха обратно в куфарите. На Хари му направи впечатление, че Рон непрекъснато мести значката си на префект — първо я остави върху нощното шкафче, сетне я пхна в джоба на джинсите си, след това пак я извади и я сложи върху сгънатите мантии, сякаш за да провери как червеното ще стои върху черното. Едва след като в стаята се отбиха Джордж и Фред, които предложиха да му я закрепят на челото с магия за трайно

залепване, Рон я уви грижовно в кафявите чорапи и я заключи в куфара.

Към шест вечерта от „Диагон-али“ се завърна госпожа Уизли, понесла цяла камара книги и дълъг пакет, увит в дебела амбалажна хартия, който Рон пое от нея с възделена въздишка.

— Не си играй да я разопаковаш сега, хората вече идват за вечеря, всички слизайте долу! — разпореди се тя, ала още щом обърна гръб, Рон разкъса трескаво хартията и огледа прехласнат новата метла от горе до долу.

Над отрупаната трапеза в подземната кухня госпожа Уизли бе окачила ален плакат, на който пишеше:

ЧЕСТИТО НА НОВИТЕ ПРЕФЕКТИ РОН И ХЪРМАЯНИ!

За пръв път тази ваканция Хари я виждаше в такова добро настроение.

— Рекох си, вместо обикновена вечеря да си направим малко празненство — обясни тя на Хари, Рон, Хърмаяни, Фред, Джордж и Джини, след като слязоха долу при нея. — Баща ти и Бил вече са тръгнали насам, Рон. Пратих им и на двамата по една сова, много са *щастливи* — допълни майка му, грейнала.

Фред завъртя очи.

Сириус, Лупин, Тонкс и Кингзли Шакълболт вече бяха там, а малко след като Хари си взе един бирен шейк, пристигна с потропване и Лудоокия Муди.

— Я, Аластор! Радвам се, че си тук — викна весело госпожа Уизли, след като Лудоокия си свали наметалото. — Откога се каним да те помолим... Ще надзърнеш ли в писалището във всекидневната да видиш какво се спотайва вътре? Не искахме да го отваряме, да не е някоя гадория.

— Дадено, Моли...

Яркосиньото око на Муди се завъртя нагоре и се втренчи през тавана на кухнята.

— Във всекидневната, значи... — промърмори той, а гледецът се присви. — Писалището в ъгъла ли? А, да, ето го... точно така, богърт... да се кача ли да го разкарам оттам, Моли?

— Не, не, ще се оправя сама по-късно — дари го с щастлива усмивка госпожа Уизли. — А сега си пийни нещо. Имаме малко празненство... — Тя посочи аления плакат. — Четвърти префект в

семейството — обясни разнежено госпожа Уизли и разроши косата на Рон.

— Префект, значи? — ревна Муди, като нормалното му око беше насочено към Рон, а магическото пак се въртна, за да огледа главата му отстрани.

Хари изпита твърде неприятното чувство, че окото се впира в него, и се приближи към Сириус и Лупин.

— Е, моите поздравления! — възкликна Муди, който продължаваше да гледа с нормалното око Рон, — хората, облечени във власт, винаги си навличат неприятности, но Дъмбълдор сигурно смята, че можеш да устоиш на повечето заклинания, в противен случай нямаше да те издигне...

Рон не се беше замислял за това и се поуплаши, точно тогава обаче пристигнаха баща му и Бил и това му спести усилието да отговаря на Муди. Госпожа Уизли беше толкова весела, че дори не възропта, задето водят със себе си и Мъндънгус. Той беше облечен в дълъг балтон, странно издут на най-невероятни места, но отказа да го съблече и да го сложи при наметалото на Муди.

— Е, време е за наздравица! — оповести господин Уизли, след като всички получиха по нещо за пиене. Той вдигна бокала си. — За Рон и Хърмаяни, новите префекти на „Грифиндор“!

Рон и Хърмаяни засияха, когато всички пиха за тяхно здраве и после им изръкопляскаха.

— Аз пък не съм била префект — рече бодро Тонкс иззад Хари, а останалите отидоха до масата да си вземат от храната. С доматеночервената си коса, дълга чак до кръста, Тонкс изглеждаше като по-голяма сестра на Джини. — Ръководителят на моя дом заяви, че ми липсвали някои задължителни качества.

— Какви например? — попита Джини, която си избираше печени картофи.

— Например умението да се държа прилично — отвърна магьосницата.

Джини прихна, Хърмаяни погледна така, сякаш не знае дали да се смее, и накрая се измъкна от положението, като отпи голяма глътка бирен шейк и се задави.

— Ами ти, Сириус? — любопитства Джини, след като потупа Хърмаяни по гърба.

Застанал точно до Хари, Сириус избухна в своя гръмък смях, подобен на кучешки лай.

— Кой ще ме направи мен префект, постоянно ни наказваха с Джеймс. Виж, Лупин беше послушно момче и си заслужи значката.

— Предполагам, че Дъмбълдор се е надявал да повлияя поне мъничко на най-добрите си приятели — отбеляза Лупин. — Излишно е да ви казвам, че се провалих с гръм и трясък.

Най-неочаквано настроението на Хари се подобри. Ето, и баща му не е бил префект! Празненството тутакси му се видя много по-весело и забавно, той напълни чинията си с храна и усети прилив на обич към всички в кухнята.

Рон се беше впуснал да превъзнася в захлас новата си метла пред всеки, готов да го слуша.

— За нула време вдига сто километра в час, бива си я, нали? Като си помисля, „Комета двеста и деветдесет“ лети с осемдесет, и то, според „Летящи метли“, само при силен попътен вятър!

Хърмаяни вгълбено излагаше пред Лупин възгледите си за правата на домашните духчета.

— Искам да кажа, че е като сегрегацията на върколаците! И всичко идва от това, че магьосниците са си въобразили как превъзхождат всички останали...

Госпожа Уизли беше подхванала с Бил поредната разпрания за косата му.

— Погледни се, не можеш да я срещеш, а на красивото ти лице ще отива далеч по-добре къса коса, нали, Хари?

— О, не знам — отвърна Хари, донякъде притеснен, че му искат мнението, и се отправи към Фред и Джордж, които се бяха усамотили заедно с Мъндънгус в един ъгъл.

Старецът млъкна, щом зърна момчето, обаче Фред намигна на Хари и му махна да се приближи.

— Не се притеснявай — рече той на Мъндънгус, — Хари е наш човек, финансира начинанията ни.

— Виж какво ни е донесъл Дънг — възкликна Джордж и протегна длан към Хари.

Беше пълна с нещо като спаружени черни шушулки. Макар да бяха напълно неподвижни, отвътре се чуваше лекичко потракване.

— Семена от отровна пипакула — оповести Джордж. — Трябват ни за льготийките, но са включени в Списъка със забранени за масова търговия вещества, клас В, та се оказа ужасно трудно да се сдобием с тях.

— И така, Дънг, десет галеона за всичките — предложи Фред.

— Я не се занасяй, знаеш ли колко се намъчих, докато ги спипам! — възропта Мъндънгус и разшири още повече кървясалите си очи с увиснали под тях торбички. — Да ме прощавате, момчета, ама им искам двацет галеона и нито кнут по-малко.

— Ей, голям майтапчия е този Дънг! — обърна се Фред към Хари.

— Най-голямата му шега досега беше да ни поиска цели шест сикли за торбичка с игли от бодливец.

— Внимавайте — предупреди ги тихо Хари.

— Че защо? — учуди се Фред. — Няма никаква опасност, мама още си е заплесната по нашия префект Рон.

— Да, но Муди може да е насочил окото си към вас — отбеляза Хари.

Мъндънгус погледна притеснен през рамо.

— Ами да, колко му е да ни гледа — изсумтя той. — Добре, момчета, нека бъде вашата, десет галеона, ако ги вземете веднага.

— Браво, Хари! — провикна се въодушевен Фред, след като Мъндънгус си изпразни джобовете в протегнатите ръце на близнаците и повлече нозе към масата. — Я да ги занесем горе...

Хари ги проследи с поглед, изведнъж го обхвана леко безпокойство. Току-що му беше хрумнало, че рано или късно господин и госпожа Уизли все ще научат за шегобийницата и могат да попитат откъде Фред и Джордж са взели пари. Неотдавна му се беше сторило лесно да подари на близнаците наградата си от Тримагическия турнир, но какво ли щеше да стане, ако това доведеше до поредната семейна разправа и се повтореше историята с Пърси? Дали госпожа Уизли пак щеше да чувства Хари като роден син и след като разбереше, че той е отговорен Фред и Джордж да се впуснат в поприще, според нея неподходящо за децата ѝ?

Хари още стоеше там, където го бяха оставили близнаците, без да усеща друго, освен странна гузна тежест в стомаха си, когато чу

някой да говори за него. Гласът на Кингзли Шакълболт бе толкова гърлен и силен, че надвика олелията в помещението.

— ... защо Дъмбълдор не е направил Хари префект? — попита той.

— Сигурно си има причини — отвърна Лупин.

— Но това щеше да е проява на доверие. Лично аз така бих постъпил — настоя Кингзли, — особено пък при положение че в „Пророчески вести“ се заяждат през ден с него...

Хари не се обърна — не искаше Лупин и Кингзли да разберат, че ги е чул. Изобщо не беше гладен, но последва Мъндънгус към масата с ястия. Радостта му от празненството се изпари точно толкова бързо, както се бе и появила, и вече му се прииска да се качи горе и да си легне.

С онова, което беше останало от носа му, Лудоокия Муди подуши пилешката кълка и след като се увери, че не е посипана с отрова, отхапа голямо парче.

— Дръжката е от испански дъб, подсилена е с лак против уроки и има вградено противовибрационно устройство — обясняваше Рон на Тонкс.

Госпожа Уизли се прозина широко.

— Е, ще ида да се оправя с оня богърт и ще си лягам... Артър, гледай да не се заседават, чу ли? Лека нощ, Хари, миличък.

Тя излезе от кухнята. Хари остави чинията и се зачуди дали може да последва примера ѝ, без да привлече внимание.

— Добре ли си, Потър? — избоботи Муди.

— Да, добре съм — излъга той.

Муди отпи глътка от шишенцето, което носеше винаги у себе си, и погледна косо с яркосиньото си око Хари.

— Я ела насам, имам нещо, което сигурно ще ти се види интересно — повика го той.

Извади от вътрешния джоб на мантията си стара изпомачкана магьосническа снимка.

— Първият Орден на феникса — изръмжа Муди. — Намерих я снощи, докато си търсех резервната мантия невидимка, понеже Подмор така и не ми върна най-хубавата, какво да се прави, липсва му възпитание... Та си рекох, сигурно всички ще искат да я видят.

Хари пое снимката. От нея го гледаха няколко души — някои му махаха, други си слагаха очилата.

— Ето ме и мен — посочи Муди, макар да беше излишно. Нямаше как да не го разпознае, въпреки че на снимката косата му още не бе побеляла и носът му си беше цял-целеничък. — Тези до мен са Дъмбълдор и от другата страна Дедалус Дигъл... това тук е Марлин Маккинън, убиха я половин месец след като се щракнахме на снимката, изтребиха цялото ѝ семейство. А тези тук са Франк и Алис Лонгботъм...

Хари го присви под лъжичката, когато погледна Алис Лонгботъм: макар да не я беше виждал, кръглото ѝ добродушно лице му беше много познато, понеже синът ѝ Невил бе истинско копие на майка си.

— Клетите те — простена Муди. — По-добре да бяха умрели, отколкото това... ето я и Емелин Ванс, вече се запозна с нея, а това тук, както сам виждаш, е Лупин... Бенджи Фенуик, и той си отиде, горкият, намерихме само късчета от него... я се мръднете — добави Лудоокия, взрян в снимката, и човечетата по нея се отдръпнаха встрани, та отпред да излязат онези, които не се виждаха добре. — Това тук е Едгар Боунс... брат на Амилия Боунс, избиха заедно с него и семейството му, беше велик магьосник... Стърджис Подмор... колко младичък изглежда... Карадок Дирборн, половин година по-късно изчезна безследно, дори не намерихме трупа му... Хагрид, разбира се, си е все същият... Елфиъс Дож, вече го познаваш, съвсем бях забравил, че навремето се подвизаваше с тая смешна шапка... Гидиън Прюет, петима смъртожадни едва успяха да надвият него и брат му Фейбиън... двамата загинаха като истински герои... хайде, дръпнете се, де... — Фигурките върху фотографията се посбутаха и скритите отзад излязоха на преден план. — Това тук е братът на Дъмбълдор — Абърфорт, срещал съм го един-единствен път, странна птица е той... ето я и Доркас Медоус, Волдемор я уби собственоръчно... Сириус, още с къса коса... и... и... ето, мислех си, че това тук сигурно ще ти е интересно.

Сърцето на Хари подскочи. От снимката го гледаха засмени майка му и баща му... седяха от двете страни на дребничък мъж с воднисти очички, когото момчето веднага позна: беше Опаш,

предателят, издал на Волдемор къде се намират родителите на Хари и допринесъл за гибелта им.

— Е? — попита Муди.

Хари се взря в покритото му с белези и вдлъбнати ни лице. Муди явно смяташе, че му е направил страхотна услуга.

— Да — рече той и се помъчи да се усмихне. — Ама... знаете ли, току-що се сетих, че съм забравил да сложа в багажа...

Не му се наложи да измисля какво точно е забравил, защото Сириус се обади:

— Какво е онова там, Лудоокия?

Муди се обърна към него.

Хари това и чакаше: излезе крадешком и забърза нагоре по стълбите, преди някой да се е усетил.

И той не знаеше защо се е стъписал толкова, та нали беше виждал и друг път майка си и баща си на снимка, пък и познаваше Опаш... Сега обаче те изникнаха пред него точно когато ги очакваше най-малко... На никого няма да му е приятно, помисли си гневно...

А и на снимката бяха заобиколени от толкова много щастливи лица... Бенджи Фенуик, разкъсан на парчета, и Гидиън Прюет, загинал като герой, и съпрузите Лонгботъм, обезумели по време на изтезанията... всички те махаха радостни от снимката, без и да подозират, че са обречени... е, на Муди това можеше и да му се струва интересно... но на Хари му беше свило сърцето.

Доволен, че отново е сам, се качваше по стълбището, покрай стената с препарираните глави на домашни духчета, ала малко преди да стигне до първия етаж, дочу шум. Във всекидневната някой ридаше безутешно.

— Кой е там? — провикна се Хари.

Не му отговориха, но и риданията не заглъхнаха. Той изкачи по две наведнъж останалите стъпала, прекоси площадката и отвори вратата на всекидневната.

Една женска фигура се бе свила с магическата пръчка в ръка до стената, тънеща в мрак, и хлипаше ли, хлипаше. В петното лунна светлина върху мръсния протрит килим се беше проснал Рон... мъртъв.

Хари остана без дъх. Стори му се, че подът се е продънил и той е хлътнал надолу, мозъкът му се вледени... Рон — мъртъв, не, беше

невъзможно...

Не... *не можеше* да е мъртъв... та нали беше долу в кухнята!

— Госпожо Уизли? — повика я прегракнало Хари.

— *Р-ридикулус!* — проплака госпожа Уизли и насочи треперещата пръчка към трупа на Рон.

Прас!

Той се превърна в тялото на Бил, с широко отворени изцъклени очи, проснат по гръб с разперени ръце. Госпожа Уизли се разрида още по-неудържимо.

— *Р-ридикулус!* — простена тя отново.

Прас!

Там, където допреди малко бе трупът на Бил, изникна мъртвият господин Уизли — очилата му бяха отхвъркнали на една страна, по лицето му се стичаше струйка кръв.

— Не! — извика госпожа Уизли. — Не... *Ридикулус! Ридикулус!*
РИДИКУЛУС!

Прас! Мъртвите близнаци. *Прас!* Мъртвият Пърси. *Прас!* Мъртвият Хари...

— Махнете се оттам, госпожо Уизли! — изкрещя момчето, загледало в собствения си труп на земята. — Нека някой друг...

— Какво става?

В стаята тичешком влетя Лупин, следван по петите от Сириус, зад тях трополеше тежко и Муди. Лупин премести поглед от госпожа Уизли към мъртвия Хари на пода и тутакси осъзна какво става. Извади пръчката и изрече твърдо и отчетливо:

— *Ридикулус!*

Тялото на Хари изчезна. Над мястото, където бе лежало, увисна сребристо кълбо. Лупин замахна повторно с пръчката и кълбото се изгуби в облаче дим.

— Ох... ох... ох!... — опита да си поеме въздух госпожа Уизли, после ревна на глас и захлупи лице върху дланите си.

— Моли! — заговори мрачно Лупин, след като отиде при нея. — Моли, недей...

След миг тя прислони глава върху рамото му и продължи да хлипа.

— Беше някакъв си богърт, Моли — взе да я утешава той и да я потупва по рамото. — Някакъв нахален богърт...

— Виждам ги м-мъртви през цялото време — простена на рамото му госпожа Уизли. — През цялото в-време! С-сънувам ги...

Сириус се взря в мястото върху килима, където беше лежал богъртът, превъплътил се в мъртвия Хари. Муди пък се беше извърнал към момчето, което избягваше погледа му. Имаше странното усещане, че откакто е излязъл от кухнята, той го е следил през цялото време с магическото си око.

— Н-не казвайте на Артър — примоли се, хлипайки, госпожа Уизли и взе да бърше трескаво с ръкав очите си. — Не... не... не искам да узнава... бива ли да съм толкова глупава...

Лупин й подаде носна кърпа, в която тя се изсекна.

— Ужасно съжалявам, Хари! Какво ли си помислил за мен? — рече тя с пресеклив глас. — За нищо не ставам, не мога да се отърва от някакъв си богърт...

— Не говорете така — Хари се помъчи да се усмихне.

— Т-толкова с-съм притеснена — сподели госпожа Уизли и от очите й пак рухнаха сълзи. — Половината семейство е в Ордена, ще... ще... ще бъде истинско чудо, ако минем през това изпитание здрави и невредими... а и П-пърси не ни говори... ами ако се случи н-нещо ужасно и така и не се помирим с него? Какво ще стане, ако ни убият нас с Артър, кой ще... ще... ще се грижи за Рон и Джини?

— Престани, Моли! — скара й се Лупин. — Сега не е като предишния път. Ордена е по-подготвен, имаме преднина, наясно сме какво е намислил Волдемор...

Щом чу името, госпожа Уизли изписка уплашено.

— Стига, Моли, крайно време е да свикнеш с това име... виж какво, не мога да ти обещаая, че няма да пострадаме, никой не може да ти обещае подобно нещо, но сега сме в много по-голяма безопасност от миналия път. Тогава ти не беше в Ордена, не разбираш. Миналия път съотношението беше едно към двайсет в полза на смъртожадните и те ни изстребваха наред...

Хари отново се сети за снимката, за сияещите лица на майка си и баща си. Знаеше, че Муди още го наблюдава.

— Не се притеснявай за Пърси — намеси се най-неочаквано Сириус. — Ще се опомни, ще видиш. Въпрос е само на време Волдемор да започне да действа открито, а стори ли го, цялото

министерство ще се втурне да ни моли за прошка. Ама не съм сигурен, че ще им я дам — допълни той с горчивина.

— Колкото до това кой ще се грижи за Рон и Джини, ако вие с Артър случайно загинете — допълни с едва доловима усмивка Лупин, — ти какво си мислиш, че ще ги оставим да умрат от глад ли?

Госпожа Уизли се усмихна през сълзи.

— Ама че съм глупава! — пророни тя отново и си избърса очите.

Но когато след десетина минути затвори вратата на стаята след себе си, Хари не смяташе, че госпожа Уизли е глупава. Още виждаше майка си и баща си, грейнали в усмивка срещу него от старата измачкана снимка, без дори да подозират, че и техният живот, и животът на мнозина други е към своя край. Пред очите му отново и отново изникваше богъртът, който се превъплътяваше ту в един, ту в друг от семейство Уизли и се преструваше на умрял.

В белега върху челото внезапно го проряза остра болка, а стомахът му се сви на топка.

— Я стига! — строго каза Хари и разтърка белега, докато болката отслабваше.

— Първият признак на лудостта е да си говориш сам — обади се лукав гласец от празната картина върху стената.

Хари не му обърна внимание. Никога в живота си не се беше чувствал толкова стар — стори му се направо невероятно, че само допреди час се е притеснявал за някаква си шегобийница и се е ядосвал за това кой е получил значка на префект.

[1] Слинкхард — от „страхливец“ и „твърд“, „суров“ (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЛУНА ЛЪВГУД

През нощта Хари спа неспокойно. Майка му и баща му ту изникваха, ту пак изчезваха от неговите сънища, без да промълвят и думица, госпожа Уизли ридаше над трупа на Крийчър, а Рон и Хърмаяни, с корони на главите, я наблюдаваха, после за кой ли път Хари тръгваше по коридор, завършващ със заключена врата. Събуди се рязко, с белег, който го наболяваше, и видя, че Рон вече се е облякъл и му говори нещо.

— Хайде, побързай, че мама се е разфучала, само повтаря, че сме щели да изпуснем влака...

В къщата цареше страшна суматоха. Докато се обличаше възможно най-бързо, Хари научи, че Фред и Джордж си омагьосали куфарите да слязат с летене долу, та да не ги мъкнат, ала те се блъснали право в Джини, повалили я и тя се търкаляла през глава цял етаж, чак до вестибюла, затова сега госпожа Блек и госпожа Уизли крещяха колкото им глас държи:

— МАЛОУМНИЦИ ТАКИВА, АМИ АКО Я БЯХТЕ ОСАКАТИЛИ...

— ГАДНИ МЕЛЕЗИ, ДА СКВЕРНЯТ ДОМА НА МОИТЕ ПРЕДЦИ...

Хърмаяни влетя развълнувана в стаята точно когато Хари си обуваше кецовете. Хедуиг беше кацнала на рамото ѝ, а в ръцете си тя носеше и наежения Крукшанкс.

— Нашите току-що върнаха Хедуиг. — Совата услужливо политна нагоре и кацна върху кафеза си. — Готов ли си?

— Ей сега. Джини добре ли е? — попита Хари и си сложи припряно очилата.

— Госпожа Уизли я позакърпи — обясни Хърмаяни. — Сега обаче Лудоокия е надал вой, че не можело да тръгнем, докато не се появил Стърджис Подмор, конвоят не бил пълен, липсвал един човек.

— Какъв конвой? — учуди се Хари. — Нима ще ходим и до гара Кингс Крос под конвой?

— Не ние, а ти трябва да се движиш под конвой — поправи го момичето.

— Но защо? — подвижна подразнен Хари. — Нали Волдемор се спотайвал? Да не искаш да ми кажеш, че ще изскочи иззад някоя боклукчийска кофа, за да ме ликвидира?

— Не знам, само ти предавам думите на Лудоокия — отвърна разсеяно Хърмаяни и си погледна часовника, — но ако не тръгнем, наистина ще изпуснем влака...

— ЕЙ ВИЕ, СЛИЗАЙТЕ НАЙ-ПОСЛЕ ДОЛУ, АКО ОБИЧАТЕ! — ревна госпожа Уизли, а Хърмаяни скочи като ужилена и излезе тичешком от стаята.

Хари сграбчи Хедуиг, пхна я най-безцеремонно в кафеза и като тътреше куфара, заслиза след Хърмаяни по стълбите.

Госпожа Блек се дереше злостно от портрета, но на никого не му беше до това да дърпа завесите — шумотевицата във вестибюла така и така щеше да я събуди отново.

— Ти, Хари, ще дойдеш с мен и Тонкс — извика госпожа Уизли с надеждата да надкрещи писъците:

— МЪТНОРОДИ! ОТРЕПКИ! МРЪСНИ ИЗЧАДИЯ!...

— Остави куфара и совата, Аластор ще има грижа за багажа... Олеле, Сириус, нали Дъмбълдор ти каза „не“!

До Хари, който тръгна да прескача куфарите, задръстили вестибюла, за да стигне при госпожа Уизли, бе изникнало черно куче с вид на мечок.

— Ама наистина... — възкликна отчаяна госпожа Уизли. — Добре де, ти ще си носиш последиците.

Отвори с рязко движение вратата и излезе навън, под мъждивото септемврийско слънце. Хари и кучето я последваха. Вратата се затръшна и кръсъците на госпожа Блек тутакси заглъхнаха.

— Къде е Тонкс? — учуди се Хари и се огледа, докато слизаха по каменното стълбище пред номер дванайсет, което изчезна веднага щом стъпиха на тротоара.

— Чака ни ей там — отговори сковано госпожа Уизли и извърна очи от черното куче, подтичващо до Хари.

На ъгъла ги пресрещна стара жена. Имаше ситно накъдрена побеляла коса и си беше нахлупила морава капела с огромна периферия.

— Здравсти, Хари! — намигна му тя. — Я да побързаме, а, Моли? — добави бабката и си погледна часовника.

— Знам, знам — простена госпожа Уизли и ускори крачка, — но Лудоокия настоя да сме изчакали Стърджис... Жалко, че Артър не успя и този път да издейства коли от министерството... но сега Фъдж не му дава и празна мастилница да вземе от там... *Как ли* мъгълите се придвижват без магия...

Едрото черно куче току джафкаше радостно, припикаше около тях, погваше гълъбите или си гонеше опашката. Хари не се сдържа и прихна. Сириус беше живял доста време в къщата като затворник. Госпожа Уизли нацупи устни почти като леля Петуния.

За двайсетина минути стигнаха пеша до гара Кингс Крос, като по пътя не се беше случило нищо интересно, освен че за огромна радост на Хари Сириус уплаши до смърт две-три котки. Влязоха в гарата и започнаха да се разхождат при бариерата между девети и десети перон. Изчакаха наоколо да няма много хора, после един по един небрежно се облягаха на бариерата и с лекота се прехвърляха на перон Девет и три четвърти, където експрес „Хогуортс“ бълваше сажди и пушек и където гъмжеше от ученици и техни близки. Хари вдъхна от познатата миризма и усети как се ободрява... Наистина се връщаше в училището...

— Дано другите не се забавят — притесни се пак госпожа Уизли и се извърна назад, към арката от ковано желязо над перона, откъдето влизаха новодошлите.

— Хубаво куче, Хари! — провикна се високо момче с коса, наплетена на ситни плитчици.

— Благодаря ти, Лий — отвърна ухилен той, а Сириус замаха неистово с опашка.

— О, най-после — възкликна с облекчение госпожа Уизли, — ето го и Аластор с багажа, вижте го само...

Нахлупил ниско над различните си очи фуражка на носач, Муди мина с куцукане под арката, като буташе количка, на която бяха накамарени куфарите им.

— Всичко е наред — прошепна той на госпожа Уизли и Тонкс, — мисля, че не ни следят...

След броени секунди на перона се появи и господин Уизли заедно с Рон и Хърмаяни. Почти бяха разтоварили багажа от количката на Муди, когато дойдоха и Фред, Джордж и Джини, придружавани от Лупин.

— Някакви спънки? — избоботи Муди.

— Не — отвърна Лупин.

— Въпреки всичко ще се оплача на Дъмбълдор от Стърджис — закани се Муди, — за втори път тази седмица не се явява. Вече и на него не може да се разчита, не само на Мъндънгус.

— Е, пазете се — рече Лупин и се ръкува поред с всички. Най-накрая стигна до Хари и го потупа по рамото. — Ти също, Хари. И да внимаваш.

— Не си търси белята и си отваряй очите на четири — заръча и Муди, след като също се ръкува с него. — И не забравяйте всички... мислете много какво пишете. Ако имате някакво съмнение, не го споделяйте в писмо.

— Беше ми страшно приятно да се запозная с вас — изчурулика Тонкс и прегърна Хърмаяни и Джини. — Надявам се да се видим скоро.

Екна предупредителна свирка и учениците, които още стояха по перона, се втурнаха към влака.

— Бързо, бързо — заподканя уплашена госпожа Уизли, като прегръщаше който ѝ се изпречи пред очите, а Хари притисна два пъти до себе си. — Пишете... не правете щуротии... ако сте забравили нещо, ще ви го пратим... сега се качвайте на влака... по-бързо...

Едрото черно куче се изправи за миг на задни лапи и опря предните о раменете на Хари, ала госпожа Уизли изтика момчето към вратата на вагона и изсъска:

— Ох, Сириус, дръж се поне малко като куче!

— Чао! — провикна се Хари през отворения прозорец, след като влакът потегли, а Рон, Хърмаяни и Джини, които стояха до него, замахаха.

Фигурите на Тонкс, Лупин, Муди, госпожа и господин Уизли се смалиха бързо, ала черното куче беше хукнало покрай прозореца, като въртеше опашка. Хората, размазани силуети по перона, се превиваха от

смях, докато го гледаха как гони композицията, после тя навлезе в завой и Сириус се скри.

— Не биваше да идва с нас — каза разтревожена Хърмаяни.

— Недей да правиш от мухата слон — укори я Рон. — От доста месеци не е виждал дневна светлина, клетият!

— Е, не можем цял ден да стоим тук и да си бърбим — плесна с ръце Фред, — имаме да обсъждаме с Лий важни дела. Чао!

Двамата с Джордж се изгубиха надясно по коридора.

Влакът се движеше все по-бързо, къщите се стрелкаха покрай стъклата, пътниците се полюшваха, както си стояха прави.

— Ами... да си потърсим купе вече? — предложи Хари.

Рон и Хърмаяни се спогледаха.

— Ами... — поколеба се Рон.

— Ние с Рон трябва да отидем във вагона за префекти — намеси се притеснена Хърмаяни.

Рон не гледаше към Хари, неочаквано се беше съсредоточил върху ноктите на лявата си ръка.

— А, така ли! — възкликна Хари. — Хубаво.

— Едва ли ще се наложи да стоим там през целия път — побърза да добави Хърмаяни. — В писмата пишеше, че трябва да получим от двамата Отличници указания и после от време на време да патрулираме по коридорите.

— Добре, де — повтори Хари. — Значи... може би по-късно ще се видим.

— Да, определено — обеща Рон и стрелна предпазливо с очи приятеля си. — Хич не ми се ходи там, предпочитам да... но няма как, налага се, само да не си помислите, че ми е приятно, аз да не съм Пърси — заключи предизвикателно.

— Знам, че не си — увери го Хари и той се усмихна.

Но докато Хърмаяни и Рон влачеха по посока на локомотива куфарите заедно с Крукшанкс и Пигуиджън в кафеза, на Хари му се стори, че е изгубил нещо. Никога досега не бе пътувал без Рон в експрес „Хогвортс“.

— Хайде, ела — подкани Джини, — ако се поразмърдаме, може би ще успеем да им запазим места.

— Добре — съгласи се Хари и грабна в едната ръка кафеза на Хедуиг, а в другата — дръжката на куфара.

Запроправяха си път по коридора, като надзъртаха през остъклените врати в купетата, всичките вече пълни. Хари нямаше как да не забележи, че мнозина го зяпат заинтригувано, а не един и двама побутват съседите си и им го сочат. След като се натъкна на такова отношение в пет поредни вагона, той се сети, че цяло лято статиите в „Пророчески вести“ го бяха представяли като лъжец и самохвалко. Запита се посърнал дали тези, които сега го заглеждат и си шушукат, са повярвали на измислиците.

В най-крайния вагон се натъкнаха на Невил Лонгботъм, съученик на Хари, и той като него петокурсник от „Грифиндор“ — кръглото му лице бе плувнало в пот, понеже момчето се мъчеше едновременно да тътри куфара си и да удържи жабата Тревър, която непрекъснато се дърпаше.

— Здравсти, Хари! — поздрави го задъхано. — Здравей, Джини... навсякъде е заето... не мога да си намеря място...

— Как така е заето? — възкликна Джини, която се беше промушила зад Невил и бе надзърнала в следващото купе. — Тук има място, вътре е само Луда Лъвгуд...

Невил изпелтечи нещо от рода, че не искал да притеснява никого.

— Я не се занасяй — прихна Джини, — какво толкова ще я притесниш!

Плъзна вратата и издърпа куфара вътре в купето. След нея влязоха Хари и Невил.

— Здравсти, Луна — рече Джини, — нали нямаш нищо против да седнем тук?

Момичето до прозореца вдигна очи. Беше с чорлава мръсноруса коса чак до кръста, съвсем белезникави вежди и изпъкнали очи, придаващи ѝ вечно учуден вид. Хари тутакси разбра защо Невил е предпочел да подмине купето. Момичето си изглеждаше доста чалнато... вероятно защото беше заболо магическата пръчка зад ухото си — да не я изгуби, или защото се бе окичило с наниз коркови тапи от бирен шейк, или пък защото четеше наопаки някакво списание. Луна плъзна поглед покрай Невил и се взря в Хари. Кимна.

— Благодаря — усмихна ѝ се Джини.

Хари и Невил наблъскаха върху поставката за багажа трите куфара и кафеза на Хедуиг и седнаха. Луна ги зяпна над преобърнатото

списание — то се казваше „Дрънкало“. За разлика от другите човеци на нея явно не й се налагаше да мига толкова често. Не откъсваше поглед от Хари, който бе седнал точно срещу нея и вече горчиво съжаляваше.

— Добре ли изкара лятото, Луна? — попита Джини.

— Да — отвърна отнесено другото момиче, без да откъсва очи от Хари. — Да, прекарах си много хубаво. *Ти си* Хари Потър — допълни то.

— Знам — рече Хари.

Невил прихна. Луна насочи светлите си очи към него.

— А теб не те знам кой си.

— Никой не съм — побърза да каже Невил.

— Не е вярно! — подвикна Джини. — Невил Лонгботъм, Луна Лъвгуд. Луна е в моя курс, само че е от „Рейвънклоу“.

— *„Има ли нейде дар по-голям от ум бърз, пъргав и прям?“* — изрецитира напевно Луна.

Вдигна списанието, за да скрие лицето си, и се умълча. Хари и Невил се спогледаха учудено. Джини едва се сдържа да не се засмее.

Експрес „Хогвортс“ продължаваше да трополи и вече препускаше с пълна пара из голото поле. Денят бе странен, неустановен. Вагонът уж бе окъпан в слънчева светлина, а след миг над влака надвисваха зловещи сиви облаци.

— Познайте какво ми подариха за рождения ден! — обади се Невил.

— Още едно всепомниче ли? — рече Хари, сетил се за чуднотийката с вид на стъкло топче, която бабата на Невил му бе пратила в усилията си да подобри пословично слабата му памет.

— Не — каза Невил. — Не че не ми трябва, понеже онова го изгубих още преди сто години... Я вижте...

С ръката, в която не стискаше с все сила Тревър, бръкна в ученическата чанта, порови из нея и извади някакво подобие на сиво кактусче в саксийка, ала вместо с бодли, беше покрито с нещо като циреи.

— *Кактус тарикатикус* — оповести той с безпределна гордост.

Хари зяпна нещото. То туптеше леко и имаше зловещия вид на поразен от болест вътрешен орган.

— Голяма рядкост — поясни грейнал Невил. — Не знам дали го има дори в училищните оранжерии. Изгарям от нетърпение да го покажа на професор Спраут. Чичо Алджи ми го донесе от Асирия. Ще видя дали мога да взема разсад от него.

Хари знаеше, че любимият предмет на Невил е билкологията, но наистина не проумяваше за какво му е притрябвало това недоразвито растение.

— Прави ли... нещо? — попита той.

— Прави какво ли не! — увери го гордо Невил. — Притежава изумителен защитен механизъм. Я подръж за малко Тревър...

Стовари жабата върху коленете на Хари и извади от ученическата чанта паче перо. Изпъкналите очи на Луна Лъвгуд отново изникнаха над преобърнатото списание, за да проверят какво прави Невил. Той вдигна кактуса тарикатикус на една линия с очите си, прехапа език, избра си местенце и боцна растението с острия връх на перото.

От всичките му цирейчета на тънки смрадливи струйки шурна тъмнозелена течност, която опръска тавана, прозорците и цялото списание на Луна Лъвгуд. Джини успя да вдигне навреме длани към лицето си и се сдоби само с нещо като слузеста зелена шапка, Хари обаче държеше Тревър да не избяга и не можа да се предпази. Течността вонеше на оборски тор.

Невил, който също бе напръскан целият, тръсна глава, за да махне слузта поне от очите си.

— Из... извинявайте — запелтечи той. — Опитвам за пръв път... и през ум не ми е минавало, че смрадливият сок е толкова... но вие не се бойте, не е отровен — допълни той притеснен, когато Хари се изплю на пода... цялата му уста бе пълна с течността.

Точно тогава вратата на купето се плъзна и се отвори.

— О... здравей, Хари — изрече нервно някой. — Хммм, май моментът е неподходящ.

С ръката, в която не държеше Тревър, Хари си избърса стъклата на очилата. На вратата стоеше красиво момиче с дълга лъскава черна коса, което му се усмихваше: Чо Чан, търсачката от отбора по квидич на „Рейвънклоу“.

— О... здравей — рече Хари безизразно.

— Ами аз... — подхвана Чо. — Минавах само да ви кажа здрасти... Хайде, чао.

Поруменяла, затвори вратата и си замина. Хари се отпусна върху седалката и простена. Би предпочел Чо да го беше заварила в компанията на страхотни веселяци, превиващи се на шегата, която току-що е пуснал, а не с Невил, с тая Луда Лъвгуд и с жабата в ръце, още по-малко покрит със смрадливия сок, който се стичаше от него.

— Няма страшно! — викна бодро Джини. — Вижте, за нула време ще се отървем от тая гадост. — Тя извади магическата пръчка. — *Очисти!*

Смрадливият сок изчезна.

— Извинявайте! — повтори тихо Невил.

Рон и Хърмаяни не се появиха цял час, през това време количката със закуските вече беше отминала. Хари, Джини и Невил си бяха изяли тиквените пасти и тъкмо си разменяха картички от шоколадови жаби, когато вратата на купето пак се плъзна и при тях влязоха двамата им приятели, понесли Крукшанкс и Пигуиджън, който писукаше в кафеза си.

— Умирам от глад — оповести Рон, след което сложи совата си до клетката на Хедуиг, грабна от Хари една от шоколадовите жаби и се хвърли на мястото до него.

Махна припряно обвивката, отхапа главата на жабата и затворил очи, се облегна, сякаш е капнал от умора.

— Всеки дом си има по двама префекти петокурсници — обясни много недоволна Хърмаяни и седна. — По едно момче и едно момиче.

— Да видим ще познаете ли кой е префект на „Слидерин“! — възкликна Рон, без да отваря очи.

— Малфой — отвърна начаса Хари, убеден, че и най-големите му страхове са се сбъднали.

— Ами да! — рече горчиво Рон, след което лапна и останалата част от шоколадовата жаба и си взе друга.

— И оная смотана *крава* Панси Паркинсън — допълни злостно Хърмаяни. — Умът ми не го побира как е станала префект, при положение че е по-тъпа и от смачкан трол...

— А кои са префекти на „Хафълпаф“? — полюбопитства Хари.

— Ърни Макмилан и Хана Абът — побърза да каже Рон.

— И Антъни Голдстайн и Падма Патил — на „Рейвънклоу“ — уточни Хърмаяни.

— Беше с Падма Патил на Коледния бал — намеси се тих гласец.

Всички се извърнаха към Луна Лъвгуд, втренчила се немигащо над своето „Дрънкало“ в Рон. Той преглътна шоколадовата жаба.

— Да, знам — рече някак изненадан.

— Ама на нея не ѝ е харесало — уведоми го Луна. — Разправя, че не си се държал особено кавалерски, изобщо не си я канил да танцувате. Лично аз мога да мина и без танци — допълни тя замислено. — Не си падам по тях.

Пак се скри зад своето списание. Рон се загледа с отворена уста в корицата, сетне се извърна към Джини с надеждата да получи от нея някакво обяснение, ала сестра му бе захапала кокалчетата на пръстите си, за да не избухне в смях. Озадачен, Рон поклати глава и си погледна часовника.

— От време на време трябва да патрулираме по коридорите — обясни той на Хари и Невил, — ако някой върши бели, можем да го наказваме. Ох, само да ми паднат в ръчичките Краб и Гойл...

— Не бива да злоупотребяваш с положението си, Рон! — отсече Хърмаяни.

— Да, как ли не, иди го кажи това на Малфой — подметна ехидно той.

— Нима ще паднеш толкова ниско като него?

— Не, само ще се постарая да натрия носовете на приятелчетата му, преди той да е сторил нещо на моите.

— Внимавай, Рон...

— Ще накарам Гойл да преписва нещо, ще се пръсне от яд, страшно мрази да пише — закани се доволен Рон. Направи кисела физиономия, все едно му е много трудно да се съсредоточи, вдигна ръка, за да се престори, че пише, и снишил глас, избоботи като Гойл: — „Не е хубаво... да приличам... на маймунски... задник.“

Всички прихнаха, но най-гръмогласно се засмя Луна Лъвгуд. Изписка толкова шумно, че Хедуиг се събуди и плесна възмутено с криле, а Крукшанкс изсъска и се метна на рафта за багажа. Луна се запревива така, че списанието падна от ръцете ѝ, плъзна се по краката ѝ и тупна на пода.

— Ама че смешно!

Изпъкналите ѝ очи плувнаха в сълзи, тя едвам си поемаше дъх и не сваляше поглед от Рон. Крайно смутен, той се извърна към другите, които вече се смееха на неговото изражение и на продължилия прекалено дълго кикот на Луна Лъвгуд — хванала се за корема, тя се клатушкаше напред-назад.

— Какво толкова му е смешното? — свъси се Рон.

— Маймунски... задник! — повтори момичето все така с ръце там, където са ребрата ѝ.

Докато всички зяпаха Луна, която се заливаше от смях, Хари погледна списанието на пода и забеляза нещо, което го накара да се наведе и да го вдигне. Когато беше преобърнато наопаки, не можеше да разбере какво е нарисувано на корицата, сега обаче забеляза, че на нея има доста нескопосана карикатура на Корнелиус Фъдж — Хари го позна само заради отровнажълтото бомбе. В едната си ръка Фъдж стискаше торба злато, с другата душеше таласъм. Под карикатурата пишеше: „Докъде ще стигне Фъдж, за да се докопа до «Гринготс»?“

Отдолу се мъдреха темите и на другите статии в списанието:

КОРУПЦИЯ В ЛИГАТА ПО КУИДИЧ

КАК „ГЪТШИЛ ТОРНАДОС“ СЕ ИЗКАЧВАТ В КЛАСИРАНЕТО

РАЗБУЛЕНИ СА ТАЙНИТЕ НА ДРЕВНИТЕ РУНИ

СИРИУС БЛЕК: ЗЛОДЕЙ ИЛИ ЖЕРТВА?

— Мога ли да хвърля едно око? — попита заинтригуван Хари Луна.

Тя кимна, без да сваля очи от Рон — още не можеше да си поеме дъх.

Хари разлисти книжката и погледна съдържанието. Съвсем беше забравил списанието, което Кингзли бе дал на господин Уизли, за да го занесе на Сириус, но явно бе същият брой на „Дрънкало“.

Намери страницата и, развълнуван, отгърна на статията.

И към нея имаше доста слаба карикатура — ако не беше текстът, Хари така и нямаше да се досети, че това е Сириус. На нея той бе застанал с извадена магическа пръчка върху купчина човешки кости. Материалът беше озаглавен така:

СИРИУС — НАИСТИНА ЛИ Е ТОЛКОВА ЧЕРЕН, КОЛКОТО ГО ИЗКАРВАТ?

ЖЕСТОК СЕРИЕН УБИЕЦ ИЛИ НЕВИННА РОК ЗВЕЗДА?

Наложи се Хари да прочете няколко пъти подзаглавието, докато се увери, че го е разбрал правилно. Откога ли Сириус беше рок звезда?

Вече четиринайсет години се смята, че Сириус Блек е масов убиец, изтребил дванайсет невинни мъгли и един магьосник. Преди две години, след дръзкото му бягство от Азкабан, Министерството на магията предприе най-широкомащабното издирване в своята история. Никой от нас не се и съмняваше, че той трябва да бъде заловен и върнат при дименторите.

НО ДАЛИ НАИСТИНА Е ТАКА?

Преди известно време на бял свят излязоха стъписващи нови доказателства, че Блек може и да не е извършител на престъпленията, заради които е бил изпратен в Азкабан. Според Дорис Пъркис, която живее на „Акантия Уей“ номер осемнайсет в Литъл Нортън, Блек вероятно дори не е присъствал на местопрестъплението.

„Хората всъщност не знаят, че Сириус Блек е артистичен псевдоним — заяви госпожа Пъркис. — Истинското му име е Стъби Бордман, вокалист на нашумялата група «Караконджовците» оттеглил се от сцената преди близо петнайсет години, когато на концерт в църквата на Литъл Нортън го удариха с ряпа по ухото. Познах го веднага щом видях снимката във вестника. Стъби няма как да е извършил тези престъпления, защото

въпросната вечер двамата с него имахме романтична вечеря на свещи. Писах на министъра на магията и очаквам той всеки момент да оневини напълно Стъби, известен още и като Сириус.“

Хари дочете статията и загледа невярващо страницата. Реши, че може би е някаква шега и че сигурно списанието често отпечатва пародии. Разлисти нататък книжката и намери материала за Фъдж.

Министърът на магията Корнелиус Фъдж отрича, че преди пет години, когато е бил избран да оглави Министерството на магията, е възнамерявал да поеме управлението и на магьосническата банка „Гринготс“. Винаги е твърдял, че не иска нищо друго, освен да си „сътрудничи в дух на разбирателство“ с пазителите на нашето злато.

НО ДАЛИ НАИСТИНА Е ТАКА?

Неотдавна източници, близки до министър Фъдж, разкриха, че най-съкровено му желание било да сложи ръка върху запасите от злато на таласъмните и че ако се налагало, нямало да се поколебае да прибегне и до сила.

„Няма да му е за пръв път — довери човек от министерството. — Приятелите му го наричат Душманина на таласъми. Само да го чуете какви ги приказва, когато смята, че не го слушат чужди хора: не може да се нахвали колко таласъми бил наредил да изтребят, колко да издавят, колко да бутнат от някоя сграда, колко да изтровят и накълцат на салата...“

Хари се отказа да чете повече. Фъдж си имаше много недостатъци, но чак пък да заповядва да кълцат таласъмните на салата! Прелисти нататък списанието. През няколко страници се зачиташе: обвинение, че „Тътшил Торнадос“ ще спечелят първото място в Лигата по квидич с изнудване, изтезания и незаконни промени в размерите на метлите... интервю с магьосник, който се кълнеше, че бил стигнал с

„Чистометка шест“ чак до Луната и като доказателство бил донесъл оттам цял чувал лунни жаби... статия за древните руни, която ако не друго, обясняваше защо Луна чете „Дрънкало“ наобратно. Според списанието, ако гледаш наобратно руните, си щял да разчетеш заклинание, с което да превръщаш ушите на враговете си в зелени листа. На фона на всички небивалици в „Дрънкало“ твърдението, че Сириус бил вокалист на „Караконджовците“, си звучеше направо достоверно.

— Има ли нещо интересно? — попита Рон, след като Хари затвори списанието.

— Как ще има! — отсече Хърмаяни още преди Хари да е успял да отвори уста. — Всички знаят, че в „Дрънкало“ човек ще прочете само глупости.

— Извинете, но баща ми е главен редактор на списанието — обади се Луна, с вече не чак толкова замечтан глас.

— Ама аз... исках... — смути се Хърмаяни. — Е, срещат се и интересни неща... В смисъл че...

— Върни ми го, ако обичаш — обърна се ледено Луна към Хари и след като се наведе, издърпа списанието от ръцете му.

Разлисти го на петдесет и седма страница, преобърна го решително и се скри зад него точно когато вратата на купето се отвори за трети път.

Хари се обърна — беше очаквал този момент, но от това не му стана по-леко да види Драко Малфой, който стоеше между приятелчетата си Краб и Гойл и му се хилеше.

— Какво има? — тросна се войнствено Хари още преди Малфой да е отворил уста.

— Дръж се прилично, Потър, или ще те накажа! — привлече Малфой, който с пригладената си руса коса и издадената си брадичка много приличаше на баща си. — Нали знаеш, за разлика от теб ме направиха префект, което ще рече, че пак за разлика от теб имам право да налагам наказания.

— Така си е — потвърди Хари, — но пак за разлика от мен си гадняр, затова се разкарай оттук и ни остави на мира.

Рон, Хърмаяни, Джини и Невил прихнаха. Малфой сви устни.

— Я кажи, Потър, как се чувстваш, след като те пренебрегнаха заради Уизли? — попита той.

— Млъквай, Малфой! — озъби се Хърмаяни.

— Както гледам, май бръкнах право в раната — пак се ухили той. — Е, Потър, внимавай в картинката, защото ще вървя след теб като куче, докато не те спипам в нарушение.

— Вън! — кресна Хърмаяни и се изправи.

Все така ухилен, Малфой хвърли още един злобен поглед към Хари и излезе, следван по петите от Краб и Гойл. Хърмаяни затръшна подире им вратата на купето и се извърна към Хари, който веднага долови, че и тя като него е разбрала за какво намеква Малфой и се е ядосала.

— Я дай по още една шоколадова жаба — подкани Рон, който очевидно не бе забелязал нищо.

Хари не можеше да му обясни пред Невил и Луна. Пак си размени разтревожен поглед с Хърмаяни и впери очи в прозореца.

Преди му се струваше, че е забавно Сириус да го изпрати до гарата, сега обаче най-неочаквано осъзна колко безразсъдно и направо опасно е... Хърмаяни се беше оказала права... Сириус не биваше да идва. Ами ако господин Малфой беше забелязал черното куче и бе казал на Драко? Ами ако се беше досетил, че семейство Уизли, Лупин, Тонкс и Муди знаят къде се укрива Сириус? Или си беше чисто съвпадение, че Малфой подметна как щял да върви след него като куче?

Движеха се все по на север, а денят беше все така неустановен. Дъждът току започваше да потропва по прозорците, но някак нерешително и колебливо, сетне слънцето надникваше плахо иззад облаците, колкото отново да се скрие зад тях. Когато се спусна мрак и фенерите по купетата светнаха, Луна сви на руло своето „Дрънкало“, прибра го старателно в чантата си и започна да оглежда спътниците си един по един.

Хари бе долепил чело до прозореца и се опитваше да зърне в далечината „Хогуортс“, ала нощта беше безлунна и прашното стъкло бе цялото в дъждовни капки.

— Време е да се преобличаме! — подкани ги Хърмаяни.

Двамата с Рон си закачиха старателно върху гърдите значките на префекти. Хари видя как Рон си гледа отражението в стъклото.

Най-после влакът забави ход и се чу обичайната гълчава, когато всички се спуснаха да си събират багажа и домашните любимци, за да

са готови за слизание. Рон и Хърмаяни бяха длъжни да наглеждат учениците, затова повериха Крукшанкс и Пигуиджън на Хари и останалите и отново изчезнаха от купето.

— Ако искаш, мога аз да нося тази сова — предложи Луна на Хари и се пресегна да вземе кафеза на Пигуиджън, а Невил пхна внимателно Тревър във вътрешния си джоб.

— О... благодаря — рече Хари и след като й връчи едната клетка, стисна по-здраво кафеза на Хедуиг.

Излязоха от купето и усетили върху лицата си първия повей на щипещия вечерен вятър, се сляха с навалищата в коридора. Запъплиха бавно към изхода. Хари долови мириса на боровете покрай пътеката, водеща към езерото. Слезе на перона, огледа се и нададе ухо да чуе познатите викове: „Първокурсниците насам... първокурсниците...“

Вместо това обаче непознат женски глас се провикна жизнерадостно:

— Първокурсниците да се строят в редица ето тук! Всички първокурсници при мен!

Към Хари се зададе поклащащ се фенер и той видя в светлината му издадената брадичка и строгата прическа на професор Гръбли-Планк, магьосницата, която миналата година бе замествала за известно време Хагрид в часовете по грижа за магически създания.

— Къде е Хагрид? — попита той на висок глас.

— Нямам представа — отвърна Джини, — но я да се дръпнем, препречили сме пътя.

— А, да...

После потокът от ученици ги раздели и всеки продължи нататък сам по перона и през гарата. Понесен от тълпата, Хари присви очи в мрака с надеждата да зърне Хагрид — той трябваше да е някъде наблизо, на момчето му се искаше огромният му приятел да е тук, толкова си беше мечтало да го види. Но от него нямаше и следа.

„Не може да е напуснал — повтаряше си Хари, докато заедно с всички останали минаваше бавно през тясната врата, за да излезе на пътя. — Сигурно е настинал...“

Затърси с очи Рон и Хърмаяни, за да ги пита какво мислят за повторната поява на професор Гръбли-Планк, тях обаче ги нямаше наоколо и той се остави множеството да го понесе по умития от дъжда тъмен път пред гарата в Хогсмийд.

Там чакаха стотината файтони без коне, които откарваха до замъка всички ученици без първокурсниците. Хари им хвърли бегъл поглед, обърна се, за да потърси с очи Рон и Хърмаяни, а сетне отново впери очи във файтоните.

Вече не бяха без коне. В тях бяха впрегнати някакви странни същества. Ако трябваше да им даде име, Хари вероятно би ги нарекъл коне, макар че наподобяваха смътно и влечуго. Бяха ужасно мършави, черната им козина се крепеше само на скелета, от който се виждаше и най-дребната костичка. Имаха змейски глави, а очите им без зеници бяха бели и облепени. От гърбовете им стърчаха криле — огромни, черни и кожести, като на гигантски прилепи. Застинали в мрака, съществата изглеждаха призрочни и злокобни. Хари недоумяваше защо тези страховити коне са впрегнати във файтоните, които можеха да се движат и сами.

— Къде е Пиги? — разнесе се гласът на Рон точно отзад.

— Взе го онова момиче, Луна — отвърна Хари и се обърна рязко, нетърпелив да попита приятеля си за Хагрид. — Къде според теб е...

— Хагрид ли? Не знам — отвърна разтревожен Рон. — Дано да е добре...

Малко по-нататък Драко Малфой и неколцина от малобройната му банда, сред които Краб, Гойл и Панси Паркинсън, изблъскаха групичка наплашени второкурсници, за да се качат сами във файтон. След миг от навалищата изскочи и Хърмаяни, като едва си поемаше дъх.

— Малфой тероризираше един от първокурсниците. Ще се оплача от него, няма да му се размине току-така, носи значка на префект от някакви си три минути и вече тормози всички... къде е Крукшанкс?

— У Джини — отговори Хари. — Ето я и нея.

Джини се бе отскубнала от множеството и носеше наежения Крукшанкс.

— Благодаря — рече Хърмаяни и си взе котарака. — Хайде да се качваме заедно, че файтоните ще се напълнят...

— Още не съм си прибрал Пиги! — завайка се Рон, ала Хърмаяни вече се бе втурнала към най-близкия свободен файтон.

Хари остана с Рон.

— Какви са *тия* същества, как мислиш? — попита го и кимна към страховитите коне, докато другите ученици тичаха покрай тях.

— Какви същества?

— Как какви, конете...

Отнейде изникна Луна, понесла в ръце кафеза на Пигуиджън, който, както винаги, писукаше превъзбудено.

— Заповядай — каза тя. — Много е сладичък, нали?

— Е... да... бива си го... — смотолеви Рон. — Хайде да се качваме... Какво ми обясняваше, Хари?

— Питам те какви са тия странни коне — повтори той, след като тримата с Рон и Луна се запътиха към файтона, където Хърмаяни и Джини вече се бяха разположили.

— Какви коне?

— Тия, които са впрегнати във файтоните — поясни нетърпеливо Хари.

Бяха стигнали на не повече от метър до най-близкия жребец, който се беше втренил в тях с празните си белезникави очи. Рон обаче изгледа неразбиращо приятеля си.

— За какви коне ми говориш?

— Не виждаш ли?

Хари сграбчи Рон за ръката и го завъртя с лице към крилатия кон. Момчето се огледа и пак се обърна към Хари.

— *Какво* очакваш да видя?

— Там, пред файтона! Впрегнат е в него! Ще ти извади очите...

Рон обаче продължи да гледа все така недоумяващо и на Хари му хрумна странна мисъл.

— Не... не ги ли виждаш?

— Да виждам какво?

— Не виждаш ли какво тегли файтоните?

Сега вече Рон се разтревожи.

— Добре ли си, Хари?

— Аз... да, добре съм...

Хари беше съвсем объркан. Конят бе точно пред тях: проблясваше на мъждивата светлина, процеждаща се през прозорците на гарата отзад, от ноздрите му в леденостудения вечерен въздух се виеше пара. Но явно Рон, освен ако не си правеше шега — доста недодялана при това, — изобщо не го виждаше.

— Е, ще се качваме ли? — попита колебливо червенокосото момче и погледна разтревожено Хари.

— Да, да, хайде да се качваме — рече той.

— Не се притеснявай — долетя до него замечтан глас, след като Рон изчезна вътре в тъмния файтон. — Нищо ти няма, не полудяваш. И аз ги виждам.

— Така ли? — възкликна развълнуван Хари и се извърна към Луна.

В големите ѝ сребристи очи видя отражението на конете с прилепови криле.

— О, да! — потвърди момичето. — Видях ги още първия път. Винаги са теглили файтоните. Не се притеснявай. Ти си точно толкова нормален, колкото съм и аз.

Тя се усмихна лекичко и се качи подир Рон във файтона, където миришеше на застояло. Хари я последва, все така озадачен.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

НОВАТА ПЕСЕН НА РАЗПРЕДЕЛИТЕЛНАТА ШАПКА

На Хари не му се искаше да споделя с другите, че с Луна имат еднакви видения — ако това изобщо бяха видения, — ето защо, щом се качи във файтона и захлопна зад себе си вратата, не отвори дума за конете. Въпреки това обаче не можеше да откъсне очи от очертанията им зад прозореца.

— Всички ли видяхте Гръбли-Планк? — попита Джини. — Какво търси пак тук? Хагрид едва ли е напуснал, нали?

— Щях да се радвам, ако беше напуснал — подметна Луна. — Не става за учител.

— Как така да не става! — викнаха в хор Хари, Рон и Джини.

Хари изгледа многозначително Хърмаяни. Тя се прокашля и побърза да заяви:

— Ами... преподава много добре.

— Пък ние в „Рейвънклоу“ сме на мнение, че той е голям майтап — рече невъзмутимо Луна.

— Значи имате шантаво чувство за хумор — сопна се Рон точно когато колелата под тях изскърцаха и се завъртяха.

Луна ни най-малко не се стресна от грубостта на Рон — точно обратното, втренчи се в него така, сякаш гледа интересно телевизионно предаване.

Като се поклащаха и потракваха, файтоните се понесоха на дълга върволица по пътя. Щом минаха през портата на училищния парк с високите каменни стълбове, увенчани с крилати глигани от двете страни, Хари се наведе напред и се помъчи да види дали в къщурката на Хагрид край Забранената гора свети, ала паркът тънеше в непрогледен мрак. В замъка „Хогуортс“ обаче, който се извисяваше над тях като черна грамада с множество кули, тук-там проблясваха ярко осветени прозорци.

Файтоните издрънчаха и спряха пред каменното стълбище, водещо към дъбовата входна врата, и Хари слезе пръв. Пак се извърна да провери дали прозорците в края на Забранената гора светят, ала в колибата на Хагрид със сигурност нямаше никакви признаци на живот. Хари едва ли не се беше надявал чудатите скелетоподобни страшилища да са изчезнали, но когато се извърна неволно към тях, видя, че те си стоят като вкаменени, с блеснали празни бели очи, в леденостудената вечер.

Веднъж вече му се беше случвало да зърне нещо, което Рон не може да види, тогава обаче бе съзрял само отражение в огледало, далеч по-безплътното от стотината жребци, достатъчно яки, че да теглят цял керван файтони. Ако се вярваше на Луна, макар и невидими, зверовете винаги са си били тук. Защо тогава Хари най-неочаквано ги бе видял, а Рон пак не ги забелязваше?

— Идваш ли? — попита Рон, който бе застанал до него.

— А, да... — побърза да отвърне Хари и двамата се сляха с тълпата, устремила се нагоре по стълбището към замъка.

Във Входната зала, силноосветена от ярки факли, се вдигаше страшна врява — учениците се спуснаха по покрития с каменни плочи под към двойната врата вдясно, която водеше към Голямата зала и пиршеството по случай началото на учебната година.

Четири дълги маси на домовете се пълнеха под черния таван без нито една звезда, досущ като небето, което се виждаше през високите прозорци. Във въздуха покрай масите се рееха свещи, озарили сребристите духове бродници, мяркащи се тук-там из залата, и лицата на учениците, които си бърбреха оживено, разказваха си кой как е прекарал ваканцията, поздравяваха с възгласи приятелите си от другите домове, разглеждаха си новите прически и мантии. Докато вървеше, Хари пак забеляза, че съучениците му долепят глави и си шушукат, и стиснал зъби, се постара да се държи така, сякаш нито ги забелязва, нито се интересува.

Луна се отдели от тях и се понесе към масата на „Рейвънклоу“. Веднага щом спряха при грифиндорската маса, неколцина от курса на Джини я поздравиха и тя отиде да седне при тях, а Хари, Рон, Хърмаяни и Невил намериха свободни места по-нататък, между Почтибезглавия Ник, духа бродник на дом „Грифиндор“, и Парвати Патил и Лавендър Браун. Двете поздравиха някак весело и прекалено

дружелюбно Хари, от което той разбра, че допреди миг са го одумвали. Ала него го тревожеха по-важни неща: опита се да разгледа над главите на съучениците си масата за учители в дъното на залата.

— Няма го.

Рон и Хърмаяни също огледаха преподавателската маса, макар и да не се налагаше — благодарение на ръста си Хагрид веднага се забелязваше, сред колкото и хора да застанеше.

— Не ми се вярва да е напуснал — рече леко притеснен Рон.

— Разбира се, че не е напуснал — отсече твърдо Хари.

— Нали не мислите, че... че може да е... *пострадал*? — намеси се и Хърмаяни, не по-малко разтревожена.

— А, не — отвърна начаса Хари.

— Къде е тогава?

Настъпи кратко мълчание, после Хари пошушна, така че Невил, Парвати и Лавендър да не го чуят:

— Може би още не се е върнал. От важната задача, която Дъмбълдор го изпрати да върши през лятото.

— Ами да... сигурно затова го няма — възкликна уж поуспокоен Рон, Хърмаяни обаче прехапа устна и пак огледа преподавателската маса от единия до другия край, сякаш за да намери някакво убедително обяснение за отсъствието на Хагрид.

— А *тази* коя е? — възкликна тя и посочи средата на масата за преподаватели.

Хари се извърна натам. Отначало погледът му грейна при вида на професор Дъмбълдор — в осеяна със сребърни звезди тъмнопурпурна мантия и шапка от същия плат — който се бе разположил в златния си стол с висока облегалка точно в средата на масата. Беше се понавел към жената до себе си, която му шепнеше нещо в ухото. Хари си помисли, че прилича на нечия леля, останала вечна стара мома: тантуреста, с къса, миша на цвят къдрава коса, която беше украсила с ужасна розова панделка в тон с мъхеста розова жилетка, навлечена върху мантията. Когато тя се поизвърна, за да отпие от бокала, момчето с ужас съгледа мъртвешки бледото ѝ жабешко лице и изпъкналите очи с торбички отдолу и веднага я позна.

— Това е оная Ъмбридж!

— Коя, коя? — попита Хърмаяни.

— Беше на заседанието в Министерството на магията, човек на Фъдж е.

— Хубава жилетчица — подсмихна се Рон.

— Човек на Фъдж ли? — попита свъсена Хърмаяни. — Какво ли тогава търси тук тогава... какво...

— Нямам представа...

Присвила очи, Хърмаяни огледа отново преподавателската маса.

— Не — пророни тя, — не ми се вярва...

Хари не разбра какво му говори, но и не попита, понеже вниманието му бе привлечено от професор Гръбли-Планк, която току-що се бе появила на масата за учителите — запроправя си път чак към края и се разположи там, където трябваше да седи Хагрид. Това означаваше, че първокурсниците вече са прекосили езерото и са пристигнали в замъка, и наистина след броени секунди вратата на Голямата зала се отвори. Един след друг вътре се занизаха изплашените първокурсници, водени от професор Макгонъгол, която носеше ниско четирикрако столче — върху него имаше опърпана магьосническа шапка, цялата в кръпки и с голяма цепка близо до протритата периферия.

Гълчавата в Голямата зала утихна. Първокурсниците се строиха с лице към другите ученици точно пред масата за преподавателите, а професор Макгонъгол внимателно постави столчето пред тях и се отдръпна.

Лицата на първокурсниците проблясваха под светлината на свещите. Един дребосък наред редицата направо трепереше като лист. Някак мимоходом Хари си припомни колко ужасен е бил самият той, докато е стоял в същата тази редичка и е очаквал неизвестното изпитание, което да определи в кой дом ще бъде разпределен.

Затаило дъх, цялото училище зачака. После цепката се отвори широко като уста и Разпределителната шапка запя:

*Щом нова бях, във време давно,
магьосници велики четирима
сградиха тук училище преславно,
уверени, че имат дружба несломима.
Споделяха те цел едничка,*

напред ги водеше една идея —
да бъде школата им най-добра от всички
и с „Хогвортс“ те да се гордеят.
Да градят и преподават заедно —
основателите тъй си обещаха.
Дори и знак не се яви да предвещае
на тяхното единство краха.
Че приятели най-верни бяха
Слидерин и Грифиндор.
До тях достойно се редяха
Хафълпаф и Рейвънклоу.
Но защо тогава се прекърши
тази дружба и защо се разруши?
Бях там и видях как всичко свърши,
за историята тъжна отворете вий уши:
„Децата с чиста кръв ще обучавам“,
тъй Слидерин реши и тъй отсече.
„На умните деца ще преподавам“,
пък Рейвънклоу изрече.
„Ще уча аз сърцата смели“,
така се Грифиндор зарече.
„Ще взема всички, без да ги отделям“,
самата Хафълпаф предрече.
В началото това не вся раздор,
че бяха разногласията леки
и основателите имаха простор
да разполагат с дом, където
да вземат всеки, що поискат.
Така избра си Слидерин
магьосниците с кръв най-чиста,
изкусни като него до един.
Които с ум най-бистър бяха,
отидоха при Рейвънклоу,
а тез, що с дързостта блестяха —
при смелия и храбър Грифиндор.
Добрата Хафълпаф под своята стряха
останалите взе, със знания дари.

И основатели, и домове живяха
задружно, в отношения добри.
Изкарахме тъй в мир, сговорно,
щастливи няколко години.
Но после страховете ни злотворно
несъгласие родиха, което победи ни.
И домовете, досущ колони здрави,
що „Хогуортс“ някога крепяха,
едни се против други те изправиха,
разединени, и за власт ламтяха.
Училището — виждаха го всички —
клонеше към печален край,
че все кавги, двубои, битки
между другари бяха обичай.
Така се стигна до онази заран,
когато Слидерин оттук замина.
И вече другите не бяха скарани,
ала без вяра се оказахме мнозина.
Щом основателите намаляха,
откак останаха те само трима,
сплотени домовете никога не бяха
като в началните години.
И ето, Разпределителната шапка е пред вас
и предстои ни занимание —
дома на всеки точно ще посоча аз,
това е моето призвание.
Но този път ще сторя още нещо
и искам да ме чуете добре сега.
Макар че винаги ви разпределям вещо,
се чудя правилно ли е това.
При все дългът че ме зове
на четири да ви дяля,
се питам няма ли това да доведе
до онзи край, от който се боя.
Заплахите открийте, знаменията вижте,
историята така ни дава знак —
в опасност днес е нашето училище

*от смъртен външен враг.
Ако тук, вътре, не се сплотим,
от вън ще ни сломят.
След туй, което да ви кажа имах,
на разпределянето идва му редът.*

Шапката отново застина, гръмнаха бурни ръкопляскания, обаче Хари не помнеше друг път в този миг да се е чувал и трескав шепот. Учениците из цялата зала започнаха да обсъждат със съседите си нещо и Хари, който също ръкопляскаше, знаеше какво.

— Тази година каза повече от обикновено, нали? — вдигна вежди Рон.

— И още как! — съгласи се Хари.

Разпределителната шапка обикновено се ограничаваше с описание на качествата, които трябва да притежаваш, за да попаднеш в един или друг от четирите дома в „Хогвортс“, и със своята роля в разпределянето на учениците. Хари не помнеше тя някога и да е опитвала да дава съвети на училището.

— А дали и друг път е отправяла предупреждения? — притесни се и Хърмаяни.

— Случвало се е — намеси се всезнаещо Почтибезглавия Ник, след като се надвеси към нея през Невил (той се начумери — никак не е приятно през теб да се надвесва дух). — Шапката смята за свой дълг да отправи към училището предупреждение, стига да реши, че...

Ала професор Макгонъгол, която чакаше да изчете списъка с имената на първокурсниците, стрелна шушукащите с поглед, който бе в състояние да те изпепели. Почтибезглавия Ник долепи до устните си прозрачен пръст и седна примерно точно когато шепотът в миг утихна. Свъсена, професор Макгонъгол огледа за последно масите на четирите дома, сведе очи към дългия пергаментов свитък и извика първото име:

— Абъркърмби, Юън.

Ужасеното хлапе, което Хари вече бе забелязал, излезе плахо напред и си нахлупи Разпределителната шапка — добре че беше с щръкнали уши, иначе тя щеше да му падне чак до раменете. Шапката се замисли, сетне цепката отново зейна и тя се провикна:

— „Грифиндор“!

Хари заръкопляска силно ведно с другите грифиндорци и Юън Абъркръмби се запрепъва към тяхната маса, а когато седна, изглеждаше така, сякаш иска да се скрие вдън земя.

Дългата редица от първокурсници лека-полека изтъня. В миговете тишина, докато Разпределителната шапка размишляваше върху имената, Хари чуваше как шумно къркори стомахът на Рон. Накрая „Целър, Роуз“ бе разпределена в „Хафълпаф“, професор Макгонъгол грабна шапката и столчето и ги отнесе, а професор Дъмбълдор се изправи.

Въпреки огорчението, което бе изпитвал доскоро към директора, Хари почувства облекчение, когато го видя да застава пред всички тях. Отсъствието на Хагрид и присъствието на онези змееподобни коне му бяха подсказали, че дългоочакваното му завръщане в „Хогуортс“ е белязано с какви ли не изненади, коя от коя по-неприятни, наподобяващи фалшиви нотки насред позната песен. Но поне това си беше както обикновено: преди пиршеството по случай началото на новата учебна година директорът да стане, за да ги поздрави.

— На новите ученици ще кажа — рече с кънтящ глас Дъмбълдор, след което засия в усмивка и разпери широко ръце, — добре дошли! На старите — добре сте се завърнали! Има време за речи, но то още не е дошло. Нападайте яденето!

Разнесоха се признателен смях и гръмки овации, при което Дъмбълдор си седна скромно на мястото и заметна дългата си брада през рамо, за да не му влиза в чинията. Изведнъж се появи толкова много храна, че петте огромни маси направо се огънаха под печените бутове, тортите, чиниите със зеленчуци, хляба, сосовете и гарафите с тиквен сок.

— Това вече е друго! — възкликна Рон и простена блажено, след което грабна най-близкия поднос с пържоли и под скръбния поглед на Почтибезглавия Ник взе да ги трупва в чинията си.

— Та какво ни обясняваше преди разпределянето на новите ученици? — попита Хърмаяни духа бродник. — Нещо за шапката и за предупрежденията й.

— А, да — сети се Ник, зарадван на повода да обърне гръб на Рон, който с почти неприлична настървеност лапаше печени картофи. — Чувал съм я да отправя предупреждения и друг път, когато се задава

време на голяма опасност за училището. И то се знае, съветът ѝ винаги е един и същ: бъдете сплотени, заедно сте силни.

— О'де ня'аква си 'апка 'е знае 'ога се зада'а опаснос'? — изпелтечи Рон.

Устата му бе толкова пълна, та Хари си помисли, че е истинско постижение, задето приятелят му е издал някакъв звук, пък бил той и нечленоразделен.

— Моля? — попита вежливо Почтибезглавия Ник, а Хърмаяни изглеждаше възмутена.

Рон преглътна всичко наведнъж и след това повтори:

— Откъде някаква си шапка ще знае кога се задава опасност?

— Нямам представа — отвърна духът бродник. — Но все пак живее в кабинета на Дъмбълдор, сигурно подочува някои работи.

— Иска да сме приятели с всички домове ли? — намеси се и Хари и хвърли един поглед към масата на слидеринци, където Драко Малфой отново бе център на вниманието като владетел, заобиколен от царедворците си. — Тази няма да я бъде!

— Що за отношение е това! — укори го Ник. — Мирно сътрудничество, ето къде е разковничето. Например ние, духовете бродници, макар и да се числим към различни домове, поддържаме приятелски връзки. Въпреки съперничеството между „Грифиндор“ и „Слидерин“ и през ум не би ми минало да влизам в спор с Кървавия барон.

— Само защото се боиш ужасно от него — отбеляза Рон.

Почтибезглавия Ник се почувства изключително засегнат.

— Да се боя от него ли? Надявам се, че аз, сър Николас де Мимси-Порпингтън, не мога да бъда обвинен в малодушие, каквото не съм проявявал никога през живота си. Синята кръв, която тече в жилите ми...

— Каква... кръв? — викна Рон. — Че ти имаш ли кръв...

— Образно казано — уточни Почтибезглавия Ник, който вече бе толкова сърдит, че главата му се тресеше зловещо върху отчасти съсечения врат. — Предполагам, че все още имам право да употребявам които думи реша, макар и да съм лишен от насладата да се храня и да си пийвам. Но бъдете сигурни, свикнал съм учениците да си правят шеги със смъртта ми.

— Ник, той не ти се присмиваше! — заоправдава Хърмаяни Рон и го изгледа разярено.

За беда устата на момчето отново бе пълна до пръсване и то успя само да изфъфли:

— Ня'а тако'а не'о.

Ала Ник едва ли прие това за убедително извинение. Той се извиси във въздуха, пооправи шапката си с перо и се понесе към другия край на масата, за да се настани между братята Колин и Денис Крийви.

— Браво на теб, Рон — тросна се Хърмаяни.

— Какво толкова? — викна възмутен той, след като най-последно успя да преглътне храната. — Не мога ли да задам най-обикновен въпрос?

— Няма значение — отвърна раздразнена Хърмаяни и до края на пиршеството двамата мълчаха нацупено.

Хари, който им беше свикнал на дразгите, не се захвана да ги помирява — реши, че ще оползотвори времето по-добре, ако си изяде пая с месо и бъбреци, а после и пълна чиния от любимия си сиропиран сладкиш.

Щом учениците се нахраниха и врявата в Голямата зала започна отново да се усилюва, Дъмбълдор се изправи повторно. Всички млъкнаха начаса и се извърнаха към директора. Хари вече бе налегнат от сладка дрямка. Леглото с балдахина го зовеше някъде горе, мекичко и топло...

— Сега, когато храносмиламе поредната превкусна гощавка, ви моля за няколко мига внимание, за да направя обичайните за началото на учебната година съобщения — подхвана Дъмбълдор. — Първокурсниците трябва да знаят, че влизането в гората в училищния парк е забранено за всички ученици, а не е зле най-последно да научат това и някои от по-горните курсове. — Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха и се подсмихнаха. — Пазачът господин Филч ме помоли — както твърди, за четиристотин шейсет и втори път, — да напомня на всички, че не е разрешено в междучасията да правите по коридорите магии, както и доста други неща... с всички тях можете да се запознаете от твърде подробния списък, закачен върху вратата на стаята на господин Филч. Тази година има две промени в преподавателския състав. Много се радваме да посрещнем отново сред

нас професор Гръбли-Планк, която ще поеме часовете по грижа за магически създания. Имаме щастието да ви представим и професор Ъмбридж, новата преподавателка по защита срещу Черните изкуства.

Учениците и учителите пак изръкопляскаха любезно, но не особено радушно, а през това време Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха донякъде уплашено — Дъмбълдор не бе уточнил докога ще им преподава Гръбли-Планк.

Директорът продължи:

— Пробите за попълването на отборите по квидич ще се състоят на...

Той млъкна наред изречението и погледна въпросително професор Ъмбридж. Тъй като и права тя беше висока горе-долу колкото и седнала, отначало никой не разбра защо Дъмбълдор не е продължил да говори, ала когато професор Ъмбридж се прокашля с „кхъ-кхъ“, стана ясно, че тя е станала на крака и възнамерява да произнесе слово.

Директорът се посмути само за миг, сетне побърза да седне и се вторачи в професор Ъмбридж така, сякаш изгаря от нетърпение да чуе думите ѝ. Другите преподаватели не успяха да прикрият чак толкова успешно изненадата си. Веждите на професор Спраут се бяха скрили в бухналата ѝ коса, а Хари не помнеше да е виждал някога устните на професор Макгонъгол чак толкова тънки. Никога досега нов учител не бе прекъсвал Дъмбълдор. Доста от учениците се подсмиваха: новодошлата, изглежда, не беше наясно с правилата в „Хогуортс“.

— Благодаря ви, господин директоре, за топлите думи, с които ме посрещнахте — избъбри с глуповата усмивка професор Ъмбридж.

Гласът ѝ беше писклив, тя говореше задъхано и превзето като момиченце и Хари, кой знае защо, почувства силна неприязън към новата учителка: той мразеше всичко у нея, като се почне от гласчето ѝ и се стигне до мъхестата розова жилетка. Ъмбридж се прокашля отново („кхъ-кхъ“) и продължи:

— Е, трябва да отбележа, че наистина ми е драго да се завърна отново в „Хогуортс“. — Тя се усмихна и оголи много остри зъбки. — И да видя толкова щастливи лица, извърнати към мен!

Хари се огледа. Поне той не виждаше нито едно-единствено щастливо лице. Обратното, всичките му съученици сякаш недоумяваха защо учителката им говори като на петгодишни дечица.

— Очаквам с нетърпение да ви опозная всички и съм сигурна, че ще станем много добри приятели.

Учениците се спогледаха, някои дори без да прикриват подигравателните си усмивки.

— Готова съм да ѝ стана приятелка, само да не трябва да нося гадната ѝ жилетка — прошепна Парвати на Лавендър и двете се запревиваха в безмълвен смях.

Професор Ъмбридж се прокашля за кой ли път („кхъ-кхъ“), ала когато продължи, гласът ѝ вече не бе така задъхан. Сега тя говореше много по-делово и думите ѝ звучаха изтъркано, сякаш ги е назубрила.

— Министерството на магията винаги е смятало, че обучението на младите магьосници е от изключителна важност. Рядката дарба, с която сте се родили, може да се притъпи и да закърнее, ако не бъде подхранвана и направлявана с вещи напътствия. Древните умения, каквито ще срещнете единствено сред общността на магьосниците, трябва да се предават от поколение на поколение, ако не искаме да ги изгубим завинаги. Съкровищницата от магически познания, натрупана от предците ни, трябва да бъде зорко пазена, обогатявана и усъвършенствана от хората с призвание за благородното преподавателско поприще.

На това място професор Ъмбридж замълча и се поклони лекичко на своите колеги, учителите, обаче никой не ѝ отвърна със същото. Професор Макгонъгол бе склонила черните си вежди така, че бе заприличала на ястреб, а Хари забеляза как тя се споглежда многозначително с професор Спраут точно когато Ъмбридж пак се прокашля („кхъ-кхъ“) и продължи речта си:

— Всеки директор в „Хогуортс“ е привнесъл нещо ново в тежката задача да ръководи обвеяното с историческа слава училище и така трябва да бъде, защото без прогрес ще настанат застои и упадък. Но ние сме длъжни да осуетяваме всеки опит за прогрес заради самия прогрес, понеже е недопустимо да си правим излишни експерименти с устоялите на времето изпитани традиции. Ето защо трябва да се стремим да съчетаваме хармонично старото и новото, традициите и промените, класиката и новаторството...

Хари усети, че му е трудно да се съсредоточи, все едно съзнанието му блуждае и ту се настройва на думите на преподавателката, ту оглушава за тях. Тишината, спускаща се в

Голямата зала при всяка реч на Дъмбълдор, бе нарушена от шушукането и сподадения смях на учениците, много от които бяха доближили глави. На масата на „Рейвънклоу“ Чо Чан бърбеше оживено с приятелките си. Няколко места по-нататък Луна Лъвгуд бе извадила броя на „Дрънкало“. Ърни Макмилан, който седеше на масата на хафълпафци, бе сред малцината, зяпнали професор Ъмбридж, но Хари забеляза, че очите му са изцъклени, и заподозря, че Ърни само се преструва на захласнат по речта на преподавателката, та да е на висотата на новата значка на префект, блеснала върху гърдите му.

Професор Ъмбридж сякаш изобщо не забелязваше нетърпението в залата. На Хари му се струваше, че и бунт да избухне под носа ѝ, тя ще продължи да си бърбори. Учителите обаче я слушаха много внимателно, а Хърмаяни попиваше всяка думичка, изречена от Ъмбридж, макар че, ако се съди от изражението ѝ, тези думи никак не бяха по вкуса ѝ.

— ... Защото някои промени ще бъдат само от полза, докато други, както ще покаже времето, ще излязат погрешни. Междувременно едни стари навици ще се запазят, както си му е редът, а други, остарели и вече ненужни, трябва да се забравят. И така, нека вървим напред, към нова ера на откритост, високи постижения и отговорност, нека бъдем непоколебими в решимостта си да съхраним каквото заслужава да се съхрани, да усъвършенстваме каквото се нуждае от усъвършенстване и да премахнем всичко, което трябва да се забрани.

Ъмбридж си седна на мястото. Дъмбълдор изръкопляска. Другите преподаватели последваха примера му, макар и Хари да забеляза, че неколцина го правят съвсем неохотно. Двама-трима от учениците също изръкопляскаха, повечето обаче така и не бяха усетили, че речта е свършила, понеже бяха чули всичко на всичко десетина думи. Директорът отново се изправи.

— Признателен съм ви, професор Ъмбридж, словото ви бе изключително поучително — рече той и се поклони лекичко. — И така, както казах, подборът на нови състезатели по квидич ще се състои...

— Да, със сигурност беше поучително — прошепна Хърмаяни.

— Само не ми казвай, че ти е било интересно — рече тихичко Рон и погледна я смаян. — Не съм чувал по-скупна реч, и то при

положение че съм израсъл с Пърси.

— Казах поучителна, а не интересна — напомни Хърмаяни. — Обяснява много работи.

— Виж ти! — изненада се и Хари. — Мен ако питаш, си бяха празни приказки.

— Сред празните приказки прозвучаха и важни неща — отсъди мрачно Хърмаяни.

— Какви важни неща? — попита Рон, още по-изумен.

— Ами например „ние сме длъжни да осуетяваме всеки опит за прогрес заради самия прогрес“. Или „да премахнем всичко, което трябва да се забрани“.

— И какво означава това? — попита припряно Рон.

— Ще ти кажа какво означава — процеди зловещо Хърмаяни. — Означава, че министерството се намесва в работите на „Хогвортс“.

Наоколо цареше голяма олелия, Дъмбълдор явно току-що бе освободил учениците, защото всички се бяха изправили, готови да напуснат Голямата зала. Хърмаяни скочи на крака и се разбърза.

— Рон, трябва да покажем на първокурсниците къде да отидат!

— А, да — рече момчето, очевидно забравило. — Ей, вие там, дребосьците!

— *Рон!*

— Ама виж ги какви са фъстъци!

— Каквито е да са, не бива да ги наричаш „дребосьци“... Първокурсниците, ако обичате! — провикна се тя заповеднически над масата. — Насам, моля!

Неколцина от новите ученици минаха плахо между масите на грифиндорци и хафълпафци — всички се стремяха да се скрият зад нечий гръб. Наистина изглеждаха съвсем дребнички и Хари беше сигурен, че когато е дошъл за пръв път тук, не е бил чак такъв малък. Той ги озари с усмивка. Русолявото хлапе до Юън Абъркръмби бе направо вцепенено — сръчка Юън и му изшушука нещо на ухото. Юън Абъркръмби изглеждаше не по-малко уплашен и хвърли ужасен поглед към Хари, който усети как усмивката изчезва от лицето му, сякаш е смрадлив сок.

— Хайде, до скоро — рече той на Рон и Хърмаяни и тръгна да излиза сам от Голямата зала: стараяше се да не обръща внимание на

учениците, които си шушукаха, докато минаваше, вторачваха се в него и го сочеха.

Проправи си път през навалищата във Входната зала, заковал поглед право напред, сетне забърза нагоре по мраморното стълбище, мина напярко през няколко тайни прохода и не след дълго остави зад себе си тълпите.

Помисли си ядно, че е бил голям глупак да не го предвиди, и продължи нататък, по далеч по-безлюдните коридори горе. То оставаше да не го зяпат: два месеца по-рано бе излязъл от Тримагическия лабиринт, понесъл мъртвия си съученик с твърдението, че е видял как Лорд Волдеморт си е възвърнал мощта. В края на миналата учебна година не бе имал време да обясни какво е станало и после всички се бяха разотиили за ваканцията, макар че на него много му се искаше да разкаже най-подробно пред цялото училище за страховитите събития на гробището.

Стигна дъното на коридора, водещ към общата стая на „Грифиндор“, спря пред портрета на Дебелата дама и чак тогава се сети, че не знае новата парола.

— Ъъ... — подхвана свъсен, без да откъсва очи от Дебелата дама, която поприглади копирената си розова рокля и го изгледа изпод вежди.

— Който не каже паролата, няма да влезе! — отсече тя високомерно.

— Аз я знам, Хари! — извика запъхтян някой зад него, той се обърна и видя Невил, който тичаше презглава. — Познай, моля ти се, каква е! И аз веднъж да я запомня... — Той размаха уродливото кактусче, което им беше показал във влака. — *Кактус тарикатикус!*

— Точно така — оповести Дебелата дама, след което портретът ѝ се отмести и в стената отзад зейна обла дупка, през която Хари и Невил се покатериха.

Общата стая на „Грифиндор“ — уютно кръгло помещение, задръстено с меки кресла и разнебитени стари маси, изглеждаше, както винаги, гостоприемно. В камината игриво припукваше огън, на който няколко ученици си грееха ръцете, преди да се приберат по спалните помещения, а Фред и Джордж Уизли пък закачаха нещо на дъската за обяви в дъното. Хари им махна за „лека нощ“ и се запъти право към

вратата, отвеждаща към момчешките спални, защото не беше в настроение за разговори. Невил го последва.

Дийн Томас и Шеймъс Финиган вече бяха в спалното помещение и се бяха заели да покриват стените над леглата си с плакати и снимки. Когато Хари бутна вратата и я отвори, двамата си приказваха нещо, но млъкнаха веднага щом го видяха. Хари се запита дали са го одумвали, или той е прекалено мнителен.

— Здравейте — поздрави ги, после отиде при куфара си и го отвори.

— Здравсти, Хари — отвърна Дийн, който си обличаше пижамата в цветовете на „Уест Хам“. — Добре ли изкара ваканцията?

— Не мога да се оплача — смънка Хари, защото, ако захванеше да им разказва, нямаше да му стигне цялата нощ. — А ти?

— И аз — усмихна се другото момче. — При всички положения по-добре от Шеймъс, той тъкмо ми разправяше.

— Защо, какво се е случило, Шеймъс? — поинтересува се Невил, докато слагаше нежно *кактуса тарикатикус* на нощното си шкафче.

Той не отговори веднага, сякаш беше много зает с плаката на куидичния отбор „Кенмеър Кестрелс“^[1], който все се кривеше. После, все така застанал с гръб към Хари, заяви:

— Майка ми не искаше да се връщам тук.

— Моля? — застина Хари, който тъкмо си събличаше мантията.

— Не искаше да се връщам в „Хогуортс“.

Шеймъс остави плаката и пак без да поглежда Хари, извади от куфара пижамата си.

— Но... защо? — изуми се Хари.

Знаеше, че майката на Шеймъс е магьосница — защо ли изведнъж бе започнала да се държи като господин и госпожа Дърсли?

Шеймъс си закопча пижамата и чак тогава отговори:

— Ами... сигурно заради теб — процеди предпазливо.

— Как така заради мен? — попита веднага Хари.

Сърцето му заби бързо-бързо. Някак смътно той долови надвисналата опасност.

— Ами... всъщност тя... не само заради теб, но и заради Дъмбълдор — смотолевия съученикът му, все още без да го гледа в очите.

— Да не би да вярва на „Пророчески вести“? — ахна Хари. — И мен ме мисли за лъжец, а Дъмбълдор — за изкуфял старец?

Шеймъс вдигна поглед към него.

— Да, нещо такова.

Хари си замълча. Метна магическата пръчка на нощното шкафче, смъкна мантията, напъха я ядосан в куфара и си облече пижамата. Беше му дотегнало... беше му дотегнало през цялото време да го зяпат и да го одумват. Само да знаеха, да подозираха поне мъничко какво е да ти се случат всички тия ужасни неща... Тази глупачка госпожа Финиган си нямаше и понятие, помисли си разгневен той.

Легна си и понечи да дръпне балдахина около себе си, но точно тогава Шеймъс рече:

— Я кажи... какво *всъщност* се случи оная нощ, когато... е, сам знаеш... когато Седрик Дигъри и така нататък...

Явно беше притеснен, но го гризеше и любопитство. Дийн, който се беше надвесил над куфара си и напразно се опитваше да изтегли един пантоф, замръзна на мястото си и Хари се досети, че той е целият в слух.

— Защо питаш? — подвижна той. — Защо не вземеш като майка си да прочетеш „Пророчески вести“? Там пише всичко, което трябва да знаеш.

— Не си го изкарвай на майка ми — тросна се Шеймъс.

— Ще си го изкарвам на всеки, който ме нарича лъжец — заяви Хари.

— Не ми дръж такъв тон!

— Ще ти държа какъвто си искам тон! — подвижна Хари, толкова вбесен, че грабна от шкафчето магическата пръчка. — Щом ти е толкова неприятно да спиш в едно помещение с мен, иди и помоли Макгонъгол да те премести... тъкмо и скъпата ти майка няма да се безпокои...

— Не забърквай майка ми, Потър!

— Какво става тук?

На прага се беше появил Рон. Погледна с разширени очи Хари, който беше коленичил на леглото с магическа пръчка, насочена към Шеймъс, а после отмести очи и към самия Шеймъс, който стоеше с вдигнати пестници.

— Обижда майка ми! — ревна Шеймъс.

— Какво? — възкликна Рон. — Хари не би го направил, нали познаваме майка ти, много ни харесва...

— Но тогава още не вярваше на всяка дума, написана за мен в тоя парцал, в „Пророчески вести“ — изкрещя колкото му глас държи Хари.

— О, такава ли била работата... — въздъхна Рон и от луничавото му лице се видя, че е разбрал за какво става въпрос.

— Знаете ли? — подвикна разгорещен Шеймъс и изгледа на кръв Хари. — Прав е, не искам да спя занапред в едно помещение с него, той е луд.

— Ти не си наред, Шеймъс — отвърна Рон, чийто уши бяха почервенели, сигурен знак за надвиснала опасност.

— Кой, аз ли не съм наред? — ядоса се още повече Шеймъс, който за разлика от Рон ставаше все по-блед. — Вярваш на всички небивалици, дето ти ги разправя за Ти-знаеш-кого, смяташ, че казва истината, нали?

— Да — отсече гневно Рон.

— Тогава и ти си луд — оповести погнусен Шеймъс.

— А, така значи! Колкото и да ти е неприятно, мой човек, освен луд съм и префект! — озъби се Рон и забучи пръст в гърдите му. — Мери си думите, ако не искаш да те накажа.

Известно време Шеймъс изглеждаше така, сякаш е решил, че наказанието може и да си заслужава, стига да си каже всичко, което му се върти в главата. После обаче изсумтя презрително, завъртя се кръгом, метна се на леглото и дръпна балдахина толкова силно, че той се откачи и се свлече на прашна купчина върху пода. Рон прониза с изпепеляващ поглед Шеймъс и премести очи към Дийн и Невил.

— И вашите ли имат нещо против Хари? — попита той войнствено.

— Моите родители са мъгли, приятелю — сви рамене Дийн. — Не знаят за никакви умрели в „Хогвортс“, не съм чак толкова смотан, че да им разправям.

— Не познавате майка ми, ще откопчи каквото си поиска от когото си поиска — подвикна му Шеймъс. — Пък и твоите родители не получават „Пророчески вести“. Няма и представа, че директорът ни е бил изгонен от Магисъбора и от Международната конфедерация на магьосниците, защото вече му хлопа дъската...

— Баба пък твърди, че това са врели-некипели — намеси се и Невил. — Смята, че не Дъмбълдор, а ония в „Пророчески вести“ са превъртели. Отказа се от абонамента. Ние вярваме на Хари — оповести протичко той. Покатери се на леглото и придърпа чак до брадичката си завивките, откъдето погледна обещено Шеймъс. — Баба ми винаги е твърдяла, че рано или късно Ти-знаеш-кой ще се завърне. Според нея, щом Дъмбълдор е казал, че той се е върнал, значи наистина се е върнал.

Хари усети как го обзема чувство на благодарност към Невил. Останалите продължиха да мълчат. Шеймъс извади магическата пръчка, върна балдахина на мястото му и изчезна зад него. Дийн също си легна, претърколи се върху кревата и се умълча. Невил, който очевидно също нямаше какво да добави, загледа прехласнат своето кактусче, осветено от луната.

Рон заснова край леглото и се зае да си реди вещите, а Хари се отпусна върху възглавниците. Беше разтърсен от разправията с Шеймъс, когото винаги бе харесвал много. Колцина ли още щяха да подмятат, че лъже и е полудял?

Дали и Дъмбълдор беше страдал по същия начин цяло лято — първо го бяха изхвърлили от Магисъбора, а после и от Международната конфедерация на магьосниците. Дали толкова време не се беше свързал с Хари именно защото му беше ядосан? В края на краищата и двамата бяха в едно и също положение: Дъмбълдор беше повярвал на Хари и бе оповестил първо пред цялото училище, а после и пред всички магьосници неговата версия за случилото се. Който смяташе Хари за лъжец, щеше да обвини и Дъмбълдор, че също лъже или е изкуфял...

„Накрая ще разберат, че сме били прави“, помисли си сломен Хари, когато Рон също си легна и угаси последната запалена свещ в спалното помещение. Но докато това стане, колко ли още нападки като тези, отправени му от Шеймъс, щеше да понесе?

[1] „Кенмеър Кестрелс“ — „Кенмеърски керкенези“ (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

ПРОФЕСОР ТМБРИДЖ

На другата заран Шеймъс се облече светкавично и изхвърча от спалното помещение още преди Хари да си е обул и чорапите.

— Сигурно е решил, че ако стои дълго с мен в една стая, ще вземе и той да откачи — подметна високо Хари точно когато полите на мантията на Шеймъс се скриха от поглед.

— Не му обръщай внимание, Хари — смънка Дийн и метна чантата си на рамо, — той просто е...

Но явно не знаеше как точно да опише Шеймъс, защото замълча смутен и също излезе.

Невил и Рон погледнаха Хари така, все едно му казват: „Какво му се връзваш, нека той да му мисли“, това обаче не бе кой знае каква утеха. Колко ли още такива подмятания щеше да изтърпи?

— Какво се е случило? — попита пет минути по-късно Хърмаяни, като настигна в общата стая Хари и Рон, които отиваха на закуска. — Изглеждате направо... Я вижте!

Тя се вторачи в дъската за съобщения, където се беше появила голяма обява:

МИЛИОНИ ГАЛЕОНИ

Джобните пари все не покриват нуждите ви?

Искате да припечелите злато?

Свържете се в общата стая на „Грифиндор“ с Фред и Джордж Уизли, ако искате да получите лека работа, на която да се посветите почти безболезнено в свободното си време.

(Със съжаление ви уведомяваме, че кандидатите сами поемат всички рискове.)

— Това вече е прекалено! — отсече свъсена Хърмаяни и махна обявата, която Фред и Джордж бяха лепнали върху съобщението с датата на първото за тази учебна година посещение в Хогсмийд, което щеше да се състои през октомври. — Трябва да поговорим с тях, Рон.

Той я погледна стреснато.

— Защо?

— Защото сме префекти! — напомни Хърмаяни, докато се прекатерваха през дупката зад портрета. — Точно ние трябва да възпираме подобни безобразия!

Рон не каза нищо, ала Хари се досети по изражението му, че не изгаря от желание да възпира Фред и Джордж.

— Та... какво се е случило, Хари? — поде Хърмаяни, докато слизаха по стълбището, покрай което висяха портрети на стари магьосници, толкова погълнати от разговора си, че не им обърнаха никакво внимание. — Виждаш ми се много ядосан.

— Шеймъс смята, че Хари лъжел за Ти-знаеш-кого — обясни набързо Рон, понеже Хари не отговори.

Хари очакваше Хърмаяни да го защити възмутена, обаче тя само въздъхна тежко.

— Да... и Лавендър е на същото мнение — сподели мрачно.

— Значи двете сте си побъбрили дали съм най-големият гадняр, който се скъсва да лъже и вечно гледа да е център на вниманието — избухна Хари.

— Нищо подобно — възрази спокойно Хърмаяни. — Дори й казах да си държи затворена голямата гадна уста. Но ще бъде много мило от твоя страна, Хари, да не се нахвърляш непрекъснато върху Рон и мен, защото, ако случайно не си забелязал, ние сме на твоя страна.

Известно време всички мълчаха.

— Извинявай — пророни тихо Хари.

— Няма нищо — отвърна Хърмаяни с достойнство. Сетне поклати глава. — Не помните ли какво каза Дъмбълдор на пиршеството в края на миналата учебна година?

Хари и Рон я погледнаха озадачено и тя пак въздъхна тежко.

— За Вие-знаете-кого. Дъмбълдор каза: той е „способен да сее раздор и вражди. Ние можем да се противопоставим само с не помалко силни връзки на приятелство и доверие...“

— Как помниш такива неща? — попита я Рон с възхищение в погледа.

— Слушам внимателно, Рон — отвърна някак рязко Хърмаяни.

— И аз слушам, но не бих могъл да ти кажа какво точно...

— Важното в случая е, че Дъмбълдор говореше именно за това — подчерта на висок глас Хърмаяни. — Вие-знаете-кой се е завърнал само преди два месеца, а ние вече се караме помежду си. Разпределителната шапка предупреди за същото: бъдете сплотени, бъдете единни...

— Снощи Хари го каза добре — прекъсна я Рон. — Ако това означава да си другаруваме със слидеринци, *няма да го бъде!*

— Все пак според мен е жалко, че не се стремим към повече единство с останалите три дома — заяви сърдито Хърмаяни.

Бяха слезли в долния край на мраморното стълбище. През Входната зала се нижеха неколцина ученици от „Рейвънклоу“ — още щом зърнаха Хари, се скупчиха един до друг, сякаш изплашени, че той може да ги нападне.

— Точно така, трябва да направим всичко по силите си да сме приятели с такива като тия тук — посочи ги подигравателно Хари.

Влязоха след тях в Голямата зала и машинално погледнаха към масата на учителите. Професор Гръбли-Планк си бърбеше с преподавателката по астрономия професор Синистра, а Хагрид отново не се виждаше никакъв. Омагьосаният таван горе сякаш отразяваше настроението на Хари — беше тъжен и сив като дъждовен облак.

— Дъмбълдор дори не спомена колко ще стои тук тая Гръбли-Планк — отбеляза той, докато вървяха към масата на грифиндорци.

— Може би... — подхвана замислена Хърмаяни.

— Какво „може би“? — попитаха в хор Хари и Рон.

— Ами... може би не е искал да привлича излишно вниманието върху отсъствието на Хагрид.

— Как така да не привлича излишно вниманието? — попита почти през смях Рон. — Като че ли може някой да не е забелязал.

Но преди Хърмаяни да е отговорила, при Хари дойде високо чернокожо момиче с дълга коса, наплетена на ситни плитчици.

— Здравей, Анджелина.

— Здравсти — отвърна бързо тя, — добре ли прекара лятото? — И без да дочака отговор, добави: — Знаеш ли, направиха ме капитан на

куидичния отбор на „Грифиндор“.

— Браво на теб — рече Хари и ѝ се усмихна, като си помисли, че нейните наставления няма да са чак толкова досадни, каквито бяха на Оливър Ууд, а това беше напредък.

— Е, благодаря ти... Сега, когато Оливър вече не е в отбора, ни трябва нов пазач. В петък в пет часа ще избираме човек, искам да се яви целият отбор, чу ли? Да видим с кого ще се сработим най-много.

— Добре — рече Хари.

Анджелина му се усмихна и се отдалечи.

— Съвсем бях забравила, че Оливър е завършил вече — каза някак между другото Хърмаяни, след което седна до Рон и придърпа чиния с препечени филийки. — Сега отборът сигурно вече няма да бъде същият.

— Сигурно — съгласи се с нея Хари и се настани срещу тях. — Беше добър пазач...

— Е, няма да е зле да се влее малко свежа кръв — подметна Рон.

С крясък и шумолене на криле през прозорците влетяха стотици сови. Закръжиха над Голямата зала и се спуснаха, за да предадат на получателите писмата и колетите и да поръсят закусващите ученици с капчици вода — навън явно валеше като из ведро. Хедуиг не се виждаше никъде, ала Хари не се изненада, защото си пишеше само със Сириус, а се съмняваше той да има да му съобщава нещо, все пак се бяха разделили едва преди денонощие. Хърмаяни обаче се видя принудена да отмести бързо чашата с портокалов сок, за да направи място на едра, мокра до кости улулица, понесла в човка подгизнал брой на „Пророчески вести“.

— Защо изобщо си го поръчваш? — попита подразнен Хари, понеже се беше сетил за Шеймъс, а Хърмаяни пусна един кнут в кожената кесийка, прикрепена към крачето на совата, която отново политна. — Аз се отказах... само глупости пишат.

— Не е зле да знаеш какво казва врагът — отбеляза мрачно Хърмаяни, след което разгъна вестника, скри се зад него и се показва чак когато Хари и Рон вече бяха приключили със закуската. — Няма нищо — рече тя лаконично, после сгъна на руло вестника и го остави до чинията си. — Нито за теб, нито за Дъмбълдор.

Професор Макгонъгол минаваше покрай масата и раздаваше учебната програма за срока.

— Вижте, моля ви се, какво имаме днес! — простена Рон. — История на магията, двоен час по отвари, пророкуване и двоен час по защита срещу Черните изкуства... Бинс, Снейп, Трелони и оная Ъмбридж, всичките закуп в един-единствен ден! Дано Фред и Джордж по-бързо доусъвършенстват льготийките...

— Дали не ме лъжат ушите? — възкликна Фред, който пристигна заедно с Джордж и се смести на пейката до Хари. — Само това оставаше, префектите в „Хогуортс“ да умуват как да избягат от час.

— Виж какво имаме днес! — проплака вкиснат Рон и пхна програмата с часовете под носа на Фред. — Това е най-гадният понеделник в живота ми.

— Така си е, братле — съгласи се Фред, след като хвърли един поглед върху програмата. — Ако искаш, ще ти продам малко от дражетата „Кръв от нослето“, на сметка ще ти излязат, почти без пари.

— Как така... почти без пари? — усъмни се Рон.

— Ами така, ще ти тече кръв, докато станеш на шушулка, понеже още не сме изобретили лек — поясни Джордж и си взе от пушената риба.

— Благодаря, но... — замисли се Рон и прибра програмата в джоба си, — всъщност май е по-добре да си ида на часовете.

— Понеже стана дума за тия ваши „Кутийки с льготийки“ — намеси се Хърмаяни и погледът ѝ заблестя, когато го впи във Фред и Джордж, — нямате право да лепите съобщения върху грифиндорската дъска, че набирате доброволци за опитите си.

— Кой го казва? — учуди се Джордж.

— Аз — отвърна Хърмаяни. — И Рон.

— А, мен не ме намесвай — побърза да възрази Рон.

Хърмаяни го изгледа разгневена. Фред и Джордж се подсмихнаха.

— Не след дълго ще ми запееш друга песен, Хърмаяни — предупреди Фред и си намаза една от кифличките с цял тон масло. — Започваш пети курс, нищо чудно и ти да приплачеш за нашите „Кутийки с льготийки“.

— И защо точно в пети курс ще са ми нужни вашите льготийки? — запита го Хърмаяни.

— Защото в пети курс ще се явяваш на изпити за СОВА — поясни Джордж.

— И какво от това?

— Как какво, изпити са това! Ще има да ви юркат, та свят ще ви се завие — отбеляза със задоволство Фред.

— Щом наближиха изпитите за СОВА, половината от нашия курс се натръшкаха болни — добави радостно Джордж. — То не бяха сълзи, то не бяха нервни пристъпи... Патриша Стимпсън все припаднаше...

— Пък Кенет Таулър се изприщи целият, помниш ли? — каза Фред, отдал се и той на спомени.

— Понеже ти му пусна в пижамата пъпкопрахче — напомни другият близък.

— Да, бе, вярно — ухили се Фред. — Изхвърча ми от главата... може ли човек да помни всичко!

— При всички положения пети курс си е същински кошмар — допълни Джордж. — Най-малкото, ако искаш да се представиш добре на изпитите. Ние с Фред ги избутахме криво-ляво.

— Да, да, друг път сте ги избутали... и двамата взехте само по три от изпитите — напомни Рон.

— Вярно си е — потвърди безгрижно Фред. — Но сме на мнение, че бъдещето ни се простира извън научната сфера.

— Дори обмисляхме не на шега дали изобщо да започваме седми курс — оповести бодро Джордж, — особено след като вече...

Но той млъкна наред изречението, прекъснат от предупредителния поглед на Хари, който се бе досетил, че Джордж ще се похвали как той им е дал всички пари от наградата си на Тримагическия турнир.

— Така де, особено след като вече взехме три от изпитите за СОВА — побърза той да се поправи. — За какво ни е притрябвал ТРИТОН? После обаче решихме, че мама няма да го преживее, ако зарежем училището точно сега, когато се окажа, че Пърси е най-големият гадняр на света.

— Но докато сме последен курс тук, няма да си пилеем времето — добави Фред и огледа с обич Голямата зала. — Ще го използваме, за да направим малко пазарно проучване. Ще проверим какво очаква да намери в една шегобийница средностатистическият ученик в „Хогуортс“, ще анализираме внимателно резултатите и ще произвеждаме стоки, за които има търсене.

— Но откъде ще вземете злато, за да отворите шегобийница? — попита скептично Хърмаяни. — Трябва да си набавите всички съставки и материали... ще имате нужда и от помещение...

Хари не поглеждаше близнаците. Лицето му беше пламнало и той нарочно изтърва вилицата и се пхна да я търси под масата. Чу как горе Фред заявява:

— Хърмаяни, не ни задавай въпроси, за да не ти отговаряме с лъжи. Хайде, Джордж, ако отидем по-рано, току-виж сме пласирали преди билкологията някой и друг чифт разтегателни уши.

Хари се показва изпод масата и видя как Фред и Джордж се отдалечават, всеки понесъл цяла купчинка препечени филийки.

— Това пък какво означава? — възкликна Хърмаяни и премести поглед от Хари към Рон. — „Не ни задавай въпроси...“ Дали вече не са намерили отнякъде пари за шегобийницата?

— И аз се питам същото — сподели Рон, сбърчил чело. — Това лято ми купиха комплект нови официални мантии, направо недоумявам откъде са взели галеони...

Хари реши, че е крайно време да насочи разговора в друга, безопасна посока.

— Как мислите, дали тази година наистина ще ни бъде чак толкова трудно? Заради изпитите?

— О, да — отговори Рон. — Няма начин да не е трудно. Изпитите за СОВА са си важни, от тях зависи за каква работа можеш да кандидатстваш после и така нататък. Бил ми каза, че сме щели да имаме и професионални консултации, така че догодина да посочим на кои от изпитите за ТРИТОН ще се явим.

— А знаете ли какви искате да станете след „Хогуортс“? — попита ги Хари подир малко, вече след като излязоха от Голямата зала и се отправиха към кабинета по история на магията.

— Не съвсем — призна си Рон. — Освен че...

Той погледна някак плахо.

— Освен че...? — подкани го Хари.

— Че ми изглежда страхотно да си аврор — призна си на мига Рон.

— Така е наистина — подкрепи го разпалено Хари.

— Но аврорите са, така да се каже, избраници — допълни Рон. — Трябва да си невероятно добър. А ти, Хърмаяни?

— Още не знам — рече тя. — Но искам да се занимавам с нещо истински значимо.

— Че не е ли значимо да си аврор! — възкликна Хари.

— Разбира се, че е, ала има и други стойностни неща — отбеляза замислено момичето. — Ако можех да разгърна дейността на СМРАД...

Хари и Рон се постараха да не се споглеждат.

По всеобщо мнение историята на магията бе най-скучният предмет в магическия свят. Преподаваше им го един дух бродник, професор Бинс, който с монотонния си глас ломотеше толкова приспивно, че човек се унасяше най-много до десет минути, а в топло време и за пет. Провеждаше часовете все по един и същ начин — говореше, без да спира, а те си записваха, или по-скоро зяпаха сънено някъде в пространството отпред. В края на годината Хари и Рон си взимаха изпита благодарение на това, че преписваха записките на Хърмаяни и учеха по тях — както личеше, единствена тя бе в състояние да устои на приспивната мощ в гласа на Бинс.

Този час трябваше да изтърпят четирийсет и пет минутното му мърморене за Великанските войни. През първите десет минути Хари чу достатъчно, та да отсъди разсеяно, че друг учител би могъл да изложи материала и по-интересно, после обаче се заплесна и посвети останалото време на морския шах, на който заедно с Рон поиграха отстрани на пергамента, докато Хърмаяни ги попоглеждаше сърдито с крайчеца на окото.

— Какво ли ще правите, ако тази година не ви дам бележките си — подметна тя хладно, след като излязоха в междучасие, а Бинс напусна класната стая, промушвайки се през черната дъска.

— Ще ни скъсат на изпита за СОВА, ето какво — отвърна Рон. — Ако искаш да ти тежи на съвестта, Хърмаяни...

— Просите си го — тросна му се тя. — Дори не опитвате да слушате Бинс, нали?

— Напротив, опитваме се! — възмути се Рон. — Но нямаме твоя ум, памет и концентрация, просто си по-умна от нас... и не е хубаво все да ни го натякваш.

— Не ми излизайте с този номер! — отсече Хърмаяни, но изглеждаше донякъде умиловивена, докато вървеше пред тях през мокрия двор.

Стелеше се лека мъгла, ръмеше и фигурите на учениците, застанали на групички из двора, изглеждаха някак размазани. Хари, Рон и Хърмаяни се усамотиха под един балкон, откъдето капеше вода, вдигнаха яките, за да се предпазят от септемврийския студ, и взеха да обсъждат с каква ли задача ще ги посрещне Снейп в първия час за тази година. Накрая се съгласиха, че със сигурност ще им даде нещо изключително трудно, та да ги стресне до смърт след двумесечната ваканция. Точно тогава иззад ъгъла се показва някой, който се отправи към тях.

— Здравей, Хари!

Беше Чо Чан и — което бе най-странно — отново бе сама. Наистина изглеждаше твърде необичайно, защото тя винаги бе наобиколена от цяла групичка кикотещи се момичета. Хари си припомни колко се беше измъчил, докато се опитваше да я издебне сама и да я покани на Коледния бал.

— Здравсти — поздрави и той и усети как пламва.

„Добре че този път поне не съм залян със смрадлив сок“, каза си. Чо явно си мислеше, горе-долу, същото.

— Значи си махнал онова нещо?

— Да — потвърди Хари и се помъчи да се усмихне, сякаш споменът за последната им среща е по-скоро забавен, отколкото унизителен. — Е, как... как прекара лятото?

Едва изрекъл въпроса, и съжали: Седрик беше приятелят на Чо и споменът за смъртта му вероятно ѝ беше развалил ваканцията, както бе съсипал неговата. Лицето ѝ помръкна едва забележимо, но въпреки това тя рече:

— О, добре... Нали знаеш...

— Това тук да не е значка на „Тътшил Торнадос“? — намеси се внезапно Рон и посочи мантията на Чо, върху която се мъдреше небесносиня значка, украсена с два златни инициала „Т“. — Да не си от тях?

— Да, от тях съм — потвърди Чо.

— И откога така, открай време или откакто започнаха да побеждават? — подметна Рон с упрек, който се стори неуместен на Хари.

— Откакто навърших шест години, винаги съм била от „Тътшил Торнадос“ — отвърна хладно момичето. — Е, хайде... до скоро, Хари.

Чо се отдалечи. Хърмаяни изчака тя да стигне до средата на двора и се нахвърли на Рон.

— Толкова си нетактичен!

— Аз? Попитах я само дали...

— Не видя ли, че искаше да си поговори насаме с Хари?

— Е, и? Да си е говорила, никой не ѝ е пречил...

— И какво те прихвана да се заяждаш за отбора ѝ по квидич?

— Да се заяждам ли? Изобщо не съм се заяждал, само...

— Какво *значение* има дали е от „Торнадос“!

— Има, има... половината от хората, които движат с такива значки, са ги купили миналия сезон...

— И какво от това?

— Такова, че не са истински запалянковци, ами са се присламчили към победителите...

— Звънецът — оповести глухо Хари, защото Рон и Хърмаяни се караха прекалено силно, та да го чуят.

Заяждаха се през целия път към подземие на Снейп и Хари разполагаше с достатъчно време, за да заключи, че с Невил и Рон от двете му страни ще извади голям късмет, ако успее да поговори и две минути с Чо, без после да му се иска да се махне завинаги от страната.

Когато се наредиха на опашката, извила се пред класната стая на Снейп, Хари си мислеше, че все пак именно Чо е решила да дойде и да го заговори. Тя беше момичето на Седрик, преспокойно можеше и да го намрази, задето е излязъл жив от Тримагическия лабиринт, а Седрик е загинал, въпреки това му говореше съвсем дружелюбно и с нищо не намекваше, че го мисли за луд и за лъжец и по някакъв ужасен начин за виновен за гибелта на Седрик... точно така, тя сама беше дошла и го беше заприказвала, и то за втори път от два дни... при тази мисъл Хари се поободри. Дори злокобното скърцане, с което вратата в подземие на Снейп се отвори, не погуби надеждата, надигнала се като пъстроцветно сапунено мехурче в гърдите му. Влезе след Рон и Хърмаяни в класната стая и ги последва към масата в дъното, където обикновено седяха, без да обръща внимание на съскането и гневните подмятания и на двамата.

— Тишина — нареди ледено Снейп и затвори след себе си вратата.

Всъщност не се налагаше да въдворява ред: още щом чу как вратата се затръшва, класът се усмири и всяка суетня секна. Беше достатъчно Снейп само да се появи, за да замълчат всички.

— Преди да започнем днешния урок — подхвана преподавателят, като се носеше със свистяща мантия към катедрата и ги оглеждаше един по един свирепо, — смятам за уместно да напомня, че през юни ще се явите на важен изпит, на който ще покажете доколко сте усвоили състава и приложението на магическите отвари. В курса ви безспорно има някои малоумници, въпреки това се надявам да изкарате на изпита за СОВА поне „Приемлив“, за да не си навлечете... гнева ми. — Погледът му се спря на Невил, който преглътна притеснен. — Догодина мнозина, разбира се, вече няма да учат при мен — продължи Снейп. — В класа по отвари за ниво ТРИТОН взимам само най-добрите, което ще рече, че с някои от вас със сигурност ще се сбогуваме.

Той впери очи в Хари и устните му се изкривиха в презрителна усмивка. Момчето отвърна на погледа му — злорадстваше, че след пети курс може да се откаже от отварите.

— Но преди щастливия миг на раздялата ни предстои да бъдем заедно още една година — каза тихо Снейп, — затова, независимо дали сте решили да покажете уменията си и в ТРИТОН, ви съветвам да съсредоточите всички усилия, за да отговорите на високите изисквания, които представям пред всички свои ученици, явили се за СОВА. Днес ще приготвим отвара, която често се появява на изпита за „Специалист по особена възшебническа активност“: лек за спокойствие, разсейващ тревогата. Обаче ви предупреждавам, че ако не боравите предпазливо със съставките, ще обречете човека, изпил отварата, на дълбок и понякога непробуден сън, затова внимавайте много какво правите. — Отляво на Хари Хърмаяни бе изопнала още повече гръб и слушаше крайно съсредоточено. — Съставките и рецептата — Снейп замахна с магическата пръчка — са на черната дъска. — (Те се появиха върху нея.) — Ще намерите всичко необходимо — той замахна още веднъж с пръчката — в шкафа. — (Вратата на въпросния шкаф зейна широко.) — Разполагате с час и половина... започвайте.

Точно както бяха предположили Хари, Рон и Хърмаяни, Снейп едва ли можеше да им възложи по-трудна и досадна отвара.

Съставките трябваше да се пускат в котела в строго определена последователност и количества, сместа трябваше да се разбърка точно определен брой пъти първо по посока на часовниковата стрелка, сетне и обратно, огънят, на който тя щеше да къкри, трябваше да бъде намален до точно определена степен и точен брой минути, преди да се добави последната съставка.

— Сега над отварата ви трябва да се вие лека сребриста пара — провикна се Снейп, когато до края на часа оставаха десет минути.

Целият плувнал в пот, Хари огледа отчаяно подземие. Над неговия котел се кълбеше гъста тъмносива пара, а отварата на Рон пък бълваше зелени искри. Шеймъс разръчкваше трескаво с магическата пръчка пламъците под котела си, които вече угасваха. Затова пък отварата на Хърмаяни бе покрита с леки сребристи изпарения и докато минаваше шеметно покрай нея, забол в земята гърбавия си орлов нос, Снейп не каза нищо, което означаваше, че не е намерил за какво да се заяде. Затова пък спря при котела на Хари и се втренчи в него с ужасната си ехидна усмивка.

— Какво е това, Потър?

Слидеринците тутакси наостриха уши в предната част на класната стая — умираха си да слушат как Снейп се заяжда с Хари.

— Лек за спокойствие — отвърна притеснен Хари.

— Кажи ми, Потър — изсъска Снейп, — ти знаеш ли да четеш?

Драко Малфой прихна.

— Да, знам — отговори Хари и стисна с все сила магическата си пръчка.

— Прочети ми тогава третия ред от указанията.

Хари присви очи срещу черната дъска — сред разноцветните изпарения, изпълнили подземие, не бе никак лесно да разчете написаното върху нея.

— „Добавете стрит на прах лунен камък, разбъркайте три пъти по посока, обратна на часовниковата стрелка, оставете да къкри седем минути, сетне добавете и две капки настойка от чемерика.“

Сърцето на Хари се сви. След като беше оставил отварата да къкри точно седем минути, той бе преминал направо към следващия ред от указанията, без да добави настойката от чемерика.

— Направи ли всичко, посочено в третия ред, Потър?

— Не — отвърна едва чуто той.

— Моля?

— Не — повтори Хари вече по-силно. — Забравил съм чемериката.

— Знам, че си я забравил, Потър, което ще рече, че тая бърканица не става за нищо. *Еванеско!*

Отварата на Хари изчезна и той остана да стои като последния глупак край празния котел.

— Който е успял да прочете напътствията, да сипе малко от отварата в стъкленица, да й сложи етикет с отчетливо написаното си име и да я донесе на катедрата за проверка — нареди Снейп. — Домашно за четвъртък: трийсетсантиметрово съчинение за свойствата на лунния камък и приложението му в направата на отвари.

Докато останалите пълнеха стъклениците, Хари си прибираше нещата, побеснял от яд. Неговата отвара не беше по-лоша от отварата на Рон, която сега вонеше на развалени яйца, нито от бъркоча на Невил, твърд като току-що забъркан цимент, та се наложи Невил да го чегърта от стените на котела, въпреки това само Хари щеше да получи слаба оценка. Пъхна магическата пръчка обратно в чантата, седна тежко на чина и загледа как понесли пълните си, запушени с тапи стъкленички, всички се нижат покрай катедрата на Снейп. Щом звънецът най-сетне удари, Хари изхвърча пръв от подземие то и вече обядваше, когато Рон и Хърмаяни дойдоха при него в Голямата зала. Таванът изглеждаше още помрачен и сив, отколкото беше сутринта. По високите прозорци шибаше дъжд.

— Не е справедливо! — започна да го утешава Хърмаяни, след като седна до него и си сипа от овчарския пай^[1]. — Твоята отвара не беше по-лоша от отварата на Гойл... когато той сипа в стъкленицата от дивотията, която бе забъркал, тя се разплиска и му подпали мантията.

— Е, някога Снейп да се е отнасял справедливо към мен? — отвърна Хари, забол поглед в чинията си.

И тримата замълчаха — знаеха, че непримиримата вражда между Снейп и Хари е припламнала още в мига, когато Хари е стъпил в „Хогвортс“.

— Пък аз си мислех, че тая година може би ще се държи малко по-сносно — отбеляза разочарована Хърмаяни. — В смисъл, че... е, сами се досещате. — Тя се огледа предпазливо, и от двете им страни

имаше по пет-шест празни стола, покрай масата не минаваше никой.
— В смисъл, че е член на Ордена и така нататък.

— Отровните гъби не си менят точките — отбеляза мъдро Рон.
— А и открай време си мисля, че е лудост от страна на Дъмбълдор да се довери не на друг, а на Снейп! Има ли изобщо доказателства, че някога е престава да служи на Вие-знаете-кого?

— Според мен Дъмбълдор вероятно разполага с куп доказателства, нищо че не ги е споделил с теб, Рон — озъби се Хърмаяни.

— О, престанете вече! — ядоса се Хари, когато Рон понечи да се заяде с Хърмаяни. И двамата застинаха, явно се бяха засегнали. — Няма ли край това нещо? — продължи Хари. — Непрекъснато се карате, направо ще ме побъркате.

Заряза овчарския пай, метна ученическата чанта на рамо и ги остави да си седят на масата.

Тръгна нагоре по мраморното стълбище, като изкачваше по две стъпала наведнъж, и се размина с доста ученици, бързащи за обяд. Гневът му, избухнал толкова внезапно, продължаваше да бушува, споменът за стъписаните лица на Рон и Хърмаяни му носеше дълбоко удовлетворение. „Така им се пада — помисли той, — като се карат през цялото време... наистина да полудее човек...“

На една от стълбищните площадки подмина големия портрет на рицаря сър Кадоган, който извади от ножницата меч си и го размаха настървено към момчето, то обаче не му обърна внимание.

— Я ела насам, краставо псе! Изправи се и се бий! — ревна сър Кадоган иззад забралото, Хари обаче си продължи нататък и тогава рицарят се опита да го последва, като прескочи в съседната картина, ала там получи отпор от обитателя ѝ — разярен грамаден вълкодав.

До края на обедната почивка Хари седя сам-самичък под капака на пода навръх Северната кула. Така че щом звънецът би, той пръв се изкачи по сребристата стълбичка, водеща в класната стая на Сибила Трелони.

След отварите Хари мразеше най-много часовете по пророкуване, главно заради навика на професор Трелони да предрича поне веднъж седмично преждевременната му смърт. Цялата омотана в шалове и окичена с лъскави огърлици, тъничката преподавателка му приличаше на някакво насекомо, понеже очилата увеличаваха

неимоверно очите ѝ. Когато Хари влезе в стаята, завари Трелони да реди по масичките с вретенообразни крака, с каквито помещението беше претъпкано, опърпани томове в кожени подвързии, ала светлината от забулените с шалчета лампи и от мъждукащия в камината огън със сладникави благовония бе толкова оскъдна, че преподавателката май и не забеляза момчето, което приседна в здрача. През следващите пет минути дойдоха и другите от класа. Рон се показва от капака на пода, огледа се внимателно, зърна Хари и се устреми право към него, всъщност не съвсем направо, защото трябваше да криволичи между масичките, столовете, табуретките и тумбестите възглавници за сядане.

— Ние с Хърмаяни вече не се караме — оповести той и се намести до Хари.

— Браво на вас — изсумтя Хари.

— Но Хърмаяни каза, че няма да е зле, ако престанеш да си изливаш гнева върху нас — подметна Рон.

— Изобщо не си...

— Само ти предавам думите ѝ — прекъсна го приятелят му. — Но според мен тя е права. Какво сме ти виновни ние, че Шеймъс и Снейп се държат така с теб!

— Изобщо не съм казвал, че...

— Добър ден — поздравя напевно със своя мистериозен глас професор Трелони и Хари млъкна, отново подразнен и донейде засрамен от себе си. — Добре дошли отново в часовете по пророкуване. През ваканцията следих, разбира се, изключително внимателно вашите съдби и се радвам, че всички сте се завърнали здрави и читави в „Хогвортс“, както всъщност и знаех, че ще се случи. На масите пред вас ще намерите екземпляри от „Съновника“ на Иниго Имаго. Тълкуването на сънищата е сред най-важните начини за предсказване на бъдещето и е твърде вероятно да ви се падне на изпита за СОВА. Макар и лично аз да съм на мнение, че и да си вземете изпита, и да ви скъсат, няма никакво значение, когато става въпрос за свещеното изкуство на пророкуването. Стига да имате Виждащо око, не е важно какви свидетелства и бележки ще получите. Въпреки това директорът държи да се явите на изпита, ето защо...

Гласът ѝ малко по малко заглъхна, сякаш за да се уверят всички, че професор Трелони поставя предмета си над такива изтъркани

делнични неща като изпитите.

— Отворете, ако обичате, на предговора и прочетете какво твърди Имаго за тълкуването на сънищата. После се разделете по двойки. Използвайте „Съновника“, за да разтълкувате най-скорошните си сънища. Започвайте.

Имаше само едно хубаво нещо — че часът не беше двоен. Докато изчетат увода, за тълкуване на сънища им бяха останали едва десетина минути. Дийн, който седеше на масата до Хари и Рон, се падна в една двойка с Невил и той тутакси се впусна да обяснява надълго и нашироко как му се присънил кошмар, в който някакви грамадански ножици се разхождали, издокарани с най-хубавата шапка на баба му, а Хари и Рон се спогледаха мрачно.

— Аз не си помня сънищата — отсече Рон, — ти кажи някой.

— Е, все помниш поне един — рече нетърпеливо Хари.

Нямаше намерение да разказва на никого сънищата си. Знаеше прекрасно какво означава кошмарът с гробището, който постоянно му се присънваше, не беше нужно да му го обясняват Рон, професор Трелони, нито пък глупавият „Съновник“.

— Оная нощ сънувах, че играя квидич — спомни си Рон със сбърчено чело. — Какво според теб означава това?

— Вероятно че ще те изяде гигантска ружа, нещо от този род — отсъди Хари и запрелиства без капчица интерес „Съновника“.

Беше му невероятно скучно, докато четеше в него откъслеци от сънища, и съвсем се умърлуши, когато професор Трелони им даде за домашно в продължение на цял месец да си водят дневник на всичко, което са сънували. След звънеца тръгна да се спуска по стълбичката пред Рон, който роптаеше на висок глас:

— Разбираш ли колко много домашни имаме вече? Бинс иска да му пишем половинметрово съчинение за Великанските войни, Снейп пък ни поръчва трийсет сантиметра домашно за свойствата на лунния камък, сега и Трелони ни натресе този месечен дневник на сънищата! Фред и Джордж се оказаха прави за годината на СОВА, нали? Дано и оная Ъмбридж не ни даде нещо...

Когато стигнаха до кабинета по защита срещу Черните изкуства, завариха професор Ъмбридж вече да седи зад катедрата — пак беше с мъхестата розова жилетка от предната вечер и с черната кадифена

панделка на темето. Без да иска, Хари отново си представи огромна муха, кацнала доста неразумно върху още по-огромна жаба.

Класът влезе в кабинета, без да вдига шум: професор Ъмбридж все още беше неизвестна величина и никой не знаеше дали няма да се окаже строга и взискателна.

— Е, добър ден! — поздрави тя, когато накрая всички насядаха по местата си.

Неколцина смотолевиха в отговор едно „добър ден“.

— Цъ-цъ-цъ — зацъка професор Ъмбридж. — Така няма да се разберем. Искам да отговаряте с „Добър ден, професор Ъмбридж.“ Още веднъж, ако обичате. Добър ден, ученици!

— Добър ден, професор Ъмбридж — извикаха всички в хор.

— Така по може — отсъди мазно учителката. — Не беше чак толкова трудно, нали? А сега, ако обичате, приберете магическите пръчки и извадете перата.

Мнозина се спогледаха мрачно: думите „приберете магическите пръчки“ никога не вещаеха час, който да е интересен. Хари пхна пръчката обратно в ученическата чанта и извади перото, мастилницата и пергамента. Професор Ъмбридж отвори чантичката си, взе своята пръчка, която бе необичайно къса, чукна рязко по черната дъска и върху нея в миг се появиха думите:

Защита срещу Черните изкуства
Завръщане към основните правила

— И така, предметът ви е бил преподаван откъслечно и непоследователно, нали? — заяви професор Ъмбридж, след което долепи длани точно пред себе си и се извърна към класа. — За съжаление заради постоянното текучество сред преподавателите, мнозина от които явно не са се придържали към учебната програма, одобрена от министерството, вие сте твърде далеч от високите изисквания, които имаме към всички в годината на СОВА. Въпреки това за ваша радост ще ви съобщя, че тези спънки са отстранени. Тази година ще работим по внимателно съставен, одобрен от министерството курс по защитна магия, фокусиран върху теорията. Препишете това, ако обичате.

Тя пак почука по черната дъска — първите думи изчезнаха, за да бъдат заменени от „Цели на курса“:

По време на курса учениците трябва:

1. Да усвоят принципите, залегнали в основата на защитната магия;
2. Да се научат да разпознават обстоятелствата, при каквито могат законно да прилагат защитна магия;
3. Да вместят прилагането на защитната магия в рамките на практиката.

Две-три минути в стаята се чуваше само дращенето на перата по пергамента. След като всички си преписаха трите цели на курса, посочени от професор Ъмбридж, тя попита:

— Има ли всеки от вас екземпляр от „Теория на отбранителната магия“ на Уилбърт Слинкхард?

Класът зашушука в знак на съгласие.

— Я да опитаме отново — подкани професор Ъмбридж. — Когато задавам въпрос, искам да отговаряте с: „Да, професор Ъмбридж“, или „Не, професор Ъмбридж.“ И така, има ли всеки от вас екземпляр от „Теория на отбранителната магия“ на Уилбърт Слинкхард?

— Да, професор Ъмбридж — разнесе се в кабинета.

— Браво на вас — рече преподавателката. — А сега отворете на пета страница и прочетете „Глава първа. Основни правила за начинаещи“. И никой да не говори.

Тя се дръпна от черната дъска и се разположи на стола зад катедрата, след което загледа един по един учениците с подпухналите си жабешки очи. Хари отвори „Теория на отбранителната магия“ на пета страница и зачете.

Беше страшно скучно, почти като в часовете на професор Бинс. Той усети, че не може да се съсредоточи и му се налага да чете реда по десетина пъти, без да разбере нищо освен първите думи. Няколко минути минаха в пълно мълчание. Рон, който седеше до Хари, въртеше разсеяно перото и зяпаше все едно и също място върху страницата.

Хари вдигна очи и видя нещо, което толкова го изненада, че направо го изтръгна от вцепенението.

Хърмаяни дори не беше разгърнала своята „Теория на отбранителната магия“. Беше вдигнала ръка и се бе втренчила в професор Ъмбридж.

Хари не помнеше някога да е пропускала да прочете нещо, което са ѝ възложили, нито да е устоявала на изкушението да разлисти която и да е книга, попаднала ѝ пред очите. Погледна я озадачено, тя обаче само поклати лекичко глава, за да му покаже, че в момента не ѝ е до въпроси, и продължи да гледа немигащо преподавателката, която точно толкова решително се беше извърнала в друга посока.

Минаха още няколко минути и сега вече не само Хари не изпускаше от очи Хърмаяни. Главата, която им бяха възложили да прочетат, бе толкова скучна, че все повече и повече ученици предпочитаха да наблюдават безмълвните опити на Хърмаяни да привлече вниманието на професор Ъмбридж, вместо да се борят с „Основни правила за начинаещи“.

Когато повече от половината клас зяпаше Хърмаяни, а не учебника, професор Ъмбридж изглежда реши, че не може повече да пренебрегва така създадите се обстоятелства.

— Какво има, моето момиче, искате да попитате нещо за главата ли? — обърна се тя към Хърмаяни така, сякаш едва сега я е забелязала.

— Не, не за главата — отвърна Хърмаяни.

— В момента четем — напомни професор Ъмбридж и оголи остриите си зъбки. — Ако имате въпроси за нещо друго, можем да ги разгледаме в края на часа.

— Имам въпрос за вашите цели на курса — уточни Хърмаяни.

Професор Ъмбридж вдигна вежди.

— Как се казвате?

— Хърмаяни Грейнджър — представи се момичето.

— Според мен, госпожице Грейнджър, целите на курса са изложени пределно ясно, достатъчно е да ги прочетете внимателно — каза професор Ъмбридж с подчертано благ глас.

— Не и според мен — заяви упорито Хърмаяни. — Там не пише нищо за *използването* на защитните заклинания.

Настъпи кратко мълчание, доста от учениците се извърнаха и сбърчили чела, загледаха трите цели на курса, които още се мъдреха

върху черната дъска.

— За *използването* на защитните заклинания ли? — повтори професор Ъмбридж и се подсмихна. — Лично аз не си представям, госпожице Грейнджър, в класната стая да възникнат ситуации, при които да се наложи да използваме защитни заклинания. Нали не очаквате да ви нападнат по време на час?

— Ама няма ли да правим магии? — възкликна на висок глас Рон.

— В моите часове, ако някой ученик желае да каже нещо, трябва да вдигне ръка, господин...?

— Уизли — уточни Рон и вдигна рязко ръка.

Професор Ъмбридж се усмихна още по-широко и му обърна гръб. Хари и Хърмаяни тутакси също вдигнаха ръка. Професор Ъмбридж насочи за миг изпъкналите си очи към Хари и се обърна към Хърмаяни.

— Да, госпожице Грейнджър. Искате да питате нещо ли?

— Да — потвърди Хърмаяни. — Смисълът на защитата срещу Черните изкуства е да упражняваме защитните заклинания, нали?

— Вие, госпожице Грейнджър, да не би да сте обучен от министерството квалифициран преподавател? — попита с превзета любезност професор Ъмбридж.

— Не, но...

— В такъв случай се опасявам, че нямате нужната подготовка да решавате какъв е „смисълът“ на един или друг учебен предмет. Новата ни образователна програма е разработена от магьосници, далеч по-зрели и умни от вас. Ще учите за защитните заклинания по безопасен начин и...

— Каква е ползата от това? — провикна се Хари. — Ако ни нападнат, изобщо няма да е безопасно и...

— *Ръката*, господин Потър! — изтананика професор Ъмбридж.

Хари вдигна високо пестник. И този път преподавателката побърза да му обърне гръб, сега обаче още няколко ученици вдигаха ръка.

— А вие как се казвате? — обърна се професор Ъмбридж към Дийн.

— Дийн Томас.

— Е, господин Томас?

— Както каза и Хари, няма да е никак безопасно, ако ни нападнат — рече той.

— Питам още веднъж — поде учителката с дразнещата си усмивка, — нима очаквате да ви нападнат в моите часове?

— Не, но...

Професор Ъмбридж го прекъсна.

— Не че искам да оспорвам системата на преподаване в училището — отбеляза тя и широката ѝ уста се разтегли в не особено убедителна усмивка, — но в тези часове сте били изложени на въздействието на много безотговорни магьосници, наистина много безотговорни, да не говорим пък — подсмихна се гадничко Ъмбридж, — че сте си имали работа и с крайно опасни мелези.

— Ако имате предвид професор Лупин — провикна се ядосано Дийн, — по-добър преподавател не сме имали...

— *Ръката*, господин Томас. Както вече споменах, сте усвоявали заклинания, твърде сложни и неподходящи за възрастовата ви група, които са можели да доведат дори до смъртен изход. Наплашили са ви, втълпили са ви, че едва ли не през ден ще трябва да отбивате набезите на Тъмните сили...

— Няма такова нещо — възрази Хърмаяни, — просто...

— *Не сте вдигнали ръка, госпожице Грейнджър!*

Хърмаяни го направи. Професор Ъмбридж ѝ обърна гръб.

— Доколкото разбрах, предшественикът ми не само е правел пред учениците забранени от закона магии, но и ги е насочвал срещу вас.

— Е, нали се оказа после, че е смахнат — отбеляза разпалено Дийн. — Въпреки това научихме страшно много от него.

— *Не сте вдигнали ръка, господин Томас!* — изписка професор Ъмбридж. — И така, министерството е на мнение, че за да си вземете изпита, е достатъчно да имате и теоретични познания, нали училището е тъкмо за това? Вашето име? — добави тя и се втренчи в Парвати, която тъкмо беше вдигнала ръка.

— Парвати Патил, а в изпита за СОВА по защита срещу Черните изкуства няма ли и практическа част? Не се ли иска от нас да покажем, че знаем как да правим контрапроклетия и други такива неща?

— Стига да сте изучавали достатъчно прилежно теорията, няма причина да не направите заклинанията по време на изпита, когато ще

бъдете под внимателно наблюдение — побърза да изтъкне професор Ъмбридж.

— Без да сме ги упражнявали? — възкликна невярващо Парвати. — Искате да кажете, че ще правим заклинанията за пръв път направо на изпита?

— Повтарям, стига да сте изучавали достатъчно прилежно теорията...

— А каква полза ще имаме от теорията в истинския живот? — провикна се Хари, отново вдигнал високо юмрук.

Професор Ъмбридж го изгледа свирепо.

— Това тук е училище, господин Потър, а не животът — изрече тя тихо.

— Значи от нас не се иска да сме подготвени за онова, което ни чака там?

— Там не ви чака нищо, господин Потър.

— Нима? — рече Хари.

Гневът му, който беше бълбукал цял ден, достигаше точката на кипене.

— Кой, мислите, че ще напада дечица като вас? — попита професор Ъмбридж с ужасно мазния си глас.

— Хmmm, чакайте да помисля... — отвърна уж вгълбен Хари. — Може би... *Лорд Волдеморт*?

Рон зяпна, Лавендър Браун изписка тихичко, Невил направо се свлече от стола си. Преподавателката обаче дори не трепна. Беше се облещила мрачно и самодоволно срещу Хари.

— Отнемам от „Грифиндор“ десет точки, господин Потър.

Класната стая застина в гробовно мълчание. Всеки от учениците гледаше или Ъмбридж, или Хари.

— Нека си изясним някои неща. — Професор Ъмбридж се изправи и долепила ръце с къси дебели пръстчета към катедрата, се надвеси към учениците. — Казали са ви, че от мъртвите се е завърнал някакъв Черен магьосник...

— Той изобщо не е бил мъртъв — викна ядно Хари, — иначе да, наистина се завърна.

— Господин Потър, заради вас домът ви вече бе лишен от десет точки, не утежнявайте още повече положението — изсъска на един дъх преподавателката, без да го поглежда. — Та, както вече отбелязах, са

ви съобщили, че някакъв Черен магьосник отново е на свобода. Това е лъжа.

— НЕ е лъжа — възрази Хари. — Видях го с очите си, сражавах се с него.

— Наказан сте, господин Потър — отсече победоносно професор Ъмбридж. — Утре. В пет следобед. В кабинета ми. Повтарям, *това е лъжа*. Министерството на магията ви уверява, че не ви заплашва никакъв Черен магьосник. Ако още се притеснявате, на всяка цена елате при мен след часовете. Ако някой ви тревожи с измишльотини за прероден Черен магьосник, бих искала да ме уведомите. Тук съм, за да ви помагам. Аз съм ваша приятелка. А сега бъдете така любезни да продължите с четенето. Страница пета, „Основни правила за начинаещи“.

Професор Ъмбридж си седна зад катедрата. Затова пък Хари се изправи. Всички го зяпаха, Шеймъс се бе вторачил в него, колкото уплашен, толкова и възхитен.

— Хари, недей! — прошепна Хърмаяни, за да го спре, и го затегли за ръкава, той обаче се дръпна, та тя да не го достига.

— Значи според вас Седрик Дигъри е умрял от естествена смърт, така ли? — попита с разтреперан глас Хари.

Всички от класа ахнаха, защото никой освен Рон и Хърмаяни не го беше чувал да споменава за случилото се в нощта, когато беше загинал Седрик. Преместиха жадно погледи от Хари към професор Ъмбридж, която бе вдигнала очи и го наблюдаваше, а върху лицето ѝ нямаше дори и следа от престорена усмивка.

— Седрик Дигъри загина при трагична злополука — отсече тя ледено.

— Той беше убит — настоя Хари. Усети, че трепери. Не бе отварял дума за това почти пред никого, най-малко пред трийсетината си съученици, които сега попиваха всяка негова дума. — Волдемор го уби и вие знаете това.

Лицето на професор Ъмбридж си остана непроницаемо. За миг Хари си помисли, че тя ще се разкрещи. Преподавателката обаче изрече мазно и тихо с момичешкото си гласче:

— Елате насам, момчето ми.

Той изрита встрани стола, заобиколи Рон и Хърмаяни и отиде при катедрата. Долови как всички в класа са затаили дъх. Бе толкова

вбесен, че му беше все едно какво ще става оттук нататък.

Професор Ъмбридж извади от дамската си чанта мъничък свитък розов пергамент, разгъна го върху катедрата, топна перото в мастилницата и надвесена така, че Хари да не вижда, написа нещо. Никой и не гъкваше. След малко тя сви пергаментата и го тупна с магическата пръчка: той се запечата самичък, та Хари да не го отвори.

— Занесете го на професор Макгонъгол — заръча професор Ъмбридж и му подаде свитъка.

Без да казва и дума, без да поглежда към Рон и Хърмаяни, той го взе, завъртя се и излезе от класната стая, затръшвайки подире си вратата. Втурна се по коридора, стиснал здраво в ръка бележката за Макгонъгол, но докато завиваше зад ъгъла, се сблъска с училищния полтъргайст Пийвс, дребно създание с широка уста, което се носеше по гръб из въздуха и жонглираше с няколко мастилници.

— Я, кого виждат очите ми, нашия Потър! — изкряска Пийвс и изпусна две от мастилниците, те паднаха на земята, счупиха се и опръскаха с мастило стените, а Хари отскочи с ядно ръмжение назад.

— Разкарай се оттук, Пийвс.

— А, шантавелкото е сърдит — подметна полтъргайстът и тръгна след Хари по коридора, като се кикотеше и кръжеше над главата му. — Какво се е случило пак, драги ми Потти? Гласове ли чуваш? Видения ли получаваш? Или говориш... — Пийвс изсумтя пренебрежително. — ... *странни езици*?

— Казах ти вече, остави ме НА МИРА! — ревна Хари и се затича към най-близкото стълбище, Пийвс обаче просто се плъзна възник по парапета край него.

*За Потър разни слухове се носят тука —
че бил разсърден, тъжен или сгазил лука.
Пък Пийвс го знае, че е пълно куку!*

— МЛЪКВАЙ!

Вратата отляво се отвори с гръм и трясък и от кабинета изскочи професор Макгонъгол, смръщена и някак притеснена.

— Какво си се развивал, Потър? — скастри го тя, а Пийвс се изкиска ликуващо и се скри от погледите им. — Защо не си в час?

— Пратиха ме при вас — отвърна сковано Хари.

— Пратили са те при мен ли? Как така са те *пратили*?

Той ѝ подаде бележката от професор Ъмбридж. Свъсена, Макгонъгол я взе, чукна я с магическата си пръчка, за да я разпечата, и я разгъна. Докато четеше написаното от Ъмбридж, очите ѝ зад четвъртитите очила се застрелкаха напред-назад и от ред на ред се присвиваха все повече.

— Влез, Потър.

Той я последва в кабинета. Вратата се затвори сама подире му.

— Е? — Макгонъгол се надвеси над него. — Вярно ли е?

— Кое дали е вярно? — попита Хари по-войнствено, отколкото бе възнамерявал. — Професоре? — добави той в опит думите му да прозвучат по-любезно.

— Вярно ли е, че си крещял на професор Ъмбридж?

— Да — потвърди момчето.

— И си ѝ казал, че лъже?

— Да.

— И си обявил, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава се е завърнал?

— Да.

Професор Макгонъгол седна зад писалището, без да отмества от Хари съсредоточения си поглед. После каза:

— Вземи си от бисквитите, Потър.

— Да си взема... какво?

— От бисквитите — повтори тя нетърпеливо и кимна към ламаринената кутия на шотландски карета, оставена върху купчината книжа на писалището. — И сядай.

Вече се беше случвало веднъж да очаква професор Макгонъгол да го накаже, вместо това обаче тя го включи в отбора по квидич на „Грифиндор“. Хари се отпусна тежко в креслото и си взе джинджифилов тритон — както и предния път, се чувстваше объркан и смутен.

Професор Макгонъгол остави бележката на Ъмбридж и погледна притеснена Хари.

— Трябва да внимаваш, Потър.

Хари преглътна джинджифиловата бисквита и се вторачи в преподавателката. Тя изобщо не говореше по обичайния си начин —

отсечено, рязко и строго, сега гласът ѝ бе тревожен и някак почовешки от обикновено.

— Непослушанието в часовете на Долорес Ъмбридж може да ти навлече не само наказание и лишаване от точки.

— И какво...

— Използвай сивите си клетки, Потър — отсече професор Макгонъгол, внезапно възвърнала си обичайния тон. — Знаеш откъде идва, би трябвало да се досещаш и пред кого се отчита.

Звънецът оповести края на часа. Отвред се разнесе слонският тропот на стотици ученици, втурнали се по коридорите.

— Тук пише, че те е наказала с извънкласна работа всяка вечер до края на седмицата, смятано от утре — обясни професор Макгонъгол, след като погледна отново бележката на Ъмбридж.

— Всяка вечер до края на седмицата ли? — повтори ужасен Хари. — Не можете ли, професоре, да...

— Не, не мога — отсече професор Макгонъгол.

— Но...

— Тя ти е учителка и е в правото си да те наказва. Утре ще отидеш в пет часа в кабинета ѝ за първата извънкласна работа. И помни: внимавай много с Долорес Ъмбридж.

— Но аз казах истината — избухна Хари. — Волдемор се е завърнал, знаете го, професор Дъмбълдор също знае, че...

— Стига толкова, Потър! — прекъсна го професор Макгонъгол и си намести очилата (беше се свъсила ужасно, когато той изрече името на Волдемор). — Нима наистина смяташ, че тук става въпрос за истини и лъжи? Става въпрос за това, че трябва да се подчиняваш и да се владееш!

Тя се изправи с разширени ноздри и свити устни и Хари също стана от креслото.

— Вземи си още една бисквита — подкани раздражено Макгонъгол и побутна към него ламаринената кутия.

— Не, благодаря — отвърна ледено Хари.

— Я не ставай за смях! — скастри го преподавателката.

Той си взе бисквита.

— Благодаря — каза намръщен.

— Слуша ли внимателно, Потър, речта, която Долорес Ъмбридж държа на пиршеството по случай началото на учебния срок?

— Да — потвърди Хари. — Да... каза, че... прогресът ще бъде забранен и че... ами нещо, от което се подразбра, че Министерството на магията се опитва да се меси в работите на „Хогуортс“.

Професор Макгонъгол се взря в него, сетне изсумтя, заобиколи писалището и отвори вратата.

— Е, радвам се, че поне слушаш Хърмаяни Грейнджър — рече тя и го подкани да излезе от кабинета.

[1] Картофи, запечени с кайма и лук. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

НАКАЗАНИЕТО

По време на вечеря в Голямата зала същия ден Хари се чувстваше ужасно. Новината, че са си разменили викове с Ъмбридж, беше плъзнала, дори според представите в „Хогуортс“, светкавично. Докато седеше между Рон и Хърмаяни и се хранеше, той чуваше как всички наоколо шушукат. Най-странното бе, че шушукащите нямаха нищо против той да чува какво си говорят за него. Обратното, сякаш се надяваха Хари да избухне и пак да се разкреши, та да чуят разказа му от първа ръка.

— Разправя, че бил видял с очите си как убиват Седрик Дигъри...

— Твърди, че бил влязъл в схватка с Ти-знаеш-кого...

— Не мога да повярвам...

— На друг да ги говори тия...

— Дрън-дрън...

— Едно не проумявам — процеди с разтреперан глас Хари и остави ножа и вилцата (не можеше да ги държи, защото ръцете му трепереха също тъй силно), — защо преди два месеца, когато им го каза Дъмбълдор, всички повярваха...

— Точно там е работата, Хари, не съм сигурна, че са повярвали — предположи мрачно Хърмаяни. — О, я да се махаме оттук.

Остави с трясък вилцата и ножа, а Рон погледна тъжно недоядения си ябълков сладкиш, но ги последва. Докато излизаха от Голямата зала, всички се бяха втренчили в тях.

— Как така не си сигурна, че са повярвали на Дъмбълдор? — обърна се Хари към Хърмаяни, когато се качиха на първия етаж.

— Не можеш да си представиш какво беше, след като се случи онова — отвърна тихо Хърмаяни. — Ти се появи на тревата... беше се вкопчил в трупа на Седрик... никой от нас не бе видял какво се е разиграло вътре в лабиринта... Дъмбълдор ни каза само, че Ти-знаеш-кой се е върнал, убил е Седрик и е влязъл в схватка с теб.

— Това си е самата истина! — викна Хари.

— Знам, Хари, затова, ако обичаш, престани да ми се нахвърляш! — рече уморено Хърмаяни. — Лошото е, че преди да проумеят истината, всички се разотидоха за ваканцията и цели два месеца четоха как ти си превъртял, а Дъмбълдор е изкуфял.

Докато се връщаха по безлюдните коридори в кулата на „Грифиндор“, по прозорците трополеше дъжд. Хари имаше чувството, че първият учебен ден се е проточил цяла седмица, но преди да си легне, трябваше да напише куп домашни. Около дясното му око се бе появила тъпа туптяща болка. Тъкмо да завият по коридора към портрета на Дебелата дама, и той погледна през мокрия от дъжда прозорец към потъналия в тъмнина парк. В колибата на Хагрид пак не светеше.

— *Кактус тарикатикус* — каза Хърмаяни, без Дебелата дама да е успяла да ги подкани.

Портретът се отмести, зад него се показва дупката и тримата се прехвърлиха през нея.

Общата стая бе празна, почти всички още вечеряха. Крукшанкс се надигна от стола и тръгна бавно, с провлачено мъркане да ги посрещне, а когато Хари, Рон и Хърмаяни се разположиха на любимите си кресла край камината, котаракът скочи лекичко върху скута на момичето и като се сви на кравай, заприлича на пухкава червеникава възглавница. Хари се вторачи в пламъците, чувстваше се крайно изтощен.

— Как Дъмбълдор го е допуснал? — извика ненадейно Хърмаяни, при което Хари и Рон подскочиха като ужилени, а Крукшанкс рипна с дълбоко наскърбен вид. Тя заблъска ядно по страничните облегалки на креслото, от дупките на фъндъци се показва ватата на пълнежа. — Как е допуснал да ни преподава тази отвратителна жена? И то в годината на СОВА!

— Е, никога не сме имали свестни преподаватели по защита срещу Черните изкуства — напомни Хари. — Нали помниш какво подхвърли веднъж Хагрид... че никой не искал да заеме длъжността, всички я смятали за урочасана!

— Да, но да назначи човек, който всъщност ни забранява да правим магии! Какво ли може да цели Дъмбълдор?

— На всичкото отгоре ни кара да ставаме доносници! — вметна мрачно Рон. — Така де... да сме ходели да ѝ казваме, ако чуем някой да твърди, че Вие-знаете-кой се е завърнал.

— Тя самата е дошла, за да ни шпионира, ясно е... иначе защо Фъдж ще я праща тук? — изсъска Хърмаяни.

— Само не започвайте отново да се карате — рече уморено Хари точно когато Рон отвори уста да възрази. — Не може ли просто... не може ли да си подготвим домашните, да ни се махнат от главата...

Взеха от ъгъла, където ги бяха оставили, ученическите си чанти и се върнаха при креслата край огъня. Сега вече и другите започнаха да се връщат от вечеря. Хари се стараеше да не се извърща към дупката зад портрета, но пак усещаше как привлича погледите.

— Дали първо да не си напишем съчинението за Снейп? — предложи Рон и топна перото в мастилото. — „Свойствата... на лунния камък... и приложението му... в направата на отвари...“ — засрича той, докато изписваше думите в горния край на пергамента. — Готово. — Подчерта заглавието и погледна в очакване към Хърмаяни. — Е, и какви са свойствата на лунния камък и приложението му в направата на отвари?

Хърмаяни обаче не го слушаше — присвила очи, се взираше към отсрещния ъгъл, където Фред, Джордж и Лий Джордан се бяха разположили наред цяла тумба първокурсници с невинни изражения, които до един дъвчеха нещо, явно извадено от голямата книжна кесия в ръцете на Фред.

— О, не, много съжалявам, но те вече минаха границата! — изрече тя разярено и се изправи. — Хайде, Рон!

— Ама аз... какво? — попита той колкото да печели време. — А, не, Хърмаяни, зарежи тая работа... не можем да им правим забележка, задето черпят с бонбони.

— Знаеш не по-зле от мен, че това там са дражета „Кръв от нослето“ или бонбони „Блъв-блъв“, или...

— Или може би дропс „Припадокс“ — предположи тихо Хари.

Сякаш ударени по главата с невидим чук, първокурсниците се свлякоха един по един в несвяст: някои изпопадаха направо на пода, а други, изплезили езици, се отпуснаха безжизнено върху страничните облегалки на креслата. Повечето зяпачи се запревиваха от смях, Хърмаяни обаче вдигна високо глава и тръгна право към Фред и

Джордж, които, стиснали в ръцете си тефтери, не изпускаха от очи припадналите първокурсници. Рон се поизправи, поколеба се и прошепна на Хари:

— Хърмаяни овладя положението.

После се сгниши в креслото, доколкото изобщо позволяваше дългнестото му тяло.

— Прекалихте! — скара се Хърмаяни на Фред и Джордж, които я погледнаха някак изненадани.

— Ами да, права си — кимна Джордж, — дозата си е силничка.

— Сутринта ви предупредих, не можете да използвате ученици за опитите си.

— Ама ние им плащаме — възропта Фред.

— Не ме интересува! Може да е опасно.

— Дрън-дрън, можело да е опасно — промърмори Фред.

— Успокой се, Хърмаяни, нищо им няма — увери я Лий, докато обикаляше от първокурсник на първокурсник и им пъхаше в зейналите уста морави бонбонки.

— Ето на, свестяват се — съобщи Джордж.

Двама-трима от първокурсниците наистина се размърдаха. Някои бяха толкова стъписани, че са се проснали на пода или са увиснали от креслата, та Хари бе повече от сигурен — Фред и Джордж не ги бяха предупредили как ще им подействат бонбоните.

— Добре ли си? — попита мило Джордж чернокосото момиченце, опънало се в краката му.

— Амиии... май да — отвърна с разтреперан гласец то.

— Чудесно — зарадва се Фред, след миг обаче Хърмаяни му изтръгна от ръцете тефтера заедно с книжната кесия, натъпкана с дропс „Припадокс“.

— Изобщо НЕ Е чудесно!

— Как така да не е, ето, живи са — ядоса се Фред.

— Няма да правите повече това, ами ако някой се разболеє сериозно?

— Не бой се, няма да ги поболяваме, вече изпробвахме льготийките върху себе си, сега само проверяваме дали действат еднакво на всички...

— Ако не престанете, ще...

— Какво ще направиш, ще ни накажеш ли? — подметна Фред така, все едно казваше: „Хайде, опитай, де!“

— Или ще ни накараш да преписваме учебника? — подсмихна се и Джордж.

Зяпачите из цялото помещение се заливаха от смях. Хърмаяни се изправи в целия си ръст — беше присвила очи, а бухналата ѝ коса сякаш пукаше от електричество.

— Не — каза тя с разтреперан от гняв глас, — но ще пиша на майка ви.

— Няма да го направиш! — ужаси се Джордж и отстъпи крачка назад.

— О, ще го направя, ще видиш — закани се мрачно Хърмаяни. — Не мога да ви спра да се тъпчете с тия гадории, но няма да допусна да ги давате и на първокурсниците.

Фред и Джордж се вцепениха. Беше ясно, че приемат думите на Хърмаяни като удар под пояса. С последен заплашителен поглед тя тикна в ръцете на Фред тефтера и книжната кесия с дропса и се върна при креслото край огъня.

Рон беше така потънал във фотьойла, че носът му се намираше на едно равнище с коленете.

— Благодаря ти за подкрепата, Рон — рече му кисело Хърмаяни.

— И сама се справи прекрасно — смънка той в отговор.

Тя погледа миг-два празния пергамент и рече сърдито:

— Ох, няма никакъв смисъл, не мога да се съсредоточа. Ще си лягам.

Отвори рязко ученическата чанта и Хари помисли, че ще си прибере учебниците, ала вместо това Хърмаяни извади две безформени вълнени нещица, сложи ги внимателно на масата при камината, покри ги с няколко парченца смачкан пергамент и с прекършено перо и се отдръпна, за да хвърли един поглед.

— Какви ги вършиш, да го вземе Мерлин дано? — викна Рон, който я зяпаше така, сякаш се притеснява да не си е изгубила разума.

— Това са шапки за домашни духчета — побърза да обясни Хърмаяни, която вече се бе заела да си прибира книгите в чантата. — Изплетох ги през лятото. Е, без магия не ми спори много, но сега, когато отново съм в училище, ще успея да наплета повечко.

— Какво? Оставяш шапки на домашните духчета ли? — провлече Рон. — И ги криеш под тия боклуци?

— Да — потвърди предизвикателно тя и метна със замах чантата на гръб.

— Не е редно! — ядоса се момчето. — Опитваш се да ги прилъжеш да вземат шапките. Даваш им свобода, въпреки че те може и да не искат да са свободни.

— Как може да не искат? Разбира се, че искат да са свободни! — викна веднага Хърмаяни, макар че бе поруменяла. — Само да си посмьл, Рон, да пипаш шапките!

Тя се обърна и си тръгна. Рон я изчака да се скрие зад вратата към спалните помещения на момичетата, после махна боклукчетата по вълнените шапки.

— Поне да видят какво взимат — отсече той. — При всички положения... — Рон нави пергамент, върху който бе написал заглавието на съчинението, зададено от Снейп. — Няма смисъл да се опитвам да го довърша, така и така не мога да го съчиня без Хърмаяни, нямам си и понятие какво се прави с тия лунни камъни, а ти?

Хари поклати глава и усети, че болката в дясното му слепоочие се е усилила. Помисли си за дългото съчинение, което имаше да пише за Великанските войни, и болката го прониза като с нож. Макар да знаеше, че на сутринта ще съжالياва горчиво, задето не си е написал домашните, си събра учебниците и ги пхна в чантата.

— И аз си лягам.

Докато вървеше към вратата, подмина Шеймъс, но не го погледна. За миг му се стори, че той понечва да каже нещо, ала забърза нататък и стигна витата каменна стълба с нейното утешително спокойствие, без да му се налага да търпи още предизвикателства.

На другата заран денят започна също тъй оловен и дъждовен, както предният. На закуска Хагрид пак го нямаше на масата за преподавателите.

— Но ако погледнем нещата откъм добрата им страна, днес нямаме и час при Снейп — отбеляза жизнерадостно Рон.

Хърмаяни се прозина широко и си наля кафе. Изглеждаше доволна и когато Рон я попита за причината, тя отвърна простишко:

— Шапките са изчезнали. Както личи, домашните духчета все пак искат да са свободни.

— На твоє място нямаше да съм толкова сигурен — сръза я Рон. — Шапките може и да не се броят за дрехи. Лично на мен ми приличат не на шапки, а на вълнени мехури.

Хърмаяни не му проговори цяла сутрин.

След двойния час по вълшебство имаха двоен по трансфигурация. През първите петнайсетина минути и професор Флитуик, и професор Макгонъгол им говориха за важността на СОВА.

— Помнете — прикани пискливо професор Флитуик, както винаги кацнал върху цяла камара учебници, за да вижда над писалището, — тези изпити могат да повлияят върху бъдещето ви за години напред! Ако още не сте се замисляли сериозно на какво поприще искате да се посветите, сега е моментът да го сторите. Междувременно се опасявам, че ще трябва работим по-усърдно от всякога, за да покажете на какво сте способни!

После близо час преговаряха призоваващите магии, които според професор Флитуик сто на сто щели да се паднат на изпита за СОВА, а накрая той им даде най-голямото досега домашно по вълшебство.

В часа по трансфигурация беше същото, ако не и по-лошо.

— Няма да вземете изпита за СОВА — закани се мрачно професор Макгонъгол, — ако не учите, не сте прилежни и не се упражнявате. Не виждам причина някой в класа да не издържи изпита за СОВА по трансфигурация, стига да се труди, разбира се. — Невил изцъка тъжно и невярващо. — Да, да, и ти, Лонгботъм — заяви професор Макгонъгол. — Работиш добре, само ти липсва самочувствие. И така, днес ще започнем със заклинанията за изчезване. Те са по-лесни от заклинанията за измагьосване, които обикновено се правят на равнище ТРИТОН, но въпреки това са сред най-трудните магии, които могат да се паднат на изпита за СОВА.

Преподавателката се оказа съвсем права: Хари установи, че заклинанията за изчезване са неописуемо трудни. В края на двойния час нито той, нито Рон бяха успели да направят така, че охлювите, с които се упражняваха, да изчезнат, макар и Рон да отбеляза обнадеждено, че неговият май е побледнял. Затова пък охлювът на Хърмаяни изчезна още на третия й опит, за което тя беше поощрена с десет точки, отпуснати от професор Макгонъгол за дом „Грифиндор“.

Единствена Хърмаяни не получи домашно, а на всички останали учителката нареди да упражняват заклинанието цяла вечер, та на другия ден следобед отново да го приложат на охлювите.

Уплашени от количеството домашни, които имат да подготвят, Хари и Рон прекараха едночасовата обедна почивка в библиотеката, където търсеха да прочетат нещо за лунните камъни и как те се използват в направата на отвари. Хърмаяни не дойде с тях, още се сърдеше на Рон заради подмятанията му за вълнените шапчици. Следобед, когато се явиха в часа по грижа за магически създания, Хари пак имаше главоболие.

Беше станало хладно и ветровито и докато вървяха по полегатата морава към колибата в края на Забранената гора, по лицата им от време на време падаха капчици дъжд. Пред професор Гръбли-Планк, която чакаше класа на десетина метра пред портата на Хагрид, имаше дълга сгъваема маса, отрупана със сухи вейки. Тъкмо Хари и Рон да отидат при нея, когато зад тях екна гръмогласен смях — те се обърнаха и видяха, че се задава Драко Малфой, наобиколен от обичайната тумба слидеринци. Явно току-що бе казал нещо много смешно, защото Краб, Гойл, Панси Паркинсън и останалите се кикотеха неудържимо. Щом наобиколиха масата и започнаха да го попоглеждат, Хари тутакси се досети, че обект на подигравките е бил именно той.

— Всички ли са тук? — провикна се професор Гръбли-Планк, след като пристигнаха и слидеринци, и грифиндорци. — Тогава да започваме. Знае ли някой как се казват тези неща?

Тя посочи наръча клонки пред себе си. Хърмаяни вдигна бързо ръка. Зад нея Малфой долепи два пръста отстрани на устата си, все едно са бивни, и заподскача нагоре-надолу, да покаже как Хърмаяни не я свърта да отговори на въпроса. Панси Паркинсън нададе писклив смях, преминал почти веднага в крясък, защото вейките по масата се разлетяха във въздуха. Оказа се, че били мънички дървени духчета, с чворести кафяви ръце и крака, с по два клечести пръста и със странни лица, плоски и грапави като дървесна кора, върху които проблясваха бръмбаровокафявите им очи.

— Аууууу! — изпищяха Парвати и Лавендър, с което страшно подразниха Хари.

Човек би си помислил, че Хагрид не им е показвал нито едно впечатляващо същество: пихтиестите червеи наистина си бяха

скучновати, затова пък саламандрите и хипогрифите бяха доста интересни, а раконогоите огнемети — дори прекалено интересни.

— По-тихо, момичета! — скара се професор Гръбли-Планк и метна шепа нещо като кафяв ориз на клечестите създания, които тутакси се нахвърлиха на зърната. — И така, някой знае ли как се казват тези същества? Госпожице Грейнджър?

— Съчковци — отговори Хърмаяни. — Те са дървесни пазители, обикновено живеят сред клоните на дървета, от които се правят магически пръчки.

— Пет точки за „Грифиндор“ — оповести професор Гръбли-Планк. — Точно така, това са съчковци и както госпожица Грейнджър отбеляза правилно, обикновено живеят сред дървета, от чиято дървесина се майсторят магически пръчки. Някой знае ли с какво се хранят?

— С мокрици — отвърна на мига Хърмаяни и това обясни защо зрънцата, които Хари бе взел за кафяв ориз, помръдват. — Но и с яйца на феи, стига да намерят.

— Браво, моето момиче, още пет точки. И така, ако ви трябват листа или дървесина от дърво, където живеят съчковци, не е зле да носите като подарък малко мокрици: за да отклоните вниманието им или да ги умиловите. Може и да ви се струват безобидни, но ако ги ядосате, ще се опитат да ви избодат очите с пръстите си, а те, както виждате, са много остри и е най-добре да стоят далеч от лицата ви. И така, елате, ако обичате, насам, вземете по няколко мокрици и един съчко — пада се по един на трима ученици, — и ги разгледайте по-отблизо. До края на часа ги нарисуйте и напишете имената на всичките части на тялото им.

Класът се струпа около сгъваемата маса. Хари нарочно заобиколи отзад и накрая се озова точно до професор Гръбли-Планк.

— Къде е Хагрид? — попита я, докато останалите си избираха съчко.

— Това не те засяга — отговори преподавателката дръпнато, както му беше отвърнала и предишния път, когато най-неочаквано се беше появила в час вместо Хагрид.

Драко Малфой, който беше изкривил издълженото си лице в ехидна усмивка, се пресегна през Хари и сграбчи най-големия съчко.

— Нищо чудно онзи тъпанар, великанът, да се е набутал между шамарите и да е получил тежки наранявания — подметна той полугласно, така че само Хари да го чуе.

— Нищо чудно и ти да получиш наранявания, ако не си държиш езика зад зъбите — изсъска тихо Хари.

— Нищо чудно да се е забъркал в нещо, което не е лъжица за неговата уста, нали се сещаш, а?

Малфой се ухили през рамо на Хари и се отдалечи, а той усети как му прилява. Дали пък Малфой не знаеше нещо? Нали баща му беше смъртожаден, възможно бе да разполага със сведения за съдбата на Хагрид, които още не бяха достигнали до членовете на Ордена? Той побърза отново да заобиколи масата и отиде при Рон и Хърмаяни, които бяха прилекнали по-встрани на тревата и се мъчеха да убедят един съчко да не шава поне за малко, та да го нарисуват. Хари извади пергамент и перо, наведе се до тях и им предаде шепнешком какво е намекнал току-що Малфой.

— Дъмбълдор все щеше да знае, ако Хагрид е бил сполетян от беда — отсече веднага Хърмаяни. — Ако се притесняваме, само ще позволим на Малфой да злорадства и да разбере, че не сме наясно какво точно става. Няма да му обръщаме внимание, Хари. Я подръж съчкото, искам да му нарисувам лицето...

— Ами да — чу се ясно провлаченият глас на Малфой, застанал сред групичката най-близо до тях, — да ви кажа, преди ден-два татко е разговарял с министъра и доколкото разбрах, министерството е решило да се пребори веднъж завинаги с некадърните преподаватели тук. Дори и онзи малоумник, великанът, да *цъфне* отново, сто на сто още същия ден ще му покажат вратата.

— ООООХ!

Хари бе стиснал съчкото толкова здраво, че за малко да го прекърши, затова в отговор съществото бе замахнало с все сила по ръката на Хари, оставяйки с острите си пръстчета две дълги и дълбоки драскотини. Момчето го пусна. Краб и Гойл, които вече се заливаха от смях при мисълта, че Хагрид ще бъде уволнен, се запревиваха още повече при вида на съчкото, който се завтече презглава към Забранената гора: мъничко мърдащо клечесто човече, хлътнало сред коренищата на дърветата. Когато някъде от другия край на парка проехтя звънецът, Хари нави на фуния оцапаната с кръв рисунка на

съчкото и превързал ръката си с носната кърпа на Хърмаяни, се отпрати за часа по билкология, а подигравателният смях на Малфой кълтеше в ушите му.

— Само да нарече още веднъж Хагрид малоумник, ще го... — изръмжа той.

— Хари, не си търси белята с Малфой! Не забравяй, че сега той е префект, като нищо ще ти почерни живота...

— Виж ти, пък аз не знаех какво е да ти почернят живота — подметна жлъчно той.

Рон се засмя, а Хърмаяни само се свъси. Тримата уморено повлякоха нозе през зеленчуковите лехи. Небето все още не можеше да реши дали му се вали.

— Просто ми се иска Хагрид по-бързо да се върне — прошепна Хари, когато стигнаха до оранжериите. — И само *да си посмяла* да ми разправяш, че тая Гръбли-Планк преподавала по-добре! — закани се той.

— И през ум не ми е минавало — отвърна спокойно Хърмаяни.

— Тя не може да стъпи и на малкия пръст на Хагрид — отсече твърдо Хари, макар да знаеше прекрасно, че току-що е присъствал на образцов урок по грижа за магически създания, и бе подразнен доста от това.

Вратата на най-близката оранжерия се отвори и оттам се изсипаха цял рояк четвъртокурсници, сред които и Джини.

— Здравейте! — рече тя весело, докато се разминаваха.

След миг се показа и Луна Лъвгуд, която се тътреше след класа: на носа ѝ се мъдреше кално петно, косата ѝ беше намотана на кок точно отгоре на темето. Още щом зърна Хари, изпъкналите ѝ очи блеснаха развълнувано и тя се насочи право към него. Доста от съучениците му се обърнаха и ги зяпнаха удивени. Луна си пое дълбоко въздух и без да го поздрави дори, заяви:

— Вярвам ти, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава се е завърнал, вярвам и че ти си се възправил срещу него и си успял да избягаш.

— Хммм... така си е — измърмори Хари.

Вместо обици Луна си беше сложила нещо като оранжеви репички и Парвати и Лавендър очевидно ги бяха забелязали, понеже и двете сочеха ушите ѝ и се превиваха от смях.

— Смейте се колкото си искате — подвижна Луна, явно останала с впечатлението, че Парвати и Лавендър се кикотят на думите ѝ, а не на репичките, — навремето хората са вярвали, че няма такива работи като блеещи асове и нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци!

— Защото всъщност няма, нали? — подметна нетърпеливо Хърмаяни. — Наистина няма такива работи като блеещи асове и нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци.

Луна я прониза с изпепеляващ поглед и заподскача нататък, при което репичките се залюляха лудешки. Сега вече не само Парвати и Лавендър се заливаха от смях.

— Ще престанеш ли да обиждаш единствените хора, които ми вярват? — заяде се Хари с Хърмаяни, докато влизаха в час.

— О, стига, Хари, до Луна ли си опрял! — отвърна Хърмаяни. — Джини ми е разказала всичко за нея, вярва само в неща, за които няма никакви доказателства. Е, какво може да се очаква от дъщерята на главния редактор на „Дрънкало“!

Хари се сети за зловещите крилати коне, които бе видял вечерта на пристигането, и как Луна каза, че и тя ги виждала. Поумърлуши се. Дали Луна лъжеше? Ала преди да продължи с размишленията по въпроса, към него се приближи Ърни Макмилан.

— Искам да знаеш, Потър, че те подкрепят не само откачалките — заяви на всеослушание. — Лично аз ти вярвам напълно. Семейството ми винаги е стояло непоколебимо за Дъмбълдор, същото важи и за мен.

— Ъъ, много благодаря, Ърни — смотолеви Хари, постъписан, но и зарадван.

Ърни може и да говореше високопарно в случаи като този, ала Хари се чувстваше дълбоко признателен за доверието, проявено към него от всеки, върху чиито уши не се поклащат репички. Думите на Ърни очевидно бяха заличили усмивката от лицето на Лавендър Браун, а когато се извърна към Рон и Хърмаяни, Хари забеляза и изражението на Шеймъс, който го гледаше едновременно объркано и предизвикателно.

Никой не се изненада, когато професор Спраут започна часа с пространно обяснение за важността на СОВА. На Хари му се прииска преподавателите да престанат да им натякват едно и също. Вече усещаше как го присвива под лъжичката при мисълта за купищата

домашни, които има да подготвя, и това усещане се изостри още повече в края на часа, когато професор Спраут им зададе поредното съчинение. Когато уморени и вмирисани на змейски изпражнения, любимия тор на професор Спраут, грифиндорци се понесоха вкупом към замъка след поредния тежък ден, всички се бяха умълчали.

Хари умираше от глад и понеже в пет часа беше първата му извънкласна работа при Ъмбридж, побърза да отиде право на вечеря, без да си оставя чантата в Грифиндорската кула, та да хапне надвенатри, преди да изтърпи наказанието. Но тъкмо бе стигнал вратата на Голямата зала, когато някой го повика сърдито:

— Ей, Потър!

— Какво има сега... — пророни Хари уморено и се извърна, за да се изправи пред очевидно вбесената Анджелина Джонсън.

— Ще видиш ти *какво има!* — натърти тя, след което дойде право при него и забодде с все сила пръст в гърдите му. — Как си успял да си навлечеш наказание точно в петък от пет часа?

— Моля? — възкликна Хари. — А, да... ще избираме пазач!

— А, сети се най-после! — озъби се Анджелина. — Нали те предупредих, че на пробите държа да присъства *целият отбор*, та да намерим човек, който *да се сработи с всички?* Нали те предупредих, че съм запазила игрището? А ти си решил да не идваш!

— Не съм решавал такова нещо! — отвърна Хари, жегнат от несправедливите й думи. — Оная Ъмбридж ме наказва само защото й казах в очите истината за Ти-знаеш-кого.

— Тогава върви при нея и я помоли да те освободи в петък — разпореди се ядно Анджелина, — изобщо не ме интересува как ще го направиш. Твоя работа, ако искаш, й кажи, че това за Ти-знаеш-кого си го измислил, но се *постарай да бъдеш на пробите!*

Тя излезе с гръм и трясък.

— Знаете ли какво? — рече Хари на Рон и Хърмаяни, след като двамата пристигнаха в Голямата зала. — Я да питаме в „Пъдълмиър Юнайтед“ дали Оливър Ууд не е загинал по време на тренировка. Както гледам, духът му май се е вселил в тая Анджелина.

— Как мислиш, има ли вероятност Ъмбридж да те пусне в петък? — попита не особено обнадежден Рон, след като седнаха на масата на „Грифиндор“.

— По-малка от никаква — отвърна свъсен Хари, след което си сложи от агнешките котлети в чинията и започна да се храни. — Но от опит не боли, нали така? Ще ѝ предложи да ме накаже още два дни, нещо от този род, и аз не знам... — Той преглътна картофите и добави: — Дано не ме държи до късно. Само като си помисля, че имаме да пишем цели три съчинения, да упражняваме заклинанието за изчезване, което ни зададе Макгонъгол, за Флитуик да измислим противодействаща магия, да довършим рисунката на съчкото и да започнем онзи тъп дневник със сънищата, дето ни го иска Трелони!

Рон простена и кой знае защо, погледна тавана.

— На *всичкото отгоре* май ще завали.

— Какво общо има това с домашните? — вдигна вежди Хърмаяни.

— Нищо — побърза да каже Рон и ушите му почервеняха.

В пет без пет Хари се раздели с приятелите си и се отправи към кабинета на Ъмбридж на третия етаж. След като почука, преподавателката се провикна с престорения си мазен глас:

— Влез.

Той надзърна вътре предпазливо.

Помнеше кабинета и при предишните му трима обитатели. По времето, когато тук се бе разпореждал Гилдрой Локхарт, цялото помещение беше облепено с ухилените му портрети. При Лупин, ако някой се отбиеше насам, имаше голяма вероятност да се натъкне на някое чудновато Тъмно създание в кафез или стъкленица. В дните на мнимия Муди кабинетът бе задръстен с какви ли не инструменти и приспособления за откриване на злодейства и измами.

Сега обаче помещението бе направо неузнаваемо. Всички повърхности бяха застлани с дантелки и покривки. Навсякъде се мъдреха вази със сухи цветя, всяка поставена върху отделна салфетчица, върху една от стените пък имаше цяла сбирка декоративни чинии с картинки на големи шарени котета, накупчени с различна на цвят панделка. Бяха толкова отвратителни, че Хари ги зяпна като омагьосан, докато професор Ъмбридж не се обади отново:

— Добър вечер, господин Потър.

Хари трепна и се огледа. Отпърво не я беше забелязал, защото тя бе облечена в мантия на крещящи цветя, направо сливаща се с покривката върху писалището отзад.

— Добър вечер, професор Ъмбридж — поздрави сковано момчето.

— Е, сядайте — прикани преподавателката и посочи застланата с дантелки масичка, до която бе приготвила обикновен стол с права облегалка.

На масата имаше парче чист пергамент, което очевидно го чакаше.

— Ъъъ — започна Хари, без да се помръдва. — Професор Ъмбридж. Аз... преди да сме започнали, бих искал... бих искал да ви помоля за една услуга.

Изпъкналите ѝ очи се присвиха.

— И каква е тя?

— Ами... ами аз съм в отбора по квидич на „Грифиндор“. В петък в пет часа трябва да участвам в пробите за нов пазач и... и се питах дали този ден мога да пропусна извънкласната работа и да я направя друг път...

Още преди да е стигнал края на изречението, разбра, че нищо няма да излезе.

— А, не — рече Ъмбридж и се ухили много широко, като че е лапнала особено сочна муха. — Не, не и не. Наказан сте, Потър, задето разпространявате злотворни, отвратителни небивалици, само и само да сте център на вниманието, освен това, щом налагаме наказания, ние не се съобразяваме кога им е удобно на провинилите се. Не, утре, вдругиден и в петък ще дойдете в пет часа и ще си изтърпите наказанието, както е предвидено. Всъщност смятам, че е добре, дето ще пропуснете нещо, което много ви се прави. Тъкмо ще усвоите по-бързо поуката, която искам да ви дам.

Хари усети как кръвта му се вдига към главата и чу, че ушите му тътнат. Така значи, разпространявал „злотворни, отвратителни небивалици, само и само да е център на вниманието“!

Понавела на една страна глава, Ъмбридж продължаваше да го наблюдава и да се хили, сякаш знаеше какво точно си мисли и чакаше да види дали пак ще се разкрещи. Хари положи огромни усилия, за да отмести поглед, после пусна ученическата чанта до стола и седна на него.

— Това вече е друго! — рече мазно Ъмбридж. — Владеем се малко по-добре, нали? А сега, Потър, ще пишете едно и също

изречение. Не, не с вашето перо — спря го тя, когато Хари се наведе да отвори чантата. — Ще вземете моето, то е по-особено. Заповядайте. — Връчи му дълго и тънко черно перо с изключително остър връх. — Пишете „Няма да лъжа“ — нареди му преподавателката.

— Колко пъти? — попита Хари с доста убедителна вежливост.

— О, докато думите се запечатат добре! — отвърна със сладникавия си глас Ъмбридж. — Започвайте.

Отиде при бюрото, седна и се наведе над купчинка пергаменти — явно съчинения за проверка. Хари вдигна остро то черно перо и видя, че му липсва нещо.

— Не сте ми дали мастило — отбеляза той.

— А, не ви трябва мастило — отвърна професор Ъмбридж и в гласа ѝ като че прозвуча едва доловим присмех.

Хари долепи върха на перото до пергаментата и написа: „Няма да лъжа“.

Простена от болка. Думите изникнаха върху пергаментата, написани с нещо като лъскаво червено мастило. Същевременно те се появили и отгоре върху дясната му ръка, изрязани сякаш със скалпел по кожата, ала още щом той погледна лъщящата рана, кожата зарасна и отново стана съвсем гладка, макар и мястото да се червенееше леко.

Хари се извърна към Ъмбридж. Тя го наблюдаваше с голяма жабешка уста, зейнала в усмивка.

— Какво има?

— А, нищо — отвърна едва чуто Хари.

Пак погледна пергаментата, отново доближи перото, написа „Няма да лъжа“ и повторно усети отгоре върху ръката си пронизващата болка: и този път думите бяха прорязани върху кожата, и този път раната зарасна за секунди.

Отново и отново Хари пишеше думите върху пергаментата с нещо, което, както бързо разбра, бе не мастило, а собствената му кръв. Отново и отново те биваха издълбавани отгоре по ръката му, после заздравяваха и пак се появяваха веднага щом момчето започнеше да драска с перото по пергаментата.

Зад прозореца на Ъмбридж се мръкна. Хари така и не попита кога ще му разреши да спре. Дори не си погледна часовника. Знаеше, че преподавателката само това и чака — той да се покаже слаб, — но дори и да се наложеше да седи тук до сутринта и да дълбае с това перо

собствената си ръка, Хари нямаше намерение да проявява малодушие...

— Елате насам — подкани Ъмбридж сякаш след цяла вечност.

Хари стана от стола. Болеше го неописуемо. Той погледна и видя, че раната е зараснала, но кожата е кървавочервена.

— Ръката — разпореди се преподавателката.

Той протегна ръка. Ъмбридж я пое. Докато го докосваше с месести къси пръсти, окичени с грозни старовремски пръстени, Хари едва се сдържа да не потрепери.

— Цъ-цъ-цъ, не виждам засега да съм ви направила някакво впечатление — ухили се учителката. — Е, ще се наложи да продължим утре вечер, нали така? Свободен сте.

Без да казва и дума, Хари излезе от кабинета. Училището беше съвсем безлюдно, сигурно отдавна бе минало полунощ. Той тръгна бавно по коридора, после, след като сви зад ъгъла и беше сигурен, че Ъмбридж няма да го чуе, хукна презглава.

Не му беше останало време да упражнява заклинанието за изчезване, не беше описал в дневника и един-едничък сън, не бе довършил рисунката на съчкото, нито беше подготвил съчиненията. На другата заран пропусна закуската, та за пророкуването, първия им час, да нахвърли набързо два-три измислени съня, и с изненада видя, че компания му прави и Рон, който дори не се беше сресал.

— Ама как така не си си написал домашното снощи? — възкликна Хари, докато Рон се озърташе трескаво и търсеше вдъхновение някъде по стените на общата стая.

Предната вечер, когато Хари се беше прибрал в спалното помещение, приятелят му бе потънал в непробуден сън, а сега отговори, че бил имал друга работа, надвеси се над пергамента и драсна няколко думи.

— Е, стига толкова — оповести Рон и затвори с трясък дневника. — Написах, че съм сънувал как си купувам нов чифт обувки, от това Трелони надали ще ми направи някакво страшно предсказание, нали?

Забързаха заедно към Северната кула.

— Как беше извънкласната работа с Ъмбридж? Какво те накара да правиш?

Хари се поколеба само за миг и отговори:

— Да пиша едно изречение много пъти.

— Е, не е чак толкова страшно — отсъди другото момче.

— Не е — съгласи се Хари.

— Ох, забравих... пусна ли те в петък?

— Не.

Рон простена състрадателно.

И този ден се оказа лош за Хари — той се представи много зле в часа по трансфигурация, понеже изобщо не беше упражнявал заклинанието за изчезване. Наложил се да пропусне и обедната почивка, за да довърши рисунката на съчкото, междувременно обаче професор Макгонъгол, професор Гръбли-Планк и професор Синистра им бяха дали други домашни, които той не можеше и да се надява да подготви вечерта, понеже пак трябваше да се яви за извънкласна работа при Ъмбридж. На всичко отгоре Анджелина Джонсън отново го издебна по време на вечеря и след като разбра, че не може да отиде в петък, когато щяха да избират нов пазач, се разфуча, че не била във възторг от отношението му и че очаквала играчите, които искат да останат в отбора, да поставят тренировките на първо място, пред всички други задължения.

— Наказан съм! — провикна се подир нея Хари, докато тя се отдалечаваше наперено. — Нима наистина мислиш, че предпочитам да стоя затворен в една стая с оная дърта жаба, вместо да играя квидич?

— Пак добре, че те е накарала само да пишеш — взе да го утешава Хърмаяни, след като Хари се отпусна тежко на пейката и погледна вече без апетит пая с месо и бъбреци. — Така де, не е никакво страшно наказание...

Хари понечи да каже нещо, но затвори уста и само кимна. Всъщност и той не знаеше защо не споделя с Рон и Хърмаяни какво точно се случва в кабинета на Ъмбридж. Знаеше само, че не му се гледат ужасените им лица — така щеше да се почувства още по-зле и да се справи по-трудно. Пък и усещаше смътно, че това засяга само него и Ъмбридж, че е сблъсък между волите им, и той нямаше намерение да й доставя удоволствието да разбере, че се е оплаквал.

— Направо не мога да повярвам, че имаме толкова много домашни — завайка се сломен Рон.

— Защо не ги написа снощи? — укори го Хърмаяни. — Всъщност къде беше?

— Ами... прииска ми се да се поразходя — взе да увърта Рон. Хари остана с впечатлението, че не само той крие нещо.

Втората вечер на наказанието беше точно толкова ужасна, колкото и първата. Сега кожата на ръката на Хари се раздразни по-скоро и не след дълго почервения и се възпали. Той не вярваше, че раната ще продължи да зараства така бързо. След малко щеше да му остане белег и тогава Ъмбридж сигурно вече щеше да бъде доволна. Въпреки това Хари се сдържа и не простена от болка — от мига, в който влезе в кабината, чак докато си тръгна, и този път след полунощ, не каза друго освен „добър вечер“ и „лека нощ“.

Сега вече положението с домашните си беше отчайващо и щом се върна в общата стая на „Грифиндор“, не отиде да си легне, макар да беше капнал от умора, а разлисти учебниците и се зае със съчинението за лунния камък, възложено от Снейп. Когато приключи, вече бе два и половина. Знаеше, че не се е справил блестящо, но нямаше друг избор — налагаше се да предаде съчинението в този вид, ако не искаше и Снейп да му наложи някакво наказание. След това отговори набързо на въпросите, зададени им от професор Макгонъгол, написа нещичко и за правилното отношение към съчковците, за да се яви с домашно и при професор Гръбли-Планк, и едва докрета до леглото — свлече се, както беше с дрехите, и моментално заспа.

Четвъртък сякаш бе забулен в мъглата на умората. И Рон изглеждаше много сънен, макар че Хари не проумяваше защо. Третата вечер от наказанието му мина по същия начин, както и предишните, с тази разлика, че след първите два часа думите „Няма да лъжа“ вече не се заличаваха от ръката му, стояха си там като издълбани с длето и от тях се процеждаха капчици кръв. Когато острото перо спря да дращи, професор Ъмбридж вдигна очи.

— О! — възкликна тя тихо, после заобиколи писалището и сама дойде да огледа ръката. — Чудесно. Нека ви е за урок. За днес сте свободен.

— И утре ли трябва да идвам? — попита Хари и вдигна ученическата чанта с лявата ръка, понеже дясната го болеше непоносимо.

— О, да — усмихна се както винаги широко професор Ъмбридж. — Да, смятам, че можем да поработим още една вечер, за да вдълбаем думите още по-дълбоко.

На Хари и през ум не му беше минавало, че е възможно някъде по широкия свят да се намери учител, когото той да ненавижда повече и от Снейп, но докато се връщаше към кулата на „Грифиндор“, трябваше да признае, че учителят по отвари вече има силен съперник. „Тя е изверг — помисли си, докато се качваше на седмия етаж, — тя е изверг, чудовище, тази шантава дърта...“

— Рон!

Беше се качил по стълбите и тъкмо зави надясно, когато за малко да се блъсне в Рон, който, стиснал дръжката на метлата си, се спотайваше зад статуята на Локлан Върлината. Щом видя Хари, той подскочи като ужилен и се опита да скрие зад гърба си новичката „Чистометка единайсет“.

— Какво правиш?

— А... нищо. Ами *ти*?

Хари се свъси срещу него.

— Хайде, кажи, де! Защо се криеш тук?

— Ами... щом толкова искаш да знаеш, крия се от Фред и Джордж — отвърна Рон. — Току-що минаха оттук с цял рояк първокурсници, готов съм да се обзаложа, че пак си правят опити с тях. Сега вече не могат в общата стая, нали там бди Хърмаяни.

Говореше трескаво, забързано.

— Но за какво ти е метлата, да не си летял? — любопитства Хари.

— Ами... добре, де, ще ти кажа, само няма да ми се смееш, чу ли? — взе да се оправдава Рон, който от минута на минута се изчервяваше все повече. — Аз такова... реших да се пробвам за пазач на „Грифиндор“, все пак вече имам прилична метла. Хайде, смей се, де!

— Не ти се смея — увери го Хари, а Рон примига. — Хубаво си се сетил! Наистина ще бъде страхотно, ако влезеш в отбора. Не съм те виждал да играеш като пазач, добър ли си?

— Справям се — отвърна Рон, явно облекчен, че Хари е посрещнал така новината. — Докато тренираха през ваканциите, Чарли, Фред и Джордж винаги ме караха да пазя.

— Значи и днес си тренирал?

— Всяка вечер от вторник насам... ама самичък. Опитвах се да омагьосам куофъла, та да лети към мен, но не е никак лесно и се съмнявам, че ще има някаква полза — оплака се притеснен и разтревожен Рон. — Когато се явя на пробите, Фред и Джордж ще се пръснат от смях. Откакто станах префект, само ме взимат на подбив.

— Де да можех и аз да съм там! — рече горчиво Хари, след като се отправиха към общата стая.

— Да, толкова ми се искаше, Хари... Я, какво ти е това на ръката?

Хари, който тъкмо си беше почесал носа със свободната дясна ръка, се помъчи да я скрие, но със същия успех, който Рон бе имал със своята „Чистометка“.

— А, нищо... дреболия, порязах се.

Ала Рон го беше сграбчил за китката и бе доближил ръката му до очите си. Настана мълчание, през което той зачете думите, издълбани върху кожата, сетне пусна приятеля си.

— Нали каза, че те е накарала да пишеш? — възкликна с вид, сякаш му е призляло.

Хари се подвоуми, но в края на краищата Рон бе откровен с него, затова му каза истината за часовете, които прекарваше в кабинета на Ъмбридж.

— Ах, тая дърта вещица! — изсъска отвратен Рон точно когато спряха пред Дебелата дама, която си дремеше кротичко, отпуснала глава върху рамката. — Тая не е наред! Върви при Макгонъгол, кажи нещо!

— И дума да не става — отсече веднага Хари. — Няма да й доставя това удоволствие да си мисли, че ми е направила нещо.

— Как да не ти е направила? Не бива да допускаш да й се размине току-така.

— Не знам доколко Макгонъгол има някаква власт над нея — сподели Хари.

— Тогава кажи на Дъмбълдор!

— А, не — отсече Хари.

— Ама защо?

— Той си има достатъчно неприятности — рече Хари, макар че причината беше друга.

Не искаше да търси помощ от директора, след като той от юни насам не му беше казал нито дума.

— Мен ако питаш, трябва... — подхвана Рон, но бе прекъснат от Дебелата дама, която ги гледаше сънено и по едно време избухна:

— Ще ми кажете ли най-после паролата, или цяла нощ трябва да будувам тук и да ви чакам да се наговорите?

Петък започна свъсен и дъждовен, както останалите дни от седмицата. Когато влезе в Голямата зала, Хари погледна неволно към масата на преподавателите, макар че всъщност не се и надяваше да види Хагрид, после насочи мислите си към по-неотложните си проблеми, като купчината домашни, които му предстоеше да подготвя, и оставащото наказание при Ъмбридж.

Този ден го крепяха две неща. Първото бе мисълта, че приближава края на седмицата, а второто, че колкото и ужасно да бъде последното наказание при Ъмбридж, от прозореца в кабинета ѝ се виждаше игрището за квидич в далечината и при повечко късмет Хари можеше да погледа как се представя Рон. Вярно, тези лъчи светлинка бяха твърде мъждиви, ала Хари бе признателен за всичко, което разсейваше поне малко мрака, спуснал се над него — не помнеше да е имал по-ужасна първа седмица на учебната година в „Хогвортс“.

Когато в пет следобед почука на вратата в кабинета на професор Ъмбридж с надеждата, че му е за последен път, го поканиха да влезе. Празният пергамент го чакаше на застланата с дантелки маса, до него бе оставено острото перо.

— Знаете какво да правите, Потър — усмихна се мазно Ъмбридж.

Хари взе перото и погледна през прозореца. Ако можеше да премести стола три-четири сантиметра надясно, все едно, за да е по-близо до масата... готово! Сега вече виждаше как отборът по квидич на „Грифиндор“ се извисява и се снишава над игрището в далечината, при трите високи голови стълба се чернееха петима-шестима души,

явно чакаха да им дойде редът да пазят. От такова разстояние бе трудно да се различи Рон.

„Няма да лъжа“, написа Хари. Раната върху ръката му се отвори и по нея пак изби кръв.

„Няма да лъжа.“ Раната започна да смъди и да го боли.

„Няма да лъжа.“ По китката му се застича кръв.

Той се престраши още веднъж да погледне през прозореца. Който стоеше пред головите стълбове, се справяше ужасно зле. Хари не посмя да гледа повече от няколко секунди, но през това време Кейти Бел пак успя да вкара два пъти куофъла. Със силната надежда, че пазач не е Рон, Хари сведе отново поглед към пергаментата, напръскан с кръв.

„Няма да лъжа.“

„Няма да лъжа.“

Поглеждаше всеки път, щом решише, че няма да е много опасно — ако чуеше, че Ъмбридж дращи с перото или отваря чекмедже. Третият играч, застанал пред стълбовете, се справяше горе-долу добре, четвъртият беше много слаб, петият отби блъджъра изключително вешо, после обаче не успя да спаси елементарен удар. Небето притъмняваше и Хари се съмняваше, че ще успее да види шестия и седмия кандидат.

„Няма да лъжа.“

„Няма да лъжа.“

Сега пергаментът лъщеше от капките кръв, паднали от ръката му, която вече го болеше непоносимо. Когато Хари вдигна отново очи, се беше мръкнало и игрището за квидич не се виждаше.

— Я да проверим дали сте си взели поука — оповести половин час по-късно с мазния си глас Ъмбридж.

Приближи се и протегна късите си, окичени с пръстени пръстчета. Точно когато го докосна, за да огледа думите, врязали се в кожата му, го проряза болка, но не в ръката, а в белега върху челото. В същия миг Хари усети нещо твърде странно някъде при диафрагмата си.

Дръпна ръката си, скочи на крака и се вторачи в преподавателката. Тя също се взря в него и върху увисналата ѝ широка уста заигра усмивка.

— Боли, нали? — попита тихо Ъмбридж.

Хари не отговори. Сърцето му биеше учестено. За ръката ли го питаше Ъмбридж, или знаеше какво е усетил току-що на челото си?

— Е, мисля, че ви дадох добър урок, Потър. Свободен сте.

Той вдигна ученическата чанта и излезе възможно най-бързо.

„Спокойно — заповтаря си, докато тичаше нагоре по стълбището. — Само спокойно, това не означава непременно каквото си мислиш...“

— *Кактус тарикатикус!* — изрече със сетни сили и Дебелата дама отново се дръпна напред.

Посрещна го страшен рев. Рон сияеше, завтече се към него и разплиска бирения шейк в бокала, който стискаше в ръка.

— Успях, Хари, взеха ме, вече съм пазач!

— Моля? О, супер! — възкликна Хари и се помъчи да се усмихне уж естествено, макар че сърцето му продължаваше да бие като обезумяло, а ръката го болеше и кървеше.

— Я пийни един бирен шейк! — бутна му Рон бутилка. — Направо не мога да повярвам... къде се е запиляла Хърмаяни?

— Ей там е — отвърна Фред, който също пиеше бирен шейк, и посочи едно от креслата край огъня.

Хърмаяни се беше унесла, а нейното питие застрашително се беше наклонило в ръката ѝ.

— Когато ѝ съобщих, каза, че се радвала много — поясни леко подразнен Рон.

— Нека си поспи — бързо предложи Джордж, няколко мига преди Хари да забележи, че на доста от първокурсниците, струпали се около тях, доскоро им е текла кръв от носа.

— Я ела насам, Рон, да видим дали старата мантия на Оливър ще ти стане — провикна се Кейти Бел, — можем да махнем неговото име и да сложим твоето.

Рон се отдалечи, а към Хари се приближи Анджелина.

— Извинявай за сутринта, Потър, държах се грубичко — рече ненадейно тя. — Да ти призная, голям стрес е да си ръководител, вече си мисля, че понякога на Ууд не му е било никак лесно. — Понавъсена, тя погледна над бокала Рон. — Знам, че ти е най-добрият приятел, но не бих казала, че е неотразим — заяви без недомлъвки Анджелина. — Според мен обаче с малко тренировки ще влезе във форма. Произхожда от семейство на добри играчи по квидич. Откровено

казано, надявам се да се окаже, че има по-голяма дарба, отколкото прояви днес. Тази вечер и Вики Фробишър, и Джефри Хупър летяха по-добре, но Хупър е страшен глезльо, вечно се оплаква, Вики пък участва в какви ли не клубове. Сама си призна, че ако тренировките съвпадат със занятията в клуба по вълшебство, тя ще предпочете клуба. Но както и да е, утре в два имаме тренировка, гледай да присъстваш. И бъди така любезен, помогни с каквото можеш на Рон, чу ли?

Той кимна, а Анджелина се върна при Алиша Спинет. Хари отиде да седне при Хърмаяни и когато остави чантата, тя трепна и се събуди.

— А, ти ли си, Хари... с Рон се получи прекрасно, нали? — отбеляза сънено момичето. — Ох... капнала съм от умора — прозина се. — До един след полунощ съм плела шапчици. Грабят ги като топъл хляб.

Разбира се, щом се огледа, Хари забеляза вълнени шапчици, поприкрити навред из помещението, така че без да подозират какво им се готви, домашните духчета да ги вземат.

— Страхотно! — отбеляза той разтревожено, щеше да се пръсне, ако в скоро време не кажеше на някого. — Знаеш ли, Хърмаяни, току-що бях горе в кабинета на Ъмбридж и тя ме докосна по ръката...

Хърмаяни заслуша внимателно. Когато Хари приключи с разказа си, тя изрече бавно:

— Боиш се, че Ти-знаеш-кой я е подчинил, както бе подчинил Куиръл ли?

— Не е изключено, нали? — отбеляза тихо той.

— Не е — съгласи се Хърмаяни, макар че май не бе особено убедена. — Лично аз обаче се съмнявам да я е обсебил по същия начин като Куиръл... все пак сега той е жив, има си собствено тяло, не му трябва чуждо. Но е възможно да е приложил на Ъмбридж проклятието Имперіус...

Хари погледа известно време как Фред, Джордж и Лий Джордан жонглират с празни бутилки от бирен шейк. После Хърмаяни каза:

— Миналата година обаче белегът те болеше и без да го докосва някой, а Дъмбълдор обясни, че било свързано с чувствата на Ти-знаеш-кого в момента. Може пък да няма нищо общо с Ъмбридж и да е чисто съвпадение, че се е случило, докато си бил при нея?

— Тя е изверг — отсече Хари. — Шантава е.

— Да, ужасна е, но... Според мен, Хари, е редно да кажеш на Дъмбълдор, че белегът те боли.

За втори път през последните два дни го съветваха да иде при Дъмбълдор и той отговори на Хърмаяни така, както бе отвърнал и на Рон.

— Няма да го занимавам с това. Нали самата ти каза, че не е кой знае какво. Цяло лято белегът ме пробожда, тази вечер болката просто бе малко по-силна...

— Сигурна съм, Хари, че Дъмбълдор иска да го занимаваш с това...

— Така си е — изтърва се Хари, — това... белегът, де, е единственото у мен, от което Дъмбълдор се интересува.

— Не говори така, не е вярно!

— Ще взема да пиша на Сириус, да видя той какво мисли...

— Хари, не бива да споменаващ в писмо такива неща! — напомни разтревожена Хърмаяни. — Забрави ли, Муди ни предупреди да внимаваме много какво пишем! Вече не можем да бъдем сигурни, че совите няма да бъдат прихванати!

— Добре, добре, няма да му пиша — подразни се Хари и се изправи. — Лягам си. Ще кажеш на Рон вместо мен, нали?

— О, не — възрази Хърмаяни с облекчение, — щом ти си тръгваш, ще си тръгна и аз, без да изглежда грубо от моя страна. Останала съм без капчица сили, а утре смятам да изплета още шапчици. Ако искаш, можеш да ми помогнеш, страшно забавно е, а и ставам все по-добра, вече знаая да правя шарки, помпони и други украси.

Хари се взря в лицето ѝ, засияло от радост, и се постара да покаже поне слаб интерес към предложението ѝ.

— А, не... не ми се плете — отвърна той. — Тоест... не утре. Имам цяла купчина домашни...

И затътри крака към стълбището за момчешките спални помещения, оставяйки Хърмаяни леко разочарована.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

ПЪРСИ И ЛАП

На другата сутрин Хари се събуди пръв в спалното помещение. Полежа, загледан във вихрушката прашинки, носещи се в лъча слънчева светлина, който се промъкваше през процепа в балдахина — наслаждаваше се на мисълта, че е събота. Първата седмица от учебния срок се бе точила сякаш цяла вечност, като някакъв безкраен урок по история на магията.

Ако се съдеше по сънената тишина и бледозлатистия слънчев лъч, явно беше малко след зазоряване. Хари дръпна балдахина около леглото си, стана и започна да се облича. Освен цвъртежа на птиците в далечината се чуваше само равномерно дишане на съучениците му. Той отвори полека ученическата чанта, извади пергаментов лист и перото си и се отправи към общата стая.

Отиде право при любимото си вехто мекичко кресло край изгасналия огън, намести се удобно, разгъна пергамента и огледа помещението. Обичайните боклучета — намачкани късчета пергамент, стари златни наплюващи топчета, празни стъкленички от съставки за отвари, обвивки от бонбони — с каквито помещението бе осеяно всяка вечер, ги нямаше, не се виждаха и шапките за домашни духчета на Хърмаяни. Хари се запита разсеяно колко ли духчета са били пуснати на свобода (независимо дали го искат, или не), сетне отпуши мастилницата, топна в нея перото, вдигна го три-четири сантиметра над гладката жълтеникава повърхност на пергамента и се замисли... След миг-два обаче се усети, че се е втренчил в празната камина и не знае какво да напише.

Чак сега си даде сметка колко трудно им е било на Рон и Хърмаяни да му пишат през лятото. Как да разкаже на Сириус какво се е случило през последната седмица и да му зададе всички въпроси, които го терзаеха, без да предоставя на евентуалните крадци на писма сведения, каквито не искаше да попадат у тях?

Доста дълго седя, без да се помръдва, загледан в камината, накрая измисли нещо, още веднъж топна перото в мастилницата и се наведе уверено над пергаментата:

Драги ми Смърки, надявам се да си добре, първата седмица тук беше ужасна, добре че най-после ѝ се видя краят.

Имаме нова учителка по защита срещу Черните изкуства — професор Ъмбридж. Мила е почти колкото любимата ти майка. Пиша ти, защото снощи, докато имах за наказание извънкласна работа при Ъмбридж, онова, за което ти писах и миналото лято, се случи отново.

Мъчно ни е за нашия най-голям приятел, дано си дойде скоро.

Много те моля, отговори ми бързо.

С най-добри чувства,
Хари

Прочете писмото няколко пъти, та да го види през очите на страничен наблюдател. Според него бе изключено някой да разбере за какво — или на кого — говори. Надяваше се Сириус да схване тънкия намек за Хагрид и да ги успокои, че той ще си дойде скоро. Не искаше да пита направо, за да не привлича вниманието към онова, което Хагрид правеше, докато отсъства от „Хогуортс“.

Писмото уж беше съвсем късичко, а му отне доста време — докато Хари обмисляше как да се изрази, слънчевата светлина беше припълзяла до средата на общата стая, а от спалните помещения горе вече долитаха далечни шумове. Внимателно запечата пергаментата, покатери се през дупката зад портрета и се отправи към соварника.

— На твоето място *не бих* минал оттук — предупреди Почтибезглавия Ник, след като се провря зловещо през стената точно пред Хари, който си вървеше по коридора. — Пийвс крои дебелашка шега на онзи, който мине пръв покрай бюста на Парацелз.

— Например Парацелз да му падне на главата? — попита момчето.

— Колкото и да е странно, именно това — потвърди отегчено Почтибезглавия Ник. — Изтънчеността никога не е била силата на Пийвс. Е, да вървя, може пък да открия Кървавия барон... дано той успее да сложи край на неговите безобразия... е, довиждане, Хари...

— Довиждане — сбогува се момчето и вместо да завие надясно, тръгна наляво и пое по дългия, но по-безопасен път към соварника.

Поободри се, докато подминаваше един по един прозорците, през които се виждаше сияйното синьо небе — по-късно имаше тренировка, най-после щеше да се завърне на игрището за куидич.

Нещо се шмугна покрай краката му. Хари погледна надолу и съзря Госпожа Норис, скелетоподобната сива котка на пазача. Тя извърна за миг към него жълти като фарове очи и се скри зад статуята на Уилфред Мечтателя.

— Не правя нищо нередно — провикна се подире ѝ момчето.

Госпожа Норис имаше категоричния вид на котка, тръгнала да донася на господаря си, макар че Хари не виждаше какво — в събота сутрин имаше пълно право да ходи при совите.

Сега вече слънцето се беше извисило в небето и когато влезе в соварника, той бе заслепен от прозорците без стъкла: сребристите слънчеви лъчи се кръстосваха на решетка из кръглото помещение, където по прътите бяха накацали стотици сови, попричеснени от утринната светлина — личеше си, че някои току-що се прибират от лов. Поръсеният със слама под изпука, когато Хари настъпи няколко костици на животинчета и затърси с поглед Хедуиг.

— Ето те и теб! — възкликна той, съзрял совата почти при сводестия таван. — Слез тук, нося ти писмо.

Хедуиг изкряска гърлено, разпери широките си бели криле, спусна се надолу и кацна на рамото на момчето.

— Браво на теб. Тук отгоре пише Смърки — рече Хари, който знае защо, през шепот, след като ѝ подаде писмото да го стисне в човка, — но то е за Сириус, чу ли?

Совата примига с кехлибарените си очи и Хари го изтълкува като утвърдителен отговор.

— Е, в такъв случай... попътен вятър! — пожела ѝ той и я отнесе до един от прозорците, където Хедуиг се оттласна лекичко от ръката му и се извиси в ослепително синьото небе.

Хари я гледа, докато тя се смали на черна точица и се скри, после отпрати поглед към колибата на Хагрид, която се виждаше ясно от прозореца — точно толкова ясно бе и че е необитаема, защото над комина не се виеше пушек и пердетата бяха спуснати.

Върхарите в Забранената гора се поклащаха от лекия ветреца. Загледан в тях, Хари се наслади на свежия повей върху лицето си и си помисли за куидича по-късно... и точно тогава го видя. Досуц огромна гротескна птица над дърветата се извиси голям влечугоподобен хвърковат кон точно като жребците, теглили файтоните на „Хогуортс“, с кожести черни криле, разперени като на птеродактил. Конят се издигна, описа широк кръг, сетне се гмурна отново сред дърветата. Всичко се разигра толкова бързо, че Хари направо не повярва на очите си, само сърцето му биеше лудешки.

Вратата на соварника зад него се отвори. Той подскочи като ужилен, обърна се бързо и съгледа Чо Чан, която държеше писмо и малък пакет.

— Здравей — поздрави я машинално Хари.

— О... здрасти — отвърна Чо задъхана. — Не очаквах да заваря някого толкова рано... Едва преди пет минути се сетих, че днес мама има рожден ден.

Тя посочи пакета.

— Аха — рече Хари.

Мозъкът му се бе сковал. Искаше му се да каже нещо смешно и забавно, ала пред очите му още беше ужасният крилат кон.

— Какъв прекрасен ден! — махна Хари към прозорците.

Толкова се ядоса на себе си, че чак му притъмня. Времето! Той говореше за... *времето!*

— Да — потвърди Чо и затърси с поглед подходяща сова. — Чудесни условия за куидич. Цяла седмица не съм излизала навън, а ти?

— И аз — рече Хари.

Чо си хареса една от училищните улулици: Примами я да кацне на ръката ѝ, където птицата протегна услужливо краче, та момичето да си прикрепи пакетчето.

— Е, „Грифиндор“ излъчи ли вече нов пазач? — попита Чо.

— Да — отговори Хари. — Моят приятел Рон Уизли, познаваш ли го?

— Онзи, дето мрази „Торнадос“ ли? — каза доста хладно тя. — Добър ли е изобщо?

— Според мен, да — заяви Хари. — Но не съм го гледал на пробите, бях наказан.

Чо вдигна очи още преди да е привързала пакета към крачето на улулицата.

— Тая Ъмбридж е голяма гаднярка — прошепна тя. — Да те накаже само защото си казал истината как... как загина той. Всички чуха, цялото училище говореше само за това. Наистина си проявил храброст да й го заявиш право в очите.

На Хари изведнъж му просветна... чувстваше се така, сякаш всеки миг ще литне и ще се извиси на педя над оцвъкания под. Кой се вълнуваше от това, че над гората прелитал някакъв си крилат кон, важното бе, че Чо го мисли за храбрец! За миг му мина през ума уж случайно да й покаже разранената си ръка, докато й помага да привърже пакета към крачето на улулицата... ала точно когато му хрумна тази вълнуваща мисъл, вратата на соварника се отвори отново.

В помещението влетя пазачът Филч. По жилестите му хлътнали страни се моравееха петна, брадичката му се тресеше, оредялата му бяла коса беше разрошена — той очевидно бе дошъл тичешком. Подир него вътре се пхна Госпожа Норис, която зяпна совете и измюка лакомо. Отгоре се чу неспокойно шумолене на криле, а един голям рибояден бухал тракна заплашително с клюн.

— Аха! — викна Филч и с тресящи се от гняв увиснали бузи пристъпи решително към Хари. — Предупредиха ме, че възнамеряваш да поръчаш големи количества торови бомбички.

Хари скръсти ръце и се взря в пазача.

— Кой ви е казал, че ще поръчвам торови бомбички?

Свъсена, Чо премести поглед от Хари към Филч, а улулицата върху ръката й, която се бе уморила да стои на едно краче, изписка укорно, момичето обаче не й обърна внимание.

— Имам си източници — изсъска злорадо Филч. — А сега ми предай каквото смяташе да пращаш.

Хари изпита огромно облекчение, че е побързал да пусне писмото, и рече:

— Не мога да ви го предам, вече замина.

— *Замина ли?* — ахна Филч с лице, обезобразено от ярост.

— Да, замина — повтори спокойно Хари.

Вбесен, пазачът понечи да каже нещо, но постоя минута-две със зейнали уста, а сетне огледа мантията на Хари.

— Откъде да съм сигурен, че не си го пъхнал в джоба?

— Можете да бъдете сигурен, защото...

— Аз видях как го праща — ядоса се Чо.

Филч се извърна рязко към нея.

— Видяла си го...

— Точно така, видях го — потвърди тя разярено.

Настъпи кратко мълчание — Филч изгледа злобно Чо, тя му отвърна със същото, после пазачът се въртна и затътрузи нозе към вратата. Спря с ръка на бравата, обърна се и пак погледна Хари.

— Само да съм надушил и най-лекия мирис на торова бомбичка...

Заслиза с тежка крачка по стълбите. На раздяла Госпожа Норис хвърли на совете изпълнен с копнеж поглед и го последва.

Хари и Чо се спогледаха.

— Благодаря — рече той.

— Няма за какво — отвърна поруменяло момичето, което най-сетне прикрепи пакета към крачето на улулицата. — Не си поръчвал торови бомбички, нали?

— Не — увери я Хари.

— Защо ли Филч е решил, че поръчваш? — учуди се Чо и отнесе улулицата при прозореца.

Хари сви рамене. Бе озадачен не по-малко от нея, въпреки че, колкото и да е странно, точно това сега не го вълнуваше особено.

Тръгнаха си заедно от соварника. В началото на коридора за западното крило на замъка Чо рече:

— Аз съм насам. Е... до скоро, Хари.

— Да... до скоро.

Тя му се усмихна и си замина. Хари продължи нататък, обзет от тих възторг. Бе успял да проведе цял разговор с нея, при това без да се смути нито веднъж... „Наистина си проявил храброст да й го заявиш право в очите..." Чо го смяташе за храбър... не го мразеше, задето не е загинал.

Е, Хари знаеше, че Чо е предпочела Седрик... макар че, ако го беше изпреварил с поканата си за бала, всичко може би щеше да бъде

различно... Когато Хари я попита, Чо като че ли искрено съжали, задето трябва да му откаже...

— Добро утро — поздрави той весело Рон и Хърмаяни, когато седна при тях на масата на „Грифиндор“ в Голямата зала.

— Защо си толкова радостен? — изненада се Рон и го огледа от глава до пети.

— Ами... по-късно ще играем куидич — отвърна щастлив Хари и придърпа към себе си голямата чиния с бекон и яйца.

— А... да... — проточи другото момче. Остави препечената филийка, която ядеше, и отпи грамадна глътка тиквен сок. После рече: — Слушай... нали нямаш нищо против да дойдеш с мен малко по-рано? Да се поупражнявам преди тренировката. Както се казва, да навляза.

— Разбира се — каза Хари.

— По-добре оставете това — намеси се съвсем сериозно Хърмаяни. — И двамата сте изостанали ужасно много с домашните...

Но тя не се доизказа: беше пристигнала сутрешната поща и както обикновено, „Пророчески вести“ се рееха към нея в човката на чухалче, което се приземи твърде близо до захарницата и протегна краче. Хърмаяни пхна в кожената кесийка един кнут, взе вестника и огледа свъсена първата страница, а птицата отново се извиси във въздуха.

— Нещо интересно? — попита Рон.

Хари се ухили — знаеше, че приятелят му само се чуди как да отклони Хърмаяни от темата за домашните.

— Не — въздъхна тя, — само глупави клюки за баскитаристката на „Орисниците“, щяла да се омъжва.

Хърмаяни разгъна вестника и изчезна зад него. Хари се посвети на поредната порция яйца с бекон. Рон гледаше донейде угрижено към високите прозорци.

— Виж ти! — възкликна най-неочаквано Хърмаяни. — О, не... Сириус!

— Какво е станало? — попита Хари и дръпна вестника толкова силно, че той се скъса по средата: сега двамата с Хърмаяни държаха по една половина.

— „В Министерството на магията са получени сведения от сигурен източник, че в момента Сириус Блек, жесток масов убиец... и

така нататък... се укрива в Лондон!“ — прочете с тревожен шепот Хърмаяни от своята половинка.

— Луциус Малfoy! Залагам си главата, че е той — заяви ядно Хари също шепнешком. — Все пак е познал на перона Сириус...

— Моля? — разтревожи се и Рон. — Не си споменавал, че...

— Шшшт! — спряха го приятелите му.

— ... „Министерството предупреждава всички магьосници, че Блек е изключително опасен... избил е тринайсет души... избягал е от Азкабан...“ и така нататък, обичайните дрънканици — отбеляза в заключение Хърмаяни, след което остави своята половинка от вестника и погледна уплашена Хари и Рон. — Е, просто вече няма да може да излиза от къщата — пошушна тя. — Дъмбълдор го предупреди.

Хари погледна свъсен парчето, което бе откъснал от „Пророчески вести“. Почти цялата страница беше заета от реклама на „Мадам Молкин — одежди за всякакви случаи“ очевидно имаше разпродажба.

— Ей! — възкликна той и приглади вестника, та да виждат и Хърмаяни, и Рон. — Я погледнете!

— Не ми трябва мантии, имам си — отсече Рон.

— Не — каза Хари. — Вижте... ето тази кратка дописка тук...

Рон и Хърмаяни се надвесиха още повече, за да погледнат — материалът бе дълъг не повече от два сантиметра и беше сбутан в долния край на колоната. Той гласеше:

ОСУЕТЕН ОБИР В МИНИСТЕРСТВОТО

Стърджис Подмор (на 38 години, с постоянен адрес „Лабурнум Гардънс“ номер две в Клапам) беше изправен пред Магисъбора по обвинение, че на 31 август е проникнал с взлом в министерството и се е опитал да извърши обир. Подмор е бил задържан от магигарда в Министерството на магията Ерик Мънч, заварил го да разбива в един след полунощ вратата на строго охранявано помещение. Подмор отказа да се защити и беше признат за

виновен и по двете обвинения, след което бе осъден на половин година в Азкабан.

— Стърджис Подмор ли? — изрече замислено Рон. — Това не е ли онзи, дето вместо коса има нещо като купа слама на главата си? И дето членува в Орде...

— *Шшшт*, Рон — прекъсна го Хърмаяни и ужасена, започна да се озърта.

— Половин година в Азкабан! — прошепна стъписан Хари. — Само защото се е опитал да мине през някаква врата!

— Я не ставай смешен, не са го осъдили само защото се е опитвал да мине през врата. Какво изобщо е търсел в един след полунощ в Министерството на магията? — попита Хърмаяни.

— Да не смяташ, че Орденът го е пратил с някаква задача? — подхвърли Рон.

— Един момент... — рече бавно Хари. — Стърджис трябваше да ни изпрати до гарата, помните ли?

Другите двама го погледнаха.

— Точно така, трябваше да ни охранява, докато отиваме на Кингс Крос, не помните ли? И Муди се ядоса много, понеже той не се яви, значи не е бил пратен от тях.

— Е, може би не са очаквали да го заловят — изтъкна Хърмаяни.

— Ами ако са му устроили клопка? — възкликна развълнуван Рон. — Точно така... слушайте сега! — продължи той и сниши рязко глас, стреснат от заплашителния поглед на Хърмаяни. — От министерството са заподозрели, че Подмор е от хората на Дъмбълдор, затова... и аз не знам... затова са го *подмамили* да отиде в министерството и той всъщност не се е опитвал да мине през никаква врата! Може би са му заложили капан, за да го пипнат!

Настъпи мълчание — Хари и Хърмаяни обмисляха догадките на своя приятел. Хари отсъди, че звучат неправдоподобно, Хърмаяни обаче бе направо възхитена.

— Знаете ли, изобщо няма да се изненадам, ако е станало точно това.

Тя сгъна замислено своята половинка от вестника. Когато Хари остави ножа и вилицата, Хърмаяни като че излезе от унеса.

— И така, според мен първо трябва да отхвърлим съчинението за самонаторяващите се храсти, което ни даде Спраут, пак ще извадим късмет, ако до обяд успеем да започнем и заклинанието Инаниматус Конжурус на Макгонъгол...

Сетил се за камарата домашни, които го чакаха горе, Хари изпита леки угризения на съвестта, но небето беше ясно и възхитително синьо и той цяла седмица не бе летял със „Светкавицата“...

— Е, можем да ги напишем и довечера — подхвърли Рон, докато двамата с Хари вървяха по полегатите морави към игрището за куидич, понесли метлите на рамо, а в ушите им още кънтяха зловещите предупреждения на Хърмаяни, че щели да ги скъсат на всички изпити за СОВА.

— Пък и утре е ден. Хърмаяни доста се престарава с това учене, там ѝ е проблемът... — той замълча и после добави боязливо: — Как мислиш, сериозно ли говореше, когато се закани, че нямало да ни даде записките си?

— Според мен, да — отвърна Хари. — Но и това е важно, трябва да тренираме, ако искаме да останем в отбора по куидич...

— Ами да — поободри се Рон. — Имаме толкова много време за всичко...

Когато наближиха куидичното игрище, Хари хвърли един поглед вдясно, към мрачно полюшващите се дървета в Забранената гора. От тях не излетя нищо, небето беше пусто, ако не се смятат няколкото сови, които пърхаха край кулата на соварника в далечината. Хари си имаше достатъчно неприятности, а хвърковатият кон не му правеше нищо, така че нямаше причина да мисли за него.

Взеха от шкафа в съблекалнята топки и започнаха да се упражняват. Рон пазеше трите високи глави стълба, а Хари играеше като гончия и се опитваше да вкара куофъла. Реши, че Рон се представя сносно: спаси три четвърти от ударите, които му отправи Хари, и с всяка минута играеше все по-добре. След около два часа се прибраха в замъка за обяда, по време на който Хърмаяни даде да се разбере пределно ясно, че ги смята за безотговорни, а после се върнаха на игрището за истинската тренировка. Когато влязоха в съблекалнята, там бяха всичките им съотборници без Анджелина.

— Как си, Рон? — попита Джордж и му намигна.

— Добре — отвърна брат му, който с всяка крачка към игрището се бе умълчавал все повече и повече.

— Е, префекте, дали на мама Роненцето е готово да ни смае? — попита Фред и изсули рошавата си глава изпод мантията, а върху лицето му трептеше дяволита усмивка.

— Млъквай — отвърна с каменно лице Рон и за пръв път облече мантия за куидич.

Беше му почти по мярка — преди беше принадлежала на Оливър Ууд, който бе по-широкоплещест.

— Здравейте! — обърна се към всички Анджелина, която излезе преоблечена от стаичката на капитана. — Хайде да започваме, Алиша и Фред, донесете, ако обичате, кутията с топките. А, да, навън има няколко зяпачи, но вие не обръщайте внимание, чухте ли?

От уж нехайния ѝ тон Хари се досети кои са неканените зрители и се оказа прав: когато излязоха на озареното от яркото слънце игрище, отборът по куидич на „Слидерин“ и неколцина от неговите постоянни привърженици ги посрещнаха с освиркване и започнаха да подмятат обиди. Бяха се скупчили в средата на една от празните трибуни и крясъците им огласяха целия стадион.

— Я, какво е яхнал Уизли? — провикна се през кикот Малфой. — Кой ли си е губил времето да прави магия за летене на тоя прогнил стар пън?

Краб, Гойл и Панси Паркинсън избухнаха в кикот и писъци. Рон се качи на метлата и се оттласна от земята, а Хари последва приятеля си, загледан в ушите му, които почервенияха.

— Не им обръщай внимание — посъветва го той и забърза, за да го настигне, — ще видим кой ще се смее най-добре, след като ги бием...

— Точно така ви искам — одобри Анджелина, която, стиснала под мишница куофъла, се извиси, а после намали скоростта и се задържа във въздуха пред хвърковатия си отбор. — Хайде, всички, започваме с пасове... за загрявка на целия отбор, ако обичате...

— Ей, Джонсън, каква е тая прическа? — провикна се от долу Панси Паркинсън. — Направо не разбирам защо някой ще иска да се разхожда с изпълзели червеи на главата си.

Анджелина махна от лицето си дългата, сплетена на плитчици коса и продължи най-спокойно:

— Разпръснете се и да видим какво ще направим...

Хари се обърна с гръб към останалите и отиде в другия край на игрището. Рон пък се насочи към противоположните голови стълбове. Анджелина вдигна с една ръка куофъла и го запрати с все сила към Фред, който подаде на Джордж, той пък подаде на Хари, който подаде на Рон, който изпусна куофъла.

Предвождани от Малфой, слидеринци ревнаха, запищяха и се запревиваха от смях. Рон се спусна към земята, за да хване куофъла още преди той да е тупнал долу, след това се люшна, хлъзна се на една страна от метлата и целият почервенял, се върна на височината, на която играеха. Хари видя как Фред и Джордж се споглеждат и им беше признателен, че за разлика от друг път не започнаха да се заяждат.

— Рон, подай го — провикна се Анджелина, сякаш не се е случило нищо.

Рон метна куофъла на Алиша, тя пък подаде на Хари, а той — на Джордж...

— Ей, Потър, как ти е белегът? — изкрещя Малфой. — Сигурен ли си, че не искаш да си полегнеш? Колко... вече цяла седмица не си стъпвал в болничното крило, това си е истински рекорд за теб, а?

Джордж подаде на Анджелина, тя върна на Хари, който не го очакваше, но успя да улови с връхчетата на пръстите куофъла и побърза да го хвърли на Рон — той се спусна да го удържи, ала го изтърва на косъм.

— Рон, хайде сега! — разсърди му се Анджелина, когато той повторно се сниши към земята с надеждата да хване куофъла. — Внимавай повече!

Щом Рон се изкачи отново на височината, където играеха, бе трудно да се каже кое се червенеет повече — лицето му или куофълът. Малфой и останалите от отбора на слидеринци се късаха от смях.

При третия опит Рон все пак улови куофъла и вероятно от облекчение го метна толкова настървено, че той профуча право през протегнатите ръце на Кейти и я фрасна с все сила по лицето.

— Извинявай! — простена Рон и се стрелна към нея да види дали не я е наранил.

— Връщай се на мястото си, на Кейти й няма нищо — ревна Анджелина. — Когато подаваш на съотборник, се опитвай да не го събаряш от метлата, чу ли? За това си има блъджъри.

От носа на Кейти бе рухнала кръв. Долу слидеринци тропаха с крака и подмятаха ехидни забележки. Фред и Джордж се спуснаха към пострадалата.

— Ето, вземи — рече Фред и ѝ подаде нещо малко и мораво, което извади от джоба си, — ще ти мине за нула време.

— Добре тогава — извика Анджелина, — Фред, Джордж, идете да донесете бухалките и един блъджър. Ти, Рон, върви при головите стълбове. Ти, Хари, пусни сница, щом ти кажа. Ще се опитваме да вкараме гол на Рон, естествено.

Хари се понесе след близнаците, за да донесе сница.

— Рон ще оплеска всичко! — промърмори Джордж, когато тримата се приземиха при кутията с топките и я отвориха, за да извадят един от блъджърите и сница.

— Просто се притеснява — отбеляза Хари. — Сутринта, докато тренирахме двамата, се справяше добре.

— Е, дано вече не е сдал багажа — подметна мрачно Фред.

Върнаха се горе във въздуха. Щом Анджелина наду свирката, Хари пусна сница, а Фред и Джордж оставиха блъджъра да полети. От този миг нататък Хари почти не забелязваше какво правят останалите. Имаше за задача да улови мъничката, стрелкаща се насам-натам крилата златна топка — това носеше на отбора на търсача сто и петдесет точки, ала изискваше страхотна бързина и умения. Той увеличи скоростта и взе да кръжи и да лъкатуши около гончиите... усещаше как топлият есенен въздух свисти покрай лицето му, а крясъците на слидеринци в далечината се превърнаха в глух безсмислен тътен... Не след дълго обаче свирката го закова отново.

— Спрете... *спрете...* СПРЕТЕ! — крещеше Анджелина. — Рон... не покриваш средния стълб!

Хари се извърна и видя, че Рон виси пред левия обръч и е оставил другите два съвсем незащитени.

— Ох... съжалявам...

— Докато следиш гончиите, се движи напред-назад! — заобяснява Анджелина. — Или стой в средата, докато не ти се наложи да се преместиш, за да пазиш някой от обръчите, или кръжи около тях, само не се мотай в единия край, точно заради това допусна да ти вкарат последните три гола!

— Съжалявам... — повтори Рон с червено лице, блеснало като фар на фона на ясното синьо небе.

— А ти, Кейти, толкова ли не можеш да я спреш тая кръв от носа си?

— Тече все по-силно — проплака другото момиче и се опита да си запуши носа с ръкав.

Хари се извърна към Фред, който изглеждаше доста разтревожен и си бъркаше по джобовете. Извади нещо мораво на цвят, погледа го и вцепенен от ужас, стрелна с очи Кейти.

— Хайде да опитаме още веднъж! — подкани Анджелина.

Не обръщаше никакво внимание на слидеринци, които крещяха:

— „Грифиндор“ — леваци! „Грифиндор“ — леваци!

Стойката ѝ обаче бе някак скована.

Не бяха летели и няколко минути, когато свирката на капитана екна отново. Хари, който тъкмо беше видял как сничът кръжи при отсрещния главен стълб, спря с нескрито разочарование.

— Сега пък какво? — попита той нетърпеливо Алиша, която бе най-близо.

— Кейти — отговори тя кратко.

Хари се извърна и видя, че и Анджелина, и Фред, и Джордж се носят с все сила към Кейти. Двамата с Алиша също се устремиха натам. Беше ясно, че Анджелина е прекъснала тренировката тъкмо навреме: Кейти бе пребледняла като тебешир и беше плувнала в кръв.

— Трябва да отиде в болничното крило — отсече Анджелина.

— Ще я заведем — обеща Фред. — Тя толкова... май е глътнала по грешка бонбон „Пускокръв“...

— Няма смисъл да продължаваме без биячи и гончийка — оповести мрачно Анджелина, след като Фред и Джордж отпрашиха към замъка, хванали от двете страни Кейти. — Хайде, елате да се преоблечем.

Докато се връщаха умърлушени към съблекалните, ги следваха кръсците на слидеринците.

— Как мина тренировката? — попита доста хладно Хърмаяни, когато половин час по-късно Хари и Рон минаха през дупката зад портрета и влязоха в общата стая на „Грифиндор“.

— Ами... — подхвана Хари.

— Пълна скръб — отвърна глухо Рон и се отпусна на стола до Хърмаяни.

Тя го погледна и поомекна.

— Е, за пръв път ти е — взе да го утешава, — иска се време, докато...

— Защо реши, че точно аз съм виновен? — тросна ѝ се Рон.

— Не съм решавала нищо — постъписа се тя, — просто си помислих, че...

— Помислила си, че не ставам за нищо, нали?

— Разбира се, че не. Виж какво, сам каза, че е било пълна скръб...

— Отивам да си пиша домашните — подвижна ядосан Рон, после закрачи тежко към стълбището за спалните помещения на момчетата и изчезна от поглед.

Хърмаяни се обърна към Хари.

— Той *пълна скръб* ли е?

— Не — отвърна Хари като верен приятел.

Хърмаяни вдигна въпросително вежди.

— Е, можеше да играе и по-добре — измърмори момчето, — но както и ти каза, това му е първата тренировка...

Вечерта и Хари, и Рон не отбелязаха особен напредък с домашните. Хари знаеше, че на Рон му е криво, задето се е представил толкова зле на тренировката по куидич, пък и самият той не можеше да си избие от главата виковете „Грифиндор“ — леваци!“.

Цялата неделя прекараха в общата стая, заровени сред учебниците, а помещението около тях ту се пълнеше, ту пак опустяваше. И този ден се случи ясен и хубав и съучениците им от „Грифиндор“ бяха наизлезли в парка, за да се порадват на може би последните топли слънчеви лъчи за годината. Вечерта Хари имаше чувството, че някой блъска мозъка му о черепа.

— Виж какво, май ще се наложи да си пишем повечето домашни през седмицата — изсумтя Хари, когато двамата с Рон най-сетне приключиха с километричното съчинение за заклинанието Инаниматус Конжурус, зададено им от професор Макгонъгол, и унило се заеха с не по-малко километричното и трудно съчинение за многото луни на Юпитер, заръчано им от професор Синистра.

— Да — съгласи се Рон, като си търкаше позачервените очи, и метна петия поред съсипан пергамент в огъня до тях. — Слушай... дали да не помолим Хърмаяни само да погледнем какво е написала?

Хари погледна към нея — седеше с Крукшанкс върху скута и си бърбеше весело с Джини, а пред нея проблясваха две куки, които плетяха чифт безформени чорапки за домашни духчета.

— Недей — отсече той, — сам знаеш, че няма да ни даде.

Продължиха да пишат, докато небето зад прозорците притъмня. Малко по малко навалицата в общата стая взе да оредява. В единайсет и половина Хърмаяни се приближи бавно с прозявка към тях.

— Свършвате ли вече?

— Не — отсече Рон.

— Най-голямата луна на Юпитер е Ганимед, а не Калисто — поправи го тя и посочи през рамото му един от редовете в съчинението по астрономия, — и вулканите се намират на Йо.

— Благодаря — изръмжа Рон и зачеркна изреченията, предизвикали възмущението й.

— Извинявай, аз само...

— Ако си дошла да се заяждаш...

— Рон...

— Нямам време, Хърмаяни, за проповедите ти, затънал съм до гуша в това...

— Не... виж!

Тя сочеше най-близкия прозорец. Хари и Рон се извърнаха натам. На перваза бе кацнал красив чухал, който гледаше през стаята към Рон.

— Това не е ли Хермес? — изуми се Хърмаяни.

— Майчице, той е! — прошепна Рон, след което хвърли перото и се изправи. — За какво ли му е притрябвало на Пърси да ми пише?

Отиде през помещението при прозореца и го отвори — Хермес влетя вътре, приземи се върху съчинението на Рон и протегна краче, към което бе прикрепено писмо. Рон го взе, а чухалът тутакси си замина, оставяйки мастилени стъпчици върху рисунката му на спътника Йо.

— Със сигурност е почеркът на Пърси — оповести Рон, после се отпусна отново на стола и се втренчи в думите от външната страна на свитъка: „За Роналд Уизли, «Хогуортс», дом «Грифиндор»“. Вдигна очи към двамата си приятели.

— Какво ще кажете?

— Хайде, отвори го! — подкани нетърпеливо Хърмаяни, а Хари кимна.

Рон разгъна свитъка и зачете. Колкото по-надолу по пергамента се плъзгаха очите му, толкова повече той се свъсваше. Накрая, след като го прочете, изглеждаше отвратен. Подаде писмото на Хари и Хърмаяни, които доближиха глави, за да го прочетат заедно:

Скъпи Рон,

Току-що узнах (и то не от друг, а от самия министър на магията, който е разбрал от новата ти учителка професор Ъмбридж), че си станал префект в „Хогуортс“.

Изненадах се изключително приятно, когато научих тази новина, и най-напред искам да те поздравя. Трябва да призная, открай време съм се опасявал, че ще поемеш по пътя на Фред и Джордж, а не по моите стъпки, та си представяш какво изпитах, когато разбрах, че вече не си такъв немирник и си решил да се нагърбиш с малко истинска отговорност.

Но освен да те поздравя, искам, Рон, и да ти дам някои съвети, затова и пращам писмото през нощта, а не с обичайната сутрешна поща. Дано успееш да го прочетеш далеч от нахални любопитни очи и да избегнеш неудобните въпроси.

Докато ми съобщаваше, че вече си префект, министърът спомена нещо, от което подразбрах как още си много близък с Хари Потър. Трябва да ти кажа, Рон, че нищо не те изправя пред опасността да си изгубиш значката така, както по-нататъшната дружба с това момче. Да, сигурен съм, изненадан си да го чуеш — не се и съмнявам, ще изтъкнеш, че Потър открай време е бил любимец на Дъмбълдор, — но се чувствам длъжен да те уведомя, че не след дълго Дъмбълдор може и да не ръководи „Хогуортс“, а хората, от които зависи нещо, имат съвсем различно — и може би по-точно — мнение за поведението на Потър. Няма да се разпростирам повече, но

ако утре погледнеш „Пророчески вести“, ще добиеш ясна представа накъде духа вятърът — постарай се да се ориентираш в правилната посока!

Шегата настрана, Рон, надали искаш и ти да бъдеш дамгосан със същата дамга, както Потър, това би могло да се отрази твърде пагубно на изгледите ти за бъдещето, имам предвид живота ти и след училище. Вероятно знаеш, защото баща ни придружаваше Потър, че това лято момчето беше изправено пред пълния състав на Магисъбора и присъдата му се размина на косъм. Отърва се заради някаква дребна формалност, мен ако питаш, но мнозина, с които съм разговарял, продължават да са убедени във вината му.

Може би се страхуваш да прекъснеш отношенията си с Потър — знам, че понякога е неуравновесен и доколкото ми е известно, склонен към насилие, — но ако имаш притеснения или си забелязал нещо в поведението на Потър, което те смущава, ти препоръчвам да поговориш с Долорес Ъмбридж, една наистина прекрасна жена, която, сигурен съм, на драго сърце ще те посъветва.

Така стигам до втория съвет, който смятам да ти дам. Както намекнах по-горе, май вече се вижда край на единовластието на Дъмбълдор в „Хогуортс“. Ти, Рон, трябва да си верен не на него, а на училището и на министерството. Много ми е неприятно, но доколкото схванах, поне засега професор Ъмбридж не се радва на достатъчно съдействие от страна на другите преподаватели в усилията си да осъществи в „Хогуортс“ промените, към които министерството толкова пламенно се стреми (макар че от другата седмица ще ѝ бъде по-лесно — повтарям, виж утрешния брой на „Пророчески вести“!). Ще ти кажа само това: ученик, проявил готовност да съдейства на професор Ъмбридж, след година-две ще има всички шансове да стане Отличник на „Хогуортс“!

Жалко, че през лятото не успях да бъда по-дълго заедно с теб. Боли ме, че трябва да отправя критики към нашите родители, но се опасявам, че ми е невъзможно и

занапред да живея под един покрив с тях, докато те общуват с тая опасна пасмина около Дъмбълдор. (Ако случайно пишеш на майка, можеш да ѝ съобщиш, че наскоро някой си Стърджис Подмор, голям приятел на Дъмбълдор, е бил пратен в Азкабан, защото е проникнал с взлом в министерството. Това вероятно ще им отвори очите и те ще прогледнат с какви престъпници са се сдушили.) Смятам, че ми е провървяло, задето съм избегнал позора да общувам с такива изпаднали типове — министърът е изключително благосклонен към мен, — и наистина се надявам, Рон, че няма да допуснеш кръвната връзка да те заслепи и да не видиш колко заблудени са в убежденията и постъпките си нашите родители. Искрено се надявам, че рано или късно ще осъзнаят своите грешки, и когато му дойде времето, аз, разбира се, съм готов да приема тяхното извинение.

Много те моля, помисли внимателно какво съм ти казал — особено за Хари Потър, — и още веднъж те поздравявам, задето си станал префект.

Твой брат,
Пърси

Хари вдигна очи към Рон.

— Е — подхвана той така, сякаш приема всичко на шега, — ако искаш да... как беше... — Хари провери в писмото на Пърси. — А, „да прекъснеш отношенията си“ с мен, ти давам честната си дума, че няма да прибегвам до насилие.

— Върни ми го — протегна ръка Рон. — Пърси е... — поде с разтреперан глас той и разкъса писмото на две — ... най-големият... — Скъса писмото на четири. — ... *негодник* на света. — Парченцата станаха осем и Рон ги запрати в огъня.

— Хайде, трябва да приключим, преди да се съмне — подкани го Рон припряно и се върна към съчинението за професор Синистра.

Хърмаяни го гледаше със странно изражение.

— Добре, от мен да мине, дайте ги насам — предложи най-неочаквано тя.

— Какво? — учуди се Рон.

— Дайте ми ги. Ще ги прегледам и ще ги поправа — обеща тя.

— Сериозно ли говориш? О, Хърмаяни, спаси ни живота — възкликна Рон, — как да...

— Като кажеш: „Заклеваме се никога повече да не оставяме домашните за последния момент“ — довърши Хърмаяни вместо него и леко развеселена, протегна и двете си ръце да вземе съчиненията.

— Хиляди благодарности, Хърмаяни — рече отмалял Хари и ѝ подаде творението си, след което се свлече на креслото и разтърка очи.

Вече минаваше полунощ и в общата стая нямаше никого освен тях тримата и Крукшанкс. Чуваха се само дращенето на перото, с което Хърмаяни зачеркваше по някое и друго изречение в съчиненията им, и разгръщането на разпилените по масата справочници, които тя от време на време разлистваше за справка. Хари беше останал без капчица сили. Освен това усещаше в стомаха си някаква странна злотворна празнота, свързана обаче не с умората, а с писмото, нахъсано на парченца, които се гърчеха почернели в огъня.

Знаеше, че половината хора в „Хогуортс“ го мислят за особняк, дори за луд, знаеше, че вече месеци наред в „Пророчески вестни“ подмятат какви ли не лъжи за него, но положението му се стори съвсем различно сега, след като видя тия злостни клевети, написани черно на бяло с почерка на Пърси, който съветваше Рон да се откаже от него и дори да ходи да донася на Ъмбридж. Хари познаваше Пърси от цели четири години, беше гостувал в дома му през ваканциите, бе живял с него в една палатка по време на Световното първенство по куидич, миналата година на второто изпитание в Тримагическия турнир Пърси дори му беше дал най-високата оценка, въпреки това сега го смяташе за неуравновесен и склонен към насилие.

Обзет от прилив на обич към кръстника си Сириус, Хари си помисли, че той вероятно е единственият човек, който разбира какво му е, защото е в същото положение. Почти всички в света на магьосниците смятаха Сириус за жесток убиец и заклет поддръжник на Волдеморт и той беше принуден да живее с това отношение цели четиринайсет години...

Хари примига. Току-що бе зърнал в огъня нещо, което нямаше как да е там. Беше се появило и в миг отново бе изчезнало... Хари отсъди, че е невъзможно и само му се е сторило, понеже си е мислел за Сириус...

— Хайде, препиши това тук — подкани Хърмаяни Рон и побутна към него съчинението и лист, изписан с нейния почерк, — после ще добавиш заключението, което ти измислих.

— Честно ти казвам, Хърмаяни, ти си най-прекрасният човек, когото съм срещал — пророни Рон, — и ако понякога отново съм груб...

— Ще знам, че пак си започнал да се държиш както обикновено — довърши вместо него Хърмаяни. — Твоето, Хари, е хубаво, само дето тук в края явно не си разбрал професор Синистра, Европа^[1] е покрита с лед, не с мед... Хари!

Той се бе свлякъл от креслото и приклепнал на прогореното, протритото килимче пред камината, се беше загледал в пламъците.

— Ей... Хари! — обади се плахо и Рон. — Защо си седнал там долу?

— Защото току-що видях в огъня главата на Сириус — отвърна той.

Говореше съвсем спокойно — нали и миналата година беше видял главата на кръстника си в същия този огън и бе разговарял с нея, въпреки това обаче не беше съвсем сигурен, че я е зърнал... беше изчезнала в миг...

— Главата на Сириус ли? — повтори Хърмаяни. — Както онзи път по време на Тримагическия турнир, когато искаше да поговори с теб ли? Но сега не би го направил, би било прекалено... *Сириус!*

Хърмаяни ахна и се втренчи в огъня, Рон пък изтърва перото си. Насред танцуващите пламъци беше изникнала главата на Сириус с дълга черна коса, спускаща се покрай грейналото му в усмивка лице.

— Вече се притеснявах да не би да си легнете, докато всички излязат от помещението — обясни той. — Проверяха час по час.

— Появявал си се час по час в огъня! — възкликна Хари и почти се разсмя.

— Само за миг-два... колкото да установя дали хоризонтът е чист.

— Ами ако те бяха видели? — притесни се Хърмаяни.

— Стори ми се, че преди малко едно момиченце... ако се съди по вида му, май беше първокурсничка... ме зърна, но вие не се безпокойте — отвърна припряно Сириус, а Хърмаяни сложи ръка на устата си. — Скрих се още щом ме видя, та сигурно си е помислила, че съм някаква цепеница със странна форма.

— Но, Сириус, поемаш страхотен риск... — подхвана Хърмаяни.

— Говориш като Моли! — прекъсна я той. — Това бе единственият начин да отговоря на писмото на Хари, без да прибягвам до шифър... всички шифри могат да бъдат разчетени.

Веднага щом Сириус спомена писмото на Хари, двамата му приятели се извърнаха и го зяпнаха.

— Не си ни казвал, че си писал на Сириус! — укори го Хърмаяни.

— Изхвърча ми от главата — заоправдава се той и това беше самата истина, понеже покрай срещата с Чо в соварника бе забравил за всичко, случило се преди това. — Не ме гледай така, Хърмаяни, никой не може да научи нищо от писмото, нали, Сириус?

— Не, беше го написал много добре — усмихна се Сириус. — Но както и да е, дайте да побързаме, докато не са ни прекъснали... за белега ти.

— Какво за... — обади се Рон, ала Хърмаяни го спря:

— После ще ти кажем. Продължавай, Сириус.

— Знам, не е приятно да те боли, но според нас няма място за тревога. Болеше те и миналата година, нали?

— Да, и Дъмбълдор обясни, че болката се появявала, когато Волдемор изпитвал особено силни чувства — отвърна Хари, както обикновено без да обръща внимание на свъсените физиономии на Рон и Хърмаяни. — Значи вечерта, когато бях наказан, Волдемор сигурно се е ядосал, нещо от този род.

— Сега, когато той се завърна, определено ще те боли по-често — вметна Сириус.

— И според теб болката няма нищо общо с Ъмбридж, която ме докосна, докато бях наказан с извънкласна работа в кабинета ѝ? — попита Хари.

— Съмнявам се да има нещо общо — потвърди кръстникът му. — Чувал съм за нея и съм сигурен, че не е смъртожадна...

— Много е зла, преспокойно би могла да бъде и смъртожадна — възрази свъсен Хари, а Рон и Хърмаяни закимаха енергично в знак на съгласие.

— Да, светът обаче не се дели само на добри хора и на смъртожадни — подсмихна се криво Сириус. — Но и аз знам, че е голяма злобарка... само да чуете как Ремус говори за нея!

— А Лупин познава ли я? — побърза да попита Хари, спомнил си подмятанятията за мелезите в първия час на Ъмбридж.

— Не — отвърна Сириус, — но преди две години тя предложи законопроект за върколаците и сега на Лупин му е почти невъзможно да си намери работа.

Хари се сети, че напоследък Лупин изглежда много по-опърпан и намрази още повече Ъмбридж.

— Защо е срещу върколаците? — ядоса се Хърмаяни.

— Вероятно я е страх от тях — подсмихна се Сириус, развеселен от възмущението ѝ. — Явно мрази всички получовеци: миналата година поде кампания и срещу езеряните, искаше да бъдат изолирани и белязани. Представяш ли си, да се губят толкова време и сили за преследване на езеряните, а в същото време отрепки като Крийчър се разхождат на свобода.

Рон прихна, но Хърмаяни беше още по-покрусена.

— Сириус! — подвикна с укор тя. — Ако положиш малко усилия спрямо Крийчър, сигурна съм, че и той ще откликне със същото. Така де, има си само теб, а и професор Дъмбълдор разправя...

— Та как вървят часовете при Ъмбридж? — прекъсна я той. — Учи ли ви как да изтребвате до крак мелезите?

— Не — отговори Хари, без да обръща внимание на Хърмаяни, нацупена, задето са я прекъснали наред защитата на Крийчър. — Изобщо не ни позволява да правим магии!

— Единственото, с което се занимаваме, е да четем тъпия учебник — намеси се и Рон.

— Значи е вярно — отбеляза Сириус. — Хора от министерството ни съобщиха, че Фъдж не искал да бъдете обучавани за бой.

— Да бъдем обучавани за бой ли? — изуми се Хари. — Той да не мисли, че тук събираме нещо като магьосническо войнство?

— Точно това си мисли — потвърди Сириус, — по-скоро, страхува се да не би Дъмбълдор наистина да свиква свое войнство, с

което да превземе Министерството на магията.

След кратко мълчание Рон каза:

— Дори и от устата на Луна Лъвгуд не съм чувал по-голяма глупост.

— Значи не ни дават да усвояваме защита срещу Черните изкуства, понеже Фъдж го е страх, че ще вземем да правим магии срещу министерството? — вбеси се Хърмаяни.

— Точно така — потвърди Сириус. — Фъдж си е втълпил, че Дъмбълдор няма да се спре пред нищо, за да превземе властта. От ден на ден манията му за преследване се усилва. Въпрос само на време е да скалпи обвинение и да задържи Дъмбълдор.

Покрай това Хари се сети за писмото на Пърси.

— Знаеш ли дали утре в „Пророчески вести“ ще пише нещо за Дъмбълдор? Братът на Рон твърди, че...

— Не знам — прекъсна го Сириус, — от петък не съм виждал никого от Ордена, всички са се пръснали по задачи. Тук сме само двамата с Крийчър...

В гласа му прозвуча горчива нотка.

— Значи нямаш вести и от Хагрид?

— А, Хагрид ли... — проточи Сириус. — Трябваше да се е върнал вече, никой не знае със сигурност какво му се е случило. — Сетне видя стъписването върху лицата им и побърза да добави: — Но Дъмбълдор не е обезпокоен, не се тревожете и вие, сигурен съм, че Хагрид е добре.

— Но щом вече е трябвало да се е прибрал... — пророни уплашена Хърмаяни.

— С него беше и Мадам Максим, поддържахме връзка с нея и тя съобщи, че на връщане са се разделили, но няма признаци той да е пострадал... или че нещо не е наред.

Ала Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха притеснено — не бяха особено убедени.

— Вижте какво, недейте да задавате прекалено много въпроси за Хагрид — рече нетърпеливо Сириус, — така само ще привлечете вниманието към отсъствието му, знам, Дъмбълдор не иска да се шуми. Хагрид не е вчерашен, ще се оправи. — Тримата обаче изобщо не се ободриха от думите му, затова той допълни: — Кога ще ходите

следващия път в Хогсмийд? На гарата, когато се бях направил на куче, се справихме добре, нали? Дали да не...

— НЕ! — викнаха в един глас Хари и Хърмаяни. — Не четеш ли „Пророчески вести“, Сириус? — възкликна Хърмаяни.

— А, това ли? — ухили се той. — Само налучкват къде бих могъл да се крия, нямат си и понятие...

— Да, но този път смятаме, че са разбрали — възрази Хари. — Във влака Малфой подхвърли нещо и покрай това заключихме, че вероятно знае за теб и кучето, още повече, че баща му беше на перона... нали се сещаш, Луциус Малфой... затова каквото и да правиш, Сириус, не идвай тук. Ако Малфой те познае отново...

— Добре, добре, така да бъде — склони кръстникът му. Изглеждаше страшно разочарован. — Просто ми хрумна, че сигурно ще ти е приятно да бъдем заедно.

— Ще ми е приятно, но не искам да те хвърлят отново в Азкабан! — отсече Хари.

Настана мълчание, Сириус погледна от огъня към Хари, между хлътналите му очи се бе врязала дълбока бръчка.

— Не приличаш чак толкова на баща си, колкото си мислех — рече накрая с хлад в гласа. — Джеймс се забавляваше, ако му се налагаше да рискува.

— Виж какво...

— Е, да вървя. Чувам, че Крийчър слиза по стълбището — каза Сириус, обаче Хари бе сигурен, че го лъже. — В такъв случай ще ти пиша кога пак мога да се появя в огъня. Ако си готов да поемеш такъв риск, разбира се.

Чу се тихичко пук и на мястото, където доскоро бе стояла главата на Сириус, отново заиграха пламъци.

[1] Йо, Ганимед, Калисто, Европа — четири от познатите спътници на Юпитер. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

ВЕЛИКАТА ИНКВИЗИТОРКА НА „ХОГУОРТС“

Бяха очаквали, че на другата сутрин ще трябва да четат ред по ред вестника на Хърмаяни, та да открият дописката, за която Пърси бе споменал в писмото си. Но пощенската сова едва успя да се издигне над каната с мляко, където беше кацнала, за да достави новия брой на „Пророчески вести“, когато Хърмаяни ахна и го разгъна: точно под огромното заглавие на първа страница се мъдреше голяма снимка на Долорес Ъмбридж, ухилена до уши и бавно примигваща.

МИНИСТЕРСТВОТО ПРОВЕЖДА ОБРАЗОВАТЕЛНА РЕФОРМА

ДОЛОРЕС ЪМБРИДЖ — ПЪРВАТА В ИСТОРИЯТА ВЕЛИКА ИНКВИЗИТОРКА

— Ъмбридж... велика инквизиторка? — възкликна намръщено Хари и недоядената препечена филийка се плъзна от пръстите му. — Това пък какво означава?

Хърмаяни зачете на глас:

Министерството на магията изненадващо прие миналата вечер нов закон, с който си възлага безпрецедентни права над Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“.

„От известно време министърът наблюдава с все по-голяма тревога ставащото в «Хогвортс» — заяви Пърси Уизли, младши сътрудник на министъра на магията. —

Сега той откликва на безпокойството, изразено от притеснени родители, според които нещата в училището може да се движат в посока, каквато те не одобряват.“

Това не е първият път през последните няколко седмици, когато министър Корнелиус Фъдж прокарва нови закони, за да подобри учебния процес в училището за магьосници. Още на 30 август бе приет Образователен указ номер двайсет и две, според който, в случай че сегашният директор не успее да посочи кандидат за овакантена длъжност, министерството назначава подходящ преподавател.

„Именно така за преподавател в «Хогуортс» бе назначена Долорес Ъмбридж — обясни снощи Уизли. — Дъмбълдор не успя да намери човек, ето защо министърът назначи Ъмбридж, чиято дейност, разбира се, веднага се увенча с успех...“

— Дейността ѝ се е увенчала с КАКВО? — викна Хари.

— Чакай, има още — рече мрачно Хърмаяни.

„... веднага се увенча с успех: тя обнови из основи начина, по който се преподава защита срещу Черните изкуства, освен това започна да предоставя на министъра сведения от първа ръка какво точно става в «Хогуортс».“

Тъкмо тази функция министерството узакони с приемането на Образователен указ номер двайсет и три, според който се създава новата длъжност „велик инквизитор на «Хогуортс»“.

„Това е забележителен нов етап в усилията на министъра да овладее, както някои го наричат, все по-големия упадък в качеството на обучението в «Хогуортс» — съобщи Уизли. — Инквизиторът ще разполага с правото да инспектира останалите преподаватели, за да се увери, че те си изпълняват задълженията добре. Професор Ъмбридж получи предложение да заеме наред с преподавателската и

тази длъжност и ние с радост можем да оповестим, че тя се съгласи“, подчерта Уизли.

Новите мерки, предприети от министерството, бяха посрещнати радушно от родители на ученици в „Хогвортс“.

„Сега, когато знам, че Дъмбълдор е подложен на справедлива и обективна преценка, се чувствам много по-спокоен — сподели снощи четирийсет и една годишният господин Луциус Малфой от имението си в Уилтшир. — Мнозина от нас, които мислим само най-доброто на децата си, бяхме притеснени от ексцентричните решения на Дъмбълдор в последно време и се радваме, че министерството държи под око положението.“

Сред тези „ексцентрични решения“ безспорно са някои вече отразени от вестника противоречиви назначения, например на върколака Ремус Лупин, на полувеликана Рубиъс Хагрид и на вманиачения бивш аврор Муди, известен и с прякора Лудоокия.

Мълви се, разбира се, че Албус Дъмбълдор, навремето върховен магьосник в Международната конфедерация на магьосниците и съдия от Магисъбора, вече не отговаря на изискванията, за да оглавява такова прочуто училище като „Хогвортс“.

„Смятам, че назначавайки инквизитор, ние правим първата стъпка към това да осигурим на «Хогвортс» директор, на когото всички да имаме доверие“, заяви снощи източник от министерството.

В знак на несъгласие с въвеждането на длъжността „инквизитор“ в „Хогвортс“ Гризелда Марчбанк и Тибериус Огдън, съдии с най-голям стаж в Магисъбора, подадоха оставка.

„«Хогвортс» е училище, а не отдел към министерството на Корнелиус Фъдж — заяви Мадам Марчбанк. — Това е поредният гнусен опит Албус Дъмбълдор да бъде злепоставен.“

(Подробности за предполагаемите връзки на Мадам Марчбанк с подривни отряди на таласъмните ще намерите

на седемнайсета страница.)

Хърмаяни дочете статията и погледна през масата към приятелите си.

— Вече знаем как са ни натресли Ъмбридж! Фъдж си е приел този „образователен указ“ и ни я е наложил! А сега ѝ дава правото да инспектира другите учители! — Хърмаяни се бе задъхала, очите ѝ искряха. — Направо не мога да повярвам! Това е *нечувано*!

— Така е — съгласи се Хари.

Той погледна дясната си ръка, стисната в юмрук върху масата, и видя белезникавите очертания на думите, които Ъмбридж го бе принудила да издълбае в кожата си.

По лицето на Рон обаче се плъзна усмивка.

— Какво? — викнаха в един глас Хари и Хърмаяни и го загледаха изненадани.

— О, изгарям от нетърпение да видя как ще инспектира Макгонъгол — съобщи щастлив Рон. — Оная си няма и представа какво я чака!

— Е, хайде да вървим — подкани Хърмаяни и скочи на крака, — по-добре да не закъсняваме, ако Ъмбридж идва да инспектира Бинс...

Но професор Ъмбридж не дойде на инспекция в часа по история на магията, също тъй скучен, както и предния понеделник, не се появи и в подземията на Снейп, където те отидоха за двойния час по отвари и Хари си получи провереното съчинение за лунния камък с голямо ръбесто „У“, чернеещо се в горния ъгъл.

— Написал съм ви оценките, които щяхте да получите с такова съчинение на изпита за СОВА — подсмихна се Снейп, докато профучаваше между редиците, за да раздаде домашните. — Би трябвало да добиете представа какво всъщност ви очаква. — Той отиде в предния край на класната стая и се въртна с лице към тях. — Общото равнище на работите ви е катастрофално. Ако предадете такива съчинения и на изпита, повечето ще бъдат скъсани. Тази седмица очаквам от вас да положите много повече старание при съчинението за разновидностите на противоотровите, в противен случай ще се видя принуден да наказвам с извънкласна работа всички мърлячи, получили „У“.

Той пак се подсмихна, когато Малфой изсумтя пренебрежително и заяви през еклив шепот:

— УУУ! Някои са получили „У“!

Хари усети, че Хърмаяни наднича с крайчеца на окото, за да види оценката му, затова побърза да плъзне съчинението си за лунния камък обратно в чантата — предпочиташе тази информация да не се разчува.

Решен да не дава на Снейп повод да го унижава и в този час, той прочете веднъж, сетне втори и трети път всяко редче от указанията върху черната дъска и чак тогава се зае за работа. Отварата му за сила не беше чак толкова бистро тюркоазна, както на Хърмаяни, но поне бе синя, а не розова като тази на Невил, така че в края на часа той занесе при катедрата на Снейп стъкленицата си, с предизвикателно и в същото време облекчено изражение.

— Не беше чак толкова ужасно, както миналата седмица — заяви Хърмаяни, след като излязоха от подземие и тръгнаха към Голямата зала, за да обядват. — И с домашното не беше толкова страшно. — Рон и Хари обаче не отговориха, затова тя продължи: — Е, не очаквах да получа „Изключителен“, щом е оценявал съчиненията така, както ще ги оценяват за СОВА, но на този етап си е насърчително и да не те скъсат.

Хари издаде уклончив гърлен звук.

— Вярно, до изпитите могат да се случат куп неща, разполагаме с предостатъчно време, за да станем по-добри, но оценките, които получаваме сега, ни служат за нещо като основа. И ориентир...

Седнаха заедно на масата на грифиндорци.

— Естествено, щях да бъда *много щастлива*, ако бях получила „И“...

— Хърмаяни, ако те гризе любопитство какво са ни писали, попитай си направо — сръза я Рон.

— Ама аз... добре де, ако искате, ми кажете...

— Аз имам „С“ — оповести той, докато си пълнеше с черпака купичката със супа. — Сега доволна ли си?

— Е, нямаш причини да се срамуваш — намеси се Фред, който току-що беше дошъл заедно с Джордж и Лий Джордан и седнаше отдалеч на Хари. — Не виждам нищо лошо в това да получиш едно хубаво „С“.

— Ама „С“ не е ли... — възкликна Хърмаяни, но Лий Джордан я прекъсна.

— Да, „Слаб“. Но пак е по-добре от „У“, нали? „Ужасен“.

Хари усети как лицето му пламва и уж се задави с хлебчето. Когато се посъвзе, със съжаление установи, че Хърмаяни още разказва надълго и нашироко за оценките, които пишат на изпитите за СОВА.

— И така, най-високо е „И“-то... „Изключителен“ — обясни тя, — после идва „П“-то...

— Не, „Н“-то — поправи я Джордж. — Което означава „Надхвърлящ очакванията“. Винаги съм си мислел, че ние с Фред е трябвало да получим по всичко „Н“, защото със самото си явяване на изпитите вече надхвърлихме очакванията.

Всички се засмяха, само Хърмаяни си знаеше своето:

— И така, след „Н“-то идва „П“ — „Приемлив“, това е най-ниската оценка, с която преминаваш в следващия курс, нали?

— Да — потвърди Фред и топна едно хлебче в супата, а после го пъхна в устата си и го глътна цялото.

— После ти пишат „С“ — „Слаб“. — Рон вдигна ръце, все едно ликува. — И „У“ — „Ужасен“.

— А след това и „Т“ — напомни Джордж.

— „Т“ ли? — възмути се Хърмаяни. — Може ли да има по-ниска оценка от „У“? И какво означава това „Т“?

— „Трол“ — отговори начаса Джордж.

Хари пак се засмя, макар и да не беше сигурен, че Джордж се шегува. Представи си как се опитва да скрие от Хърмаяни, че на всички изпити за СОВА са му писали „Т“, и тутакси реши оттук нататък да учи по-усърдно.

— Вече имахте ли час с инспекция? — попита ги Фред.

— Не — рече веднага Хърмаяни. — А вие?

— Току-що, точно преди обяда — отговори Джордж. — По вълшебство.

— Как мина? — любопитстваха вкупом Хари и Хърмаяни.

Фред сви рамене.

— Не е болка за умирање. Ъмбридж се беше спотаила в ъгъла и си водеше записки в някакъв тефтер. Знаете си го Флитуик, държеше се с нея, все едно е гостенка, изобщо не ѝ обръщаше внимание. А и тя почти не обели и дума. Зададе на Алиша един-два въпроса как

обикновено минавали часовете, Алиша ѝ отговори, че било много интересно, и толкоз.

— Не вярвам старият Флитуик да си има проблеми — отбеляза Джордж, — при него всички си издържат изпитите.

— Какво имате следобед? — попита Фред Хари.

— Трелони...

— Е, тя е истинско „Т“!

— И при самата Ъмбридж.

— Днес се дръж прилично и не избухвай пред Ъмбридж — посъветва го Джордж. — Анджелина ще ти откъсне главата, ако пропуснеш още една тренировка по куидич.

Но на Хари не му се наложи да чака часа по защита срещу Черните изкуства, за да се срещне с професор Ъмбридж. Беше седнал чак в дъното на сумрачния кабинет по пророкуване и вадеше дневника със сънищата, когато Рон го сръчка в ребрата — Хари вдигна очи и видя професор Ъмбридж да се показва от капака на пода. Учениците, които си бърбяха весело, веднага млъкнаха. Внезапната промяна на шума накара професор Трелони, която кръжеше бавно и раздаваше екземпляри от „Съновника“, да вдигне поглед.

— Добър ден, професор Трелони — поздрави професор Ъмбридж, както винаги разтеглила устни в широка усмивка. — Надявам се, че сте получили бележката ми. Тази, в която посочвам времето и датата на инспекцията.

Професор Трелони кимна рязко, обърна с видимо раздражение гръб на посетителката и продължи да раздава книгите. Все така ухилена, професор Ъмбридж впи пръсти в облегалката на най-близкото кресло и го издърпа в предната част на кабинета, за да се разположи само половин педя зад мястото на професор Трелони. Извади от дамската чанта на цветя тефтера си и вдигна очи в очакване часът да започне.

С леко разтреперани ръце професор Трелони се загърна в своите шалове и огледа класа през очилата си с дебели стъкла.

— Днес ще продължим изучаването на пророческите сънища — оповести тя в храбър опит да говори с обичайния си мистериозен тон, макар че гласът ѝ също трепереше. — Разделете се, ако обичате, по двойки и с помощта на „Съновника“ разтълкувайте най-скорошните си сънища.

Понечи да седне царствено на мястото си, ала съгледа професор Ъмбридж, разположила се точно отзад, и тутакси зави рязко към Парвати и Лавендър, вече записани да обсъждат последния сън на Парвати.

Без да изпуска от поглед Ъмбридж, Хари отвори своя екземпляр на „Съновника“. Инспекторката вече си записваше нещо в тефтера. След няколко минути се изправи и тръгна да обикаля подир Трелони класната стая, като слушаше разговорите ѝ с учениците и сегиз-тогиз задаваше въпроси. Хари побърза да се наведе над пособието.

— Хайде, измисли някакъв сън! — подкани той Рон. — За всеки случай... ако дъртата жаба вземе да дойде при нас!

— Последния път аз измислих, ти си наред — възнегодува Рон.

— Ох, не ми хрумва нищо — отвърна отчаяно Хари, който не помнеше от няколко дни да е сънувал. — Да речем, че ми се е присънило... как давя Снейп в котела си. Да, става...

Рон изсумтя и отвори „Съновника“.

— И така, към датата, когато си сънувал съня, трябва да прибавим възрастта ти и броя на буквите в темата... а каква всъщност е темата: „даване“, „котел“ или „Снейп“?

— Все едно, взимай, което ти падне — подкани Хари и се пристраши да погледне назад.

Професор Ъмбридж беше застанала зад рамото на професор Трелони и си записваше нещо, а преподавателката по пророкуване разпитваше Невил за дневника на сънищата му.

— Я повтори кога ти се присъни това? — помоли Рон, погълнат от изчисленията.

— Не знам, снощи... когато си избереш — отговори Хари, надал ухо да чуе какво казва Ъмбридж на професор Трелони.

Сега вече двете стояха само през една маса от него. Професор Ъмбридж си записа още нещо в тефтера, а професор Трелони направо не беше на себе си.

— И така — поде Ъмбридж и я погледна, — откога точно заемате длъжността?

Професор Трелони се смръщи срещу нея и скръстила ръце, се сгърби, сякаш за да се защити възможно най-успешно от унижението да бъде инспектирана. След кратко мълчание, през което явно реши, че

въпросът не е чак толкова обиден, та да не отговаря на него, тя рече с дълбоко възмущение в гласа:

— Близко шестнайсет години.

— Доста време — каза професор Ъмбридж и си записа в тефтера. — И кой ви е назначил, професор Дъмбълдор ли?

— Именно той — кратко отвърна другата жена.

Инспекторката пак си записа.

— И вие сте праправнучка на прославената ясновидка Касандра^[1] Трелони?

— Да — потвърди професор Трелони и понадигна глава.

Поредната бележка в тефтера.

— Поправете ме, ако греша, но ми се струва, че след Касандра сте първата в рода с ясновидска дарба.

— Тези неща често се предават през... през три поколения — уточни професор Трелони.

Жабешката усмивка на професор Ъмбридж стана още по-широка.

— Ама, разбира се — възкликна тя любезно и си вписа поредното наблюдение. — В такъв случай няма ли да ми предскажете нещо и на мен? — погледна я в очакване, все така ухилена.

Професор Трелони се вцепени, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Не ви разбрах — рече тя, вкопчена в шала около кльощавия си врат.

— Бих искала да ми предскажете нещо — повтори много ясно инспекторката.

Сега вече не само Хари и Рон подслушваха и надзъртаха иззад учебниците. Почти целият клас се беше вторачил като омагьосан в професор Трелони, която се изправи в цял ръст, а гроздовете ѝ огърлици и гривни подрънкваха.

— Вътрешното око не вижда по заповед! — възрази тя възмутена.

— Ясно — пророни професор Ъмбридж и пак си записа нещо в тефтера.

— Но аз... аз... *чакайте!* — обади се най-неочаквано професор Трелони в опит да използва обичайния си загадъчен шепот, ала се тресеше от гняв и това провали ефекта. — Аз... аз... струва ми се, че

виждам нещо... нещо, което ви засяга... ами да, усещам нещо... нещо ужасно... страшна беда...

Професор Трелони посочи с разтреперан пръст Ъмбридж, която, вдигнала вежди, продължи да ѝ се усмихва мазно.

— Опасявам се, че... опасявам се, че над вас е надвиснала голяма опасност! — довърши театрално професор Трелони.

Настъпи кратко мълчание. Веждите на професор Ъмбридж не помръднаха.

— Така... — рече тя тихо и пак драсна нещо в тефтера. — Ако това наистина е най-доброто, на което сте способна...

Обърна се и остави професор Трелони да стои като вкоренена — от възмущение тя едва си поемаше дъх. Хари срещна погледа на Рон и разбра, че и той си мисли същото като него: и двамата знаеха, че професор Трелони е стара измамница, от друга страна обаче, мразеха Ъмбридж толкова много, че бяха на страната на преподавателката по пророкуване... в продължение на няколко секунди, докато тя не се захвана с тях.

— Е? — подвикна Трелони и както никога припряна, щракна с дълги пръсти точно под носа на Хари. — Дай да видя как си започнал дневника със сънищата си.

След като тя ги разтълкува на възможно най-висок глас (всички, дори онези, в които Хари си ядеше овесената каша, очевидно вещаеха, че ще умре съвсем млад, и то от ужасна смърт), той вече не изпитваше чак такова състрадание към нея. През това време професор Ъмбридж стоеше на няколко крачки и си записваше нещо в тефтера, а когато удари звънецът, слезе първа по сребристата стълбичка. Десет минути по-късно, когато стигнаха до кабинета по защита срещу Черните изкуства, тя вече ги чакаше там — тананикаше си и се подсмиваше.

Като вадеха „Теория на отбранителната магия“, Хари и Рон разказаха на Хърмаяни, която идваше от час по аритмантика, какво точно се е случило на пророкуването, но още преди тя да ги е попитала нещо, професор Ъмбридж въдвори ред и в помещението се възцари тишина.

— Приберете магическите пръчки — нареди им с неизменната си усмивка и тези, които се бяха надявали да си използват пръчките, се видяха принудени да ги върнат по чантите. — Миналия път приключихме с първата глава, днес бих искала всички да отгърнете на

деветнайсата страница и да започнете „Глава втора. Обща теория и нейните дялове“. И никой да не говори.

Все така самодоволно ухилена до уши, Ъмбридж си седна зад катедрата. Учениците отгърнаха като един на страница деветнайсата и въздъхна шумно. Хари се запита посърнал дали в учебника има достатъчно глави, та да ги четат до края на учебната година, и тъкмо да отвори на съдържанието, когато забеляза, че Хърмаяни е вдигнала ръка.

Професор Ъмбридж също беше забелязала това и очевидно си бе разработила стратегия за такива случаи. Вместо да се преструва, че не е видяла Хърмаяни, се изправи и заобиколи първата редица, докато двете застанаха лице в лице, сетне се надвеси и прошепна, та останалите от класа да не чуят:

— Какво има пак, госпожице Грейнджър?

— Вече прочетох втората глава — отвърна момичето.

— В такъв случай продължете с третата глава.

— И нея прочетох. Чела съм целия учебник.

Професор Ъмбридж примига, ала тутакси си възвърна самообладанието.

— В такъв случай можете да ми кажете какво твърди Слинкхард в петнайсата глава за магиите против урочасване.

— Твърди, че това наименование е неточно — отговори на мига Хърмаяни. — Според него хората наричат така самите магии за урочасване, за да звучи по-приемливо.

Професор Ъмбридж вдигна вежди и Хари разбра, че волю-неволю се е впечатлила.

— Аз обаче не съм съгласна — заяви Хърмаяни.

Веждите на преподавателката се вдигнаха още по-високо, а погледът ѝ определено стана по-студен.

— Не сте съгласна ли?

— Не, не съм — повтори Хърмаяни, която за разлика от Ъмбридж не шепнеше, а говореше ясно със звънък глас, вече привлякъл вниманието на целия клас. — Господин Слинкхард е против магиите за урочасване, нали? Лично аз обаче съм на мнение, че те са твърде полезни, ако ги прилагаме при самоотбрана.

— Виж ти! — възкликна професор Ъмбридж, забравила да шепне, и се изправи в цял ръст. — Опасявам се, госпожице Грейнджър,

че тук, в класната стая, е важно мнението на господин Слинкхард, а не вашето.

— Но... — подхвана пак Хърмаяни.

— Достатъчно — прекъсна я учителката. Върна се пред чиновете и загледа учениците, а от самодоволството ѝ в началото на часа не бе останала и следа. — Лишавам дом „Грифиндор“ от пет точки, госпожице Грейнджър.

При тези думи всички възроптаха.

— Ама защо? — попита ядосано Хари.

— Ти не се бъркай — прошепна му веднага Хърмаяни.

— Заради прекъсването на урока с безсмислени въпроси — отвърна невъзмутимо професор Ъмбридж. — Тук съм, за да ви преподавам по утвърдена от министерството методология и тя не предполага учениците да изказват мнения по въпроси, от които не разбират почти нищо. Предишните ви учители по предмета може и да са допусkali своеволия, ала никой от тях, с изключение може би на професор Куиръл, който ако не друго, поне се е ограничавал с подходящи за възрастта ви теми, не би издържал министерска инспекция...

— Да, Куиръл беше страхотен учител — провикна се Хари, — имаше обаче малкия недостатък, че от време на време от тила му надничаше Лорд Волдемор.

Тези думи бяха последвани от най-кънтящата тишина, която Хари бе чувал някога. После...

— Смятам, господин Потър, че още една седмица наказание ще ви се отрази добре — оповести мазно Ъмбридж.

Раната върху ръката му тъкмо бе заздравяла, а ето че на другата заран пак кървеше. Вечерта, по време на извънкласната работа, с която беше наказан, той не издаде нито звук. Бе решил каквото и да му струва, да не доставя това удоволствие на Ъмбридж и макар че, докато изписваше отново и отново „Няма да лъжа“, раната ставаше с всяка буква все по-дълбока, от устните му не се отрони и стон.

Точно както беше предсказал Джордж, най-ужасното през втората седмица на наказание беше реакцията на Анджелина. Във вторник, още щом Хари отиде да закуси на масата на „Грифиндор“, тя

го притисна в ъгъла и му се разкрещя така, че професор Макгонъгол се надигна и се спусна към тях.

— Госпожице Джонсън, как *смеете* да вдигате такъв шум в Голямата зала! Отнемам от „Грифиндор“ пет точки!

— Но, госпожо... той *отново* се е изхитрил да го накажат...

— Вярно ли е, Потър? — попита рязко професор Макгонъгол и се извърна към Хари. — Наказан си? От кого?

— От професор Ъмбридж — промълви Хари, без да гледа Макгонъгол в очите, блеснали зад очилата с четвъртити рамки.

— Искаш да кажеш — сниши тя глас, за да не я чуят няколко любопитни рейвънклоуци, които се суетяха зад тях, — че въпреки предупреждението ми от миналия понеделник пак си избухнал в часа на професор Ъмбридж?

— Да — смотолеви Хари, забол поглед в пода.

— Чуй ме, Потър, трябва да се стегнеш! Ще си навлечеш голяма беля! Лишавам „Грифиндор“ от още пет точки!

— Ама... как така... Професоре, недейте! — вбеси се Хари от тази несправедливост. — Тя вече ме наказва, толкова ли е наложително да ни отнемате и точки?

— Наложително е, щом не си взимаш никаква поука от наказанията! — отсече професор Макгонъгол. — Нито дума повече, Потър, само да съм чула да роптаеш! Колкото до вас, госпожице Джонсън, занапред ще крещите единствено на куидичното игрище или отборът може да има друг капитан!

Професор Макгонъгол закричи обратно към преподавателската маса. Анджелина погледна отвратено Хари и също се отдалечи, след което той се метна на пейката до Рон и избълва гневно:

— Да отнема точки на „Грифиндор“ само защото не минава вечер да не си разрязвам ръката до кръв! Не е честно, *не е!*

— Знам, приятелю — увери го състрадателно Рон и му напълни чинията с бекон, — ама че безобразие!

Хърмаяни обаче само прелисти с шумолене „Пророчески вести“ и не каза нищо.

— Според теб Макгонъгол е права, така ли? — подвижна ядно Хари към снимката на Корнелиус Фъдж, която закриваше лицето на Хърмаяни.

— Не ми е никак приятно, че ни отне точки, но според мен е права, когато те предупреждава да не си изпускаш нервите пред Ъмбридж — заяви гласът на Хърмаяни, а Фъдж заръкомаха разпалено от първата страница, очевидно държеше реч.

През целия час по вълшебство Хари не продума на Хърмаяни, но когато влязоха в кабинета по трансфигурация, забрави, че ѝ е сърдит. Професор Ъмбридж и тефтерът ѝ се бяха разположили в ъгъла и самият ѝ вид заличи от паметта му спомена за закуската.

— Страхотно! — прошепна Рон, след като си седнаха на местата. — Сега ще погледаме как тая Ъмбридж си получава заслуженото.

Професор Макгонъгол влезе в стаята, без да показва с нищичко, че е забелязала присъствието на професор Ъмбридж.

— Тишина! — подкани тя и всички замълчаха. — Ела насам, Финиган, ако обичаш, и раздай домашните, а вие, госпожице Браун, вземете кутията с мишките... Стига глезотии, момиче, не хапят... Занесете по една на всеки...

— Кхъ-кхъ — обади се професор Ъмбридж със същото смешно покашляне, с каквото бе прекъснала и Дъмбълдор първата вечер от учебния срок.

Професор Макгонъгол не ѝ обърна внимание. Шеймъс подаде на Хари съчинението, което той пое, без да поглежда към съученика си, и с облекчение видя, че са му писали „П“.

— И така, всички слушайте внимателно... Дийн Томас, ако го направиш още веднъж на мишката, ще те накажа... Повечето от вас успяха да приложат на охлювите заклинанието за изчезване и дори онези, на които им остана по малко от черупката, добиха представа как се прави магията. Днес ще...

— Кхъ-кхъ — обади се пак професор Ъмбридж.

— Моля? — попита професор Макгонъгол и се извърна със сключени вежди, които бяха заприличали на дълга строга черта.

— Чудех се, госпожо, дали сте получили бележката ми, с която ви уведомявам за датата и часа на инспек...

— Очевидно съм я получила, щом не ви питам какво търсите в класната ми стая — сръза я Макгонъгол и обърна решително гръб на професор Ъмбридж. Доста от учениците се спогледаха злорадо. — Както бях започнала да обяснявам, днес ще прилагаме заклинанието за изчезване върху мишки, а това е далеч по-трудно. И така, то...

— Кхъ-кхъ...

— Как, интересно, очаквате да получите представа за преподавателския ми подход, щом непрекъснато ме прекъсвате? — възкликна професор Макгонъгол, обзета от ледена ярост, и се извърна към посетителката. — Знаете ли, по принцип не разрешавам да се говори, когато аз говоря.

Професор Ъмбридж погледна така, сякаш току-що са ѝ зашлевили шамар. Не каза нищо, само приглади пергаментовия лист на тефтера и започна да пише трескаво.

Професор Макгонъгол се обърна невъзмутимо към класа и продължи:

— Та както обяснявах, колкото по-развито е животното, което искаме да изчезне, толкова по-трудно става и заклинанието за изчезване. Като безгръбначно охлювът не ни затруднява особено, а мишката като бозайник вече е истинско предизвикателство. Иначе казано, това не е магия, която ще успеете да направите, докато си мислите за вечерята. И така, знаете магическата формула, да ви видя сега как ще се справите...

— И точно тя да ми се кара, задето съм избухвал пред Ъмбридж! — прошепна Хари на Рон, но вече се подсмихваше, напълно забравил, че е бил ядосан на професор Макгонъгол.

Ъмбридж не вървеше след нея из класната стая, както бе направила с Трелони — вероятно си даваше сметка, че заместник-директорката не би ѝ го позволила. Затова пък, докато седеше в ъгъла, си записваше много повече неща и когато накрая професор Макгонъгол им каза, че са свободни, Ъмбридж също се надигна, свъсена като буреносен облак.

— Е, все е нещо за начало — обяви Рон, след като вдигна дългата гърчеща се миша опашка и я пусна обратно в кутията, с която Лавендър обикаляше съучениците си.

Докато се изнизваха от класната стая, Хари видя, че професор Ъмбридж се приближава към катедрата, затова смушка Рон, който на свой ред смушка Хърмаяни, и тримата поизостанаха нарочно и нададоха ухо.

— Откога преподавате в „Хогвортс“? — попита професор Ъмбридж.

— През декември ще станат трийсет и девет години — отвърна рязко професор Макгонъгол и щракна ядно закопчалката на дамската си чанта.

Професор Ъмбридж си записа.

— Чудесно — рече тя, — в срок от десет дни ще получите резултата от инспекцията.

— Очаквам го с нетърпение! — подметна хладно и безразлично професор Макгонъгол и се отправи с широка крачка към вратата. — Вие, тримата, побързайте — подкани тя и подбра пред себе си Хари, Рон и Хърмаяни.

Хари не се сдържа, усмихна ѝ се едва забележимо и бе готов да се закълне, че тя му е отвърнала.

Мислеше, че ще види Ъмбридж чак вечерта, когато отиде да си изтърпи наказанието, но беше сбъркал. След като се отправиха през моравите към гората за часа по грижа за магически създания, завариха и нея, и тефтера ѝ да ги причакват до професор Гръбли-Планк.

— Вие само замествате, нали? — чу въпроса ѝ Хари, когато отидоха при сгъваемата маса, където няколко пленени съчковци се боричкаха като живи вейки за шепа мокрици.

— Точно така — потвърди професор Гръбли-Планк, която бе сключила ръце зад гърба си и се полюшваше напред-назад. — Замествам професор Хагрид.

Хари се спогледа притеснен с Рон и Хърмаяни. Малфой изшушука нещо на Краб и Гойл — със сигурност само чакаше да му падне случай да злослови пред човек от министерството срещу Хагрид.

— Хмм — изсумтя професор Ъмбридж, снишила глас, макар че Хари я чу съвсем ясно. — Питам се... след като директорът, който знае защо, не желае да ме осветли по въпроса, дали *вие* няма да ми кажете каква е причината за твърде проточилото се отсъствие на професор Хагрид.

Хари видя, че Малфой вдига радостно поглед.

— Опасявам се, че не съм в състояние — отговори безгрижно професор Гръбли-Планк. — Знам точно колкото и вие. Дъмбълдор ми прати сова: питаше ме дали бих искала да преподавам седмица-две. Приех. Това е всичко, което знам. Е... мога ли да започвам?

— Ама, разбира се, заповядайте — отвърна професор Ъмбридж и взе да пише в тефтера.

В този час подходът ѝ беше различен — тя тръгна да обикаля от ученик на ученик и да ги разпитва за магическите създания. Повечето отговаряха както трябва и Хари се поободри, защото поне класът не злепостави Хагрид.

— Вие сте временно в преподавателския състав и така да се каже, сте нещо като обективен страничен наблюдател — подхвана професор Ъмбридж, след като разпита надълго и нашироко Дийн Томас и се върна при професор Гръбли-Планк, — как ви се струва в „Хогуортс“? Смятате ли, че получавате достатъчно подкрепа от страна на училищното ръководство?

— О, да, Дъмбълдор е отличен директор — призна чистосърдечно професор Гръбли-Планк. — Да, много съм доволна от начина, по който се ръководи училището, много.

Ъмбридж я погледна любезно, ала с недоверие, записа си нещо кратичко в тефтера и продължи:

— Какво смятате да минете тази година с класа... при положение, разбира се, че професор Хагрид не се завърне?

— О, ще запозная учениците със създанията, които най-често се падат на изпита за СОВА — отговори професор Гръбли-Планк. — Всъщност те са минали почти всичко: еднорозите и душковците, мислех да вземем за рунтавите хоботковци и низълите и да се уверя, че разпознават крупите и бодливците...

— Е, както гледам, *вие* поне си разбирате от работата — обяви професор Ъмбридж и драсна в тефтера такава огромна чавка, че да я видят всички. На Хари не му хареса, че е наблегнала върху това „вие“, още по-малко пък му хареса следващият въпрос, който тя зададе на Гойл. — Подочух, че по време на час е имало пострадали.

Той се ухили тъпо. Малфой побърза да отговори:

— Да, аз — оповести той. — Един хипогриф ме нарани.

— Хипогриф ли? — възкликна професор Ъмбридж и задраци трескаво в тефтера.

— Само защото е глупак и не си направи труда да чуе какво му обяснява Хагрид — намеси се ядно Хари.

И Рон, и Хърмаяни простенаха. Професор Ъмбридж извърна бавно глава по посока на Хари.

— Наказан сте още една вечер — рече тя тихо. — Е, много съм ви признателна, професор Гръбли-Планк, мисля, че това е всичко, което трябваше да узная тук. В срок от десет дни ще си получите резултата от инспекцията.

— Прекрасно — рече професор Гръбли-Планк, а инспекторката се отправи през моравата към замъка.

Наближаваше полунощ, когато същата вечер Хари си тръгна от кабинета на Ъмбридж с ръка, кървяща толкова силно, че превръзката, с която я бе пристегнал, се беше накувасила цялата. Очакваше общата стая да е празна, там обаче го чакаха Рон и Хърмаяни. Хари им се зарадва — не на последно място защото Хърмаяни бе настроена състрадателно и не се впусна да го поучава.

— Дръж — рече тя разтревожена и побутна към него купичка с жълта течност, — топни си ръката, това е настойка от мустачки на ракоядна видра, би трябвало да помогне.

Хари пхна кървящата си, разранена ръка в течността и усети чудотворно облекчение. Крукшанкс се отърка със силно мъркане о краката му, сетне рипна върху скута му и се намести.

— Благодаря — рече признателно Хари и почеса с лявата ръка Крукшанкс между ушите.

— Аз все още мисля, че трябва да се оплачеш — прошепна Рон.

— Не — отсече Хари.

— Макгонъгол ще побеснее, само да разбере, че...

— Да, сигурно — съгласи се Хари. — И как мислиш, колко време ще й трябва на Ъмбридж, за да прокара поредния указ, според който всеки, надал глас срещу великата инквизиторка, ще бъде уволнен незабавно?

Рон понечи да възрази, но понеже от устата му не излезе нито звук, я затвори, обезоръжен.

— Тя е зла! — изсъска тихо Хърмаяни. — Зла! Знаеш ли, точно преди да влезеш, казвах на Рон, че... че трябва да предприемем нещо.

— Пък аз предложих да я отровим — допълни мрачно Рон.

— Не... трябва да направим нещо, понеже тя е ужасна учителка и в крайна сметка няма да научим от нея нищо по защита — възрази Хърмаяни.

— И какво можем да предприемем? — попита през прозявка Рон.
— Вече е прекалено късно. Назначили са я, дошла е, за да остане тук. Фъдж ще се погрижи и за това.

— Ами... — подхвана плахо Хърмаяни. — Знаете ли, днес си мислех... — леко смутена, тя погледна крадешком Хари и се пристраши да продължи: — Мислех си, че... че май е крайно време да... да направим нещо сами.

— Какво да направим сами? — повтори подозрително Хари, докато още си киснеше ръката в настойката от видрови мустачки.

— Ами... сами да се обучаваме по защита срещу Черни изкуства — уточни Хърмаяни.

— А, без тия! — простена Рон. — Какво искаш, да зубрим допълнително ли? Толкова ли не виждаш, че ние с Хари отново сме изостанали с домашните, а не е минала и втората седмица от срока?

— Само че това е много по-важно от домашните! — отсече Хърмаяни.

Хари и Рон я зяпнаха.

— Пък аз си мислех, че в целия свят няма нищо по-важно от домашните! — подхвърли Рон.

— Не ставай смешен, разбира се, че има! — рече Хърмаяни и Хари с ужас различи онзи плам, с който тя обикновено говореше за СМРАД. — Както каза и Хари в първия час на Тъмбридж, трябва да се подготвим за онова, което ни чака в живота. Трябва да сме сигурни, че знаем да се отбраняваме. Ако за цяла година не научим нищо...

— Сами надали ще постигнем много — възрази примирен Рон. — Така, де, ще идем в библиотеката и все ще намерим нещо за заклинанията за урочасване, дори сигурно можем да опитаме да ги приложим...

— Да, съгласна съм, надраснали сме времето, когато усвоявахме нещата от книгите — каза Хърмаяни. — Трябва ни учител, истински учител, който да ни покаже как се правят заклинания и магии и да ни поправя, ако сбъркаме някъде.

— Ако говориш за Лупин... — подзе Хари.

— Не, не говоря за Лупин — прекъсна го момичето. — Прекалено зает е с Ордена, пък и можем да го виждаме много рядко, само когато ходим в Хогсмийд, а това съвсем не е достатъчно.

— Кой тогава? — смръщи се Хари.

Хърмаяни въздъхна много тежко.

— Не е ли очевидно? — възкликна тя. — Говоря за *теб*, Хари.

За миг настъпи мълчание. Лекият нощен ветреца разклати рамките на прозорците зад Рон, огънят трепна.

— Какво за мен? — не разбра Хари.

— *Ти* да ни преподаваш защита срещу Черните изкуства.

Той я зяпна. Сетне се извърна към Рон, готов да се спогледа отчаяно с него, както правеха понякога, щом Хърмаяни се впуснеше да им разправя измишльотини от рода на СМРАД. За негово изумление обаче Рон не изглеждаше отчаян.

Беше сбърчил чело, явно мислеше. После каза:

— Добре си се сетила.

— Какво се е сетила? — рече Хари.

— Как какво... за теб! — отговори Рон. — Да ни обучаваш.

— Ама...

Хари вече се усмихваше, убеден, че двамата го взимат на подбив.

— Ама аз не съм учител, не мога...

— Хари, в курса ти си най-добрият по защита срещу Черните изкуства — напомни Хърмаяни.

— Аз? — повтори той и се ухили до уши. — Няма такова нещо, на всички изпити имаш по-добри оценки от мен...

— Е, не е вярно — възрази невъзмутимо тя. — Беше по-добър от мен в трети курс — единствената година, когато и двамата се явихме на изпит и имяхме учител, който да разбира от предмета. Но аз, Хари, не ти говоря за изпитните оценки. Помисли само какво *си постигнал!*

— Какво толкова съм постигнал?

— Знаеш ли, не съм сигурен, че искам да ми преподава такъв тъпак — рече Рон на Хърмаяни и се подсмихна едва доловимо. После се извърна към Хари. — Я да видим сега — допълни той и направи физиономия, като Гойл, когато се съсредоточава. — Уф... в първи курс спаси от Ти-знаеш-кого Философския камък.

— Чист късмет — възрази Хари, — не съм прилагал никакви умения...

— Във втори курс — прекъсна го Рон — уби базилиска и унищожи Риддъл.

— Да, но ако не беше долетял Фоукс, аз...

— В трети курс — продължи Рон още по-високо — ти прогони стотина диментори накуп...

— Сам знаеш, че беше щастлива случайност: ако времевъртът не беше...

— Миналата година пък — почти крещеше вече Рон — *отново* се пребори с Ти-знаеш-кого...

— Вижте какво! — ядоса се Хари не на шега, защото сега и Рон, и Хърмаяни се подсмиваха. — Изслушайте ме! Звучи добре, както го описвате, но си беше жив късмет... повечето пъти си нямах и представа какво правя, не съм го обмислял, върших каквото ми дойде наум и почти винаги получавах помощ...

Рон и Хърмаяни продължаваха да се подхилкват и Хари усети, че му кипва — и той не знаеше защо е толкова ядосан.

— Не ми се хилете, сякаш знаете повече от мен, защото не вие, а аз бях там! — рече им разпалено. — Знам какво точно се е случило. И успях да се преборя с всичко това не защото владее блестящо защитата срещу Черните изкуства... успях, защото... защото получавах помощ точно когато имах нужда от нея или защото проявявах съобразителност... но ставаше съвсем случайно, нямах си и понятие какво правя... СТИГА СТЕ СЕ ХИЛИЛИ!

Купичката с видрова настойка падна на пода и се натроши на парченца. Хари забеляза, че стои прав, макар и да не помнеше кога е станал от стола. Крукшанкс се шмугна под един от диваните. Усмивките на Рон и Хърмаяни изчезнаха.

— *Нямате и най-малка представа какво е...* На вас двамата... никога не ви се е налагало да заставате лице в лице с него, нали? Какво си въобразявате, че е достатъчно да запомниш две-три заклинания и да му ги кажеш, все едно си в час? През цялото време си наясно, че между теб и смъртта не стои нищо освен... освен съобразителността и смелостта ти. Нима смятате, че човек е в състояние да мисли трезво, когато знае, че само след миг могат да го убият, да го изтезават, да го накарат да гледа как погубват приятелите му... в час не са ни учили никога на това, не са ни обяснявали какво е да преживееш такова нещо... а вие сте седнали тук и се държите, сякаш съм някакъв малък умник и затова сега стоя пред вас, а Дигъри е бил смотаняк и е объркал всичко... нищо не разбирате, преспокойно можех аз да загина, ако Волдеморт нямаше нужда от мен...

— Не сме казвали нищо такова, приятелю — рече Рон и го погледна ужасен. — Не сме и споменавали Дигъри, нещо не си схванал...

Той се извърна безпомощно към Хърмаяни, която също бе стъписана.

— Толкова ли не разбираш, Хари? — поде плахо момичето. — Точно... точно заради това имаме нужда от теб... трябва да узнаем какво всъщност е... какво е да застанеш лице в лице с В-Волдемор.

Тя за пръв път изричаше името и точно това повече от всичко друго накара Хари да се успокои. Все така запъхтян, той се свлече на креслото и усети, че ръката пак го боли ужасно. Съжали, че е счупил купичката с видрова настойка.

— Помисли си... — подкани тихо Хърмаяни. — Моля те!

Хари не се сети какво да каже. Вече се срамуваше, че е избухнал. Кимна, макар и да не осъзнаваше с какво се съгласява.

Хърмаяни се изправи.

— Аз ще си лягам — съобщи тя, като се постара гласът ѝ да прозвучи възможно най-естествено. — Е... лека нощ.

Рон също стана.

— Идваш ли? — попита той предпазливо Хари.

— Да — отвърна другото момче. — След... след малко. Да разчистя тук.

Погледна към натрошената купичка върху пода. Рон кимна и излезе.

— *Репаро!* — промълви Хари с насочена към парчетата порцелан магическа пръчка.

Те се разлетяха във въздуха и се слепиха, все едно купата си е нова-новеничка, но Хари нямаше как да върне в нея видровата настойка.

Изневиделица го повали такава умора, че му идеше да се отпусне в креслото и да заспи направо в него, въпреки това обаче се насили да стане и последва Рон горе. В неспокойния му сън отново се мяркаха кошмари за дълги коридори и заключени врати, а когато на другия ден Хари се събуди, белегът пак го пробуждаше.

[1] Касандра — дъщеря на троянския цар Приам и на Хекуба. Аполон ѝ вдъхнал пророческа дарба, но след като тя не отвърнала на

любовта му, направил така, че никой да не вярва на верните й предсказания. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА В „СВИНСКАТА ГЛАВА“

Цели две седмици след първия разговор Хърмаяни изобщо не продума за идеята си Хари да им дава уроци по защита срещу Черните изкуства. Наказанието, наложено му от Тъмбридж, най-после изтече (той се съмняваше, че думите, изрязани отгоре върху ръката му, някога ще се заличат напълно), Рон участва в още четири тренировки по квидич, на последните две от които никой не му крещя, в час по трансфигурация и тримата успяха да направят заклинанието, така че мишките изчезнаха (Хърмаяни дори приложи успешно магията и на малки котенца), и чак тогава, една ветровита, бурна вечер в края на септември, когато тримата седяха в библиотеката и четяха за съставките за отвари, Хърмаяни отново повдигна въпроса.

— Чудех се, Хари — рече тя внезапно, — дали напоследък си се замислял отново за защитата срещу Черните изкуства.

— Мога ли да не се замислям? — сопна се той. — Как да не мисли човек, при тая вещица, дето ни преподава...

— Питам те за хрумването ни с Рон... — Рон я изглежда притеснено и заплашително. Тя се намръщи. — Добре, де, за моето хрумване... да ни преподаваш.

Хари не отговори веднага, преструваше се, че се е зачел в една страница от „Азиатски противоотрови“, понеже не искаше да споделя какво му се върти в ума.

През този половин месец беше мислил много по въпроса. Понякога му се струваше истинско безумие, точно както вечерта, когато Хърмаяни го беше подметнала, друг път обаче се улавяше, че си припомня кои заклинания са му послужили най-добре при различните срещи с Тъмни създания и смъртожадни — всъщност се хващаше, че подсъзнателно подготвя уроците...

— Е, да — подхвана бавно накрая, когато вече не можеше да се прави на записан по „Азиатските противоотрови“, — помислих по въпроса.

— И? — попита нетърпеливо Хърмаяни.

— Не знам — рече той колкото да печели време.

Погледна към Рон.

— Още от самото начало хрумването ми се стори страхотно — заяви той: след като се увери, че Хари няма и този път да се разкрещи, се включи с по-голяма готовност в разговора.

Хари се намести притеснен на стола.

— Нали чухте, като ви казах, че много пъти просто съм имал късмет?

— Да, Хари, чухме — потвърди предпазливо Хърмаяни, — въпреки това не виждам смисъл да се преструваш, че не си добър в защитата срещу Черните изкуства. Миналата година единствен ти успя да отблъснеш напълно проклятието Империус, можеш да призовеш покровител, знаеш куп неща, каквито и възрастните магьосници не умеят, Виктор винаги е казвал, че...

Рон се врътна към нея толкова бързо, че за малко да му се откачи вратът. Разтърка го и възкликна:

— Виж ти! Та какво е казвал Вики?

— Престани! — скастри го отегчено Хърмаяни. — Та Виктор все казваше, че Хари умее неща, които не владее и той, въпреки че е последен курс в „Дурмщранг“.

Рон я гледаше подозрително.

— Ама още ли поддържаш връзка с него?

— И какво, ако поддържам? — попита невъзмутимо тя, макар и да бе поруменяла. — Толкова ли не мога да си пиша с някой... приятел?

— Той не искаше да ти бъде само приятел — заяви Рон.

Хърмаяни поклати отчаяно глава и без да обръща внимание на Рон, който продължаваше да се блещи срещу нея, рече на Хари:

— Е, какво ще кажеш? Ще ни обучава ли?

— Само вас двамата, нали?

— Ами... — подхвана Хърмаяни вече малко по-притеснено. — Ами... само не избухвай отново... но наистина смятам, че трябва да обучаваш всеки, който пожелае. Все пак говорим за самоотбрана, ако ни нападне В-Волдемор. О, стига с тази физиономия, Рон. Няма да е честно, ако лишим другите от тази възможност.

Хари се замисли и отвърна:

— Добре, де, но се съмнявам някой освен вас двамата да поиска да го обучавам. Нали съм изперкал, забрави ли?

— Ще се изненадаш колко много хора ще пожелаят да те чуят — отбеляза съвсем сериозно Хърмаяни. — Знаеш ли — допълни тя и се наведе към него, а Рон, който още я гледаше свъсен, също се наклони, за да чуе. — В края на първата седмица през октомври ще ходим в Хогсмийд. Нали си съгласен да определим на всички, които проявят интерес, среща в селото и да обсъдим въпроса?

— Защо ще го правим извън училището? — учуди се Рон.

— Защото според мен Ъмбридж няма да примре от щастие, щом научи какво сме намислили — обясни Хърмаяни и отново се зае с картинката на хапливото китайско зеле, която прерисуваше.

Хари очакваше с нетърпение края на седмицата, когато щяха да ходят в Хогсмийд, но имаше и нещо, което го тревожеше. От началото на септември, когато Сириус се бе появил в огъня, от него нямаше ни вест, ни кост — Хари знаеше, че са го ядосали, като настояха да не идва, но въпреки това от време на време се безпокоеше, че напук на всичко кръстникът му може да загърби всяко благоразумие и да пристигне. Какво щяха да правят, ако едрото черно куче се завтечеше към тях по улиците на Хогсмийд, и то може би точно под носа на Драко Малфой?

— Е, прав е да иска да се поразтъпче — отбеляза Рон, когато Хари обсъди с него и с Хърмаяни страховете си. — Близко две години са го търсили под дърво и камък и той се е укривал, та никак не му е било лесно. Но поне е бил свободен. А сега през цялото време стои затворен с онова чалнато домашно духче.

Хърмаяни го изгледа строго, но не даде отпор на нападките срещу Крийчър.

— Лошото е — каза тя на Хари, — че докато В-Волдемор... о, я *престани*, Рон... не се покаже, Сириус ще бъде принуден да се укрива. Ония глупаци в министерството ще признаят Сириус за невинен чак след като проумеят, че още от самото начало Дъмбълдор им е казвал истината. Веднъж да почнат да ловят отново истински смъртожадни, и ще стане очевидно, че Сириус не е такъв... Най-напред... не е белязан със Знака, нали?

— Съмнявам се да е чак толкова глупав, че да цъфне още веднъж — поободри се Рон. — Направи ли го, Дъмбълдор ще побеснее, а Сириус го слуша, дори и да не харесва онова, което чува.

Хари обаче продължи да гледа тревожно, затова Хърмаяни рече:

— Виж какво, ние с Рон поговорихме с някои съученици, за които допуснахме, че ще искат да усвоят защитата срещу Черните изкуства, и двама-трима проявиха интерес. Разбрахме се да се видим в Хогсмийд.

— Добре — отговори разсеяно Хари, защото още си мислеше за Сириус.

— Не се притеснявай — взе да го успокоява тихо Хърмаяни. — И без Сириус си имаш предостатъчно неприятности.

Беше, разбира се, напълно права — Хари още не бе наваксал с домашните, макар че сега, откакто не прекарваше всяка вечер в кабинета на Ъмбридж, се справяше далеч по-добре. Рон беше изостанал още повече и от него: освен тренировките по квидич, на които ходеха с Хари два пъти седмично, той имаше и задължения на префект. А пък Хърмаяни, която бе записала повече предмети и от двамата, не само си беше подготвила всички домашни, ами намираще време и да плете повече дрешки за домашните духчета. Волю-неволю Хари трябваше да ѝ признае, че става все по-добра: сега вече бе почти възможно да различиш шапчиците от чорапките.

Сутринта, когато щяха да ходят в Хогсмийд, се оказа ясна, но ветровита. След закуска се наредиха на опашка пред Филч, та той да отметне имената им в дългия списък на учениците, получили от родителите или настойниците си разрешение да посещават селото. С леки угризения на съвестта Хари си спомни, че ако не беше Сириус, нямаше да може да посещава Хогсмийд.

Когато дойде и неговият ред, пазачът Филч взе да го души, все едно очаква да долови силна смрад. После кимна рязко и стисна отново зъби, а Хари излезе по каменното стълбище навън, в студения, озарен от слънце ден.

— Хм... защо Филч те душеше? — попита Рон, когато тримата с Хари и Хърмаяни закрачиха бързо по широката алея към портата.

— Сигурно е проверявал дали не воня на торови бомбички — подсмихна се другото момче. — Забравих да ви спомена...

И им разказа как е отишъл да изпрати писмото до Сириус, а Филч е нахълтал след няколко секунди и е настоял да види какво праща. С известна почуда забеляза, че според Хърмаяни разказът му е страшно интересен, много по-интересен, отколкото му се струваше на него.

— И какво, значи, каза... предупредили го, че поръчваш торони бомбички? Кой ли те е натопил?

— Нямам представа — сви рамене Хари. — Може би Малфой, колкото да се позабавлява.

Минаха между високите каменни стълбове, увенчани с крилати глигани, и завиха наляво, по пътя за селото. Вятърът духаше толкова силно, че косата им влизаше в очите.

— Малфой ли? — повтори невярващо Хърмаяни. — Ами... да... може би е той.

Погълната от мислите си, тя мълча, докато не навлязоха в покрайнините на Хогсмийд.

— Всъщност къде отиваме? — попита Хари. — В „Трите метли“ ли?

— А, не — отвърна Хърмаяни, изтръгната от унеса, — не, там винаги е пълно с народ и е много шумно. Казах на останалите, че ще ги чакаме в другата кръчма — „Свинската глава“, която не е на главния път. Мен ако питаш, си е... ужасна дупка... но учениците обикновено не стъпват там, тъкмо няма да ни подслушват.

Тръгнаха по главната улица и пред магазинчето за шегички на Зонко видяха, разбира се, Фред, Джордж и Лий Джордан, след това подминаха и пощата, откъдето на еднакви промеждутъци излитаха сови, и завиха в една от пресечките, в горния край на която се беше сгушила малка пивница. Над входа на ръждив прът висеше очукана дъсчена табела с нарисувана отсечена глава на глиган, от която се процеждаше кръв и се стичаше върху бяла покривка. Когато приближиха, чуха, че от вятъра табелата поскърцва. Пред вратата и тримата се поколебаха.

— Е, да влизаме — подкани малко притеснена Хърмаяни.

Пръв тръгна Хари.

Кръчмата изобщо не приличаше на „Трите метли“, където широкият тезгях създаваше впечатление за уют, топлота и чистота. „Свинската глава“ се помещаваше в тясна, одимена и много мръсна

стаичка, където смърдеше май на кози. Издадените напред прозорци бяха покрити с такъв дебел слой прахоляк, че вътре, кажи-речи, не се просмукваше дневна светлина, по грубите дървени маси имаше свещи, вече почти стопени. На пръв поглед човек можеше да си помисли, че подът е пръстен, но щом стъпи на него, Хари разбра, че отдолу има плочник, по който сякаш се бе насъбрала цялата мръсотия на света.

Когато момчето беше в първи курс, Хагрид му бе споменал за пивницата. „В «Свинската глава» идват сума странни хора“, беше рекъл великанът и му бе разправил как именно там е спечелил змейското яйце от някакъв непознат с качулка. Тогава Хари се беше изненадал, задето Хагрид не се е запитал защо ли по време на цялата им среща непознатият е криел лицето си, сега обаче видя, че в кръчмата това е нещо като мода. При тезгяха седеше мъж, чиято глава бе омотана в мръсни сивкави бинтове — въпреки това той се наливаше с някаква огнена димяща течност, която гаврътваше през цепка в превръзката, на маса при един от прозорците пък се бяха разположили двама качулати типове и Хари щеше да ги помисли за диментори, ако не говореха със силен йоркширски акцент, а в сумрачния ъгъл при камината седеше магьосница с плътен черен воал, спускащ се чак до петите ѝ. Виждаше се само връхчето на носа ѝ, което надигаше воала.

— Не съм много сигурен, Хърмаяни — пошушна Хари, докато вървяха през заведението към тезгяха. Гледаше главно забулената магьосница. — А не ти ли е хрумвало, че Ъмбридж може да се спотайва под това?

Хърмаяни огледа жената от горе до долу.

— Ъмбридж е по-ниска от тази — възрази тя едва чуто. — Пък и да дойде тук, не може да направи нищо, за да ни спре, проверила съм, Хари, цели три пъти в правилника на училището. Не сме навлезли в забранена територия, а и изрично попитах професор Флитуик дали на учениците им е разрешено да идват в „Свинската глава“ и той каза, че да, само ме посъветва най-горещо да сме си носели чаши. Проверих и навсякъде, където се сетих, за клубовете по интереси — и те са разрешени. Все пак смятам, че е добре да не разгласяваме какво точно правим.

— Да — съгласи се сухо Хари, — още повече, че това, дето сте го намислили, не е точно клуб по интереси.

Кръчмарят се показва от стаичка в дъното и се насочи към тях. Беше сприхав на вид старец с дълга бяла коса и брада. Беше висок и кокалест и на Хари му се стори, че го познава отнякъде.

— Казвайте! — изсумтя той.

— Три бирени шейка, ако обичате — поръча Хърмаяни.

Съдържателят бръкна под тезгяха и извади три много прашни, много мръсни бутилки, които тресна отгоре.

— Шест сикли — оповести той.

— Аз черпя — побърза да се намеси Хари и подаде сребърните монети.

Кръчмарят премести очи към Хари и се взря за миг в белега. Сетне се извърна и прибра парите в допотопна дървена каса, чието чекмедженце се отвори самичко. Хари, Рон и Хърмаяни се усамотиха до най-отдалечената маса и след като се огледаха, насядаха. Непознатият с бинтованата глава почука силно с кокалчетата на пръстите по тезгяха и получи от кръчмаря поредната димяща напитка.

— Знаете ли? — изшушука Рон и погледна с голям интерес към тезгяха. — Тук можем да си поръчаме каквото си поискаме. На бас, че този тип там ще ни продаде всичко, все му е тая. Открай време ми се е искало да опитам Огнено уиски...

— Ти... си... *префект!* — изръмжа Хърмаяни.

— А, да... — спомни си Рон и усмивката върху лицето му помръкна.

— Та кой ще дойде на срещата? — попита Хари, след което махна ръждясалата капачка на бирения шейк и отпи голяма глътка.

— Само двама-трима души — повтори Хърмаяни, която тъкмо си беше погледнала часовника и се бе извърнала притеснена към входа. — Казах им да дойдат някъде по това време и съм сигурна, че знаят къде е... а, това май са те.

Вратата на пивницата се отвори. За миг помещението бе разцепено на две от широк лъч слънчева светлина с кръжащи из него прашинки, който изчезна, подгонен от нахълталите хора.

Пръв се появи Невил с Дийн и Лавендър, по петите ги следваха Парвати и Падма Патил заедно с (Хари го присви под лъжичката) Чо и една от нейните вечно кикотещи се приятелки, сетне изникна и Луна Лъвгуд (сам-сама, изглеждаше толкова отнесена, та човек да си помисли, че се е озовала тук по грешка), както и Кейти Бел, Алиша

Спинет и Анджелина Джонсън, Колин и Денис Крийви, Ърни Макмилан, Джъстин Финч-Флечли, Хана Абът, една хафълпафка с дълга чак до кръста плитка, чието име Хари не знаеше, три момчета от „Рейвънклоу“, за които той бе почти сигурен, че се казват Антъни Голдстайн, Майкъл Корнър и Тери Бут, Джини и след нея високо кльощаво момче с русолява коса и чипо носле, което, доколкото Хари си спомняше смътно, беше от отбора по куидич на „Хафълпаф“, и накрая Фред и Джордж Уизли с приятеля им Лий Джордан, и тримата понесли големи хартиени кесии, натъпкани със стока от Зонко.

— Само двама-трима души ли? — подвижна дрезгаво Хари на Хърмаяни. — Само *двама-трима*?

— Е, оказа се, че мнозина са се запалили по идеята — отвърна щастлива тя. — Рон, я придърпай още няколко стола!

Кръчмарят беше застинал, както бършеше една чаша с парцал, толкова мръсен, че явно никога не е бил пран. Едва ли беше виждал друг път заведението си толкова пълно.

— Здравейте — обади се Фред, който беше отишъл пръв на тезгяха и се бе заел да брои набързо спътниците си, — дайте ни, ако обичате... двайсет и пет бирени шейка.

Съдържателят го зяпна, после метна парцала раздразнено, все едно са го прекъснали наскоро изключително важно дело, и започна да вади прашни бутилки с бирен шейк.

— Наздраве! — пожела Фред, докато ги раздаваше. — Я всички да се бръкнат, нямам толкова злато, че да платя...

Хари загледа вцепенен как многолюдната бърбеща тумба поема от Фред шейковете и рови из мантиите за монети. Не проумяваше за какво са дошли всичките тези хора, докато не му хрумна ужасната мисъл, че те вероятно очакват от него да държи реч, затова се обърна към Хърмаяни.

— Какво си им казала? — изшушука й. — Какво очакват?

— Обясних ти вече, просто искат да те чуят — успокои го Хърмаяни, Хари обаче продължи да я гледа гневно, затова тя побърза да добави: — засега не се налага да правиш нищо, аз ще говоря първа.

— Здравсти, Хари — поздрави засиял Невил и седна срещу него.

Той се опита също да се усмихне, но без да отвърща — устата му бе необичайно суха. Чо само го погледна засмяно и се разположи отдясно на Рон. Приятелката й обаче — с къдрава червеникаворуса

коса, не се усмихна и го погледна недоверчиво, от което той разбра, че ако зависеше от нея, за нищо на света не би стъпила тук.

Новопристигналите насядаха по двама, по трима около Хари, Рон и Хърмаяни: личеше, че някои са доста въодушевени, други ги гризеше любопитство, а Луна Лъвгуд гледаше отнесено някъде в пространството. След като всички бяха намерили столове, гълчавата утихна. Приковаха очи в Хари.

— Ами... — поде Хърмаяни, която от притеснение говореше малко по-високо от обикновено. — Ами... тъъ... здравейте!

Насъбралите се насочиха вниманието си към нея, макар че някои продължаваха да поглеждат крадешком и към Хари.

— Ами... тъ-тъ-тъ... знаете защо сте тук. Та, на Хари му хрумна... — Той обаче я прониза с поглед. — Всъщност на мен ми хрумна, че ще бъде добре, ако онези, които искат да усвоят защитата срещу Черни изкуства... в смисъл, да я усвоят истински, а не да слушат безсмислиците, с които ни занимава Ъмбридж... — Най-неочаквано гласът ѝ стана много по-кънтящ и самоуверен. — Защото никой не би нарекъл това защита срещу Черните изкуства... — „Правилно, правилно“, подвикна Антъни Голдстайн и Хърмаяни се почувства насърчена. — Та си рекох, че няма да е зле, ако... ами ако вземем нещата в свои ръце. — Тя млъкна, погледна с крайчеца на окото към Хари и продължи: — Имам предвид да се научим да се отбраняваме истински, не само на хартия, но и с истински заклинания и магии...

— Но сигурно искаш и да си вземеш изпита за СОВА по защита срещу Черните изкуства? — попита Майкъл Корнър.

— Разбира се, че искам — потвърди начаса Хърмаяни. — Ала още повече искам да бъда обучена да се защитавам добре, защото... защото... — Тя си пое дълбоко въздух и чак тогава довърши: — Защото Лорд Волдемор се е завърнал.

Откликът бе незабавен и предвидим. Приятелката на Чо изпищя и се заля с бирен шейк, Тери Бут неволно се сгърчи, Падма Патил потрепери, Невил нададе странен крясък, който се опита да замаскира с покашляне. Всички обаче погледнаха към Хари, вторачени, нетърпеливи...

— Такива поне са намеренията ни — обобщи Хърмаяни. — Ако искате да участвате и вие, трябва да решим как ще...

— Къде са доказателствата, че Вие-знаете-кой се е завърнал? — подвижна войнствено русолявият хафълпафец, който играеше в отбора по куидич.

— Дъмбълдор вярва, че... — поде Хърмаяни.

— Искаш да кажеш, че Дъмбълдор вярва *на него* — прекъсна я момчето от „Хафълпаф“ и кимна към Хари.

— Ти пък кой си? — попита грубо Рон.

— Закарайъс Смит — отвърна той — и според мен имаме право да знаем какво точно го кара да твърди, че Вие-знаете-кой се е завърнал.

— Виж какво — побърза да се намеси Хърмаяни, — не сме се събрали да...

— Не се притеснявай — прекъсна я Хари.

Току-що беше проумял защо са се стекли толкова много хора. Според него и Хърмаяни е трябвало да го предвиди. Някои — вероятно повечето — бяха дошли с надеждата да чуят разказа му от първа ръка.

— Какво ме кара да твърдя, че Вие-знаете-кой се е завърнал ли? — попита той и погледна Закарайъс право в лицето. — Видях го. А и миналата година Дъмбълдор обясни пред цялото училище какво се е случило: ако не си повярвал на него, надали ще повярваш и на мен и аз нямам намерение да си пиляя следобеда в опити да убеждавам когото и да било.

Докато говореше, всички бяха затаили дъх. Той остана с впечатлението, че дори кръчмарят надава ухо. Бършеше с мърлявия парцал все същата чаша и упорито я мърсеше все повече и повече.

Закарайъс махна пренебрежително с ръка.

— Единственото, което Дъмбълдор ни каза миналата година, бе, че Седрик Дигъри е бил убит от Вие-знаете-кого и ти си донесъл трупа му обратно в „Хогуортс“. Не ни съобщи никакви подробности, не спомена как точно е бил убит, смятам, че всички бихме искали да узнаем...

— Ако сте дошли да чуете какво е Волдемор да убие някого, не мога да ви помогна — спря го Хари.

Както често напоследък, гневът му отново се надигаше. Той не сваляше очи от войнственото лице на Закарайъс Смит — беше твърдо решен да не поглежда Чо.

— Не ми се говори за Седрик Дигъри. Ако сте дошли за това, можете да си вървите.

Хвърли към Хърмаяни яден поглед. Мислеше си, че именно тя е виновна — беше си наумила да го показва като някаква чудесия и всички, разбира се, се бяха домъкнали колкото да чуят какви небивалици ще им наговори. Не се изправи обаче никой, дори Закарайъс Смит, който не отместваше очи от Хари.

— И така — обади се отново с висок и писклив глас Хърмаяни. — И така... както вече казах... Ако искате да усвоите как да се отбранявате, трябва да измислим как да го направим, колко често ще се срещаме и къде...

— Вярно ли е, че можеш да измагьосаш покровител? — прекъсна я момичето с дългата чак до кръста плитка и се взря в Хари.

При тези думи насъбралите се взеха да шушукат заинтригувано.

— Да — пророни Хари така, сякаш се оправдаваше.

— Ама оформен, видим покровител ли?

На Хари му се стори, че някой вече му е задавал този въпрос.

— Случайно да познаваш Мадам Боунс? — попита той.

Момичето се усмихна.

— Леля ми е — потвърди то. — Казвам се Сюзан Боунс. Та леля ми разправи за онова заседание в министерството. Е, и... вярно ли е? Че можеш да призовеш покровител елен, де.

— Да — заяви отново Хари.

— Олеле! — възкликна възторжено Лий. — Пък аз да не знам.

— Мама заръча на Рон да не го разгласява — обясни Фред и се ухили на Хари. — Твърди, че бездруго си привличал прекалено голямо внимание.

— Не е далеч от истината — промърмори Хари и двама-трима се засмяха.

Забулената магьосница, която седеше сам-сама, се понамести на стола си.

— А убивал ли си базилиск с оня меч от кабинета на Дъмбълдор? — полюбопитства Тери Бут. — Когато миналата година бях там, един от портретите върху стената ми разказа...

— Да, убих го — рече Хари.

Джъстин Финч-Флечли подсвирна, братята Крийви се спогледаха възхитени, а Лавендър Браун ахна тихичко. Хари усети, че му пари

около врата — бе решил да гледа навсякъде другаде, но не и към Чо.

— А когато бяхме в първи курс — оповести Невил напосоки, — той спаси Филологическия камък...

— Философския — подшушна Хърмаяни.

— Да, де... от Вие-знаете-кого — довърши момчето.

Очите на Хана Абът бяха станали кръгли като галеони.

— Да не говорим пък — обади се и Чо (Хари веднага извърна очи към нея, тя също го гледаше и му се усмихваше и него отново го присви под лъжичката) — за всички изпитания, през които трябваше да премине миналата година по време на Тримагическия турнир... да преодолее змейовете и езеряните, и чудовищния паяк, и какво ли още не...

Около масата се чу дружен възхитен шепот. Хари пламна. Опита се да направи така, че изражението му да не издаде колко доволен е от себе си. Чо го беше похвалила и от това му стана много по-трудно да изрече нещата, които се беше зарекъл да им каже.

— Вижте какво — подхвана сред възцарилото се мълчание, — аз такова... дано не прозвучи като че се преструвам на скромен, но... за всички тези неща съм получавал голяма помощ...

— Не, със змея не ти е помагал никой — заяви на мига Майкъл Корнър. — Само как летеше, а! Беше върхът...

— Ами... — понечи да възрази Хари, но не искаше да постъпва като неблагодарник.

— Никой не ти е помагал и това лято, когато си разпъдил ония диментори — напомни и Сюзан Боунс.

— Така е — съгласи се Хари, — добре, де, вярно е, че има някои неща, които съм правил и без чужда помощ, но друго искам да ви обясня...

— Май се правиш на хитър като невестулка^[1] и увърташ колкото да не ни покажеш нищо, а? — заяде се Закарайъс Смит.

— Какъв умник! — сръфа го на висок глас Рон още преди Хари да се е обадил. — Я си затваряй най-последната уста!

Вероятно се беше ядосал най-вече на сравнението с невестулка. При всички положения изглежда Закарайъс така, сякаш се кани да го фрасне с все сила. Той се изчерви като домат.

— Всички сме дошли тук да се учим от него, а той седнал да ни разправя, че всъщност не ги умеел тези неща — продължи да мрънка

момчето.

— Изобщо не е казвал такова нещо — ревна и Фред.

— Ако искаш, да ти очистим ушите? — попита Джордж и извади от един от пликовете на Зонко дълъг и смъртоносен на вид метален инструмент.

— Или някоя друга част на тялото, че това тук можем да го пъхнем навсякъде — добави Фред.

— Хайде, хайде! — подкани припряно Хърмаяни, — и така... най-важното е дали сме еднородни, че искаме да взимаме уроци от Хари?

Всички засушукаха в знак на съгласие. Само Закарайъс скръсти ръце и не каза нищо, вероятно защото бе зает да наблюдава инструмента в ръката на Фред.

— Добре тогава — продължи Хърмаяни, доволна, че поне за едно са се разбрали. — Следващият въпрос е колко често да се срещаме. Лично аз съм на мнение, че не бива да е по-рядко от веднъж в седмицата...

— Я чакай — прекъсна я Анджелина, — трябва да сме сигурни, че няма да съвпада с нашите тренировки по куидич.

— И с нашите — обади се и Чо.

— И с нашите — допълни Закарайъс Смит.

— Все ще намерим вечер, когато да е удобно на всички — рече малко дръпнато Хърмаяни, — но да знаете, че това не е шега, все пак става въпрос как да се отбраняваме срещу смъртожадните на В-Волдемор...

— Добре го каза! — ревна Ърни Макмилан, когото Хари бе очаквал да се включи много по-рано. — Смятам, че наистина е важно, може би дори по-важно от всичко останало, с което ще се занимаваме тази година, нищо че ни предстоят изпити за СОВА. — Той огледа внимателно един по един насъбралите се, сякаш очакваше все някой да изкрещи: „Я не се занасяй!“. Всички обаче продължиха да мълчат и Ърни добави: — Направо не проумявам защо министерството ни е натресло в такъв решаващ период преподавателка, от която няма никаква полза. Там очевидно отричат, че Вие-знаете-кой се е завърнал, но да ни пращат учителка, която само се чуди как да ни попречи да правим защитни магии...

— Смятаме, че Ъмбридж не иска да усвояваме защитата срещу Черни изкуства по една-единствена причина — обясни Хърмаяни. — В главата ѝ е влязла... налудничавата мисъл, че Дъмбълдор би могъл да използва учениците в „Хогвортс“ за нещо като свое войнство. Решила е, че директорът ще ни вдигне на крак и ще ни прати срещу министерството.

Тази новина предизвика недоумение у всички без Луна Лъвгуд, която изтананика:

— Ами да, връзва се. В края на краищата Корнелиус Фъдж вече разполага със своя лична войска.

— Моля? — ахна Хари, стъписан от тази неочаквана вест.

— Ами да, има си войска от хелиопати — обяви пресериозно Луна.

— Не, няма — тросна се Хърмаяни.

— Да, има — знаеше си своето другото момиче.

— Какви са тия хелиопати? — попита недоумяващо Невил.

— Огнени духове — обясни Луна с още по-разширени изпъкнали очи, от което изглеждаше по-откачена от всякога, — грамадни огнедишащи твари, които препускат и изпепеляват всичко пред себе си...

— Няма никакви хелиопати, Невил — отсече кисело Хърмаяни.

— Как така да няма! — инатеше се ядосана Луна.

— Извинявай, но къде са ти доказателствата? — озъби се Хърмаяни.

— Има колкото щеш свидетелства на очевидци. Бива ли да сте толкова тесногръди, че да не вярвате в нищо, докато не ви избодат очите...

— Кхъ-кхъ — изимитира Джини толкова успешно професор Ъмбридж, че мнозина се извърнаха като ужилени, после прихнаха. — Нали уж обсъждахме колко често ще се срещаме за уроците по самоотбрана?

— Точно така, права си, Джини — подкрепи я тутакси Хърмаяни.

— Веднъж на седмица ми се струва предостатъчно — отсъди Лий Джордан.

— Стига да... — поде Анджелина.

— Да, да, знаем за куидича — прекъсна я подразнена Хърмаяни. — Другото, което трябва да решим, е къде ще се срещаме...

Това вече не беше толкова просто и всички до един се умълчаха.

— В библиотеката? — предложи подир малко Кейти Бел.

— Мадам Пинс надали ще бъде във възторг, ако вземем да ѝ правим магии в библиотеката — възрази Хари.

— Може би в някоя неизползвана класна стая? — рече Дийн.

— Точно така — подкрепи го Рон, — Макгонъгол сигурно ще ни разреши да ходим в нейната, нали вече го направи веднъж, когато Хари се готвеше за Тримагическия турнир.

Ала Хари бе повече от убеден, че този път Макгонъгол няма да бъде тъй отзивчива. Колкото и Хърмаяни да твърдеше, че клубовете по интереси били разрешени, все му се струваше, че тяхното начинание вероятно ще бъде посрещнато като голямо непокорство.

— Е, ще се опитаме да намерим някакво помещение — обеща Хърмаяни. — Щом уточним времето и мястото на първата среща, ще пратим съобщение на всички.

Тя бръкна в чантата си и извади пергамент и перо, сетне се поколеба, сякаш събира смелост да каже нещо.

— Според мен... не е зле всеки да си напише името, за да знаем кой е присъствал днес. Освен това смятам... — Тя си пое дълбоко въздух. — ... смятам, че трябва да се разберем да не разгласяваме какво правим. И така, който се подпише, значи се съгласява да не казва на Ъмбридж и на никой друг какво сме намислили.

Фред се пресегна да вземе пергамента и на драго сърце драсна подписа си, на Хари обаче веднага му направи впечатление, че няколко души не изгарят от желание да запишат имената си в списъка.

— Аз такова... — смотолеви Закарайъс и не пое пергамента, който Джордж му подаде. — Ами аз... Сигурен съм, че Ърни ще ми предаде кога точно е сбирката.

Но и Ърни не бързаше да се подпише. Хърмаяни го погледна с вдигнати вежди.

— Ами... ние сме *префекти* — не се стърпя той и изплю камъчето. — И ако някой намери този списък... в смисъл, че... сама го каза, ако Ъмбридж разбере...

— Нали току-що заяви, че тази група ще е най-важното, с което ще се занимаваш тази година? — напомни му Хари.

— Аз... да, де, наистина съм убеден, че... — изфъфли Ърни.

— Нима наистина допускаш, че ще оставя списъка да се търкаля някъде? — засегна се Хърмаяни.

— Не, разбира се, че не — отвърна той вече по-спокоен. — Аз... ами, да, разбира се, че ще се подпиша.

След него никой не възрази, макар че Хари видя как приятелката на Чо я стрелка с укорителен поглед, преди да впише името си. Щом се подписа и последният човек — Закарайъс, — Хърмаяни си прибра пергамента и го пхна внимателно в чантата. Сега всички се чувстваха някак по-особено. Имаха усещането, че са дали нещо като обет.

— Е, времето си лети — скочи на крака Фред. — Ние с Джордж и Лий имаме да пазаруваме още, хайде, чао!

Останалите се сбогуваха и също си тръгнаха по двама, по трима. Чо закопчава прекалено бавно чантата си, черната ѝ коса се беше спуснала на дълго полюшващо се було пред лицето, но приятелката ѝ стоеше със скръстени ръце до нея и я подканяше, така че тя нямаше друг избор, освен да си тръгне. Докато другото момиче я побутваше към вратата, Чо се обърна и махна на Хари.

— Според мен мина доста добре — оповести щастлива Хърмаяни, когато малко по-късно тримата с Хари и Рон излязоха от „Свинската глава“ на ярката слънчева светлина.

Хари и Рон още стискаха бутилките с бирен шейк.

— Тоя Закарайъс е голям гадняр — отбеляза Рон, без да откъсва очи от момчето, което вече почти не се различаваше в далечината.

— И на мен не ми е симпатичен — призна си Хърмаяни, — но ме чу, докато разговарях с Ърни и Хана на масата на хафълпафци и поиска да дойде, какво можех да сторя? Всъщност колкото повече хора сме, толкова по-добре... и Майкъл Корнър едва ли щеше да дойде с приятелите си, ако не движеше с Джини...

Рон, който тъкмо пресушаваше последните капчици бирен шейк в бутилката, се задави и се заля.

— Ако КАКВО? — възмути се той с уши, по-червени от сурово говеждо. — Тя движи с... сестра ми движи с... как така с Майкъл Корнър?

— Ами така, според мен той и приятелите му дойдоха точно заради това... без съмнение искат да усвоят защитата срещу Черните изкуства, но ако Джини не му беше казала какво става...

— Как така... ама кога?...

— Запознали се на Коледния бал и започнали да се срещат в края на миналата учебна година — поясни преспокойно Хърмаяни.

Вече бяха на главната улица и тя поспря пред магазинчето за пера „Скривъншафт“, където на витрината бяха изложени чудно хубави фазанови пера.

— Хммм... я да си купя едно!

Обърна се и влезе вътре. Хари и Рон я последваха.

— Кой беше Майкъл Корнър? — попита освирепял Рон.

— Мургавият — отвърна Хърмаяни.

— Хич не ми хареса — оповести начаса момчето.

— Каква изненада! — рече тихо Хърмаяни.

— Но аз си мислех, че Джини си пада по Хари — продължи да мърмори Рон, след като тръгна заедно с Хърмаяни покрай редичката медни канчета, пълни с пера.

Тя го погледна със съжаление и поклати глава.

— Джини наистина *си падаше* по Хари, но това е стара история. Не че не те харесва и сега — добави тя великодушно, извърната към Хари, сетне продължи да разглежда дълго златисто-черно перо.

Хари още беше погълнат от спомена как Чо му махна на раздяла и темата не му се стори чак толкова занимателна, както на Рон, който направо се тресеше от възмущение, но все пак му хрумна нещо, за което дотогава не се беше сещал.

— Значи заради това Джини проговори — рече на Хърмаяни. — Преди в мое присъствие не обелваше и дума.

— Ами да — потвърди тя. — Точно така, мисля да взема това...

Отиде на щанда и плати петнайсет сикли и два кнута, докато Рон продължаваше да ѝ диша във врата.

— Стига, де — смъмри го Хърмаяни, след като се обърна и го настъпи по краката, — точно заради това Джини не ти е споменала, че се вижда с Майкъл, знаела е, че ще го направиш на голям въпрос. Престани да *опяваш*!

— Дрън-дрън! Кой го прави на въпрос? Изобщо не опявам...

Но не спря да сумти през цялото време, докато вървяха по улицата.

Сипеше какви ли не обиди по адрес на Майкъл Корнър, а Хърмаяни погледна към Хари и му пошушна:

— Като споменахме за Майкъл и Джини... какво става с теб и Чо?

— Какво да става? — побърза да възкликне Хари.

Сякаш нещо у него се взриви и въпреки студа лицето му пламна... толкова ли си личеше?

— Тя направо не откъсваше очи от теб — засмя се Хърмаяни.

Никога досега Хари не беше забелязвал какво прекрасно село е Хогсмийд.

[1] Фамилното име на Рон Уизли идва от „weasel“, „невестулка“ (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

ОБРАЗОВАТЕЛЕН УКАЗ НОМЕР ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

От началото на учебната година Хари не се беше чувствал така щастлив, както тази събота и неделя. На другия ден след посещението в Хогсмийд двамата с Рон отново се заеха да наваксат с домашните — това не бе кой знае колко забавно, но понеже есенното слънце се позадържа, вместо да седят надвесени над масите в общата стая, двамата си изнесоха нещата навън и се разположиха в сянката на кичест бук край езерото. Хърмаяни, която, естествено, беше напълно готова с домашните, си взе прежда и направи магия на куките за плетене, та те проблясваха, потракваха сами до нея и бълваха още и още шапчици и шалчета.

Хари изпитваше огромно удовлетворение, че са предприели нещо, за да се противопоставят на Ъмбридж и на министерството и че той има ключово място в бунта. Отново и отново се връщаше наум към сбирката в събота: толкова много хора, стекли се, за да усвоят от него защитата срещу Черните изкуства... и израженията върху лицата им, щом узнаха за някои от нещата, които е направил... и Чо, похвалила го за доброто представяне на Тримагическия турнир... При мисълта, че всички те не го смятат за лъжец и откачен, а му се възхищават, той изпадна в такъв възторг, че беше бодър и весел и в понеделник сутрин, въпреки че му предстояха най-омразните предмети.

Докато слизаха от спалното помещение, двамата с Рон се впуснаха да обсъждат предложението на Анджелина на тренировката по квидич вечерта да усвоят ново движение — така нареченото бавно претъркулване, — и чак когато застанаха наред окъпаната в слънце обща стая, забелязаха нещо ново в нея, вече привлякло вниманието на неколцина от съучениците им.

Върху дъската за обяви на „Грифиндор“ беше окачено голямо съобщение, толкова голямо, че бе затулило всичко останало: обявите за

продажба на използвани книги със заклинания, съобщенията, с които Аргус Филч редовно им напомняше правилата в училището, разписанието на тренировките по куидич, обявите за замяна на картички от шоколадови жаби, най-новите реклами, с които братята Уизли набираха доброволци за опитите си, датите, когато в края на седмицата щеше да има посещения в Хогсмийд, и обявите за изгубени и намерени вещи. Новото съобщение беше напечатано с големи черни букви, а в долния му край се мъдρεха официален печат и четлив подпис с куп заврънкулки.

ЗАПОВЕД НА ВЕЛИКИЯ ИНКВИЗИТОР НА „ХОГУОРТС“

С настоящата заповед, считано от днес, се разпускат всички ученически организации, дружества, отбори и клубове.

За ученическа организация, дружество, отбор и клуб се смята всяко сдружение от трима и повече ученици, които се събират редовно.

За повторното им учредяване трябва да се получи разрешение от великата инквизиторка (професор Ъмбридж).

Никоя ученическа организация, дружество, отбор и клуб не могат да развиват дейност без знанието и одобрението на великата инквизиторка.

Ученик, за когото се установи, че е учредил или е член на организация, дружество, отбор и клуб, неodobрен от великата инквизиторка, ще бъде изключен.

Гореизложеното в съответствие с Образователен указ номер дваисет и четири.

Подпис:

Долорес Джейн Ъмбридж, велика инквизиторка

Хари и Рон прочетоха съобщението над главите на неколцина притеснени второкурсници.

— Това означава ли, че ще ни закрият клуба на любителите на златни наплюващи топчета? — попита един от тях приятеля си.

— Едва ли ще ви закачат заради топчетата — рече свъсен Рон, с което стресна до смърт момчето. — Съмнявам се обаче, че ние ще извадим такъв късмет, нали? — попита той Хари, след като второкурсниците побързаха да се отдалечат.

Хари тъкмо четеше за втори път съобщението. От щастieto, изпълващо го от събота насам, не остана и следа. Той се тресеше от гняв.

— Не е съвпадение — рече, стиснал пестници. — Тя знае.

— Няма откъде да знае — възрази тутакси Рон.

— В оная кръчма имаше хора, които ни подслушваха. Пък и погледни истината в очите, не знаем колко от дошлите заслужават доверието ни... всеки от тях е могъл да изтича при Ъмбридж и да ни натопи...

А той си беше въобразявал, че му вярват, че дори му се възхищават...

— Закарайъс Смит! — викна веднага Рон и заби юмрук в дланта на другата си ръка. — Или пък... стори ми се, че и на Майкъл Корнър не му е чиста работата...

— Дали Хърмаяни вече е видяла това? — попита Хари и се извърна към входа на момичешките спални.

— Да идем и да й кажем — предложи Рон.

Той се втурна към вратата, отвори я рязко и хукна по витата стълба.

Беше на шестото стъпало, когато екна пронизителен вой като от клаксон и стъпалата се превърнаха в дълъг гладък каменен улей, подобен на стръмна пързалка в увеселителен парк. За миг Рон се помъчи да продължи да тича, като замаха с ръце, заприличали на криле на вятърна мелница, но тупна по гръб, стрелна се надолу по новопоявилата се пързалка и се приземи възник в краката на Хари.

— Май нямаме право да влизаме в спалните помещения на момичетата — отбеляза Хари, след което дръпна Рон да стане, като се стараеше да не се разсмее.

Покрай тях надолу по пързалката радостно профучаха две четвъртокурснички.

— Оооо, я да видим кой се опитва да се качи горе! — изкискаха се те весело, сетне скочиха на крака и се вторачиха в Хари и Рон.

— Аз — оповести Рон, все още с щръкнала във всички посоки коса. — Нямах и представа какво ме чака. Не е честно! — рече той на Хари, а момичетата се отправиха към дупката зад портрета, превивайки се от смях. — Хърмаяни си влиза преспокойно в нашето спално помещение, а на нас не ни е разрешено...

— Това е правило от едно време — обясни Хърмаяни, която се беше плъзнала до килимчето пред тях и вече се изправяше, — но в „История на «Хогвортс»“ се казва, че според основателите на училището на момичетата може да се разчита повече, отколкото на момчетата. Та защо се опитвахте да се промъкнете горе?

— За да дойдем при теб... я погледни! — отговори Рон и я затегли към дъската за обяви.

Хърмаяни плъзна бързо поглед по съобщението. Лицето ѝ се вкамени.

— Явно някой ни е изпортил на оная! — подметна ядно Рон.

— Изключено — прошепна Хърмаяни.

— Как може да си толкова лековерна! — укори я той. — Мислиш си, че щом ти си честна и почтена...

— Нищо не си мисля. Не могат да ни изпортят, защото омагьосах пергамента, който всички подписахме — обясни свъсена Хърмаяни. — Не се съмнявай, че ако някой изприпка да ни натопа на Ъмбридж, ще разберем веднага и той горчиво ще съжалява.

— Какво ще го сполети? — попита въодушевен Рон.

— Какво ли? — повтори тя. — Да кажем, че младежките пъпки на Елоиз Миджън ще ти заприличат на две-три миловидни лунички. Хайде да слезем на закуска и да видим какво мислят другите... Дали са разлепили това тук по всички домове?

Още щом влязоха в Голямата зала, разбраха, че обявата на Ъмбридж е била окачена не само в Грифиндорската кула. В гълчавата, огласила помещението, се долавяше някакво напрежение, учениците сновяха повече от друг път напред-назад покрай масите и обсъждаха прочетеното. Хари, Рон и Хърмаяни тъкмо седнаха, когато върху тях връхлетяха Невил, Дийн, Фред, Джордж и Джини.

— Видяхте ли?

— Как мислите, дали оная знае?

— Ами сега?

Всички се бяха вторачили в Хари. Той се огледа, за да се увери, че наблизо няма учители.

— Каквото и да става, пак ще го направим, разбира се — отвърна едва чуто.

— Знаех си, че ще кажеш това — засия Джордж и го удари по ръката.

— Нима и префектите? — попита Фред и се вторачи въпросително в Рон и Хърмаяни.

— Разбира се — потвърди невъзмутимо Хърмаяни.

— Задават се Ърни и Хана Абът — съобщи Рон, хвърлил поглед през рамото. — И *ония* типове от „Рейвънклоу“, и Смит... никой не ми се вижда изприщен.

Хърмаяни изтръпна.

— Остави ги пришките... що за глупост... в никакъв случай не бива да идват насам, всички ще се усъмнят... сядайте! — каза тя беззвучно, само с устни, на Ърни и Хана и им замахна трескаво да се приберат на масата на „Хафълпаф“. — После! Ще... говорим... *после!*

— Ще кажа на Майкъл — вметна нетърпеливо Джини и се завъртя кръгом. — Ех, че е смотан, горкичкият! Ама наистина, вижте го колко е смотан...

Забърза към масата на „Рейвънклоу“, а Хари я проследи с поглед. Чо седеше недалеч и си приказваше с кдрокосата приятелка, която беше довела в „Свинската глава“. Дали нямаше да се стресне от заповедта на Ъмбридж и да не дойде на следващата сбирка?

Дадоха си обаче сметка колко страховити са последиците от съобщението чак когато станаха, за да излязат от Голямата зала за час по история на магията.

— Хари! *Рон!*

Оказа се, че ги вика Анджелина, която бързаше към тях — изглеждаше направо сломена.

— Няма страшно — прошепна ѝ Хари, когато тя бе достатъчно близо, за да го чуе. — Пак ще...

— Не разбираш ли, че е включила и куидича? — прекъсна го Анджелина. — Сега, щем не щем, трябва да я молим за разрешение да съставим отново отбора на „Грифиндор“!

— *Какво?* — изуми се Хари.

— Не може да бъде! — възмути се Рон.

— Чел си съобщението, там се споменават и отборите! Затова ме слушай хубаво, Хари... *Моля те* за последен път, не си изпускай отново нервите пред Ъмбридж, чу ли, че тя като нищо няма да ни разреши да играем повече!

— Чух, чух — увери я той, понеже очите на Анджелина вече се наливаха със сълзи. — Не се притеснявай, ще си меря думите...

— На бас, че Ъмбридж ще бъде в часа по история на магията! — намеси се свъсен Рон, когато тръгнаха към класната стая на Бинс. — Още не го е инспектирала... главата си залагам, че вече е цъфнала там...

Ала Рон не позна — когато влязоха в стаята, вътре имаше само един учител, Бинс, който, както обикновено, се рееше на около три-четири сантиметра от стола и се готвеше да продължи с монотонния разказ за Великанските войни. Този път Хари дори и не опита да го слуша — взе да си драска по пергаментата, без да обръща внимание на Хърмаяни, която го попоглеждаше под вежди и го побутваше, докато накрая го смушка толкова силно в ребрата, че Хари я стрелна с яден поглед.

— *Какво има?*

Тя посочи прозореца. Хари се извърна. На тъничкия перваз беше кацнала Хедуиг, която носеше привързано към крачето ѝ писмо и гледаше Хари през дебелото стъкло. Той се сепна: не разбираше защо, след като току-що бяха станали от закуска, не му беше донесла писмото там? Доста от съучениците му също сочеха птицата един на друг.

— О, винаги съм харесвала тази сова, виж колко е красива! — чу Хари как Лавендър споделя през въздишка с Парвати.

Извърна се към професор Бинс, който продължаваше да си чете записките в блажено неведение, че класът му обръща по-малко внимание и от обикновено. Момчето стана безшумно от стола, сгърби се и забърза покрай редицата, после махна резето на прозореца и го отвори много бавно.

Очакваше Хедуиг да протегне краче, та той да свали писмото, после да политне към соварника, ала щом прозорецът се отвори достатъчно широко, тя се пхна с жален крясък вътре. Хари затвори прозореца и погледна притеснен професор Бинс, после пак се наведе и

понесъл на рамо Хедуиг, се върна почти тичешком на мястото си. Премести совата върху коленете си и понечи да вземе писмото, прикачено за крачето ѝ.

Чак тогава забеляза, че Хедуиг е настръхнала цялата — някои от перата ѝ се бяха обърнали, а едното ѝ крило бе свито по необичаен начин.

— Ранена е! — пророни Хари и се надвеси над совата. Хърмаяни, която дори остави перото, и Рон също се наведоха по-близо. — Вижте... има ѝ нещо на крилото.

Хедуиг трепереше като лист, а когато Хари се пресегна да я докосне по крилото, тя подскочи и се наежи, сякаш се напомпа с въздух, след което го погледна с укор.

— Професор Бинс — провикна се Хари и всички се извърнаха към него. — Не се чувствам добре.

Преподавателят вдигна очи от записките — както винаги, изглеждаше така, сякаш е изумен, че помещението пред него е пълно с хора.

— Не се чувстваш добре ли? — повтори разсеяно.

— Не, никак — заяви твърдо Хари и скрил зад гърба си Хедуиг, се надигна. — Май трябва да отида до болничното крило.

— Добре — рече крайно объркан професор Бинс. — Да... да... до болничното крило... добре, Пъркинс, върви...

След като излезе от стаята, Хари отново вдигна совата на рамото си, забърза по коридора и спря, за да помисли, чак когато вече не се виждаше от вратата на Бинс. Ако трябваше да избира кой да лекува Хедуиг, най-напред щеше да посочи, разбира се, Хагрид, но тъй като нямаше и представа къде е той, единственото, което можеше да стори, бе да потърси професор Гръбли-Планк с надеждата, че тя ще му помогне.

Надзърна през един прозорец към парка, над който бяха надвиснали буреносни облаци и духаше силен вятър. Гръбли-Планк не се виждаше при колибата на Хагрид, а щом нямаше часове, по всяка вероятност щеше да бъде в учителската стая. Хари тръгна надолу по стълбището и от движението на рамото му Хедуиг закряска тихо.

От двете страни на учителската стая на пост стояха две каменни грозилища, отблъскващи като неугледни водоливници. Когато Хари се приближи, едното изграчи:

— Защо не си в час, а, малкият?

— Спешно е — отсече той.

— Охооо, *спешно* било! — извряска второто грозилище. — Е, сега ни постави на място.

Хари почука. Чу стъпки, после вратата се отвори и той се озова лице в лице с професор Макгонъгол.

— Само не ми кавай, че отново си наказан! — заговори тя веднага и четвъртите ѝ очила проблеснаха тревожно.

— Не, не съм, госпожо! — побърза да отговори Хари.

— Защо тогава не си в час?

— *Спешно било* — намеси се жлъчно второто грозилище.

— Търся професор Гръбли-Планк — обясни Хари. — Заради совата ми, ранена е.

— Ранена сова ли?

Професор Гръбли-Планк се показва зад рамото на Макгонъгол — пушеше лула и държеше „Пророчески вести“.

— Да — потвърди Хари и вдигна предпазливо Хедуиг от рамото си, — появи се след другите пощенски сови и крилото ѝ стърчи някак странно, вижте...

Професор Гръбли-Планк стисна лулата между зъби и под съсредоточения поглед на Макгонъгол пое Хедуиг.

— Виж ти... — промърмори тя, а лулата се полюшваше лекичко. — Май нещо я е нападнало. Но не се сещам какво. Е, да, тестролите посягат понякога на птици, но Хагрид е научил хогуортските да не пипат совите.

Хари си нямаше и представа какво е това тестрол, а и не желаше да научава, искаше само да разбере дали Хедуиг ще се оправи. Но професор Макгонъгол го изгледа сурово и попита:

— Знаеш ли, Потър, откъде се връща совата?

— Ами... — смънка той, — сигурно от Лондон.

Срещна за миг очите ѝ и по сключените ѝ вежди заключи, че е изтълкувала „Лондон“ като „площад «Гримолд» номер дванайсет“.

Професор Гръбли-Планк извади някъде от гънките на мантията монокъл и го намести върху окото си, за да огледа хубавичко крилото на Хедуиг.

— Ако ми я оставиш, Потър, ще ти я излекувам — обеща тя, — при всички положения няколко дни не бива да лети надалеч.

— Ами... добре... благодаря — рече Хари точно когато звънецът би за междучасието.

— Няма за какво — отвърна рязко професор Гръбли-Планк, обърна се и тръгна да си влиза в учителската стая.

— Един момент, Уилхелмина! — спря я професор Макгонъгол. — Писмото на Потър!

— А, да! — възкликна Хари, за миг забравил свитъка, прикрепен за крачето на Хедуиг.

Професор Гръбли-Планк му го подаде и се скри в учителската стая, понесла Хедуиг, която гледаше Хари така, сякаш не може да повярва, че я е връчил с лека ръка на чужд човек. Със смътното чувство на вина той понечи да си тръгне, но професор Макгонъгол го повика.

— Потър!

— Да, госпожо!

Тя огледа от край до край коридора — и от двете посоки се задаваха ученици.

— Не забравяй — заръча му припряно и тихо с очи, впити в свитъка в ръката му, — че каналите за връзка от и за „Хогуортс“ може би са под наблюдение.

— Аз... — започна Хари, но приливната вълна от ученици, прииждаща по коридора, едва не го помете.

Професор Макгонъгол кимна рязко и се скри в учителската стая, оставяйки Хари да бъде понесен от навалищата чак до двора. Той зърна Рон и Хърмаяни в едно заслонено кътче — бяха вдигнали яките на наметалата, за да се предпазят от вятъра. Забърза към тях, като пътем отвори свитъка и съгледа върху него няколко думи, написани с почерка на Сириус:

Днес по същото време и на същото място.

— Хедуиг добре ли е? — попита разтревожена Хърмаяни още щом той се доближи достатъчно, за да я чува.

— Къде я занесе? — обади се и Рон.

— Оставих я при Гръбли-Планк — отговори Хари. — Срецнах и Макгонъгол... чуите, какво...

И им разправи какво му е казала тя. За негова изненада двамата му приятели изобщо не се стъписаха. Обратното, спогледаха се многозначително.

— Ама вие какво? — възкликна Хари и премести очи от Рон към Хърмаяни и после пак към Рон.

— Тъкмо му казвах... ами ако някой се е опитал да хване Хедуиг? Никога досега не е постраждала при полет, нали така?

— От кого всъщност е писмото? — любопитства Рон и взе от него бележката.

— От Смърки — пошушна Хари.

— „По същото време и на същото място“ ли? Това какво означава, огънят в общата стая ли?

— Очевидно — рече Хърмаяни, след като и тя прочете бележката. Изглеждаше притеснена. — Дано само не я е видял и друг...

— Но си беше запечатано — отбеляза Хари в опит да убеди колкото нея, толкова и себе си. — Пък и ако не знаят къде сме разговаряли предния път с него, няма да се досетят какво означават и тези думи.

— Не знам — сподели разтревожена Хърмаяни и тъй като звънецът удари, вдигна чантата си на рамо, — не е особено сложно свитъкът да се запечата повторно и с магия... а ако някой държи под наблюдение пудролиниите... но наистина не виждам как бихме могли да предупредим Сириус да не идва, защото *нашето писмо* със сигурност ще бъде прихванато.

Погълнати от мислите си, тримата заслизаха без капчица желание по каменните стъпала към подземие то за часа по отвари, ала когато стигнаха последното стъпало, бяха изтръгнати от унеса от гласа на Драко Малфой, който се беше разположил точно пред кабинета на Снейп и размахваше официален на вид пергамент. Говореше много повисоко, отколкото бе необходимо, за да го чуят добре всички.

— Ето, Ъмбридж разреши на слидеринския отбор по квидич да възобнови още сега тренировките, тази сутрин първото, което направих, бе да отскоча при нея. Е, беше си чиста формалност, Ъмбридж се познава добре с баща ми, той е през ден в министерството... интересно дали и на грифиндорци ще им разрешат да играят занапред!

— Само спокойно — примоли се през шепот Хърмаяни на Хари и Рон, които наблюдаваха Малфой свъсени и със стиснати юмруци. — Точно това цели... да ви предизвика.

— Ако става въпрос за влияние в министерството — продължи той още по-високо и стрелна със злорад поглед Хари и Рон, — според мен те нямат почти никакъв шанс... доколкото подразбрах от татко, в министерството вече от доста години само чакат повод, за да уволнят Артър Уизли... а що се отнася за Потър... според баща ми било само въпрос на време да го тикнат в „Свети Мънго“... там си имало специално отделение за хора с разкашкан от магии мозък.

Малфой се опули и завъртя очи, устата му увисна. Както винаги, Краб и Гойл нададоха нещо средно между смях и грухтене, а Панси Паркинсън изпищя радостно.

Някой се блъсна с все сила в рамото на Хари и го запрати встрани. След миг той видя, че покрай него току-що е профучал Невил, който се е хвърлил право върху Малфой.

— *Недей*, Невил!

Хари се стрелна и се вкопчи отзад в мантията на Невил, той се замята трескаво и размаха юмруци в отчаян опит да се добере до Малфой, който бе изумен.

— Помогни ми! — викна Хари на Рон, после успя да преметне ръка около врата на Невил и да го издърпа назад, по-далеч от слидеринци.

Краб и Гойл разкършиха ръце и излязоха пред Малфой, готови да се бият. Рон сграбчи Невил за китките и заедно с Хари успя да го изтегли зад редицата грифиндорци. Лицето на Невил бе станало мораво, а Хари го натискаше толкова силно по гръкляна, че той едвам изпелтечи:

— В „Мънго“ няма... нищо смешно... ще му дам аз да се разбере...

Вратата на подземие то се отвори. На прага се показва Снейп. Той плъзна черни очи по учениците от „Грифиндор“, докато погледът му не стигна до мястото, където Хари и Рон се боричкаха с Невил.

— Биете се, а, Потър, Уизли, Лонгботъм? — рече хладно и присмехулно преподавателят. — Отнемам на „Грифиндор“ десет точки. Потър, пусни Лонгботъм, ако не искаш да бъдеш наказан. Влизайте всички.

Хари пусна Невил, който го изгледа гневно — едвам си поемаше въздух.

— Трябваше да те спра — обясни запъхтян Хари и вдигна чантата си. — Краб и Гойл щяха да те разкъсат на парченца.

Невил не отвърна нищо, само си взе чантата и влезе бавно в подземие.

— Защо, в името на Мерлин, *той* им се нахвърли така? — попита бавно Рон Хари, когато двамата тръгнаха след Невил.

Хари не отговори. Знаеше прекрасно защо Невил бе обезумял така при споменаването на хора, озовали се в „Свети Мънго“ заради душевно разстройство, причинено от магия, но се бе зарекъл пред Дъмбълдор да не издава тайната. Дори Невил не подозираше, че Хари знае.

Хари, Рон и Хърмаяни седнаха, както обикновено, в дъното на класната стая и извадиха пергамент, пера и „Хиляда магически билки и плесени“. Всички в класа обсъждаха шепнешком постъпката на Невил, но замълчаха веднага щом Снейп затръшна вратата на подземие.

— Ще забележите, че днес си имаме гостенка — подхвана с присмехулно съскане преподавателят.

Махна с ръка към сумрачния ъгъл на подземие и Хари видя, че професор Ъмбридж се е разположила там с тефтера върху коленете си. Вдигнал вежди, погледна с крайчеца на око Рон и Хърмаяни. Снейп и Ъмбридж, двамата му най-омразни учители. И той не знаеше кой предпочита да надделее.

— Днес ще продължим с отварата за сила. Ще намерите разтворите, които сте забъркали, така, както сте ги оставили последния час. Стига да сте спазили указанията върху черната дъска — той пак замахна с магическата пръчка, — в събота и неделя те са узрели. Продължавайте.

През първия половин час професор Ъмбридж не правеше друго, освен да си кротува в ъгъла и да си води записки. Хари изгаряше от любопитство да я чуе как разпитва Снейп, и то до такава степен, че отново се разсея.

— Кръв от саламандър, Хари, а не сок от нар! — простена Хърмаяни и го сграбчи за китката, да не би той отново да обърка съставките.

— А, да — рече разсеяно Хари, след което остави стъкленичката и пак зяпна ъгъла. Ъмбридж тъкмо се беше надигнала. — Ха! — възкликна тихичко, когато тя се отправи между редиците към Снейп, надвесил се над котела на Дийн Томас.

— И така, класът ми се вижда доста напреднал за своето равнище — обяви Ъмбридж бодро зад гърба на Снейп. — Макар че лично аз бих оспорила дали е препоръчително да ги учите как се прави точно отвара за сила. Според мен в министерството биха предпочели тя да бъде свалена от учебната програма.

Снейп се изправи бавно и се извърна с лице към нея.

— Е... откога преподавате в „Хогуортс“? — попита Ъмбридж с перо, надвиснало над тефтера.

— От четиринайсет години — уточни Снейп.

Лицето му бе непроницаемо. Без да го изпуска от очи, Хари капна няколко капки в отварата, която изсъска застрашително и от тюркоазносиня стана оранжева.

— Ако не се лъжа, първоначално сте кандидатствали за длъжността преподавател по защита срещу Черните изкуства — попита го професор Ъмбридж.

— Да — потвърди той тихо.

— Но не са ви одобрили.

— Очевидно — подсмихна се Снейп.

Професор Ъмбридж си вписа нещо в бележника.

— И откакто сте постъпили на работа в училището, сте продължили да кандидатствате за преподавател по защита от Черните изкуства.

— Да — повтори Снейп почти без да движи устни.

Изглеждаше много ядосан.

— Имате ли представа защо Дъмбълдор непрекъснато е отхвърлял молбата ви? — любопитства Ъмбридж.

— Предлагам да питате него — сопна се Снейп.

— О, на всяка цена — отвърна с мазна усмивка професор Ъмбридж.

— Това от значение ли е? — попита с присвити черни очи Снейп.

— О, да — потвърди инспекторката, — министерството иска да е напълно наясно с... с миналото на учителите.

Тя се обърна, отиде при Панси Паркинсън и взе да я разпитва надълго и нашироко за часовете. Снейп съзря Хари, за миг погледите им се срещнаха. Момчето побърза да се вторачи в отварата си, която предателски се беше втвърдила и вонеше на прогорена гума.

— Пак не направи нищо, Потър — подметна злобно Снейп и с едно замахване на магическата пръчка изпразни котела на Хари. — Напиши съчинение за правилния състав на отварата и посочи какво си объркал, ще ми го предадеш следващия час, ясно ли е?

— Да — отговори вбесен Хари.

Снейп вече им беше дал друго домашно, вечерта имаха и тренировка по куидич, което означаваше още две-три безсънни нощи. Хари направо не можеше да повярва, че сутринта се е събудил толкова щастлив. Сега чувстваше само едно: пламенно желание денят най-после да свърши.

— Ще взема да избягам от пророкуването — съобщи той свъсен, докато стояха след обяда на двора и вятърът брулеше полите на мантиите им и перифериите на шапките. — Ще се престоря на болен и ще напиша съчинението на Снейп, така няма да будувам до среднощ.

— Не може да бягаш от пророкуването — отсече строго Хърмаяни.

— Я вижте кой е решил да ни поучава... нали се отписа от пророкуването и мразиш до смърт Трелони! — възмути се Рон.

— *Изобщо* не я мразя — обясни високомерно Хърмаяни. — Просто я мисля за некадърна учителка и за стара измамница. Но Хари вече отсъства от история на магията, според мен днес не бива да пропуска още часове!

В думите ѝ имаше прекалено много истина и Хари не можеше да ги подмине, затова половин час по-късно седна в задушния и лъхащ на сладникави благовония кабинет по пророкуване, като чувстваше, че е сърдит на целия свят. И този път професор Трелони тръгна да им раздава екземпляри от „Съновника“. Хари си помисли, че би използвал много по-добре това време, ако се беше заел да напише съчинението, с което го наказва Снейп, вместо да се мъчи да търси смисъл в изсмукани от пръстите сънища.

Но явно не само той в часа по пророкуване беше вбесен. Професор Трелони запокити на масата между него и Рон един от съновниците и нацупена, продължи като вихър нататък, метна

следващия екземпляр на Шеймъс и Дийн и едва не уцели по главата Шеймъс, затова пък улучи с поредния екземпляр от наръчника Невил право по гърдите, и то с такава сила, че той се свлече от табуретката.

— Хайде, работете си — подвижна тя силно, пискливо и някак истерично, — знаете какво да правите! Или като преподавателка съм толкова некадърна, че още не сте се научили как се отваря учебник?

Учениците я зяпнаха озадачени, после се спогледаха. Хари обаче май знаеше защо е толкова вбесена. След като професор Трелони се отпусна тежко на стола с висока облегалка, очите ѝ, уголемени от очилата, плувнаха в гневни сълзи, а Хари се надвеси още по-близо до Рон и изшушука:

— Според мен е получила резултата от инспекцията.

— Госпожо? — подхвана сподавено Парвати Патил (те с Лавендър открай време се възхищаваха от професор Трелони). — Случило ли се е нещо... госпожо?

— Дали се е случило нещо ли? — изкрещя прочувствено професор Трелони. — Нищо не се е случило! Е, да, бях обидена... по мой адрес бяха отправени гнусни нападки... и безпочвени обвинения... иначе не, не се е случило нищо! — Тя потрепери и си пое дълбоко въздух, после извърна очи от Парвати и изпод очилата ѝ на струйки рухнаха ядни сълзи. — Няма да споменавам — задави се учителката — за шестнайсетте години всеотдайно служене... никой не се сеща за тях... но да ме обиждат... така да ме обиждат... не бива!

— Но кой ви обижда, госпожо? — попита плахо Парвати.

— Управляващата върхушка, ето кой! — възкликна театрално професор Трелони с дълбок разтреперан глас. — Да, онези, чиито очи са твърде замъглени от земното и преходното, та да Виждат, както Виждам аз, да Знаят нещата, които Знам аз... тъжна истина, открай време се страхуват от нас, Ясновидците, подлагат ни на гонения... такава — уви! — е горчивата ни орисия.

Тя преглътна, доближи края на шала до мокрите си от сълзите страни, после извади от ръкава си извезана кърпичка, в която се изсекна със същия звук, както Пийвс се плези.

Рон взе да се подхилква. Лавендър го изгледа възмутена.

— Госпожо — обади се пак Парвати, — ама кой... да не би професор Ъмбридж...?

— Не ми говори за тази жена! — викна професор Трелони и скочи като попарена, при което мънистата ѝ издрънчаха, а очилата просветнаха гневно. — Бъдете така добри, работете си.

До края на часа продължи да обикаля из класната стая с очила, изпод които се търкаляха сълзи, и да сипе тихо някакви закани.

— Дали да не напусна... срам и позор... как може... да ме сложат на изпитателен срок... ще види тя... как смее...

— Вие с Ъмбридж имате и общи неща — прошепна Хари на Хърмаяни, когато се срещнаха отново в часа по защита срещу Черните изкуства. — И тя очевидно смята Трелони за стара измамница... доколкото подразбрах, я е сложила на изпитателен срок.

Тъкмо го каза, и в стаята влезе Ъмбридж, окичена с черната панделка и със самодоволно изражение.

— Добър ден, ученици.

— Добър ден, професор Ъмбридж — пропяха те жално.

— Приберете магическите пръчки.

Но този път не настана обичайната суетня, понеже никой не си бе направил труда да си приготвя пръчката.

— Отгърнете, ако обичате, на страница трийсет и четвърта в „Теория на отбранителната магия“ и прочетете Глава трета, озаглавена „Как да отбиваме безопасно магически нападения“. И никой...

— ... да не говори — довършиха тихичко в хор Хари, Рон и Хърмаяни.

— Край на тренировките по куидич — оповести глухо Анджелина след вечерята, когато Хари, Рон и Хърмаяни влязоха в общата стая.

— Но аз не съм си изпускал нервите! — ужаси се Хари. — Не съм ѝ казвал нищо, Анджелина, честна дума...

— Знам, знам — пророни съкрушено момичето. — Заяви ми, моля ти се, че ѝ трябвало малко време да помисли.

— Какво толкова има да мисли? — тросна се ядно Рон. — Нали е разрешила на слидеринци, защо не разрешава и на нас?

Но Хари си представяше какво злорадство изпитва Ъмбридж да държи като меч над главите им заплахата, че грифиндорци няма да си имат отбор по куидич и едва ли би изпуснала лесно оръжие.

— Погледни го откъм добрата страна — подкани Хърмаяни, — поне сега ще имаш време да си напишеш съчинението за Снейп.

— На това добра страна ли му викаш? — кресна Хари, а Рон зяпна невярващо Хърмаяни. — Никакъв куидич, двойно домашно по отвари!

Той се свлече тежко в креслото, извади без всякакво желание от чантата съчинението по отвари и се залови за работа. Беше му страшно трудно да се съсредоточи. Знаеше, че Сириус трябва да се появи много по-късно в огъня, а неволно попоглеждаше през минута-две към пламъците — за всеки случай. Освен това помещението се огласяше от невероятна врява: Фред и Джордж явно бяха усъвършенствали една от льготийките в своите кутийки и сега се редуваха да я демонстрират пред захласнатата тълпа, която ревеше от удоволствие.

Първо Фред отхапваше от оранжевия край на дъвчащия бонбон и пред погледите на всички се хвърляше да повръща в кофата, сложена пред него. Сетне преглъщаше някак моравия край на бонбончето, при което тутакси преставаше да повръща. От време на време Лий Джордан, който им помагаше в демонстрацията, лениво правеше на съдържанието в кофата същото заклинание за изчезване, с което Снейп унищожаваше отварите на Хари.

Хари нямаше как да не чува звуците от повръщане, радостните възгласи и подвикванията, с които Фред и Джордж приемаха от тълпата предварителни поръчки и затова му бе изключително трудно да се посвети на правилната последователност, в която се забърква отварата за сила. Хърмаяни не облекчаваше ни най-малко положението: бодрите крясъци и звуците на бълвоча, разплискващ се по дъното на кофата пред Фред и Джордж, бяха прекъсвани от неодобрителното силно сумтене на момичето, което, както Хари установи, го разсейваше още повече.

— Ами иди да ги спреш! — рече той подразнено, след като зачеркна за четвърти път грамажа на стритите на прах грифонові нокти, защото пак го беше сбъркал.

— Не мога... *формално погледнато*, не правят нищо лошо — процеди през зъби Хърмаяни. — Тяхно право е да ядат каквито си искат гадории, пък и не открих правило, което да забранява на останалите малоумници да им ги купуват, освен ако не се докаже, че

по един или друг начин те са опасни, а, както виждам, случаят не е такъв.

Тримата с Хари и Рон загледаха как Джордж повръща в кофата, а после гълта остатъка от дъвчащия бонбон и грейнал, се изправя с разперени ръце под продължителните аплодисменти.

— Да ви призная, не проумявам как така Фред и Джордж са взели само три от изпитите за СОВА — учуди се Хари и загледа как двамата близнаци и Лий събират от възхитената тълпа златни монети. — Всичко си знаят от техните си неща...

— Ами, могат да правят само ефектни номера, които не вършат на никого работа — възрази пренебрежително Хърмаяни.

— Как така да не вършат работа? — възкликна завистливо Рон. — Хърмаяни, та вече са събрали цели двацет и шест галеона!

Изнизаха се още часове, докато навалицата, струпала се около близнаците Уизли, се разотиде, после Фред, Лий и Джордж седнаха да броят постъпленията, което им отне доста време, така че, когато най-после Хари, Рон и Хърмаяни останаха сами в общата стая, отдавна бе минало полунощ. Накрая Фред затвори след себе си вратата за момчешките спални, подрънквайки с кутията с галеони — колкото да подразни Хърмаяни. Хари почти не напредваше със съчинението за отварите и реши да приключи за тази вечер. Докато той си прибираше учебниците, Рон, който се беше унесъл на креслото, изсумтя сподавено, събуди се и погледна сънено към огъня.

— Сириус! — ахна той.

Хари се обърна светкавично. Насред пламъците отново се мержелееше рошавата чернокоса глава на неговия кръстник.

— Здравсти! — поздрави той ухилен.

— Здравей — отвърнаха в хор Хари, Рон и Хърмаяни и коленичиха дружно на килимчето пред камината.

Крукшанкс измюка силно и като дойде при огъня, се опита въпреки горещината да доближи муцунка до Сириус.

— Как сте? — попита той.

— Не много добре — отговори Хари, а Хърмаяни дръпна Крукшанкс, та да не си опърли мустаците. — Министерството е приело нов указ, според който ни е забранено да имаме отбори по квидич...

— Както и тайни клубове за защита срещу Черните изкуства, а?
— подсмихна се Сириус.

Настъпи кратко мълчание.

— Откъде знаеш? — изуми се Хари.

— Трябва да си подбирате по-внимателно местата, където се срещате — препоръча кръстникът му и се ухили още по-широко. — Бива ли да се срещате в „Свинската глава“?!

— По-добре там, отколкото в „Трите метли“! — взе да се оправдава Хърмаяни. — В „Трите метли“ винаги гъмжи от народ...

— Значи ще бъде по-трудно да ви подслушват — поясни Сириус. — Има още много да учиш, Хърмаяни.

— Кой ни е подслушвал? — попита Хари.

— Как кой, Мъндънгус — отговори Сириус и прихна, понеже всички го зяпнаха озадачено. — Тъкмо той е бил забулената магьосница.

— Това е бил Мъндънгус? — вцепени се Хари. — Какво е правел в „Свинската глава“?

— Какво според теб е могъл да прави? — рече нетърпеливо кръстникът му. — То се знае, че те е държал под око.

— Още ли ме следите? — ядоса се момчето.

— Да, още — потвърди Сириус, — и добре че го правим, щом първото, с което се залавяш през почивните дни, е да учредяваш нелегални отряди за защита.

Но не изглеждаше нито ядосан, нито притеснен. Обратното, взря се с неприкрита гордост в Хари.

— Защо пък Дънг се е криел от нас? — разочарова се Рон. — Щяхме да се радваме да го видим.

— Преди двацет години му забраниха и да припарва до „Свинската глава“ — обясни Сириус, — а кръчмарят си е злопамятен. Когато арестуваха Стърджис, останахме без резервната мантия невидимка на Муди, та напоследък често-често се налага Дънг да се предрешава като магьосница... но няма значение... Рон, зарекох се най-напред да ти предам думите на майка ти.

— На майка ми ли? — уплаши се момчето.

— Да. Каза, каквото и да става, в никакъв случай да не участваш в тайни нелегални клубове за защита срещу Черните изкуства. Сто на сто щели да те изключат от училище и си щял да си съсипеш

бъдещето. По-късно си щял да имаш предостатъчно време да се научиш да се отбраняваш и си бил твърде малък точно сега да се притесняваш за тези неща. Освен това — Сириус погледна другите двама — препоръча на Хари и Хърмаяни да не се занимават с този клуб, макар и да си призна, че няма никаква власт над вас и просто моли да помните, че ви мисли само доброто. Искала да ви напише всичко това в писмо, но ако прихванели съвета, сте щели да загазите не на шега, а не ви предупреждава лично, защото тази нощ има дежурство.

— Какво дежурство? — попита веднага Рон.

— Не е твоя работа, свързано е с Ордена — рече Сириус. — Та именно на мен се падна да бъда вестоносецът, постарайте се да я уведомите, че съм ви предал всичко от начало до край, защото имам чувството, че тя не ми се доверява много-много.

Отново настана мълчание, през което Крукшанкс измюка и се помъчи да драсне с лапа Сириус по лицето, а Рон започна да си играе с една дупка върху килимчето пред камината.

— Значи искаш да обещаеш, че няма да участвам в клуба за защита? — изпелтечи накрая той.

— Аз да искам такова нещо? Разбира се, че не — изненада се Сириус. — Според мен хрумването ви е страхотно.

— Така ли? — Сърцето на Хари трепна радостно.

— Ами да! — потвърди кръстникът му. — Нима мислиш, че ние с баща ти щяхме да си траем и да слушаме оная дърта вещица Ъмбридж?

— Да... но миналата година единственото, което ми каза, беше да внимавам и да не се излагам излишно на опасности...

— Миналата година, Хари, имах всички основания да смятам, че някой вътре в „Хогвортс“ се опитва да те убие! — прекъсна го припряно Сириус. — Тази година знаем, че вече извън „Хогвортс“ има някой, който би искал да унищожи всички ни, затова смятам, че е чудесно да се понаучите да се отбранявате както трябва!

— Ами ако ни изключат? — попита озадачена Хърмаяни.

— Нали ти го предложи! — ококори се срещу нея Хари.

— Така е. Просто исках да разбера какво мисли Сириус — сви тя рамене.

— Е, по-добре да ви изключат, но да знаете как да се защитавате, отколкото да си седите мирно и кротко в училището и да тънете в невежество — отбеляза Сириус.

— Правилно, правилно! — викнаха разгорещено Хари и Рон.

— И така — продължи Сириус, — какво правите в клуба? Къде се събирате?

— Е, тук срещаме известни трудности — сподели Хари. — Не знам къде ще се събираме.

— Защо не опитате в Къщата на крясъците? — предложи Сириус.

— Вярно, защо не! — възкликна развълнуван Рон, Хърмаяни обаче зацъка неодобрително, при което Сириус се завъртя в огъня и тримата погледнаха момичето.

— Когато вие, Сириус, сте били ученици, сте се срещали в Къщата на крясъците всичко на всичко четирима души — напомни тя, — при това и четиримата сте били зоомагове и сте умеели да се преобразявате в животни, затова предполагам, че сте могли да се сместите всичките под една-единствена мантия невидимка. Докато ние сме два-сет и осем души и никой от нас не е зоомаг, така че ще ни трябва не мантия, а цяла палатка невидимка...

— Така си е — призна посърнал Сириус. — Е, сигурен съм, че все ще измислите нещо. Навремето зад голямото огледало на четвъртия етаж имаше просторен таен проход, с достатъчно място да си упражнявате заклинанията и магиите.

— Фред и Джордж са ми казвали, че се е срутил и сега е затворен — поклати глава Хари.

— А, такава ли била работата... — сбърчи чело кръстникът му. — Добре тогава, ще помисля и ще се...

Сириус млъкна наред изречението. Лицето му се изопна, върху него се изписа тревога. Той се извърна на една страна, явно се взираше в тухления зид на камината.

— Сириус! — повика го притеснен Хари.

Кръстникът му обаче бе изчезнал като дим. Хари продължи да се взира още известно време в пламъците, сетне се извърна към Рон и Хърмаяни.

— Защо ли...?

Без да сваля очи от огъня, Хърмаяни изпищя ужасена и се изправи.

Сред пламъците бе изникнала ръка, която опипваше и търсеше нещо — ръка с месести като кебапчета къси пръсти, отрупани с грозни старомодни пръстени.

Тримата скочиха и хукнаха презглава. При вратата на момчешките спални Хари погледна назад. Ръката още шаваше сред пламъците, сякаш Ъмбридж знае къде точно е била косата на Сириус и е решила да се вкопчи в нея.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

ВОЙНСТВОТО НА ДЪМБЪЛДОР

— Ъмбридж ти чете пощата, Хари. Няма друго обяснение.

— Смяташ, че тя е нападнала Хедуиг? — възмути се той.

— Почти съм сигурна — потвърди свъсена Хърмаяни. — Гледай си жабата, ще ти избяга.

Хари насочи магическата пръчка към огромната жаба, която обнадеждена подскочаше към другия край на масата — *Акцио!* — и тя унило се стрелна обратно в ръката му.

Часовете по вълшебство бяха сред най-удобните човек да си побъбри на спокойствие — обикновено наставаха такъв шум и суетня, че опасността някой да те подслуша бе твърде малка. Този ден класната стая беше пълна с квакащи жаби и грачещи гарвани, навън валеше като из ведро, дъждът блъскаше и барабанеше по прозорците и Хари, Рон и Хърмаяни се възползваха, за да обсъдят тихичко и незабелязано как Ъмбридж едва не беше заловила Сириус.

— Подозирах я още откакто Филч те обвини, че си поръчал торови бомбички, каква прозрачна лъжа! — пошушна Хърмаяни. — Искам да кажа, че ако бяха прочели писмото ти, щяха да се убедят, че *не поръчваш* никакви бомбички, и изобщо нямаше да загазиш... каква плоска шега, а? Но после ми хрумна... Ами ако някой просто си търси повод да ти чете писмата? Какъв по-добър начин Ъмбридж да го направи: натопява те пред Филч, оставя го той да й свърши мръсната работа и да из земе писмото, после или измисля как да му го открадне, или настоява да го види... Филч едва ли е щял да се възпротиви... Да помниш някога да се е застъпвал за правата на учениците? Хари, ще смачкаш жабата.

Той погледна надолу — наистина стискаше грамадната жаба толкова силно, че очите ѝ бяха изскочили, затова побърза да я остави върху чина.

— Снощи опасността беше много сериозна — рече Хърмаяни. — Дали Ъмбридж знае колко близо е била... *Силенцио!*

Жабата, върху която тя упражняваше магията за мълчание, онемя наскоро сред кванкетите и я изгледа с укор.

— Ако беше заловила Смърки...

Хари довърши вместо нея:

— Тази сутрин той вече щеше да е в Азкабан.

Замахна с пръчката, но без да се съсредоточи, жабата му се изду като зелен балон и издаде пискливо свистене.

— *Силентио!* — побърза да каже Хърмаяни и насочи магическата си пръчка към жабата на Хари, която пред очите им се смали като пукнат балон. — Смърки не бива да го прави никога повече и толкова. Само не знам как ще му съобщим. Не можем да му пратим сова.

— Съмнявам се, че ще рискува отново — намеси се и Рон. — Не е вчерашен, знае, че оная за малко да го спипа. *Силентио!*

Едрият грозен гарван пред него изграка присмехулно.

— *Силентио! СИЛЕНЦИО!*

Гарванът заграчи още по-гръмогласно.

— Защото движиш неправилно пръчката — обясни Хърмаяни, която наблюдаваше критично Рон, — не я размахвай, насочи я рязко и хоп!

— С гарвани е по-трудно, отколкото с жаби — заоправдава се той дръпнато.

— Добре, дай да си ги разменим — предложи Хърмаяни, след което сграбчи гарвана на Рон и го замени с тлъстата си жаба. — *Силентио!*

Гарванът продължи да отваря и да затваря остра човка, но от нея не излизаше и звук.

— Браво, госпожице Грейнджър! — чу се пискливият глас на професор Флитуик и Хари, Рон и Хърмаяни подскочиха. — Я сега да те видя и теб, Уизли.

— Ама... Ох... Добре... — притесни се Рон. — Тъж... *силентио!*

Замахна към жабата толкова силно, че ѝ бръкна в окото: тя изквака оглушително и скочи от чина.

Никой не се изненада, когато Хари и Рон получиха домашно — да упражняват допълнително магията за мълчание.

Заради проливния дъжд им разрешиха да останат вътре през междучасието. Намериха си места в шумна, пренаселена класна стая на първия етаж, където Пийвс се рееше отнесено край тежкия полилей

и от време на време замерваше нечия глава с мастилени капки. Тъкмо седнаха и Анджелина си запроправя път през учениците, които си обменяха клюки.

— Получих разрешение! — оповести тя. — Да сформирам наново отбора по куидич!

— *Жестоко!* — викнаха в един глас Рон и Хари.

— Да! — рече грейнала Анджелина. — Отидох при Макгонъгол и *предполагам*, че тя се е оплакала на Дъмбълдор. Така или иначе, Ъмбридж е трябвало да отстъпи. Ха! И тъй, довечера в седем ви искам на игрището, чухте ли, имаме да наваксваме. Давате ли си сметка, че до първия мач остават само три седмици?

Тя се запровира отново и преди да се скрие от поглед, успя да избегне поредната мастилена капка на Пийвс, която уцели застаналия наблизно първокурсник.

Усмивката на Рон помръкна леко, когато той погледна през прозореца, замъглен от барабанящия дъжд.

— Дано спре да вали. Какво ти става, Хърмаяни?

И тя се беше вторачила в прозореца, но сякаш не го виждаше. Погледът ѝ беше отнесен, върху лицето ѝ се беше врязала бръчка.

— Просто си мисля... — подхвана момичето и продължи да се въси срещу умития от дъжда прозорец.

— За Сир... за Смърки ли? — попита Хари.

— Не... не съвсем — провлече Хърмаяни. — По-скоро... се чудех... дали не грешим... Мислех си... дали...

Хари и Рон се спогледаха.

— Всичко разбрахме! — сряза я Рон. — Ще бъде наистина досадно, ако вземеш да ни обясниш.

Хърмаяни го погледна така, сякаш едва сега е забелязала присъствието му.

— Просто се питах — продължи вече по-силно — дали не грешим с този клуб за защита срещу Черните изкуства.

— Какво? — викнаха едновременно Хари и Рон.

— Нали ти го предложи, Хърмаяни! — възмути се Рон.

— Така е — закърши тя пръсти. — Но след разговора със Смърки...

— Той ни подкрепя напълно — напомни Хари.

— Да — рече Хърмаяни и пак се загледа в прозореца. — Да, точно заради това си казах, че в крайна сметка може би не бива да го правим...

Пийвс се понесе по корем точно над тях и насочи надолу тръбичката си, та и тримата вдигнаха машинално чантите да си предпазят главите, докато той отмине.

— Хайде да си изясним нещата — ядоса се Хари, след като оставиха чантите на пода, — Сириус ни подкрепя и заради това ти вече смяташ, че не бива да го правим?

Хърмаяни изглеждаше напрегната и доста оклюмала. Премести поглед върху ръцете си и каза:

— Вярваш ли на преценката му, ама честно?

— Да, вярвам! — възкликна на мига Хари. — Винаги ни е давал страхотни съвети.

Покрай тях изсвистя мастилена капка, която уцели Кейти Бел право по ухото. Хърмаяни загледа как Кейти скача и започва да замерва с каквото ѝ падне Пийвс. Когато след малко заговори, явно подбираше много внимателно думите си:

— Не мислите ли, че откакто са го затворили като в клетка на площад „Гримолд“, той е станал... някак... безразсъден? Не ви ли се струва, че... че... сякаш живее чрез нас?

— В какъв смисъл „живее чрез нас“? — тросна се Хари.

— В смисъл, че... според мен той самият с удоволствие би формирал под носа на човек от министерството тайни отряди за защита... Струва ми се, че е отчаян, задето там, където е, не може да направи почти нищо... И затова, така да се каже, насърчава нас.

Рон бе съвсем озадачен.

— Сириус е прав — отсъди той, — *наистина* говориш като майка ми.

Хърмаяни прехапа устна и не отвърна. Звънецът удари точно когато Пийвс се спусна към Кейти и изпразни цяла мастилница върху главата ѝ.

През деня времето не се оправи и когато в седем вечерта тръгнаха към игрището за тренировката по квидич, Хари и Рон за минути станаха вир-вода и едвам вървяха през подгизналата хлъзгава

трева. Небето беше буреносно, наситеносиво и те с истинско облекчение влязоха в топлите осветени съблекални, макар и да знаеха, че е само за кратко. Завариха Фред и Джордж да обсъждат дали да не използват някоя от своите льготийки, за да отърват летенето.

— ... бас държа, че тя ще се досети какво сме направили — рече с крайчето на устата Фред. — За какво ли ми трябваше да ѝ предлагам вчера от бонбоните „Блъв-блъв“!

— Дали да не опитаме с карамелчетата „Трескавелчета“? — промърмори Джордж. — Тях още не ги е виждал никой.

— Вършат ли работа? — намеси се обнадежден Рон, защото трополенето на дъжда по покрива се засили, а вятърът зави из сградата.

— И още как! — отвърна Фред. — Веднага вдигаш температура.

— Но освен това се покриваш целият с гнойни циреи — предупреди Джордж, — пък не сме измислили как да се отървем от тях.

— Не виждам никакви циреи — отбеляза Рон, след като се взря в близнаците.

— Е, няма как да ги видиш — поясни начумерен Фред, — те са на места, които обикновено не показваме на всички.

— Но яхнеш ли метлата, боли ужасно...

— Хайде, чуйте ме всички — заговори на висок глас Анджелина, която бе изникнала от стаичката на капитана. — Знам, че времето не е идеално, но има вероятност да играем срещу слидеринци в подобни условия и не е зле още отсега да решим как ще ги преодолеем. Хари, когато играхме в оная буря срещу хафълпафци, ти не направи ли нещо с очилата си, за да не се замъгляват от дъжда?

— Не аз, а Хърмаяни — отвърна той. Извади магическата пръчка, чукна с нея по очилата и каза: — *Импервиус!*

— Я да опитаме всички — подкани Анджелина. — Ако успеем да отблъснем дъжда от лицата си, видимостта ще стане значително по-добра... хайде всички, готови... *Импервиус!* Е, да тръгваме!

Прибраха пръчките във вътрешните джобове на мантиите, нарамиха метлите и излязоха след Анджелина от съблекалните.

Заджапаха през все по-дълбоката кал към средата на игрището, но и въпреки магията Импервиус не се виждаше почти нищо, бързо се мръкваше и дъждът се сипеше на плътна завеса над парка.

— Хайде, започваме след свирката! — извика Анджелина.

Хари се оттласна от земята, при което във всички посоки се разхвърча кал, и се стрелна нагоре, макар че вятърът го отклони леко встрани. Не си представяше как в такова време ще забележи сница, трудно му беше да открие дори единствения блъджър, с който тренираха и който някъде минута след началото едва не го събори от метлата, та Хари бе принуден да приложи бавното претъркуване, за да го избегне. За съжаление Анджелина не забеляза изпълнението му. Всъщност и тя, и другите не виждаха нищо и нямаха и понятие какво правят останалите. Вятърът се усилваше, дори отдалеч Хари чуваше как дъждът свисти, шибя и блъска по повърхността на езерото.

Анджелина ги държа на игрището близо час, преди да се предаде. Поведо мокрия до кости намръщен отбор към съблекалните и настоя, че тренировката не е била губене на време, въпреки че не звучеше много убедена. Особено кисели бяха Фред и Джордж, които стъпваха така, сякаш са кривокраки, и се въсеха и от най-малкото движение. Докато си подсушаваше с хавлиената кърпа косата, Хари ги чу как роптаят шепнешком.

— Няколко от моите май се пукнаха — съобщи глухо Фред.

— Моите не са — процеди намръщен Джордж, — затова пък само как ме болят... при всички положения са се издули.

— ОХ! — простена Хари.

Притисна кърпата до лицето си и зажумя. Болката в белега върху челото го парна отново така, както не го беше прорязвала от седмици.

— Какво има? — попитаха няколко гласа.

Хари се показва иззад кърпата — виждаше съблекалната размазана, защото си беше свалил очилата, ала успя да забележи, че всички са се извърнали към него.

— Нищо — измърмори, — просто си бръкнах в окото.

Но погледна многозначително Рон и двамата се позабавиха, докато другите от отбора се изнижат навън, загърнати в наметалата и нахлупили чак до вежди шапките си.

— Какво стана? — попита Рон веднага щом Алиша се скри зад вратата. — Белегът ли?

Хари кимна.

— Ама... — Уплашен, Рон отиде на прозореца и погледна навън през дъжда. — Той... не може да е наблизно, нали?

— Не — отвърна Хари. Отпусна се тежко на пейката и разтърка челото си. — Вероятно е на километри оттук. Боли ме... защото той е... ядосан.

Изобщо не искаше да изрича тези думи — самият той ги чу, сякаш ги е произнесъл някой непознат, обаче въпреки това веднага разбра, че са истина. Без да знае как, беше усетил, че Волдемор — където и да се намира, каквото и да прави — беше разярен.

— Видя ли го? — ужаси се Рон. — Какво... видение ли получи?

Хари се беше втренчил в краката си и не се и помръдваше, оставил съзнанието и паметта си да се съвземат след болката.

Кълбо от смътни очертания, взрив от неудържими гласове...

— Той иска да се направи нещо, а то не става достатъчно бързо — каза момчето.

И този път се изненада от думите, излезли от устата му, ала бе повече от сигурен, че са истина.

— Но... откъде знаеш? — попита Рон.

Хари поклати глава, затули очите си с длани и ги притисна. Пред тях избухнаха звездици. Усети, че Рон сяда до него на пейката и го гледа.

— Така ли беше и последния път? — попита той сподавено. — Когато белегът те заболя в кабинета на Ъмбридж? И тогава ли Ти знаеш-кой беше ядосан?

Приятелят му поклати глава.

— А какво стана?

Хари се опита да си спомни. Беше погледнал Ъмбридж в лицето... белегът го беше заболял... и той бе изпитал нещо странно в стомаха си... беше го обзело необичайно чувство, все едно подскача... нещо като *щастие*... тогава обаче не го беше осъзнал, естествено... не беше разбрал какво е, защото самият той се чувстваше ужасно...

— Последния път белегът ме заболя, защото той беше доволен — обясни Хари. — Много доволен. Мислеше, че... че ще се случи нещо хубаво. А вечерта преди да се върнем в „Хогуортс“... — Спомни си мига в стаята им с Рон на площад „Гримолд“, когато белегът го бе заболял тъй силно. — Беше разгневен...

Извърна се към Рон, който се беше ококорил срещу него.

— Би могъл да заместваш Трелони, приятелю — рече той със страхопочитание.

— Аз не правя пророчества — възрази Хари.

— Не, Хари, знаеш ли какво правиш? — попита го Рон и стреснат, и възхитен. — *Четеш мислите на Ти-знаеш-кого.*

— Не — поклати глава Хари. — Според мен по-скоро долавям... настроенията му. Получавам нещо като проблясъци. Миналата година Дъмбълдор каза, че ставало нещо такова. Спомена, че мога да усетя кога Волдемор е близо до мен или изпитва силна омраза. Е, сега усещам и кога е доволен...

Замълчаха. Вятърът и дъждът блъскаха по постройката.

— Трябва да кажеш на някого — посъветва го Рон.

— Последния път казах на Сириус.

— Ами кажи му и този път!

— Не мога — заяви мрачно Хари. — Забрави ли, Ъмбридж държи под наблюдение и советите, и камините.

— Тогава кажи на Дъмбълдор.

— Нали току-що ти обясних, той вече знае — отсече Хари, след което се изправи, свали от кукичката наметалото и с широко движение се загърна с него. — Безсмислено е да му казвам отново.

Все така загледан умислено в приятеля си, Рон също пристегна наметалото.

— Дъмбълдор сигурно ще иска да знае — настоя той.

Хари сви рамене.

— Хайде да тръгваме... тепърва имаме да упражняваме магията за мълчание.

Забързаха мълчаливо през тъмния парк, като се хлъзгаха и се препъваха по калната морава. Хари беше погълнат от мислите си. Какво ли Волдемор искаше да стане, а то не се случваше достатъчно бързо?

„Има и други намерения: намерения, които ще осъществи тихомълком... нещо, което може само да открадне... нещо, подобно на оръжие. Нещо, с което предишния път не разполагаше.“

Хари не се беше замислял от седмици за тези думи, беше погълнат от онова, което ставаше в „Хогвортс“, бе прекалено зает с разразилите се схватки с Ъмбридж, с несправедливата намеса на министерството... Но ето че тези думи изникнаха в съзнанието му и го накараха да се запита... Беше обяснимо Волдемор да е ядосан, ако още не успява да се добере до оръжието, каквото и да представляваше то.

Дали Ордeнът не му беше попречил и не бе осуетил плановете му? Къде ли се пазеше това оръжие? У кого беше сега?

— *Кактус тарикатикус* — екна гласът на Рон и Хари дойде на себе си точно навреме, за да се покатери през дупката зад портрета и да влезе в общата стая.

Хърмаяни явно си беше легнала рано, като бе оставила Крукшанкс, свит на кълбо на близкото кресло, и цяла купчина възлести плетени шапки за домашни духчета, наслагани по масата при огъня. На Хари му поолекна, че я няма — не му се обсъждаше с нея, че белегът го боли, не му се слушаше как и тя го подканя да върви при Дъмбълдор. Рон продължаваше да му хвърля тревожни погледи, Хари обаче извади учебниците по вълшебство и седна да си довърши съчинението, макар че само се престори на много вгълбен и когато Рон му съобщи, че си ляга, не бе написал почти нищо.

Полунощ мина и замина, а Хари продължаваше да чете и да препрочита един пасаж за приложението на кохлеарията, селима и равнеца, без да разбира и дума от него.

„Описаните билки действат най-силно за възпламеняване на мозъка, затова най-много се използват в отварите за смут и шемет, с каквито магьосникът цели да възбуди сприхавост и безразсъдство...“

... Хърмаяни беше подметнала, че понеже е затворен като в клетка на площад „Гримолд“, Сириус е станал безразсъден...

„... действат най-силно за възпламеняване на мозъка, затова най-много се използват...“

... Ако от „Пророчески вести“ разберяха, че Хари знае какво чувства Волдемор, щяха да решат, че мозъкът му се е възпламенил...

„... затова най-много се използват в отварите за смут и шемет“...

... Точно така, „смут“ беше много уместна дума: *защо* ли Хари знаеше какво чувства Волдемор? Каква беше тази съдбовна връзка помежду им, която Дъмбълдор така и не успя да обясни убедително?

„... магьосникът цели да възбуди...“

... Как само му се спеше на Хари...

„... да възбуди сприхавост...“

... На креслото пред огъня беше топло и уютно, дъждът още блъскаше с все сила по рамките на прозорците, Крукшанкс мъркаше, пламъците пукаха ли, пукаха...

Учебникът се хлъзна от хлабавата хватка на момчето и тупна с тъп звук на килимчето пред камината. Главата на Хари клюмна...

Той отново вървеше по коридор без прозорци, стъпките му кънтяха в тишината. Вратата в дъното ставаше все по-голяма и голяма, от възнение сърцето му биеше ускорено... Ако можеше да я отвори... да влезе вътре...

Протегна ръка... върховете на пръстите му бяха само на сантиметри от нея...

— Хари Потър! Сър!

Той се събуди внезапно. Свещите в общата стая бяха изгорели до последната, ала нещо шаваше наблизко.

— Кой е? — сепна се Хари и изправи гръб.

Огънят беше почти угаснал, помещението потънало в мрак.

— Доби донесъл совата на Хари Потър! — изписка тъничък глас.

— Доби ли? — възкликна сънено Хари и се взря в мрака към мястото, откъдето беше дошъл гласецът.

Домашният дух Доби стоеше при масата, където Хърмаяни беше оставила пет-шест от плетените си шапки. Големите му остри уши стърчаха като че изпод всички шапки, които момичето бе изплело досега, духчето ги беше наслагало една върху друга, така че главата му сякаш се бе удължила с почти цял метър, а върху помпона най-отгоре бе кацнала Хедуиг — цвъркаше радостно и изглеждаше излекувана.

— Доби самичък предложил да върне совата на Хари Потър — изписка духчето и върху лицето му се появи неприкрито благоговение. — Професор Гръбли-Планк каза, сър, че птицата вече била добре.

Духчето се поклони ниско и острият му като молив нос опря в протритото килимче пред камината, а Хедуиг изписука възмутено, подхвъркна и кацна при Хари, върху страничната облегалка на креслото.

— Благодаря ти, Доби! — рече момчето, както галеше совата и примигваше, за да се отърси от образа на вратата от съня... Беше толкова ясен сън...

Взря се отново в Доби и забеляза, че духчето си е сложило и няколко шала, както и безброй чорапи, с които ходилата му изглеждаха прекалено големи за тялото.

— Тъъ... ти да не взимаш всички дрехи, които Хърмаяни оставя напоследък?

— А, не, сър — рече щастлив Доби. — Доби заделя дрешки и за Уинки.

— Как е тя? — поинтересува се Хари.

Ушите на Доби клепнаха леко.

— Уинки още пие много — сподели натъжено духчето и сведе огромните си изпъкнали зелени очи, кръгли като топки за тенис. — Пак не я е грижа за дрехите, Хари Потър, сър. Другите домашни духчета също. Отказват да чистят кулата на „Грифиндор“, понеже на всяка крачка имало скрити шапки и чорапи, обиждат се от тях. Доби се трепе сам-самичък, но Доби не роптае, понеже все се надява да срещне Хари Потър, сър, и ето, тази вечер желанието му се сбъдна! — Духчето още веднъж се поклони ниско. — Но Хари Потър не изглежда щастлив — завайка се Доби, след като се изправи и стрелна с плах поглед момчето. — Доби го чул да говори насън. Да не би Хари Потър да е сънувал кошмари?

— Е, не чак кошмари — прозина се Хари и разтърка очи. — И по-страшни неща съм сънувал.

Домашното духче го огледа с големите си изпъкнали очи. Сетне заяви много сериозно, с клепнали уши:

— Доби иска да помогне на Хари Потър, понеже Хари Потър освободил Доби и сега Доби е къде-къде по-щастлив.

Момчето се усмихна.

— Не можеш да ми помогнеш, Доби, но благодаря за предложението...

Наведе се и вдигна учебника по отвари. Реши да остави съчинението за другия ден. Затвори книгата и тлеещата жарава озари тънките белезникави белези отгоре върху ръката му — последица от наказанията, наложени от Ъмбридж...

— Почакай, Доби, все пак можеш да ми помогнеш — замислено каза Хари.

Грейнало, домашното духче се обърна.

— Само кажете, Хари Потър, сър!

— Трябва ми място, където дваисет и осем души да упражняват защита срещу Черните изкуства, но така, че учителите да не разберат. Особено професор Ъмбридж — добави той и стисна с все сила учебника, а белезите проблеснаха в седефенобяло под светлината на тлеещата жарава.

Беше очаквал усмивката на духчето да помръкне и ушите му да клепнат, беше очаквал Доби да възкликне, че това е невъзможно или че той ще се помъчи да намери такова място, но че не храни особени надежди. Но не бе очаквал Доби да подскочи, да навире весело уши и да плесне с ръце.

— Доби знае чудно местенце! — оповести той щастлив. — Когато дошъл в „Хогвортс“, Доби научил за него от другите домашни духчета. Ние си го знаем като стаята „Влез-излез“, викаме ѝ и Нужната стая.

— Защо? — любопитства Хари.

— Защото там можеш да влезеш само ако наистина имаш нужда — обясни сериозно Доби. — Понякога я има, друг път — не, но появили се, вътре ще намериш всичко, каквото ти трябва. Доби е прибягвал до нея, сър — сниши глас духчето, изглеждаше гузно, — когато Уинки се напила много, я скрил в Нужната стая и там намерил противоотрова за бирения шейк и хубаво легълце като за домашни духчета. Доби сложил Уинки да си полегне, за да ѝ мине махмурлукът, сър... Освен това Доби знае, че когато останал без миещи препарати, господин Филч намерил в стаята и...

— А ако ми трябва тоалетна — прекъсна го Хари, защото внезапно си спомни нещо, което предната година Дъмбълдор беше споменал по време на Коледния бал, — в стаята ще има ли великолепна колекция от нощни гърнета?

— Доби смята, че да, сър — кимна убедено Доби. — Изумителна стая, сър.

— Колко души знаят за нея? — попита Хари и поизправи гръб на креслото.

— Съвсем малко, сър. Повечето се натъкват на нея, ако наистина им трябва, после обаче така и не я откриват отново, понеже не знаят, че тя винаги си е там, чака ги да им служи вярно.

— Звучи прекрасно! — възкликна Хари с разтуптяно сърце. — Звучи страховтно, Доби. Кога можеш да ми покажеш къде се намира?

— По всяко време, сър — отвърна Доби, щастлив, че Хари е толкова зарадван. — Ако Хари Потър иска, можем да идем още сега.

За миг Хари се изкуши да тръгне с Доби. Понечи да стане от мястото си, смяташе да изтича горе и да вземе мантията невидимка,

когато не за пръв път чу глас като на Хърмаяни, който му прошепна: *безразсъдство*. Все пак беше много късно и Хари бе капнал от умора.

— Нека да не е тази вечер, Доби — рече той без особено желание и пак се отпусна на креслото. — Наистина е важно... Не искам да се провалям, трябва да го обмисля добре. Слушай, а не може ли просто да ми обясниш къде точно се намира Нужната стая и как да вляза в нея?

Мантиите им се издуваха и се усукваха, докато те газеха през наводнените зеленчукови лехи — имаха двоен час по билкология, в който почти не чуваха какво им говори професор Спраут, дъждът трополеше толкова силно, сякаш по покрива на оранжерията се сипе градушка. Следобедният час по грижа за магически създания бе преместен от бруления от бурята парк в една свободна класна стая на приземния етаж, а докато обядваха, за тяхно огромно облекчение дойде Анджелина да каже на отбора, че тренировката по квидич се отлага.

— Чудесно — отвърна ѝ Хари. — Намерихме място, където ще проведем първата сбирка по самоотбрана. Довечера в осем, на седмия етаж, точно срещу гоблена, на който тролове налагат със сопи Варнава Смахнатия. Нали ще предадеш на Кейти и Алиша?

Анджелина се постъписа, но обеща да каже на останалите. Хари отново се нахвърли лакомо на наденичките и картофеното пюре. Вдигна глава, за да отпие от тиквения сок, и видя, че Хърмаяни го гледа.

— Какво има? — попита с пълна уста.

— Ами... плановете на Доби невинаги са от най-безопасните. Не помниш ли как ти строши ръката с оня блъджър?

— Тази стая не е някакво налудничаво хрумване на Доби, и Дъмбълдор я знае, подхвърли ми нещо на Коледния бал.

Хърмаяни се поободри.

— Дъмбълдор ти е казал за стаята, така ли?

— Само я спомена — сви рамене Хари.

— А, това вече е друго — възкликна тя и не възрази повече.

Почти цял ден бяха издирвали заедно с Рон хората от списъка, направен в „Свинската глава“, за да им кажат къде е сбирката същата вечер. Хари бе донякъде разочарован, че не той, а Джини е открила

първа Чо Чан и приятелката ѝ, до края на вечерята обаче беше сигурен, че вестта е достигнала до всичките двайсет и петима души, явили се на срещата в пивницата.

В седем и половина Хари излезе с Рон и Хърмаяни от общата стая на грифиндорци, стиснал в ръка овехтял къс пергамент. На петокурсниците им разрешаваха да се движат по коридорите чак до девет часа, но въпреки това и тримата се озъртаха плахо, докато се промъкваха на седмия етаж.

— Стойте — предупреди Хари вече в горния край на последното стълбище, после разгъна парчето пергамент, удари по него с магическата пръчка и пророни: — „Тържествено се кълна, че ще върша пакости.“

Върху празния пергамент изникна карта на „Хогуортс“. Там, където се намираше един или друг човек, зашаваха черни мастилени точки с имена отстрани.

— Филч е на втория етаж — съобщи Хари, след като доближи картата до очите си, — а Госпожа Норис, на четвъртия.

— А Ъмбридж? — възкликна тревожно Хърмаяни.

— В кабинета си — посочи Хари. — Да вървим!

Забързаха към мястото в коридора, което Доби бе описал на Хари: дълга гола стена точно срещу огромен гоблен, на който бе изобразен налудничавият опит на Варнава Смахнатия да направи от троловете балетисти.

— Дотук добре — рече едва чуто Хари, а един прояден от молците трол, който неуморно налагаше със сопа кандидат-учителя по балет, поспря и ги зяпна. — Доби обясни, че трябва да минем три пъти покрай тази част от стената, като си мислим само за онова, от което имаме нужда.

Така и направиха: завиха рязко при прозореца точно след дългата гола стена, стигнаха до другия край, където имаше ваза колкото човешки бой, и пак се обърнаха. Рон завъртя очи и се съсредоточи, Хърмаяни започна да шепне нещо, а Хари стисна юмруци и погледна право пред себе си.

„Нужно ни е помещение, където да се учим да се сражаваме — помисли той. — Дай ни място, където да се упражняваме... място, където да не ни открият.“

— Хари! — извика най-неочаквано Хърмаяни точно след като завиха за трети път.

Върху стената беше изникнала лъскава врата. Леко притеснен, Рон се облещи срещу нея. Хари се пресегна, натисна месинговата дръжка, отвори вратата и влезе пръв в просторно помещение, озарено от трепкащи факли, с каквито се осветяваше и подземиято осем етажа по-долу.

Покрай стените бяха наредени дървени шкафове за книги, вместо столове имаше големи копринени възглавници, наслагани по пода. В дъното се виждаха няколко рафта с уреди по тях: опасноскопи, тайносензори и голям пукнат врагоглед, за който Хари бе сигурен, че предната година е висял в кабинета на мнимия Муди.

— Ще ни влязат в работа, когато започнем да упражняваме зашеметяващите заклинания — отбеляза въодушевен Рон и подритна една от възглавниците.

— Погледнете само колко много книги! — ахна развълнувана Хърмаяни и прокара пръст по гръбчетата на тежките томове в кожени подвързии. — „Кратък курс по най-разпространените проклетия и контрапроклетия“... „Как да се преборим с Тъмните сили“... „Заклинания за самоотбрана“... Оооо! — Засияла, тя се извърна към Хари и той видя, че наличието на стотиците книги най-сетне я е убедило в правотата на онова, което правят. — Хари, прекрасно е, тук има всичко, от което се нуждаем!

Без да губи и миг, Хърмаяни смъкна от лавицата „Магии за омагьосани“, потъна в най-близката възглавница и се зачете.

На вратата се почука тихо. Хари се обърна. Бяха дошли Джини, Невил, Лавендър, Парвати и Дийн.

— Я! — възкликна Дийн и, възхитен, се огледа. — Какво е това място?

Хари се впусна да обяснява, но още преди да е приключил, надойдоха още хора и се наложи да започне отначало. Когато стана осем часът, всички възглавници бяха заети. Хари отиде при вратата и завъртя ключа в ключалката, той щракна успокоително силно и всички замълчаха, вперили очи в момчето. Хърмаяни си отбеляза внимателно докъде е стигнала със своите „Магии за омагьосани“ и остави книгата.

— И така — подхвана леко притеснен Хари. — Това е мястото, което намерихме за практическите занятия, и... ъъъ... доколкото

виждам, го харесвате.

— Невероятно е — възкликна Чо и мнозина зашепнаха одобрително.

— Много странно... — свъси се Фред. — Помниш ли, Джордж, веднъж се скрихме в тая стая от Филч. Но тогава тук имаше само килер за метли.

— Ей, Хари, а това какво е? — провикна се от дъното на помещението Дийн и посочи опасноскопите и врагогледа.

— Детектори на Тъмни сили — обясни Хари, след като мина между възглавниците и отиде при уредите. — Общо взето, показват дали наоколо има Черни магьосници и врагове, но не бива да се осланяте прекалено много на тях, понякога могат да бъдат заблудени...

Надзърна в пукнатия врагоглед, вътре в него зашаваха смътни сенки, Хари обаче не можеше да ги разпознае. Обърна им гръб.

— И така, мислех с какво да започнем и... — Забеляза вдигната ръка. — Какво има, Хърмаяни?

— Според мен трябва да си изберем водач — рече тя.

— Имаме си водач... Хари! — викна веднага Чо и изгледа Хърмаяни, сякаш е полудяла.

Хари пак го присви под лъжичката.

— Вярно е, но смятам, че е редно да го гласуваме — заяви невъзмутимо Хърмаяни. — По този начин всичко вече ще е официално и Хари ще разполага с пълномощия. И така, който е „за“ Хари да ни бъде водач, нека гласува.

Всички вдигнаха ръка, дори Закарайъс Смит, макар че явно го направи без желание.

— Тъъ... да... благодаря — промълви Хари, усетил, че лицето му гори. — И... какво има пак, Хърмаяни?

— Освен това мисля, че трябва да си измислим и име — рече тя енергично, без да сваля ръка. — Това ще скрепи сплотеността и единството ни, нали?

— Искате ли да се наречем Лига за борба с Ъмбридж — предложи с надежда Анджелина.

— Или пък... Ония в Министерството на магията са задръстенияци? — включи се и Фред.

— Все пак смятам — рече Хърмаяни, смръщена срещу него, — че името не бива да издава какво сме намислили, така ще можем да го

използваме не само когато сме на сбирките.

— Например Военна отбранителна доброволна асоциация, или накратко ВОДА — каза и Чо. — Никой няма да се досети за какво говорим.

— Да, ВОДА е хубаво — подкрепи я Джини. — Но нека означава Войнство на обединения Дъмбълдорев авангард, или, за по-кратко, Войнството на Дъмбълдор, нали министерството се страхува най-много точно от това?

Мнозина се засмяха и зашепнаха одобрително.

— Всички ли са „за“ ВОДА? — попита началнически Хърмаяни и коленичи на възглавницата, за да преброи гласовете. — Предложението се приема с мнозинство.

Закачи на стената пергамента с подписите на всички и отгоре написа с големи букви:

ВОЙНСТВОТО НА ДЪМБЪЛДОР

— Чудесно — рече Хари, след като тя си седна на мястото, — вече преминаваме към упражненията, нали? Мислех, че трябва да започнем с *Експелиармус*, обезоръжаващата магия. Знам, от лесните е, но ми се струва наистина полезна...

— О, я *стига* — подвижна Закарайъс Смит, като завъртя очи и скръсти ръце. — Едва ли *Експелиармус* ще ни помогне особено срещу Вие-знаете-кого.

— Използвал съм я срещу него — възрази тихо Хари. — През юни точно тя ми спаси живота.

Смит зяпна тъпо. Всички в помещението бяха притихнали.

— Но ако смяташ, че е под твоето равнище, можеш да си ходиш — добави Хари.

Смит не се и помръдна. Останалите също.

— И така — продължи Хари. Под втренчените погледи на всички устата му беше съвсем пресъхнала. — Предлагам да се разделим по двойки и да се упражняваме.

Беше му много странно, че дава нареждания, и още по-странно, че другите му се подчиняват. Всички се изправиха начаса и се

разделиха по двама. Както можеше да се очаква, Невил си остана без другар.

— Ела да се упражняваш с мен — повика го Хари. — Хайде сега, броя до три: едно, две, три...

В миг помещението се огласи от възгласи:

— *Експелиармус!*

Във всички посоки се застрелкаха магически пръчки, неправилно насочените магии поразяваха книгите по лавиците и те се разхвърчаваха във въздуха. Хари бе прекалено бърз за Невил, чиято пръчка постоянно изхвърчаше от ръката му и след като се завърташе шеметно, удряше в дъжд от искри тавана и тупваше с трясък върху някой рафт, откъдето Хари я прибираще с призоваваща магия. Той се огледа и се убеди, че е бил прав да предложи да започнат с една от основните магии: грешките бяха доста, мнозина така и не успяваха да обезоръжат противника си и неуспешното заклинание просвистяваше покрай него колкото да го отхвърли крачка-две назад или да го накара само да се смръщи.

— *Експелиармус!* — извика Невил и завари Хари неподготвен, така че пръчката политна от ръката му.

— УСПЯХ! — възкликна ликуващо момчето. — За първи път... УСПЯХ!

— Браво на теб — насърчи го Хари, решил да не напомня, че в истински дуел противникът на Невил едва ли ще зяпа в другата посока и ще е отпуснал магическата пръчка до крака си. — Знаеш ли, Невил, упражнявай се няколко минути с Рон и Хърмаяни, те ще се редуват, а аз ще се поразходя да видя как се справят останалите.

Застана в средата на стаята. Със Закарайъс Смит се случваше нещо твърде странно. Отвореше ли уста, за да обезоръжи Антъни Голдстайн, магическата пръчка падаше от ръката му, преди Антъни да е успял да издаде и звук. Хари не трябваше да умува дълго над загадката: на няколко крачки от Смит стояха Фред и Джордж и ту единият, ту другият насочваше пръчката си към гърба му.

— Извинявай, Хари — побърза да каже Джордж, когато срещна погледа му. — Не се стърпяхме.

Хари тръгна да обикаля и останалите двойки — опитваше се да поправа грешките им. Джини беше в една двойка с Майкъл Корнър и се справяше много добре, докато Майкъл или се представяше ужасно,

или просто отказваше да ѝ приложи магия. Ърни Макмилан пък размахваше излишно често пръчката и така даваше време на партньора си да се подготви и да му окаже съпротива, братята Крийви бяха ентусиазирани, но разсеяни и главно по тяхна вина книгите отскачаха от лавиците наоколо, Луна Лъвгуд също беше непохватна и се случваше или да отхвърли пръчката от ръката на Джъстин Финч-Флечли, или просто да накара косата му да щръкне.

— Добре, достатъчно! — извика Хари. — Спрете, *СПРЕТЕ!*

„Трябва ми свирка“, помисли си и тутакси съгледа една върху най-близката лавица с книги. Взе я и я наду. Всички свалиха магическите пръчки.

— Не беше зле — рече Хари, — но може и да е много, много по-добре. — Закарайъс го изгледа свирепо. — Хайде да опитаме още веднъж.

Пак тръгна да обикаля стаята: спираше ту при един, ту при друг и му показваше. Малко по малко всички започнаха да се справят по-добре. В началото Хари избягваше Чо и приятелката ѝ, ала след като обиколи по два пъти всички останали двойки в помещението, реши, че не бива да ги пренебрегва повече.

— О, не! — извика ядосана Чо, щом Хари се приближи. — *Експелиармиус!* Всъщност... *Експелимелиус!* — Ох... извинявай, Мариета!

Ръкавът на къдрокосата ѝ приятелка се беше подпалил, тя го угаси с магическата пръчка и изгледа Хари така, сякаш той е виновен.

— Смущаваш ме, преди това се справях — заоправдава се обезсърчена Чо.

— Магията ти беше доста добра — излъга Хари, ала момичето вдигна вежди и той добави: — Всъщност не, нищо не направи, но знам, че я умееш, наблюдавах те отстрани.

Чо се засмя. Приятелката ѝ Мариета ги погледна кисело и се обърна.

— Не ѝ обръщай внимание — промълви Чо. — Не искаше да идва, аз я накарах. Техните са ѝ забранили да прави каквото и да било, което може да разгневи Ъмбридж. Майка ѝ работи в министерството.

— А твоите родители? — полюбопитства Хари.

— И те ми забраниха да се противопоставям на Ъмбридж — призна си Чо и вдигна гордо глава. — Но ако си въобразяват, че след

онова, което сполетя Седрик, няма да се сражавам с Ти-знаеш-кого...

Млъкна смутена наред изречението и се възцари неловка тишина. Пръчката на Тери Бут просвистя покрай ухото на Хари и удари Алиша Спинет право по носа.

— А моят баща подкрепя *безусловно* всяко действие, насочено срещу министерството — заяви гордо Луна Лъвгуд, която бе застанала точно зад Хари. Очевидно подслушваше, докато Джъстин Финч-Флечли се мъчеше да се измъкне от мантията, захлупила го презглава. — Винаги е подчертавал, че каквото и да му кажат за Фъдж, ще повярва... имам предвид броя на таласъмните, които министърът е изтребил! Освен това Фъдж използва, разбира се, отдел „Мистерии“, за да разработва страховити отрови и после да премахва тайно с тях всеки, несъгласен с него. Да не говорим пък за побойниците плисиранодрешковци...

— Хич и не питай — каза тихо Хари на Чо, понеже, озадачена, тя отвори уста.

Чо се изкиска.

— Ей, Хари — провикна се от другия край на стаята Хърмаяни, — погледнал ли си колко е часът?

Той се взря в часовника си и с ужас видя, че вече е девет и десет, което означаваше, че трябва да се приберат незабавно по общите стаи, ако не искат Филч да ги залови и да им наложи наказание заради вечерния час. Хари наду свирката, всички престанаха да крещят „Експелиармус!“ и последните две-три магически пръчки изтрополиха на пода.

— Е, беше много добре — обобщи Хари, — но сме закъснели, хайде да се разотиваме. Другата седмица по същото време и на същото място ли?

— Нека да е по-скоро — обади се нетърпеливо Дийн Томас и мнозина кимнаха.

Анджелина обаче побърза да се намеси:

— Започва първенството по квидич, трябва и да тренираме!

— Значи следващата сряда вечерта — съобщи Хари, — тогава ще обсъдим дали да се събираме допълнително. Хайде да си ходим!

Отново извади Хитроумната карта и провери внимателно дали някъде на седмия етаж няма следа от учители. После изпрати другите да си тръгнат по трима-четирима и загледа притеснен мъничките

точичи, за да се увери, че всички са се прибрали без произшествия по спалните помещения: хафълпафци в подземния коридор, водещ и към кухнята, момчетата и момичетата от „Рейвънклоу“ в кулата в западната част на замъка и грифиндорци — в коридора с портрета на Дебелата дама.

— Беше наистина хубаво, много хубаво, Хари — възкликна Хърмаяни, когато накрая останаха само тримата с Рон.

— Да, страхотно — подкрепи я разгорещен и Рон, докато се изнизваха през вратата и гледаха как тя се слива с камъка отзад. — Хари, видя ли как обезоръжих Хърмаяни?

— Само веднъж — рече жегната тя. — Аз теб те надхитрих много повече пъти, отколкото ти мен...

— Не беше само веднъж, цели три пъти...

— Да, ако броиш и онзи път, когато се спъна в собствения си крак и ми изби пръчката от ръката...

Спориха чак до общата стая, ала Хари не ги слушаше. Не изпускаше от око Хитроумната карта, но си мислеше и за думите на Чо, че се смущавала от него.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

ЛЪВЪТ И ЗМИЯТА

През следващия половин месец Хари имаше чувството, че носи в гърдите си нещо като талисман, искряща тайна, която го крепеше в часовете на Ъмбридж и дори му вдъхваше сили да се усмихва любезно, докато я гледа в ужасните изпъкнали очи. Той и ВОДА се бяха опълчили направо под носа ѝ, правеха тъкмо онова, от което тя и министерството се страхуваха най-много, и в часовете ѝ, вместо да четете книгата на Уилбърт Слинкхард, Хари се отдаваше на сладки спомени за последните им сбирки: как Невил е обезоръжил успешно Хърмаяни, как след три сбирки Колин Крийви най-сетне е усвоил с неимоверни усилия препречващата магия, как Парвати Патил е направила такова хубаво разрушително проклятие, че е превърнала в пепел рафта с опасноскопите.

Хари установи, че е почти невъзможно да определят ден в седмицата, когато ВОДА да се събира редовно, понеже трябваше да се съобразяват с тренировките по куидич на трите отбора, които заради лошото време често бяха насрочвани за друг път, той обаче не съжаляваше — струваше му се, че може би е по-добре времето на сбирките им да не е строго установено. Дори и някой да ги наблюдаваше, трудно щеше да долови закономерност.

Не след дълго Хърмаяни измисли много хитър начин да си съобщават в случай на промяна деня и мястото на следващата сбирка, защото щеше да изглежда подозрително, ако твърде често ученици от различни домове започнеха да сноват напред-назад из Голямата зала и да обсъждат нещо. Тя връчи на всеки от ВОДА фалшив галеон (първия път, щом зърна кошничката, Рон се развълнува много и дори реши, че Хърмаяни раздава истинско злато).

— Виждате ли цифрите по ръба на монетите? — попита Хърмаяни в края на четвъртата сбирка и вдигна жълтата лъскава паричка, за да я огледат всички. Тя проблесна в светлината на факлите. — Върху истинските галеони това е серийният номер, по него се

вижда кой таласъм ги е сякъл. Върху фалшивите обаче цифрите ще се менят според деня и часа на следващата сбирка. В случай че променим деня, монетата ще се нагорещи и ако я носите в джоба си, ще усетите. Всеки ще вземе по един галеон и щом Хари избере деня на следващата сбирка, ще промени цифрите върху *своята* монета и на всички останали ще се изпише същото, понеже съм им направила Протеева^[1] магия.

Думите ѝ бяха посрещнати със стъписано мълчание. Хърмаяни се огледа, всички се бяха извърнали недоумяващо към нея.

— Е, стори ми се, че съм го измислила добре — рече тя разколебана, — в смисъл, дори и да ни нареди да извадим всичко от джобовете си, Ъмбридж едва ли ще се усъмни в някакъв си галеон, нали така? Но... ако не искате да ги използваме...

— Знаеш да правиш Протеева магия? — ахна Тери Бут.

— Да — потвърди Хърмаяни.

— Та това отговаря на ниво ТРИТОН! — простена той.

— О, да... може би — взе да скромничи момичето.

— Защо не си в „Рейвънклоу“? — изуми се Тери и я зяпна почти с преклонение. — С такъв ум!

— Разпределителната шапка мисли дълго дали наистина да не ме сложи в „Рейвънклоу“ — поясни бодро Хърмаяни, — накрая обаче реши все пак да ме прати в „Грифиндор“. Е, какво... ще използваме ли галеоните?

Всички зашепнаха одобрително и дойдоха да си вземат от кошничката по една монета. Хари погледна крадешком Хърмаяни.

— Знаеш ли какво ми напомнят?

— Не, какво?

— Белезите на смъртожадните. Волдемор докосва един и при всички се появява пареща болка... Така смъртожадните разбират, че трябва да се явят при него.

— Ами да... — съгласи се тихо момичето, — точно оттам взех идеята... но, както забелязваш, предпочетох да издълбая датата върху късчета метал, а не върху кожата на членовете на клуба.

— Да, твоят начин ми допада повече — ухили се Хари и пъкна галеона в джоба си. — Единствената опасност е да не го похарчим случайно.

— Няма начин! — възрази Рон, загледан тъжно в своята фалшива монета. — Не ми се намира и един-единствен истински галеон, нямам с какво да го сбъркам.

Наближаваше първата среща по квидич от първенството — „Грифиндор“ срещу „Слидерин“ — и временно прекратиха сбирките на ВОДА, защото Анджелина настояваше да тренират едва ли не всекидневно. Отдавна не бе имало шампионат по квидич и това изостри значително интереса и трепетите около мача: рейвънклоуци и хафълпафци се вълнуваха живо от изхода от двубоя, защото и на тях, разбира се, им предстоеше да се срещнат тази година и с двата отбора, а ръководителите на домовете бяха твърдо решени техният отбор да победи, колкото и да се опитваха да го представят под благовидната форма на спортменския дух. Хари разбра колко много професор Макгонъгол държи да бият слидеринци, когато в седмицата преди мача тя се въздържа да им дава домашни.

— Според мен в момента си имате предостатъчно задължения — оповести многозначително преподавателката. Никой не повярва на ушите си, докато Макгонъгол не погледна право към Хари и Рон и не заяви много сериозно: — Свикнала съм, момчета, да виждам купата по квидич в кабинета си, никак не ми се иска да се налага да я връчвам на професор Снейп, ето защо използвайте допълнителното време да тренирате, ясно ли е?

Снейп, който очевидно също правеше всичко за своя отбор, бе запазил игрището за тренировките на „Слидерин“ за толкова дни напред, че грифиндорци почти не можеха да се вредят да поиграят. Правеше си и оглушки, ако му съобщяха, че слидеринци се опитват да омагьосват по коридорите играчи от „Грифиндор“. Когато Алиша Спинет се озова в болничното крило с вежди, които растяха толкова бързо и толкова буйно, че ѝ запречваха очите и устата, Снейп упорстваше, че се била опитала да си направи сама магия за съгъстяване на косата, и отказа да изслуша твърденията на четиринайсет свидетели за това, че са видели с очите си как пазачът на слидеринци Майлс Блечли е издебнал в библиотеката Алиша в гръб и я е урочасал.

Хари живееше с надеждата, че „Грифиндор“ ще победи, все пак не бяха губили никога от отбора на Малфой. Вярно, Рон още беше далеч от класата на Ууд, но тренираше изключително усърдно, за да заиграе по-добре. Най-голямата му слабост беше, че след всяка грешка

бе склонен да се отчайва: вкараха ли му гол, се притесняваше и започваше да пропуска още и още топки. От друга страна, Хари го беше виждал да отбива наистина неспасяеми удари, стига да беше във форма. На една незабравима тренировка увисна на ръката си от метлата и за да изчисти куофъла, го изрита толкова силно, че го запрати чак в другия край на игрището, право в средния голов обръч отсреща, та всички в отбора започнаха да го сравняват с Бари Райън, пазача на националния отбор на Ирландия, показал неотдавна подобна ловкост срещу най-добрия гончия на Полша — Ладислав Замойски. Дори Фред отбеляза, че накрая Рон щял да ги накара двамата с Джордж да се гордеят и че те не на шега мислели да признаят роднинските си връзки с него, нещо, което, както го увериха, се мъчели да отричат вече четири години.

Единственото, което безпокоеше Хари, бе доколко Рон ще позволи тактиката на слидеринците да го извади от релси още преди да са излезли на терена. Хари, разбира се, им търпеше подмятанията още от първи курс, така че заяждания от рода на: „Ей, Потър, подочух как Уорингтън се кълне, че в събота ще те събори от метлата“, не само не го смразяваха, а обратно, дори го разсмиваха.

— На Уорингтън му е толкова крив мерникът, че ще се уплаша по-скоро ако се цели в някого до мен — отвърщаше той, при което Рон и Хърмаяни се заливаха от смях, а ехидната усмивчица върху лицето на Панси Паркинсън помръкваше.

Ала Рон за първи път беше подлаган на такъв безпощаден тормоз, на толкова много обиди, присмех и закани. Случваше се слидеринци, някои от които вече в седми курс и значително по-яки от него, да му съскат, докато го подминават в коридора:

— Е, Уизли, запази ли си легло в болничното крило?

Той обаче, вместо да се засмее, направо позеленяваше.

Ако Драко Малфой покажеше как Рон изпуска куофъла (нещо, което той правеше винаги щом го зърнеше), ушите на новия пазач пламваха и ръцете му се разтреперваха дотолкова, че каквото и да държеше, той го изтърваваше.

Октомври отмина във вихър от виещи ветрове и проливен дъжд и дойде ноември, студен като замръзнало желязо, със скреж всяка сутрин и ледени течения, стръвно хапещи голите ръце и лица. Небето навън и таванът в Голямата зала избледняха и станаха седефенобели,

планините край „Хогвортс“ нахлупиха снежни калпаци, в замъка бе толкова студено, че в междучасията доста от учениците си слагаха в коридорите дебели топли ръкавици от змейска кожа.

Заранта преди срещата по куидич беше ясна и мразовита. Хари се събуди, извърна се към леглото на Рон и видя, че приятелят му седи с изопнат гръб, обхванал с ръце коленете си и втренчен някъде в пространството.

— Добре ли си? — попита го Хари.

Рон кимна, но не каза нищо. Хари неволно си спомни онзи път, когато без да иска, Рон се беше покосил сам с магия за бълване на плужеци — сега той изглеждаше точно толкова блед и потен, а и явно не желаше да си отваря устата.

— Просто трябва да закусиш — взе да го ободрява Хари. — Ела!

Когато влязоха в Голямата зала, тя вече се пълнеше бързо, всички говореха по-високо и бяха по-развълнувани от обикновено. Докато минаваха покрай масата на слидеринци, олелията стана още по-голяма. Хари се извърна и видя, че освен обичайните шалчета и шапки в сребристо и зелено слидеринци са си сложили и сребърни значки във форма на коронки. Кой знае защо, мнозина замахаха към Рон и се засмяха гръмогласно. Пътем Хари се опита да разчете какво пише по значките, но не успя, понеже трябваше бързо да преведе Рон до тяхната маса.

Грифиндорци, всички бяха облечени в червено и златно, ги посрещнаха с възторжени възгласи, но вместо да поободрят Рон, виковете сякаш изсмукаха до капка бойния му дух и той се свлече на най-близката пейка така, сякаш това му е последното ядене в живота.

— Трябва да съм откачен, за да направя това — прошепна той дрезгаво. — Наистина *откачен*.

— Не изглупявай — скастри го Хари и му подаде купа с овесени ядки, — ще се справиш, ще видиш. Нормално е да се притесняваш.

— За нищо не ставам — изграчи Рон. — Пълен левак съм. И да ме убият, не мога да играя добре. Къде ми е бил умът?

— Стегни се — рече строго Хари. — Завчера отби с крак неспасяема топка, дори Фред и Джордж признаха, че си се представил блестящо.

Рон извърна към него изтерзано лице.

— Стана случайно — прошепна сломен. — Направих го, без да искам. Никой от вас не гледаше, но се хлъзнах от метлата и докато се опитвах да я възседна отново, изритах случайно куофъла.

— Е, още няколко случайности като тази — рече Хари, след като се съвзе бързо от неприятната изненада, — и победата ни е в кърпа вързана.

Хърмаяни и Джини седяха точно срещу тях с червено-златни шалове, ръкавици и кречетала.

— Как се чувстваш? — попита Джини брат си, който гледаше остатъците от прясно мляко по дъното на купичката така, сякаш съвсем сериозно обмисля дали да не опита да се удави в тях.

— Притеснява се — отвърна вместо него Хари.

— Е, това е добър знак, винаги съм смятала, че се представям добре на изпитите именно когато съм леко притеснена — заяви чистосърдечно Хърмаяни.

— Здравсти — разнесе се зад тях отнесен, замечтан глас.

Хари вдигна поглед: откъм масата на „Рейвънклоу“ се беше приближила Луна Лъвгуд. Мнозина се бяха облещили срещу нея, някои дори се смееха и я сочеха. Тя се бе изхитрила да си сложи шапка във вид на лъвска глава в естествени размери, която едвам се крепеше.

— Аз съм за „Грифиндор“ — оповести момичето и си посочи шапката, макар че не се налагаше. — Вижте какво прави...

Пресегна се и я чукна с магическата пръчка. Лъвът отвори широко паст и ревна съвсем правдоподобно, при което всички наоколо подскочиха.

— Бива си го, а? — попита щастлива Луна. — Мислех да му сложа в устата змия, която да олицетворява „Слидерин“, все едно я е захапал, но не остана време. Нищо... е, успех, Роналд!

И се понесе нанякъде. Още не се бяха съвзели от шока покрай шапката на Луна и при тях дотича Анджелина, следвана от Кейти и Алиша — за щастие Мадам Помфри беше върнала на веждите ѝ обичайния им вид.

— Щом сте готови — рече тя, — отиваме право на игрището, за да разузнаем обстановката и да се преоблечем.

— Идваме след малко — обеща Хари. — Рон трябва да закуси.

След десет минути обаче стана ясно, че Рон не може да сложи повече и зальк в уста, затова Хари прецени, че е по-добре да го отведе

в съблекалните. Когато се изправиха, от масата стана и Хърмаяни, която хвана Хари за ръка и го дръпна настрани.

— Не позволявай Рон да види какво пише по значките на слидеринците — прошепна притеснена тя.

Хари я погледна озадачен, ала Хърмаяни само поклати глава, за да го предупреди, защото към тях с вяла крачка се приближи Рон, съвсем сломен и отчаян.

— Успех, Рон — пожела Хърмаяни, после се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — И на теб, Хари...

Докато прекосяха Голямата зала, Рон като че дойде на себе си. Пипна си в недоумение лицето там, където Хърмаяни го беше целунала, явно без да разбира какво точно се е случило. Бе прекалено разсеян, за да забелязва какво става около него, но докато минаваха покрай масата на „Слидерин“, Хари хвърли любопитен поглед към значките с форма на коронка и този път вече разчете думите, изписани върху тях:

Уизли, ти си нашият цар!

С тягостното чувство, че това не вещае нищо добро, поведе припряно Рон към Входната зала и каменното стълбище, за да излязат на ледения въздух навън.

Забързаха по полегатите морави към стадиона, заскрежената трева заскърца под краката им. Не подухваше вятър, небето от край до край беше седефенобяло, което означаваше, че видимостта ще е добра и слънцето няма да им свети право в очите. Докато вървяха, Хари сподели това с Рон, за да го окуражи, но не беше убеден, че приятелят му го слуша.

Когато влязоха, Анджелина вече се беше преоблякла и разговаряше с останалите от отбора. Хари и Рон си сложиха мантиите (няколко минути Рон се опитваше да навлече своята наобратно, докато Алиша не се смили над него и не отиде да му помогне), после седнаха да чуят напътствията преди мача, а гълчавата навън ставаше все по-оглушителна — от замъка към игрището се стичаше множество.

— И така, току-що научих окончателния състав на „Слидерин“ — рече Анджелина и погледна късче пергамент. — Миналогодишните

биячи Дерик и Боул са завършили, но както личи, Монтагю ги е заменил с обичайните горили, а не с хора, които умеят да летят добре. Имената на двамата нови са Краб и Гойл, но не знам повече за тях...

— Ние знаем — казаха едновременно Хари и Рон.

— Поне на мен не ми се сториха особено умни, едва ли могат да различат единия край на метлата от другия — отбеляза Анджелина и си прибра в джоба пергамента. — Лично аз винаги съм се удивлявала как Дерик и Боул успяват да намерят без пътни знаци игрището.

— Краб и Гойл не са по-различни — увери я Хари.

Чуваха как стотици крака се качват по издигнатите високо трибуни на стадиона. Някои пееха, но Хари не можеше да чуе думите. Вече и той започваше да се тревожи, ала знаеше, че неговите душевни трепети са нищо в сравнение със страховете на Рон, който, пребледнял като платно, се държеше за корема, стискаше зъби и отново гледаше втренчено пред себе си.

— Време е — рече сподавено Анджелина, след като си погледна часовника. — Хайде, да тръгваме... и успех!

Всички се изправиха, нарамниха метлите и един по един излязоха от съблекалнята на ослепителното слънце. Посрещна ги оглушителен рев, сред който Хари пак долови пеење, макар и заглушено от насърчителните възгласи и освиркването.

Отборът на „Слидерин“ вече стоеше и ги чакаше. И играчите носеха сребърните значки коронки. Новият капитан Монтагю имаше телосложението на Дъдли Дърсли, а дебелиите му ръце приличаха на космати пушени бутове. Зад него бяха застанали Краб и Гойл, и те почти толкова едри, размахваха нови бухалки на биячи и примигваха тъповато. Отстрани просветваше белезникаворусата коса на Малфой. Срещна очите на Хари и след като почука по значката като коронка върху гърдите си, се ухили.

— Капитаните да си стиснат ръце — разпореди се реферът Мадам Хууч, когато Анджелина и Монтагю се приближиха един към друг. Хари бе сигурен, че Монтагю се опитва да счупи пръстите на Анджелина, тя обаче и не трепна. — Яхнете метлите!

Мадам Хууч захапа свирката и я наду.

Топките бяха пуснати и четиринайсетте играчи се стрелнаха нагоре. Забелязал с крайчеца на око, че Рон се понася към главите обръчи, Хари се извиси още по-нагоре, изплъзна се на един блъджър,

описа над игрището широк кръг и се огледа с надеждата да зърне златисто проблясване. В другата половина на стадиона Драко Малфой правеше съвсем същото.

— Ето, Джонсън... с куофъла е Джонсън... как само играе това момиче, от години го повтарям, а тя все не иска да излезе с мен...

— ДЖОРДАН! — ревна професор Макгонъгол.

— Просто любопитен факт, госпожо, предизвиква интерес... и така, Джонсън се изплъзва на Уорингтън, изпреварва Монтагю... Ауууу... Краб я удря в гръб с блъджъра... Монтагю улавя куофъла, отправя се към другия край на терена, хубав блъджър на Джордж Уизли, насочва го към главата на Монтагю, той изпуска куофъла, хваща го Кейти Бел от „Грифиндор“, която подава на Алиша Спинет, а пък Алиша...

Гласът на Лий Джордан кълтеше по стадиона и Хари се мъчеше да следи коментара през свистящия в ушите му вятър и шума по трибуните, разтърсени от викове, дюдюкане и песни.

— ... Алиша финтира Уорингтън, изплъзва се на косъм от един блъджър... опасно положение, Алиша... множеството го посреща възторжено, чуйте го само, какво ли пее?

Лий млъкна и се послуша, а песента се извиси ясна и звучна над морето от зелено и сребристо в слидеринския сектор по трибуните:

*За пазач нямаш никакъв дар,
все проспиваш куофъла стар,
затуй пее „Слидерин“ с жар —
Уизли, ти си нашият цар!*

*Израснал си в мръсен хамбар,
на провала си ти господар,
към успех водиш ни като фар,
Уизли, ти си нашият цар!*

— Алиша подава обратно на Анджелина! — изкрещя Лий точно когато Хари направи завой, вбесен от песента, която току-що бе чул, но разбра, че Лий се опитва да заглуши текста ѝ. — Хайде, Анджелина...

доколкото виждам, ѝ остава да преодолее само пазача!... ТЯ СТРЕЛЯ... ТЯ... уууу!

Пазачът на сликеринци Блечли беше спасил гола и метна куофъла на Уорингтън, който отпраши с него, лъкатушейки между Алиша и Кейти, а когато тръгна да се приближава все повече към Рон, песента долу екна още по-силно:

*Уизли, ти си нашият цар,
Уизли, ти си нашият цар,
на провала си ти господар,
Уизли, ти си нашият цар!*

Хари не се сдържа, отказа се да търси сница и обърна „Светкавицата“ към Рон, самотна фигурка в дъното на игрището, рееща се пред трите голови обръча, докато едрият като канара Уорингтън се носеше шеметно към него.

— ... С куофъла е Уорингтън, той се отправя към стълбовете, далеч е от обсега на блъджърите, пред него е само пазачът...

От трибуните на сликеринците проеца мощно:

*За пазач нямаш никакъв дар,
все проспиваш куофъла стар...*

— ... И така, това е първото изпитание на Уизли, новия пазач на „Грифиндор“ и брат на бячите Фред и Джордж, многообещаващ млад талант... хайде, Рон!

Но радостните писъци долетяха откъм местата на сликеринците: Рон се беше гмурнал трескаво с разперени ръце, куофълът беше просвистял точно между тях и беше влязъл в средния обръч.

— Гол за „Сликерин“ — чу се гласът на Лий, заглушен от дюдюкането и крясъците на тълпите долу, — десет на нула за „Сликерин“... лош късмет, Рон.

Сликеринците запяха още по-силно:

*ИЗРАСНАЛ СИ В МРЪСЕН ХАМБАР,
НА ПРОВАЛА СИ ТИ ГОСПОДАР...*

— Куофълът отново е у грифиндорци, Кейти Бел се устремява напред... — викна храбро Лий, макар че вече не бе в състояние да надкрещи оглушителните възгласи долу.

*КЪМ УСПЕХ ВОДИШ НИ КАТО ФАР,
УИЗЛИ, ТИ СИ НАШИЯТ ЦАР!*

— КАКВО ПРАВИШ, Хари? — изпищя Анджелина, после се извиси и се стрелна покрай него, за да не изостава от Кейти. — РАЗМЪРДАЙ СЕ, ХАЙДЕ!

Хари осъзна, че повече от минута стои на едно място във въздуха, напълно забравил за снеча и погълнат от развоя на мача. Ужасен, се гмурна надолу и пак закръжи над игрището, като се озърташе и се опитваше да не обръща внимание на тътена, който се разнасяше над стадиона:

*УИЗЛИ, ТИ СИ НАШИЯТ ЦАР!
УИЗЛИ, ТИ СИ НАШИЯТ ЦАР!*

Колкото и да се взираше, от снеча нямаше и следа, а Малfoy обикаляше точно като Хари над стадиона. Разминаха се някъде по средата на терена и се отправиха в противоположни посоки, Хари чу как слидеринецът пее високо:

ИЗРАСНАЛ СИ В МРЪСЕН ХАМБАР...

— ... Отново Уорингтън — крещеше Лий, — подава на Пюси, който се изплъзва на Спинет, хайде, Анджелина, можеш да го настигнеш... не, оказва се, че не можеш... затова пък хубав блъджър от

Фред Уизли, всъщност не от Фред, а от Джордж Уизли, няма значение, един от двамата, Уорингтън изпуска куофъла, а Кейти Бел... ъъ... и тя го изпуска... сега с куофъла е Монтагю, капитанът на „Слидерин“ се извисява заедно с куофъла над игрището, хайде, грифиндорци, спрете го!

Хари си наложи да не гледа какво става при Рон и се понесе шеметно в другия край на стадиона, зад главите обръчи на слидеринци. Докато подминаваше техния пазач Блечли, го чу, че и той пее заедно с тълпата долу:

ЗА ПАЗАЧ НЯМАШ НИКАКЪВ ДАР...

— ... Пюси отново успява да избяга на Алиша и се насочва право към главите стълбове, спри го, Рон!

Не беше нужно Хари да се обръща, за да види какво е станало: откъм трибуните на „Грифиндор“ се чу ужасен вопъл, придружен от възгласите и овациите на слидеринци, които бяха екнали с нова сила. Хари погледна надолу и забеляза точно пред трибуните кучешката физиономия на Панси Паркинсън, която с гръб към игрището даваше тон на запалянковците от „Слидерин“:

ЗАТУЙ ПЕЕ „СЛИДЕРИН“ С ЖАР — УИЗЛИ, ТИ СИ НАШИЯТ ЦАР!

Но двайсет на нула все още не означаваше нищо, имаше време „Грифиндор“ да навакса в резултата или спечели точките от хващането на снеча. Трябваша им само няколко гола, внушаваше си Хари, и както обикновено, щяха да водят. Понесе се и закриволичи между играчите, подгонил нещо бляскаво, което се оказа часовникът на Монтагю.

На Рон обаче му вкараха още два гола. Сега вече желанието на Хари да улови снеча започваше да се превръща в паника. Да можеше да го открие и бързо да сложи край на мача!

— ... Кейти Бел от „Грифиндор“ се изплъзва на Пюси, заобикаля Монтагю, хубав завой направи, Кейти... тя подава на Анджелина

Джонсън, Джонсън взима куофъла, изпреварва Уорингтън, отправя се към главите стълбове, хайде, Анджелина... ГРИФИНДОРЦИ БЕЛЕЖАТ ГОЛ! Четирийсет на десет, четирийсет на десет за „Слидерин“, Пюси поема куофъла...

Сред възгласите на грифиндорци Хари чу и рева на нелепата лъвска шапка на Луна и се поободри — водеха им с някакви си трийсет точки, само трийсет, преспокойно можеха да догонят в резултата. Хари избегна блъджъра, който Краб бе запратил с все сила към него, и пак затърси трескаво над игрището снеча, като не изпускаше от око Малфой, да не би той да го зърне пръв, но подобно на него и слидеринският търсач продължаваше да кръжи над стадиона и да се вижда безплодно...

— ... Пюси мяза на Уорингтън, той подава на Монтагю, който отново намира Пюси... намесва се Джонсън, която хваща куофъла, Джонсън на Бел, нещата потръгват... всъщност не... Бел е уцелена от блъджъра, метнат от Гойл от отбора на „Слидерин“, отново Пюси овладява...

*ИЗРАСНАЛ СИ В МРЪСЕН ХАМБАР,
НА ПРОВАЛА СИ ТИ ГОСПОДАР,
КЪМ УСПЕХ ВОДИШ НИ КАТО ФАР...*

Но Хари най-сетне бе съгледал мъничкия крилат златен снеч, увиснал на педи от игрището откъм страната на слидеринци.

Той политна рязко надолу...

След броени секунди Малфой се стрелна в небето отляво на Хари — размазано сребристорозелено петно, долепено до метлата...

Снечът заобиколи в основата един от главите стълбове и захвърча към противоположните трибуни. Тази промяна в посоката бе добре дошла за Малфой, който се намираше по-близо, а Хари обърна „Светкавицата“ и двамата с търсача на „Слидерин“ бяха рамо до рамо...

На няколко крачки от земята Хари вдигна от метлата дясната си ръка и я протегна към снеча... отдясно Малфой също се пресегна и затърси, заопипва...

Всичко приключи за две задъхани, трескави, вихрени секунди: Хари обви пръсти около пърхащата топчица, която се замъчи да се отскубне... Ноктите на Малфой задраскаха отчаяно по ръката му... без да изпуска трепкащата топка, Хари се извиси с метлата, запалянковците на „Грифиндор“ закрещяха одобрително...

Бяха спасени, нямаше значение, че Рон е изпуснал онези голове, нали „Грифиндор“ беше победил, никой нямаше и да си спомни...

ПРАС.

Един блъджър удари Хари точно по кръста и той отхвърча от метлата. За щастие беше само на метър и половина-два от земята — нали се беше снишил, за да хване снича, — въпреки това остана без въздух и се приземи по гръб на замръзналото игрище. Чу пронизителната свирка на Мадам Хууч, гълчавата по трибуните, в която се сливаха освиркване, гневни крясъци и дюдюкане, после — тъп звук, а след него — трескавия глас на Анджелина:

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — отвърна начумерен той, сетне пое ръката ѝ и ѝ позволи да го издърпа от земята.

Горе във въздуха Мадам Хууч се носеше като стрела към един от играчите на „Слидерин“, но отдолу Хари не успяваше да различи към кого точно.

— Удари те онзи подляр Краб — ядосано рече Анджелина, — запрати по теб блъджъра веднага щом видя, че си хванал снича... но ние победихме, Хари, победихме!

Хари, който още стискаше здраво снича, чу зад себе си презрително сумтене и се обърна: на хвърлей се бе приземил Драко Малфой. Пребледнял от ярост, той пак намираше сили да се хили.

— Спаси кожата на Уизли, а? — рече слидеринецът на Хари. — По-слаб пазач не съм виждал... ами да, *израснал е в мръсен хамбар*... хареса ли ти текста ми, Потър?

Хари не отговори. Извърна се да посрещне останалите от отбора, които се приземяваха един по един, крещяха от радост и забиваха ликуващо крошета във въздуха, нямаше го само Рон, който бе слязъл от метлата още при главите стълбове и беше тръгнал бавно, сам-самичък към съблекалните.

— Смятахме да напишем още един-два куплета — провикна се Малфой точно когато Кейти и Алиша прегърнаха Хари. — Но не

знаехме с какво се римува „тлъста грозотия“... а само как ни се искаше да възпеем и майка му...

— Ще ми говори той за кисело грозде! — подметна Анджелина и изгледа отвратена Малфой.

— Чудехме се с какво да римуваме и „некадърен смотаняк“, за баща му...

Фред и Джордж вече бяха разбрали за кого говори. Тъкмо се бяха пресегнали да стиснат ръката на Хари, но застинаха като вкаменени и се извърнаха към Малфой.

— Недейте! — предупреди веднага Анджелина и хвана Фред за ръката. — Чу ли, Фред, недей, остави го да си крещи тоя дребен фукльо, къса се от яд, че са загубили...

— Но на теб, Потър, семейство Уизли ти е много симпатично, нали? — продължи да се хили Малфой. — Даже ходиш да си караш там ваканцията. Направо ти се чудя как я понасяш тая воня, но нали си отгледан от мъгли, смрадта в бърлогата на Уизли сигурно не те притеснява...

Хари сграбчи Джордж. През това време Анджелина, Алиша и Кейти трябваше да обединят усилията си, за да възпрат Фред и той да не скочи върху слидеринеца, който продължаваше да се хили невъзмутимо. Хари се извърна и затърси с поглед Мадам Хууч, но тя още се караше на Краб, че е запратил непозволено блъджъра.

— Или може би, Потър, помниш как е воняло в къщата на *майка ти* — изсъска през кикот Малфой и отстъпи назад — и кочината на семейство Уизли ти напомня за...

Хари така и не усети кога е пуснал Джордж, единственото, което помнеше, бе, че след миг и двамата са се хвърлили към Малфой. Съвсем беше забравил, че ги гледат всички учители, искаше само да причини на Малфой възможно най-силната болка и понеже нямаше време да вади магическата пръчка, просто замахна с юмрука, в който стискаше сница, и го заби с все сила право в стомаха на слидеринеца...

— Хари! ХАРИ! ДЖОРДЖ! НЕДЕЙТЕ!

Чу момичешки писъци, вряска на Малфой, ругатните на Джордж, надутата свирка, рева на тълпата наоколо, но му беше все едно. Чак когато някой край него изкрещя „*Импедимента!*“ и силното заклинание го повали назад, Хари се отказа от опитите да удрия където свари Малфой.

— Какво правиш? — ревна Мадам Хууч, след като Хари скочи на крака.

Явно именно тя го беше покосила с препречващата магия: беше захвърлила на няколко метра метлата и в едната ръка държеше свирката, а в другата магическата пръчка. Малфой се бе свил на кълбо на земята, хленчеше и стенеше с окървавен нос, Джордж беше с издута устна, трите гончийки още удържаха насила Фред, а зад всички тях се подсмиваше Краб.

— Никога досега не съм виждала такова поведение! И двамата, марш обратно в замъка и да се явите незабавно при ръководителя на вашия дом. Тръгвайте! *Веднага!*

Без да си казват нищо, Хари и Джордж напуснаха задъхани игрището. Крясъците и присмехулните възгласи на тълпата ставаха все по-глухи, накрая момчетата влязоха във Входната зала, където не чуваха друго освен къntenето на собствените си стъпки. Хари усети, че нещо мърда и се мъчи да се отскубне от дясната му ръка, кокалчетата на която бе натъртил при удара в челюстта на Малфой. Сведе поглед и видя сребристите крилца на снича, подали се между пръстите му — той се опитваше да излети на свобода.

Тъкмо стигнаха кабинета на професор Макгонъгол, и тя се зададе по коридора. Беше с шалче на „Грифиндор“, но докато вървеше към тях, го смъкна рязко с разтреперани ръце от врата си, изглеждаше побесняла.

— Вътре! — подвикна ядно и посочи вратата.

Хари и Джордж влязоха. Макгонъгол заобиколи писалището си, запрати шалчето на „Грифиндор“ на пода и както се тресеше от ярост, ги загледа.

— *Е?* — възкликна. — Никога през живота си не съм присъствала на такъв позор. Двама срещу един! Чакам обяснение!

— Малфой ни предизвика — отвърна скован Хари.

— Малфой ви предизвикал! — ревна професор Макгонъгол и стовари върху бюрото юмрук, при което ламаринената кутия на шотландски карета се хлъзна, отвори се и от нея по пода се посипаха джинджифилови тритони. — Той току-що е загубил мача. Естествено, че ще ви предизвиква! И какво толкова ви е казал, което да оправдае...

— Обиди родителите ми — изръмжа Джордж. — И майката на Хари.

— Но вместо да оставите Мадам Хууч да се разправя с него, вие двамата решавате да ни покажете как се дуелират мъгълите! — продължи да фучи професор Макгонъгол. — Имате ли представа какво...?

— Кхъ-кхъ.

Хари и Джордж се извърнаха рязко. На прага стоеше Долорес Ъмбридж, сгушена в зелено туидено наметало, с което още повече приличаше на гигантска жаба, и се хилеше по своя ужасен, гаден и зловещ начин, който Хари вече бе започнал да свързва с надвиснали беди.

— Мога ли да помогна с нещо, професор Макгонъгол? — попита професор Ъмбридж с най-отровното си мазно гласче.

В лицето на Макгонъгол нахлу кръв.

— Да помогнете ли? — повтори тя през зъби. — В какъв смисъл... да *помогнете*?

Професор Ъмбридж влезе в кабинета с все същата гадна усмивка.

— Е, мислех, че ще ми бъдете признателна, все пак имам малко повече пълномощия.

Хари нямаше да се изненада, ако видеше, че от ноздрите на професор Макгонъгол се разлетяват искри.

— Не, няма да ви бъда признателна — изсъска тя и обърна гръб на Ъмбридж. — А сега, вие двамата, ме чуйте добре! Не ме интересува, че Малфой ви е предизвикал, не ме интересува и да е обиждал всичките ви роднини до последния, държахте се отворително и ви наказвам с по една седмица извънкласна работа след часовете. Не ме гледай така, Потър, заслужи си го! И ако някой от вас отново...

— Кхъ-кхъ...

Професор Макгонъгол затвори очи, все едно се молеше за търпение, и пак се извърна с лице към професор Ъмбридж.

— Да?

— Мисля, че заслужават нещо повече от извънкласна работа — усмихна се още по-широко Ъмбридж.

Професор Макгонъгол отвори очи.

— За беда, Долорес — подавана тя и се опита да отвърне на усмивката, но челюстта ѝ изглежда се беше сковала, — по-важно е какво мисля аз, защото съм ръководител на дома.

— *Всъщност*, Минерва — вметна с изкуствена усмивка Ъмбридж, — ще се убедите, че е далеч *по-важно* какво мисля аз. Къде ли съм го сложила? Корнелиус... По-точно... — Докато бъркаше из дамската си чанта, тя пак се усмихна престорено. — По-точно, министърът тъкмо го прати и... а, ето го... — Извади пергаментов лист, който разгъна, после се прокашля превзето и зачете написаното върху него: — *Кхъ-кхъ...* „Образователен указ номер дваисет и пет“...

— Още един ли? О, не! — възкликна разярена професор Макгонъгол.

— О, да — продължи да се хили другата жена. — *Всъщност*, Минерва, тъкмо благодарение на вас си дадох сметка, че *се нуждаем* от още едно подобрение... помните как ми се наложихте, когато не пожелах да разреша повторното сформирание на куидичния отбор на „Грифиндор“? Отнесохте случая до Дъмбълдор и той настоя отборът да продължи да играе. Е, не можех да допусна подобно нещо. Свързах се незабавно с министъра и той се съгласи напълно с мен, че великата инквизиторка би трябвало да има право да лишава учениците от привилегии, в противен случай тя — тоест аз, — ще има по-малки пълномощия и от обикновените учители. Сега, Минерва, сама се убеждавате колко права съм била, когато се опитах да спра повторното сформирание на отбора на „Грифиндор“. Ужасно поведение... но както и да е, бях започнала да чета поправката... *Кхъ-кхъ...* „В бъдеще великата инквизиторка ще разполага с върховното право да налага наказания и санкции и да лишава от привилегии учениците в «Хогуортс», а също с правото да променя наказанията, санкциите и отнемането на привилегии, наложени от други членове на преподавателския състав. Подпис: Корнелиус Фъдж, министър на магията, носител на ордена «Мерлин» първа степен и така нататък...“ — Тя навиг пергамента и все тъй усмихната, си го прибра в дамската чанта. — И така... според мен наистина се налага да забраня завинаги на тези двама ученици да играят куидич — заяви Ъмбридж и премести поглед от Хари към Джордж и обратно.

Хари усети как сничът се блъска като обезумял в ръката му.

— Да ни забраните да играем куидич ли? — повтори той с глас, който сякаш идва някъде от далеч. — Завинаги?

— Да, господин Потър, мисля, че една доживотна забрана ще свърши работа — рече Ъмбридж и с още по-широка усмивка загледа

как момчето се опитва да проумее какво му е казала. — Вие и господин Уизли тук. За всеки случай по мое мнение трябва да бъде спрян и братът на младежа, убедена съм, че ако съотборниците му не го бяха удържали, и той щеше да се нахвърли на младия господин Малфой. Естествено, ще конфискувам метлите им и ще ги държа на сигурно място в кабинета си, за да сме спокойни, че забраната ми няма да бъде нарушавана. Но аз, професор Макгонъгол, не взимам неразумни мерки — продължи тя и се извърна към другата преподавателка, която стоеше като изсечена от лед. — Останалите от отбора могат да продължат да играят, не забелязах никой *от тях* да проявява признаци на насилие. Е... довиждане.

Тя си тръгна с възможно най-самодоволното изражение и остави след себе си ужасено мълчание.

— Забранили са ви да играете — рече глухо Анджелина по-късно същата вечер в общата стая. — *Забранили са ви!* Ами сега... какво ще правим без търсач и биячи...

Сякаш изобщо не бяха удържали победа. Накъдето и да се обърнеше, Хари виждаше безутешни разгневени лица, всички от отбора се бяха струпали около огъня, нямаше го само Рон, когото не бяха виждали от края на мача.

— Не е честно — рече вцепенена Алиша. — Ами Краб и блъджърът, който той запрати вече след последната съдийска свирка? *На него забранила ли му е?*

— Не — отвърна покрусена Джини. Те с Хърмаяни седяха от двете страни на Хари. — Само са го наказали да преписва, чух как Монтагю му се присмиваше на вечеря.

— И да забранят на Фред, дето не е направил нищо! — разяри се и Алиша и заблъска с юмрук по коляното си.

— Не съм виновен аз, че не съм направил нищо — заяви Фред с доста страховито изражение. — Ако не бяхте вие трите да ме държите, щях да го направя оня малък гадняр на кюфте.

Сломен, Хари се взря в тъмния прозорец. Сипеше се сняг. Сничът, който бе уловил, се стрелкаше насам-натам из общата стая, всички го гледаха захласнати, а Крукшанкс скачаше и се опитваше да го хване.

— Отивам да си легна — рече Анджелина и се изправи бавно. — Може да се окаже, че е било кошмар... може утре да се събудя и да видя, че още изобщо не сме играли...

Не след дълго я последваха Алиша и Кейти. Малко по-късно към леглата закретаха Джордж и Фред: гледаха свирепо всеки, когото подминеха, Джини също си легна. При огъня останаха само Хари и Хърмаяни.

— Виждал ли си Рон? — попита тихо момичето.

Хари поклати глава.

— Според мен ни отбягва — отсъди Хърмаяни. — Как мислиш, къде ли е?...

Точно тогава зад тях се чу скърцане, Дебелата дама се завъртя напред и Рон се прехвърли през дупката зад портрета. Беше наистина много блед, по косата му имаше сняг. Видя Хари и Хърмаяни и застина като вцепенен.

— Къде беше? — попита разтревожена Хърмаяни и скочи на крака.

— Разхождах се — промърмори момчето.

Още беше с екипа за квидич.

— Изглеждаш премръзнал — възкликна Хърмаяни. — Ела да седнеш тук!

Рон отиде при камината и без да поглежда Хари, се свлече на креслото най-далеч от него. Откраднатият снич продължаваше да прехвърча над главите им.

— Съжалявам — изфъфли Рон и заби поглед в краката си.

— За какво? — учуди се Хари.

— Задето си бях въобразил, че мога да играя квидич — отвърна той. — Първото, което ще направя утре сутрин, е да се отпиша от отбора.

— Ако се отпишеш — избухна Хари, — ще останат само трима играчи. — Рон го погледна недоумяващо и той добави: — Забраниха ми да играя квидич, докато съм жив. На Фред и Джордж също.

— Какво? — викна Рон.

Хърмаяни му разказа всичко, Хари нямаше сили да го направи още веднъж. Щом тя приключи, Рон съвсем се умърлуши.

— Аз съм виновен...

— Не си ме карал да удрям Малфой! — викна ядосан Хари.

— Ако не играех толкова ужасно...

— Това няма нищо общо.

— Съвсем се гипсирах от оная песен...

— Всеки на твое място щеше да се притесни.

Хърмаяни стана и за да не слуша препирнята, отиде до прозореца и загледа как снегът се носи на вихрушка зад стъклото.

— Виж какво, престани, чу ли! — не се стърпя Хари. — И без да се виниш за всичко, положението не е никак розово.

Без да казва нищо, Рон продължи да гледа вторачено влажните поли на мантията си. След малко пророни глухо:

— Това е най-големият ужас, който съм изживявал през живота си.

— Добре дошъл в клуба — прошепна горчиво Хари.

— Е, сецам се за нещо, което ще ви поразвесели — рече с леко треперещ глас Хърмаяни.

— Виж ти! — подметна невярващо Хари.

— Да — настоя Хърмаяни и обърна гръб на черния прозорец, зад който прехвърчаха снежинки. Върху лицето ѝ грееше широка усмивка. — Хагрид се е върнал.

[1] От Протей — в древногръцката митология мъдър всезнаещ старец, притежаващ способността да се преобразява. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

РАЗКАЗЪТ НА ХАГРИД

Хари хукна към момчешките спални, за да вземе от куфара си мантията невидимка и Хитроумната карта, и се върна толкова бързо, че те с Рон бяха готови за тръгване пет минути, преди Хърмаяни да се зададе откъм момичешките спални с шал, ръкавици и една от възлестите шапки, които плетеше за домашните духчета.

— Навън е много студено — взе да се оправдава тя, понеже Рон изцъка нетърпеливо с език.

Промушиха се през дупката зад портрета и побързаха да се покрият с мантията невидимка (Рон бе порасъл на височина толкова много, че трябваше да приклепне, за да не му се подават краката), след това заслизаха бавно, крадешком по многото стълбища, като от време на време спираха и проверяваха картата за следи от Филч или Госпожа Норис. Провървя им: не видяха никого освен Почтибезглавия Ник, който се рееше разсеяно и си тананикаше нещо, ужасно наподобяващо „Уизли, ти си нашият цар!“. Прекосиха на пръсти Входната зала и излязоха в притихналия, забулен със сняг парк. С подскочило от радост сърце Хари видя пред себе си златисти квадратчета светлина и дим, който се виеше от комина на Хагрид. Закрачи бързо натам, а Рон и Хърмаяни се запрепъваха, докато ситняха подире му. Вървяха развълнувани през все по-дебелия сняг, който поскърцваше под краката им, и накрая излязоха пред дървената врата. Хари вдигна юмрук и похлопа три пъти, а отвътре се чу яростен лай.

— Ние сме, Хагрид! — провикна се през ключалката Хари.

— Трябваше да се сетя — промърмори пресипнал глас.

Тримата засияха от щастие под мантията невидимка — от гласа на великана доловиха, че им се е зарадвал.

— Прибрал съм се преди три секунди... Назад, Фанг... *назад*, ти казах, проклетник такъв...

Резето беше махнато, вратата се отвори със скърцане и в пролука се показва главата на Хагрид.

Хърмаяни изписка.

— Да го 'земе Мерлин дано, по-тихо! — рече припряно Хагрид и се взря трескаво над главите им. — С мантията сте, а? Е, влизайте, де!

— Извинявай! — простена Хърмаяни, след като тримата се промушиха покрай него вътре в къщурката и махнаха мантията, та той да ги види. — Аз само... о, Хагрид!

— Нищо ми няма — побърза да каже той, после затвори след тях вратата и се спусна да дръпне всички пердета, Хърмаяни обаче продължи да се блещи ужасена срещу него.

Косата му бе сплътена от засъхналата кръв, лявото му око се беше превърнало в издута цепка сред моравочерни отоци. По лицето и ръцете му се виждаха множество рани, някои от които още кървяха, Хагрид стъпваше някак сковано и затова Хари заподозря, че може да има и счупени ребра. Личеше си, че се е прибрал току-що: върху облегалката на един от столовете беше хвърлено дебело черно пътно наметало, на стената точно при вратата беше облежната раница, толкова грамадна, че в нея преспокойно щяха да се поберат няколко деца. Хагрид, който бе два пъти по-висок от повечето хора, закуцука към огъня и сложи в него бакърен чайник.

— Какво ти се е случило? — попита притеснен Хари, а Фанг подрипваше около тях и се опитваше да ги близне по лицата.

— Нали ви рекох вече, *нищо* — отсече Хагрид. — Ще пийнете ли по едно чайче?

— На друг ги разправяй тия, я как си се подредил! — намеси се и Рон.

— Колко пъти да ви повтарям, добре съм си — инатеше се Хагрид и след като се изправи, се извърна, за да им се усмихне, но само се свъси. — Бре, как само се радвам, че ви виждам пак... добре ли си изкарахте ваканцията, а?

— Някой те е нападнал, Хагрид — заяви Рон.

— За последен път ви казвам, *нищо* ми няма — сопна се той.

— И за нас ли ще кажеш, че ни няма *нищо*, ако някой ти дойде с половин кило кайма вместо лице? — попита Рон.

— Трябва да отидеш при Мадам Помфри — настоя притеснена и Хърмаяни, — някои от раните са направо ужасни.

— И сам ще се оправя — извика раздразнен Хагрид.

Отиде при огромната дървена маса в средата на колибата и махна с рязко движение останената там кърпа. Отдолу се показва парче кърваво сурово месо, вече позеленяло и малко по-голямо от автомобилна гума.

— Нали няма да го ядеш, Хагрид? — каза Рон и се надвеси да го огледа по-отблизо. — Изглежда ми отровно.

— Тъй и трябва да си изглежда, т'ва е змейско месо — обясни Хагрид. — И няма да го ям.

Вдигна го и го долепи отляво на лицето си. Изпъшка тихо от облекчение, а по брадата му се застича зеленикава кръв.

— Тъй е по-добре. Облекчава смъденето.

— Ще ни разкажеш ли какво ти се е случило? — попита Хари.

— Не мога, Хари. Строго поверително е. Кажа ли ви, ще си изгубя не само работата.

— Да не са те набили великаните? — промълви едва чуто Хърмаяни.

Пръстите на Хагрид се плъзнаха по змейското месо и то плъосна върху гърдите му.

— Великаните ли? — възкликна Хагрид и улови месото още преди то да е достигнало до колана, после пак го долепи до лицето си. — Кой изобщо ви е говорил за великани? С кого сте приказвали, а? Кой ви е издрънkal, че съм...

— Досетихме се — каза момичето така, сякаш се извинява.

— Бре, я виж, досетили се били — викна Хагрид и се вторачи строго в Хърмаяни с окото, което не бе затулено от месото.

— Е, беше си... очевидно — отбеляза и Рон.

Хари кимна.

Хагрид ги зяпна, после изсумтя, метна парчето месо отново на масата и отиде при чайника, който вече свистеше.

— Не съм срещал деца кат' вас, знаят и онуй, дето хич и не бива да узнават — смотолели той и ливна от врялата вода в три чаши, които приличаха на кофи. — Не че ви хваля. Бива ли да сте тъй любопитни, да си врите носа в 'сичко!

Но брадата му потрепна радостно.

— Значи си ходил да търсиш великани? — каза Хари и се настани усмихнат на масата.

Хагрид остави пред всекиго чаша чай и също седна, после пак взе месото и си го лепна на лицето.

— Амиии... да — изфъфли. — Ходих да търся великани.

— И намери ли? — попита тихо Хърмаяни.

— Е, право да ви кажа, не е чак толкова трудно. Само да ги знаете к'ви са грамадни!

— Къде са? — наостри уши Рон.

— Из планините — посочи мъгляво Хагрид.

— Защо тогава мъгълите...

— Ааа... срещат ги, срещат ги — прекъсна го свъсен Хагрид. — Ама после се оказва, че за гибелта им били виновни планинарските злополуки.

Той понамести месото, за да покрие най-страшните отоци.

— Хайде, Хагрид, разкажи какво си правил! — примоли се Рон.

— Ти ще ни разправиш как великаните са те нападнали, а пък Хари ще ти каже как му се нахвърлиха дименторите...

Хагрид се задави с чая и изпусна месото: закашля се и напръска масата обилно със слюнка, чай и змейска кръв, а зеленясалата мръвка се плъзна и падна с тихо *пльок* на пода.

— Как тъй са ти се нахвърлили диментори? — изръмжа той.

— Ти не знаеше ли? — разшири очи от изненада Хърмаяни.

— Не знам нищо, нямам си и понятие к'во е ставало, откак съм заминал. Бях пратен по тайна работа, само това оставаше, да ме следват сови... ах, проклетите му диментори! Ама сериозно ли?

— Сериозно, дойдоха в Литъл Уингинг и ни нападнаха с братовчед ми, после Министерството на магията ме изключи от училище...

— К'ВО?

— ... Наложих се да ходя по разни заседания, но, хайде, първо ти ни разкажи за великаните.

— *Изключили* са те от училище ли?

— Първо ти кажи как прекара лятото, после и аз ще ти разправам.

Хагрид облеци срещу него окото, което не бе затворено от отока. Хари отвърна на погледа му с невинна решителност.

— Е, хайде, от мен да мине — примири се Хагрид.

Наведе се и дръпна от пастта на Фанг змейската мръвка.

— О, недей, Хагрид, не е хигиенич... — поде Хърмаяни, ала той вече си бе сложил месото върху издутото око.

Отпи още веднъж от чая, да му вдъхне сила, и рече:

— И тъй, тръгнахме веднага след края на срока...

— И Мадам Максим ли дойде с теб? — прекъсна го Хърмаяни.

— Да, точно тя — потвърди Хагрид и върху няколкото сантиметра от лицето му, които не бяха закрити от брадата и позелениялото месо, се появи умиление. — И тъй, поехме само двамата. И от мен да го чуετε, много е учена, издокарана жена тая Олимпия и понеже знаех накъде сме се запътили, се питах как ли ще се почувства, като тръгнем да се катерим по чуките и да спим по пещерите, ама тя и гък не каза.

— Знаел си къде отивате ли? — попита Хари. — Знаел си къде са великаните?

— Е, Дъмбълдор знаеше, та ни каза и на нас — уточни Хагрид.

— Крийт ли се? — обади се и Рон. — Тайна ли е къде човек може да ги открие?

— Не — поклати Хагрид рошавата си глава. — Но повечето магьосници не ги е грижа къде живеят великаните, пък си е и доста далечко. Не се стига лесно, поне не за човеците, де, та ни трябваха напътствията на Дъмбълдор. Вървахме някъде към месец, додето стигнем...

— *Месец* ли? — ахна Рон, сякаш за пръв път чуваше някой да е пътувал чак толкова невероятно дълго. — А не можехте ли просто да грабнете някой летекод?

В окото на Хагрид, което се виждаше, се мерна учудване и той го присви едва ли не със съжаление срещу момчето.

— Следяха ни, Рон — рече той дрезгаво.

— Как така са ви следали?

— Ами така. Ония от министерството държат под око Дъмбълдор и 'секи, дето според тях се е хванал с него, и...

— Това го знаем — прекъсна го припряно Хари, изгарящ от нетърпение да чуе разказа на Хагрид, — знаем, че от министерството държат Дъмбълдор под наблюдение...

— Затова, значи, не сте могли да направите магия, с която да стигнете дотам? — слиса се Рон. — През *целия път* е трябвало да се държите като мъгли?

— Е, чак през целия... не — възрази уклончиво Хагрид. — Ама трябваше да внимаваме много... тъй де, нали с Олимпия си бием на очи...

Рон издаде приглушен звук, нещо средно между сумтене и подсмърчане, и веднага си пийна от чая.

— Лесно е да ни проследят. Правехме се, че отиваме заедно на почивка, та мръднахме до Франция, уж сме се запътили към училището на Олимпия, знаехме, че някой от министерството ни следи. Трябваше да вървим бавно, щото нали нямам право да върша магии, пък ония в министерството само си търсят повод да ни спипат. Успяхме да го заблудим негодника от министерството, дето слухтеше подире ни, някъде при Дийджон духнахме...

— Ооооо, при Дижон! — възкликна развълнувана Хърмаяни. — Ходила съм там през ваканцията, видяхте ли...

Тя млъкна, като забеляза изражението на Рон.

— После все пак се престрашихме да направим някоя и друга магийка, изкарахме си не зле. На границата с Полша налетяхме на двама луди тролове, в една кръчма в Минск се изпокарах с някакъв вампир, но иначе всичко си беше кат' по вода. Щом стигнахме до мястото, тръгнахме да катерим планините и да търсим следи от великани. Тогаз пак заряхахме магиите. Едно, щото великаните имат зъб на магьосниците и не искахме да ги настройваме още от самото начало срещу себе си, и друго, понеже Дъмбълдор ни бе предупредил, че и Вие-знаете-кой също е решил да се свърже с великаните. Каза, че той сто на сто вече бил пратил при тях свои хора. Заръча да сме си отваряли очите на четири и да не сме привличали вниманието, да не би някъде наоколо да се навъртат смъртожадни.

Хагрид замълча и отпи голяма глътка от чая.

— Продължавай! — подкани нетърпеливо Хари.

— Ама ги намерихме! — оповести дръзко Хагрид. — Веднъж през нощта се качихме на един хребет и що да видим... бивака на великаните! Малки огньове, а грамадни сенки... все едно гледахме как планината шава.

— Колко големи са? — попита сподавено Рон.

— Някъде към шест метра — отвърна нехайно Хагрид. — По-едриите може да отиват и към седем.

— И колко са? — любопитства Хари.

— Мен ако питаш, към седемдесет-осемдесет — рече Хагрид.

— Само толкова? — ахна Хърмаяни.

— Да — потвърди тъжно Хагрид, — останали са към осемдесет, а навремето са нямали чет, племената им, стотина на брой, са били пръснати на всякъде по широкия свят. Ама от векове измират и туйто. И магьосниците, разбира се, са избили доста, но великаните главно самички си се изстребват, сега пък мрат направо като мухи. Не са създадени да живеят на такива големи тумби, според Дъмбълдор ние сме били виновни, магьосниците ги били принудили да избягат подалеч от нас и те, щат не щат, трябвало да се държат един за друг, за да не си изпатят.

— Видяхте ги, значи, после какво? — рече Хари.

— После изчакахме да се съмне, не щяхме да се промъкваме по тъмно, да не ни сторят нещо! — възкликна Хагрид. — Някъде към три след полунощ заспаха кой дете си седеше. Ние обаче не сме мигнали чак до сутринта. Току-виж някой се събуди и дойде при нас! Пък и хъркаха, не е за разправяне! Призори даже събориха една лавина. Но щом се развидели, слязохме да ги видим.

— Слязохте просто така, в бивака на великаните? — възкликна със страхопочитание Рон.

— Дъмбълдор ни беше научил к'во да правим — поясни Хагрид. — Беше ни заръчал да занесем на гурга дарове, да му покажем уважение.

— На кого да занесете дарове? — не разбра Хари.

— А, на гурга... на вожда им, де.

— А как познахте кой е гургът? — попита Рон.

Хагрид изсумтя развеселен.

— Лесна работа! — рече той. — Беше най-грамадният, най-грозният и най-мързеливият. Седи, видите ли, и чака другите да му донесат храна. Мъртви кози, такива неща. Казваше се Каркус. Мен ако питате, беше висок към шест и половина-седем метра и тежеше колкото два-три големи слона. Пък кожата му една... кат' на носорог.

— И вие отидохте ей така при него? — затаи дъх Хърмаяни.

— Ами да... слязохме в долината, дете се беше проснал той. Великаните се бяха разположили в падината между четири доста високи планини, при едно планинско езеро, та Каркус си се

излежаваше край езерото и навикваше останалите... да нахранели него и жена му. Щом с Олимпия слязохме от планината...

— Те не се ли опитаха да ви убият, като ви видяха? — не повярва Рон.

— А, на някои сигурно им се въртеше в главите — сви рамене Хагрид, — ама ние изпълнихме заръката на Дъмбълдор да държим нависоко подаръка, да гледаме гурга право в очите и да не обръщаме внимание на останалите. Тъй и направихме. Другите кротнаха и загледаха как минаваме и заставаме току в нозете на Каркус... поклонихме се доземи и сложихме точно пред него дара.

— Какво се подарява на великан? — попита нетърпеливо Рон. — Храна ли?

— Не, той сам си я набавя — рече Хагрид. — Занесохме му магия. Великаните си умират за магии, само да не са насочени срещу тях. Та първия ден му занесохме клонка с губрейтиев огън.

— Ооо! — възкликна тихо Хърмаяни, а Хари и Рон сбърчиха недоумяващо чела.

— Каква клонка...?

— Клонка вечен огън — подразни се Хърмаяни, — вече би трябвало да знаете. Професор Флитуик ни я е споменавал поне два пъти в часовете.

— Та тъй — побърза да каже Хагрид, докато Рон не е започнал да се заяжда, — Дъмбълдор омагьоса клонката да гори вечно, което не е по силите на 'секи магьосник, пък аз зех, че се проснах в снега при краката на Каркус и рекох: „Дар за гурга на великаните от Албус Дъмбълдор, който ти праща много здраве“.

— А Каркус какво ти отговори? — подвижна нетърпеливо Хари.

— Нищо — каза Хагрид. — Не ни знаеше езика.

— Наистина ли?

— Е, к'во, кат' не знае — подметна невъзмутимо Хагрид, — Дъмбълдор ни беше предупредил и за това. Ама Каркус все е поназнайвал нещо, щом се сети да повика двама великани, дето ни говорят езика, да му превеждат.

— Подаръкът хареса ли му? — поинтересува се Рон.

— Как да не му хареса, щяха да изпадат от радост, щом разбраха какво е — отговори Хагрид, после обърна змейското месо, за да го долепи откъм по-хладната страна до издутото си око. — Остана

много доволен. Тогаз му викам: „Тъй и тъй, Албус Дъмбълдор моли гурга да разговаря с неговия пратеник утре, когато той ще се яви с друг подарък“.

— А не можеше ли да поговориш с тях още същия ден? — учуди се Хърмаяни.

— Дъмбълдор настоя да не сме бързали — обясни Хагрид. — Нека да видели, че си държим на думата. „Утре ще дойдем с друг подарък“, а кат’ се явиш с друг подарък, правиш добро впечатление, разбрахте ли сега? Тъкмо да имат време да си изпробват първия подарък и да видят колко е хубав, та да поискат още. Пък и а си засипал великани кат’ Каркус с информация, а са те убили, за да не си усложняват живота. И тъй, пак му се поклонихме, дигнахме се и си намерихме една чудна пещера да нощуваме в нея, а на другата сутрин пак отидохме в стана на великаните и заварихме Каркус да ни чака, изгаряше от нетърпение.

— И говорихте ли с него?

— Говорихме, я! Първо му дадохме прекрасен непробиваем боен шлем, измайсторен от таласъми, и чак тогаз седнахме да си поприказваме.

— Той какво каза?

— Почти не говореше. Главно слушаше — поясни Хагрид. — Ама имаше добри знаци. Беше чувал за Дъмбълдор и как той се е противопоставил на изстребването на последните великани по Британските острови. Беше му любопитно к’во има да му казва Дъмбълдор. И някои от другите великани, най-вече ония, дето ни поназнайваха езика, се струпаха около нас и също заслушаха. Тоя ден си тръгнахме обнадеждени. Обещахме да се върнем на другата сутрин и пак да занесем подарък. Добре, де, ама през нощта стана една, всичко се обърка.

— Какво е станало? — подвижна веднага Рон.

— Както ви рекох, великаните не са родени да живеят заедно — напомни тъжно Хагрид. — Не чак на такива тумби. Не ги свърта, през седмица-две почват да се изстребват. Мъже се бият с мъже, жените, и те се хващат за гушите, остатъците от някогашните племена също се хвърлят едни срещу други и туй, без да броим спречкванията за храната и за най-хубавите места за спане или около огъня. И бездруго са на изчезване, човек да си рече, че ще се пазят помежду си, ама не...

— Хагрид въздъхна тежко. — Оная нощ стана сбиване, видяхме от входа на пещерата, от нея се виждаше долината. Продължи с часове, невероятен шум се дигна. Щом изгря слънцето, снегът се червенееше, а главата му се търкаляше на дъното на езерото.

— Чия глава? — затаи дъх Хърмаяни.

— На Каркус! — натърти Хагрид. — И тъй, сега вече имаше нов гург, Голгомат. — От устните му пак се откърти тежка въздишка. — Е, не бяхме очаквали, че само два дни откак сме се сприятелили с първия гург, ще се появи друг, пък и долавяхме, че Голгомат не изгаря от желание да ни изслушва, ама к'во да сторим, бяхме длъжни да опитахме.

— И отидохте да говорите с него? — викна невярващо Рон. — След като сте видели как обезглавява другия великан?

— То се знае, че отидохме — потвърди Хагрид, — не бяхме минали толкоз път, че да се откажем само след два дни! Слязохме със следващия подарък, дето бяхме подготвили за Каркус. Ама още преди да си отворя устата, разбрах, че туй е умряла работа. След като се приближихме, видяхме, че онзи си е нахлупил шлема на Каркус, седи и ни се хили. Едър такъв, един от най-едрите там. С черна коса, черни зъби и гердан от кости. Някои си приличаха на човешки. Е, реших да се пробвам: подадох голям топ змейска кожа и рекох: „Тъй и тъй, дар за гурга на великаните...“ После, още преди да съм се усетил, увиснах с главата надолу, двама от приятелите му ме бяха сграбчили.

Хърмаяни затули с длан уста.

— И как се измъкна от *това*? — попита Хари.

— Нямаше да се отърва жив, ако Олимпия не беше там с мен — допълни Хагрид. — Грабна си пръчката и направи една от най-бързите магии, дето съм виждал. Да й се неначудиш! Със заклинание Конюнктивитис порази право в очите ония двамата, дето ме държаха, и те ме пуснаха, само че и ние си бяхме за окайване, понеже бяхме използвали срещу тях магии, а великаните имат зъб на магьосниците точно заради туй. Плюхме си на петите, знаехме, че няма да можем и да припарим повече до бивака им.

— Олеле! — ахна тихо Рон.

— А защо се връщате чак сега, нали сте стояли там само три дни? — учуди се Хърмаяни.

— Как така да си тръгнем само след три дни! — възмути се Хагрид. — Дъмбълдор разчиташе на нас!

— Но току-що ни каза, че не сте могли да припарите повече при великаните!

— Не, през деня не можехме. Трябваше да помислим какво да правим. Тъй че два-три дни се спотайвахме в пещерата и дебнехме оттам. А онуй, дето го видяхме, хич не ни хареса.

— Онзи още ли глави откъсна? — попита погнушена Хърмаяни.

— А, не, и жалко — рече Хагрид.

— В какъв смисъл „жалко“?

— Понеже видяхме, че той има зъб не на всички магьосници, а само на нас.

— Но не и на смъртожадните — побърза да каже Хари.

— Да — потвърди свъсен Хагрид. — Двама-трима гостуваха на гурга 'секи ден и му носеха подаръци, ама тях не ги обръщаше с главата надолу.

— А ти откъде знаеш, че са били смъртожадни? — полюбопитства Рон.

— Знам, щото познах единия — изръмжа Хагрид. — Макнеър, помните ли го? Онзи, дето го пратиха да умори Бъкбийк. Луд за връзване. Дай му да трепе, по туй не отстъпва на Голгопат, нищо чудно, че са се сприятелили.

— Значи Макнеър е убедил великаните да се присъединят към Ти-знаеш-кого? — попита отчаяна Хърмаяни.

— Я чакай, не впрягай колата пред хипогрифите, още не съм ви разправил края — укори я възмутен Хагрид. В началото уж не искаше да разказва нищо, а сега явно му беше приятно. — Тогаз с Олимпия говорихме надълго и нашироко, решихме, че гургът може и да е застанал на страната на Вие-знаете-кого, но туй още не значи, че ще го последват 'сички великани. Бяхме длъжни да опитаме да убедим някои, ония, дето не щат Голгопат за гург.

— А как разбрахте кои не го искат? — изненада се Рон.

— Ами скъсваха ги от бой — отвърна търпеливо Хагрид. — Които имаха повече ум в главата си, гледаха да не се изпречат на пътя на Голгопат, и те кат' нас се криеха по пещерите наоколо. Та решихме да пообиколим по тъмно пещерите и да проверим дали няма да уговорим някои.

— Обикаляли сте тъмните пещери и сте търсели великани! — ахна благоговейно Рон.

— Плашеха ни не толкоз великаните — вметна Хагрид. — Повече ни притесняваха смъртожадните. Преди да поемем на път, Дъмбълдор ни бе предупредил да си нямаме вземане-даване с тях, особено ако можем да го избегнем, ама за беда те знаеха, че сме там, подозирам, че им е казал Голгогат. Нощем, додето великаните спяха, а ние се канехме да обиколим тихомълком пещерите, Макнеър и останалите също не стояха със скръстени ръце, шареха из планината и ни издирваха. Едвам спрях Олимпия да не им се нахвърли! — усмихна се Хагрид така, че около устата рунтавата му брада се понадигна. — Все напираше да ги напада... бре, огън жена е тая Олимпия... сигурно щот' е францужойка...

Хагрид се взря с премрежен поглед в огъня. Хари го остави да се отдаде на спомени за около половин минута, сетне се прокашля силно.

— И какво стана? Успяхте ли да се доближите до някой от другите великани?

— Какво? А, да... приближихме се! Дааа, на третата нощ след убийството на Каркус излязохме тихомълком от пещерата, дето се криехме, и кат' поехме обратно към долината, все се озъртахме за смъртожадни. Влязохме в една-две пещери... нищо, обаче някъде в шестата се натъкнахме на трима великани, и те, горките, се спотайваха.

— Сигурно вътре в пещерата е било претъпкано — отбеляза Рон.

— Ааа, нямаше къде и омайница да падне — потвърди Хагрид.

— И щом ви видяха, нападнаха ли ви? — уплаши се Хърмаяни.

— Сигурно щяха да ни нападнат, ама не можеха, и тримата бяха тежко ранени — обясни Хагрид. — Пасмината на Голгогат ги беше пребила от бой, щом се поокопитили, те допълзели в най-близката пещера и се скрили. Но както и да е. Та единият поназнайваше езика ни и почна да превежда на останалите, криво-ляво, приеха добре каквото им казахме. И тъй, продължихме да ходим в пещерата и да навестяваме ранените... По едно време май убедихме шестима-седмина...

— Шестима-седмина ли? — възкликна нетърпеливо Рон. — Не е зле... ще дойдат ли да се сражават с нас срещу Ти-знаеш-кого?

Тук обаче се намеси Хърмаяни.

— Какво ще рече „по едно време“, Хагрид? — попита тя.

Той я изгледа тъжно.

— Пасмината на Голгомат нападна пещерите. Който оцеля, не щеше и да чуе повече за нас.

— Значи... значи няма да дойдат великани? — разочарова се Рон.

— Не, няма — потвърди с тежка въздишка Хагрид, след което пак обърна месото откъм по-хладната страна, — ама ние си изпълнихме задачата, предадохме им посланието на Дъмбълдор, някои го чуха и подозирам, че ще го запомнят. Може пък ония, дето не щат да остават с Голгомат, ще слязат от планината, ще си спомнят, че Дъмбълдор е приятелски настроен към тях... и ще дойдат насам.

Прозорецът вече се покриваше със сняг. Хари усети, че при коленете мантията му е подгизнала: Фанг бе положил върху скута му глава и точеше ли, точеше лиги.

— Хагрид! — повика тихо след малко Хърмаяни.

— Мммм?

— Ами... докато беше там... имаше ли някакви знаци... разбра ли нещо за... за майка си?

Хагрид впи в нея окото, което не бе покрито с месото, и тя трепна.

— Извинявай... аз... няма значение...

— Умряла е... — смотолеве Хагрид. — Преди много години. Казаха ми.

— О... много съжалявам — пророни едва чуто момичето.

Хагрид сви огромни рамене.

— Няма защо — отсече той. — Почти не я помня... А и не беше кой знае колко добра майка.

Пак замълчаха. Хърмаяни погледна притеснена Хари и Рон, явно искаше да кажат нещо.

— Но още не си ни обяснил как си се подредил така — рече Рон и махна с ръка към окървавеното лице на Хагрид.

— И защо се връщаш чак сега — допълни Хари. — Сириус ни каза, че Мадам Максим се е прибрала преди цяла вечност...

— Кой те нападна, а? — попита Рон.

— Никой не ме е нападал — каза вироглаво Хагрид. — Аз...

Но така и не се чу какво обяснява, защото точно в този миг на вратата изведнъж се задумка. Хърмаяни ахна, чашата се плъзна между

пръстите ѝ и се натроши на пода, Фанг излая. И четиримата погледнаха прозореца при входната врата. През тънкото перде се мярна сянката на човек, нисък и тантурест.

— *Оная!* — изшушука Рон.

— Скрийте се бързо — прикани ги веднага Хари и след като грабна мантията невидимка, заметна с нея себе си и Хърмаяни, а Рон притича около масата и също се пхна отдолу.

Притиснати един до друг, тримата се спотаиха в ъгъла. Фанг се разлая като бесен по вратата. Хагрид изглеждаше много объркан.

— Скрий чашите, Хагрид!

Той грабна чашите на Хари и Рон и ги пхна под дюшечето в коша на Фанг. Кучето вече се мяташе по вратата, господарят му го изрита и отвори.

На прага стоеше професор Ъмбридж, беше с наметалото от зелен туид и с нещо като ушанка от същия плат. Свила устни, тя се понаклони назад, за да види лицето на Хагрид — стигаше му най-много до пъпа.

— *Такаааа* — проточи тя бавно, на висок глас, все едно говори на глух. — Вие сте Хагрид, нали?

Без да дочака отговор, нахълта в стаята и завъртя във всички посоки изпъкналите си очи.

— Чиба! — извряска Ъмбридж и замахна с дамската си чанта към Фанг, който се бе метнал към нея и се опитваше да я близне по лицето.

— Ъъ... не че искам да съм груб — рече Хагрид, който се бе втренчил в нея, — ама вие коя сте, да го 'земат мътните.

— Казвам се Долорес Ъмбридж.

Тя продължи да оглежда колибата. На два пъти впери очи право в ъгъла, където Хари бе застинал, заклещен като в сандвич между Рон и Хърмаяни.

— Долорес Ъмбридж ли? — повтори доста объркан Хагрид. — Ама вие не бяхте ли от министерството... не работехте ли при Фъдж?

— Да, бях първи заместник-министър — потвърди жената, която вече обикаляше колибата и оглеждаше всичко наред, като се почне от подпряната на стената раница и се стигне до захвърленото на стола пътено наметало. — А сега преподавам защита срещу Черните изкуства...

— Много сте смела — рече Хагрид, — вече няма много кандидати за тази работа...

— Освен това съм велика инквизиторка на „Хогвортс“ — продължи Ъмбридж, без да показва с нищо, че го е чула.

— Туй пък к'во е? — сбърчи той чело.

— Тъкмо се канех да ви питам същото — посочи Ъмбридж натрошените порцеланови парчета на пода, останали от чашата на Хърмаяни.

— А, това ли! — възкликна Хагрид и доста неуместно погледна към ъгъла, където се бяха скрили Хари, Рон и Хърмаяни. — Това... го счупи Фанг. Наложил се да си 'зема нова — посочи той пълната си чаша, без да сваля другата ръка от змейското месо, долепено до окото му.

Сега Ъмбридж се беше втренчила в Хагрид и оглеждаше най-внимателно вече не колибата, а него.

— Чух гласове — обяви тя невъзмутимо.

— Приказвах на Фанг — каза решително Хагрид.

— А той ви отговаряше, така ли?

— Ами... в известен смисъл — притесни се Хагрид. — Понякога казвам, че Фанг си е направо човек...

— От вратата на замъка към колибата ви водят три следи, оставени по преспите — съобщи мазно Ъмбридж.

Хърмаяни ахна и Хари долепи длан до устата й. Добре че Фанг тъкмо душеше шумно полите на мантията на професор Ъмбридж и тя не ги чу.

— Току-що се прибирам — обясни Хагрид и махна с огромната си ръка към раницата. — Може някой да се е отбил преди туй и да сме се разминали.

— Няма следи, които да се отдалечават от вратата на колибата ви.

— Ами... де да знам що е така... — запъна се Хагрид и след като си подръпна притеснено брадата, пак погледна към ъгъла, където стояха Хари, Хърмаяни и Рон, сякаш търсеше помощ от тях. — Тъъ...

Ъмбридж се обърна рязко и отиде чак в другия край на къщурката, като се оглеждаше внимателно. Наведе се и надзърна под леглото. Отвори долапите на Хагрид. Мина на четири-пет сантиметра от мястото, където Хари, Рон и Хърмаяни се бяха залепили за стената.

Докато тя вървеше покрай тях, Хари дори си глътна корема. След като надникна и в огромния котел, където Хагрид си готвеше, Ъмбридж пак се завъртя и попита:

— Какво се е случило? Къде сте пострадали така?

Хагрид махна припряно змейското месо от лицето си и това според Хари беше грешка, защото сега черните и моравите отоци около окото му се видяха съвсем ясно, както и многото кръв, и прясна, и засъхнала.

— А, това ли... малка злополука — отвърна той недодялано.

— Малка злополука ли?

— Ами да... спънах се.

— Спънали сте се, значи — повтори ледено Ъмбридж.

— Точно тъй, спънах се. В... в метлата на един приятел. Самият аз не летя. Нали ме виждате, едричък съм, надали ще се намери метла, дето да ме издържи. Та тоя мой приятел отглежда абраксански жребци, не знам дали някога сте ги виждали, аууу, много са големи, с криле, същински зверове. Пояздих един и да ви кажа...

— Къде сте били? — прекъсна Ъмбридж с безразличие брътвежа на Хагрид.

— Къде съм бил ли?...

— Да, къде сте били — повтори тя. — Учебният срок започна преди два месеца. Наложих се да ви замества друг преподавател. Никой от колегите ви така и не можа да ми даде информация къде точно се намирате. Не сте оставили адрес. Къде бяхте?

Настана мълчание, през което Хагрид я зяпна и с второто, токущо открито око. Хари едва ли не чуваше как мозъкът му работи трескаво.

— Ходих... ходих да си укрепя здравето — рече накрая той.

— Да си укрепите здравето — каза професор Ъмбридж. Премести очи към нашареното в какви ли не цветове отекло лице на Хагрид, от което на тънка тиха струйка по елека му се стичаше змейска кръв. — Виждам, виждам.

— Тъй де — рече той, — да подишам малко чист въздух...

— Вярно, един пазач на дивеч рядко излиза на чист въздух — отбеляза любезно Ъмбридж.

Пламнаха и малкото места по лицето на Хагрид, които не бяха черни или морави.

— Ами... да сменя обстановката, тъй да се каже...

— С планинска ли? — попита бързо Ъмбридж.

„Знае“, помисли отчаян Хари.

— Каква планинска? — повтори Хагрид, явно се мъчеше да измисли нещо. — А, не, бях в Южна Франция... на слънце... и на море.

— Виж ти! — рече Ъмбридж. — Не сте хванали много тен?

— Да... ами... чувствителна кожа — каза Хагрид и се опита да се усмихне, за да я умиловати.

Хари забеляза, че два от зъбите му са избити. Ъмбридж го изгледа ледено, усмивката му помръкна. После тя закрепи дамската си чанта малко по-високо над лакътя и заяви:

— Разбира се, ще уведомя министъра за вашето закъснение.

— Добре — кимна Хагрид.

— Освен това трябва да знаете, че като велика инквизиторка нося тежкия, ала неотменим дълг да инспектирам колегите си, другите учители. Ето защо бих казала, че ще се видим доста скоро.

Ъмбридж се обърна рязко и тръгна напето към изхода.

— Да ни инспектирате ли? — повтори като ехо Хагрид и я изпроводи с поглед.

— О, да — потвърди тихо Ъмбридж и без да сваля ръка от дръжката на вратата, се извърна да го погледне. — Министерството, Хагрид, е изпълнено с решимост да отстрани преподавателите, които не се справят удовлетворително. Лека нощ.

Излезе и затвори с трясък вратата след себе си. Хари понечи да отметне мантията невидимка, ала Хърмаяни го сграбчи за китката.

— Недей още — пошепна в ухото му. — Ами ако не си е тръгнала!

Хагрид явно бе на същото мнение, защото прекоси с тежка стъпка стаята и отмести с два-три сантиметра пердето.

— Връща се в замък — съобщи тихо той. — Брей... седнала да инспектира хората!

— Да — потвърди Хари и смъкна мантията невидимка. — Трелони вече е на изпитателен срок...

— Аааа... с какво смяташ да ни занимаваш в час, Хагрид? — попита Хърмаяни.

— Не бери грижа за т'ва, измислил съм ви колкото щеш интересни уроци — оповести разпалено Хагрид, след което грабна от масата змейското месо и пак си го залепи върху окото. — Пазя няколко създания специално за курса с изпита за СОВА, чакайте само да ги видите, страхотни са.

— Тъъ... Какво им е страхотното? — попита плахо Хърмаяни.

— Няма да ви кажа — рече щастлив Хагрид. — Не ща да ви развалям изненадата.

— Виж какво, Хагрид — каза припряно Хърмаяни, решила, че е безпредметно да увърта, — професор Тъмбридж няма да е особено доволна, ако доведеш в часа нещо прекалено опасно.

— Опасно ли? — повтори той наистина недоумяващо. — Я не ставай за смях, и през ум не ми е минавало да ви водя нещо опасно. Тъй, де, опасните умеят да си се грижат сами за себе си...

— Хагрид, трябва да издържиш инспекцията на Тъмбридж и за да го направиш, наистина не е зле тя да види, че ни учиш как да се грижим за рунтави хоботковци, как да различаваме бодливци от таралежи, ей такива неща! — заяви убедено Хърмаяни.

— Ама това хич не е интересно — възрази Хагрид. — Тия създания, дето съм ви приготвил, са далеч по-възхитителни. Отглеждам ги от години и направо съм горд, че притежавам единственото опитомено стадо на Британските острови.

— Много те моля, Хагрид... — проплака наистина отчаяно Хърмаяни. — Тъмбридж само си търси повод да се отърве от учителите, които според нея са твърде близки с Дъмбълдор. Умолявам те, Хагрид, учи ни на нещо скучно, което ще се падне на изпита за СОВА.

Но Хагрид само се прозина широко и хвърли замечтан едноок поглед към огромния креват в ъгъла.

— Вижте к'во, имах тежък ден, късно е — рече той и потупа леко Хърмаяни по рамото, при което коленете ѝ се подгънаха и се удариха с тъп звук в пода. — О... извинявай... — Хагрид я издърпа за яката на мантията. — И не се бойте за мен, ей на, прибрах се, приготвил съм ви за часовете страхотни неща... а сега тримата се връщайте в замъка и да не забравите да си махнете следите!

— Съмнявам се, че му влезе нещо в главата — отбеляза Рон подир малко.

След като се увериха, че хоризонтът е чист, те тръгнаха през все по-дебелия сняг към замъка, без да оставят следи — Хърмаяни правеше пътем магия за заличаване.

— В такъв случай ще отида и утре — закани се решително тя. — Ако трябва, сама ще му подготвям часовете. Все ми е едно дали Ъмбридж ще изхвърли Трелони, но няма да допусна да се отърве от Хагрид!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

ОКОТО НА ЗМИЯТА

В неделната сутрин Хърмаяни отново пое през половинметровите преспи към колибата на Хагрид. Хари и Рон искаха да отидат с нея, но планината от домашни пак беше достигнала застрашителна височина и волю-неволю двамата останаха в общата стая, като се опитваха да не обръщат внимание на радостните викове, долитащи откъм парка навън, където учениците се веселяха: пързалияха се с кьнки по замръзналото езеро, спускаха се с шейни и най-лошото, омагьосваха снежни топки да политнат към Грифиндорската кула и да се ударят с все сила в прозорците.

— Ау! — ревна Рон, който изгуби търпение и подаде глава от прозореца. — Аз съм префект и само още една топка да улучи прозореца... АУ!

Дръпна рязко глава, лицето му беше покрито със сняг.

— Фред и Джордж — съобщи горчиво и затръшна зад себе си прозореца. — Гадняри...

Точно преди обяда Хърмаяни се върна от дома на Хагрид, като потреперваше, а мантията ѝ се беше навлажнила чак до коленете.

— Е, и? — рече Рон и вдигна глава, когато тя влезе. — Подготвили му всички часове?

— Опитах се — отвърна момичето глухо и се отпусна на креслото до Хари.

Извади магическата си пръчка и я размаха с кратко, но сложно вълнообразно движение, така че от върха ѝ заструи топъл въздух, сетне я насочи към мантията си, за да я изсуши, и над нея се вдигна пара.

— Дори го нямаше, когато отидох, чукала съм най-малко половин час. После се появи откъм гората...

Хари простена. Забранената гора гъмжеше точно от създания, с каквито Хагрид със сигурност щеше да си докара уволнение.

— Какво държи там? Каза ли? — попита той.

— Не — отговори унило Хърмаяни. — Искал да ни изненада. Помъчих се да му обясня за Ъмбридж, но не му влиза в главата. Повтаря си, че никой, дето е с всички си, нямало да изучава бодливците вместо химерите... въпреки че лично на мен не ми се вярва да е *завъдил* химери^[1] — добави тя, съгледала ужаса върху лицата на Хари и Рон, — но не защото не е опитвал, а защото, доколкото подразбрах от думите му, било много трудно да се добере до яйцата им. И аз не знам колко пъти му повторих да си кара по учебния план на Гръбли-Планк, ала да ви призная, не ми се вярва да е чул и половината от онова, което му казах. Изпаднал е в някакво странно настроение. Не иска и не иска да каже откъде са му всички тези рани.

На другия ден появата на Хагрид на преподавателската маса не бе посрещната възторжено от всички ученици. Някои като Фред, Джордж и Лий ревнаха от радост и се завтекоха по пътеката между масите на „Грифиндор“ и „Хафълпаф“ да стиснат огромната ръка на великана, други като Парвати и Лавендър се спогледаха мрачно и поклатиха глави. Хари знаеше, че мнозина предпочитат часовете на професор Гръбли-Планк, а най-лошото бе, че ако трябваше да бъде безпристрастен и честен, и той щеше да признае, че имат основания: представите за интересни часове на Гръбли-Планк изключваха опасността някой да остане без глава.

Във вторник Хари, Рон и Хърмаяни, които се бяха омотали от глава до пети, за да не им е студено, се отправиха с известна тревога към Хагрид. Хари се притесняваше не само какво е решил да им преподава великанът, но и как останалите, най-вече Малfoy и приятелите му, ще се държат в присъствието на Ъмбридж.

Великата инквизиторка обаче не се виждаше никъде, докато те кретаха през преспите към Хагрид, който ги чакаше в края на Забранената гора. Видът му ни най-малко не им подежда успокояващо, защото синините от събота вечер вече бяха придобили зеленикавожълти оттенъци, а някои от раните явно още кървяха. Хари се питаше дали Хагрид не е бил нападен от същество с отрова, която пречи на раните му да заздравеят. Сякаш за да доукраси зловещата картина, Хагрид беше нарамил нещо като половин мъртва крава.

— Днеска ще работим ей там! — извика щастлив той на задаващите се ученици и кимна към тъмните дървета зад гърба си. — По на завет. А и те предпочитат мрака...

— Кои те? — чу Хари как Малфой пита уплашено Краб и Гойл.
— Разбрахте ли го какво каза, кои предпочитат мрака?

Хари помнеше само един случай, когато Малфой беше влизал в гората и също не се бе показал особено смел. Подсмихна се, понеже след куидичния мач злорадстваше от всичко, което стряскаше Малфой.

— Готови ли сте? — попита весело Хагрид и огледа учениците.
— Добре тогаз, оставил съм ви разходката из гората именно за петата година. Реших да ги видим тия създания в естествената им среда. Каквото ще изучаваме днес, си се среща доста рядко и аз вероятно съм единственият на Британските острови, дето е успял да опитоми тия създания.

— Ама сигурен ли сте, че сте ги опитомили? — попита още попаникьосан Малфой. — Не ви е за пръв път да водите в час зверове.

Слидеринци зашепнаха в знак на съгласие, неколцина грифиндорци също погледнаха така, сякаш бяха на мнение, че Малфой е прав.

— То се знае, че са опитомени — свъси се Хагрид и понамести мъртвата крава по-нагоре върху плещите си.

— Какво тогава ви има на лицето? — не мирясваше Малфой.

— Не ти влиза в работата! — подвижна разгневен Хагрид. — А сега, ако сте приключили с тъпите въпроси, хайде с мен!

Обърна се и влезе право в гората. Никой обаче не изгаряше от желание да тръгва с него. Хари погледна крадешком Рон и Хърмаяни, които въздъхнаха, ала кимнаха, и тримата поеха подир Хагрид, следвани от останалите.

Вървяха някъде към десет минути, докато излязоха на място, където гората беше много гъста и сумрачна като на здрачаване и долу по земята нямаше сняг. Хагрид изпъшка и свали половината крава, после отстъпи назад и се обърна с лице към учениците, повечето от които се прокрадваха от дърво на дърво към него и надзъртаха иззад дънерите, сякаш очакваха да бъдат нападнати всеки момент.

— Съберете се, съберете се насам, де! — подкани ги преподавателят. — Сега ще ги привлече миризмата на месо, но за 'секи случай ще ги повикам, да си знаят, че съм аз.

Обърна се, тръсна рошавата си глава, за да махне от лицето си кичурите коса, и нададе странен пронизителен писък, разнесъл се през

черните дървета като грак на чудовищна птица. Никой не се засмя, повечето бяха толкова стреснати, че не смееха и звук да издадат.

Хагрид пак нададе писъка. Мина една минута, учениците продължиха да надзъртат притеснено през рамо и зад дърветата, за да видят какво ще се появи. Хагрид тръсна за трети път коса и изду огромни гърди, а Хари сръчка Рон и му посочи черното пространство между два чворести тиса.

В мрака блеснаха две изцъклени бели очи, които ставаха все по-големи, след миг от тъмата изникнаха муцуна и врат като на змей и скелетоподобното туловище на огромен вран крилат кон. Той огледа учениците и изплющя с дълга черна опашка, сетне наведе глава и започна да ръфа с остри зъби месото на мъртвата крава.

Мощна вълна на облекчение заля Хари. Ето най-последно доказателство, че тия създания не са му се привидели, че наистина ги има: и Хагрид знаеше за тях. Момчето погледна нетърпеливо Рон, той обаче продължаваше да се взира през дърветата и след малко прошепна:

— Защо Хагрид не ги повика още веднъж?

От лицата на повечето ученици личеше, че те са точно толкова притеснени и тръпнат в очакване, както и Рон. И те гледаха навсякъде другаде, но не и към жребеца, застанал пред тях. Явно го виждаха още само двама души, върлинест слидеринец, който беше застанал точно зад Гойл и наблюдаваше с огромно отвращение как конят ръфа от месото, и Невил, който следеше с очи как дългата черна опашка се върти и плющи.

— Я, задава се още един! — оповести гордо Хагрид, когато от черните дървета изникна втори вран жребец, който прибра до тялото си кожести криле, наведе рязко глава и се нахвърли лакомо на мършата. — А сега... който ги вижда, да дигне ръка.

Хари го направи, неописуемо доволен, че най-последно ще разбули тайната на тези коне. Хагрид му кимна.

— Тъй... тъй, знаех си аз, Хари, че ще ги видиш — каза той сериозно. — И ти, Невил, нали? И...

— Извинявайте — прекъсна го присмехулно Малфой, — но какво точно се очаква да видим?

Вместо отговор Хагрид посочи оглозганата крава на земята. Целият курс я гледа известно време, после неколцина ахнаха, а

Парвати изписка. Хари разбираше, че сигурно изглежда доста странно парчетата плът да се отделят сами от костите и да изчезват във въздуха.

— Какво е това? — попита ужасена Парвати и се скри зад най-близкото дърво. — Какво е това, което я яде?

— Тестролите — заяви гордо Хагрид, а Хърмаяни, която стоеше до рамото на Хари, възкликна: „О!“ Беше схванала за какво става въпрос. — Тук в „Хогуортс“ си имаме цяло стадо. И така, някой знае ли?...

— Ама те наистина носят много, много лош късмет! — прекъсна го уплашена Парвати. — Докарват какви ли не злочестини на онзи, който ги види. Професор Трелони ми каза веднъж...

— Не, не, не — подсмихна се Хагрид, — туй си е чисто суеверие, изобщо не носят лош късмет, страшно умни и полезни са! Вярно, нашето стадо няма кой знае колко работа, само тегли училищните файтони или щом Дъмбълдор тръгне на дълъг път и не му се занимава да се магипортира... Я, вижте, вижте, още два...

От дърветата тихо се показаха още два жребца, единият мина точно до Парвати, която потрепери и се долепи до дървото с думите:

— Май усетих нещо, съвсем близо до мен е!

— Не се бой, няма да те нарани — успокои я търпеливо Хагрид. — Тъй, я да видим знае ли някой защо едни виждат конете, а други — не?

Хърмаяни вдигна ръка.

— Кажи — грейна Хагрид.

— Само който е виждал смъртта, може да види и тестролите — отговори тя.

— Тъй, тъй — потвърди сериозно Хагрид, — десет точки за „Грифиндор“. Тестролите...

— Кхъ-кхъ.

Беше дошла професор Ъмбридж. Стоеше на няколко крачки от Хари, пак беше със зелената шапка и наметало, вече бе извадила и тефтера. Хагрид не беше чувал никога престореното й кашлюкане и се загледа донейде угрижено в най-близкия тестрол, като мислеше, че именно той е издал звука.

— Кхъ-кхъ.

— О, здравейте! — ухили се Хагрид, след като откри източника на шума.

— Получихте ли бележката, която сутринта ви пратих в колибата? — попита Ъмбридж, като говореше все така високо и бавно, както и предишния път, сякаш има пред себе си несхватлив чужденец. — С нея ви съобщих, че ще дойда на инспекция във вашия час.

— А, да — отвърна весело Хагрид. — Добре че сте намерили мястото. Е, както виждате... всъщност не знам... виждате ли? Днес опознаваме тестролите...

— Моля? — попита високо професор Ъмбридж, като сложи длан до ухото си и се смръщи. — Какво казахте?

Хагрид се постъписа.

— *Ъъ... тестролите!* — извика й той. — Огромни ъъ... хвърковати коне.

Замаха обнадежден с грамадните си ръце. Професор Ъмбридж вдигна вежди и докато си записваше в тефтера, мърмореше:

— *Налага му се... да прибягва... до първичния... език... на жестовете.*

— Тъй де... — рече Хагрид и леко разтревожен, се извърна отново към учениците: — *Ъъ... к'во ви разправях?*

— *Очевидно... има... слаба... памет* — занарежда пак Ъмбридж, но достатъчно високо, за да я чуят всички.

Драко Малфой изглеждаше така, сякаш Дядо Коледа е дошъл с един месец по-рано, а Хърмаяни пламна цялата от потиснатия гняв.

— Ами да — рече Хагрид и макар да хвърли към тефтера на Ъмбридж смутен поглед, продължи храбро: — Тъкмо се канех да ви разправа как сме се сдобили с цяло стадо. Почнахме с един жребец и с пет кобилки. Този — потупа той първия кон, който се бе появил — се казва Тенебрус и ми е любимец, понеже се роди пръв тук, в гората...

— Наясно ли сте — прекъсна го на висок глас Ъмбридж, — че Министерството на магията е класифицирало тестролите като „опасни“?

Сърцето на Хари направо се сви, Хагрид обаче само се подсмихна.

— Тестролите не са опасни! Да де, може и да ви ухапят, ако вземете да ги дразните...

— *Проявява... признаци... на... наслада... от... насилието* — фъфлеше Ъмбридж, докато драскаше в тефтера.

— Я чакайте, не... — възкликна Хагрид, сега вече се попритесни. — Искях да кажа, че някое куче може и да ви заръфа, ако го разлютите, нали така... пък на тестролите просто им е излязла лоша слава... покрай тия небивалици за смъртта... навремето хората са ги смятали за зла поличба, нали така? Просто не са разбрали, нали?

Ъмбридж обаче не отговори, довърши каквото имаше да пише в тефтера си, погледна Хагрид и каза, и този път много силно и провлачено:

— Вие си преподавайте както обикновено. Аз ще се поразходя — (показа тя ходене, а Малфой и Панси Паркинсън вече изпаднаха в пристъп на беззвучен кикот) — между учениците — (Ъмбридж посочи неколцина от курса) — и ще им задавам въпроси.

Тя вдигна пръст към устата си.

Хагрид я загледа, без да проумява защо инспекторката се държи така, сякаш той не разбира и дума. Очите на Хърмаяни вече се бяха напълнили с гневни сълзи.

— Ах, вещица такава, проклета вещица! — простена тя едва чуто, а Ъмбридж се отправи към Панси Паркинсън. — Знам какво целиш, гадна злобарка такава, изверг...

— Ъъъ... — каза Хагрид, очевидно се опитваше да се сети докъде е стигнал с урока. — Така значи... тестролите. Да. Имат си много хубави нещица...

— Смятате ли — обърна се с кънтящ глас професор Ъмбридж към Панси Паркинсън, — че му се разбира на професор Хагрид, когато обяснява?

Подобно на Хърмаяни, и Панси се бе просълзила, но от смях. От отговора ѝ не се разбра почти нищо, понеже тя се опитваше да потисне напирания хилеж.

— Не... защото... той... само... сумти...

Ъмбридж си записа в тефтера. Малкото ненасинени места по лицето на Хагрид пламнаха, той обаче се постара да се държи така, все едно не е чул отговора на Панси.

— Ъъъ... да... много хубави неща. Опитомиш ли веднъж тестролите, както сме направили ние тук, никога вече няма да се

изгубиш. Имат изумително чувство за ориентация, само им казваш къде искаш да идеш...

— При положение, че изобщо те разберат — подвикна Малфой, а Панси Паркинсън се запревива от поредния пристъп на смях.

Професор Ъмбридж им се усмихна снизходително, после се извърна към Невил.

— Вие, Лонгботъм, виждате тестролите, нали? — рече тя.

Момчето кимна.

— На чия смърт сте присъствали? — попита бездушно Ъмбридж.

— На... на дядо — отговори Невил.

— И какво ви е мнението за тях — махна тя с месестата си ръка към конете, които почти бяха оглозгали кравата.

— Ами... — поде притеснен Невил и погледна крадешком Хагрид. — Ами... симпатични са.

— *Учениците... са... прекалено... наплашени... за... да... признаят... че... ги... е страх* — мърмореше Ъмбридж, докато вписваше в тефтера поредното си наблюдение.

— Не! — възрази разтревожен Невил. — Не, не ме е страх от тях!

— Не се притеснявайте — каза Ъмбридж и го потупа по рамото с усмивка, която очевидно трябваше да мине за състрадателна, но поне според Хари беше по-скоро злобна. — Е, Хагрид — извърна се тя отново към него, и този път му говореше високо и провлачено, — мисля, че е достатъчно. След десет дни ще си получите — (Ъмбридж замахна, все едно взима нещо от въздуха пред себе си) — резултата от инспекцията.

Тя посочи тефтера. Вдигна десетте си дебели къси пръста, ухили се още по-широко и повече от всякога заприлича под зелената шапка на жаба, после се запровира между учениците, оставяйки Малфой и Панси Паркинсън да се заливат от смях, Хърмаяни да се тресе от ярост и Невил да се сви, объркан и разстроен.

— Гадна, тъпа, фалшива стара грозотия! — зафуча Хърмаяни половин час по-късно, докато вървяха към замъка по пъртините, които бяха проправили на идване. — Разбирате ли какво е намислила? Пак се заяжда с мелезите и само защото майка му на Хагрид е великанка, се опитва да го изкара някакъв тъп трол... не е честно, урокът изобщо не

беше лош... все пак взехме не за раконогоите огнемечи, а за тестролите, за Хагрид те са си много добри.

— Ъмбридж каза, че били опасни — напомни Рон.

— Както обясни и Хагрид, могат да се грижат и сами за себе си — рече нетърпеливо Хърмаяни, — а и учителка като Гръбли-Планк едва ли ще ни ги покаже преди ниво ТРИТОН, но иначе са много интересни, нали? Ето, някои ги виждат, други не! Де да можех да ги видя и аз!

— Наистина ли искаш? — попита я тихо Хари.

Изведнъж тя се ужаси.

— О, Хари... извинявай... разбира се, че не искам... казах голяма глупост!

— Няма нищо, не се притеснявай — побърза да я успокои той.

— Изненадан съм, че ги *видяха* толкова много хора — вметна Рон. — Трима в един курс...

— Тъкмо се чудехме, Уизли — каза злобен глас. Никой не беше чул, че Малфой, Краб и Гойл вървят точно зад тях, снегът заглушаваше всички шумове. — Как мислиш, дали ако някой беше хвърлил топа под носа ти, щеше да виждаш по-добре куофъла?

Тримата с Краб и Гойл прихнаха, подминаха ги и продължиха нататък към замъка, по едно време запяха в хор „Уизли, ти си нашият цар!“ Ушите на Рон почервеняха.

— Не им обръщай внимание, просто не им обръщай внимание — рече напевно Хърмаяни, после извади магическата пръчка и отново измагьоса топъл въздух, за да прокара пъртина в непокътнатия сняг между тях и оранжерииите.

Декември връхлетя с още сняг и цяла лавина домашни за петокурсниците. С приближаването на Коледа задълженията на Рон и Хърмаяни като префекти станаха още по-обременителни. Те имаха задачата да ръководят украсяването на замъка („Върви, че слагай гирлянди, когато Пийвс е докопал другия край и се опитва да те удуши“, оплака се Рон), да наглеждат първокурсниците и второкурсниците, които заради лютия студ стояха през междучасията вътре („Да ги видиш само колко са нахални зайците, в първи курс ние със сигурност не бяхме чак такива“, сподели Рон), и да патрулират по

коридорите на смени с Аргус Филч, който беше заподозрял, че празничното настроение може да избие в повсеместни магьоснически дуели („Вместо мозък има фъшкии“, фучеше Рон). Бяха толкова заети, че Хърмаяни дори бе престанала да плете шапчици за домашните духове и се притесняваше, че изостава с последните три.

— Клетите духчета, които не успях да пусна на свобода, какво ще правят сега, няма достатъчно шапки и са обречени да прекарат Коледа тук!

Сърце не му даде на Хари да й каже, че Доби отмъква всичко, измайсторено от нея, затова той се надвеси още по-ниско над съчинението по история на магията. И бездруго не му се мислеше за Коледа. За пръв път, откакто беше влязъл в „Хогуортс“, му се искаше да прекара празниците далеч от замъка. Беше обиден на училището за доста неща, като се почне от доживотната забрана да играе куидич и се стигне до притесненията дали няма да сложат Хагрид на изпитателен срок. Единственото, което очакваше с нетърпение, бяха сбирките на ВОДА, каквито през ваканцията нямаше да има: почти всички щяха да се разотидат по домовете си. Хърмаяни щеше да ходи с родителите си на ски, нещо, от което Рон страшно се развесели, понеже чуваше за пръв път, че мъглите си прикрепвали на краката тънки дъсчици, с които се спускали от планините. Той самият щеше да си иде в „Хралупата“. Дни наред Хари се терза от завист, докато накрая не попита приятеля си как ще се прибере за Коледа и в отговор той не възкликна: „И ти идваш с мен! Не съм ли ти казал? Още преди няколко седмици мама ми писа да те покана и теб!“

Хърмаяни направи физиономия, но Хари се поободри — наистина беше прекрасно да прекара Коледа в „Хралупата“, макар радостта му да бе леко помрачена от угризения на съвестта, че няма да бъде на празниците със Сириус. Дали щеше да убеди госпожа Уизли да покани и кръстника му? Съмняваше се, че Дъмбълдор ще разреши на Сириус да напуска площад „Гримолд“, но дори и да му позволеше, госпожа Уизли едва ли щеше да повика и него, нали постоянно се караха! От последната си поява в огъня Сириус не се беше свързал нито веднъж с Хари и макар момчето да знаеше, че Ъмбридж непрекъснато слухти и ще бъде неразумно да потърси кръстника си, му докривя при мисълта, че Сириус може и да остане сам в старата къща на майка си и да си прави тъжни фойерверки заедно с Крийчър.

За последната сбирка на ВОДА преди ваканцията отиде по-рано в Нужната стая и си беше много благодарен за това: когато факлите припламнаха, видя, че Доби също се е постарал да сложи коледна украса. Кой друг, ако не домашното духче, би накачил по тавана стотина златни топки, всичките с lika на Хари и с надписа: „ВЕСЕЛА КОЛЕДА, ХАРИ ПОТЪР!“

Хари тъкмо сваляше последните украшения, когато вратата изскърца и в стаята влезе Луна Лъвгуд, както винаги замечтана.

— Здравсти! — поздрави тя отнесено и взе да разглежда остатъците от украсата. — Ама че е хубава, ти ли я сложи?

— Не — отвърна Хари, — домашното духче Доби.

— Имел! — отбеляза замечтана Луна и посочи големия грозд бели плодчета точно над главата на Хари. Той отскочи встрани. — Браво на теб, сети се — каза много сериозно Луна. — В тях често гъмжи от наргъли.

На Хари не му се наложи да пита какви са тия наргъли, защото дойдоха Анджелина, Кейти и Алиша. И трите бяха запъхтени и изглеждаха премръзнали.

— Е, най-после те заменихме — рече глухо Анджелина, която смъкна наметалото си и го хвърли в ъгъла.

— Заменили сте ме ли? — не я разбра той.

— Теб, а също и Фред и Джордж — каза тя припряно. — Намерихме друг търсач!

— Кой? — веднага попита Хари.

— Джини Уизли — отговори Кейти.

Хари се облещи.

— Да, знам — възкликна Анджелина, извади магическата пръчка и разкърши ръка, — но всъщност си я бива. Е, не може, разбира се, да се мери с теб — допълни тя и го изгледа много злобно, — но щом сме лишени от присъствието ти...

Хари едвам се сдържа да не изстене: нима Анджелина си въобразяваше и за миг, че на него не му е сто пъти по-неприятно, задето са го изключили от отбора?

— Ами биячите? — попита, като се постара да не повишава тон.

— Андрю Кърк — отвърна без особен плам Алиша — и Джак Слоупър. И двамата не са блестящи, но в сравнение с другите кретени, дето се явиха...

Появата на Рон, Хърмаяни и Невил сложи край на този потискащ разговор, а след около пет минути помещението бе толкова пълно, че Хари вече не можеше да види укорителните изпепеляващи погледи на Анджелина.

— И така — подхвана той, след като призова към тишина. — Реших тази вечер само да преговорим нещата, които сме правили дотук, защото това е последната ни сбирка преди празниците и няма смисъл да се захващаме преди триседмичната ваканция с нещо ново...

— Няма да правим нищо ново ли? — промърмори Закарайъс Смит със силен шепот, за да го чуе цялата стая. — Ако знаех, изобщо нямаше да идвам.

— Тогава... колко жалко, че Хари не ти е казал — подметна на висок глас Фред.

Някои се изсмяха. Хари забеляза, че Чо се усмихва, и пак усети, че го присвива под лъжичката, сякаш, докато е слизал по стълбище, е пропуснал стъпало.

— Можем да се упражняваме по двойки — каза той. — Ще започнем с препречващата магия, а след десетина минути ще наслагаме възглавниците и пак ще опитаме зашеметяващото заклинание.

Всички се разделиха послушно по двама и както обикновено, Хари се падна с Невил. Помещението пак се огласи от викове: „Импедимента!“ Един или друг замръзваше за около минута, през която партньорът му гледаше безцелно как се справят останалите в стаята, а после разваляше магията и на свой ред застиваше под въздействието ѝ.

Невил бе станал неузнаваемо добър. Три пъти поред обездвижи Хари, след което той го помоли отново да иде при Рон и Хърмаяни, за да се разходи из помещението и да погледа останалите. Когато мина покрай Чо, тя го озари с усмивка и Хари едва устоя на изкушението да я наобиколи още няколко пъти.

След като си припомниха препречващата магия, наслагаха из цялата стая възглавници и се заеха да упражняват отново зашеметяващото заклинание. Мястото не достигаше, не можеха всички да го правят едновременно, затова половината наблюдаваха другите, после се разменяха. Докато ги гледаше, Хари усети как го преизпълва гордост. Вярно, Невил зашемети Падма Патил, а не Дийн, към когото

се целеше, но този път се справи далеч по-добре от обикновено. Всички бележеха огромен напредък.

След един час Хари обяви края на сбирката.

— Бързо напредвате — похвали ги засиял. — Щом се приберем след ваканцията, можем да се заловим с наистина трудни неща... може би дори с магията за покровител.

Всички зашепнаха развълнувани. Стаята започна да се опразва, хората се разотиваха, както обикновено, по двама-трима, на излизане повечето пожелаха на Хари весела Коледа. Той се зае да събира пъргаво с Рон и Хърмаяни възглавниците и да ги реди отстрани. Те двамата си тръгнаха по-рано, а Хари поизостана, защото Чо още беше тук и той се надяваше да му каже и тя „Весела Коледа!“.

— Не, ти върви — рече Чо на приятелката си Мариета и сърцето му подскочи чак до адамовата ябълка.

Спусна се уж да дооправя купчината възглавници. Сега вече беше сигурен, че са сами, и зачака Чо да му каже нещо. Ала вместо това я чу да подсмърча шумно.

Обърна се и я видя да стои в средата на стаята, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Ама...

Не знаеше какво да прави. Чо стоеше и плачеше тихо.

— Какво има? — попита я Хари отмалял.

Момичето поклати глава и избърса с ръкав очите си.

— Извинявай — изхлипа. — Сигурно... сигурно е от това, че учим всички тези неща... просто се запитах дали... дали ако *той* ги е знаел... е щял да остане жив.

Сърцето на Хари тутакси се върна на обичайното място, после хлътна чак до пъпа му. Трябваше да се досети. Чо искаше да си говорят за Седрик.

— Той знаеше тези неща — отвърна потиснат Хари. — Наистина ги умееше добре, иначе изобщо нямаше да стигне до центъра на лабиринта. Но ако Волдемор е решил да убие някого, няма измъкване.

От името на Волдемор Чо хлъцна, ала не трепна и продължи да гледа Хари.

— Но *ти* си се спасил още като съвсем малък — напомни тя едва чуто.

— Да, така е — потвърди уморено Хари и пристъпи към вратата, — но нито аз, нито някой друг знаем защо, така че нямам с какво да се гордея.

— О, не си тръгвай! — проплака пак Чо. — Наистина съжалявам, че се разстроих така... не исках...

Тя пак изхълца. Дори със зачервени подпухнали очи беше много красива, Хари съвсем се отчая. Щеше да бъде доволен и на едно „Весела Коледа!“.

— Знам, че сигурно за теб е ужасно... — поде пак Чо и отново си избърса с ръкав очите, — да ти говоря за Седрик, след като си го видял как умира... Вероятно искаш просто да забравиш.

Хари не отговори: беше точно така, но му се стори коравосърдечно да го изрече на глас.

— Знаеш ли, наистина п-п-преподаваш много добре — усмихна се през сълзи Чо. — Никога досега не съм успявала да зашеметя... нещо.

— Благодаря — промълви неловко Хари.

Гледаха се дълго. На Хари хем ужасно му се искаше да избяга от стаята, хем не можеше да помръдне крака.

— Имел — пророни Чо и посочи тавана над главата му.

— Да — каза Хари. Устата му беше много пресъхнала. — Но сигурно гъмжи от наргъли.

— Какво е това наргъли?

— Нямам представа — призна си той. Чо се бе доближила още малко. Сякаш някой бе направил на мозъка му зашеметяващо заклинание. — Питай Луда. Искам да кажа, Луна.

Чо издаде странен звук, нещо средно между хлип и смях. Сега бе още по-близо до Хари. Той можеше да преброи луничките по носа ѝ.

— Наистина те харесвам, Хари.

Той не бе в състояние да мисли. По тялото му плъзна тръпка, която сковаваше всичко у него — ръцете, краката, мозъка.

Чо вече бе прекалено близо. Хари можеше да види всяка сълза, блещукаща по миглите ѝ...

Половин час по-късно се върна в общата стая и завари Хърмаяни и Рон на най-добрите места край огъня, защото почти всички си бяха

легнали. Хърмаяни пишеше много дълго писмо, вече бе изписала половин свитък пергамент, който висеше от ръба на масата. Рон се беше излегнал на килимчето пред камината и се мъчеше да си довърши домашното по трансфигурация.

— Защо се забави? — полюбопитства той, когато Хари се отпусна тежко на креслото до Хърмаяни.

Приятелят му не отговори. Беше като замаян. Искаше му се и да сподели с Рон и Хърмаяни какво се е случило току-що, и да отнесе тайната със себе си в гроба.

— Добре ли си? — попита го Хърмаяни и го погледна над перото.

Хари само сви умърлушено рамене. И той самият не знаеше.

— Какво има? — настоя Рон и се понадигна на лакът, за да го вижда по-добре. — Какво се е случило?

Хари не знаеше откъде да започне, а и все още не беше сигурен дали да им каже. Тъкмо реши да не споменава нищо, когато Хърмаяни взе нещата в свои ръце.

— Чо ли? — попита съвсем делово. — Да не те е причакала след сбирката?

Вцепенен и изненадан, Хари кимна. Рон се захили, но Хърмаяни го изгледа под вежди и той престана.

— Е... ъъ... какво искаше? — подметна Рон уж нехайно.

— Ами — подхвана дрезгаво Хари, после се прокашля и опита отново: — Тя... ъъ...

— Целувахте ли се? — попита бодро Хърмаяни.

Рон се изправи толкова рязко, че мастилницата му изхвърча чак в другия край на килима. Той обаче не й обърна никакво внимание и изгарян от любопитство, зяпна Хари.

— Е? — настоя и той.

Хари премести поглед от лицето му, върху което освен любопитство се четеше и възторг, към Хърмаяни, която пък се беше свъсила леко, и кимна.

— ОХО!

Рон замахна победоносно с юмрук и прихна гръмогласно, при което няколкото срамежливи второкурсници при прозореца подскочиха. После се затъркаля по килима пред камината и Хари, ще

не ще, се усмихна. Хърмаяни пък го изгледа с дълбоко пренебрежение и пак се зае с писмото.

— Е, как беше? — попита накрая Рон и погледна приятеля си.

Хари се замисли и отвърна откровено:

— Мокро.

Рон издаде звук, който можеше да бъде както от ликуване, така и от отвращение.

— Защото тя плачеше — допълни горчиво Хари.

— О! — подвикна Рон и усмивката му помръкна. — Толкова ли си зле с целуването?

— Не знам — каза Хари, който не се беше замислял за това, и изведнъж се притесни. — Може и да съм зле.

— Разбира се, че не си зле — вметна разсеяно Хърмаяни и продължи да си пише писмото.

— Ти пък откъде си толкова сигурна? — заяде се Рон.

— Сигурна съм, защото напоследък Чо непрекъснато плаче — отговори разсеяно Хърмаяни. — Плаче, докато се храним, плаче по тоалетните, къде ли не.

— Човек би очаквал, че някоя и друга целувчица ще я поободри, а? — ухили се Рон.

— Ти си най-бездушното говедо, което съм имала нещастieto да срещна — оповести важно Хърмаяни и топна в мастилницата върха на перото.

— Това какво означава? — сопна се възмутен той. — Защо трябва да плачеш, докато те целуват?

— Точно така... защо — повтори Хари нетърпеливо.

Хърмаяни ги погледна едва ли не със съжаление.

— Нима не разбирате какво й е сега на Чо? — попита тя.

— Не — отговориха едновременно двамата.

Хърмаяни въздъхна и остави перото.

— Очевидно тъгува много заради смъртта на Седрик. Освен това, предполагам, че се чувства объркана, защото харесваше Седрик, а сега харесва Хари и не може да реши кой й допада повече. Измъчва се и от угризения на съвестта, мисли, че наскърбява паметта на Седрик, като се целува с Хари, безпокои се и какво ще си кажат всички, ако тръгне с него. Вероятно не е наясно и с чувствата си, защото тъкмо той е бил със Седрик, когато е загинал, та всичко е много

объркано и болезнено. А, да, и се страхува да не я изхвърлят от отбора по куйдич на „Рейвънклоу“, понеже не се представя добре в летенето.

Краят на тази реч бе посрещнат с направо вцепенено мълчание, после Рон каза:

— Невъзможно е човек да изпитва всичко това едновременно, ще се пръсне.

— Ако твоите чувства могат да се поберат в чаена лъжичка, това не значи, че и всички останали сме като теб — скастри го злъчно Хърмаяни и пак грабна перото.

— Тя започна първа — заоправдава се Хари. — Аз не бих... дойде при мен... почна да ми плаче... не знаех какво да правя...

— Не се вини, приятелю — успокои го Рон, уплашен от самата мисъл.

— Просто е трябвало да бъдеш мил с нея — отбеляза Хърмаяни и разтревожена вдигна очи. — Не си се държал... грубо, нали?

— А, не — каза Хари и усети как по лицето му плъзва неприятна топлина, — аз... потупах я лекичко по гърба.

Хърмаяни го погледна така, сякаш едва се сдържа да не направи физиономия.

— Е, сигурно е могло да бъде и по-лошо — рече тя. — Ще се видите ли пак?

— Как иначе — отвърна Хари. — Нали идва на сбирките на ВОДА!

— Знаеш за какво ти говоря — укори го припряно момичето.

Хари си замълча. Думите на Хърмаяни му разкриха съвсем нови и плашещи възможности. Той си представи как отива някъде, може би в Хогсмийд, с Чо и двамата остават няколко часа сами. След онова, което се беше случило току-що, тя, разбира се, очакваше Хари да й определи среща... При тази мисъл пак го присви под лъжичката.

— Все едно... — рече Хърмаяни, отново залисана по писмото. — Ще има много подходящи случаи да й определиш среща.

— Ами ако не иска? — възкликна Рон, който наблюдаваше приятеля си с невероятно проникновен поглед.

— Не ставай смешен — каза отнесено Хърмаяни. — Хари я харесва от цяла вечност, нали?

Той не отговори. Да, харесваше от цяла вечност Чо, но представеше ли си как те двамата се усамотяват, тя винаги изглеждаше

сияеща, вместо да ридае неутешимо на рамото му.

— Всъщност на кого го пишеш този роман? — попита Рон Хърмаяни и се опита да прочете мъничко от пергамента, който вече се влачеше по пода.

Хърмаяни го вдигна, за да не се вижда.

— На Виктор.

— На Крум ли?

— Колко още Викторовци познаваш?

Рон не каза нищо, но явно се беше подразнил. Цели дваайсет минути седяха в мълчание: с нетърпеливо сумтене и много задрасквания Рон си довърши съчинението по трансфигурация, Хърмаяни пък упорито запълни пергамента чак до края, след което го нави внимателно и го запечата, а Хари загледа втрещено огъня. Повече от всичко на този свят му се искаше главата на Сириус да се появи и да му даде някакъв съвет за момичетата. Огънят обаче догоря с прашене, после нажежената до бяло жарава се разпадна на пепел и Хари видя, че отново са останали последни в общата стая.

— Е, лека нощ — пожела с широка прозявка Хърмаяни и се отправи към стълбището за спалните помещения на момичетата.

— Какво толкова е намерила в този Крум? — попита Рон, докато двамата с Хари се качваха по стълбите на момчетата.

Хари се позамисли.

— Ами... той е по-голям, нали така... и е световноизвестен състезател по квидич...

— Да, но ако не броим това, си е смръщен особняк — отсъди сърдито Рон.

— Такъв си е наистина — съгласи се Хари, чийто мисли още бяха заети с Чо.

Свалиха мълком мантиите и си облякоха пижамите, Дийн, Шеймъс и Невил вече спяха. Хари остави очилата на нощното шкафче и си легна, но вместо да дръпне балдахина, се загледа в късчето обсипано със звезди небе, което се виждаше през прозореца до леглото на Невил. Ако предната вечер по същото време знаеше, че след дваайсет и четири часа ще се е целувал с Чо Чан...

— Лека нощ — изломоти някъде отдясно Рон.

— Лека нощ — пожела и Хари.

Може би следващия път... ако изобщо имаше следващ път... Чо щеше да се почувства малко по-щастлива. Трябваше да ѝ определи среща, тя сигурно го е очаквала и сега вече му се сърдеше много... или лежеше в кревата и плачеше за Седрик? И Хари не знаеше какво да мисли. Вместо да му изясни нещата, обяснението на Хърмаяни го бе объркало още повече.

„Ето на какво трябва да ни учат тук — помисли си и се обърна на една страна, — какво става в главите на момичетата... при всички положения щеше да ни е по-полезно, отколкото пророкуването...“

Невил изсумтя насън. Някъде в нощта изписука сова.

На Хари му се присъни, че отново е в стаята на ВОДА. Чо го обвиняваше, че я бил излъгал колкото да я примами тук, бил ѝ обещал, ако дойде, да ѝ даде сто и петдесет картички от шоколадови жаби. Хари възрази... Чо се развика: „Да, ама Седрик ми даде ей такава купчина картички, виж!“ И започна да вади някъде от пазвите на мантията цели тестета картички и да ги мята във въздуха. После Чо се превърна в Хърмаяни, която каза: „Обещал си ѝ, Хари... тогава ѝ дай нещо друго... например «Светкавицата».“ И Хари пак възрази и обясни, че не може да даде на Чо „Светкавицата“, понеже Ъмбридж я е взела, а и всичко това не го интересува, защото той е дошъл в стаята на ВОДА, за да сложи няколко коледни украшения с формата на главата на Доби...

Сънят се промени...

Хари усети, че тялото му е гладко, силно и гъвкаво. Плъзгаше се между лъскави метални пръти, по студен тъмен камък... беше се долепил до пода и пълзеше по корем... уж беше тъмно, а той виждаше разни неща наоколо, блеснали в странни мержелеещи се цветове... извърна глава... на пръв поглед коридорът беше безлюден... но не... в края му, на пода, седеше мъж, отпуснал брадичка върху гърдите си, очертанията му мъждукаха в мрака...

Хари изплезе език... усети във въздуха миризмата на мъжа... беше жив, но дремеше... седеше пред врата в дъното на коридора...

На Хари му се прииска неудържимо да ухапе мъжа... но трябваше да овладее подтика... имаше по-важни дела...

Мъжът обаче се размърда... скочи на крака, на пода се свлече сребриста мантия, Хари видя как размазаният му трепкащ силует се надвесва над него, видя как човекът издърпва от колана си магическа

пръчка... нямаше друг избор... надигна се от пода и налетя веднъж, втори, трети път, заби остриите си зъби дълбоко в плътта на мъжа, усети как ребрата му се трошат под тях, как рухва топла кръв...

Мъжът се разкрепя от болка... после утихна... свлече се назад до стената... по пода шуртеше кръв...

Челото на Хари го болеше непоносимо... направо щеше да се пръсне...

— Хари! ХАРИ!

Той отвори очи. Целият бе плувнал в ледена пот, завивките се бяха усукали около него като усмирителна риза, имаше чувството, че са долепили до челото му нажежен до бяло ръжен.

— *Хари!*

Над него се бе надвесил Рон, уплашен до смърт. В долния край на леглото се мяркаха още сенки. Той стисна с все сила главата си, болката го беше заслепила... претърколи се, надвеси се встрани от дюшека и повърна.

— Наистина е болен — каза уплашен глас. — Дали да не повикаме някого?

— Хари! *Хари!*

Той трябваше да каже на Рон, беше страшно важно да му каже... няколко пъти си пое дълбоко въздух, изтласка се и седна на леглото, като си наложи да не повръща, от болката почти го заслепяваше.

— Баща ти — простена и гърдите му се надигнаха. — Баща ти... е бил нападнат...

— Какво? — не разбра Рон.

— Баща ти! Бил е нахапан, зле е, всичко беше в кръв...

— Отивам да повикам някого — рече същият уплашен глас и Хари чу как някой излиза тичешком от спалното помещение.

— Хари, приятелю — поде разколебан Рон, — ти... само си сънувал...

— Не! — викна разгневен той. Беше изключително важно Рон да го разбере. — Не беше сън... Най-малкото не бе обикновен сън... бях там, видях го с очите си... аз го *направих*.

Чуваше, че Шеймъс и Дийн си шепнат нещо, но не им обърна внимание. Болката в челото го бе поотпуснала, въпреки че той още бе потен и се тресеше. Повърна още веднъж, Рон отскочи назад.

— Не си добре, Хари — рече той плахо. — Невил отиде да повика някого на помощ.

— Добре съм! — Задави се Хари, както трепереше неудържимо, и избърса уста с пижамата. — Нищо ми няма, притеснявай се за баща си... трябва на всяка цена да разберем къде е... изгубил е страшно много кръв... аз бях... беше огромна змия.

Опита се да стане от леглото, ала Рон пак го бутна да легне, някъде наблизо Дийн и Шеймъс разговаряха тихо. Хари не знаеше колко време е минало, дали една или десет минути, просто седеше и се тресеше, усещаше как болката в белега малко по малко се притъпява... след това нагоре по стълбището екнаха забързани стъпки и момчето отново чу гласа на Невил.

— Насам, госпожо.

В спалното помещение се втурна професор Макгонъгол — беше по халат на шотландски карета, очилата върху кокалестия ѝ нос се бяха изкривили на една страна.

— Какво ти е, Потър? Къде те боли?

Никога не ѝ се беше радвал толкова, сега имаше нужда до него да е именно човек от Ордена на феникса, а не някой, който ще седне да се вайка и да му предписва безполезни отвари.

— Бащата на Рон — изрече Хари и отново седна в леглото. — Беше нападат от змия, състоянието му е тежко, видях го с очите си.

— Как така си го видял с очите си? — попита професор Макгонъгол и склучи черните си вежди.

— И аз не знам... уж си спях, а после се озовах там...

— Значи си го сънувал?

— Не! — ядоса се Хари: толкова ли не разбираха? — В началото сънувах нещо съвсем различно, нещо глупаво... после този сън прекъсна първия. Беше наистина, не си съчинявам. Господин Уизли беше заспал на пода и върху него се нахвърли гигантска змия, имаше страшно много кръв, той припадна, някой трябва да открие къде е...

Професор Макгонъгол го гледаше през изкривените очила така, сякаш е видяла нещо ужасно.

— Не лъжа и не съм луд! — настояваше Хари. — Казвам ви, видях го с очите си!

— Вярвам ти, Потър — отсече професор Макгонъгол. — Сложи си халата... ще идем при директора.

[1] Химера — митично огненишащо чудовище с три глави, с тяло отпред на лъв, в средата на коза, а накрая с опашка на змей. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА В БОЛНИЦАТА „СВЕТИ МЪНГО“

На Хари му олекна, че професор Макгонъгол го взима на сериозно, и без да се колебае нито миг, скочи от леглото, надяна халата и си сложи очилата.

— И ти трябва да дойдеш, Уизли — подкани професор Макгонъгол.

Тръгнаха след нея, подминаха притихналите Невил, Дийн и Шеймъс, слязоха по витата стълба в общата стая, после през дупката зад портрета се озоваха в окъпания в лунна светлина коридор на Дебелата дама. Хари имаше чувството, че паниката вътре в него всеки момент ще се излее навън, идеше му да хукне, да извика с цяло гърло Дъмбълдор — кръвта на господин Уизли изтичаше, а те си вървяха най-спокойно, ами ако в тези остри зъби (Хари се мъчеше да не мисли за тях като за „моите зъби“) е имало отрова? Минаха покрай Госпожа Норис, която извърна към тях очи като фарове с дежурното си съскане, а професор Макгонъгол й каза „пъс!“. Госпожа Норис се шмугна в мрака и след няколко минути те вече бяха при каменното грозилище, което стоеше на стража пред входа за кабинета на Дъмбълдор.

— Летящи лимонадени пчелички — рече професор Макгонъгол.

Грозилището оживя и отскочи встрани, стената отзад се разцепи на две и се показва каменно стълбище като виещ се ескалатор, който не спираше да върви. Тримата се качиха на движещите се стъпала, стената зад тях се затвори глухо и те се понесоха нагоре на стегната спирала, докато не се озоваха пред лъскава дъбова врата с месингово чукало във вид на грифон.

Макар отдавна да минаваше полунощ, отвътре се чуваха съвсем отчетливо гласове. Дъмбълдор сякаш бе поканил най-малко десетина гости.

Професор Макгонъгол почука три пъти с грифоновото чукало и гласовете заглъхнаха, сякаш някой ги беше изключил. Вратата се

отвори самичка и професор Макгонъгол влезе вътре, следвана от Хари и Рон.

Стаята тънеше в полумрак, причудливите сребърни уреди по масите бяха притихнали и застинали, за разлика от друг път нито жужаха, нито изпускаха клъбца дим, а предишните директори по портретите върху стените похъркваха между рамките. Върху пръчката точно зад вратата имаше голяма колкото лебед птица с прекрасно червено-златисто оперение, която дремеше с главица, пъхната под крилото.

— А, вие ли сте, професор Макгонъгол... и... о!

Дъмбълдор, който седеше на стола с висока облегалка зад писалището, се наведе към езерцето светлина, която свещите хвърляха над книжата пред него. Върху снежнобяла нощница беше облякъл прелестно извезан халат в пурпурно и златно, но изглеждаше съвсем буден и бе вперил пронизващите си ведросини очи в професор Макгонъгол.

— Професор Дъмбълдор, Потър е... сънувал е кошмар — подхвана тя. — Твърди, че...

— Не беше кошмар — побърза да възрази Хари.

Професор Макгонъгол се извърна и го изгледа леко свъсена.

— Добре тогава, Потър, сам кажи на директора за какво става въпрос.

— Ами... аз спях... — поде Хари и въпреки ужаса и отчаяното желание да накара Дъмбълдор да го разбере, се подразни леко, че директорът гледа не него, а сключените си пръсти. — Но това не беше обикновен сън... случи се наистина... видях как става... — Той си пое дълбоко въздух. — Бащата на Рон... господин Уизли... беше нападнат от гигантска змия.

След като изрече думите, те прокънтяха във въздуха някак нелепо, дори смехотворно. Настана мълчание, Дъмбълдор се облегна на стола и се вгледа умислено в тавана. Пребледнял и стъписан, Рон премести очи от Хари към директора.

— Как го видя? — попита тихо Дъмбълдор, пак без да поглежда Хари.

— Ами... не знам — смотолевисти доста едно момчето. Толкова ли беше важно? — Сигурно вътре в главата си...

— Не ме разбра — прекъсна го все така спокойно Дъмбълдор. — Попитах те... помниш ли... тъъ... къде точно се намираше, докато наблюдаваше нападението? До жертвата ли стоеше, или виждаше всичко някъде отгоре?

Въпросът бе толкова странен, че Хари се облещи срещу Дъмбълдор: той сякаш знаеше...

— Аз бях змията — отговори. — Видях всичко през нейните очи.

Известно време всички мълчаха, после Дъмбълдор погледна Рон, който още беше блед като пресечено мляко, и попита с друг, по-остър тон:

— Артър тежко ли е пострадал?

— Да — наблегна Хари.

Нима всички бяха толкова несхватливи, не разбираха ли колко много кръв губиш, ако такива дълги змийски зъби се впият в плътта ти? И защо Дъмбълдор така и не благоволяваше да го погледне?

Директорът обаче се изправи тъй бързо, че Хари подскочи, и изведнъж заговори на един от старите портрети, окачен досами тавана:

— Евърард! — подвикна той рязко. — И ти, Дилис!

Блед като болник вълшебник с къс черен перчем и възрастна магьосница с дълги сребърни букли в рамката до него, и двамата потънали сякаш в най-дълбок сън, веднага отвориха очи.

— Слушахте ли? — попита Дъмбълдор.

Вълшебникът кимна, а магьосницата рече:

— Естествено.

— Мъжът е с червена коса и с очила — обясни Дъмбълдор. — Ти, Евърард, вдигни тревога, постарай се да го намери който трябва...

Двамата кимнаха, плъзнаха се встрани и излязоха от рамките, но вместо (както обикновено ставаше в „Хогуортс“) да се покажат в някоя от съседните картини, така и не се появиха отново. Сега в едната рамка нямаше нищо освен тъмна завеса за фон, а в другата — красиво кожено кресло. На Хари му направи впечатление, че доста от другите директори по стените, макар и да похъркваха изключително убедително, му хвърляха изпод клепачите по някой поглед, и той изведнъж се досети кой е говорел, когато почукаха.

— Евърард и Дилис са сред най-изтъкнатите директори на „Хогуортс“ — отбеляза Дъмбълдор и заобиколи Хари, Рон и професор Макгонъгол, за да отиде до прекрасната птица, заспала на пръчката

при вратата. — Славата им е такава, че портрети на двамата висят и в други важни магьоснически учреждения. Тъй като разполагат със свободата да се придвижват от портрет на портрет, могат да ни кажат какво се случва на различни места...

— Но господин Уизли може да е навсякъде! — възкликна Хари.

— Заповядайте, седнете и тримата — покани ги Дъмбълдор, сякаш Хари не е казал нищо, — възможно е Евърард и Дилис да се позабавят няколко минути. Професор Макгонъгол, осигурете, ако обичате, още столове.

Тя извади от джоба на халата магическата пръчка и замахна с нея: изневиделица се появиха три стола, но най-обикновени, дървени, а не като удобните тапицирани кресла, които Дъмбълдор бе измагьосал на заседанието в министерството. Хари седна и загледа през рамо директора. Той погали с пръст перата по златната главица на Фоукс. Фениксът се събуди веднага. Проточи високо красивата си глава и впери в Дъмбълдор лъскави черни очи.

— Трябва ни предупреждение — рече едва чуто мъжът на птицата.

Лумна огън и фениксът изчезна.

Дъмбълдор се надвеси над един от крехките сребърни уреди, чието предназначение Хари не знаеше, занесе го на писалището си, пак седна с лице към тях и го удари лекичко с върха на магическата пръчка.

Уредът тутакси грейна и оживя, като издаваше ритмичен звънтеж. От мъничката сребърна тръба в горния край заизлизаха кълбца бледозелен дим. Дъмбълдор се взря отблизо в дима и сбърчи чело. След миг-два кълбата се превърнаха в цели валма гъст пушек, който се издигна във въздуха... От горния му край се проточи змийска глава, която разтвори широко паст. Хари се запита дали уредът потвърждава разказа му: загледа напрегнато директора, за да види дали е прав, ала Дъмбълдор така и не вдигна очи.

— Естествено, естествено — прошепна той явно на себе си, все така втрепен в стълба пушек. Не личеше да е изненадан. — Но по същност разделени?

Хари не проумяваше смисъла на този въпрос. Затова пък змията от пушек мигом се раздели на две змии, които започнаха да се гънат и извиват в тъмния въздух. С мрачно задоволство Дъмбълдор чукна още

веднъж уреда с пръчката си, той зазвъня по-бавно и заглъхна, а змиите от дим изтъняха, превърнаха се в безформена мъглица и изчезнаха.

Дъмбълдор върна уреда на масичката с вретенообразни крака. Хари видя, че доста от някогашните директори по портретите го следят с очи, ала щом забелязаха, че момчето ги наблюдава, веднага се престориха на заспали. На Хари му се искаше да попита за какво служи странният сребърен уред, но тъкмо да го стори, когато високо от стената вдясно се разнесе вик и в портрета отново изникна, леко запъхтян, магьосникът на име Евърард.

— Дъмбълдор!

— Какво научи? — попита веднага директорът.

— Повиках-повиках и накрая дотича един — обясни магьосникът, като бършеше чело със завесата зад гърба си, — рекох му, че съм чул долу някакъв шум, колебаеха се дали да ми вярват, или не, но слязоха да проверят... нали знаеш, долу няма портрети, откъдето да гледам. И така, след няколко минути го качиха. Не изглежда никак добре, целият е в кръв, след като си тръгнаха, притичах в портрета на Елфрида Краг, та да го огледам хубаво...

— Добре — каза Дъмбълдор, а Рон потрепери. — Значи Дилис сигурно е видяла, когато са го докарали.

След малко в своята картина се върна и магьосницата със сребристите букли. Отпусна се тежко в креслото, като покашляше, и съобщи:

— Да, Дъмбълдор, отнесоха го в „Свети Мънго“... минаха покрай портрета ми... изглежда зле...

— Благодаря — каза Дъмбълдор. Извърна се към професор Макгонъгол. — Идете, Минерва, да събудите другите деца на Уизли.

— Ей сега...

Тя стана и забърза към вратата. Хари стрелна с крайчеца на окоото Рон, който изглеждаше ужасен.

— Дъмбълдор... а Моли? — попита професор Макгонъгол, след като поспря при вратата.

— Това ще го възложи на Фоукс, но после, сега той бди да не дойде някой — отвърна директорът. — Всъщност тя може би вече е научила... онзи неин възхитителен часовник...

Хари знаеше, че Дъмбълдор говори за часовника, който показва не времето, а местоположението и състоянието на всеки от

семейството. Помисли си със свито сърце, че точно в този момент стрелката на господин Уизли сигурно сочи „смъртна опасност“. Ала бе много късно. Госпожа Уизли вероятно спеше и не гледаше часовника. Хари се смрази при спомена как богърът на госпожа Уизли се е преобразил в безжизненото тяло на мъжа ѝ с окървавено лице и отхвъркнали на една страна очила... но господин Уизли нямаше да умре... не можеше да умре...

Дъмбълдор взе да рови в шкафа зад Хари и Рон. Извади оттам опушен стар чайник и го сложи внимателно върху писалището. Вдигна магическата пръчка и промълви:

— *Портус!*

Чайникът потрепери, засия със странна синкава светлина и пак застина, все тъй черен и тежък.

Дъмбълдор отиде при друг портрет, на който бе изобразен лукав на вид магьосник със заострена брада, облечен в цветовете на „Слидерин“, зелено и сребърно, и явно заспал толкова дълбоко, че не чу гласа на директора, когато той се опита да го събуди.

— *Финиъс! Финиъс!*

Обитателите на портретите, накачени из помещението, вече не се преструваха на заспали: наместваха се между рамките, за да виждат по-добре какво става. Когато лукавият магьосник продължи да се прави на заспал, някои също взеха да го викат по име:

— *Финиъс! Финиъс! ФИНИЪС!*

Той не можеше да се преструва повече, трепна, уж едва сега се е събудил, и ококори очи.

— Вика ли ме някой?

— Налага се пак да посетиш другия си портрет, Финиъс — обясни Дъмбълдор. — Имам да пращам ново съобщение.

— Да посетя другия си портрет ли? — повтори с пронизителен глас Финиъс и уж се прозина (като междувременно огледа помещението и прикова очи в Хари). — А, не, Дъмбълдор, днес съм прекалено уморен.

Гласът му се стори познат на Хари, къде ли го беше чувал? Ала още преди да се е замислил, портретите по стените наоколо ревноха възмутено:

— Неподчинение, драги ми господине! — кресна шишлав магьосник с червендалест нос и размаха юмруци. — Отказваш да

изпълниш дълга си!

— Честта ни задължава да служим вярно на сегашния директор на „Хогвортс“ — изписка съсухрен старец. Хари се досети, че това е Армандо Дипит, предшественикът на Дъмбълдор. — Как не те е срам, Финиъс!

— Да го убедя ли, Дъмбълдор? — подвижна магьосница с очи като свредели и вдигна магическа пръчка, която бе необичайно дебела и приличаше на брезова пръчка.

— *Добре*, де! — надвика ги магьосникът на име Финиъс, като гледаше стресната пръчката, — макар че нищо чудно той вече да е унищожил портрета ми, както си разчисти сметките с почти всички от рода...

— Сириус знае, че не бива да маха твоя портрет — отбеляза Дъмбълдор и Хари веднага се сети къде е чувал гласа на Финиъс: от привидно празната рамка в стаята на площад „Гримолд“. — Ще му предадеш, че Артър Уизли е бил тежко ранен и че жена му, децата и Хари Потър всеки момент ще пристигнат в къщата: Разбра ли?

— Артър Уизли е ранен, жена му, децата и Хари Потър ще отидат в къщата — издекламира отегчено Финиъс. — Да, да... добре.

Плъзна се към рамката на портрета и изчезна от поглед точно когато вратата на кабинета се отвори отново. Професор Макгонъгол въведе вътре Фред, Джордж и Джини, и тримата — рошави и стъписани, още по пижами.

— Хари... какво става? — попита уплашено Джини. — Професор Макгонъгол ни каза, че си видял как раняват татко.

— Баща ви е пострадал, докато е изпълнявал поръчение на Ордена на феникса — обясни Дъмбълдор още преди Хари да е отворил уста. — Откаран е в болницата за магьоснически заболявания и травми „Свети Мънго“. Пращам ви обратно у Сириус, откъдето е много по-удобно да отидете в болницата, отколкото от „Хралупата“. Там ще се видите с майка си.

— Как ще се придвижим? — попита потресен Фред, — С летежна пудра ли?

— Не — отговори Дъмбълдор. — Точно сега летежната пудра не е безопасна, пудролиниите са под наблюдение. Ще използвате летекод. — Той посочи вехтия чайник, който си стоеше кротко върху

писалището. — Чакаме само да се върне Финиъс Нигелус... Искам да се уверя, че хоризонтът е чист, преди да ви пратя...

Точно в средата на кабинета лумна пламък и се превърна в едно-единствено златно перо, което се понесе плавно към пода.

— Предупреждението на Фоукс — обясни Дъмбълдор и хвана перото още докато падаше. — Професор Ъмбридж явно знае, че не сте си по леглата... Минерва, идете да ѝ отклоните вниманието... измислете нещо...

Професор Макгонъгол се понесе навън във вихрушка от шотландски карета.

— Каза, че щял да се радва много — оповести отегчен глас зад Дъмбълдор: беше се върнал магьосникът на име Финиъс, който отново бе застанал пред знамето на „Слидерин“ в портрета. — Праправнукът ми открай време проявява странен вкус, когато си кани гости.

— Елате насам — подкани Дъмбълдор Хари и децата на семейство Уизли. — И по-бързо, докато не е дошъл някой.

Хари и останалите се струпяха около писалището на директора.

— Всички ли сте се придвижвали с летекод? — попита той и те кимнаха, а после всеки се пресегна да пипне на едно или друго място почернелия чайник. — Добре тогава. Ще броя до три... Едно... две...

Стана за стотна от секундата: в мига преди Дъмбълдор да изрече „три“, Хари погледна нагоре към него... бяха много близо един от друг... той също премести ведросините си очи от летекода към момчето.

Белегът на Хари изневиделица пламна, нажежен до бяло, сякаш старата рана отново се бе разтворила, и у него се надигна омраза, нежелана, нетърсена, ала ужасяващо силна, толкова мощна, че в този миг той не искаше нищо друго, освен да се нахвърли... да ухапе, да забие дълги зъби в мъжа пред себе си...

— ... *три!*

Хари почувства как нещо зад пъпа го дърпа като кука, подът под нозете му изчезна, ръката му се лепна за чайника, той се блъскаше в останалите, когато чайникът ги теглеше неудържимо нагоре и те се понесоха шеметно във въртележка от цветове и силен порив на вятър... накрая краката му отново удариха земята толкова внезапно, че коленете му се подкосиха, чайникът издрънча и падна на земята и някъде съвсем наблизко един глас каза:

— Пак се мъкнат малките изменници на рода. Дали е вярно, че баща им издъхва?

— ВЪН! — ревна втори глас.

Хари се изправи на крака и се огледа: бяха пристигнали в мрачната кухня в подземието на площад „Гримолд“ номер дванайсет. Светлинка се процеждаше само от огъня и от почти стопената свещ, озаряваща остатъците от самотна вечеря. Крийчър тъкмо се изнизваше през вратата в коридора. Обърна се, изглежда ги злобно и си попридърпа препасаната кърпа, а Сириус се спусна разтревожен към тях. Небръснат, той още бе с дрехи в този нощен час и подобно на Мъндънгус, лъхаше на алкохол.

— Какво става? — попита и се пресегна да помогне на Джини да стане. — Финиъс Нигелус твърди, че Артър бил тежко ранен...

— Питай Хари — рече Фред.

— Да, и аз искам да чуя какво точно се е случило — обади се и Джордж.

Близнаците и Джини го зяпнаха. Стъпките на Крийчър по стълбището отвън спряха.

— Ами... — подхвана Хари, беше му дори по-трудно да каже на тях, отколкото на Макгонъгол и Дъмбълдор. — Получих нещо като... видение...

И им обясни какво е видял, макар и да промени разказа, та излезе, че е гледал нападението на змията от страни, а не през нейните очи. Рон, който още беше много блед, го стрелна с поглед, но не каза нищо. След като Хари приключи, Фред, Джордж и Джини продължиха да го наблюдават втренчено. И той не беше сигурен дали не си въобразява, но сякаш долови в погледите им нещо като укор. Добре че не им беше споменал как всъщност е бил вътре в змията, щом го виняха дори само заради това, че е видял нападението.

— Мама тук ли е? — обърна се Фред към Сириус.

— Сигурно още не знае за случилото се — отвърна той. — Важното беше да ви измъкнем, докато не се е намесила Ъмбридж. Дъмбълдор вероятно ще съобщи на Моли всеки момент.

— Трябва да отидем в „Свети Мънго“! — настоя Джини. Погледна един по един братята си, които, естествено, още бяха по пижами. — Ще ни послужиш ли, Сириус, с мантии невидимки?

— Чакай малко, не може да хукнете към „Свети Мънго“! — спря я той.

— Как така да не можем! Щом искаме, ще отидем — заинати се Фред. — Той ни е баща!

— А как ще обясните, че знаете за нападението срещу Артър още преди от болницата да са съобщили на жена му?

— Какво значение има? — подвижна разгорещен Джордж.

— Има, защото не искаме да привличаме вниманието към това, че Хари получава видения за неща, случващи се на стотици километри от него! — ядоса се и Сириус. — Имате ли представа как министерството ще изтълкува тази информация?

Фред и Джордж излъчваха пълно пренебрежение към това как министерството ще тълкува каквото и да било. Пепелявоблед, Рон все още мълчеше. Джини рече:

— Може да ни е казал някой друг... не е задължително да сме научили от Хари.

— Кой например? — попита нетърпеливо Сириус. — Вижте какво, баща ви е пострадал, докато е бил на дежурство, възложено му от Ордена, и обстоятелствата са си достатъчно подозрителни и без децата му да разкриват, че са научили броени минути след като се е случило. Можете да навредите сериозно на Ордена...

— Пет пари не даваме за тъпия Орден! — кресна Фред.

— Баща ни умира, ето за какво става въпрос! — извика и Джордж.

— Баща ви знаеше с какво се захваща и няма да ви е благодарен, ако провалите Ордена! — подметна не по-малко разгневен Сириус. — Такова е положението... точно заради това не сте в Ордена... вие не разбирате... все пак има неща, за които си заслужава да умреш!

— Лесно ти е на теб, седиш си тук — ревна Фред. — Не забелязвам да си заложил главата си.

Изчезна и малкото руменина, останала по лицето на Сириус. Явно му идеше да удари Фред, но когато заговори, гласът му бе преднамерено спокоен.

— Съзнавам, че ви е тежко, но всички трябва да се държим така, сякаш още не знаем нищо. Не бива да мърдаме оттук... най-малкото, докато не получим вест от майка ви, разбрахте ли?

Фред и Джордж още бяха войнствено настроени. Джини обаче отиде при най-близкия стол и се свлече тежко. Хари погледна Рон, който направи странно движение, сякаш едновременно кима и свива рамене, и те двамата също седнаха. Известно време близнаците продължиха да гледат наежено Сириус, но после се настаниха от двете страни на Джини.

— Така вече е по-добре — отбеляза насърчително Сириус, — знаете ли какво... хайде всички да пийнем, докато чакаме. *Акцио бирен шейк!*

При тези думи вдигна магическата пръчка и към тях от килера политнаха шест бутилки, които се плъзнаха по масата, разбутаха във всички посоки остатъците от вечерята на Сириус и спряха точно пред всеки от шестимата. Всички отпиха, известно време не се чуваше друго освен пукането на огъня и тихото потропване на бутилките по масата.

Хари пиеше колкото да има какво да прави с ръцете си. Гадеше му се от надигналото се изпепеляващо чувство за вина. Ако не беше той, сега изобщо нямаше да са тук, а щяха да си спят по леглата. Не го утешаваше и мисълта, че ако не е вдигнал тревога, е нямало да намерят господин Уизли — нали именно той го беше нападнал, нямаше как да избяга от това.

„Не ставай за смях, ти нямаш змийски зъби — повтаряше си Хари в опит да се поуспокои, въпреки че ръката му върху бутилката бирен шейк трепереше, — ти си лежеше в кревата, не си нападал никого... Но в такъв случай какво стана в кабинета на Дъмбълдор? — запита се той. — Защо усетих такова желание да нападна и него...?“

Остави бутилката малко по-рязко, отколкото искаше, и шейкът се разплиска по масата. Никой и не забеляза. Сетне наскреде въздуха лумна пламък, освети мръсните чинии пред тях и точно когато всички изпицяха от уплаха, на масата с тъп звук падна свитък пергамент, а заедно с него и едно-единствено златно перо от опашка на феникс.

— Фоукс! — рече веднага Сириус и грабна пергамента. — Почеркът не е на Дъмбълдор... сигурно е от майка ви... ето...

Той пхна писмото в ръката на Джордж, който го отвори с рязко движение и зачете:

— „Баща ви още е жив. Отивам в «Свети Мънго». Не мърдайте оттам. При първа възможност ще ви пратя вест. Мама.“ — Джордж

огледа масата. — Още е жив — повлече той. — Звучи, сякаш...

Не беше нужно да довършва изречението. И на Хари му беше прозвучало така, сякаш господин Уизли се мята между живота и смъртта. Рон, който все така беше невероятно блед, погледна писмото на майка си отзад, като че очакваше то да му нашепне няколко утешителни думи. Фред издърпа пергамента от ръцете на Джордж и го прочете наум, после вдигна очи към Хари, който пак усети, че ръката му върху бутилката бирен шейк трепери, и я стисна по-силно.

Не помнеше да е изживявал по-тягостна нощ. По едно време Сириус предложи, макар и не особено убедено, да си легнат, ала всички от семейство Уизли го изгледаха с възмущение и друг отговор не бе необходим. Седяха около масата, почти без да продумват, гледаха как фитилът на свещта хлътва все по-надълбоко във втечнения восък, от време на време надигаха бутилките към устните си, говореха само за да проверят колко е часът, да се запитат на глас какво ли става и да се уверят взаимно, че ако има лоши новини, ще разберат веднага — госпожа Уизли отдавна трябва да беше отишла в „Свети Мънго“.

Фред задряма с глава, клюмнала към рамото му. Джини се бе свила като котка на стола, но очите ѝ бяха отворени и Хари виждаше в тях отражението на огъня. Рон се беше хванал за главата, но не се разбираше дали е буден, или спи. От време на време Хари и Сириус се споглеждаха като натрапници в семейната мъка, които чакаха... чакаха...

Когато часовникът на Рон показваше пет и десет призори, вратата на кухнята се отвори рязко и вътре влезе госпожа Уизли. Беше изключително бледа, но се усмихна едва-едва, когато всички се извърнаха към нея, а Фред, Рон и Хари се надигнаха от столовете.

— Ще се оправи — съобщи тя с глух от умората глас. — Спи. По-късно ще идем да го видим. Сега при него е Бил, днес сутринта няма да ходи на работа.

Захлупил лице върху дланите си, Фред се свлече на стола. Джордж и Джини станаха, отидоха бързо при майка си и я прегърнаха. Рон се усмихна през сълзи и изпи на един дъх каквото беше останало от бирения шейк.

— Закуска! — провикна се радостен Сириус и скочи на крака. — Къде ли се е запилял проклетият домашен дух? Крийчър! КРИЙЧЪР!

Ала Крийчър не се отзова.

— О, няма значение — смотолеви Сириус и преброи хората пред себе си. — И така, закуска за... я да видим сега... за седем души... яйца с бекон, чай и препечени филийки...

Хари забърза към печката, за да помогне. Не искаше да се натрапва на семейство Уизли и да им помрачава щастието, а и се страхуваше от мига, когато госпожа Уизли ще го помоли да разкаже отново видението си. Но тъкмо бе извадил от долапа чинии, когато тя ги издърпа от ръцете му и го притисна в обятията си.

— Направо не знам какво щеше да стане, ако не беше ти, Хари — рече сподавено. — Сигурно щяха да открият Артър след доста часове, когато е щяло да бъде твърде късно, но благодарение на теб той е жив и Дъмбълдор успя да измисли правдоподобна история, с която да го прикрие и да обясни защо Артър е бил на онова място, нямаш представа какви неприятности можеше да си има Артър, виж го клетия Стърджис...

Хари не можеше да понесе такава благодарност, но за щастие след няколко мига госпожа Уизли го пусна и се обърна към Сириус, за да му благодари, че цяла нощ се е грижил за децата й. Сириус отвърна, че се радва много, задето е могъл да помогне, и се надява всички да останат при него, докато не изпишат господин Уизли от болницата.

— О, Сириус, толкова съм ти признателна... смятат да го позадържат там и наистина ще бъде чудесно, ако сме по-близичко... това, разбира се, означава, че ще караме тук и Коледа.

— Тъкмо ще бъде по-весело! — възкликна искрено Сириус, а госпожа Уизли го озари с усмивка, препаса престилката и се спусна да помага за закуската.

— Сириус! — прошепна Хари, вече не издържаше. — Мога ли да ти кажа набързо нещо? Тъъ... сега...

Тръгна към тъмния килер и Сириус го последва. Без излишни встъпления Хари му разказа най-подробно видението, което е получил, но този път не премълча, че именно той е бил змията, нападнала господин Уизли.

Когато спря да си поеме дъх, Сириус попита:

— Каза ли на Дъмбълдор?

— Да — потвърди нетърпеливо Хари, — той обаче не ми обясни какво означава. Всъщност вече не ми обяснява нищо.

— Сигурен съм, че е щял да те предупреди, ако имаше нещо тревожно — увери го твърдо кръстникът му.

— Но това не е всичко — допълни почти шепнешком Хари. — Сириус... струва ми се, че полудявам. Докато бях в кабинета на Дъмбълдор, малко преди да дойдем с летекода... за миг-два имах усещането, че съм змия, *чувствах се като змия*... белегът ме болеше ужасно, докато гледах Дъмбълдор... Сириус, искаше ми се да го нападна.

Виждаше само тясна ивица от лицето на кръстника си, останалото тънеше в мрак.

— Последница от видението, няма страшно — взе да го успокоява той. — Още си мислел за съня или каквото там е било...

— Не, не беше това — поклати глава Хари, — имах чувството, че нещо вътре в мен се надига, все едно в мен беше влязла змия.

— Имаш нужда от сън — отсъди кръстникът му. — Ще закусиш, после ще се качиш да си легнеш, а след обяда можеш да отидеш с другите при Артър. Още си в шок, Хари, виниш се за нещо, на което само си бил свидетел, и *добре че* е станало така, защото ако не беше ти, Артър можеше и да умре. Стига си се притеснявал.

Потупа го по рамото и излезе от килера, оставяйки го сам в тъмното.

Всички освен Хари прекараха сутринта в сън. Той се качи в стаята, която през последните няколко седмици от лятото бяха делили с Рон. Самият Рон се пхна в леглото и след броени минути се унесе, ала Хари продължи да седи с дрехите, свит до студените метални пръчки на горната табла: нарочно искаше да му е неудобно, за да не задреме, ужасен, че насън пак ще се превърне в оная змия и щом отвори очи, ще види, че е нападнал Рон или е пропъзлял в друга стая и се е нахвърлил върху някого от останалите...

Когато Рон се събуди, Хари се престори, че и той е поспал и се е поосвежил. Докато обядваха, от „Хогуортс“ пристигнаха и куфарите им, така че за посещението в „Свети Мънго“ можеха да се облекат като мъгли. Другите бяха безкрайно щастливи и не спираха да бърбят, докато смъкваха мантиите и надяваха джинсите и фланелите. Дойдоха Тонкс и Лудоокия, които щяха да ги преведат през Лондон, и бяха

посрещнати с радостни възгласи. Всички прихнаха при вида на бомбето, което Лудоокия бе килнал на една страна да скрие магическото си око, и го увериха, че, така или иначе, в метрото ще привлече повече внимание, отколкото Тонкс, чиято коса отново бе къса и яркорозова.

Тонкс прояви голямо желание да чуе за видението, което Хари бе получил за нападението над господин Уизли, но той не изгаряше от желание да го обсъжда.

— В рода ти няма *ясновидци*, нали? — попита тя, измъчвана от любопитство, докато седяха един до друг във влака, който се носеше с потракване към сърцето на града.

— Няма — отвърна Хари и като си спомни за професор Трелони, се позасегна.

— Няма, значи — повтори умишлена Тонкс. — Всъщност това не е и предсказание, нали? Ти не виждаш бъдещето, ти виждаш настоящето... странно! Но и полезно...

Хари не каза нищо. Добре че слязоха на следващата спирка, една станция в самия център на Лондон, и в блъсканицата той пусна Фред и Джордж да застанат между него и Тонкс, която ги поведе. Всички я последваха на ескалатора, Муди затрополи най-отзад с ниско нахлупено бомбе и със съсухрена ръка, пъхната между копчетата на балтона и стиснала магическата пръчка. На Хари му се стори, че окото под шапката се е впило право в него. Понеже не искаше да му задават въпроси за съня, той попита Лудоокия къде е скрита болница „Свети Мънго“.

— Съвсем наблизко — изсумтя Муди, когато излязоха в студения зимен въздух на широка улица с магазини от двете страни и поток от хора, тръгнали да пазаруват за Коледа.

Той изтика Хари малко напред и закуцука точно зад него, а момчето знаеше, че под килнатото бомбе окото се върти във всички посоки.

— Не беше лесно да се намери удобно място за болницата. На „Диагон-али“ нямаше помещения, които да са достатъчно просторни, а не вървеше да я направим като министерството под земята, не е здравословно. Накрая успяха да уредят една сграда наблизко. Натеза доводът, че болните магьосници ще идват и ще си отиват незабелязано в навалищата.

Той сграбчи Хари за рамото, за да не ги раздели групата пазаруващи, решили на всяка цена да се доберат до близкия магазин за електроуреди.

— Пристигнахме! — оповести след миг Муди.

Бяха застанали пред голям старовремски универсален магазин, иззидан от червени тухли, с името „Пърдж и Даус“ ООД. Изглеждаше порутен и занемарен, по витрините нямаше друго освен няколко очукани манекена с разкривени перуки, които бяха наслагани как да е и по тях бяха изложени дрехи, излезли от мода най-малко преди десет години. По пращните врати имаше огромни табели: „Ремонт“. Хари чу как някаква дебелана, понесла цяла камара пазарски пликове, се оплаква пътем на приятелката си:

— Тук вечно е затворено...

— Хайде — подкани Тонкс и ги поведе към витрина, на която имаше само един изключително грозен манекен с отлепени фалшиви мигли и зелена найлонова престилка. — Всички готови ли са?

Те кимнаха и се струпаха около нея. Муди пак потупа Хари по гърба, за да мине напред, а Тонкс се наведе на педя от витрината и се взря в грозотията със зелената престилка: от дъха ѝ стъклото се замъгли.

— Здравсти — поздрави тя, — идваме на свиждане на Артър Уизли.

На Хари му се видя нелепо, че Тонкс очаква манекенът да чуе през стъклото шепота ѝ, още повече че зад тях тътнеха автобуси и улицата бе пълна с шумни купувачи. После си спомни, че манекените всъщност изобщо не чуват. След миг обаче зяпна от учудване: манекенът все пак кимна едва доловимо и повика с изкуствения си пръст Тонкс, която сграбчи за лактите Джини и госпожа Уизли, прекрачи направо през стъклото и се скри.

След тях влязоха Фред, Джордж и Рон. Хари се извърна към навалищата отзад — никой не си и правеше труда да хвърли поне един поглед към грозните витрини на „Пърдж и Даус ООД“, никой и не забеляза, че шестима души са изчезнали направо пред очите им.

— Ела — изръмжа Муди и за пореден път побутна по гърба Хари, после двамата минаха заедно през нещо като пласт прохладна вода, но излязоха от другата страна съвсем сухи и топли.

Нямаше и следа от грозотията с престилката и витрината, където тя стоеше. Намираха се в нещо като оживена регистратура, по редовете разнебитени дървени столове седяха магьосници и вещици — някои си изглеждаха съвсем нормално и разлистваха стари броеве на „Седмичник на магьосницата“, други обаче бяха обезобразени от страховити уродства, например от слонски хоботи или допълнителни ръце, щръкнали направо от гърдите им. В помещението бе шумно почти колкото на улицата отвън, тъй като доста от пациентите издаваха твърде странни звуци: магьосницата с потно лице в средата на първия ред, която си вееше с брой на „Пророчески вести“, свистеше пронизително и бълваше пара, мърлявият вълшебник в ъгъла пък звънтеше при всяко движение като камбана, а главата му се тресеше толкова ужасно, че за да я удържи, той се хващаше за ушите.

Покрай редовете сновяха магьосници и вещици в отровнозелени престилки, които задаваха въпроси и си записваха нещо в тефтери като на Ъмбридж. Хари забеляза емблемата, избродирана върху гърдите им: кост и магическа пръчка, които бяха кръстосани.

— Тези тук доктори ли са? — попита той тихо Рон.

— Доктори ли! — сепна се приятелят му. — Ония смахнати мъгъли, дето режат хората ли? Не, това тук са лечители.

— Насам! — изкрещя госпожа Уизли, за да надвика звънтежа, който магьосникът в ъгъла пак бе започнал да издава, и всички се наредиха заедно с нея на опашката пред гише „Информация“, където седеше пълничка руса магьосница.

Стената отзад беше облепена с най-различни плакати и табели, на които пишеше неща от рода на: „ЧИСТ КОТЕЛ — ЛЕКОВИТИ ОТВАРИ“ и „ПРОТИВООТРОВИТЕ ЩЕ ВИ ОТРОВЯТ, АКО НЕ СА ОДОБРЕНИ ОТ КВАЛИФИЦИРАН ЛЕЧИТЕЛ“. Имаше и голям портрет на магьосница с дълги сребърни букли, под който пишеше:

Дилис Дъруент

Лечителка в „Свети Мънго“ (1722–1741)

Директорка на Училището за магия и вълшебство

„Хогвортс“ (1741–1768)

Дилис гледаше групата на Уизли така внимателно, сякаш брои колко души са, а когато Хари срещна очите ѝ, му намигна леко, поотмести се към рамката и се махна от портрета.

През това време млад магьосник най-отпред на опашката изпълняваше странен танц на място и между стенанията се опитваше да обясни на магьосницата зад гишето от какво се оплаква.

— Тия... ох!... обувки, дето ми ги даде брат ми... ау! — хапят ме... АААХ!... по краката, погледнете ги, явно са урочасани... АААААХ... не мога да ги изуя.

Подскачаше от крак на крак, сякаш танцува по жарава.

— Обувките не ви пречат да четете, нали? — сопна се русата магьосница и раздражено посочи голямата табела отляво на гишето. — Вие сте за отделение „Увреждания от магии“, на четвъртия етаж. Както пише и на табелата. Следващият!

Магьосникът отскочи встрани и закуцука нататък, а групата на Уизли се премести с няколко крачки напред и Хари прочете табелата:

ЗЛОПОЛУКИ С ОБОРУДВАНЕ — Партер

Избухване на котли, автоомагьосване от повредени магически пръчки, катастрофи с метли и други

НАРАНЯВАНИЯ, ПРИЧИНЕНИ ОТ МАГИЧЕСКИ СЪЗДАНИЯ

— Първи етаж

Ухапвания, ужилвания, изгаряния, проникнали надълбоко шипове и други

МАГИЧЕСКИ ВИРУСИ — Втори етаж

Заразни болести, напр. змейска шарка, смаляваща болест, гъбичколоза и други

НАТРАВЯНЕ С ОТВАРИ И БИЛКИ — Трети етаж

Обриви, повръщане, неудържим кикот и други

УВРЕЖДАНИЯ ОТ МАГИИ — Четвърти етаж

Поражения от магии и проклетия, които не могат да бъдат развалени, погрешно направени заклинания и други

КАФЕНЕ ЗА ПОСЕТИТЕЛИ, БОЛНИЧЕН БЮФЕТ — Пети
етаж

АКО НЕ СТЕ СИГУРНИ КЪДЕ ТОЧНО ДА ОТИДЕТЕ, АКО НЕ СТЕ В СЪСТОЯНИЕ ДА ГОВОРИТЕ ИЛИ НЕ ПОМНИТЕ ЗАЩО СТЕ ДОШЛИ, ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ МИЛОСЪРДНАТА МАГЪОСНИЦА НА РЕГИСТРАТУРАТА, КОЯТО С РАДОСТ ЩЕ ВИ УПЪТИ.

Беше дошъл редът на грохнал прегърбен магъосник със слухова тръба, който закрета към гишето.

— Идвам на свиждане на Бродерик Боуд — изхриптя той.

— Четирийсет и девета стая, но се опасявам, че само си губите времето — отсече сурово магъосницата. — Съвсем се е побъркал, горкият, въобразил си е, че е чайник. Следващият!

Силно притеснен магъосник бе стиснал здраво за глезена невръстната си дъщеря, която пърхаше над него с изключително големи, покрити с пера криле, поникнали направо на гърба ѝ през ританките.

— Четвъртият етаж — обясни отегчено магъосницата, без да пита нищо, и мъжът се скри зад двойната врата до гишето, понесъл дъщеря си като балон със странна форма. — Следващият!

Бе дошъл редът на госпожа Уизли.

— Здравейте — поздрави тя, — днес сутринта трябва да са преместили мъжа ми Артър Уизли в друго отделение, бихте ли ми казали...?

— Артър Уизли ли? — повтори магъосницата и прокара пръст по дългия списък пред себе си. — А, да, първият етаж, втората врата вдясно, отделение „Дай Луелин“.

— Благодаря ви — рече госпожа Уизли. — Хайде, идвайте всички.

Влязоха след нея през двойната врата и тръгнаха по тесен коридор, окичен с още много портрети на прочути лечители и осветен от кристални кълба, които бяха пълни със свещи и подобно на грамадни сапунени мехури се носеха точно под тавана. През вратите, които подминаваха, непрекъснато влизаха и излизаха магъосници в отровнозелени престилки, от една от стаите се просмукваше смрадлив жълт газ, чуваха се далечни стонове и вой. Качиха се по стълбите и

тръгнаха по коридора за пострадали от магически създания, където върху втората врата отдясно пишеше: „Отделение за опасни наранявания «Дай Луелин». Тежки ухапвания“. Отдолу, върху картончето в месингова рамка бе написано на ръка: „Завеждащ отделение: Хипократ Сметуик. Стажант: Августус Пай“.

— Ние ще чакаме отвън, Моли — рече Тонкс. — Не бива толкова много хора да влизаме наведнъж при Артър... нека първо да си види семейството.

Лудоокия изръмжа одобрително и се облегна на стената в коридора, а магическото му око се завъртя във всички посоки. Хари също се дръпна, но госпожа Уизли се пресегна и го побутна към вратата с думите:

— Не се излагай, Хари, Артър иска да ти благодари.

Стаята беше малка и доста тъмна, тъй като единственият прозорец точно срещу вратата бе тесен и се намираше високо. Помещението се осветяваше главно от грозда кристални кълба в средата на тавана. Стените бяха с дъбова ламперия, на една от тях бе окачен портрет на зъл на вид магьосник, под който пишеше: „Ъркърт Ракхароу^[1] (1612–1697), изобретател на заклинанието против болки в стомаха“.

Имаше само трима пациенти. Господин Уизли бе на леглото чак в дъното, под тясното прозорче. Хари видя с радост и облекчение, че той се е подпрял на няколко възглавници и чете „Пророчески вести“ под самотния лъч слънчева светлина, стигащ до леглото. Тръгнаха към него, той вдигна очи и щом ги видя, грейна.

— Здравейте! — провикна се и метна встрани вестника. — Бил си тръгна току-що, Моли, наложи се да се върне на работа, но обеща по-късно да наmine пак.

— Как си, Артър? — попита госпожа Уизли, като се наведе да го целуне по бузата и се взря тревожно в лицето му. — Още ми се виждаш отпаднал.

— Добре съм — увери я бодро мъжът ѝ и се пресегна със здравата ръка да прегърне Джини. — Ако успеят да ми махнат превръзката, нищо не пречи и да ме изпишат.

— А защо не успяват, тате? — попита Фред.

— Опитат ли, и потича кръв — обясни все така весело господин Уизли, след това взе от нощното шкафче магическата пръчка, замахна

с нея и до леглото му се появиха още шест стола. — Както личи, в зъбите на змията е имало необичаен вид отрова, от която раните не зарастват... Но тук са сигурни, че ще изнамерят противоотрова, били се натъквали и на много по-тежки случаи от моя, дотогава обаче се налага да пия на кръгъл час отваря за кръводобавяне. Докато онзи клетник ей там... — сниши той глас и кимна към леглото отсреща, където един мъж, позеленял като отровен, се бе втренчил в тавана. — Ухапал го е *върколак*. Няма лек за него.

— *Върколак* ли? — прошепна стресната госпожа Уизли. — Безопасно ли е да го държат в обща стая? Не трябва ли да е в отделна?

— До пълнолунието остават две седмици — напомни й тихо господин Уизли. — Сутринта разговаряха с него, лечителите, де, опитваха се да го убедят, че ще бъде в състояние да води почти нормален живот. Викам му — без да споменавам имена, разбира се, — та му викам, познавам лично един *върколак*, много свестен човек, справя се прекрасно въпреки състоянието си.

— А той какво ти отговори? — попита Джордж.

— Че щял да ме ухапе, ако не си затворя устата — рече тъжно господин Уизли. — А онази жена *там* — посочи той единственото друго легло, където имаше болен, падаше се точно до вратата, — отказва да съобщи на лечителите какво я е ухапало, затова си мислим, че е било нещо, което е отглеждала незаконно. Но каквото и да е било, й е отръфало ей такова парче месо от крака, когато й сменят превръзките, вони ужасно.

— Е, татко, ще ни кажеш ли какво се е случило? — попита Фред и придърпа стола по-близо до леглото.

— Нали вече знаете? — възкликна баща му и погледна многозначително Хари. — Съвсем просто е... имах много тежък ден, задрямал съм, нещо се е промъкнало и ме е нахапало.

— В „Пророчески вестни“ пише ли, че си бил нападат? — поинтересува се Фред и посочи вестника, който баща му беше оставил настрана.

— Не, разбира се, че не — подсмихна се малко горчиво господин Уизли, — министерството не иска да се разчува, че някаква разбесняла се грамадна змия се е...

— Артър! — предупреди го жена му.

— Ъъ... се е нахвърлила върху мен — побърза да довърши господин Уизли, макар и Хари да бе сигурен, че е искал да каже друго.

— А ти, татко, къде беше, когато ти се е случило? — полюбопитства Джордж.

— Това си е моя работа — подсмихна се господин Уизли. Грабна „Пророчески вести“, тръсна го, за да го отвори, и рече: — Когато дойдохте, тъкмо четях как са арестували Уили Уидършинс. Знаете ли, оказа се, че именно Уили е омагьосвал през лятото тоалетните бълвачки. Но една от магиите му се задействала обратно, тоалетната гръмнала и го намерили да лежи в безсъзнание сред отломките, опръскан от глава до пети с...

— Какво си правел, когато си бил на това „дежурство“? — прекъсна го тихо Фред.

— Чу какво каза баща ти — скастри го през шепот госпожа Уизли, — няма да го обсъждаме тук! Та разкажи за Уили Уидършинс, Артър.

— Не ме питайте как, но му се е разминало, не са го осъдили за тоалетните — съобщи мрачно господин Уизли. — Сигурно е дрънчало злато...

— Пазел си онова нещо, нали? — каза едва чуто Джордж. — Оръжието, нали? Същото, до което Ти-знаеш-кой иска да се добере?

— Тихо, Джордж! — схова го майка му.

— Та този път — продължи вече на висок глас господин Уизли — са пипнали Уили да продава на мъгли хапещи ръкохватки за врати, съмнявам се и сега да се измъкне, ако се вярва на дописката, двама мъгли са останали без няколко пръста и сега са ги докарали в „Свети Мънго“ за спешно присаждане на кост и пренастройване на паметта. Представяте ли си, мъгли в „Свети Мънго“! В кое отделение ли са?

Той се огледа нетърпеливо, сякаш очакваше да види табела.

— Не спомена ли веднъж, Хари, че Ти-знаеш-кой си има змия? — попита Фред и погледна реакцията на баща си. — Огромна? Видял си я в нощта, когато той се е завърнал, нали?

— Стига толкова — разсърди се госпожа Уизли. — Отвън са Лудоокия и Тонкс, искат да те видят, Артър. Вие, деца, почакайте в коридора — добави тя. — После ще дойдете да кажете „довиждане“. Хайде, излизайте.

Те се върнаха в коридора, Лудоокия и Тонкс влязоха в болничната стая и затвориха след себе си вратата. Фред вдигна вежди.

— Така да бъде — рече най-невъзмутимо той и взе да бърка из джобовете си. — Няма нужда да ни казвате нищо.

— Това ли търсиш? — попита Джордж и показа клъбце връв с телесен цвят.

— Четеш ми мислите — ухили се другият близък. — Я да проверим дали и в „Свети Мънго“ правят на вратите магия за непробиваемост.

Двамата с Джордж размотаха клъбцето и отделиха пет разтегателни уши. Връчиха на всички по едно. Хари се поколеба.

— Хайде, Хари, вземи го! Ти спаси живота на татко. Ако някой е в правото си да подслушва, то това си ти.

Хари се усмихна против волята си, пое края на връвта и точно като близнаците, го пхна в ухото си.

— Е, да почваме! — подкани тихо Фред.

Вървите с телесен цвят се промушиха като дългнести жилави червеи под вратата. Отначало Хари не чуваше нищо, сетне подскочи: Тонкс шепнеше съвсем ясно, все едно е застанала точно до него.

— Претърсиха педя по педя мястото, но така и не откриха змията. След като те е нападнала, Артър, е изчезнала... но Вие-знаете-кой едва ли е изпратил змия за него...

— Смятам, че я е пратил колкото да опипа почвата — изръмжа Муди, — досега все удря на камък. Не... според мен се опитва да добие по-ясна представа пред какво ще се изправи и ако Артър не е бил там, звярът е щял да разполага с много повече време, за да поогледа. Значи Потър твърди, че е видял какво точно става?

— Да — рече някак смутена госпожа Уизли. — Дъмбълдор като че ли очакваше Хари да види нещо такова.

— Има нещо странно в малкия Потър, знаем го всички — заяви Муди.

— Днес сутринта, когато разговарях с Дъмбълдор, той ми се стори притеснен за Хари — пошушна госпожа Уизли.

— То оставаше да не е притеснен — изръмжа Муди. — Момчето вижда през очите на змията на Вие-знаете-кого. Потър явно не си дава сметка какво означава това, но ако Вие-знаете-кой се е вселил в него...

Хари измъкна разтегателното ухо от своето, сърцето му щеше да се пръсне, лицето му запламтя. Той погледна към другите. Всички се блещеха насреща му с върви, още точещи се от ушите им, и изглеждаха стреснати.

[1] Ракхароу — от „измъчвам“ „терзая“ (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

КОЛЕДА В ЗАТВОРЕНОТО ОТДЕЛЕНИЕ

Дали заради това Дъмбълдор вече не гледаше Хари в очите? Дали не очакваше да види как оттам го наблюдава Волдемор, дали не се страхуваше, че от яркозелени те внезапно могат да станат червени и вместо зеници да имат резки като на котка? Хари си спомни как веднъж от тила на професор Куиръл се е показало лицето на Волдемор — съвсем същото като на змия. Прокара длан отзад по главата си и се запита какво ли е да усети, че Волдемор изскача от черепа му.

Почувства се мръсен, осквернен, сякаш носи вътре в себе си смъртоносна зараза и на връщане от болницата не е достоен да седи във влака на метрото заедно с невинни чисти хора, чиито улове и тела не са поразени от покварата на Волдемор... Не само бе видял змията, той *беше* змията, вече го знаеше...

Изведнъж му хрумна наистина ужасна мисъл... спомен, избил на повърхността на съзнанието му, от който всичко у него се загърчи и заизвива като змия.

„Към какво друго може да се стреми?“

„... Да се сдобие с нещо, което може само да открадне... Нещо, подобно на оръжие... Нещо, с което предишния път не разполагаше.“

„Аз съм това оръжие — помисли Хари и в жилите му сякаш потече отрова, която го смрази и изби в студена пот, докато той се люшкаше заедно с влака през тъмния тунел. — Точно мен се опитва да използва Волдемор, точно заради това, където и да отида, ме ограждат с пазачи. Всъщност пазят не мен, а другите, само че не могат да ги опазят, невъзможно е през цялото време в «Хогуортс» с мен да има някой... *Именно аз*, аз нападнах нощес господин Уизли, аз бях, а Волдемор ме е накарал да го направя, може и сега да е вътре в мен и да слуша мислите ми...“

— Добре ли си, Хари, миличък? — прошепна госпожа Уизли, като се наведе през Джини, а влакът продължаваше да трополи в тъмния тунел. — Не ми изглеждаш добре. Да не ти е прилошало?

Всички бяха впили очи в него. Хари поклати яростно глава и се взря в една реклама за застраховка „Жилище“.

— Хари, миличък, *сигурен ли си*, че си добре? — попита пак разтревожена госпожа Уизли, докато прекосяваха неокосената трева, избуяла наред площад „Гримолд“. — Виждаш ми се много бледичък... Сигурен ли си, че сутринта си поспал? Веднага се качвай горе в стаята и подремни час-два преди вечеря, чу ли?

Хари кимна, тъкмо щеше да си има оправдание да не разговаря с никого, а той искаше точно това и когато госпожа Уизли отвори входната врата, забърза право покрай поставката за чадъри, наподобяваща крак на трол, и се качи в стаята, която делиха с Рон.

Там закрачи напред-назад покрай двете легла и празната рамка от портрета на Финиъс Нигелус, главата му гъмжеше от какви ли не въпроси и още по-страховити мисли.

Как се беше преобразил на змия? Дали не беше зоомаг... не, невъзможно, щеше да знае... може би *Волдемор* беше зоомаг... да, рече си Хари, това би обяснило всичко, той, разбира се, *се превръща* в змия... и когато се вселява в мен, вече и двамата се преобразяваме... но и това не обяснява как само за около пет минути съм отишъл до Лондон и съм се върнал в леглото си... но Волдемор вероятно е най-могъщият магьосник в света, ако се изключи Дъмбълдор, и сигурно му е лесно да пренесе някого.

После изневиделица го прониза ужасна паника и Хари си каза: „Какво безумие... ако Волдемор се е вселил в мен: та аз и сега му позволявам да види ясно щабквартирата на Ордена на феникса! Той може да разбере кой е в Ордена и къде е Сириус... освен това чух какво ли не, все неща, които не биваше да научавам, всичко, което Сириус ми каза първата вечер, когато пристигнах тук...“

Имаше само един изход: да напусне незабавно площад „Гримолд“. Щеше да прекара без другите Коледа в „Хогуортс“, така поне по празниците нямаше да ги застрашава... всъщност не, пак не ставаше, в „Хогуортс“ беше пълно с хора, които той можеше да осакати и нарани. Ами ако следващия път беше Шеймъс, Дийн или Невил? Престана да снове и се взря в празната рамка на Финиъс Нигелус. Усети в стомаха си оловна тежест. Нямаше избор, налагаше се да се върне на „Привит Драйв“, да напусне завинаги света на магьосниците.

Каза си, че щом трябва да го направи, по-добре да не протака. Хвърли всички усилия да не мисли как ще го посрещне семейство Дърсли, когато го види на прага половин година по-рано от очакваното, и отиде да затръшне и да заключи капака на куфара, после се огледа неволно за Хедуиг, но се сети, че тя е все още в „Хогуортс“ — тъкмо няма да носи и кафеза, — грабна куфара откъм единия край и го довлачи до средата на стаята, когато един подличък глас подметна:

— Бягаш, а?

Обърна се. Финиъс Нигелус бе изникнал върху платното на портрета и облегнат на рамката, наблюдаваше развеселен Хари.

— Не, не бягам — тросна се момчето и притегли още няколко крачки куфара през стаята.

— А аз си мислех, че всеки, разпределен в „Грифиндор“, е смел — каза Финиъс Нигелус и поглади заострената си брада. — Както гледам, си щял да се чувстваш по-добре в моя дом. Ние, слидеринци, сме смели, но не и глупави. Така например, ако имаме избор, винаги ще предпочетем да отървем кожата.

— Аз не спасявам своята кожа — отсече Хари и задърпа куфара по килима, точно през мястото при вратата, което беше особено грапаво и проядено от молците.

— А, *така ли!* — рече Финиъс Нигелус и пак приглади брада, — значи не бягаш, защото си се уплашил, а понеже си *благороден!*

Хари не му обърна внимание. Тъкмо да отвори вратата, когато Финиъс Нигелус пак провлече лениво:

— Трябва да ти предам нещо от Албус Дъмбълдор.

Момчето се обърна рязко.

— Какво?

— *Стой, където си.*

— Стоя! — отвърна Хари, без да сваля ръка от дръжката. — Какво ще ми предаваш?

— Току-що ти го предадох, глупчо — заяви спокойно Финиъс Нигелус. — Дъмбълдор каза: „*Стой, където си*“.

— Защо? — попита нетърпеливо Хари и пусна края на куфара. — Защо иска да стоя тук? Какво друго каза?

— Нищо — рече Финиъс Нигелус и вдигна тънка черна вежда, сякаш упрекваше момчето в нахалство.

Гневът на Хари пак изби на повърхността като змия, показала се над висока трева. Беше капнал от умора, бе неимоверно объркан, през последните дванайсет часа бе изживял ужас, облекчение и после отново ужас, а Дъмбълдор все така не искаше да говори с него!

— Само това, значи, е казал? — извика той. — *Стой, където си!* Само това ми казаха и след като ме нападнаха онези диментори! Стой и кротувай, Хари, докато възрастните разрешат проблема! Но ние няма да си правим труда да ти съобщаваме нищо, понеже малкото ти мозъче едва ли ще го смели!

— Знаеш ли — поде Финиъс Нигелус дори по-високо и от Хари, — точно заради това ми *беше отворително* да съм учител! Младите са адски убедени, че са абсолютно прави за всичко. А не ти ли е хрумвало, надут глупав дърдорко, че директорът на „Хогуортс“ може би има съвсем основателна причина да не иска да те посвещава най-подробно в плановите си? Докато се чувстваш толкова онеправдан, не си ли поспирал да се замислиш, че досега, ако си спазвал заповедите на Дъмбълдор, никога не си изпадал в беда? Не. Не, като всички младежи си съвсем убеден, че само ти имаш чувства и мисли, само ти виждаш опасностите, само ти си толкова умен, че си се досетил какво точно крои Черния лорд...

— Значи крои нещо, свързано с мен? — побърза да попита Хари.

— Нищо подобно не съм споменавал — рече Финиъс Нигелус и взе да разглежда лениво копринените си ръкавици. — А сега, ще прощаваш, но имам да правя по-приятни неща от това да слушам терзанията на младата ти душа... Приятен ден!

Той тръгна към рамката и се скри от поглед.

— Добре, върви си! — ревна Хари към празната картина. — И предай на Дъмбълдор, че съм му много благодарен!

Празното платно продължи да мълчи. Разярен, Хари издърпа куфара обратно при долния край на леглото, после се метна по лице на проядените от молци завивки и затворил очи, усети, че тялото му е натежало и го боли.

Имаше чувството, че е вървял пеша километри и километри... струваше му се невъзможно, че преди по-малко от денонощие Чо Чан се е доближавала под имела към него... беше тъй уморен... страхуваше се да заспи... но не знаеше колко още ще устои... Дъмбълдор му беше заръчал да остане тук... това сигурно означаваше,

че му е разрешено да спи... но го беше страх... ами ако се случеше отново?

Той хлътваше в мрака...

Някакъв филм вътре в главата му сякаш само беше чакал да се завърти. Хари вървеше по безлюден коридор към черна врата, минаваше покрай груби каменни стени, покрай факли и арка с каменно стълбище зад нея, водещо вляво и надолу...

Стигна при черната врата, ала не можа да я отвори... гледаше я вторачено, отчаяно му се искаше да влезе... зад нея имаше нещо, за което той бленуваше с цялото си сърце... награда, за каквато не беше и мечтал... само да не го пронизваше белегът... тогава той щеше да мисли по-трезво...

— Хари — екна отдалеч, от много далеч гласът на Рон. — Мама каза, че вечерята е готова, но ако не ти се става, ще ти я задели за после.

Хари отвори очи, ала приятелят му вече беше излязъл от стаята.

„Не иска да остава сам с мен — помисли си. — И как ще иска, след като чу казаното от Муди!“

Сега, откакто се беше разбрало какво има у него, сигурно никой нямаше да го иска тук.

Реши да не слиза на вечеря, за да не им се натрапва. Обърна се на другата страна и след малко пак заспа. Когато се събуди, измъчван от глад, много по-късно, призори на другия ден, Рон още похъркваше на съседното легло. Хари огледа с присвити очи стаята, видя отново в портрета тъмния силует на Финиъс Нигелус и му хрумна, че Дъмбълдор вероятно го е пратил да го наглежда, да не би той да нападне още някого.

Усещането, че е омърсен, се засили. Хари почти съжали, че се е подчинил на Дъмбълдор... ако и занапред животът му на площад „Гримолд“ щеше да бъде такъв, може би все пак щеше да се чувства по-добре на „Привит Драйв“.

На сутринта другите се заеха да слагат коледна украса. Хари не помнеше Сириус да е бил някога в такова добро настроение: пееше коледни песни, очевидно щастлив, че няма да прекара празниците в самота. Хари чуваше как гласът му кънти през пода чак до студената

всекидневна, където той седеше сам-самичък, гледаше как небето навън все повече побелява и ги заплашва със сняг, и изпитваше мрачна радост, че е оставил другите да го одумват на воля, както те сигурно правеха. Някъде по обяд госпожа Уизли го повика тихо от долния край на стълбището, но той се престори, че не я чува, качи се още по-нагоре и се скри.

Към шест вечерта на входната врата се позвъни и госпожа Блек пак се разпищя. Хари реши, че се е отбил Мъндънгус или някой друг от Ордена, та само се намести по-удобно до стената в стаята на Бъкбийк, където се беше спотаил и се опитваше да не обръща внимание на глада, докато даваше на хипогрифа мъртви плъхове. Стресна се, когато няколко минути по-късно някой заблъска по вратата.

— Знам, че си вътре — прокънтя гласът на Хърмаяни. — Излез, ако обичаш. Искам да поговоря с теб.

— Ти пък какво правиш тук? — попита я Хари и отвори вратата, а Бъкбийк продължи да драци из сламата по пода с надеждата да открие някое изпуснато парченце. — Мислех, че си на ски с вашите.

— Да ти призная, всъщност *изобищо* не си падам по скиите — отвърна момичето. — Ето защо дойдох тук за Коледа. — В косата ѝ имаше снежинки, от студа лицето ѝ беше поруменяло. — Само не ме издавай пред Рон. Казах му, че е много приятно да караш ски, защото на него му беше смешно. Мама и татко бяха леко разочаровани, но им обясних, че който гледа сериозно на изпитите, ще остане в „Хогуортс“, за да учи. Те искат да се представя добре, ще ме разберат. Всъщност — добави тя бодро — хайде да отидем в твоята стая, майката на Рон е запалила огъня в камината и ни е приготвила сандвичи.

Хари се върна с нея на втория етаж. Когато влезе в стаята, се зачуди, че там го чака Джини, както и Рон, на чието легло се бяха разположили.

— Пристигнах с автобус „Среднощния рицар“ — обясни безгрижно Хърмаяни и още преди Хари да е успял да отвърне, си съблече якето. — Вчера сутринта Дъмбълдор ми каза какво се е случило, но трябваше да изчакам да обявят официално края на срока, за да тръгна. Тъмбридж вече беснее, задето сте ѝ се изплъзнали под носа, макар Дъмбълдор да ѝ обясни, че господин Уизли е в „Свети Мънго“ и той ви е разрешил да му отидете на свиждане. И така... —

Тя се намести до Джини и тримата загледаха Хари. — Как се чувстваш? — попита го Хърмаяни.

— Добре — отвърна той сковано.

— О, не лъжи — рече тя припряно. — Рон и Джини ми казаха, че откакто сте се върнали от „Свети Мънго“, се криеш от всички.

— Виж ти! — възкликна Хари и изгледа свирепо Рон и Джини.

Рон се втрени в краката си, Джини обаче не трепна.

— Наистина се криеш — потвърди тя. — И не искаш да ни погледнеш!

— Не аз, а вие не искате да ме погледнете — ядоса се Хари.

— Сигурно се гледате един друг по различно време и затова погледите ви не могат да се срещнат — предположи Хърмаяни и въгълчетата на устата ѝ трепнаха.

— Много смешно, няма що! — тросна се Хари и им обърна гръб.

— О, не се прави на неразбран — упрекна го Хърмаяни. — Виж какво, другите ми казаха какво сте подслушали снощи с разтегателните уши...

— Така ли! — изръмжа Хари с ръце в джобове и загледа как навън се сипе гъст сняг. — Всички говорите за мен, нали? Е, вече започвам да свиквам.

— Искяхме да поговорим *с теб*, Хари — обади се Джини, — но откакто сме се върнали, ти все се криеш...

— Не ми се говореше с никого — рече Хари, още по-раздразнен.

— Държиш се доста глупаво — упори го ядно Джини, — все пак не познаваш друг освен мен, който да е бил обсебван от Ти-знаеш-кого, и аз бих могла да ти разкажа какво съм изпитала.

Стъписан от тези думи, Хари дълго не се помръдна. После обърна лице към Джини.

— Бях забравил — промълви той.

— Щастливец! — отвърна хладно момичето.

— Извинявай — рече Хари и беше искрен. — В такъв случай... как мислиш, дали и аз съм обсебен?

— Помниш ли всичко, каквото си правил? — попита Джини. — Имаш ли бели петна в паметта, когато не знаеш какво ти се е случвало?

Хари се помъчи да си спомни.

— Не — отвърна той.

— Тогава Ти-знаеш-кой изобщо не се е вселявал в теб — обясни простишко момичето. — Когато това стана с мен, ми се губеха цели часове. Озовавах се на някое място и после не помнех как съм попаднала там.

Хари не смееше да ѝ повярва, въпреки това му поолекна едва ли не против волята му.

— Но онова, което сънувах за баща ти и за змията...

— И друг път си сънувал такива неща, Хари — напомни Хърмаяни. — И миналата година получаваше проблясъци какво е намислил Волдемор.

— Но сега беше различно — поклати глава той. — Бях вътре в змията. Все едно бях змията... ами ако Волдемор ме е пренесъл някак в Лондон?...

— Някой ден сигурно ще прочетеш „История на «Хогвортс»“ — каза почти отчаяна Хърмаяни — и тогава може би ще запомниш най-сетне, че в училището е невъзможно да се магипортираш. Дори Волдемор е безсилен да направи така, че просто да излетиш от спалното помещение, Хари.

— Не си мърдал от леглото, приятелю — включи се и Рон. — Близко минута те гледах как се мяташ насън, докато успяхме да те събудим.

Хари пак се замисли и заснова напред-назад из стаята. Онова, което му казваха, не само му вдъхваше утеха, но и звучеше логично... Без да се усети, той взе от чинията до леглото един сандвич и го лапна лакомо.

„Все пак не аз съм оръжието“, каза си. Сърцето му се преизпълни с щастие и облекчение и му се прииска да запее заедно със Сириус, който на път за стаята на Бъкбийк мина покрай вратата с гръмка песен на уста: „Бог покой да ви дава, весели хипогрифи!“

Как изобщо му беше хрумнало да отива за Коледа на „Привит Драйв“? Радостта на Сириус, че къщата му отново е пълна, и най-вече, че Хари се е върнал, беше заразителна. Той вече не беше намусеният домакин от лятото, сега сякаш бе решил всички да се забавляват колкото в „Хогвортс“, че дори и повече, и не жалеше сили в подготовката за празника, чистеше и украсяваше неуморно къщата,

подпомаган от гостите си, и вечерта преди Коледа, когато всички си легнаха, тя бе направо неузнаваема. Потъмнелите полилеи вече бяха окичени не с паяжини, а с венци от зеленика и със сребърни и златни гирлянди, по протритите килими проблясваха преспи магически сняг, родословното дърво на Сириус бе закрито от висока коледна елха, доставена от Мъндънгус и украсена с живи феи, дори препарираните глави на домашни духчета по стената покрай стълбището бяха надянали червени шапки и бради като на Дядо Коледа.

На Коледа Хари се събуди и намери в долния край на леглото си цяла камара подаръци, а Рон вече разопаковаше своите, които бяха още повече.

— Добър улов тази година! — уведоми той Хари през облак хартия. — Благодаря ти за компаса за метли, страхотен е, подаръкът на Хърмаяни изобщо не може да се мери с него... подарила ми е календар за домашните, да не съм изоставал...

Хари прехвърли подаръците си и намери един, надписан с почерка на Хърмаяни. И на него беше подарила нещо като дневник, само че на която и страница да го разгърнеше, той изричаше неща от рода на: „Не оставяй днешната работа за утре!“

Сириус и Лупин му бяха подарили прекрасна поредица книги, наречена „Приложна отбранителна магия и как да я използваме срещу Черните изкуства“, с великолепни движещи се цветни илюстрации за всички противодействащи магии и заклинания, описани вътре. Хари разлисти нетърпеливо първия том и видя, че ще му бъде от огромна полза в подготовката на сбирките на ВОДА. Хагрид му беше пратил космат кафяв портфейл с остри зъби, които уж трябваше да предпазват Хари от кражби, но за беда го хапеха по пръстите всеки път, щом той понечеше да сложи вътре пари. Подаръкът на Тонкс представляваше умален движещ се модел на „Светкавицата“ и докато Хари го гледаше как хвърчи из стаята, му се прииска да си върне истинската метла, Рон пък му беше поднесъл огромна кутия всякаквокусови бобчета, госпожа и господин Уизли — обичайния ръчноизплетен пуловер и няколко коледни сладкишчета, а Доби — наистина ужасна рисунка, за която Хари заподозря, че е творение на самото домашно духче. Тъкмо я бе обърнал наобратно, да провери дали така не изглежда по-добре, когато Фред и Джордж се магипортираха със звучно пук в долния край на леглото.

— Весела Коледа! — пожела Джордж. — Засега не слизайте долу.

— Защо? — учуди се Рон.

— Мама пак плаче — съобщи посърнал Фред. — Пърси й е върнал коледния пуловер.

— Без бележка дори — уточни Джордж. — Даже не е попитал как е татко, нито е отишъл да го види.

— Опитахме се да я успокоим — рече Фред и заобиколи леглото, за да разгледа рисунката. — Казахме й, че Пърси е купчина смрадлив миши тор.

— Не помогна — оплака се Джордж и се почерпи с шоколадова жаба. — Затова Лупин пое нещата в свои ръце. Нека първо я поободри и после ще слезем да закусим.

— Това всъщност какво е? — присви Фред очи срещу картината на Доби. — Прилича на гибон с две черни очи.

— Това е Хари! — викна Джордж и засочи опаката страна на рисунката. — Пише отзад.

— Много си прилича — ухили се Фред.

Хари го замери с новия си календар за домашните, той обаче се удари в отсрещната стена и падна на пода, откъдето оповести щастливо: „Който се учи, той ще сполучи!“

Станаха и се облякоха. Чуваха как различни обитатели на къщата си пожелават „Весела Коледа!“ един на друг. Докато слизаха долу, срещнаха Хърмаяни.

— Благодаря ти за книгата, Хари! — изчурулика тя весело. — От цяла вечност си мечтая да имам „Нова теория на нумерологията“! А парфюмът, Рон, наистина е необичаен.

— Чудесно — отвърна той. — А това за кого е? — добави и кимна към старателно опакования подарък, който Хърмаяни носеше.

— За Крийчър — съобщи тя бодро.

— Дано не са дрехи — предупреди я Рон. — Помниш какво каза Сириус: Крийчър знае прекалено много, не можем да го пуснем на свобода.

— Не са дрехи — успокои го момичето, — макар че ако зависеше от мен, със сигурност щях да му дам да облече нещо, за да махне тая мърлява дрипа. Не, ще му подаря пъстро юрганче, да му поосвежи спалнята.

— Каква спалня? — сниши глас Хари, защото минаваха покрай портрета на госпожа Блек.

— Е, както се изразява Сириус, не е спалня, а по-скоро *бърлога* — отговори Хърмаяни. — Крийчър изглежда нощува под парния котел, който се намира до кухнята.

Когато влязоха в подземие, там беше само госпожа Уизли. Стоеше при печката и докато им пожелаваше „Весела Коледа“, гласът ѝ прозвуча така, сякаш има силна хрема. Те извърнаха очи.

— Това ли е спалнята на Крийчър? — попита Рон, след като стигна с ленива стъпка при опушената врата в ъгъла, точно срещу килера с провизиите.

Хари не я беше виждал отворена.

— Да — потвърди Хърмаяни вече леко притеснена. — Тъъ... дали все пак да не почукаме?

Рон похлопа с кокалчетата на пръстите по вратата, ала не откликна никой.

— Сигурно се е промъкнал някъде горе — отсъди той и без да протака, дръпна вратата. — *Пфу!*

Хари надзърна вътре. Килерът бе почти запълнен от много голям допотопен парен котел, но в теснотията под тръбите Крийчър си беше направил нещо като гнездо. На пода имаше купчина какви ли не парцали и вмирисани стари одеяла, а по вдлъбнатинката в средата се виждаше къде Крийчър спи всяка нощ, свит на кълбо. Тук-там сред дрипите се мяркаха корички и парчета старо плесенясало сирене. В ъгъла в дъното проблясваха разни нещица и монети, които, както предположи Хари, Крийчър бе отмъкнал подобно на сврака, докато Сириус беше правил основно чистене на къщата. Домашното духче беше успяло да прибере даже и семейните снимки в сребърни рамки, които кръстникът на Хари бе изхвърлил през лятото. Дори и под напуканото стъкло дребните черно-бели човечета го гледаха надменно, включително — както той забеляза с леко пробождане в стомаха — и тъмнокосата жена с подпухнали клепачи, процеса срещу която Хари бе наблюдавал в мислосема на Дъмбълдор: Белатрикс Лестранж. Както личеше, това бе любимата снимка на Крийчър, той я беше сложил на най-видно място и бе слепил надве-натри стъклото с магипласт.

— Мисля просто да му оставя подаръка тук — сподели Хърмаяни, сложи внимателно пакета в падинката наред парцалите и

одеялата и след като излязоха, затвори тихо вратата. — Той ще си го намери по-късно, така ще бъде по-добре.

— Току-що се сетих... — каза Сириус, който изнесе от килера с провизиите голяма пуйка, — някой да е виждал Крийчър напоследък?

— Не, не съм го чувал от нощта, когато се върнахме — отговори Хари. — Нали му заповяда да напусне кухнята.

— Да... — свъси се кръстникът му. — Знаете ли, май и аз не съм го виждал оттогава... сигурно се крие някъде горе.

— Не може да си е тръгнал, нали? — притесни се Хари. — Да не би, когато му кресна „вън“, да е решил, че му казваш да се маха от къщата?

— Не, не, домашните духове не могат да си тръгнат, освен ако не им дадеш дрехи. Длъжни са да стоят в семейния дом — обясни Сириус.

— Могат, ако наистина искат — възрази Хари. — Доби го направи, преди три години напусна дома на Малфой, за да ме предупреди. После трябваше да се самонаказва, но все пак го стори.

Сириус се поколеба за миг, сетне рече:

— По-късно ще го потърся, сигурно ще го намеря някъде горе да си изплаква очите за чифт стари кюлоти на майка ми. Възможно е, разбира се, да се е промъкнал в сушилнята и да е умрял... но по-добре да не храня напразни надежди.

Фред, Джордж и Рон се засмяха, Хърмаяни обаче го погледна с укор.

След коледния обяд всички от семейство Уизли, Хари и Хърмаяни се приготвиха отново да посетят господин Уизли, а Лудоокия и Лупин щяха да ги придружават. Мъндънгус се яви точно за пудинга и коледния сладкиш и бе успял за случая да вземе „на заем“ кола, тъй като на Коледа метрото не работи. Автомобилът, за който Хари силно се съмняваше, че е бил взет със съгласието на собственика, бе разширен с магия, точно както навремето старичкия „Форд Англия“ на семейство Уизли. Отвън си беше със съвсем нормални размери, вътре обаче успяха да се поберат цели десетима души плюс Мъндънгус зад волана. Преди да се качи, госпожа Уизли се подвоуми — Хари знаеше, че неодобрението й спрямо Мъндънгус е влязло в двубой с нейното нежелание да пътува без магия, — накрая все пак

надделяха студът навън и молбите на децата и тя се смести някак на задната седалка, между Фред и Бил.

По пътищата почти нямаше движение и стигнаха доста бързо до „Свети Мънго“. По иначе безлюдната улица на рехава върволица се промъкваха магьосници и вещици, тръгнали към болницата. Хари и останалите слязоха от колата, а Мъндънгус подкара към ъгъла, за да ги изчака там. Тръгнаха нехайно към витрината, където още си стоеше манекенът със зелената найлонова престилка, и после минаха един по един през стъклото.

В регистратурата цареше празнично настроение: кристалните кълба, които осветяваха болницата, бяха оцветени в червено и златно и се бяха превърнали в грамадни сияйни коледни топки, над всяка врата бе окачена зеленика, по всички ъгли се извисяваха бели коледни елхи, поръсени с магически сняг и окичени с проблясващи висулки, а по върховете им лъщяха златни звезди. Не бе така оживено, както предишния път, макар че щом стигна до средата на помещението, Хари бе изтикан встрани от магьосница, от чиято лява ноздра стърчеше парче от японска порцеланова чинийка.

— Семейна разпра, а? — подсмихна се русата магьосница зад гишето. — Вие сте третата за днес... „Увреждания от магии“, на четвъртия етаж.

Завариха господин Уизли да седи в леглото с остатъци от коледната пуйка върху подноса на скута му и със стреснато изражение.

— Всичко наред ли е, Артър? — попита госпожа Уизли, след като го поздравила и му връчиха подаръците си.

— Наред е, наред е — отвърна прекалено въодушевено той. — Тъъ... Още не си говорила с лечителя Сметуик, нали?

— Не — отвърна някак подозрително жена му, — защо?

— А, просто питам — каза безгрижно господин Уизли и се зае да разопакова купчината подаръци. — Е, всички добре ли си прекарахте днес? Какво получихте за Коледа? О, Хари... *страхотни* са!

Тъкмо бе отворил подаръка му: кълбо жички за бушони и няколко отвертки.

Госпожа Уизли явно не бе съвсем удовлетворена от отговора на мъжа си. Когато господин Уизли се пресегна да стисне ръката на Хари, тя надзърна под нощницата му, за да види превръзката.

— Артър — извика така рязко, все едно е щракнал капан за мишки, — сменили са ти превръзката! Защо един ден по-рано, Артър? Казаха ми, че до утре не се налага.

— Какво? — възкликна доста уплашен господин Уизли и попридърпа нагоре завивките. — Не, не... няма нищо, аз... — Под пронизващия поглед на жена си се смали като спукан балон. — Само не се разстройвай, Моли, но на Августус Пай му хрумна... той е стажант тук, буден младеж, интересува се живо от... от нетрадиционна медицина... от някои от старите мъгълски лекове... викат им, Моли, *шевов*е и помагат много... на мъгълски рани...

Госпожа Уизли нададе зловец звук, нещо средно между писък и ръмжене. Лупин се отдалечи от леглото и отиде при върколака: никой не беше дошъл го посети и той наблюдаваше натъжен множеството, насъбрало се около господин Уизли... Бил пък смотолеви, че щял да си вземе чаша чай, а Фред и Джордж скочиха ухилени да го придружат.

— Нима искаш да ми кажеш — ревна с цяло гърло госпожа Уизли, която явно изобщо не забелязваше, че другите посетители са се разбягали на всички страни, — че си правиш експерименти с разни мъгълски лекове?

— Не си правя експерименти, миличка Моли — отвърна умолително господин Уизли, — просто... ние с Пай решихме да опитаме... лошото е, че при точно такъв вид рани те явно не помагат...

— В *смисъл*?

— Ами... ами... не знам имаш ли представа... какво... какво е това *шевов*е?

— Както ми го описваш, излиза, че си се опитал да си зашиеш кожата — изсумтя безрадостно госпожа Уизли, — но дори ти, Артър, не можеш да си *чак* толкова глупав...

— И на мен ми се допи чай — оповести Хари и скочи на крака.

Хърмаяни, Рон и Джини почти изтичаха заедно с него до вратата. Докато я затваряха бързо след себе си, чуха как госпожа Уизли пищи:

— В КАКЪВ СМИСЪЛ ЦЕЛИТЕ ТОЧНО ТОВА?

— Съвсем в стила на татко — поклати глава Джини и всички тръгнаха по коридора. — *Шевов*е... представяте ли си...

— Да ти кажа, наистина помагат при немагически рани — не премълча Хърмаяни. — Сигурно нещо в змийската отрова ги разтваря, не знам. Къде ли е кафенето?

— На петия етаж — рече Хари, спомнил си табелата при гишето на милосърдната магьосница.

В дъното на коридора минаха през двойна врата и излязоха пред паянтово стълбище, покрай което също бяха накачени портрети на зловещи на вид лечители. Докато се качваха, ту един, ту друг им подвикваше, поставяше диагнози на някакви странни заболявания и им предписваше ужасни лекове. Рон се обиди не на шега, когато един средновековен магьосник му съобщи, че със сигурност страда от тежка форма на шаренопръска.

— Това пък какво е? — попита той ядно, а лечителят се втурна подире му през още шест портрета, като изтика обитателите им.

— Изключително тежко кожно заболяване, млади момко, от което ще си останете сипаничав, още по-голяма грозотия и от сега...

— Я виж, кой ме нарича грозотия! — отвърна Рон и ушите му пламнаха.

— Единственият лек е да вземете дроб на крастава жаба, да си го вържете здраво на врата и по пълнолуние да застанете гол в бъчва с очи на змиорка...

— Нямам никаква шаренопръска!

— А тези уродливи петна по лика ви, млади момко...

— Това са лунички — разяри се Рон. — А сега се връщай в картината и ме остави на мира!

Обърна се към другите, които решително удържаха сериозните си физиономии.

— Това кой етаж е?

— Според мен петият — отговори Хърмаяни.

— Не, четвъртият — възрази Хари, — още един...

Но тъкмо излезе на площадката, когато спря като закован и се втренчи в прозорчето върху двойната врата, откъдето започваше коридорът с табела „Увреждания от магии“. Оттам ги гледаше мъж, долепил нос до стъклото. Беше с вълниста руса коса, небесносини очи и широка налудничава усмивка, изпод която се показваха ослепително белите му зъби.

— Лелеее! — възкликна Рон и също зяпна мъжа.

— Не може да бъде! — ахна позадъхана и Хърмаяни. — Професор Локхарт!

Бившият им учител по защита срещу Черните изкуства бутна вратата и тръгна към тях, облечен в дълъг лилав халат.

— О, здравейте! — рече той на всички. — Сигурно искате автографи, нали така?

— Не се е променил много, а? — смотолеви Хари на Джини, която се ухили.

— Тъъ... как сте, господине? — попита някак гузно Рон.

Именно неговата повредена магическа пръчка бе поразила паметта на професор Локхарт дотолкова, че той се беше озовал в „Свети Мънго“, но понеже преподавателят се бе опитал да заличи трайно спомените на Хари и Рон, състраданието на Хари не беше безгранично.

— Наистина съм много добре, благодаря! — рече въодушевен Локхарт и извади от джоба си проскубано пауново перо. — И така, колко автографа искате? Сега вече мога да пиша на няколко места едновременно!

— Тъъ... в момента не искаме николко, благодаря — отговори Рон и вдигнал вежди, погледна Хари, който попита:

— Разрешено ли ви е да се разхождате по коридорите, господине? Не трябва ли да си седите в стаята?

Малко по малко усмивката на Локхарт помръкна. За миг той се взря изпитателно в Хари, сетне каза:

— Познаваме ли се?

— Ами... да — потвърди момчето. — Навремето ни преподавахте в „Хогуортс“, не помните ли?

— Да съм ви преподавал? — повтори Локхарт леко смутен. — Аз? Нима?

После усмивката се появи отново върху лицето му толкова внезапно, че чак ги стресна.

— Вероятно съм ви научил на всичко, което знаете, нали? Е, какво ще кажете за автографите? Да ги закръглим на десет, за да има за всичките ви приятелчета и никой да не бъде ощетен!

Точно тогава обаче от вратата в края на коридора се показва глава и един глас се провикна:

— Гилдрой, ах, ти, немирник такъв, защо си отишъл чак там?

Към Хари и останалите по коридора се спусна лечителка с майчински вид и с венче от лъскава гирлянда в косата, която им се

усмихна сърдечно.

— О, Гилдрой, имаш посетители! Колко *мило*, и то на Коледа! Знаете ли, *никой* не идва да го види клетото агънце, недоумявам защо, толкова е сладък!

— Раздавам автографи! — обясни с поредната ослепителна усмивка Гилдрой на лечителката. — Искат още и още, няма как да им откажа. Дано ни се намират достатъчно снимки!

— Чуйте го само! — възкликна лечителката, като хвана Локхарт за ръка и му се усмихна с много обич, сякаш е преждевременно развито двегодишно хлапе. — Допреди няколко години беше много известен, надявам се желанието му да раздава автографи да е добър знак и той да започне да си възвръща паметта. Защо не дойдете насам? Пациентите в отделението не могат да излизат, сигурно се е промъкнал навън, докато съм внасяла коледните подаръци, вратата обикновено е заключена... само да не си помислите, че е опасен! Но — сниши глас лечителката — е заплаха за самия себе си, да ни е жив и здрав... не знае кой е, тръгне нанякъде и не помни как да се върне... наистина много мило, че сте наминали да го видите.

— Ъъ... — махна Рон без нужда към горния етаж. — Всъщност отивахме да... ъъ...

Но лечителката им се усмихваше с очакване и изпелтеченото „да пийнем по един чай“ на Рон заглъхна като слабо ехо. Те се спогледаха безпомощно, сетне тръгнаха по коридора след Локхарт и неговата лечителка.

— Но няма да се заседаваме — рече тихо Рон.

Лечителката насочи магическата пръчка към вратата на отделение „Янус Тики“^[1] и прошепна:

— *Алохомора!*

Вратата се отвори и жената тръгна пред другите, като държеше здраво Гилдрой за ръка, докато не го сложи да седне на креслото до леглото.

— Това тук е отделението ни за хора, приети за продължително лечение — съобщи тихо жената на Хари, Рон, Хърмаяни и Джини. — За пациенти с трайни увреждания, причинени от магии. С лековити отвари и заклинания, а също с мъничко късмет постигаме, разбира се, известно подобрене. Гилдрой явно си възвръща отчасти душевното здраве, а при господин Боуд наблюдаваме голям напредък, той

проговори отново, макар и засега на езици, каквито не знаем. Е, трябва да раздам и останалите коледни подаръци, ще ви оставя да си побъбрите.

Хари се огледа. Виждаха се сигурни знаци, че стаята се е превърнала в постоянен дом за настанените в нея. Тук край леглата имаше много повече лични вещи, отколкото в стаята на господин Уизли, стената около горната табла на леглото на Гилдрой например бе облепена с негови снимки, на всичките той се усмихваше с искрящи зъби и махаше на новопоявилите се. Върху доста от фотографиите бе написал с разкритен детински почерк автографи на самия себе си. Веднага щом бе сложен от лечителката на креслото, Гилдрой придърпа тесте снимки, грабна перото и се впусна да ги подписва трескаво.

— Можете да си ги сложите в пликкове — обясни на Джини, като мятеше една по една подписаните снимки в скута ѝ. — Аз не съм забравен, не, и досега получавам купища писма от поклонници... Гладис Гъджън ми пише *всяка седмица*... Чудя се защо ли... — Той млъкна донякъде озадачен, сетне пак се усмихна лъчезарно и продължи да подписва снимките още по-настървено. — Подозирам, че е заради красивата ми външност...

На леглото отсреща лежеше блед печален магьосник, който се беше втренчил в тавана, мърмореше си и явно не забелязваше нищо около себе си. През две легла пък имаше жена с глава, покрита цялата с козина, и Хари си спомни как във втори курс нещо подобно сполетя и Хърмаяни, но при нея за щастие увреждането не беше трайно. В дъното имаше две легла с дръпната пред тях завеса на цветя, та пациентите и посетителите им да се уединят.

— Заповядай, Агнес — рече бодро лечителката на жената с козинестото лице и ѝ връчи няколко коледни подаръчета. — Виждаш ли, не са те забравили! А синът ти прати сова да съобщи, че довечера ще ти дойде на свиждане, колко мило, нали?

Агнес излая силно няколко пъти.

— Виж, Бродерик, на теб пък са пратили цветето в саксия и чуден календар с красиви хипогрифи, различни за всеки месец... ще поосвежат обстановката, нали? — каза лечителката и се понесе шеметно към мърморещия мъж, за да сложи на нощното шкафче грозновато растение с дълги, плъзнали във всички посоки ластари, и

да закрепим с магическата пръчка календара върху стената. — И... о, госпожо Лонгботъм, тръгвате ли си вече?

Хари завъртя рязко глава. В дъното завесата около двете легла се дръпна и по пътеката между тях тръгнаха двама посетители: страховита на вид възрастна магьосница в дълга зелена рокля, проядена от молци лисича яка и островърха шапка, окичена с нещо, което безспорно бе препариран лешояд, а след нея креташе унил не друг, а *Невил*.

Внезапно прозрение осени Хари и той разбра кои са пациентите на леглата в дъното. Заозърта се трескаво, за да намери начин да отклони вниманието на другите и Невил да излезе от болничната стая незабелязано, без да го разпитват, но при името „Лонгботъм“ Рон също се беше обърнал и още преди Хари да го е спрял, се провикна:

— *Невил!*

Той подскочи и се сви, сякаш покрай него е просвистял куршум.

— Ние сме, Невил! — оповести бодро Рон и се изправи. — Видя ли...? Тук е Локхарт! Ти при кого си дошъл?

— Това твои приятелчета ли са, момчето ми? — попита важно бабата на Невил и ги изгледа отвисоко.

Невил явно предпочиташе да бъде навсякъде другаде, но не и тук. По кръглото му лице плъзна наситена руменина, той не поглеждаше никого в очите.

— А, да — рече баба му и като се вторачи в Хари, му протегна съсухрена ръка с нокти като на граблива птица. — Да, да, знам кои сте, разбира се. Невил се изказва твърде ласкаво за вас.

— Тъж... благодаря — смотолеви Хари и се ръкува с нея.

Невил не го и поглеждаше, беше се вторачил в краката си и се изчервяваше все повече.

— А вие двамата очевидно сте от семейство Уизли — продължи госпожа Лонгботъм и протегна царствено ръка първо на Рон, сетне и на Джини. — Да, познавам родителите ви... съвсем бегло, разбира се... свестни хора, много свестни... а ти сигурно си Хърмаяни Грейнджър?

Хърмаяни се постъписа, че госпожа Лонгботъм знае името ѝ, но въпреки това ѝ стисна ръката.

— Да, Невил ми е разказвал много за теб. Не един път си го спасявала от задънена улица. Добро момче е — заяви тя и погледна

строго и критично над костеливия си нос своя внук, — но се опасявам, че не притежава дарбата на баща си — кимна старицата рязко по посока на двете легла в дъното на стаята, а препарираният лешояд върху шапката ѝ се разтресе застрашително.

— Какво? — изуми се Рон. (На Хари му идеше да го настъпи по крака, но ако си по джинси, а не в мантия, е много по-трудно да го направиш незабелязано.) — Там, в дъното, *баща ти* ли е, Невил?

— Какво означава това? — изненада се госпожа Лонгботъм. — Не си ли казал на приятелчетата си за своите родители, Невил?

Момчето си пое дълбоко въздух, погледна към тавана и поклати глава. Хари не помнеше някога да му е домъчнявало повече за някого, но не се сещаше как да помогне на Невил да излезе от неловкото положение.

— Няма нищо срамно! — ядоса се баба му. — Би трябвало да се *гордееш*, Невил, да се *гордееш*! Хубава работа, жертвали са здравето си, душевно и физическо, а сега единственият им син се срамува от тях!

— Не се срамувам — промълви много тихо Невил, като продължи да гледа навсякъде другаде, но не и към Хари и останалите си съученици.

Рон пък беше застанал на пръсти, за да види обитателите на двете легла.

— Показваш го по странен начин! — сопна се госпожа Лонгботъм. — Поддръжниците на Вие-знаете-кого са изтезавали сина ми и жена му, докато те са изгубили разсъдъка си — допълни тя гордо, извърната към Хари, Рон, Хърмаяни и Джини.

Двете момичета захлупиха уста с длани. Рон, който изглеждаше покрусен, спря да извива врат в опит да зърне родителите на Невил.

— Бяха аврори, радваха се на голямо уважение в магьосническия свят — продължи госпожа Лонгботъм. — И двамата притежаваха изключителна дарба. Аз... да, Алис, какво има, миличка?

Майката на Невил запристъпя към тях по нощница. Вече не беше с кръгло щастливо лице, както Хари я помнеше от старата снимка на първия Орден на феникса, която му бе показал Муди. Сега то бе изпито и слабо, очите ѝ изглеждаха прекалено големи, а косата, вече побеляла, беше рядка и безжизнена. Жената не пожела да говори — или може би

не можеше, — само направи плахо движение към Невил и му подаде нещо.

— Пак ли? — попита малко уморено госпожа Лонгботъм. — Чудесно, Алис, чудесно, миличка... каквото и да е, вземи го, Невил.

Той обаче вече бе протегнал ръка, в която майка му пусна празна обвивка от най-добрата дъвка за балончета „Друбъл“.

— Чудесно, миличка — повтори с престорена радост бабата на Невил и потупа снаха си по рамото.

Невил обаче промълви тихо:

— Благодаря, мамо.

Тя закрета към другия край на помещението, като си тананикаше. Невил огледа предизвикателно останалите, сякаш ги приканваше да се засмеят, а Хари си помисли, че никога през живота си не е виждал по-несмешно нещо.

— Е, да се прибираме — въздъхна госпожа Лонгботъм и надяна дълги зелени ръкавици. — Много се радвам, че се запознахме. Невил, хвърли обвивката в кошчето, вече ти е дала толкова много, че можеш да си облепиш стаята.

Но Хари беше сигурен, че е забелязал как на тръгване приятелят му пъха хартийката от дъвка в джоба си.

Вратата се затвори след тях.

— Не знаех — каза Хърмаяни, която беше на път да се разплаче.

— И аз — рече някак дрезгаво Рон.

— Нито аз — пророни Джини.

Всички погледнаха Хари.

— Аз знаех — съобщи той свъсен. — Каза ми Дъмбълдор, но обещах да не споменавам пред никого... Точно заради това са пратили Белатрикс Лестранж в Азкабан — измъчвала е родителите на Невил с проклятието Круциатус, докато са изгубили разсъдък.

— Белатрикс Лестранж ли? — прошепна ужасена Хърмаяни. — Жената, чиято снимка Крийчър държи в бърлогата си?

Настъпи дълго мълчание, което беше нарушено от гневния глас на Локхарт.

— Вижте какво, аз не съм се научил да пиша на няколко места едновременно ей така, за нищо.

[1] Янус — един от основните римски богове, пазител на всемира с две лица. Покровител на всяко начало, изобразяван като пазач на порти и врати. Тики — от „thick“, „глупав, объркан“ (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ОКЛУМАНТИКА

Оказа се, че Крийчър се криел на тавана. Сириус обясни, че го е намерил там, целия покрит с прах, май търсел още реликви на рода Блек, които да отнесе в своя килер. Тази история явно удовлетворяваше кръстника му, ала Хари се усъмни. След като се появи отново, Крийчър изглеждаше в по-добро настроение, мърмореше по-рядко и като че изпълняваше по-покорно заповедите, но на два-три пъти Хари забеляза, че го гледа стръвно. Усетеше ли, че момчето го е видяло, домашното духче бързаше да извърне очи.

Хари не спомена за смътните си подозрения пред Сириус, чието бодро настроение се изпаряваше бързо след Коледа. Наближаваше денят, когато щяха да се върнат в „Хогуортс“, и както се изрази госпожа Уизли, Сириус все по-често получаваше „пристъпи на цупене“ — умълчаваше се, беше раздражителен и често се затваряше с часове в стаята на Бъкбийк. Тъгата му сякаш се просмукваше в цялата къща, процеждаше се като злотворен газ под вратите и всички се заразиха от нея.

Хари не искаше да оставя Сириус отново сам в компанията на Крийчър и всъщност за пръв път в живота си не изгаряше от желание да се върне в „Хогуортс“. Отидеше ли там, пак щеше да попадне под гнета на Долорес Ъмбридж, която в тяхно отсъствие безспорно бе успяла да прокара още десетина указа. Откакто му бяха наложили забраната, той вече нямаше и утехата на куидича, с наближаването на изпитите бремето на домашните вероятно щеше да става още по-голямо, а Дъмбълдор беше все така отчужден, както и преди. Ако не беше ВОДА, Хари сигурно щеше да се примоли на Сириус да му разреши да напусне „Хогуортс“ и да остане на площад „Гримолд“.

После, съвсем в последния ден от ваканцията, се случи нещо, което накара Хари да се ужаси от връщането в училището.

— Хари, миличък — рече госпожа Уизли, надзърнала в стаята на Рон и Хари, където под погледите на Хърмаяни, Джини и Крукшанкс

двамата играеха магьоснически шах, — можеш ли да слезеш в кухнята? Професор Снейп иска да поговори с теб.

Хари не разбра веднага какво му казва: един от топовете му беше влязъл в люта схватка с пешка на Рон и той го насъскваше въодушевено.

— Смачкай я, *смачкай я*, ах, глупчо такъв, да се уплашиш от някаква пешка! Извинявайте, госпожо Уизли, какво казахте?

— Професор Снейп, миличък. В кухнята е. Искате да поговорите.

Хари зяпна ужасен. Извърна се към Рон, Хърмаяни и Джини, които се бяха облецели срещу него. Крукшанкс, когото Хърмаяни едвам удържаше от четвърт час, скочи радостно върху шахматната дъска, фигурите се разпищяха оглушително и се разбягаха коя накъдето види.

— Снейп ли? — попита Хари.

— *Професор Снейп*, миличък — напомни с укор госпожа Уизли. — Хайде, побързай, каза, че не можел да остане дълго.

— Защо те вика? — попита раздразнен Рон, щом майка му излезе от стаята. — Не си направил нищо, нали?

— Не съм! — възкликна възмутено Хари и се замисли какво ли наистина е сторил, та Снейп е дошъл да го търси чак на площад „Гримолд“.

Дали не беше изкарал „Г“ на последното домашно?

След няколко минути отвори вратата на кухнята и завари вътре Сириус и Снейп, които седяха на масата и гледаха в противоположни посоки. Мълчанието бе заредено с взаимна неприязън. На масата пред Сириус имаше отворено писмо.

— Хм — обади се Хари, за да оповести присъствието си.

Снейп извърна лице, от двете страни на което се спускаше като завеса мазната му черна коса.

— Сядай, Потър.

— Знаеш ли, Снейп — рече на висок глас Сириус и загледан в тавана, наклони стола на задни крака, — предпочитам да не се разпореждаш тук. Това е моят дом.

По бледите страни на Снейп плъзна грозна червенина. Хари седна срещу Снейп, на свободния стол до Сириус.

— Трябваше да те видя сам, Потър — рече той с познатата подигравателна усмивка, — но Блек...

— Аз съм му кръстник — напомни Сириус още по-високо.

— А аз съм тук по заповед на Дъмбълдор — рече Снейп, чийто глас пък ставаше все по-тих и ехиден, — но останни и ти, Сириус, знам, че обичаш да се чувстваш... *съпричастен*.

— Какво искаш да кажеш? — попита другият мъж и пусна предните крака на стола, които изтрополиха силно.

— Просто съм сигурен, че вероятно... ъъ... ти е криво, задето не можеш да направиш нищо полезно — натърти леко Снейп на последната дума — за Ордена.

Беше ред на Сириус да пламне. Снейп се подсмихна ликуващо и се обърна към Хари.

— Директорът ме е пратил да ти предам, Потър, че иска този срок да изучаваш оклумантика^[1].

— Да изучавам какво? — не го разбра момчето.

Усмивката на Снейп стана още по-ехидна.

— Оклумантика, Потър. Магическа защита на ума срещу външно проникване. Слабо познат дял от магията, който обаче е изключително ценен.

Сърцето на Хари се разтуптя много бързо. Защита срещу външно проникване ли? Но той не беше обсебен, всички се бяха съгласили с това...

— Защо се налага да изучавам т-тая оклу... мания? — заекна момчето.

— Защото според директора ще ти бъде от полза — отвърна спокойно Снейп. — Веднъж седмично ще взимаш частни уроци, но няма да казваш на никого, най-малко на Долорес Ъмбридж. Разбра ли?

— Разбрах — потвърди Хари. — Кой ще ми преподава?

Снейп вдигна вежда.

— Аз — каза той.

Хари изпита ужасното чувство, че всичко в него се стопява. Допълнителни уроци със Снейп — какво толкова беше направил, за да заслужи това? Извърна се бързо за подкрепа към Сириус.

— Защо не му преподава Дъмбълдор? — попита войнствено Сириус. — Защо точно ти?

— Предполагам, защото директорът има привилегията да прехвърля на друг по-неприятните задачи — поясни мазно Снейп. — Уверявам те, не съм ходил да го моля аз да водя уроците. — Той се

изправи. — Чакам те, Потър, в шест вечерта в понеделник. В моя кабинет. Ако някой те попита, взимаш допълнителни уроци по отвари. Който те е виждал в часовете ми, няма да отрече, че се нуждаеш от тях.

Обърна се и пътното му наметало се изду, когато понечи да излезе.

— Чакай малко — спря го Сириус и изправи гръб.

Изкривил устни в подигравателна усмивка, Снейп пак се извърна към тях.

— Бързам, Блек. За разлика от теб не разполагам с неограничено свободно време.

— Тогава направо на въпроса — стана и Сириус. Беше по-висок от Снейп, който, както забеляза Хари, беше стиснал юмрук в джоба на наметалото, явно държеше здраво магическата пръчка. — Само ако разбера, че на тези уроци по оклумантика тормозиш Хари, ще отговаряш пред мен.

— Колко трогателно — подсмихна се другият мъж. — Но ти безспорно си забелязал, че Потър прилича много на баща си.

— Да, забелязал съм — отвърна гордо Сириус.

— Е, тогава знаеш, че е прекалено нагъл, него критика не го лови — рече мазно Снейп.

Сириус блъсна стола встрани, заобиколи масата и се отправи към другия мъж, като пътем извади магическата пръчка. С рязко движение Снейп стори същото. Застанаха един срещу друг, готови за схватка: Сириус изглеждаше вбесен, Снейп явно преценяваше обстановката, защото премести бързо очи от пръчката на Сириус към лицето му.

— Сириус! — извика Хари, той обаче сякаш не го чу.

— Предупредих те, *Свиниръс* — рече Сириус, който стоеше само на крачка от Снейп. — Изобщо не ме интересува дали Дъмбълдор смята, че си станал нов човек, мен не можеш да заблудиш...

— Виж ти, защо тогава не му го кажеш? — изсъска Снейп. — Или може би се страхуваш, че няма да погледне сериозно на съвета от някого, който от половин година се укрива в къщата на майка си?

— Я кажи, как е напоследък Луциус Малфой? Сигурно е много доволен, че вярното му кученце е на работа в „Хогуортс“.

— Понеже стана дума за кучета — пророни едва чуто Снейп, — знаеш ли, че Луциус Малфой те е познал последния път, когато си се престрашил да излезеш на малка разходка? Добре си го измислил,

Блек, да те забележат на безопасен гаров перон... сега вече имаш желязно оправдание да не мърдаш от скривалището си.

Сириус вдигна магическата пръчка.

— НЕ! — изкрещя Хари и след като прескочи масата, се опита да застане между двамата. — Недей, Сириус!

— В малодушие ли ме обвиняваш? — ревна Сириус и се помъчи да изтика момчето от пътя си, то обаче не се помръдна.

— Да, нещо такова — потвърди Снейп.

— Хари... ти... не... се... меси! — изръмжа кръстникът му и го избута със свободната ръка.

Вратата се отвори и в кухнята влязоха всички от семейство Уизли заедно с Хърмаяни, които изглеждаха много щастливи, а сред тях гордо пристъпваше и господин Уизли в раирана пижама под мушамата.

— Излекуван съм! — оповести бодро напосоки. — Напълно излекуван!

И той, и всички останали замръзнаха на прага, вперили поглед в сцената пред себе си, и тя застина: с насочени към лицето на другия магически пръчки Сириус и Снейп гледаха към вратата, а Хари се беше вцепенил между тях и бе протегнал ръце към двамата в опит да ги разтърве.

— Да го вземе Мерлин дано! — възкликна господин Уизли и усмивката изчезна от лицето му. — Какво става тук?

И Сириус, и Снейп свалиха пръчките. Хари погледна първо единия, после другия. Върху лицата и на двамата се беше изписало дълбоко презрение, ала неочакваната поява на толкова много свидетели като че ли ги беше вразумила. Снейп прибра магическата пръчка в джоба си, профуча забързано през кухнята и без да казва и дума, подмина семейство Уизли. На вратата се обърна.

— В шест вечерта в понеделник, Потър.

После си тръгна. Сириус, който държеше пръчката отстрани до крака си, го изпрати с поглед.

— Какво става? — попита още веднъж господин Уизли.

— Нищо, Артър — отговори Сириус задъхан, сякаш е дотичал много отдалеч. — Приятелско бърбрене между двама някогашни съученици. — Той се усмихна, явно с огромно усилие. — Значи... си излекуван? Страхотна новина, наистина!

— Нали? — намеси се и госпожа Уизли и поведе мъжа си към един от столовете. — Накрая лечителят Сметуик направи магията, изнамери с какво да обезвреди отровата от зъбите на змията, а Артър получи добър урок и повече няма да си играе с разни мъгълски лекове, нали, миличък? — допълни тя доста застрашително.

— Да, скъпа Моли — отвърна покорно мъжът ѝ.

Онзи ден вечерята трябваше да е весела, все пак господин Уизли отново беше сред тях. Хари виждаше, че Сириус се мъчи да поддържа настроението, но когато не се насилваше да се смее на шегите на Фред и Джордж или не предлагаше от храната, той отново ставаше замислен и тъжен. Между него и Хари седяха Мъндънгус и Лудоокия, отбили се да поздравят господин Уизли. На Хари му се искаше да поговори със Сириус и да му каже да не вярва и на дума от онова, което му е наприказвал Снейп, защото той само се заяжда и никой от останалите не смята, че Сириус проявява малодушие, като по нареждане на Дъмбълдор стои на площад „Гримолд“. Но така и не му се удаде случай и докато гледаше страховитото изражение върху лицето на Сириус, Хари понякога се питаше дали е щял да се престаши да му го каже, дори и да е имал възможност. Вместо това сподели тихо с Рон и Хърмаяни, че му се налага да взима при Снейп уроци по оклумантика.

— Дъмбълдор иска да сложи край на тези твои сънища за Волдемор — рече на мига Хърмаяни. — Няма да съжеляваш за тях, нали?

— Допълнителни уроци при Снейп ли? — ахна ужасен Рон. — Предпочитам да си сънувам кошмари.

На другия ден трябваше да се приберат в „Хогуортс“ с автобус „Среднощния рицар“, отново придружавани от Тонкс и Лупин. Хари, Рон и Хърмаяни ги завариха да закусват, щом слязоха в кухнята. Когато Хари отвори вратата, възрастните явно обсъждаха шепнешком нещо, защото всички веднага отклониха погледи и млъкнаха.

Хапнаха набързо и си сложиха якета ѝ шалове, тъй като сивата януарска утрин беше мразовита. Хари усещаше в гърдите си тежест — не му се искаше да се сбoguва със Сириус. Имаше лошо предчувствие за раздялата им, не знаеше кога ще се видят отново, а и смяташе за свой дълг да му каже нещо, с което да го възпре, за да не извърши някоя глупост: притесняваше се, че кръстникът му е бил жегнат от обвинението на Снейп в малодушие, и вероятно вече замисля някакво

неразумно пътуване извън къщата на площад „Гримолд“. Но още преди да си е наумил какво да каже, Сириус го повика при себе си.

— Вземи — рече тихо и му пхна в ръцете небрежно увит пакет с размерите на малка книга.

— Какво е това? — попита Хари.

— Начин да ми съобщаваш, ако Снейп те тормози. Не, не го отваряй тук! — спря го Сириус и погледна притеснен госпожа Уизли, която убеждаваше близнаците да си сложат изплетените от нея ръкавици с един пръст. — Моли едва ли ще одобри, но ако ти трябва, го използвай, чу ли?

— Добре — отвърна Хари и пхна пакета във вътрешния джоб на якето си, макар да знаеше, че никога няма да прибегне до увитото в него, каквото и да беше то.

Точно той, Хари, не би накарал Сириус да напуска убежището си, колкото и зле да се държеше с него Снейп на уроците по оклумантика.

— Е, да тръгваме — подкани Сириус и с мрачна усмивка потупа Хари по рамото.

Още преди той да успее да каже нещо, заедно със семейство Уизли се отправиха към входната врата, която беше залостена с тежки вериги и резета.

— Хайде, Хари, и да се пазиш — заръча госпожа Уизли, докато го прегръщаше.

— Довиждане, Хари, и внимавай да не ме нападне пак някоя змия! — рече сърдечно господин Уизли и му стисна ръката.

— Да, да... — промърмори смутен той.

Сега беше последната възможност да помоли Сириус да е предпазлив, затова се обърна, взря се в лицето на кръстника си и понечи да отвори уста, ала Сириус го изпревари, прегърна го набързо с една ръка и рече свъсено:

— И умната, Хари!

След миг момчето усети, че го изтикват в мразовития зимен въздух и Тонкс (преобразена до неузнаваемост в снажна спортно облечена жена със стоманеносива коса) го побутна надолу по стълбите пред входа.

Вратата се затръшна подире им. Заслизаха след Лупин. На улицата Хари се огледа. Къщата на номер дванайсет се смали бързо, а

сградите от двете страни ѝ се разшириха, притиснаха я и тя се скри от поглед. Само едно примигване, и нея вече я нямаше.

— Тръгвайте, колкото по-бързо се качим на автобуса, толкова по-добре — подкани Тонкс и на Хари му се стори, че тя гледа с безпокойство към площада.

Лупин вдигна дясната си ръка.

ТРИАС!

Пред тях изневиделица се появи яркопурпурен триетажен автобус и се размина на косъм с най-близката улична лампа, която се дръпна рязко да му стори път.

От него на тротоара изскочи слаб пъпчив младеж с големи щръкнали уши и пурпурна униформа, който каза:

— Заповядайте в...

— Да, да, знаем, благодаря — прекъсна го Тонкс. — Хайде, качвайте се...

Изтика Хари напред към стъпалата и докато той минаваше, кондукторът го зяпна.

— Я... Хари...!

— Ако пак изкрешиш името, ще ти направя магия за заборава — закани се тихо Тонкс и затика напред Джини и Хърмаяни.

— Винаги съм си мечтал да се повозя на тая чудесия — оповести щастлив Рон, след като се качи при Хари и се огледа.

Предишния път, когато Хари бе пътувал със „Среднощния рицар“, беше вечер и трите етажа на автобуса бяха запълнени с месингови кревати. Сега, в ранната утрин, те бяха задръстени с най-различни на вид столове, наслагани по няколко при прозорците. Някои явно бяха изпадали, когато автобусът бе заковал спирачки на площад „Гримолд“, та седелите на тях вещици и магьосници още се изправяха с мърморене, а нечий пазарски плик се беше плъзнал чак в другия край и навсякъде по пода се бяха разпилели жабешки хайвер, хлебарки и яйчни кремове.

— Май се налага да се разделим — рече веднага Тонкс и затърси с поглед свободни столове. — Фред, Джордж и Джини, вие седнете там отзад... С вас ще дойде Ремус.

Заедно с Хари, Рон и Хърмаяни тя отиде чак на последния етаж, където имаше две незаети места най-отпред и още две — отзад. Кондукторът Стан Шънпайк последва нетърпеливо Хари и Рон. Докато

Хари прекосяваше автобуса, го заглеждаха, а щом седна, видя, че всички отново са се обърнали напред.

Хари и Рон връчиха на Стан по единайсет сикли и автобусът потегли отново със зловещо клатушкане. Обиколи с трясък площад „Гримолд“, като ту се качваше, ту слизаше от тротоара, после с още едно страхотно ТРЯС всички бяха отхвърлени назад, столът на Рон направо се преобърна и Пигуиджън, който беше в скута му, изскочи от кафеза и с необуздан цвъркот захвърча към предната част на „Среднощния рицар“, където кацна на рамото на Хърмаяни. Хари се вкопчи в поставката със свещта и след като едвам се удържа да не падне, погледна през прозореца: препускаха с бясна скорост по нещо като магистрала.

— На хвърлей от Бирмингам сме — съобщи щастлив Стан в отговор на незададения въпрос на Хари, докато Рон се изправяше от пода. — Здравно ли се държиш, а, Хари? Цяло лято ти гледам името по вестника, ама не пишеше хич хубаво. Викам му, значи, на Ърн, абе, не ми се видя чак смахнат, все щеше да му проличи, нали?

Връчи им билетите и продължи да гледа захласнат Хари. Явно не се притесняваше дали някой е смахнат, важното беше да е достатъчно прочут, за да го пишат по вестниците. „Среднощния рицар“ пак се люшна застрашително, докато изпреварваше цяла колона автомобили. Хари погледна към предната част на автобуса и видя, че Хърмаяни е затулила очи с длани, а Пигуиджън се поклаща щастлив върху рамото ѝ.

ТРЯС.

Столовете отново се плъзнаха назад и „Среднощния рицар“ скочи от бирмингамската магистрала на спокоен провинциален път с множество остри завои. От време на време се покатерваше на банкета и живите плетове отстрани отскачаха назад. Сетне пое по главната улица в центъра на оживен град, оттам по виадукт, заобиколен от хълмове, след това излязоха на ветровит път между високи равнини и всеки пък това беше съпроводено с мощно ТРЯС.

— Размислих — промърмори Рон, след като за шести път се надигна от пода. — Никога повече не искам да се возя на тая чудесия.

— Ей, вие, следващата спирка е „Хогуортс“ — съобщи жизнерадостно Стан и залитна към тях. — Оная жена отпред, дето пътува с вас и все се разпорежда, ни даде малко бакшиш да ви сложим

по-напреде в опашката. Ама първо ще свалим Мадам Марш... — От долу се чу как някой повръща, после плюе. — Не се чувства хич добре.

След няколко минути „Среднощния рицар“ изскърца и спря пред пивничка, която отскочи от пътя, за да не се сблъскат. Чуха как Стан помага на злочестата Мадам Марш да слезе от автобуса и сподавените възгласи на облекчение от спътниците ѝ на втория етаж. Автобусът продължи нататък и набра скорост, докато...

ТРИАС.

Профучаваха през заснежения Хогсмийд. Хари зърна в пресечката „Свинската глава“, табелата с отсечената глава на глигана поскърцваше на зимния вятър. По голямото предно стъкло на автобуса се сипеха снежинки. Най-сетне спряха през портата на „Хогуортс“.

Лупин и Тонкс им помогнаха да свалят багажа, после слязоха да се сбогуват. Хари се извърна нагоре към трите етажа на „Среднощния рицар“ и видя, че всички пътници ги зяпат с носове, долепени на стъклото.

— В училищния парк вече ще бъдете в безопасност — рече Тонкс и хвърли бдителен поглед към безлюдния път. — Успех през този срок.

— Пазете се — предупреди Лупин и се ръкува с всички, накрая и с Хари. — Виж какво... — сниши глас, докато останалите се сбогуваха за последно с Тонкс, — знам, Хари, не харесваш Снейп, но той е превъзходен оклумант, а всички ние, включително и Сириус, искаме да се научиш да се пазиш, затова работи усърдно, чу ли?

— Да, добре — обеща посърнал Хари и се вгледа в преждевременно набръчканото лице на Лупин. — Хайде, довиждане.

Шестимата поеха по хлъзгавата алея към замъка, като влачеха куфарите. Хърмаяни вече се канеше преди лягане да изплете няколко шапчици за домашни духчета. Щом стигнаха до входната дъбова врата, Хари се обърна назад — „Среднощния рицар“ вече бе отпрашил нататък и при мисълта какво го чака на другия ден вечерта той съжали, че все още не се вози в него.

На другия ден не правеше почти нищо, освен да мисли със страх за вечерта. Двойният час по отвари сутринта изобщо не разсея тревогата му, Снейп се държеше както винаги отвратително. Хари

съвсем се умърлуши, когато в междучасията членовете на ВОДА започнаха да идват един по един при него в коридора и да го питат с надежда дали вечерта ще имат сбирка.

— Ще ви съобщя по обичайния начин кога е следващата — повтаряше той отново и отново, — но довечера не мога, трябва да ходя на... тъъ... на допълнителни уроци по отвари.

— *Допълнителни уроци по отвари* ли? — рече презрително Закарайъс Смит, който след обяда бе причакал Хари във Входната зала. — Леле, сигурно си много зле. Снейп обикновено не обучава извънредно, нали?

Рон изпроводи с гневен поглед Смит, който се отдалечи с дразнещо напета походка.

— Да му направя ли една магийка? Оттук още ще го хване — попита той, след което вдигна магическата пръчка и я насочи между плешките на Смит.

— Остави го — спря го оклюмал Хари. — Всички ще си помислят точно това. Че съм страшно глу...

— Здравей, Хари — поздрави някой зад тях.

Той се обърна и видя Чо.

— О! — възкликна и го присви под лъжичката. — Здравсти.

— Ние ще бъдем в библиотеката, Хари — отсече Хърмаяни, после сграбчи Рон над лакътя и го задърпа към мраморното стълбище.

— Добре ли прекара по Коледа? — попита Чо.

— Да, не беше зле — отвърна Хари.

— При мен беше доста спокойно — обясни момичето. Кой знае защо, изглеждаше някак смутено. — Хм... следващия месец пак има посещение в Хогсмийд, видя ли съобщението?

— Какво? А, не, откакто съм се върнал, не съм гледал таблото.

— Ами да, на Свети Валентин...

— Хубаво — каза Хари, учуден защо ли му го казва. — Е, вероятно искаш да...

— Само ако и ти искаш! — възкликна Чо нетърпеливо.

Хари я погледна озадачено. Бе понечил да я попита:

„Сигурно искаш да разбереш кога е следващата сбирка на ВОДА?“, но отговорът ѝ не подходеше на този въпрос.

— Аз... тъъ... — смотолеви той.

— О, не се притеснявай, ако не желаш — рече унило Чо. — Е... ще се видим.

Тя се отдалечи. Хари я изпрати с поглед, мозъкът му работеше трескаво. Изведнъж му просветна.

— Чо! Ей... ЧО!

Затича се след нея и я настигна по средата на мраморното стълбище.

— Ъъъ... искаш ли да дойдеш на Свети Валентин с мен в Хогсмийд?

— Оооо, да! — пламна момичето и го озари с усмивка.

— Добре тогава... разбрахме се — рече Хари и с чувството, че в крайна сметка денят не е съвсем пропилян, направо заподскача към библиотеката, за да вземе Рон и Хърмаяни за следобедните часове.

Ала в шест вечерта дори този бляскав успех — че е успял да покани на среща Чо Чан, — не беше разсеял зловещите чувства, засилващи се с всяка стъпка, която Хари правеше към кабинета на Снейп.

Поспря пред вратата — искаше му се да бъде навсякъде другаде, само не и тук, сетне си пое дълбоко въздух, почука и влезе.

Покрай стените в сумрачната стая имаше рафтове със стотици стъкленици, където в различни на цвят отвари бяха накиснати слугести части от какви ли не животни и растения. В ъгъла имаше шкаф, пълен с всякакви съставки — веднъж Снейп бе обвинил Хари, не напълно без основание, че крадял оттам. Вниманието на момчето обаче беше привлечено към писалището, където в езерцето светлина, хвърляна от горящата свещ, беше поставен плитък каменен съд с изсечени по него руни и знаци. Хари го позна веднага: беше мислосемът на Дъмбълдор. Тъкмо се питаше какво ли прави тук, когато дочу в здрача студения глас на Снейп, и подскочи.

— Затвори след себе си, Потър.

Хари се подчини с ужасното чувство, че сам се затваря в тъмница. Извърна се отново с лице към стаята, Снейп бе излязъл на светло и сочеше мълком стола точно срещу бюрото. Хари седна, Снейп също и вторачи в него немигащи студени черни очи, във всяка бръчица по лицето му сякаш се бе загнездила неприязън.

— Е, Потър, знаеш защо си тук — подхвана той. — Директорът помоли да ти преподавам оклумантика. Мога само да се надявам, че

тук ще се представиш по-добре, отколкото с отварите.

— Да — отвърна кратко Хари.

— Тези уроци може и да не са като всички останали, Потър — продължи Снейп, присвил злобно очи, — но аз си оставам твой учител и ще се обръщаш към мен с „господине“ или с „професор Снейп“.

— Да... *професор Снейп* — рече Хари.

— И така, оклумантиката. Както ти обясних още в кухнята на скъпия ти кръстник, този дял от магията запечатва ума и го предпазва от магическо въздействие и нападение.

— А защо, професор Снейп, Дъмбълдор смята, че имам нужда от това? — попита Хари и погледна право в очите учителя.

Как ли щеше да му отговори?

Той също го гледа известно време и подметна презрително:

— Със сигурност дори ти би трябвало вече да си се досетил, Потър. Черния лорд е изключително вещь в легилимантиката^[2]...

— Какво е това? *Професор Снейп*...

— Умението да изтръгваш от съзнанието на друг неговите чувства и спомени...

— Може да четеш мисли ли? — попита бързо момчето.

Бяха се потвърдили най-големите му страхове.

— Никак не си прозорлив, Потър — схока го Снейп с блесналите си черни очи. — Не долавяш тънките разлики. Ето един от недостатъците ти, заради които си толкова слаб с отварите. — Известно време Снейп мълча, очевидно за да се наслади на обидата, която е нанесъл на Хари, сетне продължи: — Само мъгълите говорят за „четене на мисли“. Умът не е книга, че да го отваряш, когато поискаш, и да го разглеждаш на воля. Мислите не са издълбани вътре в черепа ни, за да ги четеш всеки, проникнал в съзнанието ни. Умът е сложен и многопластов, Потър... поне повечето улове. — Той се подсмихна. — Вярно е обаче, че който владее легилимантиката, при определени условия може да проникне в ума на своите жертви и да разчита правилно онова, което е открил там. Черния лорд например почти винаги знае дали някой го лъже. Само който е усвоил оклумантиката, умее да запечата чувствата и спомените, които издават лъжата, и е в състояние да изрича пред него неверни неща, без да бъде изобличен.

Каквото и да говореше Снейп, на Хари легилимантиката си му звучеше като четене на мисли и това никак не му харесваше.

— Значи той може да разбере какво си мислим и сега... професор Снейп?

— Черния лорд е много далеч, а стените и паркът на „Хогуортс“ са защитени с множество древни магии и заклинания, които предпазват физическото и душевното здраве на живеещите тук — обясни Снейп. — Времето и пространството са важни в магията, Потър. В легилимантиката зрителният контакт често пъти е от огромно значение.

— Защо тогава трябва да усвоявам оклумантиката?

Снейп се взря в Хари и прокара дълъг тънък пръст по устните си.

— Обичайните правила явно не важат за теб, Потър. Проклятието, което не е успяло да те погуби, очевидно е създадо някаква връзка между теб и Черния лорд. Фактите, с които разполагаме, ни карат да смятаме, че понякога, когато съзнанието ти е най-отпуснато и уязвимо — например когато спиш, — споделяш мислите и чувствата на Черния лорд. Според директора не е препоръчително това да продължава и занапред. Той настоя да те науча да затваряш ума си за Черния лорд.

Сърцето на Хари пак се разтуптя. Той не разбираше нищо.

— Защо професор Дъмбълдор иска да спре това? — попита той внезапно. — И на мен не ми харесва, но е полезно. В смисъл че... че видях как змията напада господин Уизли и ако не бях видял, професор Дъмбълдор нямаше да го спаси. Нали, професор Снейп?

Преподавателят погледа известно време Хари, като продължаваше да прокарва пръст по устните си. Когато заговори отново, изричаше всяка дума бавно и отчетливо, сякаш я претегляше.

— Съвсем доскоро Черния лорд изглежда не е знаел за връзката между вас двамата. Досега ти си усещал чувствата му и си имал същите мисли, а той не е и подозирал. Ала видението, което си получил малко преди Коледа...

— Онова със змията и господин Уизли ли?

— Не ме прекъсвай, Потър — рече страховито Снейп. — Та както споменах, видението, което си получил малко преди Коледа, представлява такова мощно нахлуване в мислите на Черния лорд...

— Ама аз бях вътре в главата на змията, не в неговата!

— Нали току-що ти казах да не ме прекъсваш, Потър!

Ала Хари не се интересуваеше особено, че Снейп се е ядосал, най-после бяха заговорили по същество. Без да усети, се беше преместил напред върху стола, беше седнал чак на ръба, напрегнат като за битка.

— Щом имам същите мисли като Волдемор, как е станало така, че гледах през очите на змията?

— *Не изричай името на Черния лорд!* — ревна Снейп.

Настъпи тягостно мълчание. Двамата се загледаха свирепо над мислоема.

— Професор Дъмбълдор изрича неговото име — напомни тихо Хари.

— Дъмбълдор е изключително могъщ магьосник — промърмори Снейп. — Той се чувства достатъчно сигурен, за да употребява името... докато ние, останалите...

Снейп потърка ръката над китката си, явно несъзнателно, точно там, където, както Хари знаеше, е бил прогорен Черния знак.

— Просто исках да разбера — поде пак Хари, като си наложи да бъде любезен, — защо...

— Както личи, си проникнал в мозъка на змията, защото в онзи миг там е бил и Черния лорд — изсъска Снейп. — Вселил се е в змията, а ти си сънувал, че също си вътре в нея.

— А Волде... той разбрал ли е, че съм там?

— Явно да — потвърди хладно Снейп.

— Вие откъде знаете? — не се стърпя Хари. — Професор Дъмбълдор само предполага, или...?

— Вече ти казах да ме наричаш „професор Снейп“ — тросна се Снейп, който седеше сковано на стола с очи, превърнали се в резки.

— Да, професор Снейп — рече припряно Хари, — но откъде знаете...?

— Достатъчно е, че знаем — прекъсна го сурово учителят. — Важното в случая е, че сега вече Черния лорд е наясно: ти имаш достъп до мислите и чувствата му. Освен това се е досетил, че сигурно е възможно и обратното, тоест, разбрал е, че и той може да проникне в твоите мисли и чувства...

— И да се опита да ме накара да правя разни неща? — попита Хари и побърза да добави: — *Професор Снейп?*

— Възможно е — рече студено и безразлично Снейп. — А това ни връща към оклумантиката.

Преподавателят извади от вътрешния джоб на мантията магическата си пръчка и Хари се напрегна на стола, но Снейп просто насочи пръчката към слепоочието си и допря върха ѝ до мазните корени на косата си. Когато го отдалечи, между слепоочието му и пръчката се появи сребристо вещество, нещо като плътна паяжина, която, още щом Снейп отдалечи пръчката, се откъсна, падна леко в мислосема и — нито газ, нито течност — се завъртя в сребристобял вихър. Още на два пъти Снейп вдигна пръчката към слепоочието си и положи в каменния съд сребристото вещество, сетне, без да дава обяснение какво точно прави, хвана внимателно мислосема, качи го на една от полиците, за да не им пречи, и приготвил магическата пръчка, се върна при Хари.

— Стани и извади пръчката, Потър.

Хари се изправи, беше притеснен. Двамата застанаха с лице един към друг, делеше ги само писалището.

— Можеш да използваш пръчката и да се опиташ да ме обезоръжиш или да се защитиш по какъвто начин се сетиш — обясни Снейп.

— А вие какво ще правите? — погледна поуплашен той пръчката му.

— Ще се помъча да проникна в съзнанието ти — промълви преподавателят. — Ще проверим дали умееш да се съпротивляваш. Казаха ми, че успяваш да противодействаш на проклятието Имperiус. Ще се убедиш, че и за това се искат сходни умения... хайде, пригответи се. *Легилименс!*

Снейп бе изрекъл проклятието още преди момчето да се е приготвило, още преди да е впрегнало поне мъничко съпротивителните си сили. Кабинетът се люшна пред очите му и изчезна, през съзнанието му препуснаха образ след образ като трепкащ филм, толкова ярък, че го заслепи за всичко наоколо.

Той беше на пет години и гледаше как Дъдли кара нов червен велосипед, сърцето го болеше от завист... после бе на девет и булдогът Рипър го гонеше, докато той не се покатери на едно дърво... а долу на моравата цялото семейство Дърсли се заливаше от смях... седеше под Разпределителната шапка и тя му обясняваше, че ще може да се отличи

в „Слидерин“... Хърмаяни лежеше в болничното крило с лице, обрасло с гъста черна козина... при тъмното езеро сто диментори стесняваха обръча около него... Чо Чан се приближаваше под имела...

„Не — обади се някакъв глас вътре в главата на Хари, когато споменът за Чо стана по-ясен, — няма да гледаш това, няма, то е лично...“

Усети остра болка в коляното. Кабинетът на Снейп отново бе изникнал пред погледа му и Хари видя, че е паднал на пода, беше си ударил едното коляно в крака на писалището и сега го болеше. Погледна преподавателя, който бе свалил магическата пръчка и разтъркваше ръката над китката си. Там се мержелееше разлютена рана като от дамга.

— Да не би да искаше да ме покосиш с жилеща магия? — попита невъзмутимо Снейп.

— А, не — каза горчиво Хари и стана от пода.

— Така си и знаех — подметна Снейп и го изгледа презрително. — Допусна да проникна прекалено надълбоко. Престана да се владееш.

— Какво видяхте... всичко, каквото и аз ли? — поинтересува се момчето, макар и да не беше сигурно, че иска да чува отговора.

— Откъслеци — рече мъжът и се подсмихна ехидно. — На кого беше кучето?

— На леля Мардж — смотолеви Хари с омраза към Снейп.

— Е, като за пръв опит можеше да е и по-зле — отбеляза Снейп и пак вдигна магическата пръчка. — Накрая успя да ме спреш, макар че изхаби за крясъци доста време и сили. Не бива да се разсейваш. Отблъсни ме с ума си и тогава няма да ти се налага да прибегваш до пръчката.

— Старая се — подвикна ядосан Хари, — но вие не ми обяснявате как!

— Не ми дръж такъв език, Потър — озъби се заплашително Снейп. — А сега затвори очи.

Хари го изгледа ядно, после се подчини. Никак не му се щеше да стои зажумял срещу Снейп, когато той е насочил магическа пръчка към него.

— Изчисти съзнанието си, Потър — чу се студеният глас на мъжа. — Отърси се от всички чувства...

Но гневът на Хари към Снейп продължи да бумти като отрова в жилите му. Да се отърси от гнева си ли? Със същия успех би могъл да си откачи краката...

— Не го правиш, Потър... трябва ти повече дисциплина... хайде, съсредоточи се...

Хари се помъчи да опразни съзнанието си, да не мисли, да не помни, да не чувства...

— Хайде още веднъж... броя до три... едно, две, три... *Легилименс!*

Към него се бе устремил огромен черен змей... майка му и баща му махаха от вълшебното огледало... Седрик Дигъри се беше проснал на земята и го гледаше с изцъклени очи...

— НЕЕЕЕЕЕЕ!

Хари отново беше коленичил и бе заровил лице в ръцете си, мозъкът го болеше, сякаш някой се опитва да го изтръгне от черепа му.

— Стани! — подвикна рязко Снейп. — Ставай! Не се стараеш, не полагаш никакви усилия. Допускаш ме до спомени, от които се страхуваш, даваш ми оръжие!

Хари се изправи повторно, сърцето му думкаше лудешки, все едно той наистина е видял току-що на гробището мъртвия Седрик. Снейп изглеждаше по-блед от обикновено, а и по-разгневен, макар и не колкото самия Хари.

— Полагам... усилия — пророни той през зъби.

— Казах ти да се освободиш от чувствата!

— Така ли? В момента ми е трудно — гневно отвърна Хари.

— Тогава ще се превърнеш в лесна плячка за Черния лорд! — каза яростно Снейп. — Който е глупав да излага гордо на показ чувствата си, който не знае да се владее, който се оставя да затъне в тъжни спомени и допуска да го предизвикат толкова лесно — с други думи, слабакът, — няма никакъв шанс да устои на мощта на Черния лорд! Той, Потър, ще проникне със смехотворна лекота в съзнанието ти!

— Не съм слабак — заяви тихо Хари.

Беше толкова разярен, че всеки момент можеше да се нахвърли на Снейп.

— Тогава го докажи! Не губи самообладание! — изсъска преподавателят. — Не давай воля на гнева, владей ума си! Ще опитаме

още веднъж! Хайде, пригответи се! *Легилименс!*

Той загледа как вуйчо Върнън заковава пощенската кутия... към него през езерото в парка се носеха сто диментори... той тичаше заедно с господин Уизли по коридор без прозорци... приближаваха все повече черната врата в дъното... очакваше да влезе през нея... ала господин Уизли го поведе наляво и двамата заслизаха по каменни стъпала...

— РАЗБРАХ! РАЗБРАХ!

Отново бе застанал на четири крака наред кабинета на Снейп, болката в белега го пронизваше дразнещо, но гласът, току-що изтръгнал се от устата му, прозвуча победоносно. Като се изправи, установи, че Снейп го наблюдава с насочена магическа пръчка. На Хари му се стори, че този път преподавателят е развалил магията още преди той дори да е опитал да ѝ противодейства.

— Какво се случи, Потър? — погледна го Снейп напрегнато.

— Видях... спомних си — отвърна запъхтян Хари. — Едва сега проумях...

— Проумя какво? — попита рязко учителят.

Хари не отговори веднага, разтърка чело и продължи да се наслаждава на ослепителното прозрение...

От месеци сънуваше коридор без прозорци и със заключена врата в дъното, а не се беше досетил, че това е съществуващо място. Сега, след като беше видял отново спомена, бе проумял, че през цялото време е сънувал коридора, по който на дванайсети август е тичал заедно с господин Уизли към съдебната зала в министерството. Беше коридорът на отдел „Мистерии“ и господин Уизли е бил там и в нощта, когато го е нападнала змията на Волдемор.

Хари вдигна очи към Снейп.

— Какво има в отдел „Мистерии“?

— Моля? — попита тихо преподавателят и Хари забеляза с огромно задоволство, че той е притеснен.

— Попитах ви какво има в отдел „Мистерии“, професор Снейп? — повтори момчето.

— Защо питаш? — проточи мъжът.

— Защото — поде Хари, без да изпуска от очи Снейп, за да види реакцията му, — коридорът, който току-що съгледах... сънувам го от

няколко месеца... едва сега го познах... води към отдел „Мистерии“... според мен Волдеморт иска нещо от...

— *Казах ти да не изричаш името на Черния лорд!*

Загледаха се злобно един друг. Хари усети как в белега отново го пробужда парещата болка, но не ѝ обърна внимание. Снейп беше развълнуван, ала когато заговори отново, явно се постара да изглежда невъзмутим и безразличен.

— В отдел „Мистерии“, Потър, има много неща, но повечето от тях са неразбираеми за теб, а нито едно не ти влиза в работата. Ясно ли се изразих?

— Да — потвърди Хари.

Още разтъркваше белега, а болката в него се беше засилила.

— Искam те отново тук в сряда по същото време. Тогава ще продължим.

— Добре — промълви момчето.

Изгаряше от желание да се махне от кабинета на Снейп и да намери Рон и Хърмаяни.

— Всяка вечер преди сън трябва да прочистваш съзнанието си от всякакви чувства, то трябва да е празно и спокойно, разбра ли?

— Да — рече Хари, макар че почти не слушаше.

— И те предупреждавам, Потър... ще разбере, ако не си се упражнявал...

— Добре — измънка момчето.

Взе ученическата чанта, метна я на рамо и забърза към вратата на кабинета. Отвори я и се извърна към Снейп, той обаче стоеше с гръб към него, с върха на магическата пръчка вадеше мислите си от мислосема и отново ги прибираще внимателно в главата си. Без да казва и дума повече, Хари си тръгна, като затвори полека вратата след себе си, а белегът му туптеше болезнено.

Откри Рон и Хърмаяни в библиотеката, заети с поредната грамада домашни, дадени от Ъмбридж. По околните маси със запалени светилници бяха насядали и други ученици, почти всички петокурсници, и забили носове в книгите, драскаха ли, драскаха трескаво с перата, а небето зад двукрилите прозорци ставаше все по-черно. Единственият друг звук идваше от поскърцващите обувки на библиотекарката Мадам Пинс, което обикаляше застрашително по

пътеките между масите и дишаше във вратовете на осмелилите се да докоснат безценните ѝ книги.

Хари трепереше, белегът още го болеше, струваше му се, че всеки момент ще го втресе. Седна срещу Рон и Хърмаяни и се видя в прозореца отсреща: беше много блед и белегът му като че личеше повече от обикновено.

— Как мина? — прошепна Хърмаяни, а после добави угрижено: — Добре ли си, Хари?

— Да... добре... не знам — отвърна припряно той и се свъси, отново прорязан от болката в белега. — Вижте... току-що осъзнах нещо...

И им разказа какво е видял и проумял преди малко.

— Значи... значи твърдиш — каза тихо Рон точно когато Мадам Пинс мина с леко поскърцване покрай тях, — че оръжието, онова, което Ти-знаеш-кой търси, е в Министерството на магията?

— Би трябвало да е в отдел „Мистерии“ — уточни също тихо Хари. — Видях тази врата, докато баща ти ме водеше към съдебната зала за заседанието, и тя със сигурност е същата, която той охраняваше, когато го ухапа змията.

Хърмаяни въздъхна тежко.

— Точно така — рече тя едва чуто.

— Точно така какво? — попита нетърпеливо Рон.

— Помисли само... Стърджис Подмор се е опитвал да мине през някаква врата в Министерството на магията... би трябвало да е същата, не ми се вярва да е съвпадение!

— От къде на къде Стърджис ще се опитва да проникне с взлом, нали е на наша страна? — напомни Рон.

— Е, не знам — призна си момичето. — Невероятно е, но...

— Какво толкова има в този отдел „Мистерии“? — попита Хари Рон. — Баща ти споменавал ли е?

— Знам, че наричат хората, които работят там, „непродумващи“ — свъси се Рон. — Никой всъщност не знае с какво се занимават... Странно място да държиш оръжие.

— Изобщо не е странно, всичко е съвсем логично — възрази Хърмаяни. — Предполагам, че министерството разработва нещо, което е строго поверително... Сигурен ли си, Хари, че си добре?

Той току-що бе притиснал с все сила длани до челото си, сякаш го гладеше с ютия.

— Да... добре съм — отвърна и свали ръцете си, които трепереха. — Само се чувствам малко... Никак не ми е приятна тая оклумантика.

— Всеки ще трепери, ако постоянно му нападат съзнанието — отбеляза състрадателно Хърмаяни. — Виж какво, хайде да отидем в общата стая, там ще ни е малко по-уютно.

Ала общата стая беше претъпкана с народ и се тресеше от развълнувани писъци и смях, защото Фред и Джордж тъкмо показваха най-новия артикул от своята шегобийница.

— Обезглавяващи шапки! — викна Джордж, а Фред размаха пред зяпналите ученици островърха шапка, окичена с бухлато розово перо. — Два галеона едната... а сега вижте Фред!

Той си я нахлупи, грейнал, на главата. За миг просто изглеждаше доста смешно, после изчезнаха и шапката, и главата му.

Няколко момичета се разпищяха, останалите обаче се запревиваха от смях.

— Хайде сега! — извика Джордж, а ръката на Фред затърси опипом сякаш празното пространство над рамото му, сетне главата му отново се появи и той свали с широко движение розовоперестата шапка.

— Как ли го правят? — попита Хърмаяни, която бе зарязала домашното и наблюдаваше близнаците. — Очевидно е някаква разновидност на заклинанието за невидимост, но са се сетили да разширят обхвата ѝ и извън омагьосания предмет... Според мен обаче действието на заклинанието е съвсем краткотрайно.

Хари не отговори, беше му зле.

— Ще се наложи да оставя това за утре — промърмори той и бутна обратно в чантата книгите, които тъкмо беше извадил оттам.

— Запиши си в календара за домашните! — подкани насърчително Хърмаяни. — Така няма да забравиш.

Хари се спогледа с Рон, след което бръкна в чантата, извади бележника и го отвори предпазливо.

— Който често изостава, вечно втори си остава! — سخока го дневникът, докато Хари си вписваше в него домашното, дадено от Ъмбридж.

Хърмаяни направо засия.

— Мисля да си лягам — оповести Хари и пак напъха в чантата календара за домашните, като си напомни при първа възможност да го хвърли в огъня.

Тръгна през общата стая, заобикаляйки Джордж, който се опитваше да си сложи Обезглавяващата шапка, и излезе на хладното спокойно стълбище за спалните на момчетата. Пак се чувстваше зле, както вечерта, когато бе получил видението със змията, но се надяваше, че ще му мине, като полежи.

Отвори вратата на спалнята и точно когато пристъпи вътре, го прободеше свирепа болка, сякаш някой е забил нож отгоре в главата му. Не знаеше къде се намира, дали стои прав или лежи, не си знаеше дори името.

В ушите му кънтеше налудничав смях... от много отдавна не се беше чувствал така щастлив... ликуваше победоносно, преливаше от възторг... беше се случило нещо прекрасно, наистина прекрасно...

— Хари! ХАРИ!

Някой го беше ударил по лицето. Безумният смях бе прекъснат от вик на болка. Щастието изтече капка по капка от него, ала смехът продължи да кънти...

Отвори очи и в същия миг си даде сметка, че необузданият смях излиза от собствената му уста. Още щом го проумя, и смехът утихна — Хари лежеше запъхтян на пода и гледаше втренчено тавана, а болката в челото туптеше непоносимо. Над него се бе надвесил Рон, изглеждаше много разтревожен.

— Какво става? — попита той.

— Не знам... — простена Хари и седна. — Той е наистина щастлив... много щастлив...

— Ти-знаеш-кой ли?

— Случило се е нещо хубаво — смотолеви Хари. Тресеше се както онзи път, когато бе видял змията да напада господин Уизли, гадеше му се. — Нещо, на което той се е надявал.

Точно както и в съблекалнята на грифиндорския отбор, думите прозвучаха така, сякаш друг ги е изрекъл чрез устата на Хари, той обаче знаеше, че са истина. Задиша дълбоко, за да не повърне отново върху Рон. Поне този път Дийн и Шеймъс не бяха тук, за да го гледат.

— Хърмаяни ме прати да проверя как си — прошепна Рон и помогна на приятеля си да се изправи. — Разправя, че сега съпротивителните ти сили били отслабени, понеже Снейп бил бъркал в съзнанието ти... но в края на краищата ще ти бъде от полза, нали?

Погледна подозрително Хари и му помогна да стигне при леглото. Хари кимна, без да е убеден, и се свлече върху възглавниците — тази вечер бе падал толкова пъти на пода, че го болеше цялото тяло, пронизваше го и белегът. Неволно си помисли, че този пръв сблъсък с оклумантиката е подкопал съпротивата на ума му, вместо да я засили, и много обезпокоен, се запита какво ли се е случило, та Лорд Волдемор е щастлив, както никога през последните четиринайсет години.

[1] Оклумантика — от „occludo“ — „затварям“, и „mens“ — „ум, разум, разсъдък“ (лат.). — Бел.прев. ↑

[2] Легилимантика — от „lego“ — „чета“, „limen“ — „вход, врата“, и „mens“ — „ум, разум, разсъдък“ (лат.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

ХВАНАТА НАТЯСНО

Въпросът на Хари получи отговор още на другата сутрин. Когато вестникът на Хърмаяни пристигна, тя го приглади, втренчи се в него и нададе писък, който накара всички наоколо да я зяпнат.

— Какво има? — попитаха едновременно Хари и Рон.

Вместо отговор Хърмаяни разгъна „Пророчески вести“ пред тях на масата и посочи десетимата магьосници, чиито черно-бели фотографии запълваха цялата първа страница — бяха деветима мъже и една жена. Някои от тях се подсмиваха мълком, други почукваха с пръст по рамките на снимките и гледаха нагло. Под всяка от фотографиите бяха написани името на магьосника и злодеянието, заради което е бил изпратен в Азкабан.

„Антонин Долохов — гласеше надписът под снимката на мъж с продълговато, бледо изкривено лице, който наблюдаваше присмехулно Хари, — осъден за жестокото убийство на Гидиън и Фейбиън Прюет.“

„Августус Рукууд — пишеше под сипаничав магьосник с мазна коса, облегнал се отегчено в единия край на снимката, — осъден за това, че е изнесъл от Министерството на магията тайни, които е предал на Онзи-който-не-бива-да-се-назовава.“

Ала погледът на Хари беше привлечен от фотографията на жената. Беше я забелязал още щом бе зърнал страницата. Беше с дълга черна коса, която на снимката изглеждаше сплъстена и чорлава, макар че момчето я беше виждало пригладена, гъста и лъскава. Жената го изгледа изпод подпухналите си клепачи, върху тънката ѝ уста играеше презрителна нахална усмивка. Както при Сириус, и нейното лице носеше следи от минала красота, но нещо — най-вероятно Азкабан — я беше съсипало.

„Белатрикс Лестранж, осъдена за това, че е изтезавала Франк и Алис Лонгботъм и им е нанесла трайни увреждания.“

Хърмаяни побутна Хари и посочи заглавието над снимките: той се беше загледал в Белатрикс и още не го беше прочел.

МАСОВО БЯГСТВО ОТ АЗКАБАН

МИНИСТЕРСТВОТО СЕ ОПАСЯВА, ЧЕ ОКОЛО БЛЕК СЕ СЪБИРАТ НЯКОГАШНИТЕ
СМЪРТОЖАДНИ

— Блек ли? — подвикна Хари. — Ама, нали?...

— *Шшшт!* — прошепна настойчиво Хърмаяни. — Недей толкова високо... само чети!

Късно снощи от Министерството на магията съобщиха, че е имало масово бягство от Азкабан.

Министърът на магията Корнелиус Фъдж се срещна с репортери в своя кабинет и потвърди, че вчера привечер са избягали десетима строго охранявани затворници и той вече е уведомил министър-председателя на мъгълите колко опасни са въпросните лица.

„За огромно съжаление сме изпаднали в същото положение, както преди две години и половина, когато избяга убиецът Сириус Блек — заяви Фъдж. — Смятаме, че има връзка между двете бягства. Подобно дръзко деяние навежда на подозрението, че може да е оказана помощ отвън, още повече, че Блек е първият човек, избягал някога от Азкабан, и като такъв има прекрасната възможност да помогне и на други да последват примера му. Смятаме, че бегълците, сред които е и братовчедката на Блек Белатрикс Лестранж, са се обединили около Блек и той е техен главатар. Ние обаче правим всичко по силите си, за да издирим престъпниците, и призоваваме магьосниците към бдителност и предпазливост. В никакъв случай не бива да се общува с посочените лица.“

— Разбра ли сега, Хари? — попита Рон, изпълнен с изумление и ужас. — Ето защо снощи той е бил толкова щастлив.

— Не мога да повярвам — изръмжа Хари. — Фъдж стоварва вината за бягството върху *Сириус*?

— Какво друго му остава? — отбеляза горчиво Хърмаяни. — Не върви да каже: „Е, хора, извинявайте, Дъмбълдор ме предупреди, че това може да се случи и че надзирателите в Азкабан са се присъединили към Лорд Волдемор“... стига си *мрънкал*, Рон... „сега на свобода са излезли и най-заклетите поддръжници на Волдемор.“ Половин година не се умори да повтаря, че вие с Дъмбълдор сте лъжци.

Хърмаяни разлисти с рязко движение вестника и зачете дописката вътре, а Хари огледа Голямата зала. Не проумяваше защо съучениците му не изглеждат уплашени или поне не обсъждат ужасната вест от първата страница, но всъщност малцина четяха като Хърмаяни вестника всеки ден. Ето сега всички си говореха за домашни, за квидич и кой знае за какви още глупости, докато извън тези стени още десетима смъртожадни се бяха втели в редиците на Волдемор.

Хари вдигна очи към преподавателската маса. Там всичко беше съвсем различно: Дъмбълдор и професор Макгонъгол бяха погълнати от разговор, и двамата изглеждаха изключително угрижени. Професор Спраут беше подпряла „Пророчески вестни“ на шишето с кетчупа и четеше първата страница толкова вгълбено, че не забелязваше как от застиналата във въздуха лъжичка в скута ѝ капе жълтък. Междувременно в другия край на масата професор Ъмбридж нагъваше овесена каша. Както никога, изпъкналите ѝ жабешки очи не оглеждаха Голямата зала от единия до другия край в търсене на провинили се ученици. Хранеше се свъсена и от време на време мятеше злобни погледи към мястото, където Дъмбълдор разговаряше толкова оживено с Макгонъгол.

— О, не! — възкликна от изненада Хърмаяни, без да откъсва очи от вестника.

— Сега какво? — побърза да каже Хари, който седеше като на тръни.

— *Ужасно* е... — пророни покъртена Хърмаяни.

Сгъна вестника на десета страница и го връчи на Хари и Рон.

В болница „Свети Мънго“ обещава да проведат пълно разследване, след като снощи четирийсет и девет годишният Бродерик Боуд, служител от Министерството на магията, беше намерен в леглото си удушен от саксийно растение. Лечителите, повикани по спешност, не успели да върнат към живот господин Боуд, който няколко седмици преди кончината си пострада при трудова злополука.

Лечителката Мириам Страут, която по време на злополуката е била дежурна по отделение, е временно отстранена от работа и е излязла в платен отпуск. Вчера тя не бе открита за коментар, но магьосникът говорител на болницата заяви: „Всички в «Свети Мънго» изказваме искрените си съболезнования за смъртта на господин Боуд, чието здраве преди злополуката бележеше стабилно подобрение. Имаме строги изисквания за украсата, разрешена в болничните стаи, но поради прекалена заетост около коледните празници лечителката Страут явно не е обърнала достатъчно внимание на опасностите, каквито е криело растението върху нощното шкафче на господин Боуд. Говорът и двигателните умения на пациента са се подобрявали и лечителката Страут го е насърчавала сам да се грижи за растението, без да отчита, че това е не някакво безобидно обичниче, а издънка на дяволска примка: когато възстановяващият се господин Боуд я е докоснал, тя тутакси го е удушила.“

„Ние в «Свети Мънго» все още нямаме обяснение за това как растението се е озовало в болничната стая и призоваваме всички магьосници, които разполагат с някакви сведения, да се обърнат към нас.“

— Боуд... — повтори Рон. — Боуд. Звучи ми познато...

— Видяхме го... — каза тихо Хърмаяни. — В „Свети Мънго“, не помниш ли? Беше на леглото точно срещу Локхарт, лежеше и не

мърдаше, втрепен в тавана. Видяхме и как пристига дяволската примка. Тя... лечителката... каза, че било коледен подарък.

Хари погледна пак статията. На гърлото му като жлъч заседна ужас.

— Как така не сме разпознали дяволската примка? Виждали сме я и преди... могли сме да го предотвратим.

— Кой ти очаква в болницата да се появи дяволска примка, прикрита като саксийно растение? — възрази остро Рон. — Нямаме вина, виновен е, който я е изпратил! Ама че загубени хора, толкова ли не са проверили какво купуват?

— О, стига, Рон! — възкликна с треперещ глас Хърмаяни. — Кой ще сложи дяволска примка в саксия, без да осъзнава, че тя ще се опита да удуши всеки, който я докосне? Това... това си е чисто убийство... и то коварно... ако растението е било пратено анонимно, как ще открият чие дело е?

Хари не мислеше за дяволската примка. Беше си спомнил как в деня на заседанието в министерството, когато слизаха с асансьора до деветия етаж, на атриума се е качил блед като болник мъж.

— Срещал съм и друг път Боуд — замислено каза той. — Видяхме го заедно с баща ти в министерството.

Рон го зяпна.

— Чувал съм как татко говори у нас за него! Беше от непродумващите... работеше в отдел „Мистерии“!

Известно време се гледаха, после Хърмаяни пак притегли към себе си вестника, затвори го, взря се за миг в снимките на десетимата избягали смъртожадни отпред и скочи на крака.

— Къде отиваш? — сепна се Рон.

— Да пусна едно писмо — обясни момичето и метна чантата на рамо. — Всъщност... не знам дали... но си заслужава поне да опитам... а аз съм единствената, която може да го стори.

— *Мразя* да прави така — изсумтя Рон, когато двамата с Хари също станаха от масата и без да бързат, тръгнаха да излизат от Голямата зала. — Нищо няма да й стане, ако поне веднъж ни каже какво е намислила. Ще загуби най-много десет секунди... Ей, Хагрид!

Той стоеше при вратата във Входната зала и изчакваше да отмине групичка ученици от „Рейвънклоу“. Пак беше насинен, както в деня,

когато се бе завърнал от посещението си при великаните, но в горния край на носа му се червенееше и прясна рана.

— Хей, вие двамата! — извика Хагрид и се опита да се усмихне, но върху лицето му се появи само измъчена гримаса.

— Добре ли си, Хагрид? — попита Хари и тръгна след него, когато той закуцука тромаво след учениците от „Рейвънклоу“.

— Бива, бива — отвърна Хагрид с някакво бледо подобие на безгрижие, после махна с ръка и стреснатата професор Вектор, която тъкмо минаваше, отърва на косъм мозъчното сътресение. — Ама съм много зает, нали знаете, все си има работа, де... да подготвя уроците... а и на два-три саламандъра са им загнили люспите... Пък и дето съм на изпитателен срок — промърмори той.

— *На изпитателен срок ли?* — повтори Рон много високо и доста от минаващите ученици се извърнаха любопитно. — Извинявай... в смисъл... наистина ли си на изпитателен срок? — прошепна той.

— Аха — потвърди Хагрид. — Да ви призная, си го очаквах. Вие може и да не сте усетили, ама оназ инспекция хич не мина по вода... — въздъхна той тежко. — Я да вървя да поръся опашките на саламандрите със стрита люта чушка, че ще 'земат да им окапят. Хайде, Хари... Рон...

И се отправи към входната врата, за да се спусне с тежка стъпка по каменното стълбище и да излезе във влажния парк. Хари го изпрати с поглед, като се питаше колко ли още лоши новини ще понесе.

През следващите няколко дни цялото училище разбра, че Хагрид е на изпитателен срок, и Хари бе възмутен — почти никой не го взимаше присърце, а, напротив, някои, и най-вече Драко Малфой, дори се радваха. Колкото до никому неизвестния чиновник от отдел „Мистерии“, издъхнал при загадъчни обстоятелства в „Свети Мънго“, Хари, Рон и Хърмаяни май бяха единствените, които знаеха и се интересуваха. Сега по коридорите се говореше само за едно: за десетимата избягали смъртожадни, слухът за тях най-сетне бе плъзнал из училището, благодарение на онези, които четяха вестници. Мълвеше се, че някои от осъдените престъпници били забелязани в

Хогсмийд, че уж се укривали в Къщата на крясъците и точно както Сириус Блек бил направил веднъж, щели да проникнат в „Хогуортс“.

Който произлизаше от магьосническо семейство, бе чувал още от детството си имената на тези смъртожадни, изричани почти със същия страх, както името на Волдеморт, а злодеянията, извършени от тях по време на неговия терор, бяха станали пословични. Сред учениците в „Хогуортс“ имаше роднини на жертвите и както си вървяха по коридорите, те неволно се оказваха обвити в злокобна отразена слава: в часа по билкология Сюзан Боунс, чийто чичо, леля и братовчеди бяха избити от един от десетимата, сподели съкрушена, че чак сега е разбрала какво му е на Хари.

— Чудя ти се как издържаш, ужасно е — заяви тя без заобикалки и сложи прекалено много змейска тор върху подноса с кълнове на крехкостеблени пискливци, при което те се спаружиха и се разпищяха от недоволство.

Напоследък отново одумваха и сочеха Хари по коридорите, на него обаче му се стори, че забелязва лека промяна в тона на шушукащите. Сега в гласовете им се долавяше по-скоро любопитство, отколкото враждебност, и той бе сигурен, че един-два пъти е дочул откъслечни разговори, от които се подразбираше, че учениците не са убедени във версията на „Пророчески вести“ как и защо десетимата смъртожадни са успели да се измъкнат от крепостта Азкабан. В объркването и уплахата си съмняващите се явно вече приемаха единственото обяснение, с което разполагаха: онова, което Хари и Дъмбълдор отстояваха още от предната година.

Беше се променило не само настроението на учениците. Беше нещо обичайно да се натъкнеш на двама-трима учители, които си шепнеха притеснени по коридорите и прекъсваха разговора веднага щом се приближат ученици.

— Очевидно вече не могат да говорят свободно в учителската стая — отбеляза тихо Хърмаяни, когато тримата с Хари и Рон подминаха веднъж пред класната стая по вълшебство професор Макгонъгол, Флитуик и Спраут, които бяха долепили глави. — Не и откакто там е и Ъмбридж.

— Как мислите, дали знаят нещо ново? — попита Рон и погледна през рамо тримата учители.

— И да знаят, ние няма да разберем — отвърна ядосан Хари. — Особено след Указ... до кой номер стигнахме?

Сутринта, след като се разчу за бягството от Азкабан, по дъските за обяви в домовете се появи ново съобщение:

ЗАПОВЕД НА ВЕЛИКИЯ ИНКВИЗИТОР НА „ХОГУОРТС“

На учителите се забранява да предоставят на учениците сведения, несвързани с предметите, за които им се плаща да преподават.

Гореизложеното е в съответствие с Образователен указ номер двайсет и шест.

Подпис:

Долорес Джейн Ъмбридж, велика инквизиторка

Учениците си правеха какви ли не шеги с последния указ. Лий Джордан заяви на Ъмбридж, че според новото правило на нея не ѝ е разрешено да прави забележки на Фред и Джордж, задето играят на последния чин на избухващи карти.

— Избухващите карти, госпожо, нямат нищо общо със защитата срещу Черните изкуства. Това не са сведения, свързани с вашия предмет!

Следващия път, когато Хари срещна Лий, ръката му кървеше обилно. Препоръча му настойка от мустачки на ракоядна видра.

Беше смятал, че покрай бягството от Азкабан Ъмбридж ще се поукроти и ще се стресне от бедствието, разиграло се направо под носа на безценния ѝ Фъдж. Нищо подобно: то само разпали още повече яростното ѝ желание да подчини напълно на властта си всичко в „Хогуортс“. Очевидно бе решила поне да уволни някого в скоро време и не се знаеше кой ще си замине пръв, дали професор Трелони, или Хагрид.

Сега всеки час по пророкуване и по грижа за магически създания преминаваше в присъствието на Ъмбридж и на тефтера ѝ. Тя се разполагаше край огъня в изпълнената с благовония стая в кулата,

прекъсваше все по-истеричния брътвеж на професор Трелони с трудни въпроси, например за орнитомантиката и хептомологията, искаше от нея да предсказва отговорите на учениците още преди те да са ги дали, и да покаже уменията си ту с кристалното кълбо, ту в гадаенето по чаени листенца, ту в разчитането на руни. Хари смяташе, че в скоро време професор Трелони сигурно ще рухне от напрежението. Когато на няколко пъти я срещаше по коридорите — което само по себе си бе твърде необичайно, тъй като тя рядко напускаше стаята си в кулата, — Трелони си мърмореше яростно нещо под нос, кършеше ръце и хвърляше ужасени погледи през рамо, а от нея вонеше на шери за готвене^[1]. Ако не се тревожеше толкова за Хагрид, сигурно щеше да му домъчнее за Трелони, но щом един от двамата щеше неминуемо да си иде, то Хари изобщо не се колебаеше в избора си кой да остане.

За съжаление не забелязваше Хагрид да се представя по-добре от Трелони. При все, че се беше вслушал в съвета на Хърмаяни и от Коледа насам най-страшното, което им беше показвал, беше круп — създание, изглеждащо досущ като териер от породата на Джак Ръсел^[2], с тази разлика, че опашката му е раздвоена, — май и неговите нерви не издържаха. В часовете беше необичайно разстроен и притеснен, направо си губеше нишката на мисълта, отговаряше погрешно на въпросите и през цялото време попоглеждале тревожно към Ъмбридж. Освен това както никога беше твърде сдържан с Хари, Рон и Хърмаяни и изрично им бе забранил да го посещават по мръкнало.

— Спипа ли ви оная, 'сички ще има да теглим — беше им заявил право в очите и понеже не искаха да го излагат на допълнителни опасности, те се въздържаха да ходят вечер в колибата му.

Хари имаше чувството, че Ъмбридж малко по малко му отнема всичко, заради което си струваше да живее в „Хогуортс“: посещенията в къщурката на Хагрид, писмата от Сириус, неговата „Светкавица“ и куидича. Той ѝ отмъщаваше по единствения възможен начин: като удвояваше усилията си във ВОДА.

С радост установи, че новината за още десетима смъртожадни, които се разхождат на свобода, е подтикнала всички, дори Закарайъс Смит, да работят по-усърдно от всякога, но напредъкът бе най-очевиден при Невил. Вестта за бягството на изтезателката на родителите му, предизвика странна, дори малко плашеща промяна у него. Той нито веднъж не отвори дума за срещата в затвореното

отделение в „Свети Мънго“ и следвайки примера му, Хари, Рон и Хърмаяни също не я споменаваха. Невил не говореше и за бягството на Белатрикс и нейните съучастници, измъчвали майка му и баща му. Сега на сбирките на ВОДА той всъщност мълчеше почти през цялото време, затова пък усвояваше неуморно всички нови заклинания и противодействащи магии, които Хари им показваше: сбърчваше съсредоточено кръглото си лице, очевидно нехаеше за нараняванията и злополуките и се трудеше повече от всеки друг в помещението. Бележеше такъв бърз напредък, че останалите чак се дразнеха, а когато Хари им показва защитното заклинание — начин да отклоняваш побезобидни магии и да ги насочваш обратно към нападателя, — само Хърмаяни го усвои преди Невил.

Хари много би се радвал да напредва в оклуманстиката така, както Невил на сбирките на ВОДА. Изобщо не се представяше блестящо на уроците при Снейп, които и без това бяха започнали зле. Обратното, имаше чувството, че от урок на урок става все по-слаб.

Преди да се заеме с изучаването на оклуманстиката, болката в белега го пронизваше само от време на време, обикновено нощем или при някой от странните проблясъци за мислите и настроението на Волдемор. Напоследък обаче белегът почти не спираше да го боли и Хари често получаваше пристъпи на раздразнителност или развеселеност, които не бяха свързани със случващото се наоколо и винаги бяха съпътствани с особено остри бодежи в белега. Той имаше ужасното чувство, че постепенно се превръща в нещо като антена, настроена да улавя и най-дребните колебания в настроението на Волдемор, и беше сигурен, че тази изострена чувствителност се е породила именно по време на първия урок по оклумантика при Снейп. И не само това — напоследък Хари сънуваше почти всяка нощ, че върви по коридора към входа на отдел „Мистерии“, — сънища, в края на които задължително застава с копнеж пред черната врата.

— Може би е нещо като болест — отсъди Хърмаяни и погледна угрижено Хари, когато той сподели с нея и с Рон. — Като треска. Непременно трябва да се влоши, преди да започне подобрието.

— Влошава се заради уроците при Снейп — отсече Хари. — Дотегна ми белегът да ме боли, втръсна ми всяка нощ да се разхождам по този коридор. — Той потърка разгневен челото си. — Искане ми се тази врата най-после да се отвори, омръзна ми да стоя и да я гледам...

— Никак не е смешно — подвижна рязко Хърмаяни. — Дъмбълдор не иска да сънуваш тези сънища с коридора, иначе нямаше да настоява Снейп да те учи на оклумантика. Ще се наложи просто да се стараеш повече на уроците.

— Старая се! — настръхна Хари. — Опитай някой път... Снейп ти прониква в съзнанието... хич няма да ти е до смях.

— Може би... — подхвана бавно Рон.

— Може би какво? — изпревари го дръпнато Хърмаяни.

— Може би Хари не е виновен, че не може да затвори съзнанието си — заяви свъсен Рон.

— Какво искаш да кажеш? — рече Хърмаяни.

— Може би Снейп изобщо не се опитва да му помогне...

Хари и Хърмаяни го зяпнаха. Той многозначително премести мрачен поглед от единия към другия.

— Може би — поде отново Рон, този път още по-тихо, — Снейп всъщност се опитва да отвори малко повече ума на Хари... но за да му е по-лесно на Вие-знаете...

— Млъквай, Рон — скастри го ядосана Хърмаяни. — Колко пъти досега си подозирал Снейп и кога си се оказвал прав? Дъмбълдор му вярва, той е член на Ордена, това би трябвало да е достатъчно.

— Навремето е бил смъртожаден — напомни вироглаво Рон. — И досега не сме видели доказателства, че *наистина* е преминал в другия лагер.

— Дъмбълдор му вярва — повтори Хърмаяни. — А ако не вярваме на Дъмбълдор, не можем да вярваме на никого.

При толкова много тревоги и работа — стряскащите количества домашни, заради които петокурсниците често оставаха да учат и след полунощ, тайните сбирки на ВОДА и допълнителните уроци при Снейп, — януари се изниза тревожно бързо. Още преди Хари да се е усетил, дойде февруари и донесе по-влажно и по-топло време, както и мисълта за второто посещение в Хогсмийд през тази учебна година. Откакто с Чо бяха решили да отидат заедно в селото, Хари почти не бе намирал време да поговори с нея, а ето че изведнъж му предстоеше да прекара Свети Валентин изцяло в нейната компания.

Сутринта на четиринайсети февруари се облече особено старателно. Двамата с Рон отидоха на закуска точно когато пристигнаха пощенските сови. Хедуиг я нямаше — Хари не я и очакваше, — затова пък, докато сядаха, Хърмаяни издърпа писмо от човката на непознат рибояден бухал.

— Крайно време беше! Ако не се беше получило и днес... — рече тя, после отвори нетърпеливо плика и извади отвътре парченце пергамент.

Очите ѝ запрепусаха от ляво на дясно: докато тя четеше, по лицето ѝ се мярна мрачно задоволство.

— Слушай, Хари — поде Хърмаяни и го погледна, — наистина е важно. Как мислиш, ще успееш ли към дванайсет часа да дойдеш в „Трите метли“?

— Ами... не знам — поколеба се той. — Чо може би очаква да прекарам целия ден с нея. Не сме се уговорили какво ще правим.

— Ако трябва, доведи и нея — настоя момичето. — Но ще дойдеш, нали?

— Ами... добре, обаче защо?

— Сега нямам време да ти обяснявам, трябва да отговоря бързо.

Стиснала в едната ръка писмото, а в другата — препечена филийка, тя изхвърча от Голямата зала.

— Идваш ли? — обърна се Хари към Рон, той обаче поклати свъсен глава.

— Изобщо няма да ходя в Хогсмийд, Анджелина настоя да тренираме цял ден. Сякаш това ще помогне, по-слаб отбор от нашия не съм виждал. Само да знаеш как играят Слоупър и Кърк, пълна скръб са, още по-зле и от мен. — От гърдите му се откърти тежка въздишка. — Чудя ѝ се на Анджелина защо не ме пуска да се махна от отбора!

— Защото, ако си във форма, си добър — отговори с раздразнение Хари.

Беше му изключително трудно да съчувства на Рон в неговите терзания. Би дал едва ли не всичко, само и само да играе в предстоящата среща с хафълпафци. Рон явно бе забелязал тона му, защото, докато закусваха, не отвори повече дума за куидича, а малко след това се сбогуваха доста хладно. Рон пое към куидичното игрище, а Хари се опита да си поприглади косата, като се оглеждаше в обратната страна на чаената лъжичка, и после се отправи към Входната

зала, за да се срещне с Чо. Беше притеснен до смърт и недоумяваше за какво изобщо ще си говорят.

Тя го чакаше малко встрани от дъбовата входна врата, изглеждаше много красива с вързаната на дълга опашка коса. Докато вървеше към нея, Хари изведнъж реши, че ходилата му са прекалено големи за тялото, и изпита ужасното чувство, че ръцете му се поклащат много глупаво отстрани.

— Здравей — поздрави леко задъхана Чо.

— Здравсти — отвърна Хари.

Миг-два се гледаха, после той каза:

— Е... въъ... ще тръгваме ли?

— О... да...

Наредиха се на опашката пред Филч, от време на време погледите им се срещаха и те се усмихваха плахо, без обаче да си казват нищо. На Хари му олекна, когато излязоха на чист въздух. Установи, че е по-лесно да вървят мълком, отколкото просто да стоят и да се гледат неловко. Денят беше свеж и ветровит, а докато минаваха покрай стадиона, Хари зърна за миг Рон и Джини, които се стрелкаха над трибуните, и му докривя ужасно, че не е с тях там горе.

— Липсва ти много, нали? — рече Чо.

Той се извърна и видя, че момичето го гледа.

— Да — въздъхна. — Липсва ми.

— Помниш ли как в трети курс играхме за пръв път един срещу друг? — попита го Чо.

— Помня — ухили се Хари. — Непрекъснато ми препречваше пътя.

— А Ууд ти каза да не се правиш на джентълмен и ако трябва, да ме събориш от метлата — усмихна се Чо, отдала се на спомените. — Доколкото разбрах, са го взели в „Прайд ъф Портрий“^[3].

— Не, в „Пъдълмиър Юнайтед“, видях го миналата година на световното по квидич.

— О, и аз те видях там, помниш ли? Случихме се в един лагер. Беше много хубаво, нали?

Обсъждаха темата за Световното първенство по квидич през цялото време, докато вървяха по алеята към портата. Хари не можеше да повярва с каква лекота разговаря с Чо — все едно си приказваше с

Рон или Хърмаяни — и тъкмо се почувства уверен и се развесели, когато ги настигна цяла тумба слидеринки начело с Панси Паркинсън.

— Потър и Чан! — изписка тя под съпровода на злобен кикот. — Пфу, а аз си мислех, Чан, че имаш вкус... Дигъри поне беше красавец!

Момичетата забързаха нататък, като си бъбреха, пицяха и нарочно се извъръщаха да погледнат Хари и Чо, оставяйки подире си тягостно мълчание. Хари не се сещаше какво още да каже за куидича, а Чо се беше вторачила поруменяла в краката си.

— И така... къде искаш да отидем? — попита Хари, щом навлязоха в Хогсмийд.

Главната улица гъмжеше от ученици, които вървяха безцелно напред-назад, зяпаха витрините и си говореха по тротоарите.

— О... все едно — сви рамене Чо. — Хм... дали да не поразгледаме магазините?

Тръгнаха бавно към „Дервиш и Банджис“. На витрината бе лепната голяма обява и неколцина жители на селото я гледаха. Отдръпнаха се, когато към тях се приближиха Хари и Чо, и той отново се озова пред снимките на десетимата избягали смъртожадни. Най-отгоре пишеше „Заповед на Министерството на магията“ и после се съобщаваше, че е определена награда от хиляда галеона за всеки магьосник, предоставил сведения, които да доведат до залавянето на престъпниците от снимките.

— Странно, нали? — каза тихо Чо и се взря във фотографиите на смъртожадните. — Помниш ли, когато избяга Сириус Блек, из цял Хогсмийд бяха плъзнали диментори, които го издирваха. Сега на свобода са цели десетима смъртожадни, а диментори няма...

— Да — съгласи се Хари и след като откъсна очи от лицето на Белатрикс Лестранж, погледна главната улица първо в едната, сетне и в другата посока. — Да, странно си е.

Не че съжаляваше, задето наоколо няма диментори, но като се замислеше, отсъствието им наистина бе твърде показателно. Те не само бяха оставили смъртожадните да избягат, а и не си даваха труда да ги търсят... Министерството като че ли вече нямаше власт над тях.

Десетимата избягали смъртожадни ги гледаха от всяка витрина, която двамата с Чо подминаваха. При „Скривъншафт“ заваля и Хари усети по лицето и тила си студени тежки капки.

— Хм... пие ли ти се кафе? — попита плахо Чо, когато дъждът се усили.

— Да, разбира се — рече Хари и се огледа. — Къде?

— О, ей там има много хубава сладкарничка, никога ли не си ходил в „Мадам Пудифут“? — предложи тя оживено и го поведе по една от пресечките към сладкарница, която Хари никога не бе забелязвал.

Тясно и задушно, заведението беше препълнено и всичко в него бе украсено с всевъзможни панделки и джуфки. На Хари му стана неприятно, защото му напомни за кабинета на Ъмбридж.

— Страхотно е, нали? — попита щастлива Чо.

— Ами... да — излъга Хари.

— Виж, съдържателката е украсила за Свети Валентин! — възкликна момичето и засочи златните херувимчета, които бяха увиснали над всяка от малките кръгли маси и от време на време хвърляха върху посетителите розови конфети.

— Аааах...

Настаниха се до запотения прозорец, на последната свободна маса. Роджър Дейвис, капитан на отбора по куидич на „Рейвънклоу“, седеше само на около крачка и половина заедно с красиво русо момиче. Държаха се за ръце. Притеснен от тази гледка, Хари се огледа и видя, че сладкарничката е пълна само с влюбени двойки, които до последната се държат за ръце. Дали Чо не очакваше и той да хване ръката ѝ?

— Какво да бъде за вас, сладурчета? — попита Мадам Пудифут, много едра жена с лъскав черен кок, която едвам се промуши между тяхната маса и масата на Роджър Дейвис.

— Две кафета, ако обичате — поръча Чо.

Докато им ги донесат, Роджър Дейвис и приятелката му започнаха да се целуват над захарницата. На Хари му причерня: Дейвис даваше пример, който Чо вероятно очакваше скоро да последва и той. Усети как лицето му пламва и се опита да погледне през прозореца, той обаче бе целият замъглен и улицата отвън не се виждаше. За да отложи мига, когато щеше да му се наложи да погледне Чо, Хари се вторачи в тавана, сякаш разглежда как е боядисан, а пърхацият над тяхната маса херувим го уцели с шепа конфети по лицето.

След още няколко мъчителни минути Чо спомена Ъмбридж. Хари подхвана с облекчение темата и те прекараха няколко щастливи мига, в които се подиграваха на преподавателката, ала на сбирките на ВОДА бяха разчепквали надълго и нашироко въпроса и той се изчерпа доста бързо. Отново се възцари мълчание. Хари чуваше съвсем ясно мяскането на съседната маса и затърси трескаво какво още да каже.

— Ъъ... знаеш ли какво... искаш ли да дойдеш с мен по обед в „Трите метли“? Имам среща с Хърмаяни там.

Чо вдигна вежди.

— Имаш среща с Хърмаяни Грейнджър ли? Днес?

— Да. Тя ме помоли и трябва да отида. Искаш ли да дойдеш с мен? Хърмаяни каза, че нямала нищо против.

— А... добре... много мило от нейна страна.

Но от тона ѝ изобщо не пролича, че го смята за много мило. Напротив, каза го студено и най-неочаквано стана някак неприветлива.

Още няколко минути минаха в пълно мълчание, Хари си пиеше кафето с такава бързина, че скоро щеше да се наложи да си поръча друго. До тях Роджър Дейвис и приятелката му бяха като със залепени устни.

Ръката на Чо лежеше на масата до чашата с кафе и Хари все повече се чувстваше длъжен да я хване. „Просто го направи — взе да си повтаря, а в гърдите му на мощна струя бликна паника, примесена с вълнение, — просто се пресегни и я стисни.“ Изумително... колко трудно му беше да се протегне само на една педя и да докосне ръката на Чо, отколкото да сграбчи носещия се във въздуха снич...

Но точно премести ръка... и Чо свали своята от масата. Тя наблюдаваше доста заинтригувано как Роджър Дейвис целува приятелката си.

— Знаеш ли, покани ме на среща — рече Чо едва чуто. — Преди около половин месец. Роджър... Но му отказах.

Хари, който бе грабнал захарницата, за да оправдае някак рязкото движение през масата, не разбра защо Чо му го съобщава. Ако е искала да седи на съседната маса и Роджър Дейвис да я целува ненаситно, защо бе приела да дойде с Хари?

Той не каза нищо. Тяхното херувимче им метна отгоре поредната шепа конфети и някои се приземиха в остатъка от студеното кафе, което Хари тъкмо се канеше да изпие.

— Миналата година идвах тук със Седрик — каза Чо.

Трябваше да минат секунда-две, докато Хари осъзнае думите й. Смрази се. Не можеше да повярва, че на Чо й се говори за Седрик точно сега, когато бяха заобиколени от целуващи се двойки и над главите им се рееше херувим.

След малко тя каза още по-високо:

— От сто години се каня да те питам... преди да загине, Седрик... той... с-спомена ли нещо за мен?

Това бе последното на този свят, което Хари искаше да обсъжда, най-малкото с Чо.

— Ами... не — отвърна тихо. — Той... той нямаше време да каже нищо. Хм... А през ваканцията... ти... често ли гледа куйдич? От „Тътшил Торнадос“ си, нали?

Думите му прозвучаха неестествено бодро и весело. За свой ужас видя, че очите на Чо са плувнали в сълзи, точно както след последната сбирка на ВОДА преди Коледа.

— Виж какво — рече той отчаян, като се наведе, за да не ги подслушват, — хайде сега да не говорим за Седрик... хайде да говорим за друго.

Но се оказа, че именно това не е трябвало да изрича.

— А аз си м-мислех — проплака Чо и по масата закапаха сълзи, — мислех си, че *точно т-ти* ще... ще ме разбереш. Изпитвам *потребност* да г-говоря за това! Със сигурност и... и т-ти! Все пак е станало пред очите ти!

Всичко се беше объркало кошмарно, приятелката на Роджър Дейвис дори се бе отлепила от него и зяпаше разплаканата Чо.

— Ами... аз съм разговарял за това... — прошепна Хари, — с Рон и Хърмаяни, но...

— Така з-значи, говориш с Хърмаяни Грейнджър! — изписка Чо с лице, блеснало от сълзите. Още няколко от целуващите се двойки се бяха пуснали и ги гледаха. — А с мен не искаш! Д-дали не е най-добре... д-да платим и ти да си отидеш на срещата с Хърмаяни Г-Грейнджър, очевидно нямаш търпение!

Хари я зяпна направо изумен, а тя грабна салфетката с дантелка по края и си избърса с нея лъсналото лице.

— Чо! — повика я нерешително Хари.

Много му се искаше Роджър да сграбчи пак приятелката си и да започне да я целува, та тя да не се кокори срещу Чо.

— Хайде, тръгвай си! — подкани Чо и продължи да плаче вече в салфетката. — Не разбирам защо изобщо ми определи среща, щом си се уговорил веднага след мен да се видиш с други момичета... С колко още ще се срещнеш след Хърмаяни?

— Няма такова нещо — възрази Хари, който най-сетне беше разбрал с облекчение защо Чо му е толкова сърдита и се засмя, ала след миг осъзна, че отново е сбъркал.

Чо скочи на крака. Цялата сладкарница беше притихнала, всички ги наблюдаваха.

— Е, довиждане, Хари — заяви тя мелодраматично и с леко хълцукане се втурна към вратата.

Отвори я рязко и забърза в проливния дъжд.

— Чо! — извика след нея Хари, ала вратата вече се бе затворила с напевен звънтеж на камбанки.

В сладкарницата се бе възцарило пълно мълчание. Всички очи бяха впити в Хари. Той метна един галеон на масата, изтръска от косата си розовите конфети и излезе след Чо навън.

Валеше като из ведро, Чо не се виждаше никъде. Хари просто не разбираше какво е станало, само допреди половин час се разбираха така добре.

— Жени! — промърмори той гневно и с ръце в джобовете заджапа по плувналата в дъжд улица. — И защо държеше толкова да говорим за Седрик? Защо все я влекат теми, от които се превръща в жив маркуч?

Зави надясно, хукна, като разплискаваше локвите, и след броени минути се озова пред „Трите метли“. Знаеше, че е подранил за срещата с Хърмаяни, но реши, че вътре все има някой, с когото да убие времето. Тръсна мократа си коса, която му беше влязла в очите, и се огледа. В ъгъла съзря Хагрид, сам и много свъсен.

— Здравей, Хагрид! — поздрави момчето, след като се промуши между пълните маси и притегли един стол.

Хагрид подскочи и го погледна отгоре така, сякаш едвам го е познал. Хари забеляза, че върху лицето му има две нови рани и няколко пресни синини.

— А, ти ли си, Хари? — рече Хагрид. — Как си, добре ли?

— Да, добре — излъга той, но си каза, че в сравнение с насинения и оклюмал Хагрид няма от какво толкова да се оплаква. — Тъъ... А ти как си?

— Аз ли? — повтори Хагрид. — О, да, много съм си добре, Хари, много.

Взря се в дълбините на калаената халба с капаче и с размерите на голяма кофа и въздъхна тежко. Хари не знаеше какво да му каже. Известно време седяха в мълчание един до друг. После най-неочаквано Хагрид рече:

— Печем се на един огън, а? Ние с теб, де.

— Тъъ... — измънка Хари.

— Ами да... и друг път съм го казвал... отритнати от 'сички — кимна дълбокомислено Хагрид. — И двамата, сираци. Да... сираци. — Той отпи голяма глътка от халбата. — Друго си е да имаш хубаво семейство — допълни. — Тате беше хубав човек. Майка ти и татко ти също. Да бяха живи, животът щеше да е различен, а?

— Да... сигурно — отвърна предпазливо Хари.

Хагрид изглежда бе изпаднал в твърде странно настроение.

— Семейството — натърти свъсен той. — К'вото и да разправят, кръвта вода не става.

Той избърса малко от въпросната кръв, потекла на вадичка от окото му.

— Кой ти ги нанася тези рани, Хагрид? — не се сдържа Хари и попита.

— А? — сепна се той. — К'ви рани?

— Ето тези тук! — посочи момчето лицето му.

— А, тия ли... най-обикновени цицинки и отоци — махна пренебрежително с ръка Хагрид. — Работата ми е тежка.

Пресуши до дъно халбата, остави я на масата и се изправи.

— Е, хайде... до скоро, Хари... и умната.

Закуцука несретен към изхода и се скри в поройния дъжд. Хари го изпрати с поглед, чувстваше се потиснат. Хагрид беше нещастен и криеше нещо, но явно бе решил да не приема помощ. Какво ли ставаше? Ала още преди Хари да се е замислил, някой го повика по име.

— Хари! Хари, насам!

От дъното на препълнената кръчма му махаше Хърмаяни. Той се изправи и се запровира към нея. Още ги делиха няколко маси, когато Хари забеляза, че приятелката му не е сама. Седеше на една маса с най-невероятните сътрапезници, които той можеше да си представи: Луна Лъвгуд и не друг, а бившата журналистка от „Пророчески вести“ Рита Скийтър, един от най-омразните за Хърмаяни хора в целия свят.

— Подранил си! — рече Хърмаяни и се посмести да му направи място. — Мислех, че си с Чо, очаквах ви най-рано след час!

— С Чо ли? — възкликна начаса Рита и след като се извърна на стола, зяпна захласнато Хари. — С момиче?

Дръпна дамската си чанта от крокодилска кожа и затърси нещо в нея.

— Не ви влиза в *работата*, дори и Хари да излиза със сто момичета — заяви й най-невъзмутимо Хърмаяни. — Така че го приберете незабавно.

Рита бе посегнала да извади от чантата отровназелено перо. Погледна така, сякаш насила са й дали да глътне малко смрадлив сок, и пак щракна със закопчалката на чантата.

— Какво сте намислили? — попита Хари, след като седна и премести поглед от Рита към Луна, после и към Хърмаяни.

— Госпожичка Самото съвършенство тъкмо се канеше да ми обясни, когато се появи ти — отвърна Рита и си сръбна доста голяма глътка от питието. — Нали ми е разрешено да *разговарям* с него? — заяде се тя с Хърмаяни.

— Да речем, че да — рече с леден глас момичето.

На Рита безработицата не й понасяше добре. Косата й, навремето претенциозно оформена на букли, сега се спускаше права и занемарена покрай лицето. Аленият лак по петсантиметровите й нокти като на граблива птица се беше полющил, две-три от фалшивите скъпоценни камъчета по рамката на очилата й бяха паднали. Тя отпи от питието си поредната голяма глътка и изшушука с крайчето на устата:

— Хубава е, нали, Хари?

— Още една дума за любовния му живот, и сделката се проваля, така да знаете — закани се подразнена Хърмаяни.

— Каква сделка? — възкликна Рита и избърса с длан устата си. — Още не сме обсъждали никаква сделка, Госпожице Сухарке, само

ми каза да съм дойдела тук. О, в скоро време... — въздъхна тя треперливо.

— Да, да, в скоро време пак ще драскате ужасни неща за мен и Хари — подметна безразлично Хърмаяни. — Но си намерете някой, който да повярва.

— Тази година и без моя помощ написаха сума ти ужасни неща за Хари — отбеляза Рита, след което му хвърли поглед над чашата и добави с дрезгав шепот: — Как се почувства, Хари? Предаден? Сломен? Неразбран?

— Чувства се ядосан, ето как — отговори ясно и твърдо Хърмаяни. — Защото каза на министъра на магията истината, но министърът е празноглавец, не иска да му повярва.

— Значи още твърдиш, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава се е завърнал? — попита Рита, после свали чашата, подложи Хари на пронизващ поглед и плъзна с копнеж пръст към закопчалката на крокодилската чанта. — Потвърждаваш ли дрънканиците, които Дъмбълдор разправя на всеки срещнат, че Ти-знаеш-кой се бил завърнал и ти си бил единственият свидетел?

— Аз не съм единственият свидетел — изръмжа Хари. — Присъстваха и десетина смъртожадни. Искате ли да ви кажа имената им?

— О, на драго сърце — затаи дъх Рита, докато ровеше в чантата и гледаше Хари така, сякаш е най-прекрасното нещо, което е виждала някога. — Грамадно заглавие на първа страница: „Потър обвинява“... Подзаглавие: „Хари Потър посочва смъртожадните сред нас“. И отдолу твоя голяма хубава снимка: „Вчера петнайсетгодишният Хари Потър, изпаднал в смут, след като оцеля при нападението на Вие-знаете-кого, отприщи вълна от възмущение, обвинявайки изтъкнати уважавани представители на магьосническата общност, че са смъртожадни...“

Самопишещото перо вече беше в ръката ѝ — още малко, и Рита да захапе върха му, — когато възторгът върху лицето ѝ помръкна.

— Но нашата Госпожичка Самото съвършенство — заяви тя, след което свали перото и смрази с поглед Хърмаяни, — не иска да се появява такава статия.

— Всъщност — отвърна мило момичето — Госпожичка Самото съвършенство иска *точно* това.

Рита я зяпна. Хари също. Луна пък си затананика замечтано под нос „Уизли, ти си нашият цар!“ и разбърка питието си с клечката, на която беше забучено лукче за коктейли.

— *Искаш* да напиша какво твърди той за Онзи-който-не-бива-да-се-назовава? — попита приглушено журналистката.

— Да, искам — потвърди Хърмаяни. — Истината. Всички факти. Точно както ги излага Хари. Той ще ви каже всички подробности, ще ви изброи имената на неразкритите смъртожадни, които е видял там, ще ви опише как Волдемор изглежда сега... О, я се опомнете! — добави тя презрително и метна една салфетка през масата, защото от името на Волдемор Рита подскочи и разплиска върху себе си половината Огнено уиски в чашата.

Без да сваля очи от Хърмаяни, тя позабърса отпред мърлявия си шлифер. Сетне каза дръзко:

— В „Пророчески вести“ няма да го публикуват. В случай че не си забелязала, никой не се хваща на небивалиците на Хари. Всички смятат, че бълнува. Ако разрешите да изложи нещата от такъв ъгъл...

— Не ни трябва още една статия как на Хари му хлопа дъската! — кипна Хърмаяни. — Много благодаря, такива ги има достатъчно! Искам той да получи възможност да каже истината.

— Няма търсене за такива статии — срязва я хладно Рита.

— Искате да кажете, че в „Пророчески вести“ няма да го поместят, защото не им разрешава Фъдж, нали? — подметна раздражена Хърмаяни.

Рита я изгледа строго. После се наведе към нея през масата и рече делово:

— Добре, Фъдж наистина разчита на „Пророчески вести“, но това не променя нещата. Няма да пуснат статия, в която Хари е показан в благоприятна светлина. Никой не желае да чете такива неща. Те са в разрез с обществените нагласи. Хората са много наплашени от последното бягство от Азкабан. Не искат да повярват, че Вие-знаете-кой се е завърнал.

— Значи „Пророчески вести“ съществуват, за да съобщават на хората онова, което те искат да чуят, така ли? — каза унищожително Хърмаяни.

Рита пак се изпъчи на стола, вдигна вежди и пресуши на един дъх чашата Огнено уиски.

— „Пророчески вести“ съществуват, за да се продават, глупаво момиче — заяви тя хладно.

— Според татко вестникът е ужасен — намеси се неочаквано и Луна, която облиза лукчето и ококори срещу Рита огромните си, изпъкнали, леко налудничави очи. — Той публикува важни материали за неща, които по негово мнение обществеността трябва да знае. Парите не го вълнуват.

Рита я погледна пренебрежително.

— Баща ти сигурно издава глупаво местно вестниче — отсече тя, — в което можеш да прочетеш нещо от рода на „Двайсет и пет начина за общуване с мъгли“ и датите на следващите разпродажби на вещи втора ръка.

— Не — възрази Луна и пак топна клечката с лукчето в розовата вода, — той е главен редактор на „Дрънкало“.

Рита изсумтя толкова силно, че хората от съседните маси се извърнаха възмутени.

— Виж ти... „важни материали за неща, които по негово мнение обществеността трябва да знае“! — повтори тя с изпепеляващ тон. — Със съдържанието на този парцал мога да си наторявам градината.

— Сега тъкмо имате възможност да вдигнете качеството — отбеляза любезно Хърмаяни. — Луна твърди, че баща ѝ с удоволствие ще помести интервю с Хари. Ето кой ще го публикува.

Рита ги погледа известно време с недоумение и прихна в гръмогласен смях.

— „Дрънкало“ ли? — изкикоти се тя. — Нима си въобразявате, че някой ще повярва на Хари, ако интервюто излезе в „Дрънкало“?

— Някои може и да не повярват — съгласи се с равен глас Хърмаяни. — Но в онова, което „Пророчески вести“ написаха за бягството от Азкабан, има очевидни празноти. Според мен мнозина се питат дали няма по-правдоподобно обяснение за случилото се, дали няма и друга, по-различна версия, дори и тя да се е появила в... — Тя погледна с крайчеца на окоото Луна. — В... в *по-особено* списание... лично аз си мисля, че ще им бъде любопитно да я прочетат.

Известно време Рита мълча, но понавела глава, загледа с пронизващ поглед Хърмаяни.

— Добре, да предположим за миг, че го направя — рече внезапно тя. — Какъв хонорар ще получа?

— Не мисля, че татко плаща на хората, които пишат в списанието — поясни замечтана Луна. — Те го правят, защото е чест за тях и за да си видят името напечатано.

Когато се обърна към Хърмаяни, Рита Скийтър изглеждаше така, сякаш пак е усетила в устата си силния вкус на смрадлив сок.

— Нима очаквате да го направя ей тъй, без *пари*?

— Ами да — потвърди спокойно Хърмаяни и си отпи от питието. — В противен случай, както знаете прекрасно, ще уведомя властите, че сте нерегистриран зоомаг. Не се и съмнявам, от „Пророчески вести“ ще ви броят добри пари, за да опишете отвътре живота в Азкабан.

На Рита явно не ѝ се искаше друго, освен да грабне хартиеното чадърче от чашата на Хърмаяни и да ѝ го натика в носа.

— Май нямам избор — промълви с разтреперан глас.

За пореден път отвори крокодилската си чанта, извади парче пергамент и приготви Самопишещото перо.

— Тате ще се зарадва много — оживи се Луна.

По брадичката на Рита заигра мускул.

— Е, Хари! — извърна се към него Хърмаяни. — Готов ли си да кажеш на обществото истината?

— Мисля, че да — отвърна той и загледа как Рита наглася Самопишещото перо върху пергамента между тях.

— В такъв случай смело напред, Рита — подкани бодро Хърмаяни и извади черешката от дъното на чашата си.

[1] Шери за готвене — слабоалкохолно шери, в което има сол и което се използва само в кулинарията. — Бел.прев. ↑

[2] Порода кучета, създадена през XIX в. от свещеника Джак Ръсел. — Бел.прев. ↑

[3] „Прайд ъф Портрий“, „Гордостта на Портрий“ (англ.). — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

ВИДЕНИЯ И ИЗНЕНАДИ

Луна обясни отнесено, че не знаела кога точно ще излезе в „Дрънкало“ интервюто с Хари, понеже баща ѝ очаквал чудесен дълъг материал с описание на неотдавнашни случаи, при които са били забелязани нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци...

— А тази статия, разбира се, е от голяма важност и може би ще се наложи Хари да почака до следващия брой — заяви Луна.

Хари установи, че не е никак лесно да говори за нощта, когато Волдемор се е завърнал. Рита искаше да изтръгне от него и най-дребната подробност и той ѝ разправи всичко, което помнеше. Знаеше, че това е единствената възможност да разгласи пред света истината. Питаше се как ли ще я посрещнат. Мнозина сигурно щяха да затвърдят мнението си, че той е напълно обезумял, особено при положение че разказът му щеше да се появи редом до разни небивалици за някакви нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци. Но след бягството на Белатрикс Лестранж и нейните съучастници, другите смъртожадни, у Хари бе припламнало неустойимото желание да стори *нещо*, каквото и да било, дори и от него да няма полза...

— Изгарям от нетърпение да видя какво мисли Ъмбридж за това, че си се разприказвал пред всички — сподели с нескрито възхищение Дийн, докато вечеряха в понеделник.

От другата му страна Шеймъс поглъщаше огромни количества пилешко-шунков пай, ала Хари знаеше, че и той слуша.

— Правилно постъпи, Хари — обади се Невил, който седеше срещу тях. Беше доста блед, но продължи тихо: — Сигурно ти е било... тежко... да говориш за това... нали?

— Да — промърмори Хари, — но хората трябва да знаят на какво е способен Волдемор.

— Точно така — кимна Невил, — както и неговите смъртожадни... хората трябва да знаят...

Невил не се доизказа и пак се зае с печения картоф. Шеймъс вдигна очи, но когато срещна погледа на Хари, побърза да се извърне отново към чинията си. След малко Дийн, Шеймъс и Невил се отправиха към общата стая и оставиха Хари и Хърмаяни да чакат на масата Рон, който още не се беше прибрал от тренировката по квидич.

Чо Чан влезе в залата заедно с приятелката си Мариета. Хари го присви под лъжичката, Чо обаче и не погледна към масата на грифиндорци и седна с гръб към него.

— О, забравих да те попитам — рече весело Хърмаяни и хвърли един поглед към масата на „Рейвънклоу“, — какво стана на срещата с Чо? Защо се върна толкова рано?

— Ами... беше... — зафъфли Хари и придърпа чинията с пудинг от равен, за да си сипе допълнително. — Пълен провал... честно казано.

И ѝ разправи какво се е случило в сладкарницата на Мадам Пудифут.

— И така... — каза в заключение след няколко минути, когато от пудинга не бе останала и трошица, — тя скочи, представи си, и ми заяви: „Е, довиждане, Хари“, а после излезе на бегот. — Хари остави лъжичката и погледна Хърмаяни. — Защо ли го направи? Какво я прихвана?

Хърмаяни погледна към тила на Чо и въздъхна.

— Ох, Хари — рече тъжно. — Извинявай, но си се държал малко нетактично.

— *Нетактично* ли?! — възмути се той. — Всичко уж вървеше добре, когато тя ми изтърси, че Роджър Дейвис я бил поканил на среща, че тя и Седрик били идвали в същата гадна сладкарница и се били целували... как според теб се почувствах аз?

— Ами... не е трябвало точно по средата на срещата да ѝ казваш, че ще се виждаш с мен — осведоми го Хърмаяни търпеливо, като човек, който обяснява на свръхчувствително едва проходило дете, че едно и едно прави две.

— Ама... — задави се Хари, — ама нали ти ми каза да дойда в дванайсет и да доведа и нея... Можех ли да го направя, без да я предупредя?

— Трябвало е да ѝ го съобщиш по друг начин — продължи да го поучава все така влудяващо търпеливо Хърмаяни. — Трябвало е да ѝ

кажеш, че ти е ужасно неприятно, но съм те *накарала* да обещаеш, че на всяка цена ще дойдеш в „Трите метли“, а на теб изобщо не ти се ходи и предпочиташ да прекараш целия ден с нея, но за съжаление наистина се налага да се срещнеш с мен и я молиш, молиш я от все сърце да дойде с теб, пък дано се измъкнеш по-бързо. Нямах да е зле и да подметнеш, че ме мислиш за голяма грозотия — допълни Хърмаяни, сякаш едва сега се е сетила и за това.

— Но аз не те мисля за грозотия — смая се Хари.

Момичето се разсмя.

— По-тежък случай си и от Рон... всъщност не, не си — въздъхна Хърмаяни, понеже от другия край на залата към тях с тежка стъпка се зададе Рон, свъсен и целият оплескан с кал. — Виж какво, Чо се е засегнала, когато си казал, че ще се срещаш с мен, и затова е решила да те накара да ревнуваш. По свой начин се е опитала да разбере доколко я харесваш.

— Това ли е правела? — ахна Хари точно когато Рон се свлече на пейката отсреща и придърпа към себе си всички чинии, до които стигаше. — А нямаше ли да бъде по-лесно, ако просто ме беше попитала кого харесвам повече, нея или теб?

— Момчетата не обичат да задават такива въпроси — обясни Хърмаяни.

— А би трябвало! — възкликна убеден Хари. — Тогава просто щях да ѝ кажа, че я харесвам, и тя нямаше да се разстройва отново заради гибелта на Седрик!

— Не твърдя, че е постъпила разумно — отбеляза Хърмаяни, когато при тях дойде и Джини, и тя кална като Рон и също толкова нацупена. — Просто се опитвам да ти обясня какво е изпитвала.

— Защо не вземеш да напишеш книга — предложи Рон, докато си режеше картофите, — тъкмо ще обясниш всички безумия, които правят момчетата, та момчетата да могат да ги разбират.

— Ами да — подкрепи го въодушевено Хари и се поизвърна към масата на „Рейвънклоу“. Чо точно беше станала и все така без да го поглежда, излезе от Голямата зала. Доста потиснат, Хари попита Рон и Джини: — Е, как беше тренировката по квидич?

— Същински кошмар — отговори сърдито Рон.

— Не говори така — отсече Хърмаяни и погледна Джини. — Сигурна съм, че не е било чак толкова...

— Беше, беше — прекъсна я тя. — Не е за разправяне. Накрая Анджелина направо щеше да се разплаче.

След вечерята Рон и Джини отидоха да се изкъпят, а Хари и Хърмаяни се върнаха в оживената обща стая на „Грифиндор“ при обичайната купчина домашни. Хари се бореше от половин час с поредната звездна карта по астрономия, когато при тях дойдоха Фред и Джордж.

— Рон и Джини не са ли тук? — попита Фред, после се огледа и придърпа стол, а когато Хари поклати глава, рече: — Добре. Гледахме тренировката. Ще ги смажат. Без нас за нищо те стават.

— Не говори така, Джини не играе слабо — отбеляза справедливо Джордж и седна до Фред. — И аз не знам как е станала толкова добра, никога не сме ѝ давали да играе с нас.

— Още от шестгодишна ходи в бараката с метлите в градината и когато не я гледате, лети ту с една, ту с друга — обясни Хърмаяни иззад климналата вече камара книги за древните руни.

— Виж ти! — възкликна почти възхитен Джордж. — Е... това обяснява всичко.

— Рон успя ли да спаси поне един гол? — поинтересува се Хърмаяни и надзърна над „Магически йероглифи и знаци“.

— Може да го направи, но само ако си мисли, че не го гледа никой — завъртя очи Фред. — Единственото, което трябва да направим в събота, е да помолим зрителите да се обръщат с гръб и да си говорят нещо, всеки път щом куофълът се насочи към брат ни.

Той стана и отиде неспокойно на прозореца, откъдето се взря в тъмния парк.

— Знаете ли, куидичът май е единственото, заради което си струва да стоиш тук.

Хърмаяни го погледна сурово.

— Предстоят ви изпити!

— Обяснихме ти вече, тоя ТРИТОН не ни вълнува особено — напомни Фред. — Вече можем да пуснем в продажба льготийките, открихме начин да се отървем от ония циреи... слагаш две-три капки настойка от мустачки на ракоядна видра и те изчезват... Лий ни даде съвет.

Джордж се прозина широко и погледна безутешно покритото с облаци вечерно небе.

— Дори не знам дали искам да гледам този мач. Ще се самоубия, ако Закарайъс Смит ни победи.

— По-добре да убием него — възрази твърдо Фред.

— Това му е лошото на куидича — заяви разсеяно Хърмаяни, надвесена над превода на руните, — че създава неприязън и напрежение между домовете. — Тя вдигна очи да потърси „Силабичния речник“ на Спелман и забеляза, че всички — и Фред, и Джордж, и Хари, са я зяпнали с нещо средно между отвращение и неверие върху лицата. — Точно така си е! — повтори тя упорито. — А е само игра, нали?

— Може и да разбираш от разните му там чувства, Хърмаяни — поклати глава Хари, — но не разбираш нищо от куидич.

— Дори и да не разбирам, щастието ми не зависи от това дали Рон спасява голове — тросна се тя свъсена и пак се зае с превода.

А Хари предпочиташе да скочи от астрономическата обсерватория, отколкото да признае на Хърмаяни, че след мача в събота бе готов да даде цяло състояние, само и само да можеше и той като нея да не се вълнува от куидич.

Най-доброто, което можеше да се каже за срещата, бе, че тя беше кратка — на запалянковците от „Грифиндор“ им се наложи да се терзаят всичко на всичко двацет и две минути. Беше трудно да се определи най-ужасното в мача, според Хари първенството си оспорваха заслужено четиринайсетиет гол, пропуснат от Рон, това, че Слоупър не уцели блъджъра, но удари с бухалката Анджелина точно по устата, и падането на Кърк, който с писък се свлече от метлата точно когато Закарайъс Смит профуча с куофъла покрай него. Истинско чудо бе, че грифиндорци загубиха само с десет точки: Джини успя да грабне сница точно под носа на търсача на „Хафълпаф“ Съмърби и така крайният резултат бе двеста и четирийсет на двеста и трийсет.

— Браво на теб! — похвали я Хари вече в общата стая, където цареше настроение, подходящо на особено тягостно погребение.

— Извадих късмет — сви тя рамене. — Сничът не беше от най-бързите, а и Съмърби е пипнал настинка, кихна и си затвори очите точно когато не трябваше. При всички положения, щом ти се върнеш в отбора...

— Забраната, Джини, важи, *докато съм жив*.

— Забраната важи, докато Ъмбридж е в училището — поправи го момичето. — Има разлика. Та щом ти се върнеш, ще се пробвам за гончия. Догодина и Анджелина, и Алиша завършват, а аз предпочитам да отбелязвам голове, вместо да търся снеча.

Хари погледна към Рон, който се беше свил в ъгъла и с бутилка бирен шейк в ръка зяпаше коленете си.

— Анджелина пак не му позволява да се махне от отбора — обясни Джини, сякаш прочела мислите на Хари. — Била убедена, че квидичът му е в кръвта.

Хари харесваше Анджелина заради вярата ѝ в Рон, но въпреки това смяташе, че наистина ще бъде по-милостиво да го остави да напусне отбора. И този път Рон си беше тръгнал от игрището под поредния тътенещ хор на слидеринци, които пееха с цяло гърло „Уизли, ти си нашият цар!“ — сега именно те бяха фаворити в Шампионата по квидич.

Фред и Джордж дойдоха лениво при тях.

— Сърце не ми дава да му се подигравам — сподели Фред, загледан в прегърбената фигура на Рон. — Да ви призная... когато пропусна и четиринайсетия гол... — Той замаха яростно с ръце, все едно плува кучешката нагоре. — Е, ще го запазя за някой купон.

След малко Рон пое бавно към спалното помещение. От уважение към чувствата му Хари поизчака, за да му даде възможност, ако иска, да се престори на заспал. Когато накрая и той се прибра в спалнята, Рон наистина похъркваше, но прекалено силно, за да бъде правдоподобно.

Хари си легна и продължи да мисли за мача. Беше изключително потискащо да го гледа отстрани. Представянето на Джини беше възхитително, ала знаеше, че ако е играл той, вероятно е щял да улови снеча по-рано... По едно време мъничката топка запърха близо до глезена на Кърк и ако не се беше поколебала, Джини дори можеше да извоюва победа за „Грифиндор“.

На мача Ъмбридж седеше няколко реда пред Хари и Хърмаяни. Един-два пъти се обърна тронаво на седалката и го изгледа с широка жабешка уста, разтеглена в нещо като злорада усмивка. При този спомен, както лежеше в тъмното, Хари пламна от гняв. След няколко минути обаче си спомни, че в края на всеки урок по оклумантика

Снейп му заръчва да изчиства преди сън съзнанието си от всякакви чувства.

Направи опит, ала мисълта за Снейп, прибавена към спомените за Ъмбридж, само разпали още повече омразата и недоволството му и вместо да се отпусне, Хари установи, че е погълнат от ненавистта към двамата. Лека-полека хъркането на Рон утихна и бе изместено от дълбоко равномерно дишане. Хари заспа много по-трудно: тялото му бе уморено, ала трябваше да мине доста време, докато мозъкът му се успокои.

Присъни му се, че Невил и професор Спраут танцуват валс в Нужната стая, а професор Макгонъгол свири на шотландска гайда. Погледа ги щастлив известно време, после реши да потърси другите от ВОДА.

Но щом излезе от помещението, се озова не пред гоблена с Варнава Смахнатия, а пред факел, който гореше на конзола върху каменна стена. Извърна бавно глава наляво. Там, в дъното на коридора без прозорци, беше черната врата.

Все по-развълнуван, тръгна към нея. Имаше твърде странното чувство, че този път най-сетне ще му провърви и той ще намери начин да я отвори... беше само на няколко крачки от нея, когато с радостен трепет видя, че отдясно се процежда сияйна ивица синкава светлина... вратата беше открената... Хари протегна ръка да я бутне и да я отвори по-широко, когато...

Рон изхърка — силно, хрипливо и съвсем истински — и Хари внезапно се събуди с дясна ръка, протегната напред в тъмното, за да отвори врата, намираща се на стотици километри от него. Свали я, обзет едновременно от разочарование и вина. Знаеше, че не е трябвало да вижда вратата, но и го гризеше любопитство какво ли има зад нея и се ядоса на Рон... толкова ли не можеше да изхърка една минута по-късно!

В понеделник сутрин влязоха за закуска в Голямата зала точно когато влетяха пощенските сови. Не само Хърмаяни изгаряше от нетърпение да получи „Пророчески весті“: почти всички искаха да научат повече за избягалите смъртожадни, които уж били видени многократно, а още не бяха заловени. Хърмаяни даде на совата един

кнут и разгъна припряно вестника, а Хари си наля портокалов сок. От началото на годината бе получил една-единствена бележка и когато първата сова тупна пред него, беше сигурен, че е станала грешка.

— Кого търсиш? — попита я, после вяло премести каната със сока изпод човката ѝ и се надвеси да види името и адреса на получателя:

Хари Потър
Голямата зала
Училище „Хогвортс“

Сбърчил чело, понечи да вземе писмото, но точно тогава до първата сова запърхаха още три, четири, пет и като взеха да се боричкат коя най-напред да кацне и да предаде писмото си, нагазиха в маслото и преобърнаха солницата.

— Какво става тук? — ахна изумен Рон, всички грифиндорци по масата се извърнаха да погледат, а сред първите сови накацаха още седем, които зацвърчаха, записукаха и запляскаха с криле.

— Хари! — възкликна задъхана Хърмаяни и пхна ръце в пернатото кълбо, откъдето изтегли чухал, понесъл дълъг цилиндричен пакет. — Май знам какво означава това... отвори първо този!

Хари разкъса амбалажната хартия. Отвътре се изтърколи навитият на руло мартенски брой на „Дрънкало“. Той го разгъна и видя на корицата собственото си лице, плахо усмихнато. През цялата снимка минаваше голямото червено заглавие:

НАЙ-ПОСЛЕ ХАРИ ПОТЪР ПРОГОВАРЯ:

ИСТИНАТА ЗА ОНЗИ-КОЙТО-НЕ-БИВА-ДА-СЕ-НАЗОВАВА И НОЩТА, КОГАТО ГО ВИДЯХ
ДА СЕ ЗАВРЪЩА

— Хубаво е, нали? — попита Луна, която се бе приближила до масата на грифиндорци и се смести на пейката между Фред и Рон. —

Излезе вчера и помолих татко да ти прати безплатно един брой. Предполагам, че всичко това са писма от читатели — махна тя с ръка към ятото сови, които продължаваха да се боричкат по масата пред Хари.

— Така си и знаех! — подвижна нетърпеливо Хърмаяни. — Хари, нали нямаш нищо против да...

— Разбира се, че не — рече леко озадачен той.

Рон и Хърмаяни се запретнаха да отварят пликовете.

— Това тук е от някакъв тип, който е убеден, че си откачил — оповести Рон, като хвърли поглед към писмото. — Ама че...

— Тази жена ти препоръчва да минеш един хубав курс от шокови заклинания в „Свети Мънго“ — обяви разочарована Хърмаяни и смачка на топка второто писмо.

— Това обаче ми се вижда мило — бавно каза Хари и прегледа набързо дългото писмо на вещица от Пейзли. — Ей, пише, че ми вярва!

— Този тук е раздвоен — съобщи Фред, който се беше включил ентусиазирано в отварянето на писмата. — Пише, че не приличаш на луд, но на него наистина не му се искало да повярва, че Вие-знаете-кой се е завърнал, и не знаел какво да си мисли. Загубена работа, само е изхабил пергамента!

— Ето още един, когото си убедил, Хари! — съобщи развълнувана Хърмаяни. — „След като прочетох вашия разказ за случилото се, съм принудена да заключа, че от «Пророчески вести» са се отнесли твърде несправедливо към вас... Колкото и да не ми се ще да приема, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава се е завърнал, нямам друг избор, освен да призная, че казвате истината...“ О, прекрасно е!

— Още един, който е на мнение, че си превъртял — рече Рон и хвърли през рамо намачканото писмо. — Тази тук обаче пише, че си я накарал да промени убежденията си и сега те смята за истински герой — пратила ти е и снимка... лелееее!

— Какво става тук? — чу се престорено мило момичешко гласче.

Както държеше цяла купчина пликове, Хари вдигна очи. Зад Фред и Луна стоеше професор Ъмбридж, която оглеждаше с изпъкналите си жабешки очи бъркотията от сови и писма на масата пред Хари. Той зърна зад нея доста ученици, които ги зяпаха прехласнато.

— Защо сте получили всички тези писма, господин Потър? — изрече тя бавно.

— Да не е престъпление? — подвикна Фред. — Да получаващ поща, де.

— Мерете си думите, господин Уизли, или ще ви накажа — закани се Ъмбридж. — Е, господин Потър?

Хари се подвоуми, но не виждаше как може да скрие какво е направил — беше само въпрос на време броят на „Дрънкало“ да попадне в ръцете на Ъмбридж.

— Хората ми пишат, защото дадох интервю — обясни той. — За онова, което ми се случи през юни.

Кой знае защо, докато го изричаше, погледна към преподавателската маса. Изпита твърде странното чувство, че допреди миг Дъмбълдор го е наблюдавал, сега обаче директорът изглеждаше погълнат от разговора с професор Флитуик.

— Интервю ли? — повтори Ъмбридж с гласче, по-тънко и по-пискливо от всякога. — В смисъл?

— В смисъл, че една репортерка ми задаваше въпроси, а аз ѝ отговарях — рече Хари. — Ето...

Подхвърли ѝ броя на „Дрънкало“. Тя го хвана и погледна корицата. Лицето ѝ, обикновено безразличаво като тесто, стана грозно, петнисто мораво.

— Кога сте го направили? — попита тя с леко треперещ глас.

— Последния път, когато ходихме в Хогсмийд — каза Хари.

Пламнала от гняв, Ъмбридж погледна Хари, списанието се тресеше в дебелиите ѝ къси пръсти.

— Край на посещенията в Хогсмийд за вас, господин Потър — прошепна тя. — Как смеете... как сте могли... — Ъмбридж си пое дълбоко въздух. — Как ли не се опитвах да ви отуча да лъжете! Но явно не сте си взели поука. Петдесет точки по-малко за „Грифиндор“ и още една седмица наказание.

Под погледите на доста ученици тя се отдалечи, притиснала до гърдите си „Дрънкало“.

След два-три часа не само по дъските за обяви в домовете, но и по коридорите и класните стаи, из цялото училище бяха разлепени огромни съобщения.

Всеки ученик, у когото бъде намерено списание „Дрънкало“, ще бъде изключен.

Гореизложеното е в съответствие с Образователен указ номер дваисет и седем.

Подпис:

Долорес Джейн Ъмбридж, велика инквизиторка

Всеки път, когато видеше някое от тези съобщения, Хърмаяни, кой знае защо, засияваше.

— Какво толкова се радваш? — учуди се Хари.

— О, нима не разбираш? — възкликна тя тихо. — Ако Ъмбридж можеше да направи нещо, за да е абсолютно сигурно, че всички до последния човек в училището ще прочетат интервюто, то това бе да го забрани!

И се оказа напълно права. Хари не бе зърнал из училището и крайче от „Дрънкало“, а до вечерта всички цитираха интервюто. Той ги чу да си шепнат за него, докато чакаха пред класните стаи, и да го обсъждат по време на обяда и по последните чинове, а Хърмаяни дори съобщи, че когато преди часа по древни руни е отскочила до тоалетната, всички момичета по кабинките са си говорили само за интервюто.

— Очевидно знаят, че се познаваме, и като ме видяха, започнаха да ме обстрелват с въпроси — сподели тя с блеснали очи, — според мен, Хари, ти вярват. Наистина, мисля, че най-после ги убеди!

През това време професор Ъмбридж обикаляше училището, спираше наслуки учениците и ги караше да си обръщат учебниците и джобовите: Хари знаеше, че издирва броеве на „Дрънкало“, учениците обаче я бяха изпреварили. Бяха омагьосали интервюто, та ако започне да го чете друг, да заприлича на страници от учебник, или го заличаваха със заклинание, докато пак не решеха да си го прегледат. Не след дълго в училището май не остана човек, който да не го е чел.

Според Образователен указ дваисет и шест на учителите, разбира се, им беше забранено да споменават интервюто, въпреки това

те намираха начин да изразят чувствата си. Професор Спраут възнагради „Грифиндор“ с двайсет точки само защото Хари ѝ е подал лейката, в края на часа по вълшебство грейналият професор Флитуик му пхна в ръцете цяла кутия цвърчащи захарни мишлета, каза „Шшшт!“ и забърза нанякъде, а в часа по пророкуване професор Трелони избухна в истерични хлипове и оповести пред смаяния клас и твърде разочарованата Ъмбридж, че Хари все пак *нямало* да си умре съвсем млад, а щял да доживее до дълбока старост, да стане министър на магията и да има дванайсет дечица.

Ала Хари се почувства най-щастлив, когато на другия ден, докато бързаше за трансфигурация, го настигна Чо. Още преди да е разбрал какво става, тя пхна ръка в неговата и промълви в ухото му:

— Извинявай, извинявай много. Интервюто е толкова смело... чак ме разплака.

Хари съжали, че заради интервюто Чо е проляла още сълзи, но се зарадва, понеже пак си говореха и най-вече защото тя го успя набързо да го целуне по бузата, преди да продължи нататък. И — направо невероятно! — щом Хари стигна пред класната стая по трансфигурация, се случи нещо, също толкова хубаво: Шеймъс излезе от редицката и застана пред него.

— Искях само да ти кажа — смотолеви той, вперил очи в лявото коляно на Хари, — че ти вярвам. Пратих едно списание и на мама.

Ако изобщо беше нужно още нещо, та щастието на Хари да бъде пълно, то това бе реакцията на Малфой, Краб и Гойл. По-късно същия следобед ги зърна скупчени в библиотеката, а с тях беше и мършаво момче, за което Хърмаяни съобщи тихо, че се казва Теодор Нот. Докато Хари търсеше по лавиците една книга със заклинания за частично изчезване, четиримата се извърнаха към него, Гойл изпука застрашително с пръсти, а Малфой засушука злобно на Краб. Хари знаеше прекрасно защо се държат така: беше изобличил бащите на всички като смъртожадни.

— А най-хубавото е, че не могат да те опровергаят, без да признаят, че са чели статията! — прошепна радостна Хърмаяни, след като си тръгнаха от библиотеката.

Освен това на вечеря Луна му съобщи, че *нямало* брой на „Дрънкало“, който да се е разграбвал толкова бързо.

— Татко прави допечатка! — ококори се тя развълнувана. — Не може да повярва, разправа, че от това хората явно се вълнували повече, отколкото от нагънаторогите шнорхелоподобни квакльовци!

Вечерта Хари беше героят в общата стая на грифиндорци. Фред и Джордж бяха дръзнали да уголемят корицата на „Дрънкало“ с магия за увеличаване и я бяха окачили на стената, така че сега грамадната глава на Хари се извисяваше над насъбралите се и ръсеше с боботещ глас неща от рода на „В МИНИСТЕРСТВОТО Е ПЪЛНО С КРЕТЕНИ“ и „ФЪШКИИ ЗА ЪМБРИДЖ!“. На Хърмаяни не ѝ се стори никак забавно. Тя заяви, че всичко това ѝ пречело да се съсредоточи, и накрая толкова се подразни, че си легна рано. Хари бе принуден да признае, че след час-два плакатът вече не му се виждаше чак толкова смешен, особено след като заклинанието за говорене малко по малко отслабна и огромната му уста взе да подвиква все по-често и на все по-висок глас несвързани думи като „ФЪШКИИ“ и „ЪМБРИДЖ“. Чак го заболя главата и белегът пак го прониза неприятно. Въпреки разочарованите възклицания на множеството, насядало около него с молби да повтори за стотен път интервюто, той оповести, че също смята да си легне по-рано.

Когато влезе в спалното помещение, вътре нямаше никого. Той допря за миг чело в хладното стъкло на прозореца до леглото си и това поддържа успокоително на белега. После се съблече и си легна, като се надяваше главоболието да му премине. Пък и малко му се гадеше. Претърколи се на една страна, затвори очи и почти веднага заспа...

Стоеше в тъмна стая със спуснати пердета, осветена само от грозд свещи. Бе вкопчил ръце в облегалката на стола отпред. Бяха с дълги пръсти, съвсем бели, сякаш от години не са виждали слънце, и върху тъмното кадифе на тапицерията приличаха на големи белезникави паяци.

Зад стола, в кръгчето светлина върху пода, бе коленичил мъж в черни одежди.

— Както личи, съм се вслушал в лош съвет — каза Хари с висок студен глас, в който туптеше гняв.

— Смилете се над мен, господарю — изграчи коленичилият на пода.

Темето му лъщеше в светлината на свещите. Той като че ли трепереше.

— Не те виня, Рукууд — продължи Хари все така студено и жестоко.

Пусна стола и го заобиколи, приближи се до мъжа, сгърчен на пода, застана точно над него в мрака и го погледна от необичайно голяма височина.

— Сигурен ли си във фактите, Рукууд? — попита Хари.

— Да, господарю, да... работех в отдела след... все пак...

— Ейвъри ме увери, че Боуд ще успее да го изнесе...

— Боуд, господарю, не би могъл да го вземе... Знаел е, че не може... безспорно точно заради това се е съпротивлявал толкова ожесточено срещу проклятието Империус на Малфой...

— Стани, Рукууд — прошепна Хари.

Коленичилият едва не падна в бързината си да се подчини. Лицето му беше сипаничаво, под светлината на свещите белезите се открояваха още повече. След като се изправи, бе някак прегърбен, сякаш се канеше да се поклони, и от време на време поглеждаше ужасен Хари в лицето.

— Добре направи, че ми каза — изрече Хари. — Много добре... Очевидно съм пропилял месеци в безплодни планове... но както и да е... започваме наново. Имаш признателността на Лорд Волдемор, Рукууд...

— Господарю... да, господарю мой — пророни Рукууд с глас, пресипнал от облекчение.

— Необходима ми е помощта ти. Трябват ми всички сведения, които можеш да ми дадеш.

— Разбира се, господарю мой, разбира се... всичко, каквото кажете...

— Чудесно... свободен си. Прати ми Ейвъри.

Рукууд заситни заднишком, поклони се и изчезна зад вратата.

Хари остана сам в здрачната стая и се извърна към стената. В мрака бе окачено напукано, помътняло от времето и влагата огледало. Хари тръгна към него. Отражението му в тъмнината стана по-голямо и по-ясно... лице, по-бяло и от череп... червени очи със зеници като резки...

— НEEEEEEEEEE!

— Какво има? — извика някой близо до него.

Хари се замята като обезумял, заплете се в балдахина и падна от леглото. Няколко секунди не знаеше къде е, беше убеден, че ще види бялото черепоподобно лице, което ще надвисне отново над него в мрака, после гласът на Рон пак каза съвсем наблизно:

— Стига си се държал като ненормален, чакай да те измъкна оттук!

Рон дръпна балдахина и Хари го зяпна, както лежеше по гръб в лунната светлина, в белега го пробождаше пареща болка. Рон като че ли се готвеше да ляга, бе извадил едната си ръка от мантията.

— Пак ли са нападнали някого? — попита той и издърпа силно Хари да се изправи на крака. — Татко ли? Онази змия ли?

— Не... всички са добре — простена Хари, челото му пламтеше. — Всъщност... без Ейвъри... той е в беда... дал е погрешни сведения... Волдемор е направо бесен...

Разтреперан, Хари изпъшка, седна тежко на леглото и разтърка белега.

— Но сега Рукууд ще му помогне... пак се е върнал в правия път...

— Какви ги дрънкаш? — уплаши се Рон. — Нима... нима току-що си видял Ти-знаеш-кого?

— Аз бях Ти-знаеш-кой — отвърна Хари, сетне протегна пред себе си в мрака ръце и ги доближи до лицето си, за да провери дали още са мъртвешки бели, с дълги пръсти. — Беше с Рукууд, един от смъртожадните, избягали от Азкабан, сещаш ли се? Рукууд току-що му каза, че Боуд не би могъл да го направи.

— Да направи какво?

— Да изнесе нещо... според него Боуд би трябвало да е знаел, че е безсилен да го стори... Било му е направено проклятие Империус... Доколкото подразбрах, от бащата на Малfoy.

— Боуд е бил омагьосан да изнесе нещо ли? — възкликна Рон. — Но... Хари, това сигурно е...

— ... оръжието — довърши той вместо него изречението. — Знам.

Вратата на спалното помещение се отвори, влязоха Дийн и Шеймъс. Хари отново праметна крака върху леглото. Не искаше да си проличи, че току-що се е случило нещо странно, все пак Шеймъс едва наскоро бе престанал да го смята за откачен.

— Нима твърдиш, че си бил Ти-знаеш-кой? — прошепна Рон, доближил глава до Хари, уж за да си сипе вода от каната върху нощното му шкафче.

— Да — отговори той тихо.

Рон отпи ненужно голяма глътка вода и Хари видя как тя се разлива от брадичката по гърдите му.

— Хари — рече той, докато Дийн и Шеймъс се движеха шумно, говореха си и събличаха мантиите, — трябва да кажеш...

— Не, не трябва да казвам на никого — сръза го Хари. — Изобщо нямаше да виждам тези неща, ако владеех оклумантката. Би трябвало вече да съм се научил да затварям съзнанието си за тях. Ето какво искат от мен.

Имаше предвид Дъмбълдор. Върна се в кревата, обърна се с гръб към Рон и след малко чу как и приятелят му ляга: матракът изскърца. Белегът на Хари запламтя, той захапа с все сила възглавницата, за да не изкрещи. Знаеше, че някъде наказват Ейвъри.

На другата сутрин Хари и Рон изчакаха междучасието, за да кажат на Хърмаяни какво точно се е случило, защото искаха да са напълно сигурни, че никой няма да подслушва. Застанаха в обичайното си ъгълче в студения ветровит двор и Хари ѝ разправи и най-малките подробности, които помнеше от съня. Отначало Хърмаяни не каза нищо, само загледа вторачено и някак измъчено Фред и Джордж в другия край на двора, и двамата бяха без глави и продаваха изпод наметалата своите вълшебни обезглавяващи шапки.

— Значи за това са го убили — пророни тя и най-сетне откъсна поглед от близнаците. — Когато Боуд се е опитал да открадне оръжието, го е сполетяло нещо странно. Вероятно на самото оръжие или на мястото около него са направени защитни магии, та да не го пипа никой. Ето защо Боуд е бил в „Свети Мънго“: мозъкът му се е увредил и той не е можел да говори. Но помните ли какво ни каза лечителката? Че Боуд се възстановявал. А онези не са могли да рискуват той да оздравее, нали? Искам да кажа, че шокът от случилото се, когато Боуд е докоснал оръжието, вероятно е обезсилил проклятието Империиус. А ако си е възвърнел говора, той е щял да обясни какво е правил. Щяло е да се разбере, че е бил пратен да

открадне оръжието. Естествено, на Луциус Малфой не му е било трудно да порази с проклетие Боуд. Вечно обикаля из министерството.

— Беше там и в деня на заседанието — припомни Хари. — Беше в... Я чакайте... — рече бавно той. — Същия ден се навърташе в коридора на отдел „Мистерии“. Баща ти, Рон, каза, че вероятно се опитва да се промъкне долу, за да разбере какво е станало на заседанието, но ако...

— Стърджис! — ахна поразена Хърмаяни.

— Моля? — попита неразбиращо Рон.

— Стърджис Подмор... — повтори задъхана Хърмаяни. — Арестуван, задето се е опитвал да разбие някаква врата! Луциус Малфой явно го е усетил! Обзалагам се, че е станало в деня, когато си го видял там, Хари. Стърджис беше с мантията невидимка на Муди, нали? Ами ако е стоял невидим на пост пред вратата и Малфой го е чул да се движи... или се е досетил, че там има някого... или просто е направил проклятието Империиус ей така, за всеки случай, да не би някой да пази отпред? Ето защо при следваща възможност... вероятно когато му е дошъл редът да дежури, Стърджис се е опитал да проникне в отдела и да открадне за Волдемор оръжието... успокой се, Рон... но са го хванали и са го пратили в Азкабан... — Тя погледна изпитателно Хари. — И сега Рукууд е казал на Волдемор как да се добере до оръжието?

— Не чух целия разговор, но поне прозвуча така — потвърди момчето. — Рукууд е работил там... може би Волдемор ще прати него да изнесе оръжието...

Хърмаяни кимна, още погълната от мислите си. После най-неочаквано рече:

— Но ти, Хари, изобщо не е трябвало да виждаш всичко това!

— Моля? — възкликна той стъписан.

— Нали се учиш да затваряш съзнанието си за такива неща — напомни вече строго тя.

— Знам — рече Хари. — Но...

— Според мен е най-добре да се опитаме да забравим какво си видял — отсече момчето. — И оттук нататък трябва да се стараете повече с оклумантиката.

Останалите дни от седмицата не бяха по-приятни. Хари получи по отвари още две „У“, пак беше на тръни да не уволнят Хагрид и

макар че не го сподели с Рон и Хърмаяни, защото не държеше тя да му се кара, не можеше да спре да мисли за съня, в който той бе Волдемор. Много му се искаше да го обсъди със Сириус, но за това не можеше да става и дума, ето защо се опита да запрати въпроса вдън съзнанието си.

За беда и дъното на съзнанието му вече не беше съвсем сигурно място.

— Ставай, Потър.

Две-три седмици след съня с Рукууд Хари отново беше коленичил на пода в кабинета на Снейп и се опитваше да прочисти ума си. И този път беше принуден да изживее наново доста от най-ранните си спомени, за които и не подозираше, че не са се заличили. Повечето бяха за униженията, на които Дъдли и бандата му го бяха подлагали в началното училище.

— Последният спомен... — рече Снейп. — За какво беше?

— Не знам — отвърна Хари, докато се изправяше със сетни сили на крака. Установяваше, че му е все по-трудно да изтръгне отделните спомени от вихрушката образи и звуци, отприщана от Снейп. — Онзи, в който братовчед ми заплашва да ми натика главата в тоалетната чиния ли?

— Не — промълви едва чуто Снейп. — Онзи с мъжа, коленичил в затъмнената стая...

— А... за нищо — каза момчето.

Снейп впи черните си очи в него. Хари си спомни как той му е обяснявал колко важен е зрителният контакт в легилимантиката, примига и извърна поглед.

— Как е станало така, Потър, че този мъж и тази стая са се озовали вътре в главата ти? — попита Снейп.

— Ами... — изпелтечи той, като гледаше навсякъде, но не и към Снейп. — Просто... го сънувах.

— Сънувал си го? — повтори Снейп.

Настъпи мълчание, през което Хари се втренчи в голяма мъртва жаба, потопена в стъкленица с морава течност.

— Знаеш защо си тук, нали, Потър? — каза Снейп тихо и зловещо. — А знаеш ли защо си жертвам вечерите и върша тази тягостна скучна работа?

— Да — потвърди сковано момчето.

— Напомни ми, Потър, защо сме тук.

— За да усвоя оклумантиката — рече Хари, този път зяпнал една мъртва змиорка.

— Правилно, Потър. И колкото и да си тъп — (Хари пак погледна с омраза към Снейп) — все се надявах след два месеца уроци да отбележиш някакъв напредък. Колко още сънища за Черния лорд си имал?

— Само този — излъга Хари.

— Дали пък... — поде Снейп, присвил студените си черни очи. — Дали пък всъщност не ти харесва да получаваш такива видения и да сънуваш такива сънища, Потър? Дали пък заради тях не се чувстваш по-различен... важен?

— Няма такова нещо — отговори Хари, стиснал зъби и впил пръсти в магическата си пръчка.

— Толкова по-добре, Потър — отсъди студено Снейп, — защото не си нито по-различен, нито важен, а и не ти е работа да узнаваш какво казва Черния лорд на смъртожадните.

— Да... това е ваша работа, нали? — изстреля Хари.

Не искаше да го казва, беше ядосан и му се изплъзна от устата. Гледаха се дълго и Хари бе убеден, че е прекалил. Но върху лицето на Снейп се появи странно, едва ли не доволно изражение, когато той му отговори.

— Да, Потър — каза с блеснали очи. — Това ми е работата. А сега, ако си готов, да започваме отначало. — Вдигна магическата пръчка. — Едно... две... три... *Легилименс!*

През езерото в парка към Хари се носеха сто диментори... той сбърчи чело и се съсредоточи... приближаваха все повече... Хари вече виждаше тъмните дупки под качулките... същевременно обаче различаваше и Снейп, който стоеше пред него, впил очи в лицето му, и мърмореше нещо под нос... кой знае как, той се виждаше все по-ясно, а дименторите избледняваха...

Хари вдигна магическата пръчка.

— *Протего!*

Снейп залитна... пръчката му отхвъркна нагоре, далеч от Хари, чието съзнание изневиделица се изпълни със спомени, които не бяха негови: мъж с гърбав нос крещеше на примряла от страх жена... а в ъгъла плачеше чернокос малчуган... поотрасло момче с мазна коса

седеше самичко в тъмна стая и насочило магическата пръчка към тавана, сваляше една по една мухите... някакво момиче се смееше и смееше, докато хилав хлапак се опитваше да се качи на метла, а тя все го хвърляше...

— ДОСТАТЪЧНО!

На Хари му се стори, че някой го е блъснал силно по гърдите. Залитна няколко крачки назад, удари се в лавиците по стените в кабинета и чу как нещо изпуква. Снейп трепереше леко, бе много блед.

Мантията на Хари отзад беше влажна. Беше съборил една от стъклениците и слюзестото нещо, нариснатото вътре, се загърчи в разплискалата се течност.

— *Репаро!* — изсъска Снейп и стъкленицата на мига се залепи от само себе си. — Е, Потър... сега определено беше по-добре... — Позадъхан, преподавателят намести мислосема, където в началото и на този урок бе складирали някои от мислите си, сякаш да провери дали още са там. — Не помня да съм ти казвал да прилагаш защитно заклинание... то обаче безспорно действа...

Хари си замълча. Струваше му се, че каквото и да каже, ще бъде опасно. Беше сигурен, че току-що е проникнал в спомените на Снейп и е видял сцени от неговото детство. Чувстваше се неловко от това, че момченцето, което беше зърнал да плаче, докато родителите му крещат, сега стои пред него с такава ненавист в очите.

— Хайде да опитаме още веднъж — подкани учителят.

Хари усети тръпката на уплахата — беше убеден, че ще си плати за онова, което току-що се е случило. Отново застанаха по местата си, така че да ги дели писалището, и на Хари му се стори, че този път ще му бъде много по-трудно да изпразни съзнанието си.

— Броя до три — напомни Снейп и пак вдигна магическата пръчка. — Едно... две...

Хари не успя да се стегне и да опита да прочисти ума си, когато Снейп извика:

— *Легилименс!*

Носеше се по коридора към отдел „Мистерии“, покрай голите каменни стени, покрай факлите... черната врата ставаше все по-голяма, той се движеше толкова бързо, че щеше да се блъсне в нея, беше само на няколко крачки и отново зърна ивицата мъждива синя светлина...

Вратата се беше отворила! Най-после той мина през нея и влезе в кръгла стая с черни стени и черен под, осветена от свещи със син пламък, навсякъде около него имаше още много врати... трябваше да продължи... ала през коя врата да мине?...

— ПОТЪР!

Хари отвори очи. Отново лежеше по гръб на пода, без да помни как се е озовал там. Дишаше тежко, сякаш наистина е тичал по дългия коридор към отдел „Мистерии“, наистина е нахълтал на бегом през черната врата и е открил черната стая.

— Обясни! — нареди му вбесен Снейп, който се беше надвесил над него.

— Аз... не знам какво стана — отвърна чистосърдечно Хари и се изправи. Там, където си бе ударил тила в земята, му беше излязла цицина и чувстваше, че го тресе. — Никога досега не съм виждал това. Казах ви, сънувал съм вратата... но никога досега тя не се е отваряла...

— Не работиш достатъчно усърдно!

Кой знае защо, Снейп бе по-ядосан, отколкото преди две минути, когато Хари беше надзърнал в спомените на своя учител.

— Ти, Потър, си ленив и немарлив, нищо чудно, че Черния лорд...

— Може ли да попитам нещо, професор Снейп? — избухна пак Хари. — Защо наричате Волдеморт Черния лорд? Чувал съм само смъртожадните да го назовават така.

Снейп отвори уста, за да изръмжи, когато някъде извън стаята изпищя жена.

Той вдигна рязко глава и се втренчи в тавана.

— Какво, да го... — промърмори.

Хари чу приглушена врява, която изглежда се носеше откъм Входната зала. Свъсен, учителят се обърна към него.

— На идване да си видял нещо необичайно, Потър?

Хари поклати глава. Някъде горе жената изпищя повторно. Насочил пред себе си магическата пръчка, Снейп отиде с широка крачка до вратата и изчезна от поглед. Хари се поколеба за миг, сетне го последва.

Письците наистина се раздаваха откъм Входната зала и се засилиха, когато Хари изтича при каменните стъпала, извеждащи от подземиято. Той се качи във Входната зала и я завари пълна: откъм

Голямата зала, където вечерята още не бе приключила, прииждаха ученици, за да видят какво става, други се бяха струпали по мраморното стълбище. Хари се промуши край неколцина високи слидеринци и видя, че зяпачите са образували широк обръч — някои изглеждаха стъписани, други дори уплашени. Професор Макгонъгол стоеше точно в отсрещния край на залата с вид на човек, на когото му прилява от гледката.

В средата на Входната зала бе застанала професор Трелони, в едната ръка държеше магическата пръчка, а в другата празна бутилка от шери, изглеждаше си направо обезумяла. Косата ѝ беше сплъстена и стърчеше, очилата се бяха килнали и увеличаваха едното око повече от другото, от раменете ѝ накриво висяха безбройните ѝ шалове и шалчета, които създаваха впечатлението, че тя се разпада по шевовете. На пода до нея лежаха два големи куфара, единият от които беше преобърнат, вероятно хвърлен подире ѝ по стълбището. Явно ужасена, професор Трелони гледаше втренчено нещо пред себе си, Хари не го виждаше, но то очевидно стоеше в долния край на стълбите.

— Не! — изпищя тя. — НЕ! Не е възможно... не е... отказвам да го приема...

— Нима не разбрахте, че е неизбежно? — попита пискливо момичешко гласче, прозвучало бездушно весело, а Хари се мръдна леко надясно и видя, че ужасяващото видение на Трелони представлява не друго, а самата професор Ъмбридж. — Колкото и да сте неспособна да предвидите дори времето за утре, все сте осъзнавали, че жалкото ви представяне по време на инспекциите и липсата на всякакво подобрение неминуемо ще доведат до вашето уволнение.

— Не м-можете! — зави професор Трелони и изпод огромните стъкла на очилата се застичаха сълзи. — Не м-можете да ме уволните! Тук с-съм от ш-шестнайсет години! „Х-Хогуортс“ е моят д-дом!

— *Беше* вашият дом — поправи я професор Ъмбридж и Хари възнегодува от радостта, разляла се по жабешкото ѝ лице, когато тя загледа как професор Трелони се свлича с неудържими хлипове върху един от куфарите, — допреди един час, когато министърът на магията преподписа заповедта за уволнението ви. А сега бъдете така любезна, изнесете се оттук. Пречите.

Но продължи да стои й да злорадства при вида на професор Трелони, която в пристъп на неутешима мъка се тресеше, ридаеше и се люшкеше напред-назад върху куфара. Хари чу отляво приглушен стон и се обърна. Лавендър и Парвати се бяха прегърнали и плачеха тихо. После екнаха стъпки. Професор Макгонъгол се бе отделила от зяпачите — отиде право при професор Трелони и след като я потупа решително по гърба, извади от мантията голяма носна кърпа.

— Недейте, Сибила... успокойте се... избършете си нос... не е чак толкова страшно, колкото си мислите, ето... не ви се налага да напускате „Хогуортс“...

— Нима, професор Макгонъгол? — попита страховито Ъмбридж и пристъпи няколко крачки напред. — Нима имате право да го заявите?

— Аз имам — прокънтя дълбок глас.

Дъбовата входна врата се беше отворила рязко. Учениците наоколо отскочиха да сторят път, на прага се появи Дъмбълдор. Хари не проумяваше какво е правил в парка, но наистина представляваше внушителна гледка, както стоеше в рамката на вратата, на фона на странно мъгливата вечер. Той остави вратата широко отворена и тръгна през кръга на насъбралите се към професор Трелони, която разплакана и разтреперана, продължаваше да седи върху куфара, с професор Макгонъгол до нея.

— Вие ли, професор Дъмбълдор? — попита Ъмбридж и се изкиска особено неприятно. — Опасявам се, че не сте наясно с нещата. Ето тук имам — тя извади от пазвите на мантията пергаментов свитък — заповед за уволнение, подписана от мен и от министъра на магията. Съгласно Образователен указ номер дваисет и три великата инквизиторка на „Хогуортс“, тоест аз, имам правото да инспектирам, да слагам на изпитателен срок и да уволнявам всеки учител, който според мен не отговаря на високите изисквания на Министерството на магията. Реших, че професор Трелони не е на ниво. Уволних я.

За огромна изненада на Хари Дъмбълдор продължи да се усмихва. Погледна надолу към професор Трелони, която още хлипаше и се давеше върху куфара, и рече:

— Разбира се, вие сте напълно права, професор Ъмбридж. Като велика инквизиторка можете да уволнявате моите учители. Нямате обаче власт да ги гоните от замъка. Опасявам се — продължи той и се

поклони учтиво, — че това право все още принадлежи на директора и моята воля е професор Трелони и занапред да живее в „Хогуортс“.

При тези думи професор Трелони се засмя истерично и не успя да сподави едно хълцукане.

— Не... не, ще си в-вървя, Дъмбълдор! Ще... ще н-напусна „Хогуортс“ и ще си потърся щастието другаде...

— Не — отсече Дъмбълдор. — Моята воля е да останете, Сибила. — Той се извърна към професор Макгонъгол. — Мога ли да ви помоля да придружите Сибила до горе?

— Разбира се! — възкликна тя. — Хайде, станете, Сибила...

Професор Спраут се отдели от множеството, забърза към тях и хвана Трелони за другата ръка. Двете заедно я преведоха покрай Ъмбридж и тръгнаха нагоре по каменното стълбище. Професор Флитуик се втурна, хванал магическата пръчка пред себе си, изписка „*Локомотор куфари*“, багажът на професор Трелони се издигна във въздуха и се понесе подир нея нагоре по стъпалата, следван от Флитуик.

Професор Ъмбридж стоеше вцепенена и гледаше втрепенено Дъмбълдор, който продължаваше да се усмихва добродушно.

— И какво ще правите с нея, когато назнача нов преподавател по пророкуване и той трябва да се нанесе в жилището ѝ? — попита тя с шепот, разнесъл се из цялата Входна зала.

— О, не се притеснявайте — отговори любезно Дъмбълдор. — Да ви кажа, вече съм намерил нов учител по предмета и той предпочита жилище на приземния етаж.

— Намерили сте?... — изпелтечи пискливо Ъмбридж. — *Вие* сте намерили? Мога ли да ви напомня, Дъмбълдор, че според Образователен указ номер дваисет и две...

— Министерството е в правото си да назначи подходящ кандидат, ако... само ако директорът не успее да намери такъв — довърши вместо нея Дъмбълдор. — С радост ще отбележа, че в този случай успях. Разрешете да ви го представя.

Той се извърна към отворената входна врата, през която вече нахлуваше вечерната мъгла. Хари чу потропване на копита. В залата премина стъписан шепот и застаналите най-близо до вратата побързаха да се дръпнат още по-назад — някои дори се спънаха в суматохата, — за да направят път на новодошлия.

От мъглата изникна лице, което Хари бе виждал и преди, в една тъмна, изпълнена с опасности нощ в Забранената гора: бяло руса коса и поразително сини очи, глава и до кръста тяло на мъж, а надолу туловище на златист кон.

— Това е Фирензи — съобщи щастлив Дъмбълдор на изумената Ъмбридж. — Ще установите, че е много подходящ.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

КЕНТАВЪРЪТ И ПОРТАТА

— Обзалагам се, сега вече съжаляваш, че се отказа от пророкуването, нали, Хърмаяни? — подсмихна се Парвати.

Два дни след уволнението на професор Трелони, по време на закуска, Парвати си навиваше миглите около магическата пръчка и се оглеждаше в обратната страна на една лъжица, за да види какво се е получило. Тази сутрин щяха да имат първия урок при Фирензи.

— Не бих казала — отвърна безразлично Хърмаяни, която четеше „Пророчески вестни“. — Никога не съм харесвала коне.

Обърна страницата на вестника и плъзна поглед по колоните.

— Той не е кон, той е кентавър! — възмути се Лавендър.

— При това *страхотен* — въздъхна Парвати.

— Какъвто и да е, пак е на четири крака — отбеляза невъзмутимо Хърмаяни. — А аз си мислех, че вие двете сте много разстроени, задето Трелони вече я няма.

— Наистина сме разстроени — увери я Лавендър. — Качихме се да я видим в стаята и ѝ занесохме нарциси... ама хубави, не спаружени като онези на Спраут.

— Как е Трелони? — попита Хари.

— Не е много добре, клетата — съобщи състрадателно Лавендър. — Плачеше, каза, че предпочитала да напусне завинаги замъка, отколкото да стои под един покрив с Ъмбридж, и аз не я виня, Ъмбридж се държа ужасно с нея.

— Подозирам, че тепърва ще се държи още по-ужасно — отбеляза свъсена Хърмаяни.

— Невъзможно! — възрази Рон, докато омиташе голяма чиния яйца с бекон. — Къде повече от това!

— Помни ми думата, ще се опита да си отмъсти на Дъмбълдор, че е назначил нов учител, без да се посъветва с нея — заяви Хърмаяни и сгъна вестника. — И то още един получовек. Видя изражението ѝ, когато Фирензи се изправи пред нея, нали?

След закуска Хърмаяни се отправи към кабинета по аритмантика, а Хари и Рон последваха Парвати и Лавендър, които се отправиха през Входната зала за часа по пророкуване.

— Не отиваме ли в Северната кула? — изненада се Рон, когато Парвати подмина мраморното стълбище.

Тя го погледна презрително през рамо.

— Как според теб Фирензи ще изкачи стъпалата? Сега сме в стая единайсета, вчера го пишеше на дъската за обяви.

Стая единайсета се намираше на приземния етаж в коридора, който започваше точно срещу Голямата зала. Хари знаеше, че е от помещенията, които не се използват редовно, затова очакваше да е позанемарено като килер или склад. Ето защо се вцепени, когато влезе веднага след Рон и се озова наред горска поляна.

— Ама...?

Подът се беше превърнал в пружиниращ мъх, по който растяха дървета с кичести клони, разпростиращи се като ветрило пред тавана и прозорците, така че в стаята се кръстосваха лъчи и шареха петънца мека зеленикава светлина. Учениците, дошли преди тях, вече бяха насядали по земята, облегли се кой на дърво, кой на някой от големите камъни, и бяха обхванали коленете си или скръстили ръце върху гърдите си. Всички изглеждаха доста притеснени. В средата на поляната, там, където нямаше дървета, стоеше Фирензи.

— Хари Потър — каза той, когато момчето влезе, и протегна ръка.

— Тъъ... здравей — рече Хари и се здрависа с кентавъра, който го огледа немигащо с поразителните си сини очи, но не се усмихна. — Тъъ... радвам се да те видя.

— И аз — отвърна кентавърът, навел бяло русата си глава. — Беше предсказано, че ще се срещнем отново.

Хари забеляза върху гърдите на Фирензи едва различим синеещ се белег от копито. Обърна се, за да седне на земята при останалите от класа, и му направи впечатление, че всички го гледат благоговейно, явно много възхитени от познанството му с Фирензи, който май ги плашеше.

След като вратата се затвори и последният ученик седна на един пън до кошчето за боклук, Фирензи махна с ръка към помещението.

— Професор Дъмбълдор беше така любезен да ни уреди тази класна стая — обясни той, щом всички се укротиха, — с обстановка, близка до обичайната ми среда. Бих предпочел да ви преподавам в Забранената гора, която... до понеделник... беше моят дом, сега обаче това вече е невъзможно.

— Може ли аз... господин учителю?... — рече задъхана Парвати, след като вдигна ръка. — Защо да е невъзможно? Били сме там с Хагрид, не ни е страх!

— Тук става въпрос не за смелостта ви, а за моето положение — поясни Фирензи. — Вече не мога да се върна в гората. Моето стадо ме прогони.

— Стадо ли? — повтори объркана Лавендър, а Хари се досети, че си е представила крави. — Какво... о! — От изражението ѝ пролича, че е схванала. — Значи има *още като вас!* — възкликна изумена.

— Хагрид ли ви е развъдил, както тестролите? — попита нетърпеливо Дийн.

Фирензи извърна много бавно глава към Дийн, който веднага осъзна, че е изрекъл голяма обида.

— Без да искам... извинявайте — довърши той едва чуто.

— Кентаврите не са нито слуги, нито играчки на човеците — поясни тихо Фирензи.

Настъпи мълчание, после Парвати пак вдигна ръка.

— Може ли аз, господин учителю... защо другите кентаври са ви прогнали?

— Защото се съгласих да работя за професор Дъмбълдор — отговори Фирензи. — Смятат, че с това съм предал нашето племе.

Хари си спомни как преди близо четири години кентавърът Бейн се разкрещя на Фирензи, че е позволил на момчето да го яхне и така да го спаси — нарече го „обикновено муле“. Запита се дали пак Бейн го е изритал в гърдите.

— Да започваме — подкани Фирензи.

Изсвистя с дълга златиста опашка, вдигна ръка към балдахина от листа горе, сетне я свали бавно и светлината в помещението помръкна: сега сякаш седяха на горска поляна по здрач, а по тавана заблещукаха звезди. Чуха се ахкания и въздишки, Рон дори каза на глас:

— Лелее!

— Легнете по гръб на пода — подкани спокойно Фирензи — и наблюдавайте небосвода. За онези, които виждат, там е написана съдбата на нашите народи.

Хари се излегна и се взря в тавана. Точно отгоре му намигна блещукаща червена звезда.

— Знам, че по астрономия сте научили имената на планетите и на техните луни — продължи все така спокойно Фирензи — и че сте съставяли карти на пътя на звездите по небосклона. През столетията кентаврите са разгадали тайните на това движение. От онова, което сме установили, знаем, че в небето горе можем да зърнем бъдещето...

— Професор Трелони ни е учила на астрология! — обади се, както лежеше по гръб, развълнувана Парвати, след като вдигна ръка, която щръкна над нея. — Марс причинява злополуки и изгаряния, неща от този род, а когато е под ъгъл със Сатурн, както сега — очерта тя във въздуха над себе си прав ъгъл, — това означава, че хората трябва да внимават много при боравенето с горещи предмети...

— Това са небивалици, измислени от човеците — прекъсна я спокойно Фирензи.

Ръката на Парвати падна вяло отстрани.

— Дребни наранявания, незначителни човешки злополуки — продължи Фирензи и тропна глухо с копита по мъхестия под. — За всемира те са точно толкова маловажни, както суетенето на мравките, и не са повлияни от движението на планетите.

— Професор Трелони... — поде Парвати обидено и възмутено.

— ... е човек — прекъсна я просто кентавърът. — И затова е заслепена и скована от ограниченията на вашето племе.

Хари се поизвърна съвсем леко и стрелна с очи Парвати. И тя, както и други от съучениците му около нея, изглеждаха много засегнати.

— Не знам, Сибилата Трелони може и да е прозряла — продължи Фирензи и заснова пред учениците, а Хари отново чу свистенето на опашката му, — тя обаче си губи времето главно с ласкателни за нея небивалици, които човеците наричат предсказване на бъдещето. А аз съм тук, за да обясня мъдростта на кентаврите, която е безпристрастна и обективна. Ние следим мощните приливи на злото и промените, които понякога се отбелязват върху небосклона. Може да ни отнеме цели десет години, докато се убедим в онова, което сме видели. —

Фирензи посочи червената звезда точно над Хари. — Знаците от последното десетилетие сочат, че магьосническият свят изживява само кратко затишие между две войни. Марс, предвестник на битки, грее ярко над нас и подсказва, че скоро със сигурност ще се разрази сражение. Кентаврите се опитват да предскажат след колко време, като горят някои билки и листа и наблюдават пушека и пламъка...

Това беше най-необикновеният урок, на който Хари някога бе присъствал. Наистина запалиха направо върху пода на класната стая какула и слез и Фирензи им заръча да търсят в лютивия дим определени очертания и символи, но изобщо не се притесни, когато никой не откри описаните от него знаци. Само им обясни, че хората не ги бивало за това и на кентаврите им трябвали дълги години, докато го усвоят, а накрая заяви, че, така или иначе, било неразумно да се осланят прекалено много на такива неща, понеже дори на кентаврите им се случвало да ги разчитат погрешно. Изобщо не приличаше на учителите хора, преподавали някога на Хари. Най-важно за него бе не да ги научи на онова, което знае, а да им внуши, че нищо, дори познанието на кентаврите, не е безпогрешно.

— За всичко говори съвсем мъгляво, нали? — рече тихо Рон, докато гасяха огъня от слез. — Аз не бих отказал да науча малко подробности за тази предстояща война, ами ти?

Звънецът отвън удари и всички наскочаха, а Хари съвсем беше забравил, че са в замъка, убеден, че се намират в гората. Учениците се изнизаха доста озадачени.

Хари и Рон точно щяха да излязат след тях, когато Фирензи извика:

— Хари Потър, един момент, ако обичаш.

Той се обърна. Кентавърът се приближи малко. Рон се подвоуми.

— Можеш да останеш — рече му Фирензи. — Но затвори, ако обичаш, вратата.

Рон побърза да се подчини.

— Ти, Хари Потър, си приятел на Хагрид, нали? — попита кентавърът.

— Да — потвърди момчето.

— В такъв случай го предупреди от мое име. Опитът му не е успешен. По-добре да се откаже.

— Опитът му не е успешен ли? — повтори недоумяващо Хари.

— И по-добре да се откаже — кимна Фирензи. — Бих го предупредил и лично, но съм прогонен... ще бъде неразумно да се доближавам до гората... Хагрид си има достатъчно неприятности и без битка между кентаври.

— Но... какво се опитва да направи? — любопитства притеснен Хари.

Фирензи го огледа невъзмутимо.

— Наскоро Хагрид ми стори голяма услуга — обясни той, — а с грижите си за всички живи твари отдавна си е спечелил моето уважение. Няма да издам тайната му. Но той трябва да бъде вразумен. Опитът му не е успешен. Кажи му, Хари Потър. Приятен ден.

Щастието, обзело Хари след интервюто в „Дрънкало“, отдавна се беше изпарило. Съвсеният март се изтърколи, започна дъждовният ветровит април и той имаше чувството, че животът му отново се е превърнал в дълъг низ от притеснения и грижи.

Ъмбридж продължаваше да посещава всички часове по грижа за магически съзнания и не бе никак лесно Хари да предаде на Хагрид предупреждението на Фирензи. Най-накрая успя: един ден се върна след часа, уж за да си потърси изгубения екземпляр на „Фантастични животни и къде да ги намерим“. Предаде посланието на кентавъра и Хагрид впи в него отеклите си насинени очи, явно беше стъписан. После като че ли се посъвзе.

— Свястно момче е тоя Фирензи — рече свъсен, — ама си няма и понятие к'ви ги говори. Опитът си е съвсем успешен!

— Какво си намислил, Хагрид? — попита угрижен Хари. — Трябва да внимаваш много, Ъмбридж вече уволни Трелони и според мен съвсем се е развихрила. Ако правиш нещо нередно, няма да се...

— Има и по-важни неща от това да си крепиш работата — прекъсна го Хагрид, макар че ръцете му трепереха леко и той изпусна цял леген, пълен с тор от бодливци. — Ти, Хари, не бери грижа за мен... Хайде, върви и не ме ядосвай!

Момчето нямаше друг избор, освен да остави Хагрид да събира тора, плъзнал по целия под, ала докато креташе към замъка, се почувства доста обезсърчено.

Междувременно, както учителите и Хърмаяни упорито им напомняха, изпитите за СОВА наближаваха все повече. Всички петокурсници страдаха, повече или по-малко, от стрес, но Хана Абът беше първата, на която Мадам Помфри донесе успокоителна отвара: в час по билкология тя се разплака и се разхлипа, че била прекалено глупава, за да вземе изпитите, и щяло да е най-добре веднага да се махне от училището.

Хари си мислеше, че без сбирките на ВОДА би се чувствал извънредно нещастен. Понякога му се струваше, че живее за часовете, които прекарваше в Нужната стая — там се трудеше усърдно, но и се забавляваше на воля, преизпълнен от гордост, че другите от ВОДА са напреднали толкова. Случваше му се и да се запита какво ли ще направи Тъмбридж, когато на изпита за СОВА всички от ВОДА получат „Исключителен“ по защита срещу Черните изкуства.

Най-сетне се бяха заели със заклинанието за покровител. Всички изгаряха от желание да го упражняват, макар че, както Хари постоянно им припомняше, едно е да повикаш покровител насред ярко осветената класна стая, където не те застрашава нищо, съвсем друго — да го направиш, когато си изправен пред нещо като диментор.

— О, стига си ни развалял удоволствието — рече весело Чо на последната сбирка преди Великден, докато гледаше как покровителят й с вид на сребрист лебед се рее из Нужната стая. — Толкова са красиви!

— Трябва не да са красиви, а да те закрилят — поясни търпеливо той. — Всъщност имаме нужда от богърт или нещо подобно, аз така се научих. Наложил ми се да викам покровител, докато богъртът се правеше на диментор...

— Сигурно е много страшно! — възкликна Лавендър, която изстрелваше с върха на магическата си пръчка облачета сребриста пара. — А аз още не мога... и не мога!... — добави тя ядосана.

Невил също срещаше затруднения. Бърчеше съсредоточено чело, но от края на магическата му пръчка не излизаше друго освен рехава струйка сребърен дим.

— Мисли си за нещо приятно — напомни му Хари.

— Опитвам се — отвърна умърлушен Невил, който наистина се стараеше толкова много, че кръглото му лице бе лъснало от пот.

— Май успех, Хари! — викна Шеймъс, който идваше за пръв път на сбирка на ВОДА. Беше го довел Дийн. — Виж... ох... изчезна... но със сигурност беше нещо космато, Хари!

Покровителят на Хърмаяни — проблясваща сребърна видра, подскачаше около нея.

— Много са сладки, нали? — каза тя с обич.

Вратата на Нужната стая се отвори, после се затвори. Хари се обърна да види кой е влязъл, там обаче сякаш нямаше никого. Изминаха няколко минути, преди да забележи, че приятелите му при вратата са се умълчали. След миг нещо го задържа за мантията някъде при коляното. Хари погледна надолу и за свое огромно изумление видя домашното духче Доби да надзърта изпод обичайните си осем вълнени шапки.

— Здравсти, Доби! — поздрави той. — Какво... какво се е случило?

Духчето се беше ококорило от ужас и трепереше. Членовете на ВОДА, най-близо до Хари, не проронваха и дума, всички в стаята бяха вперили очи в Доби. Няколкото покровители, които бяха успели да повикат, изтъняха, превърнаха се в сребърна мъглица и помещението сякаш стана много по-тъмно.

— Хари Потър, сър... — изписка домашното духче и се разтрепери от глава до пети, — Хари Потър, сър... Доби дошъл да предупреди... но на домашните духчета е заповядано да си мълчат...

Втурна се с главата напред към стената. Хари вече имаше известен опит с навика на Доби да се самонаказва и понечи да го сграбчи, но духчето само отскочи като топка от камъка, предпазено от осемте шапки. Хърмаяни и още няколко от момичетата се разпищяха от уплаха и състрадание.

— Какво се е случило, Доби? — попита Хари, като хвана духчето за малката ръка, за да го държи по-далеч от всичко, с което то можеше да опита да се нарани.

— Хари Потър... тя... тя...

Доби се фрасна с все сила със свободната си ръка, свита в юмрук. Хари сграбчи и нея.

— Коя „тя“, Доби?

Но можеше да отгатне: само една жена беше в състояние да вдъхне на Доби такъв страх. Домашното духче впери очи някак

разногледо в Хари и изрече името само с устни.

— Ъмбридж ли? — попита той ужасен.

Доби кимна и се опита да си удари главата в коленете на Хари. Той обаче го държеше на безопасно разстояние.

— Какво за Ъмбридж? Доби... да не е разбрала за това тук... за нас... за ВОДА?

Прочете отговора в потресеното изражение на духчето. Понеже Хари го държеше здраво за ръцете, Доби зарита, за да се отскубне, и се свлече на колене.

— Насам ли идва? — попита тихо момчето.

Доби нададе вой.

— Да, Хари Потър, сър, да!

Хари се изправи и огледа приятелите си, които вцепенени и ужасени, се бяха втренчили в мятащото се духче.

— КАКВО ЧАКАТЕ? — ревна той. — БЯГАЙТЕ!

Всички се втурнаха вкупом и се струпаха пред вратата, после един по един започнаха да изчезват тичешком. Хари ги чу как се спускат по коридорите, надяваше се да проявят съобразителност и да не се завтекат чак към спалните помещения. Беше едва девет без десет, ако просто се скриеа в библиотеката или в соварника, които бяха по-близо...

— Хайде, Хари! — извика Хърмаяни.

Беше сред хората, които се бяха скупчили пред вратата и се мъчеха да излязат.

Той грабна Доби, който още се опитваше да се нарани тежко, гушна го и хукна да се нареди отзад на опашката.

— Доби... това е заповед! Връщай се долу в кухнята при другите духчета и ако тя те пита дали си ме предупредил, излъжи я и кажи „не“! — заръча Хари. — И ти забранявам да се нараняваш — допълни, после пусна домашното духче, прекрачи най-сетне прага и затръшна след себе си вратата.

— Благодаря, Хари Потър, сър! — изписка Доби и побягна.

Хари се огледа наляво, после и надясно. Другите се бяха разбягали толкова бързо, че преди да се скрият, зърна само подметките им в двата края на коридора. След това също се затича надясно, там имаше момчешка тоалетна и ако успееше да се шмугне в нея, можеше да каже, че през цялото време е бил вътре...

— ОООХ!

Нещо го сграбчи за глезените, той се строполи и се пързая по корем цели два метра, докато спре. Някой се смееше зад него. Хари се претърколи по гръб и видя, че Малфой се е спотаил в ниша зад грозна ваза във формата на змей.

— Препъваща магия, Потър! — каза той. — Ей, госпожо... ГОСПОЖО! Сипах един!

От ъгъла в дъното изхвърча Ъмбридж, задъхана, но ухилена щастливо до уши.

— Ето го! — възкликна тя ликуващо, след като зърна Хари на пода. — Браво, Драко, браво, добре се справихте... петдесет точки за „Слидерин“! Оттук нататък аз ще се заема с него... станете, Потър!

Хари се изправи и ги зяпна и двамата. Никога не беше виждал Ъмбридж толкова зарадвана. Тя го сграбчи за ръката, стисна го като в менгеме и засияла, се обърна към Малфой.

— Хайде, Драко, тичайте да видите дали ще успеете да заловите още някого — подкани Ъмбридж. — Кажете на другите да проверят в библиотеката... всеки, който е запъхтян... огледайте и тоалетните, госпожица Паркинсън нека надзърне в момичешките... тръгвайте, де... а вие — добави тя с най-тихия си и най-зловещ глас, когато Малфой се отдалечи, — вие, Потър, ще дойдете с мен в директорския кабинет.

След броени минути вече бяха при каменното грозилище. Хари се запита колцина от приятелите му са били заловени. Притесни се за Рон — госпожа Уизли щеше да го убие, — и как щеше да се почувства Хърмаяни, ако я изключеха, преди да си е взела изпитите за СОВА. Това беше първата сбирка на Шеймъс... а Невил бележеше такъв напредък...

— Летящи лимонадени пчелички — изтананика Ъмбридж, при което каменното грозилище отскочи встрани, стената отзад се разцепи и се разтвори и те се качиха на движещото се каменно стълбище.

Излязоха при лъскавата врата с чукало във вид на грифон, но Ъмбридж не си даде труд да хлопа — стиснала с все сила Хари, влезе направо в кабинета.

Вътре беше пълно с хора. Дъмбълдор седеше с ведро изражение зад писалището, долепил върховете на дългите си пръсти. Професор Макгонъгол стоеше сковано до него, лицето ѝ беше изключително

напрегнато. Министърът на магията Корнелиус Фъдж се поклащаше напред-назад на пети при запалената камина, явно неописуемо доволен от случващото се, от двете страни на вратата като на стража бяха застанали Кингзли Шакълболт и зъл на вид магьосник с много къса четинеста коса, когото Хари не познаваше, а до стената се открояваше луничавата очилата глава на развълнувания Пърси Уизли, който пристъпваше с перо и тежък пергаментов свитък в ръце, очевидно готов да записва.

Тази вечер портретите на бившите директори не се преструваха на заспали. Всички бяха будни и следяха угрижено какво ще стане долу. Когато влезе Хари, неколцина притичаха в съседните рамки и си зашепнаха трескаво с обитателите им.

След като вратата се затвори подире им, Хари се отскубна от хватката на Ъмбридж. Корнелиус Фъдж го зяпна злорадо.

— Я виж ти! — рече той. — Такааа...

Хари отвърна с най-злобния поглед, на който беше способен. Сърцето му бумтеше лудешки, ала умът му бе учудващо бистър и спокоен.

— Връщаше се към Грифиндорската кула — оповести Ъмбридж. В гласа й имаше прекомерно въннение, същата бездушна наслада, която Хари бе доловил и когато тя бе гледала как професор Трелони се гърчи сломена във Входната зала. — Залови го младият Малфой.

— А, той ли? — възкликна доволен Фъдж. — Дано не забравя да кажа на Луциус. Е, Потър... предполагам, знаеш защо си тук.

Хари възнамеряваше да отговори с предизвикателното „да“, но тъкмо отвори уста, за да изрече думата, когато зърна лицето на Дъмбълдор. Директорът не гледаше него, беше вперил очи някъде точно над рамото му, ала когато Хари се извърна, той поклати почти незабележимо глава.

Момчето промени решението си насред думата.

— Д... не.

— Моля? — каза Фъдж.

— Не — отсече Хари.

— Значи *не* знаеш защо си тук?

— Не, не знам — потвърди Хари.

Фъдж премести недоумяващ поглед от него към професор Ъмбридж. Хари се възползва от това, че министърът за миг е отклонил

вниманието си, и пак стрелна бързо с очи Дъмбълдор, който кимна и намигна едва доловимо на килима.

— Така значи, нямаш представа защо професор Ъмбридж те е довела в този кабинет? — рече Фъдж с глас, зареден с ехидство. — Не осъзнаваш, че си нарушил училищните правила?

— Училищните правила ли? — повтори Хари. — Не, не съм.

— Нито министерските укази? — допълни ядосан Фъдж.

— Доколкото зная, не — заяви учтиво момчето.

Сърцето му още думкаше много бързо. Струваше си да сипе тези лъжи, дори и само за да наблюдава как Фъдж се изнервя, ала не виждаше начин да се измъкне: ако някой беше издал на Ъмбридж за ВОДА, той, водачът, можеше още сега да си стяга куфара.

— Така значи, за теб е новина, че в училището е разкрита нелегална ученическа организация? — продължи Фъдж с глас, съскащ от яд.

— Точно така — потвърди Хари и не особено убедително се престори на изненадан.

— Според мен, господин министре, ще имаме по-голям напредък, ако доведе нашия информатор — обади се с меден глас зад него Ъмбридж.

— Да, да, доведете го — кимна Фъдж и щом тя излезе от кабинета, погледна злобно Дъмбълдор. — Няма нищо по-убедително от един добър свидетел, нали, Дъмбълдор?

— Няма, Корнелиус — потвърди сериозно директорът, наклонил глава.

Изминаха няколко минути, през които никой не поглеждаше другите, после Хари чу как вратата отзад се отваря. Ъмбридж мина покрай него, стиснала за рамото Мариета, къдравата приятелка на Чо, която беше скрила лице в ръцете си.

— Не се плашете, миличка, няма страшно — захвана да я успокоява тихо професор Ъмбридж, като я потупваше по гърба, — хайде, всичко е наред. Постъпихте правилно. Министърът е много доволен от вас. Ще каже на майка ви какво послушно момиче сте. Мариета, господин министре — добави тя и погледна към Фъдж, — е дъщеря на Мадам Еджкъм от служба „Пудролинни“ към отдел „Магическо придвижване“... помага ни да следим камините в „Хогуортс“.

— Чудесно, чудесно! — възкликна от все сърце Фъдж. — Достойна майка, достойна дъщеря. Е, миличка, хайде, погледнете ме, не се срамувайте, нека чуем какво имате да... Всемогъщи горгони!

Точно когато Мариета вдигна глава, Фъдж отскочи стъписан назад и почти се приземи в огъня. Изруга и започна да тъпче полите на наметалото си, което димеше. Мариета нададе вопъл и издърпа мантията чак до очите си, преди това обаче всички видяха, че лицето ѝ е обезобразено от множество ужасни морави пъпки, избили по носа и страните ѝ. Те изписваха думата „ПОРТА“.

— Не се притеснявайте от пъпките, миличка — рече припряно Ъмбридж, — само махнете мантията от устата си и кажете на министъра...

Ала Мариета нададе още един приглушен вопъл и поклати трескаво глава.

— Ох, добре, глупаво момиче, ще му кажа аз — сопна се Ъмбридж. Пак си лепна на лицето гадната усмивка и заяви: — И така, господин министре, днес малко след вечеря госпожица Еджкъм дойде в кабинета ми и каза, че искала да ми съобщи нещо. Заяви, че ако съм отидела в тайно помещение на седмия етаж, известно и като Нужната стая, съм щяла да видя нещо, което ме интересува живо. Поразпитах момичето още малко и то призна, че горе имало нещо като сбирка. За беда точно тогава се задейства тази урочасваща магия — махна тя нетърпеливо към Мариета, която си криеше лицето, — и след като се видя в огледалото, ученичката се притесни и не можа да каже нищо повече.

— Проявили сте голяма смелост, миличка, като сте отишли да съобщите на професор Ъмбридж — заяви Фъдж и впери в Мариета поглед, който според него явно трябваше да мине за бащински. — Постъпили сте правилно. А сега ще ми кажете ли какво е станало на тази сбирка? Какви са били целите ѝ? Кой присъстваше на нея?

Ала Мариета упорито отказваше да говори, само поклати отново глава и се ококори уплашено.

— Нямаме ли заклинание, с което да обезсилим това? — обърна се припряно Фъдж към Ъмбридж и махна с ръка към лицето на момичето. — За да говори спокойно?

— Още не съм успяла да открия — призна си неохотно Ъмбридж, а Хари усети как го плисва гордост от магьосническите

умения на Хърмаяни. — Всъщност, дори и да отказва да говори, аз мога да продължа нататък. Сигурно помните, господин министре, че през октомври ви пратих докладна записка, в която ви съобщавах, че Потър се е срещнал с няколко свои съученици в „Свинската глава“ в Хогсмийд...

— С какви доказателства разполагате? — прекъсна я професор Макгонъгол.

— Разполагам, Минерва, със свидетелските показания на Уили Уидършинс, който по една случайност е бил по същото време в пивницата. Вярно, бил е целият бинтован, ала слухът му не е бил увреден — заяви самодоволно Тъмбридж. — Чул е всичко до последната дума, казано от Потър, и побърза да дойде право в училището, за да ми докладва...

— О, *затова*, значи, не беше изправен пред съд, задето бе омагьосал ония тоалетни бълвачки! — вдигна вежди професор Макгонъгол. — Какво любопитно прозрение за съдебната ни система!

— Крепяща корупция! — ревно портретът на шишкавия магьосник с червендалест нос от стената зад писалището на Дъмбълдор. — По мое време министерството не сключваше сделки с разни дребни престъпници, не, драги ми господине, тогава нямаше такива неща!

— Благодаря ти, Фортескю, достатъчно — рече благо Дъмбълдор.

— Потър се е срещнал с тези ученици — продължи професор Тъмбридж, — за да ги убеди да се запишат в нелегално дружество с цел да усвояват заклинания и проклетия, които според министерството са неподходящи за ученическа възраст...

— Опасявам се, Долорес, че грешите — заяви тихо Дъмбълдор и я погледна над очилата с рамки като полумесеци, закрепени по средата на гърбавия му нос.

Хари се вторачи в него. Не виждаше как ще го спаси, този път нямаше измъкване, ако Уили Уидършинс наистина беше чул всичко до последната дума, което е казал в „Свинската глава“.

— Охо! — подвикна Фъдж и пак заподскача на място. — Нека чуем последната съшита с бели конци измислица, с която ще се опитат да спасят Потър! Хайде, Дъмбълдор, продължавайте... Уили Уидършинс е излъгал, нали? Или онзи ден в „Свинската глава“ е бил

еднояйчният близнак на Потър? Или, както винаги, има просто обяснение как времето се е върнало, един мъртвец се е съживил и са се появили двама-трима невидими диментори?

Пърси Уизли прихна от сърце.

— Браво, господин министре, браво!

На Хари му идеше да го изрита. После за свое изумление видя, че и Дъмбълдор се подсмива.

— Не отричам, Корнелиус, както, сигурен съм, и Хари, че онзи ден той е бил в „Свинската глава“, нито че се е опитвал да привлече и други свои съученици в клуба за защита срещу Черните изкуства. Отбелязвам само, че Долорес греши, когато твърди, че по онова време такъв клуб е бил незаконен. Ако си спомняте, министерският указ, забраняващ всички ученически сдружения, беше издаден два дни след срещата на Хари в Хогсмийд, тоест в „Свинската глава“ той не е нарушавал никакви правила.

Пърси погледна така, сякаш са го ударили с нещо тежко по лицето. Както подскачаше, Фъдж застина и зяпна.

Първа се съвзе Ъмбридж.

— Това, господин директоре, е прекрасно — усмивна се тя мазно, — но откакто Образователен указ номер дваисет и четири е издаден, измина близо половин година. Ако онази среща не е била незаконна, всички сбирки, състояли се след това, вече със сигурност са в нарушение на указа.

— Определено е *така*, ако учениците са *продължили* да се събират и след издаването на указа — рече Дъмбълдор и я погледна с вежлив интерес над сключените си пръсти. — Разполагате ли с доказателства, че такива сбирки е имало?

Докато директорът говореше, Хари чу до себе си шумолене и реши, че сигурно Кингзли е прошепнал нещо. Бе готов да се закълне и че е усетил как отстрани го е докоснало нещо — леко раздвижване на въздуха или птиче крило, — ала когато погледна надолу, не видя нищо.

— Доказателства ли? — повтори Ъмбридж с все същата ужасна широка жабешка усмивка. — Вие слушате ли ме изобщо, Дъмбълдор? Защо според вас госпожица Еджкъм е тук?

— О, тя може ли да потвърди, че в продължение на половин година е имало сбирки? — вдигна вежди Дъмбълдор. — Останах с впечатлението, че е дошла да съобщи за някаква среща тази вечер.

— Госпожице Еджкъм — подкани я тутакси Ъмбридж, — кажете ни, миличка, откога се провеждат тези сбирки. Можете просто да кимнете или да поклатите глава, сигурна съм, че няма да ви излязат още пъпки. Редовно ли е имало сбирки през последната половин година?

Хари изпита ужасното чувство, че някой го е блъснал в корема. Край, бяха стигнали до неопровержими доказателства, които и Дъмбълдор нямаше да е в състояние да обори.

— Само кимнете или поклатете глава, миличка — продължи Ъмбридж да увещава Мариета, — хайде, това няма да задейства отново магията.

Всички в помещението гледаха горната част от лицето на момичето. Между вдигнатата мантия и къдравия бретон се виждаха само очите. Може би беше от светлината, но те изглеждаха странно безжизнени. После — за огромно удивление на Хари — Мариета поклати глава.

Ъмбридж погледна бързо Фъдж, сетне отново момичето.

— Според мен не разбрахте въпроса, нали, миличка? Попитах дали през последната половин година сте ходили на тези сбирки. Ходили сте на тях, нали?

И този път Мариета поклати глава.

— Какво искате да кажете, като клатите глава, миличка? — попита вече раздразнено Ъмбридж.

— Лично аз мисля, че е пределно ясно какво — намеси се рязко професор Макгонъгол, — през последната половин година не е имало тайни сбирки. Нали така, госпожице Еджкъм?

Мариета кимна.

— Но тази вечер все пак е имало сбирка! — сопна се разярена Ъмбридж. — Имало е, госпожице Еджкъм, сама ми казахте, в Нужната стая! И водач е Потър, нали? Той я е организирал, Потър... *защо клатите глава, момиче?*

— Когато някой клати глава — отбеляза хладно Макгонъгол, — това обикновено означава „не“. Освен ако госпожица Еджкъм не употребява разновидност на знаков език, все още непозната на хората...

Професор Ъмбридж сграбчи Мариета, завъртя я с лице към себе си и я разтресе с все сила. Само след миг Дъмбълдор вече беше на

крака и бе вдигнал магическата пръчка, Кингзли се устреми напред, а Ъмбридж отскочи от Мариета и размаха във въздуха ръце, все едно се е опарила.

— Не мога да допусна да се отнасяте грубо с моите ученици, Долорес — заяви Дъмбълдор, който за пръв път изглеждаше ядосан.

— Успокойте се, Мадам Ъмбридж — бавно рече Кингзли с гърления си глас. — Едва ли искате да си навличате неприятности.

— Не, не искам — рече задъхана тя и погледна нагоре към Кингзли, който се беше надвесил над нея. — В смисъл, да... прав сте, Шакълболт... поувлякох се.

Мариета продължаваше да стои точно където я беше оставила Ъмбридж. Нито се беше притеснила от внезапното ѝ нападение, нито се бе успокоила, че тя я е пуснала, продължаваше да държи мантията вдигната чак до странно безжизнените си очи и да гледа неவிждащо право пред себе си.

В съзнанието на Хари внезапно се зароди подозрение, свързано с шепота на Кингзли и с нещото, което се беше шумнуло покрай него.

— Долорес — поде Фъдж, явно за да приключи веднъж завинаги с въпроса, — сбирката тази вечер... за която знаем със сигурност, че се е състояла...

— Да — рече Ъмбридж, след като се покопоти, — да... и така, госпожица Еджкъм ме уведоми и аз се качих незабавно на седмия етаж, придружавана от няколко *заслужаващи доверие* ученици, за да заловя на местопрестъплението провинилите се. Някой обаче очевидно ги е предупредил, защото когато отидохме на седмия етаж, се бяха разбягали във всички посоки. Но това не променя нещата. Тук разполагам с всички имена... по моя заръка госпожица Паркинсън изтича в Нужната стая, за да провери дали не са оставили нещо. Трябваша ни доказателства и стаята ни ги предостави.

За ужас на Хари тя извади от джоба си списъка с имената, който беше висял върху стената в Нужната стая, и го връчи на Фъдж.

— Още щом видях в списъка името на Потър, разбрах с какво си имаме работа — рече тя тихо.

— Отлично — похвали я Фъдж и по лицето му се ширна усмивка, — отлично, Долорес. И... да го вземат мътните...

Той погледна Дъмбълдор, който още стоеше до Мариета с небрежно отпусната магическа пръчка.

— Вижте как са се назовали! — рече едва чуто Фъдж. — *Войнството на Дъмбълдор*.

Директорът се пресегна и взе от него парчето пергамент. Вторачи се в името, драснато набързо от Хърмаяни преди доста месеци, и за миг като че загуби дар слово. Сетне се усмихна и вдигна очи.

— Ето, играта свърши — заяви лаконично. — Как, Корнелиус, предпочитате да направя самопризнания, в писмен вид или е достатъчно да ги изрека тук, пред тези свидетели?

Хари забеляза, че Макгонъгол и Кингзли се споглеждат. Върху лицата и на двамата се четеше страх. Не проумяваше какво става, както изглежда не разбираше и Фъдж.

— Самопризнания ли? — провлече министърът. — Ама... нещо не...

— Войнството на Дъмбълдор, Корнелиус — каза все така усмихнат директорът и размаха списъка с имената пред лицето на Фъдж. — Не Войнството на Потър. *Войнството на Дъмбълдор*.

— Но... но...

Изведнъж той схвана — пролича му по лицето. Пристъпи ужасен назад, изкрещя и отново се дръпна от огъня.

— Вие? — прошепна и пак започна да гаси с крака тлеещото наметало.

— Точно така, аз — потвърди учтиво директорът.

— Вие сте организирали това?

— Аз — рече Дъмбълдор.

— Привлекли сте тези ученици... във войнството си?

— Тази вечер трябваше да се състои първата сбирка — кимна директорът. — Просто за да проверя дали са готови да застанат на моя страна. Сега виждам, че е било грешка, разбира се, да каним госпожица Еджкъм.

Мариета кимна. Фъдж премеси поглед от нея към Дъмбълдор и се изпъчи.

— Значи сте *съзаклятничили* срещу мен! — ревна той.

— Точно така — потвърди развеселен Дъмбълдор.

— НЕ! — извика Хари.

Кингзли го стрелна с предупредителен поглед, Макгонъгол разшири заплашително очи, но Хари внезапно бе проумял какво се кани да направи Дъмбълдор. Не можеше да го допусне.

— Не... професор Дъмбълдор...!

— Мълчи, Хари, в противен случай се опасявам, че ще се наложи да излезеш от кабинета ми — спокойно го прекъсна той.

— Точно така, млъквай, Потър! — излая Фъдж, който още се блещеше полуужасен, полузарадван срещу директора. — Виж ти... Виж ти... Дойдох тази вечер с очакването да изключим Потър, а то...

— А ще арестувате мен — усмихна се Дъмбълдор. — Все едно да загубите кнут и да намерите галеон.

— Уизли! — вресна Фъдж, вече видимо разтреперан от радост, — Уизли, записа ли всичко, всичко, каквото той каза, самопризнанията му, записа ли ги?

— Да, уважаеми господине, мисля, че ги записах — откликна на мига Пърси, който си беше водил записки толкова бързо, че си беше опръскал носа с мастило.

— Онази част как се е опитвал да набере войска, с която да се опълчи срещу министерството, как се е занимавал с подривна дейност, насочена срещу мен?

— Да, уважаеми господине, записал съм всичко! — увери го Пърси и си огледа радостно бележките.

— Чудесно — похвали го Фъдж, който сияеше от злорадство, — изготви препис на стенограмата, Уизли, и го прати незабавно в „Пророчески вести“. Би трябвало да успеем за сутрешното издание, ако го пуснем по бърза сова! — Пърси изхвърча от стаята и затръшна вратата, а Фъдж пак се извърна към Дъмбълдор. — Сега ще бъдете отведен под стража в министерството, където официално ще ви бъдат предявени обвинения, а после ще ви пратят в Азкабан, за да изчакате там процеса.

— О, да — рече вежливо Дъмбълдор. — Да, но според мен може би ще срещнем малка спънка.

— Спънка ли? — повтори министърът с глас, все още треперещ от радост. — Не виждам никакви спънки, Дъмбълдор.

— А аз, опасявам се, виждам — заяви Дъмбълдор, сякаш се извиняваше.

— Така ли?

— Вие явно сте останали с погрешното впечатление, че ще ви се подчиня — как ли се казваше? — че ще ви се подчиня безропотно. Опасявам се, Корнелиус, че изобщо няма да направя подобно нещо.

Нямам никакво намерение да ме пращат в Азкабан. Бих могъл, разбира се, да избягам оттам... но защо да си губя времето... а и да ви призная, сещам се за куп други неща, с които предпочитам да се занимавам.

Лицето на Ъмбридж ставаше все по-червено, тя изглеждаше така, все едно я пълнеха с вряла вода. Фъдж наблюдаваше директора с много странно изражение, сякаш е зашеметен от ненадеен удар и още не може да повярва, че му се е случило нещо подобно. Издаде тих звук, като че ли се е задавил, после се извърна към Кингзли и мъжа с късата прошарена коса, единствения в помещението, който досега беше мълчал през цялото време. Той му кимна успокоително, отдели се от стената и пристъпи малко напред. Хари видя как вдига почти небрежно ръка към джоба си.

— Не се излагайте, Долиш — рече благо Дъмбълдор. — Сигурен съм, че сте чудесен аврор... Ако не ме лъже паметта, си взехте с „Исклучителен“ всички изпити за ТРИТОН, но опитате ли се да... да ме *заловите със сила*, ще се видя принуден да ви нараня.

Мъжът на име Долиш примига доста глупаво. Погледна пак Фъдж, но този път май с надеждата да получи знак какво да прави оттук нататък.

— Така значи — подсмихна се Фъдж, след като дойде на себе си, — възнамерявате да се преборите самичък с Долиш, Шакълболт, Долорес и мен, а, Дъмбълдор?

— В името на Мерлин, не — усмихна се Дъмбълдор, — освен ако вие не проявите неблагоприятното да ме принудите.

— Няма да е сам! — извика професор Макгонъгол и пхна ръка в пазвите на мантията.

— О, да, ще бъда сам, Минерва! — сряза я Дъмбълдор. — „Хогвортс“ има нужда от вас.

— Стига глупости! — каза Фъдж и също извади магическа пръчка. — Долиш! Шакълболт! *Заловете го!*

В стаята като светкавица блесна сребърна светлина, чу се нещо като топовен гърмеж и подът се разтресе, някой сграбчи за врата Хари и го просна на земята точно когато засия втора сребърна светкавица, много от портретите се разкресяха, Фоукс изписука и във въздуха се вдигна облак прах. Хари се закашля и видя как пред него с трясък пада тъмна фигура, екнаха писък и тъп тропот, някой извика: „Не!“, сетне се

разнесе звук от натрошено стъкло, някой затътри трескаво крака, дочу се стон... и настъпи тишина...

Хари се задърпа да види кой го притиска и съгледа професор Макгонъгол, наведена над него. Беше ги дръпнала двамата с Мариета, за да не пострадат. От въздуха по тях още се сипеше прах. Позадъхан, Хари видя, че се приближава много висока фигура.

— Добре ли сте? — попита Дъмбълдор.

— Да! — отговори професор Макгонъгол, като се изправи и издърпа със себе си Хари и Мариета.

Прахта се слягаше. Пред тях изникна опустошеният кабинет: писалището на Дъмбълдор беше преобърнато, всички масички с вретенообразни крака бяха съборени на пода, сребърните уреди по тях се бяха натрошили на парчета. Фъдж, Ъмбридж, Кингзли и Долиш лежаха на земята, без да помръдват. Фениксът Фоукс се рееше на широки кръгове и пееше тихо.

— За съжаление се наложи да омагьосам и Кингзли, иначе щеше да изглежда много подозрително — обясни тихо Дъмбълдор. — Той прояви забележителна съобразителност и пренастрои паметта на госпожица Еджкъм, докато всички гледаха в другата посока. Нали, Минерва, ще му благодарите от мое име? И тъй, много скоро те ще дойдат на себе си и е най-добре да не узнават, че сме имали време да си поговорим... дръжте се така, сякаш току-що са били повалени на земята и не е минало никакво време, те няма да си спомнят...

— Къде отивате, Дъмбълдор? — прошепна професор Макгонъгол. — На площад „Гримолд“ ли?

— О, не — усмихна се мрачно той. — Не си тръгвам оттук, за да се крия. Не след дълго Фъдж ще съжалява, че ме е отстранил от „Хогуортс“, помнете ми думата.

— Професор Дъмбълдор... — обади се Хари.

Не знаеше откъде да започне: че съжалява, задето изобщо е създал ВОДА и е причинил всички тези неприятности, или че му е много криво, защото Дъмбълдор напуска, за да го спаси от изключване. Но още преди да е изрекъл и дума, директорът го прекъсна.

— Чуй ме, Хари — рече той припряно. — Трябва да изучаваш оклумантиката възможно най-усърдно, разбра ли? Прави всичко, каквото ти каже професор Снейп, и се упражнявай, особено вечер,

преди да заспиш, за да затвориш съзнанието си за кошмарите... съвсем скоро ще разбереш защо, но ми обещавай, че...

Мъжът на име Долиш се размърда. Дъмбълдор стисна Хари за китката.

— Помни... затваряй съзнанието си...

Ала още щом пръстите на директора се склупиха върху кожата на Хари, в белега върху челото го прободеше болка и той изпита отново ужасното змийско желание да се нахвърли върху Дъмбълдор, да го нахапе, да го нарани...

— Ще разбереш... — прошепна Дъмбълдор.

Фоукс обиколи кабинета и се устреми към директора. Той пусна Хари, вдигна ръка и се хвана за дългата златна опашка на феникса. Блесна огън и двамата изчезнаха.

— Къде е той? — ревно Фъдж, докато се надигаше от пода. — *Къде е той?*

— Не знам! — викна Кингзли, който също бе скочил на крака.

— Невъзможно е да се е магипортирал! — изкрещя Ъмбридж. — Вътре в училището не може...

— Стълбището! — кресна Долиш, като се хвърли към вратата, отвори я рязко и изчезна, следван на крачка от Кингзли и Ъмбридж.

Фъдж се подвоуми, после се изправи бавно и изтръска прахта отпред по себе си. Настъпи дълга мъчителна тишина.

— Е, Минерва — заговори злобно министърът и пооправи разпрания си ръкав, — опасявам се, че това е краят на вашия приятел Дъмбълдор.

— Така ли мислите? — отвърна презрително професор Макгонъгол.

Фъдж сякаш не я чу. Оглеждаше опустошения кабинет. Някои от портретите му изсъскаха, един-два дори направиха с ръце неприлични жестове.

— Заведете тези двамата да си лягат — подкани министърът, погледна отново професор Макгонъгол и кимна пренебрежително към Хари и Мариета.

Макгонъгол не каза нищо, но все пак ги поведе към вратата. Докато тя се затваряше след тях, Хари чу гласа на Финиъс Нигелус.

— Знаете ли, господин министре, не съм съгласен с Дъмбълдор за много неща... но не можете да отречете, че притежава стил...

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

НАЙ-СТРАШНИЯТ СПОМЕН НА СНЕЙП

ЗАПОВЕД НА МИНИСТЕРСТВОТО НА МАГИЯТА

На мястото на Албус Дъмбълдор за директор на Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“ е назначена Долорес Джейн Ъмбридж (велика инквизиторка).

Гореизложеното е в съответствие с Образователен указ номер двайсет и осем.

Подпис:

Корнелиус Озуолд Фъдж, министър на магията

До сутринта съобщението се появи из цялото училище, ала то не обясняваше как всички до последния човек в „Хогвортс“ са научили, че Дъмбълдор е надделял над двама аврори, великата инквизиторка, министъра на магията и неговия младши сътрудник и е успял да се измъкне. Където и да отидеше Хари, всички в замъка говореха само за едно — за бягството на Дъмбълдор, и макар че докато се предаваха от уста на уста, някои от подробностите бяха преиначени (Хари чу една второкурсничка да уверява друга, че сега Фъдж лежал в „Свети Мънго“ с тиква вместо глава), наистина беше изненадващо колко точно бе най-същественото от информацията. Всички например знаеха, че Хари и Мариета са единствените ученици, станали свидетели на сцената в кабинета на Дъмбълдор, и тъй като сега Мариета бе в болничното крило, Хари се оказа обсаден с молби да разправи всичко като очевидец.

— Много скоро Дъмбълдор ще дойде отново — заяви убедено Ърни Макмилан на връщане от часа по билкология, след като беше изслушал внимателно разказа на Хари. — Не успяха да го отстранят,

когато бяхме във втори курс, и сега ще ударят на камък. Тлъстия монах ми каза... — той сниши съзаклятнически глас и се наложи Хари, Рон и Хърмаяни да се наведат по-близо до него, за да го чуват, — че... снощи, след като претърсили педя по педя замъка и парка, Ъмбридж се опитала да проникне отново в кабинета му. Но не могла да мине покрай грозилицето. Директорският кабинет се бил samozапечатал и не я пускал. — Ърни се подсмихна. — Доколкото подразбрах, е изпаднала в умопомрачение от ярост.

— О, сигурно си е представяла как си седи горе в кабинета на директора — започна да злорадства Хърмаяни, докато се качваха по каменните стъпала към Входната зала. — Как се разпорежда с всички учители, тая тъпа, надута, властолюбива...

— Сигурна ли си, че *искаш* да довършиш изречението, Грейнджър?

Изад вратата се бе промъкнал Драко Малфой, следван от Краб и Гойл. Бледото му лице с остри черти святкаше от злоба.

— Боя се, че се налага да лиша „Грифиндор“ и „Хафълпаф“ от по няколко точки — провлече той.

— Не можеш да наказваш други префекти с лишаване от точки — възрази начаса Ърни.

— Точно така, а ние сме префекти, забрави ли? — изръмжа Рон.

— Много добре зная, царю Уизли, че *префектите* нямат право да си отнемат точки един на друг — подметна язвително Малфой. Краб и Гойл се захиха. — Но виж, членовете на Отряда за бързо реагиране към великата инквизиторка...

— Членовете на кое? — прекъсна го рязко Хърмаяни.

— На Отряда за бързо реагиране към великата инквизиторка, Грейнджър — обясни Малфой и посочи мъничкото сребърно „О“, извезано върху мантията му, точно под значката на префект. — Група избрани ученици, подкрепящи Министерството на магията и посочени лично от професор Ъмбридж. Та членовете на Отряда за бързо реагиране вече *имат* право да лишават от точки... и така, Грейнджър, на теб ти отнемам пет за груби изказвания по адрес на новата ни директорка. На теб, Макмилан, пет точки, задето ми противоречиш. На теб, Потър, пет точки, защото не си ми симпатичен. Нещо си размъкнат, Уизли, налага се да ти отнема пет точки. А, щях да забравя, ти, Грейнджър, си мътнород, взимам ти още десет точки за това.

Рон издърпа магическата пръчка, но Хърмаяни отмести ръката му и прошепна:

— Недей!

— Разумно, Грейнджър — изсъска тихо Малфой. — Нова директорка, ново време... сега внимавайте в играта, Потър... цар Уизли...

Той се разсмя гръмогласно и продължи бавно нататък заедно с Краб и Гойл.

— Само ни хвърля прах в очите — възмути се Ърни. — Изключено е да са му разрешили да отнема точки... та това е нелепо... системата на префектите се обезсмисля напълно.

Но Хари, Рон и Хърмаяни се бяха обърнали инстинктивно към огромните пясъчни часовници в нишите отзад по стената, които отброяваха точките на домовете. Тази сутрин „Грифиндор“ и „Рейвънклоу“ водеха с равен брой точки. Още докато тримата гледаха, камъните се разлетяха нагоре и така количеството в долните чаши намаля. Забелязаха, че всъщност не се е променил само часовникът на „Слидерин“, пълен с изумруди.

— Видяхте, нали? — чу се гласът на Фред.

Току-що слезли по мраморното стълбище, двамата с Джордж застанаха при Хари, Рон, Хърмаяни и Ърни пред пясъчните часовници.

— Преди малко Малфой ни отне общо петдесетина точки — съобщи вбесен Хари, докато гледаха как още няколко камъка в часовника на „Грифиндор“ изхвърчат нагоре.

— Да, през междучасието и Монтагю се опита да ни приложи същия номер — рече Джордж.

— В какъв смисъл „се е опитал“? — рече бързо Рон.

— Не успя да се доизкаже — обясни Фред, — натикахме го с главата напред във вълшебния сандък на първия етаж.

Хърмаяни беше потресена.

— Ще си изпатите не на шега!

— Първо Монтагю трябва да се появи отново, а дотогава сигурно ще минат доста седмици, самият аз не знам къде го пратихме — отвърна невъзмутимо Фред. — Всъщност... решихме, че вече ни е все едно дали ще си изпатим.

— На вас винаги ви е било все едно — отбеляза Хърмаяни.

— Не е вярно — възрази Джордж. — Ето, не са ни изключвали.

— Винаги сме се старали да не прекриваме границата — допълни другият близък.

— Е, случвало се е и да я понастъпим малко — уточни брат му.

— Но винаги сме внимавали да не предизвикваме хаос — рече Фред.

— А сега? — попита плахо Рон.

— Е, сега... — заувърта Джордж.

— Дъмбълдор вече го няма... — добави Фред.

— И ние си казахме: защо да не настане малко хаос? — каза брат му.

— Милата ни нова директорка си го заслужава — заяви Фред.

— Недейте! — пошушна Хърмаяни. — Наистина! Тя само си търси повод да ви изключи.

— Нищо не разбираш, Хърмаяни — усмихна ѝ се Фред. — Вече не ни се стои тук. Щяхме да си тръгнем още сега, ако не бяхме решени и ние първо да помогнем с нещо на Дъмбълдор. И така — той си погледна часовника — всеки момент ще започне първият етап. Бих ви посъветвал веднага да отидете на обяд в Голямата зала, така учителите ще се убедят, че нямате нищо общо.

— Нищо общо с какво? — притесни се Хърмаяни.

— Ще видиш — каза Джордж. — А сега бягайте.

Фред и Джордж се обърнаха и се скриха във все по-многолюдната тълпа, която слизаше за обяд по стълбите. Силно смутен, Ърни изпелтечи, че не си бил научил по трансфигурация, и побърза да си тръгне.

— Според мен не е *зле* да се махаме оттук — рече поуплашена Хърмаяни. — За всеки случай...

— Да, добре — съгласи се Рон и тримата се отправиха към вратата на Голямата зала, но Хари тъкмо бе зърнал тавана с носещи се по него бели облаци, когато някой го потупа по рамото.

Той се обърна и се озова почти лице в лице с пазача Филч. Отстъпи припряно няколко крачки назад — беше по-добре да гледаш Филч от разстояние.

— Вика те директорката, Потър — ухили се злобно той.

— Не съм го направил аз — изтърси глупаво Хари, сетил се за онова, което крояха Фред и Джордж, каквото и да беше то.

Челюстта на Филч се изкриви в беззвучен смях.

— Гузна съвест, а? — изхриптя той. — Тръгвай с мен.

Хари се извърна към Рон и Хърмаяни — и двамата се бяха притеснили. Сви рамене и последва Филч обратно във Входната зала, срещу прииждащия поток гладни ученици.

Филч явно бе в изключително добро настроение: докато се качваха по мраморното стълбище, си тананикаше тихо с хриптящ глас. Когато излязоха на първата площадка, заяви:

— Нещата тук се променят, Потър.

— Забелязах — отвърна студено Хари.

— Ами да... от колко години му разправям на Дъмбълдор, че е прекалено мекушав с вас — изкиска се злобно Филч. — Малки подли зверчета, никога нямаше да пускате вонливи сачми, ако знаехте, че имам право да ви побийвам с камшика. На никого нямаше и да му хрумне да мята из коридорите зъбати фризбита, ако можех да ви провесвам за глезените в кабинета си. Но когато, Потър, в сила влезе Образователен указ номер дваисет и девет, вече ще имам такова право... освен това Ъмбридж поиска от министъра да подпише заповед за изгонването на Пийвс... О, щом тя е взела нещата в свои ръце, всичко тук ще се промени...

Хари си помисли, че Ъмбридж очевидно се е постарала да спечели на своя страна Филч, и най-лошото бе, че той вероятно щеше да се окаже важно оръжие. Едва ли някой освен близнаците Уизли познаваше по-добре от него тайните проходи и скривалищата в училището.

— Пристигнахме — ухили се той злобно на Хари и почука тихо три пъти по вратата на професор Ъмбридж, после я отвори. — Тук е ученикът Потър, уважаема госпожо.

Кабинетът на Ъмбридж, който Хари познаваше толкова добре покрай многото наказания, си беше същият. Единственото ново нещо в него беше голямата дървена табела отпред на писалището, върху което със златни букви пишеше: „ДИРЕКТОР“. Той видя със свито сърце и че неговата „Светкавица“ и двете метли „Чистометка“ на Фред и Джордж са прихванати с верига и катинар към дебела метална халка върху стената отзад.

Ъмбридж седеше зад писалището и дращеше делово върху розовия си пергамент, но щом Хари влезе, вдигна глава и се усмихна широко.

— Благодаря, Аргус — рече любезно.

— Винаги на вашите услуги, уважаема госпожо — отвърна Филч, след това се поклони ниско, доколкото го позволяваше ревматизмът му, и излезе заднишком.

— Сядайте — отсече Ъмбридж и посочи един стол.

Хари се подчини. Още известно време тя продължи да пише. Момчето загледа отвратителните котета, които подскачаха по чиниите над главата ѝ, и с още по-голям ужас се запита какво ли му готви.

— И така — каза накрая Ъмбридж и остави перото. Приличаше на жаба, която се кани да погълне особено сочна муха. — Какво ще пиете?

— Моля? — рече Хари, съвсем сигурен, че не я е чул добре.

— Какво ще пиете, господин Потър? — повтори тя и се усмихна още по-широко. — Чай? Кафе? Тиквен сок?

Докато изричаше всяка дума, Ъмбридж замахваше с късата магическа пръчка и върху писалището ѝ се появяваше чаша, пълна със споменатата напитка.

— Благодаря, нищо — отвърна момчето.

— Искане ми се да пийнете нещо с мен — заяви жената с глас, станал опасно мазен. — Изберете си.

— Добре... чай — вдигна рамене Хари.

Тя се изправи и с гръб към него се зае много театрално да капва по малко мляко. После с все същата злокобно мазна усмивка заобиколи бързо писалището с чая в ръка.

— Заповядайте — връчи му го. — Пийте го, докато не е изстинало. И така, господин Потър... Рекох си, че не е зле да си поговорим след потискащите събития от снощи.

Той не каза нищо. Ъмбридж пак се настани на стола и зачака. След няколко дълги мига в мълчание отбеляза закачливо:

— Ама вие не си пиете чая!

Хари вдигна чашата до устните си, после, точно толкова внезапно, я свали. Едно от ужасните котета зад Ъмбридж беше с големи кръгли сини очи като магическото око на Лудоокия Муди и Хари тъкмо се бе запитал какво ли ще каже Лудоокия, ако научи отнякъде, че той е пил нещо, предложено му от явен враг.

— Какво има? — попита Ъмбридж, която още го наблюдаваше. — Захар ли искате?

— Не — отвърна момчето.

Пак доближи чашата до лицето си, сякаш отпива, макар че стискаше устни. Усмивката на Ъмбридж стана по-широка.

— Добре — прошепна. — Много добре. И така... — Тя се понаведе напред. — *Къде е Албус Дъмбълдор?*

— Нямам представа — отвърна веднага Хари.

— Пийте, пийте — подкани Ъмбридж, все така усмихната. — Е, господин Потър, нека не се вдетиняваме. Знам, че знаете къде е отишъл Дъмбълдор. Вие с него сте заедно от самото начало. Помислете в какво положение сте, господин Потър...

— Не знам къде е.

Хари пак се престори, че отпива от чая.

— Добре тогава — заяви Ъмбридж, която изглеждаше недоволна. — В такъв случай бъдете така любезен да ми кажете къде е Сириус Блек.

Хари го присви под лъжичката, ръката, с която държеше чая, потрепери и чашата затрака по чинийката. Той наклони чая към стиснатите си устни и малко от топлата течност потече на тънка струя отпред по мантията му.

— Не знам — отговори той прекалено бързо.

— Господин Потър — каза Ъмбридж, — нека ви напомня, че през октомври именно аз за малко да заловя в камината на „Грифиндор“ престъпника Блек. Знам прекрасно, че се е срещал именно с вас, и нека бъдем наясно, стига да разполагам с доказателства, никой от вас двамата нямаше сега да е на свобода. Повтарям, господин Потър... къде е Сириус Блек?

— Нямам представа — изрече на висок глас Хари. — Никаква.

Гледаха се толкова дълго, че Хари чак усети как очите му се насълзят. После Ъмбридж се изправи.

— Добре тогава, Потър, този път ще ви повярвам, но ви предупреждавам: зад мен стои министерството с цялата си мощ. Под наблюдение са всички канали за връзка с училището и в двете посоки. Човек от служба „Пудролинии“ следи огъня във всички камини в „Хогуортс“... освен в моята, разбира се. Отрядът за бързо реагиране към великата инквизиторка отваря и чете всички писма, които влизат и излизат с пощенските сови от замъка. А господин Филч държи под око

всички тайни проходи, които водят към замъка и извън него. Намеря ли и най-дребната улика...

ТЯС!

Дори подът в кабинета се разтресе. Ъмбридж се хлъзна на една страна и за да не падне, се вкопчи стъписана в писалището.

— Сега пък какво?...

Беше се облецила срещу вратата. Хари се възползва от възможността и изля почти пълната чаша чай в най-близката ваза със сухи цветя. Чувахе как няколко етажа по-долу хората тичат и пищят.

— Връщайте се на обяд, Потър! — кресна Ъмбридж, като вдигна магическата пръчка и изхвърча от кабинета.

Хари ѝ даде няколко секунди преднина и забърза след нея да види какъв е източникът на цялата тази врява.

Не беше трудно да го открие. На долния етаж цареше страшна суматоха. Без да пести средствата, някой (а Хари твърде прозорливо се досещаше кой) бе устроил пищни омагьосани фойерверки.

Нагоре-надолу по коридорите се стрелкаха змейове от зелени и златни искри и пътем издаваха силни огнени гърмежи и трясъци, из въздуха със смъртоносен съсък се носеха крещящо розови огнени колела с диаметър от метър и половина и с вид на цял облак летящи чинии, от стените отскачаха ракети с дълги опашки от блестящи сребърни звезди, бенгалски огньовете сами изписваха във въздуха ругатни... Накъдето и да се обърнеш Хари, пиратки избухваха като мини и вместо да изгарят, да угасват или да спрат със свистене, всички тези чудесии на пиротехниката сякаш набираха все по-голяма скорост и сила.

Вцепенени от ужас, Филч и Ъмбридж бяха застанали някъде по средата на стълбището. Хари видя как едно от по-големите огнени колела явно реши, че му трябва повече пространство за маневриране, и със зловещо бърборене се търкулна към Ъмбридж и Филч. И двамата изпищяха от уплаха и се наведоха, а колелото излетя право през прозореца зад тях и се понесе над парка. В това време няколко от змейовете и голям морав прилеп, от който се виеше страховит пушек, се възползваха от отворената врата в дъното на коридора и избягаха на втория етаж.

— По-бързо, Филч, по-бързо! — изписка Ъмбридж. — Ако не предприемем нещо, ще плъзнат из цялото училище... *Вцепени се!*

Върхът на магическата ѝ пръчка блъвна струя червена светлина, която уцели една от ракетите. Вместо да застине във въздуха, тя се пръсна с такава сила, че прогори дупка в картина с изобразена на нея размъкната вещица, която стоеше наред една ливада. Вещицата побягна точно навреме и след няколко мига се смести в съседната картина, където двама магьосници играеха карти, но побързаха да се изправят, за да ѝ направят място.

— Не ги зашеметявай, Филч! — подвижна ядно Ъмбридж, сякаш не друг, а именно той е изрекъл заклинанието.

— Няма, няма, директорке! — изхриптя пазачът, който беше безмошен и можеше да зашемети фойерверките точно толкова, колкото и да ги глътне.

Завтече се към килера наблизо, извади метла и замахна с нея към фойерверките, ала само след няколко мига горният ѝ край вече пламтеше.

Хари се беше нагледал достатъчно. Засмя се, сниши се, притича до една врата — знаеше, че тя е скрита зад гоблена малко по-надолу в коридора. Шмугна се през нея и намери Фред и Джордж, които се бяха скрили отзад, слушаха писъците и треперенето на Ъмбридж и Филч и едва се сдържаха да не прихнат.

— Възхитително — каза тихо Хари и се ухили. — Наистина възхитително... като нищо ще вземете хляба на доктор Филибъстър...

— Ура! — прошепна Джордж и избърса от лицето си сълзите, избили от смях. — О, дано сега опита да им приложи заклинание за изчезване... при всеки опит те се увеличават десетократно.

Целия следобед фойерверките продължаваха да пламтят и накрая обхванаха цялото училище. Причиняваха голямо опустошение, особено пиратките, въпреки това другите учители като че ли нямаха нищо против.

— Ох, ами сега! — възкликна ехидно професор Макгонъгол, когато един от огнедишащите змейове се застрелка със силен трясък из класната стая. — Госпожице Браун, бъдете така любезна, изтичайте при директорката и я уведомете, че в стаята ни е проникнал фойерверк беглец.

Резултатът от всичко беше, че професор Ъмбридж прекара първия си следобед като директорка в това да търчи из цялото училище в отговор на оплакванията на другите учители, които до един явно не

знаеха как да се избавят без нея от фойерверките в кабинетите си. Когато удари и последният звънец и те се отправиха с чантите към кулата на „Грифиндор“, Хари видя с огромно задоволство как Ъмбридж излиза почерняла от саждите, разрошена и с потно лице от кабинета на професор Флитуик.

— Благодаря ви много, госпожо — рече с пискливия си гласец професор Флитуик. — Щях, разбира се, да се отърва и сам от бенгалския огън, но не знаех дали имам такива *правомощия*.

И цял засиял, ѝ затвори вратата пред озъбената физиономия.

Вечерта Фред и Джордж бяха героите в общата стая на „Грифиндор“. Дори Хърмаяни се промуши през развълнуваното множество, за да ги поздрави.

— Фойерверките бяха страхотни — рече тя възхитена.

— Благодаря — отвърна Джордж и изненадан, и поласкан. — „Щурият огън и тътен на братя Уизли“. Лошото само е, че си изгърмахме всички запаси, сега се налага да започнем от нулата.

— Но си струваше — намеси се Фред, който приемаше поръчки от шумните грифиндорци. — Ако искаш, Хърмаяни, ще добавим името ти в списъка на чакащите, кутия с „Весели пожари за всички“ струва пет галеона, а с „Блясъци и гръмотрясъци“ — двацет...

Хърмаяни се върна на масата, където Хари и Рон се бяха втренчили в ученическите чанти, сякаш се надяваха домашните да изскочат оттам и да започнат да се пишат сами.

— О, защо да не си дадем една вечер почивка? — възкликна весело Хърмаяни точно когато покрай прозореца просвистя сребриста опашата ракета марка „Уизли“. — В края на краищата великденската ваканция започва в петък, ще имаме достатъчно време да наваксаме.

— Ти добре ли се чувстваш? — Рон я погледна изумен.

— Понеже питаш — отвърна щастлива тя, — да ти призная... съм изпаднала в... *бунтарско настроение*.

Хари още чуваше далечния тътнеж на фойерверките бегълци, когато час по-късно двамата с Рон отидоха да си легнат. Докато се събличаше, покрай кулата се понесе пръчка бенгалски огън, която решително изписваше думата „ПРЪЦ“.

Легна си с прозявка. Беше свалил очилата и фойерверките, които от време на време прелитаха пред прозореца, изглеждаха някак размазани, като облаци от искри, прекрасни и тайнствени на фона на

черното небе. Обърна се на една страна и се запита как ли се чувства Ъмбридж в първия ден на мястото на Дъмбълдор и как ще реагира Фъдж, щом разбере, че почти цял ден училището е било в тежка форма на хаос. Хари се подсмихна и затвори очи...

Свистенето и бумтежите на фойерверките бегълци в парка сякаш се чуваха все по-надалеч... или може би Хари се отдалечаваше с бясна скорост от тях...

Беше се озовал право в коридора, водещ към отдел „Мистерии“. Носеше се шеметно към черната врата... *дано се отвори... дано се отвори...*

И тя наистина се отвори. Хари стоеше в кръглата стая с врати по стените... прекоси я, сложи ръка върху друга, но съвсем същата на вид врата и тя зейна навътре...

Хари се намираше в дълга правоъгълна стая, огласяна от странен механичен шум. По стените играеха петна светлина, той обаче не спря да ги разгледа... трябваше да продължи нататък...

В дъното имаше още една врата... и тя се отвори, щом я докосна...

Сега беше в слабо осветено помещение, високо и просторно като църква, вътре нямаше нищо друго освен дълги редици извисили се до тавана рафтове с наредени по тях мънички прашни кълба от стъклена нишка... от възмущение сърцето на Хари затуптя учестено... той знаеше къде да отиде... затича се натам, ала стъпките му не отекнаха в огромното пусто помещение...

Тук, в стаята, имаше нещо, за което той бленуваше много, много силно...

Нещо, което му трябваше... или трябваше на друг...

Белегът го болеше...

ТРИАС!

Хари се събуди веднага, объркан и ядосан. Тъмното спално помещение се огласяше от смях.

— Жестоко! — рече Шеймъс, чийто силует изпъкваше на фона на прозореца. — Според мен едно от огнените колела се е ударило в ракета и сега те са се слели, елате да погледате!

Хари чу как Рон и Дийн скачат от леглата, за да виждат по-добре. Той продължи да лежи притихнал и смълчан, болката в белега постепенно го отпусна и го обзе разочарование. Почувства се така,

сякаш в последния момент са му отнели нещо прекрасно... този път бе толкова близо.

Покрай прозорците на Грифиндорската кула прелитаха блещукащи крилати прасенца, розови и сребърни. Хари продължи да лежи и да слуша възхитените възгласи на грифиндорците из останалите спални помещения. Сети се, че вечерта на другия ден има оклумантика, и стомахът го присви болезнено.

Целия следващ ден Хари прекара в страх какво ли ще каже Снейп, ако разбере, че в последния си сън той е проникнал толкова навътре в отдел „Мистерии“. Пронизан от вина, си даде сметка, че от последния урок насам не се е упражнявал нито веднъж. Откакто Дъмбълдор си беше тръгнал, се бяха случили толкова много неща и Хари беше сигурен, че дори и да е опитал да изпразни съзнанието си, е нямало да се получи нищо. Но се съмняваше, че Снейп ще приеме такова оправдание.

През деня, по време на часовете, се помъчи да се поупражнява, но безуспешно. Всеки път, когато замълчеше и се опитахе да се отърси от всички мисли и чувства, Хърмаяни го питаше какво му е, а и едва ли най-подходящото време да освобождава мозъка си бе, когато учителите обстрелваха класа с въпроси за преговор.

Примири се с най-лошото и след вечеря се запъти към кабинета на Снейп. Но някъде по средата на Входната зала към него забърза Чо.

— Ето тук! — каза Хари, доволен, че си е намерил повод да поотложи срещата със Снейп, сетне поведе Чо към ъгъла във Входната зала, където стояха грамадните пясъчни часовници. Сега часовникът на „Грифиндор“ бе почти празен. — Добре ли си? Тъмбридж не те е разпитвала за ВОДА, нали?

— А, не — побърза да отговори Чо. — Не, само... просто исках да ти кажа... Хари, не съм и допускала, че Мариета ще ни издаде...

— Е, нищо — отвърна оклюмал той.

Смяташе, че Чо е могла да си подбира малко по-внимателно приятелите, не беше особена утеха и че, доколкото бе подочул, Мариета още лежеше в болничното крило и Мадам Помфри не беше успяла да изцери дори мъничко пъпките ѝ.

— Иначе е прекрасно момиче — допълни Чо. — Просто е допуснала грешка...

Хари я погледна невярващо.

— *Прекрасно момиче, което е допуснало грешка ли?* Тя предаде всички нас, включително и теб!

— Е... размина ни се — рече умолително Чо. — Майка ѝ все пак работи в министерството, наистина ѝ е трудно...

— И бащата на Рон работи в министерството! — напомни вбесен Хари. — В случай че не си забелязала, *на него* не му пише на лицето „порта“...

— Хърмаяни Грейнджър ни е погодила ужасен номер — разфуца се и Чо. — Можеше да ни каже, че е омагьосала списъка...

— Според мен хрумването ѝ е блестящо — отбеляза хладно той.

Чо пламна, очите ѝ блеснаха.

— А, да, забравих... щом нещо е хрумнало на скъпата *Хърмаяни*...

— Само не плачи отново — предупреди я Хари.

— И през ум не ми е минавало! — подвикна момичето.

— Е... добре... Все едно... — каза той. — Сега си имам достатъчно грижи.

— Тогава си върви при грижите! — озъби се Чо, после се въртна и си тръгна.

Разгневен, Хари слезе по стълбите в подземието на Снейп. От опит знаеше, че на преподавателя ще му бъде много по-лесно да проникне в съзнанието му, ако той отиде сърдит и ядосан, но когато застана пред вратата на кабинета, не бе успял да постигне друго, освен да се сети за още две-три неща, които е трябвало да каже на Чо за Мариета.

— Закъсняваш, Потър — рече студено Снейп, когато Хари затвори зад себе си вратата.

Стоеше с гръб към момчето и както обикновено, вадеше някои от мислите си, за да ги сложи внимателно в мислосема на Дъмбълдор. Пусна в каменния съд и последната сребриста нишка и се извърна към Хари.

— И така — каза му. — Упражнява ли се?

— Да — излъга той, загледан съсредоточено в едно от крачетата на писалището.

— Скоро ще разберем, нали? — заяви спокойно учителят. — Извади пръчката, Потър.

Хари застана с лице към Снейп на обичайното си място, от другата страна на писалището. Сърцето му туптеше забързано от яд към Чо и от притеснение колко ли ще изтръгне Снейп от ума му.

— Хайде, броя до три — рече лениво учителят. — Едно... две...

Вратата на кабинета се отвори с гръм и трясък и вътре нахълта Драко Малфой.

— Професор Снейп, господине... ох... извинявайте...

Малфой ти гледаше донякъде учудено.

— Не се притеснявай, Драко — рече Снейп и свали магическата пръчка. — Потър е тук, за да вземе допълнителен час по отвари.

Хари не беше виждал Малфой толкова радостен, откакто Ъмбридж се бе появила да инспектира Хагрид.

— Не знаех — каза той и се ухили злорадо на Хари, който усещаше, че се е изчервил.

Би дал много, за да изкрещи истината в лицето на Малфой... или още по-добре, да го порази с едно хубаво проклетие.

— Е, Драко, какво има? — попита Снейп.

— Професор Ъмбридж, господине... нуждае се от помощта ви — обясни момчето. — Намерили са Монтагю залостен в тоалетна на четвъртия етаж.

— Как се е озовал там? — изненада се Снейп.

— Не знам, господине, доста е объркан.

— Добре, добре. Ще продължим урока утре вечер, Потър — каза Снейп.

Обърна се и изхвърча от кабинета. Зад гърба му Малфой изкриви уста, за да каже беззвучно на Хари:

— *Допълнителен час по отвари, а?*

После тръгна след Снейп.

Хари изгаряше от гняв. Прибра магическата пръчка в мантията и понечи да си тръгне. Ако не друго, поне разполагаше с още двацет и четири часа да се упражнява: знаеше, че трябва да е признателен, задето се е отървал на косъм, макар и със солената цена Малфой да разтръби из цялото училище, че взима допълнителни уроци по отвари.

Вече беше при вратата на кабинета, когато видя петънцето светлина, трепкащо върху рамката. Спря и го загледа, напомняше му

нещо... после се сети. Приличаше малко на светлините, които бе видял в съня от предната нощ, светлините във втората стая, през която бе минал по време на обиколката си из отдел „Мистерии“.

Извърна се. Светлината идваше от мислосема, оставен върху писалището на Снейп. Сребристобялото вещество вътре се гънеше и се вихреше. Мислите на Снейп... неща, които той не искаше Хари да вижда, ако случайно преодолее защитата му...

Хари се взря в мислосема, загложди го любопитство... какво ли Снейп искаше толкова силно да скрие от него?

Сребристите светлини потрепваха върху стената... Хари направи две крачки към писалището, като мислеше усилено. Дали не бяха сведения за отдел „Мистерии“, до които Снейп не желаше в никакъв случай да го допуска?

Хари погледна през рамо, сърцето му биеше по-бързо от всякога. Колко ли време щеше да му трябва на Снейп, за да измъкне Монтагю от тоалетната? Дали след това той щеше да се върне веднага в кабинета, или щеше да отведе момчето в болничното крило? Със сигурност второто... Монтагю беше капитан на отбора по квидич на „Слидерин“, Снейп непременно щеше да провери дали не е пострадал.

Хари направи и останалите няколко крачки, делеящи го от мислосема, застана над него и се вгледа в дълбините му. Поколеба се, послуша се, после пак извади магическата пръчка. Кабинетът и коридорът отвън тънеха в пълна тишина. Той боцна с върха на пръчката сребристото вещество в мислосема.

То се завъртя много бързо. Хари се надвеси и забеляза, че е станало прозрачно. И този път като през кръгъл отвор в тавана видя някакво помещение... всъщност Голямата зала, освен ако не се заблуждаваше дълбоко.

Замъгляваше с дъха си повърхността на мислите на Снейп... мозъкът му сякаш бе в преддверието на ада... беше истинско безумие да стори онова, което се изкушаваше толкова силно да направи... трепереше... Снейп можеше да се върне всеки момент... но Хари се сети за гнева на Чо, за злорадо ухиленото лице на Малфой и го обзе безразсъдна дързост.

Пое си дълбоко въздух и потопи лице в мислите на Снейп. Изневиделица подът в кабинета се наклони и Хари политна с главата напред в мислосема...

Започна да пада през нещо леденостудено и черно, завъртя се шеметно, после...

Стоеше наред Голямата зала, където обаче ги нямаше масите на домовете. Вместо тях имаше над сто чина, всички обърнати в една посока, и на всеки седеше по един ученик, който, свел ниско глава, пишеше ли, пишеше по пергаментов свитък. Чуваха се само дращенето на перата и, от време на време, шумолене, ако някой наместваше пергамента. Очевидно се провеждаше изпит.

През високите прозорци струеше слънце, което падаше върху сведените глави и те блестяха, кестеняви, медни и златисти на ярката светлина. Хари се огледа внимателно. Снейп би трябвало да е някъде тук... това беше негов спомен...

Ето го — седеше на чин точно зад Хари. Той се взря в него. Ученикът от горните курсове Снейп беше хилав и блед, като растение, държано на тъмно. Беше с права мазна коса, увиснала чак до масата, гърбавият му нос бе само на сантиметър от пергамента, по който той пишеше. Хари застана зад него и прочете думите най-отгоре върху листа с изпитната работа: ЗАЩИТА СРЕЩУ ЧЕРНИТЕ ИЗКУСТВА — ИЗПИТ ЗА СПЕЦИАЛИСТ ПО ОСОБЕНА ВЪЛШЕБНИЧЕСКА АКТИВНОСТ.

Значи Снейп беше на около петнайсет-шестнайсет години, някъде на възрастта на Хари. Ръката му препускаше по пергамента: той бе написал най-малко педя и половина повече от най-близките си съседи, при това почеркът му беше ситен и сбит.

— Още пет минути!

Гласът накара Хари да подскочи. Обърна се и видя темето на професор Флитуик, който обикаляше съвсем наблизо между чиновете. Точно сега преподавателят минаваше покрай момче с рошава черна коса... с много рошава черна коса...

Хари се спусна толкова бързо, че ако беше от плът, щеше да събори чиновете и те да се разлетят. Ала той сякаш се плъзна като в сън между двете редици и застана в горния край на трета. Тилът на чернокосото момче се приближи и... то се изправи на чина, остави перото и притегли пергаментовия свитък, за да прочете още веднъж какво е написало...

Хари спря пред чина и се взря в баща си, тогава на петнайсет години.

Притъмня му от вълнение: сякаш гледаше собствения си образ, но с нарочно допуснати грешки. Джеймс беше с кафяви очи и с нос, малко по-дълъг, отколкото този на Хари, на челото му нямаше белег, ала двамата имаха еднакви слабички лица, еднакви уста, еднакви вежди, отзад косата на Джеймс стърчеше точно както на Хари, ръцете му можеха да бъдат и на Хари и момчето знаеше, че ако Джеймс се изправи, двамата ще се различават на ръст най-много с два-три сантиметра.

Джеймс се прозина широко и разроши косата си, от което тя стана още по-чорлава. После стрелна с очи професор Флитуик, извърна се на стола и се усмихна на момчето през четири чина.

Отново стъписан и развълнуван, Хари видя как Сириус насърчава Джеймс с вдигнати палци. Беше се отпуснал на стола и го бе наклонил така, че той се крепеше само на задните крака. Изглеждаше много красив, черната коса му влизаше в очите с нехайна изисканост, за каквато и Джеймс, и Хари не биха могли и да мечтаят, и макар той да не забелязваше, едно момиче отзад не можеше да откъсне поглед от него. А два чина зад момичето — стомахът на Хари отново го присви от приятната изненада, — седеше Ремус Лупин. Беше възблед, с остри черти (дали не наближаваше пълнолуние?) и бе погълнат от изпита: докато препрочиташе отговорите, се почеса с края на перото по брадичката и се понамръщи.

Това означаваше, че и Опаш трябва да е някъде тук... и наистина, Хари го зърна само след миг: дребно момче с миша на цвят коса и остър нос. Беше притеснен, гризеше си ноктите, гледаше си изпитната работа, плъзгаше върховете на обувките си по пода. Постоянно надничаше обнадежден в пергамента на съседа. Хари го погледа малко и пак се извърна към Джеймс, който си драскаше върху парче пергамент. Беше нарисувал снич и сега прокарваше отново и отново перото по буквите „Л. Е.“ Какво ли означаваша?

— Оставете перата, ако обичате! — изписка професор Флитуик. — Това се отнася и за теб, Стебинс! Не ставайте от местата си, докато не събере пергаментите! *Акцио!*

Над сто пергаментови свитъка се извисиха във въздуха и се стрелнаха към протегнатите ръце на професор Флитуик, така че го бутнаха и той залитна назад. Някои от учениците се засмяха. Двама-

трима станаха от предните чинове, хванаха Флитуик под мишниците и отново го вдигнаха на крака.

— Благодаря... благодаря — рече задъхан Флитуик. — Чудесно, всички са свободни!

Хари погледна надолу към баща си. Той зачеркна бързо „Л. Е“, което беше разкрасявал със заврънкулки, скочи, пъкна перото и въпросите от изпита в чантата, която метна на гръб, и зачака Сириус.

Хари се извърна и видя Снейп, който беше съвсем наблизо: вървеше между масите към вратата на Входната зала, още беше погълнат от изпита. Със заоблени рамене и въпреки това костелив, той се придвижваше сякаш на подскоци, като паяк, а мазната му коса се полюшваше от двете страни на лицето.

Зададе се цяла група бърбещи момичета, които отделиха Снейп от Джеймс, Сириус и Лупин. Хари застана сред тях, но продължи да държи под око Снейп, като напрегна слух да чуе какво си говорят Джеймс и приятелите му.

— Хареса ли ти десетият въпрос, Лун? — попита Сириус, когато излязоха във Входната зала.

— Много! — отговори живо Лупин. — „Посочете пет признака, с които се отличава върколакът.“ Чудесен въпрос.

— Как мислиш, успя ли да изброиш и петте? — рече уж загрижен Джеймс.

— Според мен да — отвърна сериозно Лупин, след като се сляха с навалицата, струпала се пред входната врата. Всички бързаха да излязат на слънце в парка. — Първи признак: седи ми на стола. Втори признак: носи ми дрехите. Трети признак: казва се Ремус Лупин.

Единствен Опаш не се засмя.

— Аз пък посочих острата муцуна, зениците и пискюлестата опашка — заяви той разтревожен, — но не се сетих нищо друго...

— Може ли да си толкова тъп, Опаш? — рече нетърпеливо Джеймс. — Веднъж в месеца тичаш с върколак...

— Тихо — примоли се Лупин.

Хари пак се обърна притеснен. Снейп още стоеше наблизо, беше се зачел във въпросите от изпита, но това беше негов спомен и ако в парка решеше да тръгне в друга посока, Хари бе сигурен, че няма да може да последва нататък Джеймс. За негово огромно облекчение обаче, когато Джеймс и тримата му приятели поеха бавно по моравата

към езерото, Снейп също тръгна натам, явно без да се усеща, защото още преглеждаше изпитните въпроси. Хари вървеше малко пред него и така успяваше да не изпуска от поглед Джеймс и останалите.

— Според мен писмената работа си беше фасулска — чу той думите на Сириус. — Ще се изненадам, ако не получа най-малко „Изключителен“.

— Аз също — обади се Джеймс.

Бръкна в джоба си и извади златен снич, който се мъчеше да се отскубне.

— Откъде го взе?

— Задигнах го — отговори нехайно Джеймс.

Започна да си играе със снеча: пускаше го да излети най-много на педя-две, после пак го хващаше, имаше отлични рефлексии. Опаш го наблюдаваше прехласнат.

Спряха в сянката на същия бук край езерото, където една неделя Хари, Рон и Хърмаяни си бяха писали домашните, и се излегнаха на тревата. Хари пак погледна през рамо и за своя радост видя, че Снейп се е разположил на тревата в дебелия сянка на близките храсти. Все така беше погълнат от писмената работа за СОВА, затова Хари седна спокойно на тревата между бука и шубрака и загледа четиримата под дървото. Слънчевата светлина блестеше ослепително по гладката повърхност на езерото, край което бяха насядали смеещите се момичета, току-що излезли от Голямата зала. Бяха си събули обувките и чорапите и бяха топнали крака във водата, за да ги разхладят.

Лупин беше извадил учебник и четеше. Сириус наблюдаваше учениците, които сновяха напред-назад по моравата, изглеждаше високомерен и отегчен, но това му отиваше много. Джеймс още си играеше със снеча, пускаше го все по-надалеч, та той за малко да му се изплъзне, ала в последния миг пак го улавяше. Опаш го гледаше с отворена уста. Ахваше и ръкопляскаше всеки път, когато Джеймс уловеше снеча от особено трудно положение. Пет минути по-късно Хари се запита защо Джеймс не казва на Опаш да престане да го зяпа, на него обаче явно му беше приятно да е център на вниманието. Хари забеляза, че баща му има навика да си разрошва косата, сякаш за да не изглежда прекалено спретнат, а също че от време на време попоглежда към момичетата край водата.

— Стига си си играл — подкани накрая Сириус. Джеймс тъкмо беше хванал ловко снеча и Опаш бе извикал възхитен. — Опаш ще вземе да се подмокри от вълнение.

Опаш поруменя, а Джеймс се ухили.

— Щом толкова ти преча... — рече и прибра снеча в джоба си.

Хари определено остана с впечатлението, че Сириус е единственият, пред когото Джеймс не се перчи.

— Скучно ми е — сподели Сириус. — Жалко, че не е пълнолуние!

— Как ли не! — подметна свъсен Лупин иззад учебника. — Имаме трансфигурация, щом ти е толкова скучно, можеш да ме препитаеш. Дръж... — подаде му той учебника.

Но Сириус изсумтя.

— Не ми трябва да ги гледам тези глупости, знам всичко.

— Ето какво ще те поразвесели, Лап — прошепна Джеймс. — Виж кой е тук...

Сириус извърна глава. Застина като куче, надушило заек.

— Чудесно — рече тихо. — Свиниръс.

Хари се обърна да види какво гледа Сириус.

Снейп пак се беше изправил и прибираще листа с въпросите от изпита за СОВА в чантата си. Излезе от сянката на храстите и тръгна през моравата, Сириус и Джеймс също станаха от тревата.

Лупин и Опаш продължиха да седят. Лупин още се взираше в учебника, макар че очите му не помръдваха, а между веждите му се бе появила бръчица. Опаш премести поглед от Сириус и Джеймс към Снейп, върху лицето му се бе изписало трескаво любопитство.

— Всичко наред ли е, *Свиниръс*? — попита на висок глас Джеймс.

Снейп реагира бързо, сякаш беше очаквал да го нападнат. Пусна чантата, бръкна в гънките на мантията и тъкмо да извади магическата пръчка, когато Джеймс извика:

— *Експелиармус!*

Пръчката на Снейп отхвъркна на три и половина метра и тупна с глух звук в тревата отзад. Сириус се изсмя, сякаш излая.

— *Импедимента!* — рече той и насочи магическата си пръчка към Снейп, за да го повали точно когато той понечи да се спусне и да вдигне своята пръчка.

Учениците наоколо се бяха обърнали и ги гледаха. Някои бяха станали и се приближаваха предпазливо. Едни изглеждаха поуплашени, други — развеселени.

Снейп се беше проснал задъхан на тревата. Джеймс и Сириус пристъпиха с вдигнати магически пръчки, като пътем Джеймс хвърли през рамо един поглед към момичетата край водата. Сега вече и Опаш се бе изправил и зяпаше прехласнато. Заобиколи плахо Лупин, за да вижда по-добре.

— Как мина изпитът, Свини? — попита Джеймс.

— Наблюдавах го, беше забучил нос в пергамента — подметна злобно Сириус. — Сигурно са останали големи мазни петна, няма да му разчетат и дума.

Мнозина от зяпачите се засмяха, очевидно никой не обичаше Снейп. Опаш се изкиска пискливо. Снейп се опитваше да се изправи, но магията още му действаше и той се дърпаше, сякаш вързан с невидими въжета.

— Ах, ти... чакай само, ще видиш ти — изхриптя той, загледан в Джеймс с неприкрита ненавист.

— Какво ще видя? — попита невъзмутимо Сириус. — Какво ще направиш, Свини, ще си избършеш мазния нос в нас ли?

Снейп избълва порой ругатни, примесени с проклетия, но не се случи нищо, пръчката му беше на три-четири метра.

— Измий си устата — тросна се хладно Джеймс. — *Очисти!*

От устата на Снейп тутакси се запениха розови сапунени мехури, които покриха устните му. Той се задави и се закашля.

— Остави го на МИРА!

Джеймс и Сириус се обърнаха. Свободната ръка на Джеймс веднага се стрелна към косата му.

Беше едно от момичетата край езерото. Бе с гъста тъмночервена коса чак до раменете и с изумително зелени бадемовидни очи — очите на Хари.

Майка му.

— Как си, Евънс? — попита Джеймс и гласът му най-неочаквано стана мил, по-плътен, по-зрял.

— Остави го на мира — повтори Лили. В погледа, с който прониза Джеймс, се долавяха всички признаци на силна неприязън. — Какво ти е направил?

— Ами — рече Джеймс така, сякаш обмисля въпроса, — дразни ме по-скоро това, че изобщо съществува, нали се сещаш...

Мнозина от учениците наоколо, включително Сириус и Опаш, се засмяха, но не и Лупин, който продължи да гледа в учебника, нито Лили.

— Много смешно, няма що! — подметна тя ледено. — Ти, Потър, си нагъл самохвалко. *Остави го на мира.*

— Ще го оставя, ако излезеш с мен, Евънс — побърза да каже Джеймс. — Хайде... излез с мен и никога повече няма да докосна с пръчката нашия Свини.

Зад него препречващата магия действаше все по-слабо. Снейп запълзя към падналата пръчка, като пътем плюеше сапунени мехури.

— Няма и да те погледна, дори да трябва да избирам между теб и гигантската сепия — отговори Лили.

— Нямах късмет, Рог — каза весело Сириус и пак се извърна към Снейп. — ОЙ!

Но твърде късно. Снейп беше насочил магическата пръчка право към Джеймс. Блесна светлина, отстрани върху лицето му зейна дълбока рана и потеклата от нея кръв напръска мантията му. Джеймс се обърна бързо: втора светкавица, и Снейп увисна с главата надолу във въздуха с мантия, смъкнала се чак до шията му, а отдолу се виждаха кльощави бледи крака и чифт сивеещи се гащи.

Сред скупчените ученици се чува доста одобрителни възгласи, а Сириус, Джеймс и Опаш се изсмяха.

Гневното изражение на Лили поомекна за миг, но вместо да се усмихне, тя каза:

— Пусни го!

— Разбира се! — отвърна Джеймс и вдигна рязко пръчката.

Снейп се свлече на смачкана купчина. Измъкна се някак от усуканата мантия и се изправи бързо с вдигната пръчка, но Сириус каза:

— *Петрификус Тоталус.*

Снейп пак коленичи, вдървен като дъска.

— **ОСТАВЕТЕ ГО НА МИРА!** — кресна Лили.

Сега и тя беше извадила магическата пръчка. Джеймс и Сириус я погледнаха предпазливо.

— Ей, Евънс, не ме карай да ти правя заклинание — предупреди най-сериозно Джеймс.

— Махни проклятието от него!

Джеймс въздъхна тежко, после се извърна към Снейп и изрече контрапроклятието.

— Готово — оповести той, а Снейп се изправи доста трудно. — Пак извади късмет, Свиниръс, че Евънс е тук...

— Не съм опрял до помощта на някакъв противен мътнород.

Лили примига.

— Добре тогава — заяви тя невъзмутимо. — Занапред ще го имам предвид. И на твое място, *Свиниръс*, щях да си изпера гащите.

— Извини се на Евънс! — ревна Джеймс и насочи застрашително пръчката към Снейп.

— Не е нужно точно *ти* да го караш да се извинява — викна Лили, като се извърна рязко. — Същият гадняр си като него.

— Моля? — кресна Джеймс. — НИКОГА не съм те наричал... знаеш как!

— Постоянно си разрошваш косата, мислиш си, че е страхотно да изглеждаш така, сякаш току-що си слязъл от метлата, перчиш се с тъпия снич, разхождаш се по коридорите и правиш магии на всеки, който те е подразнил, просто защото го умееш... Направо се чудя как при тая твоя дебела глава метлата ти изобщо се вдига от земята. ГАДИ ми се от теб.

Тя се обърна и се отдалечи бързо.

— Евънс! — провикна се след нея Джеймс. — Ей, ЕВЪНС!

Момичето обаче не се обърна.

— Какво я прихваща? — възкликна Джеймс, като се престори не особено убедително, че изобщо не го вълнува.

— Ако прочетем между редовете, приятелю, те мисли за надут пуяк — заяви Сириус.

— Чудо голямо — тросна се вече вбесен Джеймс.

Пак блесна светлина и Снейп отново увисна с главата надолу във въздуха.

— Кой иска да види как ще смъкна гащите на Свини?

Но Хари така и не разбра дали наистина го е направил. Над лакътя го сграбчи ръка, която го стисна като с клещи. Хари се свъси, обърна се да види кой го е хванал и се вцепени от ужас. Съгледа

съвсем порасналия, вече възрастен Снейп, който, пребледнял от гняв, стоеше точно до него.

— Забавляваш се, а?

Хари усети как се вдига във въздуха. Летният ден се изпари, той заплава нагоре през леденостудената чернилка, Снейп още го стискаше здраво над лакътя. Сетне, сякаш се е преобърнал с главата надолу, се понесе шеметно, докато не усети под краката си каменния под в подземието и не застана отново до мислосема върху писалището на Снейп в сумрачния кабинет на учителя си по отвари.

— И така — рече Снейп и стисна ръката на момчето толкова силно, че пръстите му започнаха да изтръпват. — *И така...* Потър, веселиш се, а?

— Н... не — изпелтечи Хари и се помъчи да освободи ръката си.

Беше наистина страшно: устните на Снейп трепереха, лицето му бе бяло като платно, той беше оголил зъби.

— Баща ти е голям шегобиец, а? — подметна мъжът и разтресе Хари толкова силно, че очилата му се плъзнаха надолу по носа.

— Аз... не съм...

Снейп го блъсна с цялата си мощ. Хари се свлече тежко на пода в подземието.

— Няма да казваш на никого какво си видял! — ревна Снейп.

— Няма — отвърна момчето и се изправи възможно най-далеч от учителя. — Разбира се, че няма...

— Махай се, махай се от очите ми, и повече да не си стъпил в този кабинет!

Хари се стрелна към изхода, над главата му се пръсна стъкленица с мъртви хлебарки. Отвори рязко вратата, изхвърча в коридора и спря чак когато от Снейп го деляха три етажа. Облегна се задъхан на стената и разтърка насинената си ръка.

Нямаше никакво желание да се връща толкова рано в кулата на „Грифиндор“, нито да казва на Рон и Хърмаяни какво е видял току-що. Чувстваше се ужасен и нещастен не защото му се бяха разкрещели и го бяха замерили със стъкленици, а защото сега вече знаеше какво е да те унижават пред погледите на всички, знаеше какво е изпитвал Снейп, докато бащата на Хари му се е присмивал, а ако се съди от видяното, Джеймс наистина е бил точно толкова арогантен, колкото Снейп винаги го е описвал.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

ПРОФЕСИОНАЛНИ КОНСУЛТАЦИИ

— Но защо вече не ходиш на уроци по оклумантика? — попита го смръщена Хърмаяни.

— *Казах* ти — смънка Хари. — Снейп смята, че съм усвоил основното и мога да продължа и сам.

— Значи не сънуваш странни сънища? — не му повярва тя.

— Горедолу — отговори, без да я поглежда.

— Според мен Снейп не бива да спира, докато не си напълно сигурен, че имаш власт над тях — взмути се приятелката му. — Мисля, Хари, че трябва да отидеш пак при него и да помолиш...

— Не — отсече решително Хари. — Не говори повече за това, Хърмаяни, чу ли?

Беше първият ден от великденската ваканция и по свой обичай Хърмаяни още от сутринта не се занимаваше почти с нищо друго, освен да съставя за тримата график за преговора. Хари и Рон не се бяха възпротивили, така им беше по-лесно, отколкото да я разубеждават, пък и програмите можеха да се окажат полезни.

Рон бе установил със свито сърце, че до изпитите остава само месец и половина.

— Какво толкова се изненадваш? — попита Хърмаяни и се зае да почуква с магическата пръчка по всяко квадратче в графика на Рон, та то да блесне в различен цвят според предмета.

— Не знам, доста неща се случиха — отвърна той.

— Готово — връчи му Хърмаяни графика, — ако го спазваш, ще се справиш.

Рон го погледна начумерен, после обаче се поободри.

— Всяка седмица си ми отпуснала по една вечер почивка!

— Това ти е за тренировките по куидич — обясни тя.

Усмивката върху лицето на Рон помръкна.

— И да тренираме, полза никаква — сподели той. — Тази година имаме шансове да спечелим шампионата точно толкова, колкото и

татко да стане министър на магията.

Хърмаяни си замълча, загледана в Хари, който се беше вторачил невидящо в отсрещната стена на общата стая, докато Крукшанкс подръпваше с лапа ръката му, за да го почеше между ушите.

— Какво има, Хари?

— Моля? — попита той бързо. — А, нищо.

Грабна „Теория на отбранителната магия“ и се направи, че търси нещо в показалеца. Крукшанкс го отписа като безнадежден случай и се скри под стола на Хърмаяни.

— Днес видях Чо — поде плахо момичето. — И тя ми се стори много оклюмала... пак ли сте се скарали?

— Как... о, да, скарахме се — потвърди Хари, доволен, че си е намерил оправдание.

— Защо?

— Заради приятелката й, оная порта Мариета — отвърна Хари.

— Е, не те виня! — намеси се ядосан Рон и остави графика за преговора. — Ако не беше тя...

Той се впусна в гневна тирада срещу Мариета Еджкъм и това беше добре дошло за Хари. Единственото, което трябваше да прави, бе всеки път, щом Рон си поеме дъх, да изглежда вбесен, да кима и да казва: „Да“ и „Точно така“, а съзнанието му беше свободно да потъне във все по-мрачен размисъл върху онова, което беше видял в мислоема.

Имаше чувството, че споменът го яде отвътре. Беше толкова сигурен, че родителите му са били прекрасни хора, та с лекота беше отхвърлял злословията, които Снейп подмяташе за нрава на баща му. Нали хора като Хагрид и Сириус му бяха казвали, че баща му е бил прекрасен човек! („Е, погледни какъв е бил и Сириус — възрази заядливо гласче вътре в главата на Хари, — и той не е бил по-свестен!“) Да, веднъж наистина бе дочул професор Макгонъгол да разправя, че баща му и Сириус били най-големите размирници в училището, но тя ги беше описала като предшественици на близнаците Уизли, а Хари не си представяше Фред и Джордж да увесят някого с главата надолу само за да се позабавляват... освен ако не го мразят особено силно... може би Малfoy или някой, който наистина си го е изпросил...

Хари се опита да си докаже, че Снейп е заслужавал Джеймс да го мъчи така, но Лили беше попитала: „Какво ти е направил?“ А Джеймс беше отговорил: „... дразни ме по-скоро това, че изобщо съществува, нали се сещаш“. Нима Джеймс не беше започнал да се заяжда просто защото Сириус бе казал, че му е скучно? Хари си спомни как на площад „Гримолд“ Лупин бе споменал, че Дъмбълдор го е направил префект с надеждата той да повлияе добре на Джеймс и Сириус... а в мислоема и Лупин си беше седял и беше наблюдавал случващото се...

Хари постоянно си повтаряше, че Лили се е намесила, че майка му е била благороден човек. Ала споменът за изражението върху лицето ѝ, докато тя крещеше на Джеймс, всяваше у него не по-малък смут: Лили очевидно е мразела Джеймс и Хари просто не разбираше как така накрая са се оженили. Един-два пъти дори се запита дали Джеймс не я е принудил...

През последните почти пет години той черпеше утеха и вдъхновение от мислите за баща си. Кажеше ли му някой, че прилича на Джеймс, Хари се преизпълваше с гордост. А сега... сега, само като се сетеше за него, се чувстваше вцепенен и нещастен.

След великденската ваканция времето стана по-ветровито, по-ясно и топло, но заедно с останалите петокурсници и седмокурсници Хари не излизаше от замъка, беше хванат като в капан вътре, непрекъснато преговаряше и отскачаше само до библиотеката. Преструваше се, че лошото му настроение се дължи не на друго, а на приближаващите изпити, и никой не се съмняваше, защото на всичките му съученици в „Грифиндор“ им бе дошло до гуша да учат.

— На теб говоря, Хари, не ме ли чуваш?

— А?

Той се обърна. При него на масата в библиотеката, където той седеше сам, беше дошла Джини Уизли, разрошена от вятъра. Беше късна неделна вечер, Хърмаяни се бе върнала в Грифиндорската кула да преговаря по древни руни, а Рон имаше тренировка по квидич.

— О, здравей! — поздрави Хари и притегли учебниците към себе си. — Как така не си на тренировка?

— Тренировката свърши — обясни Джини. — Наложил се Рон да заведе Джак Слоупър в болничното крило.

— Защо?

— И ние не сме сигурни, но май се е ударил сам с бухалката. — Тя въздъхна тежко. — Както и да е... преди малко се получи колет, току-що е минал през новата проверка на Ъмбридж...

Момичето вдигна върху масата пакет, увит с амбалажна хартия, личеше, че е махана и после отново е сложена небрежно. Отгоре с червено мастило бе драснато: „Проверено и одобрено от великата инквизиторка на «Хогвортс»“.

— Великденски яйца от мама — обясни Джини. — Има едно и за теб... заповядай.

Подаде му прелестно шоколадово яйце, украсено отгоре с малки сничове от глазура, а вътре в него — поне така пишеше на етикета — имаше пакетче летящи лимонадени пчелички. Хари го погледа и за свой ужас усети, че на гърлото му засяда буца.

— Добре ли си, Хари? — прошепна Джини.

— Да, добре съм — отвърна той умърлушен.

Буцата на гръкляна му беше болезнена. Той не разбираше как е възможно да се чувства така заради някакво великденско яйце.

— Напоследък наистина изглеждаш потиснат — настоя Джини. — Знаеш ли, сигурна съм, че ако просто *поговориш* с Чо...

— Не точно с Чо искам да говоря — сопна се момчето.

— С кого тогава? — попита Джини.

— Аз...

Огледа се, за да се увери, че не ги подслушват. Мадам Пинс бе през няколко шкафа за книги и трупаше на купчинка учебници за Хана Абът, която гледаше стреснато.

— Искан ми се да поговоря със Сириус — пророни Хари. — Но знам, че не мога.

Махна обвивката на великденското си яйце не толкова защото му се ядеше, а за да си намери някаква работа, отчупи голямо парче и го сложи в устата си.

— Е, щом ти се иска да поговориш със Сириус, все ще намерим начин — замислено каза Джини и също си взе малко от яйцето.

— Как ще го намерим? — рече Хари без всякаква надежда. — Ъмбридж държи под наблюдение огньовете във всички камини и чете писмата ни.

— Който е израсъл заедно с Фред и Джордж — отбеляза Джини, — започва да смята, че е възможно всичко, стига да си достатъчно

смел.

Хари я погледна. Дали от шоколада — Лупин винаги го беше съветвал след сблъсък с диментори да си хапва шоколад, — или просто защото най-после бе изрекъл на глас желанието, което го измъчваше от цяла седмица, но се почувства малко по-окуражен.

— КАКВО ПРАВИТЕ ВИЕ ТУК?

— Ох, ами сега! — прошепна Джини и скочи на крака. — Съвсем забравих...

Мадам Пинс се нахвърли върху тях с изкривено от ярост съсухрено лице.

— *Шоколад в библиотеката!* — изпищя тя. — *Вън... вън... ВЪН!*

Замахна с магическата пръчка и ги заудря по главата, а те хукнаха, сподирени от разлетелите се учебници, чанта и мастилница на Хари.

Сякаш за да се подчертае колко важни са предстоящите изпити, малко преди края на ваканцията по масите в кулата на „Грифиндор“ се появиха какви ли не брошури, дипляни и листовки за различни магьоснически поприща, а на дъската беше окачена поредната обява, която гласеше:

ПРОФЕСИОНАЛНИ КОНСУЛТАЦИИ

През първата седмица от третия срок петокурсниците да се явят на среща с ръководителя на своя дом, за да обсъдят на какво професионално поприще смятат да се посветят. По-долу е посочено времето на индивидуалните консултации.

Хари погледна списъка и видя, че трябва да отиде в кабинета на професор Макгонъгол в понеделник в два и половина, което означаваше, че ще пропусне почти цялото пророкуване. Заедно с останалите петокурсници беше прекарал доста време от края на

последната седмица от великденската ваканция в това да чете цялата информация за различните професии, която им бяха предоставили.

— Не ми се става лечител — заяви Рон вечерта преди началото на срока. Беше се зачел в брошура с емблемата на „Свети Мънго“, кръстосани кост и магическа пръчка. — Тук пише, че на изпитите за ТРИТОН трябва да си изкарал поне „Н“ по отвари, билкология, трансфигурация, вълшебство и защита срещу Черните изкуства. Това значи... Олеле... тия не искат много, а?

— Е, работата си е отговорна — каза разсеяно Хърмаяни. Изучаваше най-старателно брошура в яркорозово и оранжево със заглавието „МЕЧТАЕТЕ ЛИ ДА СЕ ПОСВЕТИТЕ НА ОТНОШЕНИЯТА С МЪГЪЛЛИТЕ?“ — Както гледам, не е нужна кой знае каква подготовка, за да поддържаш отношения с мъгълите, трябва да си взел само изпита за СОВА по мъгълзнание: „Много по-важни са желанието, търпението и чувството ви за хумор“.

— За да поддържаш отношения с вуйчо ми, ти трябва много повече от чувство за хумор — отбеляза свъсен Хари. — По-скоро чувство точно кога да се наведеш. — Беше преполовил брошурата за магьосническото банково дело. — Чуйте: „Искате ли да се посветите на вълнуваща професия с много пътешествия, приключения и солидни премии в злато за рисков труд? Тогава елате в магьосническата банка «Гринготс»! В момента набираме отменители на заклинания за свободните работни места в чужбина...“ Само че искат аритмантика... теб, Хърмаяни, сигурно ще те вземат!

— Банковото дело не ме влече особено — отвърна небрежно Хърмаяни, която се бе зачела в „ПРИТЕЖАВАТЕ ЛИ КАЧЕСТВА, ЗА ДА ОБУЧАВАТЕ ТРОЛОВЕ ЗА ОХРАНИТЕЛИ?“.

— Ей! — възкликна някой в ухото на Хари. Той се обърна и видя, че са дошли близнаците. — Джини ни каза за теб — рече Фред, опъна крака върху масата отпред и доста от брошурите за свободни места в Министерството на магията изпопадаха на пода. — Искал си да говориш със Сириус.

— Какво? — ахна Хърмаяни и застина, както се беше пресегнала да вземе „НАПРАВЕТЕ ШЕМЕТНА КАРИЕРА В ОТДЕЛ «МАГИЧЕСКИ ЗЛОПОЛУКИ И БЕДСТВИЯ»“.

— Да... — потвърди уж нехайно Хари. — Да, иска ми се да...

— Не ставай за смях — прекъсна го Хърмаяни, като се изправи и го погледна така, сякаш не може да повярва на очите си. — Ъмбридж тършува из огньовете в камините и обискира всички сови!

— Е, все ще намерим начин да я надхитрим — усмихна се Джордж и се протегна. — Просто трябва да отклоним вниманието. Вероятно сте забелязали, че през великденската ваканция имаше затишие на фронта на лудориите.

— Запитахме се какъв е смисълът да нарушаваме почивката на хората? — продължи Фред. — И си отговорихме: никакъв. Пък и щяхме да попречим, разбира се, на преговора, а това е последното, което искаме.

Той кимна благоговейно на Хърмаяни. Тя бе удивена от такава загриженост.

— Но от утре продължаваме, както обикновено, защото бизнесът си е бизнес — допълни живо Фред. — А щом ще предизвикваме суматоха, защо да не го направим така, че Хари да си поприказва със Сириус?

— *Въпреки това* — поде Хърмаяни така, сякаш обясняваше нещо пределно просто на пределно глупав човек, — дори и да отклоните вниманието, как ще може Хари да разговаря с него?

— От кабинета на Ъмбридж — прошепна Хари.

Обмисляше го вече от половин месец и не виждаше друго решение. Самата Ъмбридж му беше казала, че единствено огънят в нейната камина не е под наблюдение.

— Ти... да не си... полудял? — изрече сподадено Хърмаяни.

Рон беше свалил брошурата за търговия с култивирани плесени и гъби и следеше внимателно разговора.

— Мисля, че не — сви рамене Хари.

— И как изобщо ще проникнеш вътре?

Хари беше подготвен за въпроса.

— С ножа от Сириус — отвърна той.

— Моля?

— Като бяхме в четвърти курс, Сириус ми подари за Коледа нож, който отваря всяка ключалка — обясни момчето. — Дори Ъмбридж да е омагьосала вратата и „Алохомора“ да не ѝ действа, а тя със сигурност го е направила...

— Ти какво мислиш? — обърна се Хърмаяни към Рон и Хари неизбежно се сети за госпожа Уизли, която по време на първата му вечеря в къщата на площад „Гримолд“ беше потърсила подкрепа от мъжа си.

— Не знам — рече Рон, стреснат, че му искат мнението. — Щом Хари желае да го направи, нека реши сам.

— Отговор, достоен за истински приятел и за един Уизли — похвали го Фред и го потупа силно по гърба. — Добре тогава. Мислим да го осъществим утре, веднага след часовете, ефектът ще бъде най-голям, когато всички са по коридорите... ще бъде някъде в източното крило, Хари, за да прилъжем Ъмбридж по-далеч от кабинета й... смятам, че можем да ти осигурим колко... двайсет минути? — попита той, като се извърна към Джордж.

— Лесна работа! — възкликна другият близък.

— Как ще отклоните вниманието? — полюбопитства Рон.

— Ще видиш, братле — отговори Фред и двамата с Джордж отново се изправиха. — Но само ако утре към пет отидеш в коридора на Грегъри Подмазвача.

На другата заран Хари се събуди много рано, чувстваше се притеснен почти както сутринта преди заседанието в Министерството на магията. Плашеше го не само мисълта, че ще проникне с взлом в кабинета на Ъмбридж и ще използва огъня в камината й, за да разговаря със Сириус, макар че и това не беше никак малко. Този ден обаче щеше и да се окаже в непосредствена близост със Снейп за пръв път, откакто той го беше изхвърлил от кабинета си.

Полежа, умислен за деня, който му предстои, после стана много тихо и отиде на пръсти при прозореца до леглото на Невил, утринта наистина бе великолепна. Небето беше ясно, млечносиньо, забулено в омара. Точно отпред Хари зърна извисилия се бук, под който някога баща му беше тормозил Снейп. И той не знаеше какво ще му каже Сириус, за да оправдае видяното в мислосема, но му се искаше отчаяно да чуе и неговия разказ за случилото се и да разбере дали е имало някакви смекчаващи обстоятелства, някакви оправдания за начина, по който се е държал баща му...

Нещо привлече вниманието му: движение в края на Забранената гора. Хари присви очи срещу слънцето и забеляза Хагрид, който излизаше измежду дърветата. Като че ли накуцваше. Отпрати се с несигурна стъпка към вратата на колибата и се скри вътре. Няколко минути Хари не сваляше очи от нея. Хагрид не се показва отново, но от комина се заизвива дим, значи не бе ранен чак толкова тежко, щом можеше да стъкми огън.

Хари се дръпна от прозореца, върна се при куфара и започна да се облича.

Предстоеше му да проникне с взлом в кабинета на Ъмбридж и не се надяваше денят да бъде спокоен, но не бе и очаквал Хърмаяни непрекъснато да се опитва да го убеди да се откаже от това, което беше намислил да направи в пет следобед. В часа по история на магията при професор Бинс тя за пръв път беше разсеяна почти колкото двамата си приятели и непрекъснато шепнеше на Хари. Заля го с цял порой съвети, на които той се опита с всички сили да не обръща внимание.

— Ако те залови вътре, не само ще те изключи, но и ще се досети, че си говориш със Смърки, и този път очаквам да те накара да изпиеш *насила* веритасерум и да отговаряш на въпросите й...

— Хърмаяни — възмути се полугласно Рон, — ще престанеш ли най-после да даваш съвети на Хари? Ще слушаш ли Бинс, или ще се наложи сам да записвам?

— Записвай и ти веднъж, нищо няма да ти стане.

Когато отидоха в подземията, и Хари, и Рон не й говореха. Това изобщо не й попречи да се възползва от мълчанието им, за да ги затрупа с лавина от какви ли не страховити предупреждения, изречени тихо, с яростно съскане, заради което Шеймъс изгуби цели пет минути да проверява дали котелът му не се е продънил.

През това време Снейп явно бе решил да се държи така, сякаш Хари е невидим. Той, разбира се, бе свикнал с подобна тактика, една от любимите на вуйчо Върнън, и, общо взето, беше признателен, че не му се е стоварило нещо по-неприятно. В сравнение със заяждането и жлъчните подмятания на Снейп, които обикновено трябваше да търпи, новият подход всъщност му се стори по-добър и той с радост установи, че оставен на спокойствие, е успял лесно да забърка отвара за сила. В края на часа отсипа малко в стъкленица, запуши я и я занесе за оценка

при катедрата на Снейп, като се надяваше най-после и той да изкара едно „Н“.

Тъкмо се обърна, когато чу звук от строшено стъкло. Малфой се изкиска доволно. Хари се извъртя рязко. Стъкленицата с отварата лежеше на парчета върху пода, а Снейп го гледаше злорадо.

— Виж ти! — рече много тихо. — Пак нула, Потър.

Хари беше вбесен, не му се говореше. Върна се при котела с намерението да напълни друга стъкленица и да поиска от Снейп да му пише оценка, но за свой ужас видя, че от отварата му не е останала и следа.

— Извинявай! — рече Хърмаяни, като затули уста с длани. — Страшно съжалявам, наистина, Хари. Мислех, че си приключил, и почистих!

Той не намери сили да отвърне. След звънеца побърза да излезе от подземиято, без да поглежда назад, и на обяд се постара да си намери място между Невил и Шеймъс, да не би Хърмаяни да почне пак да го убеждава да не използва кабинета на Ъмбридж.

Когато отиде на пророкуване, беше толкова сърдит, че съвсем бе забравил за часа, определен му за професионалната консултация при професор Макгонъгол, и се сети чак когато Рон го попита защо не е в кабинета ѝ. Изхвърча обратно по стълбите и останал без дъх, се качи горе само с няколко минути закъснение.

— Извинявайте, госпожо — рече запъхтян и затвори вратата. — Забравих.

— Нищо, Потър — побърза да каже тя, но докато го изричаше, някой изсумтя от ъгъла.

Хари се обърна. Там седеше професор Ъмбридж с тефтер върху коленете, с шалче на точки около врата и с ужасна самодоволна усмивка върху лицето.

— Седни, Потър — отсече професор Макгонъгол.

Ръцете ѝ трепереха едва доловимо, докато тя прехвърляше брошурите, с които бе отрупано писалището.

Хари седна с гръб към Ъмбридж и положи всички усилия да се престори, че не чува скрибуцането на перото ѝ върху тефтера.

— Е, Потър, сега трябва да обсъдим какво би искал да работиш и да ти помогна да решиш кои предмети да продължиш да изучаваш в

шести и седми курс — поде професор Макгонъгол. — Замислял ли си се какво би желал да правиш, след като завършиш „Хогуортс“?

— Ами... — повлече Хари.

Установи, че драскането отзад го разсейва много.

— Е? — подкани професор Макгонъгол.

— Мислил съм да стана може би аврор — измънка Хари.

— За това ти трябва много високи оценки — напосочи учителката, като издърпа от купчината върху бюрото черна брошурка и я отвори. — Както гледам, искат да си взел най-малко пет изпита за ТРИТОН, при това с оценки, не по-ниски от „Надхвърлящ очакванията“. После трябва да се явиш на няколко изключително тежки изпита в служба „Аврори“, чрез които ще подложат на проверка характера и способностите ти. Това поприще е трудно, Потър, взимат само най-добрите. Не помня през последните три години да са одобрили някого.

В този миг професор Ъмбридж се покашля съвсем леко, сякаш за да провери колко тихо може да го направи. Макгонъгол не ѝ обърна внимание.

— Сигурно искаш да разбереш кои предмети да запишеш — продължи тя малко по-високо от преди.

— Да — потвърди Хари. — Вероятно защита срещу Черните изкуства?

— Естествено — отсече тя. — Бих те посъветвала и...

Професор Ъмбридж пак се изкашля, този път по-силно. Професор Макгонъгол затвори за миг очи, пак ги отвори и си продължи, като че ли не се е случило нищо.

— Бих те посъветвала да запишеш и трансфигурация, на аврорите често им се налага по време на работа да се преобразяват и после отново да приемат предишния си вид. Длъжна съм още сега да те предупредя, Потър, че в часовете си за ТРИТОН не приемам ученици, получили на изпита за СОВА по-малко от „Надхвърлящ очакванията“. В момента средната ти оценка според мен е по-скоро „Приемлив“, ето защо се налага преди изпитите да поработиш усърдно, ако искаш да продължиш нататък. Освен това трябва да запишеш вълшебство, което винаги е от полза, и отвари. Да, Потър, отвари — допълни тя с нещо като най-бледа сянка на усмивка. — За аврорите е изключително важно да усвоят отровите и

противоотровите. Трябва да те предупредя и че професор Снейп категорично отказва да взима ученици, получили на изпита за СОВА по-малко от „Изключителен“, така че...

Професор Ъмбридж пак се закашля — доста по-силно.

— Дали да не ви предложи хапче против кашлица, Долорес? — попита дръпнато Макгонъгол, без да я поглежда.

— А, не, много благодаря — отказа Ъмбридж с престорения си смях, който Хари мразеше толкова много. — Само се питах, Минерва, дали мога да ви прекъсна за съвсем мъничко?

— Както виждам, можете — процеди през стиснати зъби професор Макгонъгол.

— Само се питах дали господин Потър *наистина* притежава душевна нагласа за аврор — подметна мазно Ъмбридж.

— Така ли! — рече високомерно другата жена. — Е, Потър — продължи тя, сякаш изобщо не са я прекъсвали, — ако наистина имаш такова желание, бих те посъветвала да се потрудиш повече по трансфигурация и отвари, там има какво да се желае. Виждам, че професор Флитуик ти е писал за последните две години между „Приемлив“ и „Надхвърлящ очакванията“, значи по вълшебство се представяш добре. Колкото до защитата срещу Черните изкуства, оценките ти като цяло са били високи, по-точно професор Лупин смяташе, че... *Сигурна ли сте, Долорес, че не искате хапче против кашлица?*

— О, няма нужда, Минерва, благодаря — рече превзето професор Ъмбридж, която току-що се беше изкашляла най-силно досега. — Само се притеснявам, че може би нямате пред себе си последните оценки на Хари по защита срещу Черните изкуства. Сигурна съм, че пяхнах вътре бележка.

— Какво, това тук ли? — попита с отвращение професор Макгонъгол, докато вадеше измежду листовите в папката на Хари парче розов пергамент. Погледна го с леко вдигнати вежди, после го върна мълком в папката. — Да, та както казвах, Потър, професор Лупин смяташе, че имаш подчертана дарба за предмета, а за един аврор очевидно...

— Прочетохте ли бележката ми, Минерва? — попита професор Ъмбридж мазно, съвсем забравила да кашля.

— Естествено, че съм я прочела — отвърна професор Макгонъгол през зъби, стиснати толкова силно, че думите прозвучаха малко приглушено.

— В такъв случай недоумявам... боя се, че не разбирам как можете да вдъхвате на господин Потър напразни надежди, че...

— Напразни надежди ли? — повтори професор Макгонъгол, която и този път отказа да се обърне към Ъмбридж. — На всички изпити по защита срещу Черните изкуства има високи оценки...

— Ужасно съжалявам, Минерва, че се налага да ви противореча, но както ще видите от бележката ми, в моите часове Хари се представя много слабо...

— Трябваше да се изразя по-ясно — заяви професор Макгонъгол и най-сетне погледна Ъмбридж право в очите. — Има високи оценки на всички изпити по защита срещу Черните изкуства, проведени от компетентен учител.

Усмивката на професор Ъмбридж угасна внезапно като изгоряла електрическа крушка. Тя си седна на стола, обърна листа в тефтера и започна да пише ужасно бързо, а изпъкналите ѝ очи замърдаха напред-назад. Професор Макгонъгол погледна отново Хари с издути тънки ноздри и блеснали очи.

— Някакви въпроси, Потър?

— Да — каза Хари. — Ако човек издържи достатъчно изпити за ТРИТОН, на каква проверка за характер и способности се явява в министерството?

— Трябва да покажеш, че умееш да запазваш самообладание, когато си под напрежение, и така нататък — отговори професор Макгонъгол, — упоритост и всеотдайност, защото обучението за аврор продължава още три години, да не говорим за много добрите умения в приложната защита. Това означава, че и след като завършиш училище, пак има да усвояваш много и ако не си готов да...

— Освен това ще установите — обади се отново Ъмбридж, сега вече гласът ѝ беше много студен, — че министерството проверява и досиетата на кандидатите за аврори. Криминалните им досиета.

— И ако не си готов и след „Хогуортс“ да се явяваш на още изпити, по-добре наистина си потърси друго...

— А това означава, че момчето има шансове да стане аврор точно колкото и Дъмбълдор да се върне в училището.

— Значи шансовете са големи — подхвърли професор Макгонъгол.

— Потър няма чисто съдебно минало — провикна се Ъмбридж.

— Потър беше оправдан по всички обвинения — възрази още по-високо Макгонъгол.

Професор Ъмбридж се изправи. Беше толкова ниска, че нямаше особена разлика, но превзетото ѝ лигаво държане беше изместено от необуздана ярост, от която широкото ѝ увиснало лице стана странно зловещо.

— Потър няма никакви шансове да стане аврор!

Професор Макгонъгол също се изправи на крака и в нейния случай това бе много по-внушително. Тя се извиси над професор Ъмбридж.

— Потър — подхвана с кънтящ глас, — аз ще ти помогна да станеш аврор, дори това да е последното, което ще направя! Ще се постарая да постигнеш нужните резултати, даже и да се наложи да те обучавам и нощем!

— Министърът на магията за нищо на света няма да назначи Потър — повиши гневно глас Ъмбридж.

— Когато Потър бъде готов да постъпи там, нищо чудно да има нов министър на магията — кресна професор Макгонъгол.

— Аха! — изписка професор Ъмбридж и я засочи с дебел пръст. — Да! Да, да и да! Така си и знаех! Това искате, нали, Минерва Макгонъгол? Искате Албус Дъмбълдор да седне на стола на Корнелиус Фъдж! Въобразявате си, че ще заемете моето място: пръв заместник-министър и освен това директор на училището.

— Вие бълнувате — отбеляза с невероятно презрение професор Макгонъгол. — Потър, професионалната ни консултация приключи.

Хари метна чантата на рамо и побърза да излезе от кабинета — не смееше и да погледне професор Ъмбридж. Чак до края на коридора чуваше как двете продължават да си крещят.

Когато по-късно следобед влезе в часа по защита срещу Черните изкуства, професор Ъмбридж още едва си поемаше въздух, сякаш току-що е участвала в надбягване.

— Надявам се да си размислил и да не го правиш, Хари — прошепна Хърмаяни щом отвориха учебника на „Глава трийсет и

четвърта. Отказ от отмъщение и водене на преговори“. — Както гледам, Ъмбридж вече е в много лошо настроение...

Ъмбридж постоянно стрелкаше със зловни погледи Хари, който беше навел глава и бе насочил замъглен поглед към „Теория на отбранителната магия“, макар че всъщност мислеше...

Представяше си как ще реагира професор Макгонъгол, ако го заловяха, че е проникнал с взлом в кабинета на професор Ъмбридж броени часове след като заместник-директорката се бе застъпила за него... нищо не му пречеше просто да се върне в Грифиндорската кула и да се надява през лятната ваканция все да има случай да попита Сириус за сцената, на която бе станал свидетел в мислоема... нищо освен едно: при мисълта, че ще постъпи толкова благоразумно, се почувства така, сякаш в стомаха му тежи олово... също Фред и Джордж, които вече бяха подготвили своята диверсия за отклоняване на вниманието... а и ножът, подарък от Сириус, сега беше в ученическата му чанта заедно със старата мантия невидимка на баща му.

Но нямаше как да избяга от факта, че ако го заловят...

— Дъмбълдор се жертва, за да останеш в училището, Хари! — каза тихо Хърмаяни, като вдигна учебника, за да скрие лицето си от Ъмбридж. — И за какво, ако днес те изхвърлят!

Хари можеше да се откаже от намеренията си и просто да свикне да живее със спомена за онова, което баща му е извършил онзи летен ден преди повече от двайсет години...

После се сети какво му каза Сириус от огъня горе, в общата стая на „Грифиндор“...

„Не приличаш чак толкова на баща си, колкото си мислех... Джеймс се забавляваше, ако му се налагаше да рискува...“

Но дали още искаше да прилича на баща си?

— Хари, не го прави, моля те, недей! — рече с измъчен глас Хърмаяни, когато звънецът би за междучасието.

Той не отговори, не знаеше какво да прави.

Рон явно бе решил нито да изказва мнение, нито да дава съвети. Не дръзваше и да погледне Хари, макар че когато Хърмаяни пак отвори уста в пореден опит да разубеди Хари, той рече тихо:

— Хайде престани, чу ли? Може и сам да реши.

Щом Хари излезе от класната стая, сърцето му започна да бие учестено. Беше стигнал средата на коридора, когато чу в далечината звуци — не можеше да бъде друго освен диверсия. Някъде горе екнаха писъци и крясъци, учениците, излизащи от класните стаи наоколо, спряха като заковани и погледнаха със страх тавана...

Ъмбридж изхвърча от стаята толкова бързо, колкото ѝ позволяваха късите крака. Извади магическата пръчка и се втурна в другата посока. Сега или никога.

— Хари, недей! — замоли го пак Хърмаяни.

Той обаче вече бе решил. Закрепи чантата на рамото си и се завтече, като лъкатушеше между учениците, които бързаха в обратната посока, към източното крило, за да видят каква е тази суматоха.

Хари стигна до коридора, където беше кабинетът на Ъмбридж, и го завари безлюден. Шмугна се зад големи доспехи с шлем, който се завъртя със скърцане, за да го огледа. После отвори чантата, грабна ножа на Сириус и си метна мантията невидимка. Сетне се прокрадна бавно и предпазливо иззад доспехите и отиде по коридора при вратата на Ъмбридж.

Пъхна в процепа острието на вълшебния нож и го прокара леко нагоре-надолу, сетне го издърпа. Чу се изщракване, вратата зейна. Момчето влезе вътре, побърза да затвори след себе си и се огледа.

Не помръдваше нищо освен ужасните котета, които пак си палуваха по чиниите над конфискуваните метли.

Хари смъкна мантията невидимка и след като отиде с широка крачка при камината, намери за секунди каквото търсеше: кутийка с блестяща летежна пудра.

Коленичи с разтреперани ръце пред празната камина. Не го беше правил никога досега, но му се струваше, че знае как става. Вкара глава в камината, взе голяма щипка от пудрата и я поръси върху цепениците, старателно подредени пред него. Те веднага лумнаха в изумруденозелени пламъци.

— Площад „Гримолд“ номер дванайсет — каза високо и ясно Хари.

Беше едно от най-странните усещания, които някога бе изпитвал. И друг път, разбира се, бе пътувал с летежна пудра, тогава обаче цялото му тяло се бе въртяло из пламъците по мрежата от магьоснически огнища, която се разпростираше из цялата страна. Този

път коленете му не помръднаха, останаха си върху студения под в кабинета на Ъмбридж и само главата му се понесе из изумрудения огън...

Сетне, точно толкова внезапно, колкото и бе започнало, въртенето спря. Хари усети, че му се гади леко, имаше чувството, че си е омотал около главата изключително топъл шал. Отвори очи и установи, че гледа от огнището в кухнята към дългата дървена маса, където един мъж се бе зачел в парче пергамент.

— Сириус!

Мъжът скочи и започна да се озърта. Но беше не Сириус, а Лупин.

— Хари! — възкликна смаян той. — Какво... какво се е случило, всичко наред ли е?

— Да — потвърди момчето. — Просто се питах... прииска ми се да поговоря със Сириус.

— Ще го повикам — изправи се Лупин, който още не се беше съвзел, — качи се горе да търси Крийчър, май пак се е скрил на тавана...

И Хари видя как Лупин излиза забързано от кухнята. Сега нямаше какво друго да гледа освен стола и краката на масата. Запита се защо ли Сириус никога не е споменавал колко неудобно е да разговаряш от огъня: коленете му вече роптаеха измъчено от прекалено дългото притискане в твърдия каменен под в кабинета на Ъмбридж.

След малко Лупин се върна заедно със Сириус, който го следваше по петите.

— Какво има? — попита разтревожен кръстникът му, като махна от очите си дългата черна коса и приседна на пода пред огъня, за да е на едно равнище с Хари. Лупин също приклекна, изглеждаше доста угрижен. — Добре ли си? От помощ ли се нуждаеш?

— Не — отвърна момчето, — не се нуждая от помощ... Просто исках да поговорим... за татко.

Двамата се спогледаха силно учудени, ала Хари нямаше за кога да се чувства смутен и да се срамува. От секунда на секунда коленете го боляха все повече, а и откакто близнаците бяха започнали диверсията, сигурно вече бяха минали пет минути. Джордж му бе

обещал само двайсет. Ето защо Хари веднага се впусна да разказва какво е видял в мислосема.

След като приключи, и Сириус, и Лупин мълчаха известно време. После Лупин пророни тихо:

— Не бива, Хари, да си правиш изводи за баща си от онова, което си видял. Бил е едва на петнайсет...

— И аз съм на петнайсет! — напомни разпалено момчето.

— Виж какво, Хари — поде Сириус предразполагащо, — Джеймс и Снейп се намразиха още от мига, в който се видяха за пръв път, понякога се случва, разбираш, нали? Според мен Джеймс олицетворяваше всичко, каквото Снейп мечтаеше да бъде: другите го обичаха, беше добър в квидича... беше добър в почти всичко. А Снейп си беше дребосък, особняк, беше се вманиачил по Черните изкуства, докато Джеймс, какъвто и да ти се е сторил, открай време е ненавиждал Черните изкуства.

— Да — рече Хари, — но нападна Снейп ей така, без нищо, само защото... ами защото ти каза, че ти е скучно — довърши той с глас, в който се долавяше извинение.

— Не се гордея с това — рече бързо Сириус.

Лупин го погледна с крайчеца на окото и каза:

— Разбери, Хари, с каквото и да се заемеха, баща ти и Сириус бяха най-добрите в училището, всички ги смятаха за страхотни... дори и понякога да се увличаха...

— Искаш да кажеш, ако понякога сме се държали като гадняри — поправи го Сириус.

Лупин се усмихна.

— Той непрекъснато си разрошваше косата — рече с мъка в гласа Хари.

Сириус и Лупин се засмяха.

— Бях забравил — въздъхна с обич Сириус.

— Играеше ли си със сница? — попита нетърпеливо Лупин.

— Да — потвърди Хари и погледна неразбиращо двамата мъже, които, грейнали, се бяха отдали на спомените. — Ами... стори ми се голям празноглавец.

— Разбира се, че си беше празноглавец! — възкликна ободрително Сириус. — Всички бяхме празноглавци! Е... Лун не чак в

такава степен, той беше по-нормален — призна справедливо и погледна Лупин.

Той обаче поклати глава.

— Казвал ли съм ви някога да не закачате Снейп? — попита. — Събирал ли съм някога смелост да ви заявя в очите, че сте смахнати?

— Не, но понякога ни караше да се срамуваме от себе си... И то ни стигаше... — възрази приятелят му.

— Освен това — продължи вироглаво Хари, защото беше решил, веднъж дошъл, да си каже всичко, което му тежи, — все поглеждаше към момичетата край езерото с надеждата, че го наблюдават!

— Е, вършеше глупости винаги когато Лили беше наблизо — сви рамене Сириус, — зърнеше ли я, и не можеше да се сдържи, почваше да се перчи.

— Как изобщо са се оженили? — попита умърлушен Хари. — Тя го е мразела!

— А, не, не го мразеше — заяви Сириус.

— Започна да излиза с него в седми курс — поясни Лупин.

— След като Джеймс взе да поумнява — рече приятелят му.

— И престана да омагьосва всеки срещнат само за да се позабавлява — допълни вторият мъж.

— Дори Снейп ли? — попита Хари.

— Е, Снейп си беше по-особен случай — проточи Лупин. — Не пропускаше възможност да направи на Джеймс проклятие, едва ли очакваш той да се е примирил току-така.

— И мама нямаше нищо против?

— Да ти призная, тя обикновено не знаеше — отговори кръстникът му. — Джеймс не е водил и Снейп на срещите си с Лили и не му е правил магии направо пред очите ѝ. — Той се свъси срещу момчето, което още не изглеждаше особено убедено. — Виж какво — продължи Сириус, — баща ти беше най-верният приятел, когото някога съм имал, беше прекрасен човек. На петнайсет години мнозина са празноглавци. Той го надрасна.

— Добре — промълви тъжно Хари. — Не съм и допускал, че някога ще ми бъде мъчно за Снейп.

— Понеже стана дума — намеси се пак Лупин и между веждите му се вряза лека бръчица, — как реагира Снейп, когато разбра, че си видял всичко това?

— Каза, че никога повече няма да ми преподава оклумантика — отвърна безразлично момчето, — не че съм особено разочаро...

— КАКВО? — изкрещя Сириус, при което Хари подскочи и се нагълта с пепел.

— Сериозно ли говориш? — побърза да попита и Лупин. — Престанал е да ти дава уроци?

— Да — потвърди Хари, изненадан от прекалено бурната им според него реакция. — Но аз нямам нищо против, все едно ми е, дори, да ви призная, ми поолекна, че...

— Идвам да поговоря със Снейп! — заяви решително Сириус и дори понечи да стане, но Лупин го дръпна долу.

— Ако някой ще ходи да говори със Снейп, това ще бъда аз! — отсече твърдо той. — Но първо ти, Хари, ще идеш при него и ще му кажеш в никакъв случай да не прекъсва уроците... ако Дъмбълдор научи...

— Не мога да му го кажа, той ще ме убие! — разгневи се Хари. — Да бяхте го видели как изглеждаше, когато излязохме от мислосема!

— Хари, няма по-важно от това да усвоиш оклумантиката! — прекъсна го строго Лупин. — Разбра ли? Няма!

— Добре, добре — рече доста разстроено момчето, което в същото време беше и раздразнено. — Ще... ще опитам да му кажа... но със сигурност...

Замълча. Беше чул в далечината стъпки.

— Крийчър ли слиза?

— Не — каза Сириус и погледна през рамо. — Вероятно е някой в твоя край.

Сърцето на Хари прескочи няколко удара.

— По-добре да тръгвам! — рече забързано и се дръпна от огъня в камината на площад „Гримолд“.

За миг главата му като че се завъртя на раменете, после си застана на мястото, а Хари се озова на колене пред огъня на Ъмбридж и загледа как изумрудените пламъци потрепват, преди да угаснат.

— Бързо, бързо! — чу как някой хрипти точно пред кабинета. — А, оставила е отворено...

Хари се спусна да вземе мантията невидимка и тъкмо се загърна с нея, когато в кабинета нахълта Филч. Изглеждаше страшно въодушевен, говореше си трескаво, докато прекосяваше кабинета,

после издърпа едно от чекмеджетата в писалището на Ъмбридж и затършува из книжата вътре.

— Разрешително за бой с камшик... Разрешително за бой с камшик... Най-после ми позволиха... а ония си го заслужават от години...

Извади пергаментов лист, целуна го и след като го притисна до гърдите си, затътрузи крака към вратата.

Хари скочи, увери се, че чантата е у него и мантията невидимка го покрива изцяло, после отвори рязко вратата и се завтече след Филч. Никога досега не го беше виждал да куцука толкова бързо.

На междинната площадка под кабинета на Ъмбридж Хари реши, че вече е безопасно да стане отново видим. Свали мантията невидимка, прибра я в чантата и забърза нататък. Откъм Входната зала долитаха викове, цареше суматоха. Момчето се втурна надолу по мраморното стълбище и завари почти цялото училище събрано.

Беше точно както вечерта, когато бе уволнена Трелони. Учениците бяха застанали на широк обръч покрай стените (някои, както забеляза Хари, бяха покрити с вещество, което приличаше много на смрадлив сок), в навалищата имаше и учители, и духове бродници. Сред зяпачите се открояваха членовете на Отряда за бързо реагиране, неописуемо доволни от себе си, и Пийвс, който се носеше над главите на всички и гледаше отгоре Фред и Джордж, застанали наред помещението с несъмнения вид на хора, които току-що са били спипани на местопрестъплението.

— И така! — викна победоносно Ъмбридж. Хари забеляза, че тя стои само няколко стъпала пред него и отново гледа надолу към плячката си. — И така... смятате, че е много забавно да превърнете училищния коридор в мочурище, а?

— Ами да, доста забавно си е — заяви Фред и я изглежда без следа от страх.

Филч се провря по-близо до Ъмбридж, още малко, и щеше да се разплаче от щастие.

— Нося формуляра, госпожо директорке — изсумтя той пресипнало и размаха парчето пергамент, което Хари току-що го бе видял да взима от писалището на Ъмбридж. — Нося формуляра, приготвил съм камшиците... о, нека го направя още сега...

— Чудесно, Аргус — рече Ъмбридж. — Сега вие двамата — продължи тя и прониза с поглед Фред и Джордж — ще разберете какво става със злосторниците в моето училище.

— Знаете ли, аз пък мисля, че няма да разберем — подметна Фред. Извърна се към своя близник. — Според мен, Джордж, вече сме надраснали училищното образование.

— Да, и аз съм на същото мнение — отвърна безгрижно Джордж.

— Крайно време е да проверим дарбите си в истинския живот, какво ще кажеш? — попита Фред.

— Определено — отговори брат му.

И още преди Ъмбридж да е изрекла и дума, двамата вдигнаха магическите пръчки и казаха едновременно:

— *Акцио метли!*

Хари чу някъде в далечината силен трясък. Погледна наляво и се сниши тъкмо навреме. Метлите на Фред и Джордж — едната още влачеше тежката верига, катинара и металната халка, с които Ъмбридж ги бе приковала за стената, — се носеха с пълна пара по коридора към притежателите си: завиха наляво, спуснаха се шеметно надолу по стълбището и се заковаха рязко пред близнаците, а веригата издрънча силно по каменния под.

— Няма да ви казваме „довиждане“ защото няма да се виждаме — рече Фред на професор Ъмбридж и праметна крак над метлата.

— И не си правете труда да ни пишете — добави Джордж, след което също яхна метлата.

Фред погледна насъбралите се ученици — притихналото ококорено множество.

— Ако някой реши да си купи преносимо бласто като това, което демонстрирахме горе, заповядайте на „Диагон-али“ номер деветдесет и три, в „Магийките шегобийки на братя Уизли“ — оповести той на висок глас. — Новият ни магазин!

— Специални отстъпки за ученици от „Хогвортс“, заклели се да използват изделията ни, за да се отърват от тоя дърт прилеп — допълни Джордж и посочи професор Ъмбридж.

— СПРЕТЕ ГИ! — изпищя тя, но твърде късно.

Членовете на Отряда за бързо реагиране обкръжиха двамата близници, те обаче се оттласнаха от пода и се извисиха на четири-пет метра заедно с металната халка, която се полюшваше застрашително

отдолу. Фред погледна към другия край на залата, където полтъргайтът се носеше над тълпата.

— Разкажи ѝ играта вместо нас, Пийвс.

Никога дотогава Хари не беше виждал Пийвс да се подчинява на заповед на ученик, сега обаче полтъргайтът махна с рязко движение шапката си на камбанки и изкозирува точно когато под бурните ръкопляскания на множеството долу Фред и Джордж завиха с метлите и се понесоха устремно през отворената входна врата към великолепия залез.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

ГРОП

През следващите няколко дни разказът за полета на Фред и Джордж към свободата се предаваше толкова често от уста на уста, че според Хари много скоро щеше да се превърне в една от легендите на „Хогуортс“: след седмица дори свидетелите на случилото се бяха почти убедени, че са видели как, преди да изхвърчат през вратата, близнаците са пикирали с метлите над Ъмбридж и са я обстрелвали с торови бомбички. Непосредствено след заминаването им мнозина споделяха, че смятали да последват техния пример. Хари често чуваше как един или друг ученик заявява: „Да си призная, има дни, когато ми иде да се метна на метлата и да се махна от това място“, или: „Още един час като този и ще взема да направя като Уизли.“

Фред и Джордж се бяха постарали никой да не ги забрави бързо. Като начало, не бяха оставили указания как да се премахне мочурището, заляло коридора на петия етаж в източното крило. Ъмбридж и Филч бяха забелязани да опитват различни начини да го пресушат, но все безуспешно. Накрая районът беше отцепен, а на Филч, който поскърцваше яростно със зъби, му беше възложена задачата да прекарва с плоскодънна лодка учениците до класните стаи. Хари беше сигурен, че учители като Макгонъгол и Флитуик могат да премахнат за миг блатото, но както и в случая с „Щурия огън и тътен на братя Уизли“, явно предпочитаха да гледат как Ъмбридж се мъчи самичка.

Освен това върху вратата в кабинета на Ъмбридж зееха две големи дупки във формата на метли, през които чистометките на Фред и Джордж бяха профучали, за да отидат при господарите си. Филч смени вратата и премести „Светкавицата“ на Хари в подземие, където, ако се вярва на мълвата, Ъмбридж сложила да я пази въоръжен до зъби трол. Ала неприятностите на новата директорка далеч не приключиха с това.

Вдъхновени от постъпката на Фред и Джордж, доста ученици се опитваха да заемат току-що овакантените места на главни размирници. Въпреки новата врата някой бе успял да подхвърли в кабинета на Ъмбридж душко с издължена космата муцунка, който тутакси преобърна всичко с краката нагоре в търсене на лъскави предмети, скочи срещу Ъмбридж, когато тя влезе вътре, и се опита да ѝ свали с гризване пръстените от дебелите пръсти. По коридорите толкова често избухваха торови бомбички и вонливи сачми, че сред учениците се появи нова мода: преди да излязат в междучасие, сами си правеха магия за балоноглавие, за да си набавят чист въздух, макар и да изглеждаха доста необичайно, сякаш са си надянали на главите преобърнати аквариуми за златни рибки.

Филч обикаляше коридорите с камшик в ръце и дебнеше да хване някой провинил се, те обаче бяха толкова много, че пазачът не знаеше накъде да се обърне. Отрядът за бързо реагиране се опитваше да му помогне, но членовете му постоянно биваха сполитани от странни неща. Уорингтън от слидеринския отбор по куидич се яви в болничното крило с ужасно кожно заболяване, от което изглеждаше така, сякаш по него са полепнали царевични пръчици, а за радост на Хърмаяни на другия ден Панси Паркинсън пък пропусна всички часове, защото ѝ бяха поникнали еленови рога.

Междувременно се разбра, че преди да напуснат „Хогуортс“, Фред и Джордж са успели да пласират доста от своите „Кутийки с льготийки“. Беше достатъчно Ъмбридж да влезе в класната стая, та учениците вътре да започнат да припадат, да повръщат, да вдигат опасно висока температура или от двете им ноздри да рухва кръв. Тя крещеше от яд и отчаяние и се опитваше да открие източника на загадъчните симптоми, учениците обаче ѝ повтаряха вироглаво, че страдали от „ъмбриджинит“. След като наказва последователно цели четири класа, но не успя да разкрие тайната, тя се видя принудена да отстъпи и да разрешава на окървавените, замаяни, потни и повръщащи ученици да напускат на цели тумби стаята.

Ала дори онези, които прибягваха до льготийките, не можеха да се мерят с повелителя на хаоса Пийвс, който очевидно бе взел много присърце прощалните думи на Фред. Той се носеше с налудничав кикот из училището, преобръщаше маси, изскачаше изневиделица от черните дъски, събаряше статуи и вази и на два пъти затвори Госпожа

Норис в едни рицарски доспехи, откъдето тя заврещя оглушително и беше спасена от разярения пазач. Полтъргаистът трошеше фенерите, духаше свещите, мятеше запалени факли над главите на пищящите ученици, буташе наредените на спретнати купчинки пергаменти в огъня или през прозорците. Веднъж дори пусна всички кранчета в тоалетните и наводни втория етаж, после по време на закуска метна цяла торба тарантули в средата на Голямата зала, а ако решише да си отдъхне, с часове се рееше подир Ъмбридж и щом тя кажеше нещо, я обсипваше с шумни подигравки.

Ако не се брои Филч, никой от персонала не се и помръдваше да ѝ помогне. Една седмица след заминаването на Фред и Джордж Хари дори видя с очите си как професор Макгонъгол минава точно покрай Пийвс, който решително разхлабваше кристалния полилей, и бе готов да се закълне как я е чул да обяснява с тъглчето на устата на полтъргаиста:

— Развинтва се в обратната посока.

Освен това Монтагю още не се бе възстановил от пребиваването си в тоалетната. Беше си все така зашеметен и объркан и един вторник сутринта родителите му бяха забелязани да крачат по алеята към входа, страшно ядосани.

— Дали да не кажем? — рече притеснена Хърмаяни и долепи буза до прозореца в кабинета по вълшебство, за да види как господин и госпожа Монтагю влизат вътре. — Какво му се е случило, де. Може би това ще помогне на Мадам Помфри да го изцери?

— И дума да не става, сам ще се оправи — отсече безразлично Рон.

— Пък и допълнителни неприятности за Ъмбридж, нали? — отбеляза злорадо Хари.

Двамата с Рон чукнаха с магическите пръчки чашите за чай, които трябваше да омагьосат. На чашата на Хари ѝ поникнаха четири съвсем къси крачка, които не достигнаха чина и замърдаха безпомощно във въздуха. На чашата на Рон ѝ пораснаха четири много тънки клечести крака и едвам я задържаха над чина. Потрепераха, потрепераха и се подкосиха, а съдинката се счупи на две.

— *Репаро* — побърза да извика Хърмаяни и с един замах на пръчката залепи чашата на Рон. — Добре, но ако Монтагю е получил трайни увреждания?

— Чудо голямо — подразни се Рон, а чашата му пак се изправи като пияна, с тресящи се колене. — Да не се е опитвал да отнема точки на „Грифиндор“! Ако искаш да се притесняваш за нещо, Хърмаяни, притеснявай се за мен!

— За теб ли? — попита тя, като хвана своята чаша, чиито четири здрави крачета на сини шарки припкаха весело по чина, и отново я сложи пред себе си. — Защо да се притеснявам за теб?

— Ще загазя не на шега, когато следващото писмо на мама мине през проверката на Ъмбридж — отвърна той горчиво и хвана чашата, докато хилавите ѝ крачета се мъчеха да задържат тежестта. — Няма да се изненадам и ако ми прати поредното конско.

— Но...

— Ще видиш, аз ще изляза виновен, че Фред и Джордж са напуснали училището — продължи начумерено момчето. — Мама ще каже, че е трябвало да ги вразумя, може би да се вкопча в края на метлите и да увисна на тях... да, аз ще изляза виновен.

— Ако майка ти *наистина* обвини теб, ще бъде много несправедливо, ти не можеше да сториш нищо! Но съм сигурна, че няма да го направи, защото ако наистина са отворили магазин на „Диагон-али“, значи са го обмисляли цяла вечност.

— Да, но това вече е друг въпрос... как така са наели магазин? — възкликна Рон и удари с магическата пръчка чашата за чай толкова силно, че краката ѝ отново се подкосиха и тя се загърчи пред него. — Хич не е лесно. Само за наема на „Диагон-али“ им трябва цяла торба галеони. Мама ще попита какво са правила, за да се сдобият с толкова злато.

— Да, и на мен ми хрумна това — отбеляза Хърмаяни и остави чашата си да припка в кръгче около чашата на Хари, чиито дебели къси крака още не можеха да достигнат чина. — Чудех се дали Мъндънгус не ги е убедил да му пласират крадената стока или нещо друго?

— Не ги е убедил — намеси се лаконично Хари.

— А ти откъде знаеш? — попитаха в един глас Рон и Хърмаяни.

— Ами знам... — Той се подвоуми, но явно най-после бе дошъл мигът на истината. Нямаше смисъл да мълчи и занапред, ако с това излагаше Фред и Джордж на опасността всички да ги мислят за

престъпници. — Знам, защото взеха златото от мен. Дадох им всичко, което спечелих през юни от Тримагическия турнир.

Настъпи смаяно мълчание, след това чаената чаша на Хърмаяни притича до ръба на чина, тупна на пода и се счупи.

— О, Хари, *не си* го направил! — рече тя.

— Да, направих го — настоя Хари, вече разбунтуван. — И не съжалявам. Златото не ми трябваше, а близнаците са родени да въртят шегобийница.

— Но това е страхотно! — викна развълнуван Рон. — Ти си виновен, Хари... мама не може да обвини мен! Мога ли да ѝ кажа?

— Да, по-добре ѝ кажи — съгласи се умърлушен Хари, — особено ако и тя си мисли, че близнаците са продавали крадени котли.

До края на часа Хърмаяни мълча, но Хари имаше прозорливото съмнение, че не след дълго самоналоженото ѝ въздържание ще се пропука. И се оказа прав: веднага щом излязоха за междучасието от замъка и застанаха на мъждивото майско слънце, тя се вторачи с блеснали очи в Хари и отвори решително уста.

Той обаче я прекъсна още преди да е казала нещо.

— Няма смисъл да ми опяваш, станалото станало — отсече момчето. — Фред и Джордж взеха златото и явно са изхарчили значителна част от него... не мога да си го получа обратно, а и не искам. Затова не си хаби гласа, Хърмаяни.

— Изобщо нямах намерение да говоря за Фред и Джордж! — обиди се тя.

Рон изсумтя невярващо и Хърмаяни го изгледа много злобно.

— Наистина! — подвикна момичето ядно. — Всъщност щях да питам Хари кога ще отиде при Снейп и ще го помоли да продължат с уроците по оклумантика!

Сърцето на Хари се сви. След като бяха изчерпали темата за зрелищното отлитане на Фред и Джордж, която определено бе погълнала доста часове, Рон и Хърмаяни бяха поискали да узнаят нещо за Сириус. Хари не им бе доверил защо всъщност е държал да говори с кръстника си и дълго умува какво да им каже. Накрая заяви, че Сириус настоява той да продължи уроците по оклумантика, което си беше самата истина. Оттогава съжаляваше горчиво: Хърмаяни отново и отново се връщаше на въпроса, и то когато Хари най-малко го очакваше.

— Не ми казвай, че вече не сънуваш странни сънища — рече му и сега тя, — Рон ми спомена, че нощес си бълнувал.

Хари стрелна приятеля си с гневен поглед. Той прояви благоприличието да си придаде засрамен вид.

— Само няколко думи — смотоледи, сякаш се извиняваше. — Нещо като... „още малко нататък“.

— Сънувах, че ви гледам как играете квидич — излъга най-безочливо Хари. — Опитвах се да те накарам да се протегнеш още малко, за да уловиш куофъла.

Ушите на Рон почервеняха. Хари изпита отмъстително злорадство — изобщо не бе сънувал такова нещо.

Предната нощ отново бе поел по коридора към отдел „Мистерии“. Беше прекосил кръглата стая, после и огласяното от механичен шум помещение с танцуващи светлини и накрая пак се беше озовал в стаята с вид на пещера, запълнена с рафтове, по които бяха наредени прашни стъклени кълба.

Беше забързал право към редица деветдесет и седма, беше завил наляво и се беше затичал покрай нея... сигурно точно тогава бе изрекъл на глас това... „още малко нататък“... защото бе усетил, че съзнателното му „Аз“ се мъчи да се събуди... и преди да стигне края на редицата, пак се беше озовал в леглото и гледаше балдахина.

— *Стараете се да затваряш съзнанието си, нали?* — попита Хърмаяни и го стрелна със святкащите си очи. — И напредваш с оклумантиката?

— Естествено — отвърна Хари така, все едно го е обидила с въпроса, но без да среща погледа ѝ.

Истината беше, че го гризеше остро любопитство какво ли е скрито в стаята, пълна с прашни сфери, и му се искаше много сънищата да продължат.

За беда до изпитите оставаше по-малко от месец, всеки свободен миг бе посветен на преговора и съзнанието му беше задръстено с толкова много информация, че когато той си лягаше, му беше изключително трудно изобщо да заспи, а заспеше ли, пренапрегнатият му мозък почти всяка нощ му сервираше глупави сънища за изпитите. Хари подозираше и че сега част от съзнанието му — онази, която често говореше с гласа на Хърмаяни, — изпитва вина, задето се лута по

коридора с черната врата в дъното, и се стреми да го събуди, преди той да е достигнал края на обиколката.

— Знаеш ли — рече Рон с уши, все още пламнали до червено, — ако до мача на „Слидерин“ с „Хафълпаф“ Монтагю не се възстанови, може би имаме шанс да станем шампиони.

— Май да — потвърди Хари, доволен, че са сменили темата.

— Имаме една победа и една загуба... ако в събота „Слидерин“ падне от „Хафълпаф“...

— Да, точно така — потвърди Хари, макар и да не беше съвсем наясно с какво се съгласява.

Чо Чан току-що бе прекосила двора решително, без изобщо да погледне към него.

Последният мач от тазгодишното първенство по квидич: „Грифиндор“ срещу „Рейвънклоу“, беше насрочен за края на последната седмица от май. „Хафълпаф“ бе успял, макар и много трудно, да бие „Слидерин“, но грифиндорци не смееха и да мечтаят за победа главно заради навика на Рон да пропуска много голове (въпреки че никой, разбира се, не му го натякваше). Той обаче явно бе намерил извор на оптимизъм.

— Не мога да се представя по-зле от това, нали? — заяви мрачно пред Хари и Хърмаяни на закуска в деня на мача. — Нямам какво да губя.

— Знаеш ли, мисля си, че сега, когато Фред и Джордж ги няма, Рон сигурно ще играе по-добре — сподели Хърмаяни с Хари, когато малко по-късно двамата вървяха заедно с развълнуваната тълпа към игрището. — Никога не са му вдъхнали увереност.

Настигна ги Луна Лъвгуд, закрепила на главата си нещо, което приличаше на жив орел.

— О, как можах да забравя! — възкликна Хърмаяни и загледа как орелът пляска с криле, докато Луна подминаваше най-невъзмутимо неколцина слидеринци, които я сочеха и се кикотеха. — Днес ще играе и Чо, нали?

Хари, който не беше забравил, само изсумтя.

Намериха си места чак на предпоследния ред на трибуните. Денят беше хубав и ясен, Рон не можеше и да си пожелае по-добро

време и Хари усети, че напук на всичко се надява приятелят му да не даде основания на слидеринския хор да пее все по-силно „Уизли, ти си нашият цар!“.

Както обикновено, мача щеше да коментира Лий Джордан, който след напускането на Фред и Джордж беше много посърнал. Когато отборите изхвърчаха на игрището, той обяви имената на играчите, но не така въодушевено, както друг път.

— Брадли... Дейвис... Чан — съобщи Джордан и Хари усети как стомахът му изпълнява ако не задно салто, то плах скок назад, когато на терена излезе и Чо с нагъната от ветреца лъскава черна коса.

И той вече не знаеше какво иска да се случи, знаеше само, че няма да издържи на още кавги. Докато се готвеха да възседнат метлите, тя започна да си бърбри оживено с Роджър Дейвис, но дори при тази гледка го жегна само лека ревност.

— И така, те се понасят! — оповести Лий. — Дейвис веднага овладява куофъла, с куофъла е капитанът на „Рейвънклоу“ Дейвис, изплъзва се на Джонсън, после на Бел и Спинет... устремява се право към главите стълбове! Кани се да стреля... и... и... — Лий изруга много силно. — И бележи гол.

Хари и Хърмаяни простенаха заедно с останалите грифиндорци. Както можеше да се очаква, за техни ужас слидеринците подхванаха от другата страна на трибуните:

*За пазач нямаш никакъв дар,
все проспиваш куофъла стар...*

— Хари — каза пресипнало някой в ухото му. — Хърмаяни...

Той се обърна и видя, че между седалките се подава огромното брадато лице на Хагрид. Явно се беше промушил покрай целия заден ред, защото първокурсниците и второкурсниците, край които току-що бе минал, изглеждаха някак стреснати и угнетени. Кой знае защо, Хагрид се бе свил одве, сякаш не искаше да го видят, макар че пак стърчеше най-малко с метър и половина над всички останали.

— Слушайте — прошепна им, — ще дойдете ли с мен? Сега. Додето 'сички гледат мача.

— Тъъ... не може ли да почака, Хагрид? — попита Хари. — Докато мачът свърши?

— Не — отсече Хагрид. — Не, Хари, трябва да ми сега... додето 'сички гледат в другата посока... моля те!

От носа му покапваше кръв. И двете му очи бяха насинени. Откакто се беше върнал в училището, Хари не го беше виждал толкова отблизо. Хагрид изглеждаше направо сломен.

— Разбира се — възкликна веднага той, — разбира се, че ще дойдем.

Двамата с Хърмаяни тръгнаха да излизат и отприщиха голям ропот, понеже се наложи учениците да стават, за да им направят път. Хората от реда на Хагрид обаче и не гъкнаха, само се постараха да се смаят възможно най-много.

— Много съм ви задължен и на двамата, наистина — рече Хагрид, щом излязоха при стълбите. Докато слизаха към моравата долу, непрекъснато се озърташе притеснено. — Дано само не ни забележи оная.

— Ъмбридж ли? — попита Хари. — Няма, събрала е около себе си целия Отряд за бързо реагиране, не видя ли? Сигурно очаква неприятности на мача.

— Е, толкоз по-добре — възкликна Хагрид и поспря да надникне иззад трибуните към моравата, за да се увери, че от игрището до колибата му няма никого. — Тъкмо ще разполагаме с повече време.

— Какво има, Хагрид? — попита Хърмаяни и го погледна угрижено, докато бързаха през тревата към края на Забранената гора.

— Тъъ... ще видиш ей сега — отговори той и надзърна през рамо, защото трибуните отзад ревноха оглушително. — Я... дали някой не вкара гол?

— Сигурно „Рейвънклоу“ — отсъди потиснат Хари.

— Бива... бива... — каза разсеяно Хагрид.

Трябваше да подтичват, за да не изостават от него, докато той бързаше през моравата и през две-три крачки се обръщаше. Когато стигнаха колибата, Хърмаяни неволно тръгна наляво, към входната врата. Хагрид обаче отиде право в сянката на дърветата в самия край на гората, където вдигна арбалета, облегат на един ствол. Чак тогава забеляза, че Хари и Хърмаяни не са с него, и се обърна.

— Отиваме ей там — кимна с чорлава глава зад себе си.

— В гората ли? — смая се Хърмаяни.

— Да — потвърди Хагрид. — Хайде, бързо, че ще ни видят.

Хари и Хърмаяни се спогледаха, после се гмурнаха в прикритието на дърветата след Хагрид, който с арбалета на рамо вече вървеше с широка крачка далеч напред, в зеления здрач. Хари и Хърмаяни изтичаха, за да го настигнат.

— Защо си въоръжен? — попита момчето.

— За 'секи случай — сви той огромни рамене.

— Онзи път, когато ни показва тестролите, не носеше арбалет — обади се плахо Хърмаяни.

— Е, тогаз не влязохме толкоз навътре — обясни Хагрид. — А и то беше, преди Фирензи да напусне гората.

— Какво значение има, че Фирензи го няма? — любопитства Хърмаяни.

— Туй, че сега другите кентаври са ми ядосани — пошушна Хагрид и се огледа. — Преди бяха... е, не чак приятелски настроени, ама криво-ляво се погаждахме. Те си гледаха техните си работи, но ако исках да им кажа нещо, веднага се появяваха. Сега не е тъй.

Той въздъхна тежко.

— Фирензи каза, че се сърдели, понеже е отишъл да работи за Дъмбълдор — рече Хари и загледан в профила на Хагрид, се спъна в един оголен корен.

— Да — потвърди Хагрид с мъка. — Малко е да се каже, че се сърдят. Направо са бесни. Ако не се бях намесил, щяха да ритат Фирензи до смърт...

— Нападнали ли са го? — стъписа се Хърмаяни.

— Да — рече свъсен Хагрид и си запроправя път през увисналите клони. — Нахвърли му се половината стадо.

— И ти ги спря ли? — попита изумен и възхитен Хари. — Сам?

— Спрях ги, я, ти к'во очакваш, да седя със скръстени ръце и да гледам как го убиват ли? — възкликна Хагрид. — Пак добре че, минавах оттам... Фирензи можеше да си го спомни, преди да ми праща разни глупави предупреждения — изведнъж добави разпалено той.

Стреснати, Хари и Хърмаяни се спогледаха, но Хагрид се смръщи и не каза нищо повече по въпроса.

— При 'сички положения — допълни още по-запъхтян — оттогаз другите кентаври са ми страшно ядосани, а имат голямо

влияние в гората... те са най-умните същества тук.

— Заради това ли ни доведе? — попита Хърмаяни. — Заради кентаврите?

— А, не — поклати той решително глава, — не, не заради тях. Е, те могат, разбира се, да усложнят нещата... но ей сега ще видите за к'во става дума.

След това неразбираемо уточнение Хагрид замълча и поизбърза напред, като правеше една крачка на три техни и на тях им беше много трудно да не изостават.

Пътеката ставаше все по-тревясала, дърветата растяха толкова близо едно до друго, че след като навлязоха още по-навътре в гората, тримата се озоваха в сумрак, все едно се свечеряваше. Скоро се отдалечиха много от поляната, където Хагрид им беше показал тестролите, ала Хари не се страхуваше, докато Хагрид най-неочаквано не кривна от пътеката и не тръгна да криволичи между дърветата към тъмната сърцевина на гората.

— Хагрид! — извика момчето и се запровира през гъстия къпинак, който Хагрид бе прекрачил с лекота. Помнеше съвсем ясно какво го е сполетяло предишния път, когато се е отклонил от горската пътека. — Къде отиваме?

— Остава още малко — отговори през рамо Хагрид. — Хайде, Хари... сега вече не бива да се отделяме един от друг.

Беше голяма борба да не изостават. Хагрид преодоляваше клоните и бодливите храсталаци като на шега, сякаш са паяжини, те обаче се вкопчваха в мантиите на Хари и Хърмаяни и често ги оплитаха тъй здраво, че се налагаше двамата да спират и с минути да се мъчат да се отскубнат. Не след дълго ръцете и краката на Хари бяха покрити с ранички и драскотини. Бяха навлезли много навътре в гората и понякога единственото, което Хари виждаше от Хагрид, беше едрата му тъмна сянка отпред в здрача. В глухата тишина всеки звук изглеждаше страшен. И клонка да се прекършеше, пукотът отекваше надалеч, и при най-лекото движение, направено дори от безобиден врабец, Хари се взираше в сумрака и търсеше злосторника. Сети се, че никога досега не е навлизал толкова навътре в гората, без да срещне едно или друго създание, и отсъствието им му се стори доста зловещо.

— Хагрид, може ли да си светим с магическите пръчки? — пророни Хърмаяни.

— Ъъ... може — отвърна през шепот той. — Всъщност...

Внезапно спря и се обърна, Хърмаяни се блъсна в него и бе повалена назад. Хари я хвана точно преди да падне на земята.

— Може би не е зле да поспрем малко, та да... да ви обясня — подкани Хагрид. — Преди да сме стигнали, де.

— Добре! — съгласи се Хърмаяни, след като Хари я закрепил на крака.

Двамата прошепнаха „Лумос!“ и върховете на магическите им пръчки заблестяха. Лицето на Хагрид изплава от здрача, осветено от двата трепкащи лъча, и Хари отново забеляза, че той изглежда притеснен и тъжен.

— Тъй — подхвана Хагрид. — Работата е там, че... — Той си пое дълбоко въздух. — Може още тия дни да ме изхвърлят.

Хари и Хърмаяни се спогледаха, после пак извърнаха очи към него.

— Но дотук ти се размина... — рече плахо момичето. — Какво те кара да мислиш, че...

— Ъмбридж смята, че аз съм й пуснал душкото в кабинета.

— А ти ли го направи? — не се сдържа Хари.

— Как аз, не съм аз! — възмути се Хагрид. — Щом е свързано с магически създания, и Ъмбридж тутакси решава, че имам пръст в цялата работа. Откак съм се върнал, само си търси повод да се отърве от мен. Не ми се напуска, разбира се, ама ако не беше... ако не бяха тия по-особени обстоятелства, дето смятам да ви обясня, още сега щях да се дигна и да се махна оттук, та Ъмбридж да не ме прави за смях пред цялото училище, както стана с Трелони.

И Хари, и Хърмаяни понечиха да възразят, но Хагрид ги спря, като махна с огромна ръка.

— Туй не е краят на света, щом се махна оттук, тъкмо ще помагам на Дъмбълдор, ще бъда полезен за Ордена. Пък вие ще си учите с Гръбли-Планк, ще си 'земете изпитите... — Гласът му потрепери и заглъхна. — Мен не ме мислете — побърза да добави Хагрид, защото Хърмаяни посегна да го потупа по ръката. Той извади от джоба на елека огромна мърлява кърпа и си избърса очите. — Вижте сега, нямаше да ви казвам 'сичко това, ако не се налагаше. Ако си тръгна... не мога да замина, без... без да кажа на някого... защото имам нужда от помощта на вас двамата. И на Рон, ако иска.

— Разбира се, че ще ти помогнем — викна веднага Хари. — Какво трябва да направим?

Хагрид подсмръкна звучно и без да казва нищо, потупа Хари по рамото толкова силно, че той отхвъркна настрана и се удари в едно дърво.

— Знаех си аз, че ще се съгласите — рече Хагрид в носната кърпа, — ама никога няма... няма да забравя... Хайде... още малко натам... Внимавайте, има коприва...

Вървяха мълком още четвърт час, по едно време Хари отвори уста да пита колко им остава, но точно тогава Хагрид вдигна рязко дясна ръка, за да им покаже да спрат.

— Сега полека — прошепна той. — Не дигайте шум...

Промъкнаха се още малко напред, Хари видя, че стоят пред голяма гладка пръстена могила, висока почти колкото Хагрид, и пронизан от страх, си помисли, че това сигурно е леговището на огромен звяр. От всички страни на могилата имаше изкоренени дървета и тя се издигаше на голо място, заобиколено от купчини дънери и клони, които образуваха нещо като ограда или барикада — Хари, Хърмаяни и Хагрид стояха зад нея.

— Спи — пророни Хагрид.

И наистина, Хари дочу далечен равномерен тътен, който звучеше като два огромни бели дроба в действие. Погледна с крайчеца на окото Хърмаяни, втренчила се с леко отворена уста в могилата. Изглеждаше направо вцепенена от ужас.

— Хагрид — попита тя през шепот, който едвам се чу от звука на заспалото същество, — кой е този тук?

На Хари този въпрос му се стори странен... Той бе смятал да попита „Какво е това тук?“.

— Но нали ни каза, Хагрид... — простена Хърмаяни, а магическата пръчка се бе разтреперила в ръката ѝ. — Нали ни каза, че никой от тях не е пожелал да дойде!

Хари премести очи от нея към Хагрид, после разбра за какво става дума, пак се взря в могилата и ужасен, ахна.

Огромната купчина пръст, върху която те с Хърмаяни и Хагрид можеха сега да стоят, бавно се вдигаше и се спускаше в такт с дълбоко тежко дишане. Не беше никаква могила. Беше извитата гърбина очевидно на...

— Ами... той не искаше да идва — потвърди отчаян Хагрид. — Но се наложи да го доведе, Хърмаяни, наложи се!

— Защо? — попита момичето едва ли не през сълзи. — Защо... какво... о, Хагрид!

— Мислех, че ако успея да го докарам тук — отвърна Хагрид, и той на ръба на сълзите, — ако го науча на... малко обноски... ще мога да го изведа и да покажа на всички, че е безобиден!

— Безобиден ли! — изписка Хърмаяни, а Хагрид ѝ замаха трескаво с ръце да мълчи точно когато огромното същество отпред изсумтя и се намести насън. — Той те е наранявал през цялото време, нали? Заради това си целият в синини!

— Не си знае силата — обясни угрижен Хагрид. — Но има напредък, вече не се бие толкова много...

— Ето защо, значи, си се прибирал два месеца! — заяви посърнало момичето. — О, Хагрид, защо си го довел против волята му? Нямаше ли да бъде по-щастлив при своите?

— Само го тормозеха, Хърмаяни, защото си е дребничък! — обясни Хагрид.

— Дребничък ли? — повтори Хърмаяни. — Дребничък?

— Не можех да го зарежа току-тъй — проплака Хагрид и по израненото му лице към брадата се застичаха сълзи. — Той ми е... брат!

Хърмаяни само го зяпна.

— Как така ти е „брат“, Хагрид? — плахо се обади Хари.

— Ами... природен брат — поправи се Хагрид. — Оказа се, че след като зарязала баща ми, майка ми се хванала с някакъв великан и родила Гроп...

— Гроп ли? — възкликна Хърмаяни.

— Да... така поне звучи, когато той си казва името — сподели разтревожен Хагрид. — Не знае добре езика ни... опитвам се да го науча... но както личи, майка ми не го е обичала повече, отколкото мен. За великанките е важно да родят хубави едри деца, а за великан той си е нисък... само пет метра...

— О, да, съвсем нисък — подметна с истерична ирония момичето. — От най-дребните!

— Всички го подритваха... просто не можех да го оставя там...

— Мадам Максим беше ли съгласна да го вземете със себе си? — полюбопитства Хари.

— Тя... виждаше, че за мен е важно — закърши огромни ръце Хагрид. — Ама... ама, да ви призная, скоро ѝ дотегна от него... та решихме всеки да си продължи сам по пътя... Но тя обеща да не казва на никого...

— Как все пак си го довел дотук, без да те забележат? — учуди се Хари.

— Ето заради това се позабавих — отвърна Хагрид. — Можех да пътувам само нощем, и то през пущинаците. Е, ако поиска, той върви бързо, ама все се дърпаше да се връща.

— О, Хагрид, защо не си го оставил да си върви! — укори го Хърмаяни, като се отпусна тежко върху едно от изтръгнатите дървета и зарови лице в дланите си. — И сега какво ще правиш с този великан побойник, който дори не иска да стои тук!

— Е, „побойник“ е силно казано — възрази Хагрид, който още кършеше развълнуван ръце. — Вярно, случва се да ме фрасне един-два пъти, ако не е в настроение, но сега се държи по-добре, много по-добре, посвикна.

— Тогава какви са тези въжета? — попита Хари.

Тъкмо беше забелязал дебелиите колкото фиданки въжета, опънати от дънерите на най-големите дървета към мястото, където Гроп се беше свил с гръб към тях на земята.

— Налага ли се да го държиш вързан? — попита едва чуто момичето.

— Ами... налага се — отвърна разтревожен Хагрид. — Нали ви обясних вече... не си знае силата.

Чак сега Хари разбра защо в тази част на Забранената гора подозрително липсват всякакви други твари.

— И какво искаш да правим ние с Хари и Рон? — попита със свито сърце Хърмаяни.

— Ами да се грижите за него — пресипнало рече Хагрид. — След като си тръгна, де.

Хари и Хърмаяни се спогледаха умърлушени — момчето си спомни притеснено как вече е обещало на Хагрид да направи каквото той поиска.

— Какво... какво по-точно включва това? — поинтересува се Хърмаяни.

— Не да го храните и такива неща — рече с готовност Хагрид. — Той и сам си намира с какво да се храни, не се притеснявайте. Птици и дивеч... неща от този род... не, има нужда от компания. Ако зная, че някой продължава с опитите да му помогне поне малко... например да го обучава.

Хари не каза нищо, само се извърна към грамадата, заспала на земята пред тях. За разлика от Хагрид, който приличаше просто на много едър човек, Гроп изглеждаше странно безформен. Чак сега Хари видя, че онова, което е помислил за обрасла с мъх скала вляво на огромната пръстена могила, всъщност е главата на Гроп. Като съотношение спрямо тялото беше много по-голяма от човешка глава, бе почти свършено кръгла и беше покрита с гъста, много къдрава коса с цвят на орлова папрат. Както и при вуйчо Върнън, главата сякаш беше набучена направо върху раменете, почти без врат, и над нея се подаваше крайт на едното ухо, голямо и месесто. Гърбът под дрехата, наподобяваща мърляв кафеникав халат от грубо съшити животински кожи, беше изключително широк и докато Гроп спеше, опъваше едва ли не до скъсване шевовете. Краката му бяха подгънати под тялото. Хари видя босите стъпала, мръсни и огромни като шейни, сложени едно върху друго направо върху горската пръст.

— Значи искаш да го обучаваме — рече глухо момчето.

Сега вече разбираше какво е означавало предупреждението на Фирензи. „Опитът му не е успешен. По-добре да се откаже.“ Другите създания, обитаващи гората, със сигурност бяха дочули напразните усилия на Хагрид да научи Гроп на човешка реч.

— Тъй, де... може просто да му говорите — потвърди обнадяден Хагрид. — Мен ако питате, знае ли да разговаря с хората, ще разбере, че наистина 'сички го харесваме и искаме да остане.

Хари погледна Хърмаяни, която надзърна през пръстите върху лицето си.

— Би предпочела Норбърт да се е върнал, нали? — каза той и Хърмаяни се засмя с треперещ глас.

— Е, значи... сте съгласни, а? — попита Хагрид, който явно не беше схванал какво е казал току-що Хари.

— Ами... — поде момчето. Не можеше да се отметне от дадената дума. — Ще опитаме, Хагрид.

— Знаех си аз, че мога да разчитам на вас, Хари — възкликна той засиял, почти с насълзени очи, и отново избърса лицето си с носната кърпа. — И не се престаравайте... знам, че си имате изпити... Ако може, отскачайте по веднъж на седмицата с мантията невидимка колкото да си поприказвате с него. Ще го събудя... да ви запозная...

— Какво... не! — подскочи Хърмаяни. — Недей, Хагрид, не го буди, наистина не е нужно...

Той обаче вече беше прекрачил огромния дънер отпред и се бе отправил към Гроп. Когато ги делиа три-четири метра, вдигна от земята дълъг откършен клон, усмихна се окуражително през рамо на Хари и Хърмаяни и сръга силно с върха на клона Гроп в гърба.

Великанът нададе рев, който отекна из притихналата гора, птиците по върхарите горе политнаха с цвъркот и се извисиха. През това време грамадният Гроп се надигна от земята пред Хари и Хърмаяни и тя потрепери, когато великанът се подпря с огромната длан, за да застане на колене. Извърна глава да види кой и какво го безпокои.

— Добре ли си, Гропи? — попита Хагрид уж весело и отстъпи назад, но без да сваля дългия клон, готов да сръчка отново Гроп. — Хубаво ли си поспа, а?

Хари и Хърмаяни се дръпнаха възможно най-далеч, без да изпускат от поглед великана. Гроп коленичи между две дървета, които още не бе изкоренил. Двамата се възряха в стряскащо огромното му лице, наподобяващо сива пълна месечина, която плава сред здрача над поляната. Чертите сякаш бяха изсечени върху голям кръгъл камък. Носът беше сплескан и безформен, устата — крива и пълна с грозни жълти зъби, грамадни колкото тухли, очите, малки за великан, бяха мътно зеленикавокафяви и сега почти се бяха слепнали от съня. Гроп вдигна към тях мръсните кокалчета на пръстите си, колкото топки за крикет, и ги разтърка яростно, после най-неочаквано се изправи удивително бързо и пъргаво.

— Майко мила! — чу Хари как Хърмаяни изписка ужасена. Дърветата, към които беше привързан другият край на въжетата около глезените и китките на Гроп, изскърцаха зловещо. Както им беше казал и Хагрид, великанът беше висок най-малко пет метра. Той се огледа

със замъглен поглед, пресегна се с длан колкото плажен чадър към горните клони на извисил се бор, грабна едно гнездо и го преобърна с рев на видимо разочарование, понеже вътре нямаше птици, затова пък към земята като гранати изпопадаха яйца и Хагрид се хвана за главата, за да се предпази.

— Е, Гропи — провикна се той и пак погледна притеснен нагоре, да не би към него да летят още яйца, — вода ти едни приятели, да се запознаете. Нали помниш, че ти споменах? Дето ти казах, че може да се наложи да замина за малко и да ги оставя те да се грижат за теб? Помниш ли, а, Гропи?

Но Гроп само нададе поредния рев, не можеше да се разбере дали изобщо слуша Хагрид и му разбира нещо от звуците. Вкопчи се във върха на бора и го затегли към себе си явно колкото да се позабавлява и да види докъде ще се огъне, след като го пусне.

— Недей, Гропи, не го прави! — кресна Хагрид. — Точно така изкорени другите дървета...

И ето на: Хари видя как пръстта около коренището на бора е започнала да се напуква.

— Вода ти компания! — провикна се пак Хагрид. — Виж, компания! Погледни надолу, де, смешник такъв, вода ти приятели!

— О, недей, Хагрид — простена Хърмаяни, ала той пак беше вдигнал клона и сръга с все сила Гроп по коляното.

Великанът пусна върха на дървото, което се люшна заплашително и засипа Хагрид с дъжд от борови иглички, сетне погледна надолу.

— Това тук, Гроп — рече Хагрид и притича при Хари и Хърмаяни, — е Хари! Хари Потър! Ако зема да замина, може да отскочи да те посети, разбра ли?

Чак сега великанът забеляза Хари и Хърмаяни. Те загледаха примрели как Гроп навежда огромната си като скала глава и се взира със замъглен поглед в тях.

— А това е Хърмаяни, виждаш ли? Хър... — Хагрид се подвоуми. Извърна се към момичето и попита: — Нали, Хърмаяни, нямаш нищо против да ти вика Хърми? Ще му е трудно да запомни такова дълго име.

— Не, нямам — изписка тя.

— Това, Гроп, е Хърми! И тя ще идва, тъй да знаеш! Не е ли прекрасно? А? Двама приятели, дето да... НЕ, ГРОПИ!

Великанът бе замахнал изневиделица към Хърмаяни, ала Хари я сграбчи и я издърпа зад едно дърво, така че пестникът на Гроп одраска дънера, но не успя да сграбчи нищо.

— НЕМИРНИК ТАКЪВ, ГРОПИ! — чуха те как крещи Хагрид. Хърмаяни се бе долепила зад дървото до Хари, трепереше и проплакваше. — ГОЛЯМ НЕМИРНИК! ЕЙ, НЕ ПОСЯГАЙ... ОООХ!

Хари надзърна иззад ствола и видя, че Хагрид се е проснал по гръб на земята и се държи за носа. Гроп, очевидно загубил интерес, се беше изправил и пак си играеше да огъва възможно най-ниско върха на бора.

— Хубаво — рече пресипнало Хагрид и стана от земята, като с едната ръка си стискаше носа, от който шуртеше кръв, а с другата държеше арбалета, — е... готово... видяхте го... сега, кат' се върнете, той ще ви познае... Да...

Погледна Гроп, който продължаваше да дърпа бора с нехайно доволство върху лицето, сякаш изсечено от огромен камък. Докато го теглеше от земята, корените заскърцаха.

— Е, за днес май стига — оповести Хагрид. — Ами... тъъ... да се връщаме, к'во ще кажете?

Хари и Хърмаяни кимнаха. Хагрид пак нарами арбалета и като се държеше за носа, ги поведе назад през дърветата.

В началото никой не продума, продължиха да мълчат и когато чуха далечния трясък, от който разбраха, че Гроп най-после е изтръгнал бора. Лицето на Хърмаяни беше преbledняло и застинало. Хари не се сещаше какво да каже. Какво ли щеше да стане, ако някой разбереше, че Хагрид е скрил в Забранената гора Гроп? А той беше обещал, че заедно с Рон и Хърмаяни ще продължат с напълно безсмислените опити на Хагрид да очовечат великана. Хагрид имаше удивителната склонност да се заблуждава, че зъбести чудовища са мили и безобидни, но как беше възможно дори той да си въобрази, че Гроп ще бъде някога в състояние да общува с човеци?

— Я чакайте — рече внезапно Хагрид точно когато Хари и Хърмаяни се мъчеха да се проврат през гъстата пача трева.

Извади от препасания през рамото му колчан една стрела, която намести на арбалета. Хари и Хърмаяни вдигнаха магическите пръчки

— вече бяха спрели и също чуха как наблизко мърда нещо.

— Олеле — пророни Хагрид.

— Мисля, че ти казах, Хагрид: вече не си добре дошъл по тези места — заяви гърлен мъжки глас.

За миг им се стори, че през нашарения със слънчеви петна зелен сумрак към тях се носи гол до кръста мъж, после обаче видяха, че надолу той има тяло на дорест кон. Този кентавър беше с гордо скулесто лице и дълга черна коса. И той като Хагрид беше въоръжен, носеше през рамо пълен със стрели колчан и голям лък.

— Как си, Магориан? — попита предпазливо Хагрид.

Дърветата отзад изшумолиха и се появиха още пет-шест кентавъра. Хари позна Бейн с неговата брада и черно тяло, беше го виждал преди около четири години, в същата нощ, когато срещна за първи път и Фирензи. Бейн не показва с нищо, че го е познал.

— И така — рече той със зловна извивка в гласа и веднага се обърна към Магориан. — Мисля, че се разбрахме какво ще правим, ако този човек отново си покаже лицето в гората.

— Аз ли съм „този човек“? — избухна Хагрид. — Само защото ви попречих да извършите убийство?

— Не биваше да се месиш, Хагрид — отсече Магориан. — Ние си имаме свои обичаи, свои закони, различни от вашите. Фирензи ни предаде и ни опозори.

— Това пък отде ви хрумна — подвижна нетърпеливо Хагрид. — Не е направил нищо, освен да помогне на Албус Дъмбълдор...

— Фирензи стана слуга на човеците — оповести сив кентавър с волево, прорязано от дълбоки бръчки лице.

— Бил станал *слуга*! — кипна Хагрид. — Прави услуга на Дъмбълдор, какво толкова...

— Разгласява сред човеците нашето познание и тайни — пророни Магориан. — Няма прошка за такова безчестие.

— Добре, щом казваш — сви рамене Хагрид, — ама аз мисля, че правите голяма грешка...

— Както и ти, човеко — прекъсна го Бейн, — защо се връщаш в нашата гора, след като те предупредихме...

— Вижте к'во — ядоса се Хагрид. — Я оставете тая работа, че гората била ваша. Но не вие решавате кой да влиза и да излиза от нея...

— Нито ти, Хагрид — рече сдържано Магориан. — Днес ще те пусна да минеш, защото си заедно с малките си...

— Те не са негови! — прекъсна го презрително Бейн. — Ученици са, Магориан, от училището! Вероятно вече са се възползвали от онова, на което ги е научил изменникът Фирензи.

— Въпреки това — отбеляза спокойно Магориан — е ужасно злодеяние да избиваш жребчета... ние не докосваме и с пръст невинните. Днес, Хагрид, ще минеш. Ала оттук нататък не припарвай до това място. Изгуби приятелството на кентаврите, когато помогна на изменника Фирензи да ни избяга.

— Как не, да позволя на някакво стадо дърти мулета да не ме пуска в гората — провикна се Хагрид.

— Хагрид! — изписка ужасена Хърмаяни, когато и Бейн, и сивият кентавър тропнаха с копита по земята. — Хайде да си ходим, моля те!

Хагрид тръгна, но още държеше арбалета вдигнат и не сваляше заканително очи от Магориан.

— Знаем какво държиш в гората, Хагрид! — провикна се подире му той, а кентаврите се скриха от поглед. — И търпението ни е на изчерпване!

Хагрид се обърна, сякаш смяташе да се върне право при Магориан.

— Ще го търпите, докато е тук, тая гора е точно толкова негова, колкото и ваша! — ревна той, а Хари и Хърмаяни го забутаха с все сила отзад по елека от къртичи кожи в опит да го накарат да продължи нататък.

Все така свъсен, той погледна надолу и като видя, че и двамата го тикат, върху лицето му се изписа лека изненада, явно изобщо не беше усетил.

— Я се успокойте — рече им и след като се обърна, закричи нататък, а те затичаха запъхтени подире му. — Проклети мулета, а?

— Хагрид — поде задъхана Хърмаяни и заобиколи мястото с копривата, което бяха подминали на идване, — щом кентаврите не искат в гората човеци, ние с Хари едва ли ще успеем да...

— Нали ги чу какво казаха — прекъсна я той, — дето не посягали на жребчета... на деца, де. Тъй или иначе, не можем да допуснем да ни се разпореждат.

— Е, все пак опита — прошепна Хари на Хърмаяни, която изглеждаше съвсем сломена.

Най-сетне излязоха отново на пътеката, а след още десет минути дърветата започнаха да оредяват и тримата отново виждаха тук-там късчета ясно синьо небе и чуваха в далечината отчетливи викове и възгласи.

— Пак ли вкараха гол? — попита Хагрид и поспря в прикритието на дърветата, когато пред тях изникна куидичният стадион. — Или може би мачът е свършил?

— Не знам — отвърна унило Хърмаяни.

Хари забеляза, че тя изглежда направо ужасно: косата ѝ беше пълна с клечки и листа, на доста места мантията ѝ беше раздрана, по лицето и ръцете ѝ имаше множество драскотини. Знаеше, че и той едва ли изглежда по-добре.

— Кат' че ли е свършил вече — заяви Хагрид и продължи да се взира с присвити очи в стадиона. — Вижте... хората вече излизат... ако вие двамата побързате, ще успеете да се смесите с тълпата и никой няма да разбере, че не сте били там.

— Няма да е зле — рече Хари. — Е... хайде, до скоро, Хагрид.

— Не мога да повярвам — сподели с много треперещ глас Хърмаяни веднага щом Хагрид вече не ги чуваше. — Не мога да повярвам. *Наистина* не мога да повярвам.

— Успокой се — подкани я Хари.

— Да се успокоя ли?! — подвикна тя разпалено. — Великан! Великан в гората! И от нас се иска да му даваме уроци! Ако изобщо се доберем дотам и се върнем покрай цяло стадо кентаври убийци! Направо не мога да *повярвам*.

— Още не се налага да правим нищо — опита се да я поуспокои тихо Хари, когато се сляха с потока хафълпафци, които говореха един през друг и вървяха към замъка. — Хагрид не иска от нас да правим нищо, освен ако не го изхвърлят, а това може да не стане никога!

— О, не се заблуждавай, Хари! — кипна Хърмаяни и се закова на място, та се наложи хората отзад да я заобикалят, за да не я блъснат. — То се знае, че ще го изхвърлят, и съвсем честно казано, след онова, на което се нагледахме току-що, никой не може да вини Ъмбридж!

Настъпи мълчание, Хари се взря в нея и очите ѝ бавно се напълниха със сълзи.

— Не го мислиш, нали? — попита я той тихо.

— Не... добре... Не го мисля — отвърна Хърмаяни и, сърдита, си избърса очите. — Но защо трябва да си усложнява толкова живота... и своя, и нашия?

— Не знам...

*Уизли, ти си нашият цар,
Уизли, ти си нашият цар,
на квидича си ти господар,
Уизли, ти си нашият цар!*

— Кога най-после ще престанат да пеят тази тъпа песен — простена посърнала Хърмаяни, — не се ли назлорадстваха?

По полегатата морава откъм игрището на мощна вълна прииждаха ученици.

— О, хайде да се прибираме, докато не сме срещнали слидеринци — подкани Хърмаяни.

*За пазач имаш истински дар,
все отбиваш куофъла стар,
затуй пее „Грифиндор“ с жар —
Уизли, ти си нашият цар!*

— Хърмаяни... — бавно поде Хари.

Песента се усилваше, но идваше не откъм тълпата облечени в зелено и сребристо слидеринци, а от множеството в червено и златисто, което се движеше бавно към замъка, понесло на рамене самотна фигура.

*Уизли, ти си нашият цар,
Уизли, ти си нашият цар,
на квидича си ти господар,
Уизли, ти си нашият цар!*

— Не? — пророни едва чуто Хърмаяни.

— ДА! — каза високо Хари.

— ХАРИ! ХЪРМАЯНИ! — провикна се Рон и размахна във въздуха сребърната куидична купа. Изглеждаше неописуемо щастлив. — УСПЯХМЕ! ПОБЕДИХМЕ!

Докато минаваше, те го озариха с усмивки. Пред входа на замъка се бяха струпали много хора и Рон си удари лошо главата в горния край на вратата, ала никой явно не искаше да го сваля долу. Все така с песен на уста множеството се промуши някак във Входната зала и се скри от погледите им. Засияли, Хари и Хърмаяни ги изпратиха с поглед, докато не заглъхна и последният кълтящ звук от „Уизли, ти си нашият цар!“. След това се спогледаха и усмивките им помръкнаха.

— Хайде да оставим новината за утре, искаш ли? — предложи Хари.

— Добре — съгласи се уморена Хърмаяни. — Аз не бързам.

Качиха се заедно по стъпалата. При входната врата и двамата погледнаха неволно назад към Забранената гора. Хари не беше сигурен дали не му се е сторило, но като че ли над върхарите в далечината внезапно политна малко ято птици, сякаш дървото, където е било гнездото им, е било изтръгнато из корен.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

ИЗПИТИТЕ

Радостта на Рон, че е помогнал на „Грифиндор“ да спечели първенството, беше безкрайна и на другия ден направо не го свърташе на едно място. Единственото, което искаше, беше да обсъжда отново и отново мача и на Хари и Хърмаяни им бе много трудно да намерят пролука и да споменат за Гроп. Не че полагаха особени усилия: и на двамата не им се щеше именно те да връщат по такъв жесток начин Рон към действителността. Тъй като и този ден беше хубав и топъл, те го убедиха да дойде с тях да учат под бука край езерото, където бе по-малко вероятно да ги подслушват, отколкото в общата стая. В началото Рон не изгаряше от желание да излиза, беше му приятно всеки грифиндорец, минал покрай стола му, да го потупва по гърба, радваше се и на „Уизли, ти си нашият цар!“, което екваше от време на време, ала след малко се съгласи, че чистият въздух сигурно ще му се отрази добре.

Наслаждаха учебниците в сянката на бука и след като седнаха, Рон се впусна да им разказва вероятно за десети път как е спасил първия гол в мача.

— Вече бях пропуснал онзи, дето ми го вкара Дейвис, и изобщо не се чувствах уверен, но не знам, когато Брадли ми налетя изневиделица, си казах — *този вече мога да го спася!* Имах около секунда да реша в коя посока да се стрелна с метлата, понеже той като че се целеше в десния главен стълб... моя десен, де, на него му се падаше левият... после обаче, кой знае защо, ми се стори, че финтира, рискувах и се хвърлих наляво... неговото дясно... и... и след това видяхте какво стана — заключи той скромно и отметна съвсем ненужно коса назад, така че сега тя щръкна много интересно, сякаш е разрошена от вятъра, сетне се огледа да провери дали са го чули хората най-близо, цяла група клюкареци третокурсници от „Хафълпаф“. — А после, след около пет минути, когато Чембърс се насочи към мен...

Какво? — попита Рон, забелязал изражението на Хари, и млъкна наскоро изречението. — Защо се хилиш?

— Не се хилия — побърза да каже Хари, като погледна надолу към записките си по трансфигурация и се опита да си придаде сериозен вид. Истината беше, че покрай Рон се беше сетил неволно за друг грифиндорец, играл квидич, който някога бе разрошвал косата си под същото дърво. — Просто се радвам, че сме победили, само това.

— Да, *победихме* — бавно потвърди Рон, наслаждавайки се на думите. — Видя ли лицето на Чан, когато Джини улови снеча точно под носа ѝ?

— Сигурно се е разплакала — рече горчиво Хари.

— Да... ама по-скоро от яд... — Рон се понавъси. — Нали забеляза как, след като се спусна на земята, запокити метлата?

— Ами...

— Не, Рон... не сме забелязали — въздъхна тежко Хърмаяни, като остави учебника и го погледна така, сякаш се извинява. — Всъщност единственото, което ние с Хари видяхме от мача, беше първият гол на Дейвис.

Старателно разрошената коса на Рон сякаш клюмна от разочарование.

— Не сте гледали мача ли? — пророни той и премести поглед от единия към другия. — Не сте видели как спасявам всичките тези голове?

— Ами... не — призна си момичето и му протегна умиротворително ръка. — Но ние, Рон, не сме си тръгнали по свое желание... наложи се.

— Моля? — възкликна той и лицето му поруменя. — Как така?

— Заради Хагрид — обясни Хари. — Реши да ни каже защо, откакто се е върнал от планините на великаните, е целият в рани. Настоя да отидем с него в гората, нямахме друг избор, знаеш го какъв е. А и...

Разказът отне пет минути, в края на които възмущението на Рон бе изместено от пълно неверие.

— *Довел е великан и го е скрил в гората?*

— Да — потвърди мрачно Хари.

— Не — отсече Рон, сякаш така щеше да го превърне в неистина. — Невъзможно е.

— Да, но го е направил — заяви твърдо Хърмаяни. — Гроп е висок към пет метра, обича да изкоренява шестметрови борове и ме познава като *Хърми* — изсумтя тя.

Рон се засмя нервно.

— И Хагрид иска да...

— Точно така, да му даваме уроци... — намеси се пак Хари.

— Той се е побъркал — заключи почти стреснат Рон.

— Да — съгласи се подразнена Хърмаяни, после обърна страницата в „Ръководството по трансфигурация за средно напреднали“ и се загледа в няколкото картинки, на които беше показано как сова се превръща в театрален бинокъл. — Да, и аз започвам да си мисля, че е полудял. Но за беда ни накара с Хари да му обещаем.

— Е, налага се просто да не си изпълните обещанието — тросна се Рон. — В смисъл... предстоят ни изпити, изключването ни се размина ей с толкова — доближи той палец и показалец и те почти се допряха. — А и помните ли... Норбърт? Помните ли Арагог? Какво добро сме видели от общуването с чудовищата, с които се сприятелява Хагрид?

— Знам, знам, но... обещахме — напомни унило Хърмаяни.

Рон пак приглади коса, изглеждаше погълнат от мислите си.

— Какво пък — въздъхна той, — още не са уволнили Хагрид, нали? Дотук се задържа, може да се задържи и до края на срока, тогава няма да ни се налага и да припарваме до Гроп.

Паркът на замъка грееше на слънчевата светлина, сякаш беше току-що боядисан, небето без нито едно облаче по него се усмихваше само на себе си в гладкото проблясващо езеро, от време на време зелените атлазени морави се гънеха от лекия вятрец. Беше дошъл юни, но за петокурсниците това означаваше само едно: най-после започваха изпитите за СОВА.

Учителите вече не им даваха домашни, часовете бяха посветени на преговора на темите, които според тях най-вероятно щяха да се паднат. В тази трескава, тягостна обстановка Хари забрави почти за всичко освен за СОВА, макар че в часовете по отвари понякога се питаше дали Лупин изобщо е казал на Снейп, че трябва да продължи

да го обучава на оклумантика. Ако му беше казал, Снейп явно не му беше обърнал внимание, както сега не обръщаше и на Хари. Толкова по-добре. И без допълнителни часове при Снейп му беше напрегнато и притеснено, а и напоследък Хърмаяни бе прекалено заета, за да му натяква за оклумантиката: почти през цялото време си мърмореше нещо под нос и от дни не бе оставяла никакви дрехи за домашни духчета.

С неумолимото приближаване на изпитите за СОВА не само Хърмаяни се държеше странно. Ърни Макмилан си беше създал дразнещия навик да разпитва всеки как преговарял.

— Я кажи... по колко часа на ден учиш? — попита той настойчиво, с безумен блясък в очите Хари и Рон, докато чакаха пред оранжериите да започне часът по билкология.

— Не знам — отвърна Рон. — По няколко.

— Повече или по-малко от осем?

— Сигурно по-малко — стресна се леко другото момче.

— А аз уча по осем — похвали се Ърни и се изпъчи. — По осем-девет. Всеки ден преди закуска си заделям по един час. Уча средно по осем часа. При повече късмет в края на седмицата стигам и до десет. В понеделник учих девет и половина. Е, във вторник постижението ми е по-скромно, само седем часа и петнайсет минути. После в сряда...

Хари беше много благодарен, че точно тогава професор Спраут ги вкара в трета оранжерия и принуди Ърни да прекъсне декламацията.

Междувременно Драко Малфой бе открил друг начин да всява паника.

— Най-важно е, разбира се, не какво знаеш, а кого познаваш — чука го да обяснява на висок глас няколко дни преди изпитите, докато чакаше с Краб и Гойл в подземие на Снейп. — Баща ми от години е приятел с шефката на управление „Магьоснически изпити“, старата Гризелда Марчбанк, канили сме я на вечеря и така нататък...

— Как мислиш, дали е вярно? — прошепна разтревожена Хърмаяни на Хари и Рон.

— И да е вярно, не можем да направим нищо — отвърна оклюмал Рон.

— Според мен не е вярно — рече тихо зад тях Невил. — Гризелда Марчбанк е приятелка на баба, никога не е споменавала семейство Малфой.

— Що за човек е тя, Невил? — попита веднага Хърмаяни. — Строга ли е?

— Всъщност прилича мъничко на баба — отвърна приглушено той.

— Но това, че я познаваш, все ще ти помогне, нали? — опита се да го насърчи Рон.

— О, мисля, че няма никакво значение — заяви още по-нещастен Невил. — Баба постоянно повтаря на професор Марчбанк, че не съм толкова добър, както татко... Е, нали я видяхте в „Свети Мънго“.

Невил заби очи в пода. Хари, Рон и Хърмаяни се спогледаха, но не се сетиха какво да кажат. Приятелят им за пръв път признаваше, че са се срещнали в магьосническата болница.

Междувременно сред петокурсниците и седмокурсниците процъфтяваше търговията на черно с всякакви средства за концентрация, пъргав ум и бодрост. Хари и Рон бяха силно изкушени от стъкленката с еликсир „Бистра мисъл“ на Баруфио, предложена им от Еди Кармайкъл, шестокурсник от „Рейвънклоу“, който се кълнеше, че именно благодарение на еликсира е изкарал предното лято на изпитите за СОВА девет оценки „Изключителен“, и им предлагаше половинка литър само за дванайсет галеона. Рон обеща на Хари да му върне половината пари веднага щом завърши „Хогуортс“ и си намери работа, но още преди да са сключили сделката, Хърмаяни конфискува от Кармайкъл стъкленката и изля съдържанието в тоалетната.

— Смятахме да я купим, Хърмаяни! — ревна Рон.

— Не ставай глупав — изръмжа му тя. — Със същия успех можеш да се спазариш с Харолд Дингъл да ти даде стрит на прах змейски нокът.

— Дингъл има стрит на прах змейски нокът! — зарадва се той.

— Вече няма — каза Хърмаяни. — Конфискувах и него. Тия неща не помагат.

— Змийският нокът помага! — възропта Рон. — Разправят, че действал страхотно, направо ти напомпвал мозъка и няколко часа той работел на пълни обороти... Хърмаяни, нека взема поне една щипка, нищо няма да ми стане...

— Точно от този ще ти стане — увери го свъсена Хърмаяни. — Поразгледах го, всъщност е изсушен тор на омайници.

Тази новина попари из корен желанието на Хари и Рон да прибегват до стимуланти за мозъчна дейност.

В следващия час по трансфигурация си получиха графика на изпитите за СОВА заедно с подробности как точно ще се проведат.

— Както виждате — обясни професор Макгонъгол, докато класът преписваше от дъската датите и часовете на изпитите, — те ще се състоят в две последователни седмици. Сутрин ще се явяват на писмена работа по теория, а следобед — на практика. Практическият изпит по астрономия ще се проведе, разбира се, вечерта. Нека ви предупредя, че на писмените ви работи ще бъдат направени най-строгите магии против преписване. В залата, където ще бъдат изпитите, е забранено да внасяте всезнаещи пачи пера, всепомничета, преписващи маншети и самопоправящо се мастило. Колкото и неприятно да ми е да го кажа, всяка година се намира поне по един ученик или ученичка, въобразили си, че могат да заобиколят правилника на управление „Магьоснически изпити“. Все пак се надявам това да не е някой от „Грифиндор“. Новата ни... директорка... — професор Макгонъгол произнесе думата със същото изражение, с каквото леля Петуния гледаше особено неприятните петна — помоли ръководителите на домовете да предадат на учениците, че преписването ще се наказва най-строго... тъй като оценките от изпитите ще бъдат показателни за новия ред, въведен от директорката в училището... — Професор Макгонъгол въздъхна едва чуто и Хари видя как ноздрите на острия ѝ нос се издуват. — И все пак това не е причина да не се представите по възможно най-добрия начин. Трябва да мислите и за бъдещето си.

— Може ли, госпожо — вдигна ръка Хърмаяни, — кога ще си научим оценките?

— През юли ще ви бъде пратена сова — отговори професор Макгонъгол.

— Жестоко! — пошушна Дийн Томас така, че го чуха всички. — Чак до ваканцията няма да се притесняваме за това.

Хари си представи как след месец и половина седи в стаята си на „Привит Драйв“ и чака оценките. Помисли си, че ако не друго, то това лято със сигурност ще получи поне едно писмо.

Първият им изпит — теория на вълшебството, беше насрочен за понеделник сутрин. След обяда в неделя Хари се съгласи да препита

Хърмаяни, но съжали почти веднага: тя беше много развълнувана и постоянно му изтръгваше учебника от ръцете, за да проверяла дали отговорът ѝ е напълно верен, и накрая го удари силно по носа с острия ръб на „Върхови постижения във вълшебството“.

— Защо не се изпитваш сама? — отсече той и ѝ върна с навлажнени очи учебника.

Междувременно, запушил с пръсти уши, Рон четеше записките по вълшебство от последните две години, като мърдаше беззвучно устни, Шеймъс Финиган се беше излегнал по гръб на пода и повтаряше определението за магия за овестествяване, докато Дийн го проверяваше по „Класически заклинания за пети курс“, а Парвати и Лавендър упражняваха основните магии за придвижване и затова кутиите им за моливи се надбягваха по ръба на масата.

По време на вечерята всички бяха притихнали. Хари и Рон не говореха много, затова пък нагъваха лакомо, понеже цял ден бяха учили усърдно. Хърмаяни пък постоянно оставяше ножа и вилицата и се пъхаше под масата да издърпа от чантата някой учебник и да провери един или друг факт или чертеж. Рон тъкмо ѝ обясняваше, че трябва да се нахрани добре, ако не иска да будува цяла нощ, когато вилицата се изплъзна от отмалелите ѝ пръсти и се приземи със силно дрънчене върху чинията.

— Майко мила — пророни тя, загледана във Входната зала. — Това те ли са? Членовете на изпитната комисия?

Хари и Рон се завъртяха рязко на пейката. През вратата на Голямата зала видяха, че Ъмбридж стои с малка групичка престарели вещици и магьосници. Хари установи със злорадство, че директорката изглежда притеснена.

— Дали да не погледнем по-отблизо? — предложи Рон.

Хари и Хърмаяни кимнаха и тримата забързаха към двойната врата, водеща към Входната зала. На прага позабавиха крачка и минаха кротко покрай членовете на изпитната комисия. Хари реши, че професор Марчбанк сигурно е дребната прегърбена магьосница с лице, толкова набръчкано, че сякаш е покрито с паяжини, на която Ъмбридж говореше почтително. Професор Марчбанк явно недочуваше, защото ѝ отвърщаше много високо, макар да бяха само на крачка разстояние една от друга.

— Пътувахме добре, пътувахме добре, идвали сме толкова пъти досега! — рече тя припряно. — Напоследък не съм чувала нищо за Дъмбълдор — добави старицата и огледа залата, сякаш се надява той да се появи най-неочаквано от някой килер за метли. — Вероятно нямате представа къде е.

— Никаква — потвърди Ъмбридж и стрелна със злобен поглед Хари, Рон и Хърмаяни, които сега се навъртаха в долния край на стълбището, уж Рон си завързва връзката на обувката. — Но смея да заявя, че не след дълго Министерството на магията ще го издири.

— Съмнявам се — извика дребничката професор Марчбанк, — освен ако самият Дъмбълдор не иска да бъде намерен! Аз ли не знам... лично съм го изпитвала по трансфигурация и вълшебство, когато си взимаше изпитите за ТРИТОН... правеше с магическата пръчка неща, каквито не бях виждала дотогава.

— Е... да... — каза професор Ъмбридж, а Хари, Рон и Хърмаяни тръгнаха, колкото се осмелиха по-бавно, нагоре по мраморното стълбище, — нека ви заведе в учителската стая. След пътуването вероятно няма да откажете по чаша чай.

Вечерта не беше една от най-приятните. Всички се опитваха да преговорят нещо в последния момент, ала никой не напредваше особено. Хари си легна рано, но лежа буден сякаш часове наред. Спомни си професионалната консултация и как Макгонъгол заяви яростно, че ще му помогне да стане аврор, дори и това да е последното, което ще направи. Сега, когато бе дошло времето на изпитите, Хари съжали, че не е изразил по-постижимо желание... Знаеше, че не само той не спи, но никой в помещението не проговаряше и накрая един по един се унесоха.

На другия ден по време на закуска петокурсниците пак не говореха много: Парвати си повтаряше под нос заклинания, а солницата отпред потреперваше, Хърмаяни четеше за кой ли път „Върхови постижения във вълшебството“ толкова бързо, че очите ѝ се стрелкаха напред-назад и почти се сливаха, Невил непрекъснато изпускаше ножа и вилцата и преобръщаше сладкото.

След закуска петокурсниците и седмокурсниците се струпяха във Входната зала, а другите влязоха в час, после, в девет и половина, започнаха да ги викат клас по клас отново в Голямата зала, пренаредена точно както Хари я беше видял в мислосема, когато баща

му, Сириус и Снейп се бяха явявали на изпитите за СОВА: масите на четирите дома бяха изчезнали и на тяхно място се бяха появили множество чинове за по един човек, всички обърнати към учителската маса в дъното, където професор Макгонъгол стоеше с лице към тях. След като всички седнаха и притихнаха, тя оповести:

— Можете да започвате.

После преобърна огромния пясъчен часовник на катедрата до нея, върху която имаше и резервни пера, мастилници и пергаментови свитъци.

Хари отвори с разтуптяно сърце въпросите... Вдясно от него, през три редици и четири чина по-напред, Хърмаяни вече пишеше бързо... Той сведе очи към първия: „Посочете заклинанието и опишете движението на магическата пръчка, с каквито омагьосваме предметите да летят“.

За миг Хари си спомни някак между другото сопата, която се издига високо във въздуха и се приземява с трясък върху дебелата глава на един трол... Подсмихна се, наведе се над листа и започна да пише.

— Е, не беше чак толкова страшно, нали? — попита притеснена Хърмаяни два часа по-късно във Входната зала. Още стискаше в ръка въпросите за изпита. — Не съм сигурна, че съм се представила добре на развеселителните магии, просто не ми стигна времето. Вие включихте ли противодействащата магия при хълцане? Не знаех дали искат и нея и реших да не се престарavam... а на двайсет и трети въпрос...

— Досега сме се занимавали с това, Хърмаяни — прекъсна я сурово Рон, — няма да повтаряме всеки изпит, стига ни и по веднъж да се явяваме.

Петокурсниците обядваха заедно с цялото училище (за обяд четирите маси на домовете отново се бяха появили), после се сместиха в стаичката до Голямата зала, където трябваше да изчакат да ги повикат на малки групи по азбучен ред за практическите изпити. Онези, които оставаха в стаята, преговаряха тихо заклинания и движения с пръчките, като от време на време неволно се удържаха с тях един-друг по гърбовете или си бръкваха в очите.

Извикаха името на Хърмаяни. Разтреперана, тя излезе от помещението заедно с Грегъри Гойл, Антъни Голдстайн и Дафни Гринграс. Вече явилите се на изпита не се връщаха на същото място, така че Хари и Рон не знаеха как се е представила приятелката им.

— Справила се е, помниш ли как на един от изпитите по възшебство получи сто и дванайсет процента? — рече Рон.

След десет минути професор Флитуик извика:

— Паркинсън, Панси... Патил, Падма... Патил, Парвати... Потър, Хари.

— Успех! — пожела му тихо Рон.

Хари влезе в Голямата зала, стиснал магическата пръчка толкова силно, че чак ръката му трепереше.

— Професор Тофти е свободен, Потър — изписка професор Флитуик, който стоеше точно зад вратата.

Той посочи един от членовете на изпитната комисия, вероятно най-стария и най-плешивия. Седеше при масичка в ъгъла в другия край, недалеч от професор Марчбанкс, която изпитваше Драко Малфой.

— Потър, нали? — попита професор Тофти, като провери в бележките си, сетне погледна над пенснето Хари, докато той се приближаваше към него. — Прочутият Потър?

С крайцеца на около Хари видя съвсем ясно, че Малфой му хвърля изпепеляващ поглед, а винската чаша, която той трябваше да накара да лети, падна на пода и се счупи. Хари не се стърпя и се ухили, професор Тофти също му се усмихна насърчително.

— Ето така — рече той с треперлив старчески глас, — излишно е да се притесняваш. А сега, ако обичаш, вземи тази чашка за яйце и я накарай да направи няколко пъти кълбо напред.

Хари смяташе, че като цяло се е представил доста добре. Заклинанието му за левитация със сигурност бе много по-успешно, отколкото на Малфой, макар че Хари се ядосваше, задето е объркал магията за промяна на цвета със закланието за растеж, така че плъхът, който трябваше да оцвети в оранжево, се изду притеснително и още преди Хари да е успял да поправи грешката, придоби размерите на язовец. Радваше се, че Хърмаяни не е била в залата, и после пропусна да го спомене пред нея. Но на Рон можеше да каже:

приятелят му пък бе направил така, че една чиния да мутира в голяма гъба, без да знае как се е получило.

Вечерта нямаха време за почивка. След като се нахраниха, отидоха право в общата стая и се хвърлиха да преговарят за изпита по трансфигурация на другия ден, а когато Хари си легна, главата му бръмчеше от сложните примери и теории за едно или друго заклинание.

На писмения изпит сутринта забрави определението за заменящо заклинание, но бе на мнение, че на изпита по практика е могъл да се представи далеч по-зле. Поне успя да направи магията за изчезване на цялата игуана, докато на съседната маса клетата Хана Абът съвсем се стъписа и кой знае как, превърна своя пор в цяло ято фламинги, та се наложи да прекъснат за десет минути изпита, докато хванат птиците и ги изнесат от залата.

В сряда беше изпитът по билкология (Хари смяташе, че се е представил, общо взето, добре, ако не се брои лекото ухапване на едно зъбато мушкато), после, в четвъртък — по защита срещу Черните изкуства. Тук за пръв път Хари беше сигурен, че не са го скъсали. Не се затрудни с никой от писмените въпроси, а на изпита по практика правеше с изключително задоволство всички противодействащи и защитни магии направо през очите на Ъмбридж, която беше застанала недалеч от вратата на Входната зала и наблюдаваше равнодушно.

— О, браво! — викна професор Тофти, който отново изпитваше Хари, когато той показа съвършено заклинание за прогонване на богърти. — Наистина много добре! Е, приключихме, Потър, освен ако... — Тофти се понаведе. — Чух от скъпия си приятел Тибериус Огдън, че знаеш да призоваваш покровител. За още по-висока оценка...?

Хари вдигна магическата пръчка, погледна право към Ъмбридж и си представи как я уволняват.

— *Експекто патронум!*

Неговият сребърен елен изскочи от върха на пръчката и се понесе в лек галоп през залата. Всички от изпитната комисия се извърнаха да му се полюбуват и когато той се стопи в сребърна мъглица, професор Тофти изръкопляска въодушевено с възлести, набраздени от жилки ръце.

— Отлично! — възкликна. — Много добре, Потър, свободен си!

Докато той подминаваше на вратата Ъмбридж, очите им се срещнаха. Върху широката ѝ увиснала уста играеше злобна усмивка, ала Хари нехаеше. Освен ако се заблуждаваше дълбоко (за всеки случай нямаше намерение да го споделя с никого), току-що бе получил „Исключителен“ на един от изпитите за СОВА.

В петък Хари и Рон имаха свободен ден, а Хърмаяни трябваше да се яви на изпита по древни руни и понеже разполагаха с цялата събота и неделя, си позволиха малка почивка от ученето. Седнаха да поиграят магьоснически шах, протягаха се и се прозяваха пред отворения прозорец, откъдето подухваше топъл летен ветреца. Хари забеляза в далечината Хагрид, който имаше час край гората. Опита се да познае какви създания разглеждат, като че ли бяха еднорози, защото момчетата стояха малко по-назад, и точно тогава дупката зад портрета се отвори и Хърмаяни се прекатери през нея с доста кисело изражение.

— Как минаха руните? — попита Рон, като се протягаше с прозявка.

— Сгреших превода на „ехваз“ — оплака се вбесена тя. — Означаваш не „отбрана“, а „сътрудничество“. Сбърках го с „ейхваз“.

— Е, чудо голямо — рече лениво Рон, — само една грешка, пак ще...

— О, млъквай! — тросна се сърдитата Хърмаяни. — Може да ме скъсат и заради една грешка. И не само това, някой пак е пуснал в кабинета на Ъмбридж душкото. Не знам как са проникнали през новата врата, но тъкмо минавах оттам, когато Ъмбридж се разпищя... ако се съди от крясъците, душкото явно се беше опитал да отхапе парче от крака ѝ...

— Браво на него — казаха в един глас Хари и Рон.

— *Браво ли?* — кипна момичето. — Забравихте ли, тя смята, че ги пуска Хагрид! А ние *не искаме* да го уволняват.

— В момента Хагрид има час, Ъмбридж не може да стовари вината върху него — отбеляза Хари и махна към прозореца.

— О, Хари, понякога си толкова *лековерен*. Нима наистина мислиш, че Ъмбридж ще тръгне да търси доказателства? — рече Хърмаяни, която явно бе решила да бъде в отворително настроение, и след като затръшна след себе си вратата, се понесе към момичешките спални.

— Мило момиче с благ характер — подметна много тихо Рон и премести напред царицата, за да вземе един от конете на Хари.

Лошото настроение на Хърмаяни упорито я преследваше почти през цялата събота и неделя, но на Хари и Рон не им беше никак трудно да не ѝ обръщат внимание, защото посветиха двата дни, кажи-речи, изцяло на преговора по отвари за понеделник — изпита, който Хари очакваше най-малко и който, той беше сигурен, щеше да попари мечтите му да стане аврор. Писмената работа наистина го затрудни, макар той да смяташе, че се е представил добре на въпроса за многоликвата отвара, която тайно бе погълнал във втори курс и затова описа точно въздействието ѝ.

Практическият изпит следобед не бе чак толкова страшен, колкото Хари беше очаквал. Снейп не присъстваше и той усети, че при приготвянето на отварите е много по-спокоен от обикновено. Невил, който седеше съвсем наблизо, също изглеждаше по-доволен от когато и да било в часовете по отвари. По едно време професор Марчбанкс рече:

— Отдръпнете се, ако обичате, от котлите, изпитът приключи.

Хари сложи запушалката върху стъкленицата, чувстваше, че и да не получи висока оценка, при повече късмет няма да го скъсат.

— Остават само четири изпита — отбеляза уморено Парвати Патил, когато се отправиха към общата стая на грифиндорци.

— Само! — тросна се Хърмаяни. — Аз *имам* и изпит по аритмантика, вероятно най-трудния предмет!

Никой не прояви глупостта да се заяжда с нея и тя не успя да си излее злобата, затова се ограничи да се скара на няколко първокурсници, задето се смеели прекалено високо в общата стая.

Хари беше решил да се представи добре на изпита по грижа за магически създания във вторник, за да не провали Хагрид. Изпитът по практика се състоя следобед на моравата край Забранената гора, където им възложиха да разпознаят бодливеца, скрит сред десетина таралежа (номерът беше да дадеш на всички малко мляко: бодливците, чиито бодли имаха най-различни възшебни свойства, бяха изключително мнителни и обикновено освирепяваха от млякото, понеже мислеха, че се опитваш да ги отровиш), после да покажат как трябва да се отнасят със съчковците, да нахранят и да почистят огнен

рак, без той да ги изгори, и от няколко храни да изберат какво да дадат за ядене на болен еднорог.

Хари забеляза, че Хагрид ги наблюдава притеснен от прозореца на колибата си. Когато жената от изпитната комисия, този път пълничка ниска магьосница, се усмихна на Хари и му каза, че е свободен, той първо вдигна палци по посока на Хагрид и чак тогава се отправи назад към замъка.

Писмената: работа по теория на астрономията в сряда мина сравнително добре. Хари не беше сигурен, че е написал правилно имената на всички луни на Юпитер, но поне бе убеден, че никоя от тях не е покрита с мед. За практическия изпит по астрономия трябваше да изчакат до вечерта, а следобеда посветиха на пророкуването.

Дори по занижените критерии на Хари изпитът по пророкуване протече много зле. Можеше да се опита да гледа филм върху чина със същия успех, както във вироглавото празно кристално кълбо, а при гадаенето на чай: съвсем се стъписа и заяви, че според него в скоро време професор Марчбанк щяла да срещне тантурест мургав подгизнал до кости непознат, и затвърди пълния си провал, като сбърка върху дланта й линията на живота с линията на главата и уведоми жената, че е трябвало да умре миналия вторник.

— Е, при всички положения щяха да ни скъсат — отсъди мрачно Рон, докато се качваха по мраморното стълбище.

Благодарение на Рон Хари току-що се бе почувствал малко по-добре, защото той му бе разказал как описал най-подробно на изпитващия някакъв грозник с брадавица върху носа, когото виждал в кристалното кълбо, а после вдигнал очи и разбрал, че това всъщност било отражението на самия изпитващ.

— Изобщо не трябваше да се захващаме с този гаден предмет — заяви Хари.

— Е, сега поне можем да се откажем от него.

— Да — съгласи се Хари. — И да не се преструваме, че ни вълнува какво ще стане, ако Юпитер е настроен прекалено приятелски към Уран.

— Оттук нататък вече не ме интересува дали в чаените ми листенца пише: „Умри, Рон, умри“. Хвърлям ги на боклука, където им е мястото, й толкоз.

Хари се засмя точно когато отзад при тях дотича Хърмаяни. Той веднага замълча, да не би да я ядоса.

— Е, мисля, че се представих добре по аритмантика — заяви тя и Хари й Рон въздъхнаха от облекчение. — Тъкмо имаме време да прегледаме набързо преди вечеря звездните карти, после...

Когато в единайсет часа се качиха на върха на астрономическата обсерватория, видяха нощ точно като за звездобройство, безоблачна и тиха. Паркът беше окъпан в сребриста лунна светлина, във въздуха се долавяше лек хлад. Щом професор Марчбанкс им даде знак, всички настроиха телескопите и се заеха да попълват празните звездни карти, които им бяха раздали.

Професор Марчбанкс и професор Тофти се разхождаха между тях и ги гледаха как вписват точното разположение на звездите и планетите, който наблюдаваха. Беше тихо, чуваха се само шумоленето на пергаментите, от време на време поскърцването на някой телескоп, наместван върху стойката, и драскането на многото пера. Мина половин, после и един час, квадратчетата отразена златна светлина, потрепващи по земята, започнаха да угасват едно след друго заедно с осветлението по прозорците в замъка.

Но когато Хари приключи с нанасянето на съзвездията Орион върху картата, входната врата, намираща се точно под парапета, зад който стоеше той, се отвори и по каменните стъпала се плисна светлина към моравата. Докато нагласяше леко телескопа, Хари погледна надолу и видя пет-шест издължени фигури, които тръгнаха по ярко осветената трева, после вратата се затвори и моравата пак се превърна в море от тъмнина.

Хари доближи отново око до телескопа и го намести на фокус, за да се взре във Венера. Сведе очи към картата да нанесе планетата, но нещо отклони вниманието му. Той застина с перо, вдигнато над пергаментата, вгледа се надолу към сумрачния парк и различи шест сенки, които вървяха през тревата. Ако не се движеха и лунната светлина не позлатяваше главите им отгоре, щяха да се слоят с тъмния парк. Дори отдалеч Хари изпита странното усещане, че е разпознал походката на най-набитата фигура, която очевидно предвождаше останалите.

Не проумяваше за какво й е на Ъмбридж да се разхожда след полунощ, и то придружавана от още петима. Някой зад него се

изкашля и той си спомни, че е на изпит. Съвсем беше забравил разположението на Венера. Долепи око до телескопа, провери го отново и тъкмо да го впише в картата, когато, наострил уши за всеки необичаен звук, чу в далечината тропане, което прокънтя през пустия парк и веднага беше последвано от приглушения лай на голямо куче.

Хари погледна с разтуптяно сърце. Прозорците на Хагрид светеха, сега на фона им се открояваха силуетите на хората, които той беше забелязал да прекосяват моравата. Вратата се отвори и Хари съвсем ясно видя шест добре очертани фигури, които прекрачиха прага. Вратата се затвори отново, спусна се тишина.

Хари се притесни много. Извърна се да провери дали Рон и Хърмаяни са забелязали нещо, но точно тогава отзад застана професор Марчбанкс и понеже Хари не искаше тя да си помисли, че надзърта в чужда писмена работа, побърза да се наведе над звездната си карта, уж да впише нещо, макар че всъщност попоглеждаше скришом над парапета към колибата на Хагрид. Сега в прозорците на къщурката се мяркаха силуети, които от време на време затуляваха светлината.

Хари усети, че професор Марчбанкс се е вторачила в тила му, затова отново долепи око до телескопа и се взря в Луната, макар че беше отбелязал преди цял час разположението ѝ, ала точно когато престарялата магьосница продължи нататък, момчето чу как от колибата в далечината се разнася рев, който прокънтя в мрака чак до върха на астрономическата обсерватория. Доста от учениците наоколо се отлепиха от телескопите и се извърнаха към къщурката на Хагрид.

Професор Тофти се покашля сухо.

— Опитайте да се съсредоточите, момчета и момичета! — рече той тихо.

Повечето ученици отново се обърнаха към телескопите. Хари погледна наляво. Хърмаяни се беше втренчила като омагьосана в колибата на Хагрид.

— Хм... остават двайсет минути — съобщи професор Тофти.

Хърмаяни подскочи и веднага се зае отново със звездната карта, а Хари погледна своята и видя, че вместо Венера е написал Марс. Наведе се да го поправи.

Откъм парка се чу силно *ТРЯС*. Мнозина извикаха „Ох!“, понеже в бързината да видят какво става долу си бяха блъснали лицата в телескопите.

Вратата на Хагрид се беше отворила рязко и в светлината, бликнала от къщурката, те го видяха съвсем ясно: едър силует, който крещеше и размахваше юмруци, заобиколен от шестима души. Ако се съди от насочените към него тънки нишки червена светлина, те се опитваха да го зашеметят със заклинания.

— Не! — извика Хърмаяни.

— Това, миличка, е изпит! — възнегодува професор Тофти.

Но никой вече не обръщаше и най-малко внимание на звездните карти. Около колибата още прелитаха струи червена светлина, които обаче сякаш отскачаха от Хагрид, а той продължаваше да стои прав и доколкото Хари можеше да види, да се съпротивлява. Паркът се огласяше от викове и крясъци, мъжки глас изрева:

— Вразуми се, Хагрид!

Хагрид изръмжа:

— Друг път ще се вразумя, няма да ме хванеш току-така, Долиш!

Хари забеляза дребния силует на Фанг, който се мъчеше да защити господаря си и постоянно налиташе на обкръжилите го магьосници, докато накрая не го застигна зашеметяващо заклинание, от което той се свлече повален на земята: Хагрид ревна от ярост, вдигна злосторника във въздуха и го метна, а мъжът отхвъркна поне на три метра и не се изправи повече. Хърмаяни ахна, закрила уста и с двете си ръце, Хари се извърна към Рон и видя, че и той изглежда уплашен. Дотогава никой от тях не беше виждал Хагрид наистина разярен.

— Погледнете! — изписка Парвати.

Беше се надвесила над перилата и сочеше долу към входната врата на замъка, която отново се беше отворила, а по тъмната морава пак се плисна светлина и през тревата се плъзна самотна дълга черна сянка.

— Хайде! Остават ви само шестнайсет минути! — подкани разтревожен професор Тофти.

Никой обаче не му обърна внимание: всички гледаха човека, завтеклъ се към битката при колибата на Хагрид.

— Как смеете! — изкрещя, както тичаше, сянката. — Как смеете!

— Макгонъгол! — прошепна Хърмаяни.

— Оставете го на мира! *Оставете го*, ви казвам! — екна в тъмнината гласът на професор Макгонъгол. — На какво основание го

нападате? Той не е направил нищо, нищо, с което да заслужи такава...

Хърмаяни, Парвати и Лавендър изписаха едновременно. Силуетите около колибата бяха изстреляли към професор Макгонъгол най-малко четири червени зашеметяващи лъча. Някъде по средата на пътя между колибата и замъка те се удариха в нея и за миг тя сякаш засия отвътре със зловеща червена светлина, после изхвърча във въздуха и се строполи на земята, където се просна и не помръдна.

— Всемогъщи горгони! — извика професор Тофти, който също беше забравил напълно за изпита. — Дори не я предупредиха. Възмутително поведение.

— СТРАХЛИВЦИ! — ревна Хагрид и гласът му долетя съвсем ясно до върха на обсерваторията, а вътре в замъка отново примигаха светлини. — ПРОКЛЕТИ СТРАХЛИВЦИ! НА ВИ... НА ВИ...

— Майчице! — простена Хърмаяни.

Хагрид замахна два пъти с широко движение към най-близките нападатели и те веднага се свлякоха, от което можеше да се съди, че са изпаднали в безсъзнание. Хари видя как Хагрид се превива одве и си помисли, че най-после някое от заклинанията го е покосило. Но за всеобща изненада след миг Хагрид отново се изправи с нещо като чувал на гръб й Хари се досети, че е метнал през раменете си безжизненото тяло на Фанг.

— Заловете го, заловете го! — изпищя Ъмбридж, но единственият й оцелял помагач очевидно не изгаряше от желание да влиза в обсега на юмруците на Хагрид и дори заотстъпва назад толкова бързо, че се препъна в един от припадналите си колеги и също се просна на земята.

Хагрид се обърна и както носеше около врата си Фанг, хукна да бяга. Ъмбридж запрати по него последно зашеметяващо заклинание, ала не улучи, а Хагрид, който тичаше презглава към портата в далечината, се скри в мрака.

Настъпи трепетно мълчание, продължило цяла минута, всички гледаха с отворени уста към парка. Сетне прозвуча тихият глас на професор Тофти:

— Хм... остават ви пет минути.

Макар че Хари беше запълнил само две трети от картата си, му се прииска отчаяно изпитът да приключи. Когато накрая дойде този миг, тримата с Рон и Хърмаяни натикаха набързо телескопите в

калъфите и се втурнаха надолу по витата стълба. Никой от учениците не си легна, всички обсъждаха развълнувани един през друг в долния край на стълбището онова, на което току-що бяха станали свидетели.

— Зла жена! — рече задъхана Хърмаяни, която беше толкова вбесена, че едвам говореше. — Да се опита да издебне Хагрид посред нощ!

— Очевидно е искала да избегне още една сцена като тази с Трелони — отбеляза дълбокомислено Ърни Макмилан, който се беше промушил през насъбралите се, за да дойде при тях.

— Хагрид им натри носовете, а! — възкликна Рон, но по-скоро разтревожен, отколкото възхитен. — Защо ли всички заклинания отскачаха от него?

— Заради великанската кръв — отговори с треперещ глас Хърмаяни. — Не е никак просто да зашеметиш със заклинание великан, и те като троловете са много издръжливи... Но клетата професор Макгонъгол... четири зашеметяващи лъча право в гърдите, а тя не е много млада, нали?

— Ужас, ужас! — завайка се Ърни и заклати тежко глава. — Е, аз ще си лягам. Лека нощ на всички.

Хората наоколо се разотиваха, като продължаваха да обсъждат развълнувано онова, което току-що бяха видели.

— Поне не заловиха Хагрид и не го пратиха в Азкабан — отбеляза Рон. — Подозирам, че е отишъл при Дъмбълдор.

— Сигурно — съгласи се Хърмаяни, която беше на път да се разплаче. — О, наистина е ужасно, мислех, че Дъмбълдор ще се завърне скоро, а вместо това сега изгубихме и Хагрид.

Прибраха се посърнали в общата стая на „Грифиндор“ и я намериха пълна. Суматохата долу в парка беше събудила мнозина, побързали да вдигнат от сън и приятелите си. Шеймъс и Дийн, които бяха дошли преди Хари, Рон и Хърмаяни, разказваха на всички какво са видели и чули от върха на астрономическата обсерватория.

— Но защо ще уволнява точно сега Хагрид? — попита Анджелина Джонсън и поклати глава. — Той не е като Трелони, тази година преподава много по-добре!

— Ъмбридж мрази получовеците — отвърна горчиво Хърмаяни, като се свлече на едно от креслата. — Още от самото начало се опитва да отстрани Хагрид.

— И смяташе, че точно той и подхвърля душковци в кабинета — намеси се и Кейти Бел.

— О, не! — възкликна Лий Джордан и закри устата си с длан. — Аз ѝ ги пусках душковците. Фред и Джордж ми оставиха два-три, вкарвах ги с левитация през прозореца.

— И без душковци щеше да го уволни — отбеляза Дийн. — Той беше много близък с Дъмбълдор.

— Така си е — потвърди Хари и се отпусна на креслото до Хърмаяни.

— Надявам се само професор Макгонъгол да не е пострадала — рече през сълзи Лавендър.

— Пренесоха я в замъка, видяхме през прозореца в спалното помещение — съобщи Колин Крийви. — Не изглеждаше много добре.

— Мадам Помфри ще я вдигне на крака — отсече Алиша Спинет. — Винаги досега се е справяла.

Наближаваше четири призори, когато общата стая се опразни. На Хари изобщо не му се спеше, преследваше го образът на Хагрид, който бе хукнал в мрака. Беше толкова ядосан на Тъмбридж, че не се сещаше за наказание, което да е достатъчно тежко, макар че предложението на Рон да нахранят с нея касетка прегладнели раконоги огнемети си имаше своите достойнства. Унесе се с мисълта за какви ли не страховити отмъщения и когато три часа по-късно стана от леглото, определено не се чувстваше отпочинал.

Последният им изпит — по история на магията, — щеше да се състои чак следобед. На Хари много му се искаше след закуска да си легне отново, но беше разчитал на сутринта, за да си преговори за последен път, ето защо седна при прозореца в общата стая и подпрял с ръце главата си, хвърли всички усилия да не задреме, докато четеше някои от записките във високата близо метър купчина, с които Хърмаяни му беше услужила.

В два следобед петокурсниците влязоха в Голямата зала и заеха местата си пред въпросите за изпита, захлупени върху чиновете. Хари се чувстваше изтощен. Искеше всичко това да приключи и той да се наспи. На другия ден смятаха с Рон да отидат на игрището по куидич, за да се насладят на освобождението от изпитите и той да направи едно-две кръгчета с метлата на приятеля си.

— Обърнете листовите с въпросите — прикани от предната част на залата професор Марчбанк и завъртя огромния пясъчен часовник. — Можете да започвате.

Хари се вторачи в първия въпрос. Минаха няколко секунди, докато осъзнае, че не е разбрал и дума от него. При един от високите прозорци жужеше оса, която го разсейваше. Най-сетне той започна да пише мъчително бавно отговора.

Установи, че му е много трудно да си спомни имената и че постоянно бърка датите. Направо пропусна четвъртия въпрос („Как според вас законите за магическите пръчки са допринесли за потушаването и ограничаването на бунтовете на таласъмните през осемнайсети век?“) с мисълта, че накрая, ако му остане време, ще се върне на него. Опита да отговори на петия въпрос („Как Указът за секретност е бил нарушен през 1749 година и какви мерки са били взети това да се предотврати в бъдеще?“), но го загриза досадното съмнение, че е пропуснал доста важни неща — имаше чувството, че някъде в цялата история се появяват и вампири.

Затърси нататък въпрос, на който със сигурност може да отговори, и очите му светнаха при вида на десетия: „Опишете обстоятелствата, довели до учредяването на Международната конфедерация на магьосниците, и обяснете защо магьосниците от Лихтенщайн са отказали да се присъединят към нея“.

„Това го знам“, помисли Хари, макар че умът му беше вял и муден. Представяше си заглавието, написано с почерка на Хърмаяни: „Учредяване на Международната конфедерация на магьосниците...“ тъкмо сутринта беше чел записките ѝ.

Започна да пише, като от време на време вдигаше глава да погледне големия пясъчен часовник върху катедрата до професор Марчбанк. Седеше точно зад Парвати Патил, чиято дълга черна коса се спускаше чак под облегалката на стола. Един-два пъти се усети, че се е загледал в златистите светлини, проблясващи по косата всеки път, щом момичето преместеше леко глава. Хари също тръскаше глава, за да се съсредоточи.

„Първ върховен магьосник в Международната конфедерация на магьосниците е Пиер Бонакор, но назначаването му е оспорено от магьосниците в Лихтенщайн, защото...“

Перата дращеха по пергаментите наоколо като плъхове, които сноват и ровят дупка. Слънцето бе напекло тила на Хари. Какво ли беше направил Бонакор, че да разсърди магьосниците от Лихтенщайн? На Хари му се струваше, че е нещо, свързано с троловете... Той отново погледна невиждащо главата на Парвати. Ако можеше да приложи легилимантика и да отвори отзад на тила ѝ прозорче, за да види какво толкова са направили троловете, за да скарат Пиер Бонакор е лихтенщайнци...

Затвори очи и зарови лице в дланите си, пламтящо червеното на клепачите му стана тъмно и хладно... точно така, Бонакор е искал да спре лова на тролове и да им даде права... но Лихтенщайн си е имал неприятности с племе особено кръвожадни планински тролове...

Отвори очи и при вида на ослепително белия пергамент те засмъдиха и се насълзиха. Хари написа бавно два реда за троловете, после прочете какво се е получило дотук. Не му се стори много изчерпателно и подробно, а той беше сигурен, че Хърмаяни е изписала страници и страници за конфедерацията.

Пак затвори очи в опит да ги види и да си спомни... първото заседание на конфедерацията се е състояло във Франция, да, това вече го беше написал...

Таласъмите са се опитали да присъстват, но са били прогонени... беше написал и това...

И никой от Лихтенщайн не бе пожелал да отиде...

„Мисли“, каза си Хари, както държеше лице между дланите си, а перата наоколо пишеха шеметно сякаш безкрайни отговори, докато пясъкът изтичаше на тънка струйка в часовника отпред...

Хари отново вървеше по студения тъмен коридор, водещ към отдел „Мистерии“, стъпваше с твърда целеустремена крачка, от време на време се затичваше, решен най-после да стигне закъдето е тръгнал... както обикновено, черната врата отпред се отвори широко и той се озова в кръглата стая с многото врати...

Мина по каменния под, влезе през втората врата... петна танцуваща светлина по стените и долу по земята, странен механичен шум, но Хари няма време да ги разглежда, трябва да бърза...

Притича последните няколко крачки до третата врата, и тя като другите се разтвори...

Той отново се озова в помещението, голямо като катедрала, пълно с рафтове и със стъклени кълба... сега сърцето му биеше много бързо... този път щеше да стигне... излезе при номер деветдесет и седми, зави наляво и забърза по пътеката между две редици...

Но на пода чак в дъното се мержелееше нещо, черен силует, мърдащ долу като ранен звяр... Стомахът на Хари се сви от страх... и вълнение...

От устата му се разнесе глас, пронизителен и студен, глас, лишен от всякаква човешка доброта...

— Вземи го и ми го донеси... свали го, хайде... аз не мога да го докосвам... но ти можеш...

Черният силует на пода се пораздвижи. Хари видя бяла ръка с дълги пръсти, която стискаше насочена магическа пръчка — своята ръка... чу пронизителния студен глас, който изрече:

— *Круцио!*

Мъжът на пода нададе болезнен писък, опита да се изправи, но пак се свлече и се загърчи. Хари се смееше. Вдигна пръчката, проклятието бе развалено, фигурата простена и остана да лежи неподвижно.

— Лорд Волдемор чака...

Много бавно, с треперещи ръце, мъжът на земята поизправи на няколко сантиметра рамене и вдигна глава. Лицето му беше окървавено и изпито, изкривено от болка, но въпреки това сурово и предизвикателно...

— Ще се наложи да ме убиеш — пророни Сириус.

— Накрая безспорно ще направя и това — отвърна студеният глас. — Но първо ще ми го донесеш, Блек... смяташ, че досега си изпитвал болка? Помисли отново... разполагаме с доста часове, никой не може да чуе писъците ти...

Някой обаче изпищя, когато Волдемор пак насочи магическата пръчка... някой изкрещя, люшна се настрани от топлия чин и падна на студения каменен под. Хари се удари в земята и се събуди все така с виковете, белегът му пламтеше, а Голямата зала наоколо направо се взриви.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА ОТ ОГЪНЯ

— Няма да отида... не ми трябва болничното крило... не искам...

Не спираше да говори, докато се мъчеше да се отскубне от професор Тофти, който под вторачените погледи на учениците наоколо му бе помогнал да излезе във Входната зала и сега го наблюдаваше много угрижено.

— Аз... добре съм, г-господине — изпелтечи Хари и изтри потта по челото си. — Наистина... само съм заспал... сънувах кошмар...

— Напрежението от изпитите! — отсъди състрадателно старият магьосник и потупа с разтреперана ръка Хари по рамото. — Случва се, млади момко, случва се! Сега си пийни студена вода и може би ще бъдеш готов да се върнеш в Голямата зала? Изпитът всеки момент ще приключи, но вероятно ще имаш време да си допишеш отговора на последния въпрос?

— Да — рече трескаво Хари. — Искам да кажа... не... мисля, че направих каквото можах...

— Много добре, много добре — каза благо възрастният магьосник. — Ще вляза да прибера писмената ти работа, а ти иди да си полежиш.

— Непременно — закима буйно Хари. — Много ви благодаря.

В мига, когато токовете на стареца се скриха зад вратата на Голямата зала, Хари се втурна нагоре по мраморното стълбище, завтече се по коридорите толкова бързо, че портретите, които подминаваше, замърмориха с укор, изкачи още няколко етажа и накрая влетя като хала през двойната врата на болничното крило, при което Мадам Помфри се разпищя уплашено — тъкмо сипваше с лъжичка някаква яркосиня течност в устата на Монтагю.

— Какво правиш, Потър?

— Трябва да видя професор Макгонъгол — обясни запъхтян Хари, а въздухът, който си беше поел, направо раздра белите му

дробове. — Незабавно... спешно е!

— Тя не е тук, Потър — отвърна тъжно Мадам Помфри. — Сутринта я преместиха в „Свети Мънго“. Четири зашеметяващи заклинания право в гърдите на нейната възраст! Истинско чудо е, че не са я умъртвили.

— Значи... я няма тук? — възкликна стъписано момчето.

Точно отвън удари звънецът и Хари чу в далечината обичайното суетене на учениците, които започваха да се изсипват по коридорите горе и долу. Той стоеше вцепенен и гледаше Мадам Помфри. Вътре у него се надигна ужас.

Не бе останал никой, на когото да каже. Дъмбълдор си беше отишъл, Хагрид също, Хари обаче се беше надявал, че професор Макгонъгол ще бъде тук, избухлива и непреклонна, но винаги някъде наблизо, винаги сигурна и надеждна...

— Не се учудвам, че си потресен, Потър — поде Мадам Помфри с някакво яростно одобрение върху лицето. — Сякаш някой от тях би се престрашил да направи зашеметяващо заклинание на Минерва Макгонъгол посред бял ден, като я гледа очи в очи! Малодушие, ето какво е това... жалко малодушие... Ако не се боях какво ще стане с вас, учениците, без мен, щях да напусна в знак на протест.

— Да — промълви объркан Хари.

Той излезе от болничното крило като слепец и блъскан от множеството, застана в гъмжащия от народ коридор, а паниката го задушаваше като отровен газ и главата му се замая. Той не знаеше какво да прави...

„Рон и Хърмаяни“, подсказа глас вътре в главата му.

Пак се затича, като изблъскваше учениците от пътя си и не забелязваше гневните им възгласи. Върна се на бегом два етажа по-долу и излезе в горния край на мраморното стълбище, когато забеляза, че двамата му приятели бързат към него.

— Хари! — извика веднага Хърмаяни, която изглеждаше много уплашена. — Какво стана? Добре ли си? Болен ли си?

— Къде беше? — попита Рон.

— Елате с мен — рече бързо Хари. — Елате, трябва да ви кажа нещо.

Поведе ги по коридора на първия етаж, като надзърташе през вратите. Накрая намери празна класна стая, втурна се вътре и веднага

щом Рон и Хърмаяни влязоха, затвори вратата и извърнат с лице към приятелите си, се облегна на нея.

— Волдемор е заловил Сириус.

— Какво?

— Откъде...

— Видях го. Когато заспах на изпита.

— Но... къде? Как? — възкликна Хърмаяни с преbledняло лице.

— Не знам как — отвърна Хари. — Но знам точно къде. В отдел „Мистерии“ има стая, пълна с рафтове, по които са наредени малки кристални топки, и там, в края на ред деветдесет и седми... Волдемор се опитва да използва Сириус и той да му донесе каквото му трябва... изтезава го... каза, че накрая ще го убие!

Хари усети, че гласът и коленете му треперят. Отиде до един от чиновите, приседна и се опита да се овладее.

— Как ще проникнем там? — попита ги той.

Известно време те мълчаха. После Рон каза:

— Да... да проникнем къде?

— В отдел „Мистерии“, за да освободим Сириус — каза на висок глас Хари.

— Ама... Хари... — пророни унило Рон.

— Какво? *Какво?* — викна той.

Не проумяваше защо са го зяпнали, сякаш иска от тях нещо неразумно.

— Хари — поде доста уплашено Хърмаяни, — тъъ... как... как Волдемор е проникнал в Министерството на магията, без никой да го усети?

— Откъде да знам? — ревна той. — Въпросът е как *ние* ще проникнем вътре!

— Но... помисли, Хари — пристъпи към него момичето, — сега е пет следобед... Министерството на магията е пълно с хора, които работят там... как Волдемор и Сириус са влезли, без да ги видят? Хари... те вероятно са двамата най-издирвани магьосници по света... Нима смяташ, че са могли да проникнат незабелязано в сграда, пълна с аврори?

— Не знам, може би Волдемор е използвал мантия невидимка, нещо от този род! — изкрещя Хари. — А и когато съм ходил в отдел „Мистерии“, той винаги е бил съвсем безлюден...

— Ти, Хари, не си и стъпвал там — прошепна Хърмаяни. — Само си сънувал, че си ходил!

— Това не са обикновени сънища! — кресна в лицето ѝ момчето, след което, стана и на свой ред пристъпи към нея. Идеше му да я разтърси. — Как тогава ще обясниш онова с бащата на Рон, какво беше то, откъде бях разбрал какво му се е случило?

— Прав е — прошепна Рон и погледна Хърмаяни.

— Но това е... това е направо *немислимо*! — рече отчаяна тя. — Хари, как Волдемор е заловил Сириус, при положение че той през цялото време е бил на площад „Гримолд“?

— Сириус може да не е издържал и да е поизлязъл на чист въздух — вметна притеснен Рон. — От цяла вечност му се иска отчаяно да се махне от оная къща...

— Но защо — упорстваше Хърмаяни, — защо Волдемор ще реши да използва точно *Сириус*, за да се добере, до оръжието, каквото и да е то?

— Нямам представа, може да има куп причини — викна ѝ Хари. — Може би Сириус просто е от хората, които Волдемор няма нищо против да пострадат...

— Знаете ли, току-що се сетих нещо — оповести приглушено Рон. — Братът на Сириус е бил смъртожаден, нали така? Може би той е разкрил на Сириус тайната как да се добере до оръжието!

— Ами да... и точно заради това Дъмбълдор държи през цялото време Сириус под ключ! — съгласи се Хари.

— Вижте какво, съжалявам — подвикна Хърмаяни, — но и двамата говорите безсмислици, освен това не разполагаме с никакви доказателства, с доказателства, че Волдемор и Сириус дори са там...

— Хари ги е видял, Хърмаяни! — нахвърли се срещу нея Рон.

— Добре, де — поуплаши се тя, но си остана все така непреклонна, — просто бях длъжна да ви кажа...

— Какво?

— Ти... не те критикувам, Хари! Но ти... някак... мисълта ми е... не ти ли се струва, че... че *все ти се иска да спасяваш някого*? — попита тя.

Той я зяпна.

— В какъв смисъл все ми се иска да спасявам някого?

— Ами... ти... — Хърмаяни бе по-уплашена от всякога. — В смисъл... миналата година например... в езерото... по време на турнира... не биваше... искам да кажа, че не се налагаше да спасяваш онова момиченце... Делакор... поувлече се.

По тялото на Хари на мощна вълна плъзна необуздан пробуждащ гняв — как Хърмаяни смееше да му напомня точно сега тази груба грешка?

— По-точно... беше страхотно, че постъпи така — побърза да добави тя и направо се вцепени от изражението му, — всички смятаха, че си постъпил прекрасно...

— Странно — прекъсна я Хари с разтреперан глас, — защото помня много добре как Рон ме обвини, че съм губел време за геройски дела... пак ли мислите така? Пак ли смятате, че искам *да се правя на герой*?

— Не, не, не! — рече втрещена Хърмаяни. — Изобщо не исках да кажа това.

— Тогава изплюй камъчето, само пилеем време тук! — извика Хари.

— Опитвам се да обясня... Волдемор те познава, Хари! Отвлече Джини в Стаята на тайните, за да те примами там, ето такива неща прави, знае, че си... че си човек, който ще се притече на помощ на Сириус! Ами ако само се опитва да те прилъже да отидеш в отдел „Мисте...“

— Няма никакво значение, Хърмаяни, дали го е направил, за да ме подмами там... откарали са Макгонъгол в „Свети Мънго“, в „Хогуортс“ не е останал никой от Ордена, на когото да кажем, а ако не отидем, Сириус ще бъде мъртъв!

— Но, Хари... а ако сънят ти е бил... ако е бил просто сън?

Той нададе вик на отчаяние. Хърмаяни чак се дръпна, ужасена.

— Нищо не разбираш! — разкрещя й се Хари. — Аз не сънувам какви да е кошмари и сънища! Защо според теб я учех тази оклумантика, защо според теб Дъмбълдор толкова държеше да ме предпази от тези неща? Защото те са ИСТИНА, Хърмаяни... Сириус е хванат в капан, видях го с очите си. Волдемор го е заловил и никой не знае, а това означава, че ние сме единствените, които можем да го спасим, ако не искаш да го правиш, добре, аз обаче отивам, разбра ли? И ако не ме лъже паметта, няхахте нищо против, че *искам да спасявам*

хората, когато избавих теб от дименторите или... — Той се извърна към Рон. — Или когато спасих сестра ти от базилиска...

— Дори не съм споменавал, че имам нещо против — възрази разгорещено Рон.

— Но, Хари, ти сам го каза току-що — заяви ядосано Хърмаяни, — Дъмбълдор настояваше да се научиш да затваряш съзнанието си за тези неща и ако беше усвоявал както трябва оклумантиката, никога нямаше да видиш това...

— АКО СИ ВЪОБРАЗЯВАШ, ЧЕ ЩЕ СЕ ДЪРЖА ТАКА, СЯКАШ НЕ СЪМ ГО ВИДЯЛ...

— Сириус ти обясни, че няма нищо по-важно от това да се научиш да затваряш съзнанието си!

— Е, ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ЩЕШЕ ДА КАЖЕ ДРУГО, АКО ЗНАЕШЕ КАКВО...

Вратата на класната стая се отвори. Хари, Рон и Хърмаяни се завъртяха рязко. Влезе Джини, явно заинтригувана, а след нея и Луна, която, както обикновено, изглеждаше сякаш се е озовала там съвсем случайно.

— Здравсти — поздрави плахо Джини. — Чухме гласа на Хари. Защо крещиш?

— Не ти влиза в работата — сопна се той.

Джини вдигна вежди.

— Не е нужно да ми държиш такъв език — рече тя невъзмутимо, — само се питах дали мога да помогна с нещо.

— Е, не можеш — отсече Хари.

— Я какъв грубиян се извъдил — намеси се ведро Луна.

Хари изруга и ѝ обърна гръб. Последното, което искаше в този момент, бе да разговаря с Луна Лъвгуд.

— Почакайте — рече внезапно Хърмаяни. — Почакайте... Те, Хари, могат да помогнат.

Хари и Рон я погледнаха.

— Слушайте — продължи тя настойчиво. — Трябва да разберем, Хари, дали Сириус наистина е напуснал щабквартирата...

— Казах ти вече, видях го...

— Много те моля, Хари! — прекъсна го отчаяна тя. — Моля те, нека първо проверим дали Сириус не си е у дома и чак тогава да хукваме към Лондон. Ако видим, че наистина не е там, ти се кълна,

няма да се опитвам да те спирам. Ще дойда... ще сторя... всичко, каквото трябва, за да се опитаме да го спасим.

— Изтезават Сириус именно СЕГА! — изкрещя Хари. — Нямаме време за губене.

— Но ако това е капан, заложен от Волдемор, сме длъжни да проверим, просто сме длъжни.

— Как? — попита той. — Как ще проверим?

— Налага се да използваме огъня в камината на Ъмбридж и да видим дали не можем да се свържем със Сириус — обясни Хърмаяни, очевидно ужасена от мисълта. — И този път ще отклоним вниманието на Ъмбридж, но ни трябва хора, които да пазят, и точно тук можем да използваме Джини и Луна.

Джини още се опитваше да разбере какво става, въпреки това възкликна на мига:

— Да, ще ви помогнем.

А Луна попита:

— Когато казвате „Сириус“, кого имате предвид, Стъби Бордман ли?

Никой не ѝ отговори.

— Добре — рече войнствено Хари на Хърмаяни, — добре, ако се сещаш за начин да го направим бързо, те подкрепям, ако не, отивам още сега в отдел „Мистерии“.

— В отдел „Мистерии“ ли? — намеси се пак леко изненадана Луна. — Но как ще проникнеш там?

И този път Хари не ѝ обърна внимание.

— Хубаво — каза Хърмаяни, която кършеше ръце и сновеше напред-назад между чиновете. — Хубаво... и така... един от нас трябва да намери Ъмбридж... да я отпрати в другата посока и да я държи далеч от кабинета ѝ. Може да каже, че... и аз не знам какво... че както обикновено, Пийвс върши някакви ужасии...

— Нека аз — предложи веднага Рон. — Ще ѝ кажа, че Пийвс опустошава кабинета по трансфигурация, нещо от този род, той е на километри от стаята на Ъмбридж. Сега, като си мисля, вероятно бих могъл да убедя Пийвс наистина да го направи, стига да го срещна по пътя.

Хърмаяни не възрази срещу опустошаването на кабинета по трансфигурация и от това пролича колко сериозно е положението.

— Добре — рече тя, сбърчила чело, и продължи да крачи из стаята. — Освен това, докато проникваме с взлом в кабинета ѝ, трябва да държим учениците по-надалеч, в противен случай някой слидеринец ще изтича да ни натопи.

— Ние с Луна ще застанем в двата края на коридора — предложи веднага Джини — и ще предупреждаваме хората да не минават оттам, защото някой е пуснал газ удушвач в големи количества.

Хърмаяни се изненада колко бързо Джини е измислила лъжата, а тя сви рамене и заяви:

— Преди да си тръгнат, Фред и Джордж смятаха наистина да го направят.

— Добре — съгласи се Хърмаяни. — И така, ние с теб, Хари, ще се заметнем с мантията невидимка, ще се промъкнем в кабинета и ти ще разговаряш със Сириус...

— Него го няма там, Хърмаяни!

— Искях да кажа, ще... ще провериш дали Сириус си е вкъщи, а през това време аз ще стоя на пост, според мен не бива да оставаш там сам, Лий вече доказа, че слабото място е прозорецът, нали пусна през него душковците.

Колкото и разгневен и нетърпелив да беше, Хари не можеше да не признае, че с предложението да го придружи в кабинета на Ъмбридж Хърмаяни е доказала своята вяност и съпричастност.

— Аз... добре, благодаря — пророни той.

— И така, дори и да направим всичко това, съмнявам се, че ще разполагаме с повече от пет минути — продължи Хърмаяни, на която явно ѝ беше олекнало, че Хари е одобрил плана, — Филч и проклетият Отряд за бързо реагиране постоянно се навъртат насам.

— Пет минути са достатъчни — рече Хари. — Хайде да тръгваме...

— *Сега* ли? — стъписа се Хърмаяни.

— Естествено, че *сега* — подвикна ядосан той. — Ти какво си мислеше, че ще чакаме след вечерята ли? Хърмаяни, Сириус го изтезават именно *сега*!

— Аз... добре — каза тя отчаяна. — Иди да вземеш мантията невидимка и ще се срещнем в края на коридора на Ъмбридж, чу ли?

Хари не отговори, изскочи като стрела от стаята и тръгна да си проправя път през навалищата отвън. Два етажа по-горе срещна

Шеймъс и Дийн, които го поздравиха весело и му съобщиха, че смятали да празнуват чак до сутринта в общата стая края на изпитите. Хари почти не ги чу. Прекатери се през дупката зад портрета, а те продължиха да спорят колко точно закупени на черно бирени шейка им трябва и забелязаха, че Хари не е при тях, чак когато, скрил на сигурно в чантата мантията невидимка и ножа на Сириус, той отново излезе от дупката.

— Хари, ще се включиш ли с два-три галеона? Харолд Дингъл обеща да ни продаде малко Огнено уиски...

Но той пак се бе завтекъл по коридора и след две-три минути скочи от последните няколко стъпала, за да се върне при Рон, Хърмаяни, Джини и Луна, които стояха плътно един до друг в дъното на коридора на Ъмбридж.

— Взех ги — събщи задъхан. — Е, готови ли сте да тръгваме?

— Да — прошепна Хърмаяни точно когато покрай тях мина групичка шумни шестокурсници. — И така, ти, Рон... отиваш и отвеждаш по-надалеч Ъмбридж... Джини, Луна, започвайте да отклонявате хората от коридора... Ние с Хари ще си сложим мантията невидимка и ще изчакаме, докато хоризонтът е чист...

Рон се отдалечи, яркочервената му коса се виждаше чак от другия край на коридора, през това време не по-малко огнената глава на Джини, следвана бавно от русата на Луна, се понесе в обратната посока между блъскащите се ученици наоколо.

— Ела насам — промълви Хърмаяни и дръпна Хари при себе си в една ниша, където грозната каменна глава на някакъв средновековен магьосник си мърмореше от колоната. — Сигурен ли си... сигурен ли си, Хари, че си добре? Още си много блед.

— Добре съм — отвърна той кратко и измъкна от чантата мантията невидимка.

Всъщност го болеше белегът, но не толкова силно, та той да реши, че Волдемор е нанесъл на Сириус смъртоносен удар... беше го прорязвал много по-силно, когато Волдемор наказваше Ейвъри...

— Готово — рече той и метна мантията невидимка така, че да покрива и двамата, после наостриха уши, за да чуват не само статуята отпред, която пелтечеше на латински.

— Не може да минавате оттук! — викаше Джини на тълпата. — Не, съжалявам, налага се да заобиколите по въртящата се стълба, точно

тук някой е пуснал газ удушвач...

Чуваха как учениците недоволстват, някой подвижна сприхаво:

— Не виждам никакъв газ.

— Защото е безцветен — обясни убедително с отчаян глас Джини, — но щом толкова държиш да минеш точно оттук, нямам нищо против, тъкмо трупът ти ще ни послужи за доказателство пред следващия глупак, който не разбира от дума.

Лека-полека тълпата оредя. Вестта за газа удушвач явно се беше разпространила, учениците вече и не припарваха насам. Когато накрая районът наоколо беше чист, Хърмаяни каза тихо:

— Според мен по-пусто няма да стане, хайде да вървим, Хари.

Тръгнаха под прикритието на мантията невидимка. Луна стоеше с гръб към тях в другия край на коридора. Докато подминаваха Джини, Хърмаяни прошепна:

— Браво на теб... и не забравяй сигнала!

— Какъв сигнал? — смотолели Хари, когато наближиха вратата на Ъмбридж.

— Ще запечат гръмко „Уизли, ти си нашият цар!“, ако видят, че Ъмбридж се задава — отговори Хърмаяни точно когато Хари пхна острието на ножа, даден му от Сириус, в процепа между вратата и стената.

Ключалката изщрака и те влязоха в кабинета.

Отвратителните котета се припичаха на късното следобедно слънце, което падаше върху чиниите, но иначе кабинетът беше притихнал и пуст, както последния път. Хърмаяни въздъхна дълбоко от облекчение.

— Мислех, че след втория душко може би е направила допълнителна защита.

Свалиха мантията невидимка, Хърмаяни забърза към прозореца, застана така, че да не я виждат отдолу, и се взря с насочена магическа пръчка към парка. Хари се спусна към камината, грабна кутийката с летежна пудра и метна в огъня една щипка, при което лумнаха изумрудени пламъци. Застана бързо на колене, пхна глава в танцуващия огън и извика:

— Площад „Гримолд“ номер дванайсет.

Главата му се завъртя, сякаш току-що е слязъл от влакче на ужасите, макар че коленете му си останаха залепени за студения под в

кабинета. Беше стиснал очи, за да не му влиза пепелта, която се носеше на вихрушка, а когато въртенето спря, отново ги отвори и видя пред себе си дългата студена кухня на площад „Гримолд“.

Там нямаше никого. Хари го беше очаквал, но не бе подготвен за приливната вълна парещ страх и паника, която се плисна в стомаха му при вида на пустото помещение.

— Сириус! — извика той. — Тук ли си, Сириус?

Гласът му прокънтя из кухнята, но отговор не последва. Разнесе се само тихо шумолене като от влачене на крака вдясно от огнището.

— Кой е там? — попита Хари.

Дали не беше мишка?

Пред него с бавна стъпка изникна домашният дух Крийчър. Изглеждаше изключително радостен, макар че явно наскоро си беше наранил и двете ръце, които сега бяха в бинтове.

— В огъня е главата на онова момче, на Потър — събщи Крийчър на празната кухня, като от време на време стрелкаше предпазливо Хари с очи, в които неизвестно защо се четеше ликуване. — Крийчър недоумява какво ли търси тук.

— Къде е Сириус, Крийчър? — попита Хари.

Домашното духче нададе хриплив кикот.

— Господарят излязъл, Хари Потър.

— Къде отиде? *Къде отиде, Крийчър?*

Той само се изсмя.

— Предупреждавам те! — закани се Хари, макар и да съзнаваше, че в това положение едва ли има възможност да накаже Крийчър. — А Лупин? Лудоокия? Някой, някой от тях тук ли е?

— Няма никого освен Крийчър! — оповести победоносно той и след като обърна гръб на Хари, се запъти бавно към вратата в дъното на кухнята. — Крийчър смята да си побъбри с господарката, ами да, отдавна не е имал случай, господарят на Крийчър го държал далеч от нея...

— Къде отиде Сириус? — подвижна Хари след домашното духче. — *В отдел „Мистерии“ ли отиде, Крийчър?*

Духчето спря като заковано. През гората крака на столовете отпред Хари виждаше само плешивия му тил.

— Господарят не съобщава на клетия Крийчър къде ходи — отвърна тихо духът.

— Но ти знаеш! — кресна Хари. — Нали? Знаеш къде е!

За миг настъпи мълчание, после Крийчър се закиска по-силно и от преди.

— Господарят няма да се върне от отдел „Мистерии“! — заяви той победоносно. — Крийчър и господарката отново са сами!

Пак затътрузи нозе и се скри зад вратата на коридора.

— Ах, ти!...

Но преди да е изрекъл дори и една ругатня или обида, Хари усети на темето си страшна болка, нагълта се с пепел, задави се и почувства, че някой го тегли обратно през пламъците, докато ужасяващо внезапно не се озова пред широкото бледо лице на професор Ъмбридж, която го беше издърпала за косата от огъня и сега огъваше врата му назад, сякаш за да му пречупи гръкляна.

— Вие какво си въобразявате — изсъска тя и продължи да извива врата му още повече, та сега той гледаше към тавана, — че след два душковаца ще допусна без мое знание в кабинета ми да се промъкне още една подла гнусна малка твар ли? Глупаво момче! След като влезе последният душко, съм направила на цялата врата магии за засичане на натрапници. Отнемете му пръчката — излая тя на някого, когото Хари не виждаше, и той усети как една ръка тършува в горния джоб на мантията и вади пръчката. — Нейната също.

Хари чу боричкане при вратата и разбра, че току-що са изтръгнали насила и магическата пръчка на Хърмаяни.

— Искам да знам защо сте в кабинета ми! — рече Ъмбридж и разклати юмрука, с който стискаше косата му.

Хари залитна.

— Аз... опитвах се да си взема „Светкавицата“ — изхриптя той.

— Лъжец — Ъмбридж пак разтресе главата му. — Както знаете много добре, Потър, „Светкавицата“ ви се охранява строго в подземие. Бяхте пхнали глава в огъня ми. С кого говорехте?

— С никого... — отговори Хари и се помъчи да се отскубне.

Усети как доста от космите му се разделят със скалпа.

— Лъжец! — кресна Ъмбридж.

Изтласка го от себе си и той се блъсна в писалището. Видя, че Хърмаяни е долепена до стената от Милисънт Булстроуд. Малфой се беше облегал на перваза и ухилен, подхвърляше с една ръка магическата пръчка на Хари във въздуха, после пак я ловеше.

Пред кабинета настана суматоха и вътре влязоха няколко едри слидеринци, сграбчили Рон, Джини, Луна и — за изумление на Хари — Невил, който, притиснат в мъртвата хватка на Краб, беше на път да се задуши. И четиримата бяха със запушени уста.

— Заловихме ги всичките — похвали се Уорингтън и натика грубо Рон вътре в кабинета. — *Този* тук — забучи той дебел пръст в Невил — се помъчи да ми попречи да хвана *нея* — посочи Уорингтън към Джини, опитваща се да изрита по пиццалите дебелината слидеринка, която я стискаше, — затова доведох и него.

— Браво, браво — одобри Ъмбридж и загледа как Джини се дърпа. — Както личи, не след дълго „Хогвортс“ ще бъде зона, свободна от Уизлиевци, а?

Малфой се изсмя подмазвачески. Ъмбридж се усмихна както винаги широко и самодоволно и след като се настани в тапицираното си кресло, примига срещу пленниците досущ жаба в цветна леха.

— Е, Потър — подхвана тя. — Наслагали сте хора около кабинета ми, за да ви пазят, и сте ми пратили този смешник — кимна директорката към Рон, при което Малфой се изкиска още по-силно, — да ме убеждава, че полтъргайстът опустошавал кабинета по трансфигурация, аз обаче знаех, че точно тогава той е мацал с мастило окулярите на всички телескопи в училището... господин Филч тъкмо ме беше уведомил. Очевидно за вас е било много важно да разговаряте с някого. С Албус Дъмбълдор ли? Или с онзи мелез Хагрид? Съмнявам се да е било с Минерва Макгонъгол, подочух, че още била доста зле, та не ѝ е до разговори.

При тези думи Малфой и още неколцина от Отряда за бързо реагиране се засмяха отново. Хари усети, че от гняв и омраза чак трепери.

— Не ви влиза в работата с кого съм говорил — изръмжа.

Отпуснатото лице на Ъмбридж като че се изопна.

— Чудесно — заяви тя с най-опасния си престорено благ глас. — Чудесно, господин Потър... Дадох ви възможност сам да ми кажете. Вие не желаете. Нямам друг избор, освен да ви принудя. Драко, извикайте професор Снейп.

Малфой пхна магическата пръчка на Хари в мантията си и ухилен, излезе от кабинета, но Хари почти не му обърна внимание. Току-що се беше сетил нещо: не можеше да повярва, че е бил толкова

глупав да го забрави. Беше смятал, че са си отишли всички от Ордена на феникса, всички, които биха могли да му помогнат да спаси Сириус, но се беше заблуждавал. В „Хогвортс“ все още имаше един човек от Ордена — Снейп.

В кабинета беше тихо, чуваше се само как слидеринците се суетят и пристъпват, за да удържат Рон и останалите. Докато Рон се мъчеше да се измъкне от хватката на Уорингтън, от устата му по килима на Ъмбридж капеше кръв, Джини не се отказваше от опитите да настъпи шестокурсничката, която я стискаше с все сила над лактите, лицето на Невил ставаше все по-мораво, докато той се дърпаше от ръцете на Краб, Хърмаяни се мъчеше безуспешно да изтласка Милисът Булстроуд. Луна обаче стоеше вяло и вместо да се съпротивлява, зяпаше отнесено през прозореца, сякаш е отегчена от случващото се.

Хари пак се извърна към Ъмбридж, която го наблюдаване вторачено. Нарочно си бе придал безучастен, безизразен вид. Точно тогава по коридора отвън се чуха стъпки, Драко Малфой се върна и задържа вратата отворена, за да влезе Снейп.

— Викали сте ме, госпожо директор — рече той и огледа съвсем безразлично всички двойки боричкащи се ученици.

— А, професор Снейп — усмихна се широко Ъмбридж и пак се изправи. — Да, трябва ми още едно шишенце веритасерум. Възможно най-бързо, ако обичате.

— Взехте последното, за да разпитате Потър — напомни Снейп и я огледа невъзмутимо през мазното було на черната си коса. — Едва ли сте го използвали цялото. Обясних ви, че са достатъчни и три капки.

Ъмбридж пламна.

— Можете да пригответе още, нали? — попита тя с глас, станал още по-лигаво момичешки, както всеки път, когато се ядосаше.

— Разбира се — подсмихна се Снейп. — Нужен е пълен лунен цикъл, отварата ще бъде готова след около месец.

— След месец ли? — кресна Ъмбридж и се изду като жаба. — След месец? Но отварата ми трябва тази вечер, Снейп! Току-що заварих Потър да използва огнището, за да се свърже с някого. Още не съм установила с кого.

— Наистина ли! — възкликна Снейп и след като се извърна към Хари, за пръв път показва някакъв, макар и бегъл интерес. — Е, не съм

изненадан. Потър никога не е проявявал склонност да спазва училищните правила.

Впи студени черни очи в момчето, което също го погледна, без да мига, и се съсредоточи изцяло върху видяното в съня — искаше Снейп да го прочете в съзнанието му, да разбере...

— Желая да го разпитам! — извика ядно Ъмбридж и Снейп премести очи от Хари към лицето ѝ, което се тресеше от гняв. — Осигурете ми отвара, която да го принуди да ми каже истината!

— Вече ви обясних — рече спокойно Снейп, — не ми е останал веритасерум. Не мога да ви помогна, освен ако не смятате да отровите Потър, но ви уверявам, че ако го направите, ще ви подкрепя изцяло. Лошото само е, че повечето отрови действат прекалено бързо и жертвата няма време за споделяне на истини.

Снейп пак се извърна към Хари, който се беше вторачил в него с трескавото желание да му предаде без думи съобщението.

„Волдемор държи Сириус в отдел «Мистерии» — помисли той отчаян. — Волдемор държи Сириус...”

— Вие сте на изпитателен срок — изписка професор Ъмбридж и Снейп отново я погледна с леко вдигнати вежди. — Нарочно не ми съдействате! Очаквах повече, Луциус Малфой винаги се е изказвал изключително ласкаво за вас! А сега напуснете кабинета ми!

Снейп се поклони подигравателно и се обърна, за да излезе. Хари знаеше, че последната му надежда да съобщи на Ордена какво се случва всеки момент ще излезе през вратата.

— Той е заловил Лап! — извика момчето. — Държи Лап на мястото, където е скрито онова!

Снейп застина с ръка върху дръжката.

— Лап ли? — изкрещя професор Ъмбридж и премести нетърпеливо поглед от Хари към Снейп. — Какво е това Лап? Къде и какво е скрито? За какво говори, Снейп?

Преподавателят се обърна към Хари. Лицето му беше непроницаемо. Хари не беше сигурен, че Снейп го е разбрал, но не смееше да се изрази пред Ъмбридж по-ясно.

— Нямам представа — отговори хладно Снейп. — Ако искам, Потър, да ми крещиш разни небивалици, ще ти дам отвара за дърдорковщина. А ти, Краб, отпусни малко хватката. Ако удушиш Лонгботъм, ще има да пишем обяснения. Опасявам се и че ще се

наложи да го спомена в препоръката, ако някога решиш, да кандидатстваш за работа.

Той затвори с трясък вратата, оставяйки Хари в още по-голям смут: Снейп му беше последната надежда. Момчето погледна Ъмбридж, която явно се чувстваше по същия начин. Гърдите ѝ се издуваха от гняв и отчаяние.

— Добре тогава — рече тя и извади магическата си пръчка. — Добре... сега вече нямам избор... тук става въпрос не просто за реда в училището... тук говорим за сигурността на министерството... да... да...

Сякаш сама се убеждаваше в нещо. Без да сваля очи от Хари, пристъпваше притеснена от крак на крак, почукваше с магическата пръчка по свободната си длан и дишаше тежко. Докато я наблюдаваше, Хари се чувстваше ужасно безсилен без магическата си пръчка.

— Принуждавате ме, Потър... не че искам — каза Ъмбридж и продължи да пристъпва неспокойно на едно място, — но понякога обстоятелствата оправдават средствата... Убедена съм, министърът ще разбере, че не съм имала избор...

Малфой я наблюдаваше захласнато.

— Проклятието Круциатус би трябвало да ви развърже езика — пророни тихо Ъмбридж.

— Не! — изпищя Хърмаяни. — Професор Ъмбридж... незаконно е!

Но Ъмбридж не ѝ обърна внимание. Върху лицето ѝ се появи противно, припряно, превъзбудено изражение, каквото Хари не беше виждал никога дотогава. Тя вдигна магическата пръчка.

— Министърът едва ли ще одобри, че нарушавате закона, професор Ъмбридж! — извика Хърмаяни.

— На Корнелиус няма да му навреди, защото няма да узнае — заяви Ъмбридж и позадъхана, започна да насочва пръчката ту към една, ту към друга част от тялото на Хари, явно умуваше къде ще го заболи най-силно. — Така и не разбра, че миналото лято съм заповядала на дименторите да подгонят Потър, но пък се зарадва много, че е получил възможност да го изключи от училище.

— Вие ли? — ахна Хари. — Вие ли пратихте дименторите?

— Все *някой* трябваше да действа — изсъска Ъмбридж и магическата ѝ пръчка се насочи право към челото на момчето. —

Всички се жалваха, че трябвало да ви запушим някак устата, да ви злепоставим... но единствено аз *предприех* нещо... само че вие, Потър, се измъкнахте. Днес обаче няма да ви се размине... — Тя си пое въздух и извика: — Кру...

— НЕ! — изпищя сподавено Хърмаяни иззад Милисънт Булстроуд. — Не... Хари... трябва да ѝ кажем!

— За нищо на света — кресна той и се взря в малката част от Хърмаяни, която виждаше.

— Налага се, Хари, тя така и така ще го изтръгне, няма... няма смисъл.

И се разплака тихо отзад върху мантията на Милисънт Булстроуд. Слидеринката веднага прекрати опитите да я размаже върху стената и се дръпна погнусено.

— Добре, добре, добре — заяви победоносно Ъмбридж. — Госпожичка Всезнайка ще ни даде някои отговори. Хайде, момиче, говорете!

— Ър... ма... ни... не! — изкрещя Рон, както беше със запушена уста.

Джини гледаше Хърмаяни така, сякаш я вижда за пръв път. Срещу нея се беше облещил и Невил, който още не можеше да си поеме въздух. Хари обаче току-що беше забелязал нещо. Хърмаяни уж ридаше безутешно в дланите си, а нямаше и следа от сълзи.

— Аз... извинявайте всички — изхлипа тя. — Но... не мога да го понеса...

— Така, така, момиче! — насърчи я Ъмбридж и след като я хвана за раменете, я бутна на опразненото тапицирано кресло и се надвеси над нея. — Хайде, кажете... с кого Потър се беше свързал преди малко?

— Ами... — простена през ридания Хърмаяни в дланите си. — Ами... опитваше се да говори с професор Дъмбълдор.

Рон застина с ококорени очи, Джини вече не се стараеше да настъпи по пръстите на краката своята мъчителка, дори Луна изглеждаше леко изненадана. Добре че Ъмбридж и подмазвачите бяха насочили цялото си внимание към Хърмаяни и не забелязаха тези подозрителни знаци.

— С Дъмбълдор ли? — рече нетърпеливо Ъмбридж. — Значи знаете къде е.

— Ами... не, не знаем — проплака момичето. — Опитавме в „Продънения котел“ на „Диагон-али“, в „Трите метли“ и дори в „Свинската глава“.

— Глупаво момиче... Дъмбълдор няма да седи по кръчмите, при положение че го издирва цялото министерство! — викна Ъмбридж и във всяка от увисналите бръчки по лицето ѝ се вряза разочарование.

— Но... но ние трябваше да му съобщим нещо важно! — зави Хърмаяни и притисна още по-силно длани към лицето си, Хари обаче знаеше, че го прави не от болка, а за да прикрие липсата на сълзи.

— Така ли? — възкликна Ъмбридж, която отново беше обзета от внезапно вълнение. — И какво искахте да му кажете?

— Искахме... искахме да му съобщим, че е готово! — задави се момичето.

— Кое е готово? — попита настойчиво Ъмбридж, която пак беше сграбчила Хърмаяни за раменете и я поразтресе леко. — Кое е готово, момиче?

— Оръжието... — изпелтечи Хърмаяни.

— Оръжието ли? Оръжието? — ахна Ъмбридж с очи, които щяха да изскочат от вълнение. — Разработвали сте начин да се съпротивлявате? Оръжие, което да използвате срещу министерството? По заповед на професор Дъмбълдор, разбира се!

— Д-да — изхълца Хърмаяни, — но на Дъмбълдор му се наложи да напусне, преди оръжието да е готово, и с-сега ние го довършихме вместо него... а н-не можем да го открием, за да му к-кажем.

— Какво оръжие? — попита рязко Ъмбридж, като продължаваше да стиска с къси пръсти Хърмаяни за раменете.

— В-всъщност и ние не знаем — подсмръкна звучно момичето. — П-просто направихме к-каквото ни каза п-професор Дъмбълдор.

Ъмбридж се изправи ликуващо.

— Заведете ме при оръжието — нареди тя.

— На тях... няма да им го покажа — изписка Хърмаяни и погледна през пръсти към слидеринци.

— Не вие определяте условията — скастри я професор Ъмбридж.

— Добре тогава — пак се разхлипа върху дланите си Хърмаяни. — Добре... нека го видят и дано го използват срещу вас! Всъщност ми се иска да повикате много, много, хора... нека дойдат и го видят! Така

ви се пада... о, ще бъде прекрасно, ако цялото училище знае къде се намира оръжието и как... да го използва... когато подразните някого, той тъкмо ще може да ви отмъсти!

Тези думи оказаха мощно въздействие върху Ъмбридж. Тя погледна бързо и подозрително назад към своя Отряд за бързо реагиране и поспря за миг изпъкнали очи върху Малфой, който не успя да прикрие овреме нетърпеливото алчно изражение, появило се върху лицето му.

Ъмбридж продължи да наблюдава Хърмаяни още доста дълго, после каза с глас, който явно трябваше да прозвучи майчински:

— Добре, миличка, нека тогава отидем само ние двете с вас... ще вземем и Потър, нали? Хайде, станете.

— Госпожо — обади се с готовност Малфой, — професор Ъмбридж... според мен няколко души от Отряда трябва да дойдем и да ви пазим...

— Аз, Малфой, съм високопоставен квалифициран служител на министерството, нима смятате, че няма да се справя и сама с двама младежи без магически пръчки? — попита рязко тя. — А и доколкото разбрах, това оръжие не бива да се гледа от ученици. Докато се върна, вие стойте тук и внимавайте някой от тях да не избяга — махна тя към Рон, Джини, Невил и Луна.

— Добре — рече нацупен и разочарован Малфой.

— А вие двамата ще вървите пред мен и ще ми показвате пътя — разпореди се Ъмбридж и посочи с магическата пръчка Хари и Хърмаяни. — Водете!

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

БИТКА И БЯГСТВО

Хари нямаше представа какво е намислила Хърмаяни и дали изобщо има някакъв план. След като излязоха в коридора пред кабинета на Ъмбридж, той тръгна половин крачка след приятелката си — щеше да изглежда твърде подозрително, ако се издаде, че не знае къде отиват. Не дръзваше и да се опита да заговори момичето. Ъмбридж крачеше толкова близо зад тях, че той я чуваше как диша на пресекулки.

Хърмаяни ги поведе надолу по стълбището към Входната зала. През двойната врата на Голямата зала се чуваха гълчава и потракване на прибори по чиниите. На Хари му се стори невероятно, че само на пет-шест метра има хора, които се наслаждават на вечерята и безгрижно ознаменуват края на изпитите...

Хърмаяни мина право през дъбовата входна врата и в дъхавия вечерен въздух заслиза по каменните стъпала. Слънцето се снишаваше над върхарите на дърветата в Забранената гора и когато Хърмаяни закричи целеустремено през тревата — Ъмбридж подтичваше, за да не изостава, — дългите им тъмни сенки се заизвиваха като плащове отзад по моравата.

— Скрито е в къщата на Хагрид, нали? — рече нетърпеливо Ъмбридж в ухото на Хари.

— Разбира се, че не — отсече Хърмаяни. — Хагрид можеше да го задейства неволно.

— Ами да, могъл е — каза Ъмбридж, все по-развълнувана. — Какъвто е недодялан тоя мелез!

Тя се изсмя. Хари изпита силно желание да се обърне и да я сграбчи за гърлото, но се сдържа. Белегът го пробощдаше в притихналия вечерен въздух, ала още не пареше като нажежено желязо, както щеше да стане, ако Волдеморт посегнеше да убива.

— Къде е... тогава? — попита Ъмбридж със сянка на колебание, понеже Хърмаяни продължи да крачи към гората.

— Ето там, разбира се — отговори момичето и посочи тъмните дървета. — Трябва да е на място, където учениците няма да го намерят случайно.

— Естествено — съгласи се Ъмбридж, макар че сега в гласа ѝ се долавяше и лека уплаха. — Естествено... добре тогава... вие двамата вървете пред мен.

— Щом ще бъдем отпред, може ли да вземем магическата ви пръчка? — попита я Хари.

— Не, не може, господин Потър — отвърна мазно Ъмбридж и го боцна с пръчката отзад по гърба. — Опасявам се, че министерството цени моя живот малко повече, отколкото вашия.

Навлязоха в хладната сянка на първите дървета и Хари се опита да привлече погледа на Хърмаяни. Струваше му се, че най-голямата глупост, която ще направят тази вечер, е да отидат без магически пръчки в гората. Тя обаче само стрелна презрително Ъмбридж с очи и се гмурна право сред дърветата. Движеше се с такава бързина, че Ъмбридж с нейните по-къси крака едвам успяваше да ги настигне.

— Много навътре в гората ли е? — попита тя, когато мантията ѝ се закачи за една къпина и се разпра.

— О, да, скрито е добре — отвърна момичето.

Опасенията на Хари се засилиха. Хърмаяни тръгна не по пътеката, откъдето бяха минали, за да посетят Гроп, а по онази, по която преди три години той беше стигнал до бърлогата на чудовището Арагог. Тогава Хърмаяни не беше с него и сигурно и не подозираше каква опасност ги дебне в края ѝ.

— Ъъ... сигурна ли си, че това беше пътят? — натърти той.

— О, да — отвърна момичето със стоманеностуден глас и продължи напред през шубрака, като според Хари вдигаше напълно излишен шум.

Зад тях Ъмбридж се препъна в паднала фиданка, но никой от двамата не спря да ѝ помогне. Хърмаяни продължи да крачи, само подвикна силно през рамо:

— Още малко!

— По-тихо, Хърмаяни — изсумтя Хари и забърза да я настигне. — Не се знае какво ни слуша тук...

— Нека ни чуват — отговори тя тихо, докато Ъмбридж подтичваше шумно подире им. — Ще видиш...

Вървяха, както им се стори, доста дълго и отново навлязоха толкова навътре в гората, че гъстият балдахин на дърветата затули изцяло светлината. Хари бе обзет от чувство, каквото беше изпитвал и друг път в гората: че ги наблюдават невидими очи.

— Колко още навътре? — попита ядосана Ъмбридж зад него.

— Още малко! — провикна се Хърмаяни, след като излязоха на мрачна усойна поляна. — Съвсем малко...

Във въздуха прелетя стрела, която се впи със застрашителен тъп звук в дървото точно над главата ѝ. Изведнъж всичко наоколо се огласи от тропота на копита, Хари усети как земята под краката им трепери, а Ъмбридж нададе тих писък и го избута пред себе си, да ѝ е като щит...

Той се отскубна и се обърна. От всички страни се появиха към петдесет кентавъра, които бяха вдигнали лъкове със стрели и ги бяха насочили към Хари, Хърмаяни и Ъмбридж. Те отстъпиха бавно към средата на поляната, Ъмбридж хленчеше от ужас. Хари погледна с крайчеца на окото Хърмаяни. Тя се усмихваше победоносно.

— Кои сте вие? — попита един глас.

Хари се извърна наляво. Към тях от обръча се беше насочил дорестият кентавър на име Магориан, и той като останалите беше вдигнал лък. Вдясно от Хари Ъмбридж продължаваше да циври и макар да бе насочила магическата пръчка към напредващия кентавър, тя се тресеше в ръката ѝ.

— Попитах, човеко, кои сте? — рече грубо Магориан.

— Аз съм Долорес Ъмбридж — представи се тя пискливо и ужасено. — Първи заместник-министър на магията, директорка и велика инквизиторка на „Хогуортс“!

— Значи сте от Министерството на магията? — попита Магориан, а доста от кентаврите в кръга около тях се размърдаха неспокойно.

— Точно така — потвърди още по-пискливо Ъмбридж, — затова внимавайте много! Според законите, съставени от отдел „Регулация и контрол на магическите същества“, ако някой мелез като вас нападне човек...

— Как ни нарекохте? — ревна необуздан на вид черен кентавър, когото Хари позна.

Беше Бейн. Около тях се чу гневен ропот, опънаха се тетиви.

— Не ги наричайте така! — подвикна вбесена Хърмаяни, но Ъмбридж очевидно не я чу.

Тя продължи с трепереща пръчка, насочена към Магориан:

— В алинея „б“ на Закон петнайсети е посочено съвсем ясно, че „всяко нападение, извършено от магическо същество, за което се смята, че има почти човешки разсъдък, а оттам и че носи отговорност за деянията си...“

— „Почти човешки разсъдък“ ли? — повтори Магориан, а Бейн и доста от другите кентаври се разфучаха гневно и заудряха с копита по земята. — За нас, човеко, това е тежка обида. За щастие разсъдъкът ни далеч надвишава вашия.

— Какво търсите в нашата гора? — ревна сивият кентавър със сурово лице, когото Хари и Хърмаяни бяха видели при последното си идване в гората. — Защо сте тук?

— *Вашата* гора ли? — рече Ъмбридж, която сега се тресеше не само от страх, но явно и от възмущение. — Нека ви напомня, че живеете тук само защото от Министерството на магията са ви допуснали в някои участъци...

Една стрела изсвистя толкова близо до нея, че закачи мишата ѝ коса. Ъмбридж нададе оглушителен писък и се хвана за главата, а някои от кентаврите ревноха одобрително, други се изкискаха хрипливо. Смехът им, необуздан, примесен с цвилене, прокънтят над сумрачната поляна, а гледката на тропачите им копита бе крайно обезпокоителна.

— Е, чия е гората, човеко? — сопна се Бейн.

— Мръсни мелези! — изписка Ъмбридж, без да сваля ръце от главата си. — Зверове! Развилнели се добичета!

— Тихо! — извика Хърмаяни, ала твърде късно.

Ъмбридж насочи магическата пръчка към Магориан и изпищя:

— *Инкарцерус!*

Във въздуха политнаха въжета като дебели змии, които се омотаха здраво около тялото на кентавъра и пристегнаха ръцете му, а той ревна от гняв и се вдигна на задни крака, като се опита да се освободи. Останалите кентаври се спуснаха напред.

Хари сграбчи Хърмаяни, повали я на земята и долепил лице до пръстта долу, изживя миг на ужас, когато край него задумкаха копита, ала кентаврите ги прескачаха и ги заобикаляха с гневни крясъци и рев.

— Неееее! — чу той писъка на Ъмбридж. — Нееее... аз съм първи заместник-министър, не можете... пуснете ме, добичета... нееее!

Хари видя как блясва червена светлина и разбра, че Ъмбридж се е опитала да зашемети с магия един от кентаврите, а после тя нададе много силен вой. Момчето понадигна на няколко сантиметра глава: сграбчил директорката откъм гърба, Бейн я вдигна високо във въздуха, докато тя се гърчеше и пищеше от уплаха. Магическата пръчка падна от ръката ѝ на земята и сърцето на Хари подскочи. Само ако можеше да я достигне...

Но докато се пресягаше към пръчката, копитото на един от кентаврите се стовари върху нея и я счупи точно на две.

— И така! — изръмжа в ухото му глас, изневиделица към него се протегна дебела космата ръка и го дръпна да стане. Хърмаяни също беше изправена на крака.

Над понеслите се разноцветни гърбове и глави на кентаврите Хари видя как Бейн отнася през дърветата Ъмбридж. Тя не спираше да пищи, ала гласът ѝ заглъхваше все повече и повече, докато накрая вече не се чуваше през тропота на копитата край тях.

— А тези тук? — попита сивият кентавър със свирепо лице, който държеше Хърмаяни.

— Те са невръстни — отвърна провлачен тъжен глас някъде отзад. — Не нападаме жребчета.

— Точно те я доведоха, Ронън — възрази кентавърът, стиснал тъй силно Хари. — И не са чак толкова невръстни... този тук скоро ще стане мъж.

Той разтресе Хари за яката на мантията.

— Много ви моля — проплака тихо Хърмаяни, — много ви моля, не ни нападайте, ние не мислим като нея, не сме чиновници от Министерството на магията! Дойдохме само защото се надявахме да я прогоните.

От изражението на сивия кентавър, който държеше приятелката му, Хари веднага разбра, че с тези думи тя е допуснала ужасна грешка. Сивият кентавър отметна глава, тропна яростно със задни крака и ревна:

— Видя ли, Ронън? Вече са придобили наглостта на своето племе! Така значи, искали сте да ви свършим мръсната работа, нали,

човешко момиче? Трябвало е да ви бъдем слуги, да отпъдим като покорни хрътки вашите врагове!

— Не! — изписка вцепенена Хърмаяни. — Много ви моля... не исках да кажа това! Просто се надявах, че... че ще ни помогнете...

Но с всяка нова дума като че влошаваше положението още повече.

— Ние не помагаме на човеци! — изръмжа кентавърът, който държеше Хари, и го стисна още по-здраво, като отстъпи малко назад, така че краката на момчето тутакси се отлепиха от земята. — Ние сме волно племе и се гордеем с това. Няма да допуснем да си тръгнете оттук, та после да се хвалите, че сме изпълнили заповедите ви!

— Изобщо няма да казваме такова нещо! — викна Хари. — Знаем, че го направихте не защото сме искали ние...

Като че ли обаче не го слушаше никой. Един брадат кентавър отзад изкрещя:

— Дошли са неканени, трябва да си понесат последиците!

Думите му бяха посрещнати с одобрителен рев, а един сивокафяв кентавър заяви:

— Нека вървят при жената!

— Нали казахте, че не докосвате и с пръст невинните! — провикна се Хърмаяни, по чието лице вече се стичаха истински сълзи. — Не сме сторили нищо, за да ви нараним, не сме използвали магически пръчки и закани, искаме само да се върнем в училището, много ви моля, пуснете ни...

— Не всички сме като изменника Фирензи, човешко момиче! — кресна сивият кентавър под одобрителното цвилене на събратята си. — Може би сте си мислели, че сме някакви красиви говорещи коне! Ние сме древен народ, няма да търпим магьоснически набези и обиди! Не признаваме вашите закони, нито върховенството ви, ние сме...

Но така и не чуха какво още са кентаврите, защото точно тогава от края на поляната екна трясък, толкова силен, че се обърнаха всички: Хари, Хърмаяни и петдесетте кентавъра, запълнили пространството наоколо. Кентавърът, който държеше Хари, го пусна на земята, понеже ръцете му се стрелнаха към лъка и колчана със стрелите. Хърмаяни също бе оставена да се свлече и Хари забърза към нея точно когато два дебели дънера се раздалечиха зловещо и в пролуката между тях се появи чудовищното туловище на великана Гроп.

Кентаврите най-отпред се дръпнаха и се блъснаха в събратята си отзад, поляната се бе превърнала в гора от лъкове и стрели, които чакаха да бъдат изстреляни и сочеха до една нагоре, към огромното сивкаво лице, надвиснало над тях под балдахина на гъстите клони. Кривата уста на Гроп беше зейнала глупаво, в полумрака проблясваха жълтите му зъби, големи колкото тухли, мътните му очи с цвят на кал се бяха присвили — великанът се взираше в тварите в краката си. И от двата му глезена се влачеха разкъсани въжета.

Той отвори още по-широко уста.

— Хагър.

Хари не знаеше какво означава това „хагър“ и на какъв език е, а и не го вълнуваше — гледаше ходилата на Гроп, дълги почти колкото цялото тяло на момчето. Хърмаяни го стисна здраво за ръката, а кентаврите бяха притихнали и се бяха вторачили във великана, чиято огромна кръгла глава се клатеше насам-натам, докато той продължаваше да се взира сред тях, сякаш търси нещо, което си е изпуснал.

— *Хагър!* — повтори по-настойчиво Гроп.

— Махай се оттук, великане! — провикна се Магориан. — Не си добре дошъл сред нас.

Тези думи явно не направиха никакво впечатление на Гроп. Той се понаведе (ръцете на кентаврите върху лъковете се изопнаха), после ревна:

— ХАГЪР!

Някои от кентаврите изглежда се притесниха. Хърмаяни обаче ахна.

— Хари! — прошепна тя. — Според мен той се опитва да каже „Хагрид“!

Точно в този миг Гроп ги зърна — единствените две човешки същества сред море от кентаври. Наведе с още две-три педи глава и се вторачи в тях. Хари усети как Хърмаяни се разтреперва, когато Гроп отново зейна и рече с гърлен тътнещ глас:

— Хърми.

— Майко мила — възкликна момичето и се вкопчи в ръката на Хари толкова силно, че тя започна да изтръпва. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. — Той... той ме помни!

— ХЪРМИ! — ревна пак Гроп. — КЪДЕ ХАГЪР?

— Не знам — изписка ужасена тя. — Съжалявам, Гроп, не знам!
— ГРОП ИСКА ХАГЪР!

Една от месестите ръце на великана посегна надолу. Хърмаяни нададе истински писък, изтича няколко крачки назад и падна. След като нямаше магическа пръчка, Хари се приготви да удрия, да рита, да хапе, да прави каквото и да е, когато ръката замахна към него и повали един снежнобял кентавър.

Кентаврите сякаш бяха чакали само това: когато протегнатите пръсти на Гроп бяха на педя от Хари, във въздуха към великана се понесоха петдесет стрели, които се посипаха по огромното му лице. Той ревна от болка и гняв, изправи се и затърка с грамадни ръце лицето си, като чупеше стрелите, но забиваше още по-надълбоко върховете им. Виеше и тъпчеше с огромни ходила, а кентаврите се пръснаха кой накъдето види. По Хари се посипаха едри като камъчета капки великанска кръв, когато той издърпа Хърмаяни да стане и двамата хукнаха презглава към прикритието на дърветата. Щом се шмугнаха сред тях, погледнаха назад: с окървавено лице Гроп замахваше слепешката, за да хване кентаврите, които отстъпиха в безредие и препуснаха през дърветата в другия край на поляната. Хари и Хърмаяни гледаха как Гроп надава поредния яростен вик и се спуска да ги гони, като събаря по пътя си още и още дървета.

— О, не — простена Хърмаяни, която трепереше толкова силно, че чак ѝ се подкосиха коленете. — Какъв ужас! Ще ги изстреби до крак.

— Да ти призная, това не ме вълнува особено — рече Хари с горчивина.

Тропотът на препусналите кентаври и пухтенето на великана, който вървеше опипом, заглъхваха все повече. Докато Хари ги слушаше, в белега отново го прониза туптяща болка и го заля вълна от ужас.

Бяха пропилили толкова много време, сега бяха по-далеч от това да спасят Сириус, дори отколкото в мига, когато Хари получи видението. Той не само беше останал без магическата си пръчка, но се оказаха хванати като в капан наскрив Забранената гора, лишени от всякакви средства за придвижване.

— Много умен план, няма що — озъби се той на Хърмаяни, за да си излее поне малко гнева. — Наистина умен план. И сега къде ще отидем?

— Трябва да се върнем в замъка — отвърна едва чуто момичето.

— Докато го направим, Сириус вероятно ще бъде мъртъв! — тросна се Хари и изрита ядно едно дърво наблизо.

Някъде горе се чу леко изпукване, момчето се извърна и видя вбесен съчко, който гънеше към него дългите си като вейки пръсти.

— Е, без магически пръчки не можем да направим нищо — отсъди безнадеждно Хърмаяни и се изправи със сетни сили. — Но, Хари, как точно смяташе да стигнем чак в Лондон?

— Да, и ние това се питаме — каза познат глас зад нея.

Хари и Хърмаяни се доближиха инстинктивно един до друг и надникнаха през дърветата.

Появи се Рон, зад него бързаха Джини, Невил и Луна. Всички изглеждаха ужасно: по бузата на Джини се червенееха няколко дълги драскотини, над дясното око на Невил се издуваше голяма моравацицина, устната на Рон кървеше обилно, ала всички явно бяха много доволни от себе си.

— Е — подхвана Рон и като подаваше магическата пръчка на Хари, отмести един увиснал ниско клон, — имате ли някакви предложения?

— Как се измъкнахте? — изуми се Хари и взе от Рон пръчката.

— Едно-две зашеметяващи заклинания, една магийка за обезоръжаване, Невил показва наистина прекрасна препречваща магия — отговори нехайно Рон и връчи и на Хърмаяни нейната магическа пръчка. — Но най-неотразима беше Джини, направи на Малфой проклятие за летящи сопоти... Жестоко, цялото му лице се покри с огромни висящи гадории. Но както и да е. Видяхме през прозореца, че поемате към гората, и тръгнахме след вас. Какво направихте с Ъмбридж?

— Отнесоха я — обясни Хари. — Цяло стадо кентаври.

— А вас са ви оставили? — учуди се Джини.

— Не, тях пък ги подгони Гроп — уточни Хари.

— Кой е Гроп? — любопитства Луна.

— Братчето на Хагрид — побърза да отговори Рон. — Но все едно, сега това не е важно. Какво разбра в огъня, Хари? Ти-знаеш-кой наистина ли е заловил Сириус, или?...

— Наистина — рече Хари точно когато в белега пак го прободеше болка, — и съм сигурен, че Сириус още е жив, само не виждам как ще

стигнем до там, за да му помогнем.

Всички се умълчаха, изглеждаха доста уплашени: препятствието, изпречило се на пътя им, сякаш бе непреодолимо.

— Е, ще се наложи да летим — отбеляза Луна с възможно най-деловия тон, с който Хари някога я беше чувал да говори.

— Добре — рече той подразнен и се нахвърли върху нея. — Първо, ако включваш и себе си, „ние“ няма да правим нищо, и второ, само Рон има метла, дето не я пази въоръжен трол, така че...

— И аз имам метла! — обади се Джини.

— Да, но ти няма да идваш с нас — сръза я Рон.

— Извинявай, но и аз се тревожа не по-малко от теб за Сириус — отвърна момичето със стиснати зъби, така че изведнъж заприлича поразително на Фред и Джордж.

— Ти си още... — подхвана Хари, ала Джини го прекъсна разгорещено:

— Сега аз съм с три години по-голяма, отколкото беше ти, когато се изправи срещу Ти-знаеш-кого заради Философския камък, освен това благодарение именно на мен Малфой не може да мръдне от кабинета на Ъмбридж, понеже от всички посоки го нападат грамадни летящи сополи...

— Да, но...

— Всички бяхме заедно във ВОДА — намеси се тихо Невил. — Нали уж се готвехме да се сражаваме с Вие-знаете-кого? Сега за пръв път имаме възможност да направим нещо истинско... или е било само игра?

— Не, разбира се... — рече нетърпеливо Хари.

— Значи е редно да дойдем и ние — каза просто Невил. — Искаме да помогнем.

— Точно така — усмихна се щастлива Луна.

Хари срещна очите на Рон. Знаеше, че и той си мисли съвсем същото: ако можеше да избира кой от ВОДА да участва заедно с него, Рон и Хърмаяни в опита да спасят Сириус, не би посочил Джини, Невил и Луна.

— Всъщност е все едно — каза отчаян, — защото още не знаем как да се доберем дотам...

— Мисля, че го уточнихме — обади се влудяващо спокойно Луна. — С летене!

— Виж какво — отвърна Рон, който едвам сдържаше гнева си, — ти може и да знаеш да летиш без метла, но на нас, останалите, надали ще ни поникнат криле точно когато ни се иска...

— Има начини да летиш и без метла — възрази ведро момичето.

— Сигурно на гърба на квакащите шнорхеловци или както там се казваха? — подметна Рон.

— Нагънаторогите шнорхелоподобни квакльовци не могат да летят — отсече гордо Луна. — Затова пък *тези тук* могат, а и Хагрид спомена, че са много добри, ако трябва да намерят мястото, което ездачът търси.

Хари се обърна рязко. Между две дървета стояха два тестрола, които следяха с блеснали бели зловещи очи тихия разговор, сякаш разбират всяка дума.

— Да! — пророни той и пристъпи към тях.

Те тръснаха главите си като на влечуги, отметнаха назад дълги черни гриви, а Хари се пресегна обнадежден и потупа най-близкия по лъскавия врат. Как изобщо му беше хрумнало, че са грозни?

— Това онези шантави коне ли са? — поде плахо Рон, вторачен в точка, малко по-наляво от тестрола, който Хари галеше. — Дето ги виждаш само ако някой е умрял пред очите ти?

— Да — потвърди Хари.

— Колко са?

— Само два.

— Е, трябваат ни три — заяви Хърмаяни, която още изглеждаше изплашена, но все така изпълнена с решимост.

— Четири, Хърмаяни — поправи я свъсена Джини.

— Според мен всъщност сме шестима — оповести спокойно Луна, докато броеше.

— Не ме разсмивай, не можем да отидем всички! — възрази сърдито Хари. — Вижте какво, вие тримата — посочи той Невил, Джини и Луна — нямате нищо общо с това, не сте...

Те пак започнаха да негодуват. Хари отново усети как в белега го пробожда болка, този път по-остра. Беше ценен всеки миг, сега не му бе до разпавии.

— Добре, щом толкова искате — рече той накрая, — но ако не намерим още тестроли, няма как да...

— О, ще дойдат още — каза убедено Джини, и тя като Рон присвиваше очи в погрешна посока.

Вероятно се заблуждаваше, че гледа конете.

— Защо мислиш така?

— Защото, ако случайно не си забелязал, вие с Хърмаяни сте целите в кръв — отвърна Джини невъзмутимо, — а ние знаем, че Хагрид примамва тестролите със сурово месо. Тези двата вероятно се появиха именно заради това.

Точно тогава Хари усети как някой го подръпва леко за мантията и извърна поглед надолу — най-близкият тестрол го ближеше по ръкава, още влажен от кръвта на Гроп.

— Добре — рече той, беше му хрумнало нещо, — ние с Рон ще яхнем тези и ще тръгнем напред, а Хърмаяни ще остане с вас да привлече още тестроли...

— Няма да оставам — вбеси се тя.

— Не е и нужно — усмихна се Луна. — Вижте, идват още... вие двамата явно доста миришете...

Хари се извърна: през дърветата се промушваха най-малко шест-седем тестрола, които бяха притиснали плътно до телата си огромни кожести криле, очите им блестяха в мрака. Сега вече той нямаше оправдание.

— Добре — рече ядосано, — всеки да хваща по един и да го яхва.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ОТДЕЛ „МИСТЕРИИ“

Хари намота около ръката си гривата на най-близкия тестрол, стъпи с единия крак на пъна до него и се покатери тронаво върху свиления гръб на коня. Той не се възпротиви, само извърна рязко глава с оголени остри зъби и се опита пак да го близне лакомо по мантията.

Забелязал, че може да намести колене точно зад основата на крилете, Хари се почувства по-сигурен и погледна към другите. Невил се беше покачил на следващия тестрол и сега се мъчеше да преметне късия си крак през гръба му. Луна вече беше яхнала странично един от конете и си пригладдаше мантията така, сякаш го прави всеки ден. Рон, Хърмаяни и Джини обаче още стояха като заковани и се взираха с отворени уста.

— Какво има? — възкликна Хари.

— Как да се качим? — попита едва чуто Рон. — Ние не ги виждаме.

— О, лесно е — заяви Луна и след като се плъзна услужливо от гръба на своя тестрол, отиде при Рон, Хърмаяни и Джини. — Елате насам...

Дръпна ги при другите коне, които стояха наблизо, и им помогна един по един да ги яхнат. И тримата бяха изключително притеснени, докато Луна намотаваше около ръцете им гривите на жребците и им обясняваше да се държат здраво, после и тя се върна при своя тестрол.

— Това е лудост — промърмори Рон и плъзна предпазливо свободната си длан напред-назад по врата на коня. — Лудост... да можех поне да го видя...

— По-добре се надявай да си остане невидим — рече мрачно Хари. — Готови ли сме всички?

Останалите кимнаха и той видя как пет чифта колене се стягат под мантиите.

— Добре...

Погледна надолу към черната лъскава глава на тестрола и преглътна.

— Министерството на магията, входът за посетители, Лондон — рече неуверено. — Тъъ... ако знаете... къде да отидете...

Миг-два неговият тестрол не направи нищо, сетне с широко стремително движение, с което едва не свали на земята ездача си, разпери криле, приклепна бавно и се изстреля толкова шеметно и рязко право нагоре, че се наложи Хари да притисне с все сила ръце и крака към тялото му, за да не се хлъзне към кокалестата му задница. Зажумя и долепи лице до копринената грива на коня, докато се извисяваха вихрено през най-горните клони на дърветата и се насочваха към кървавочервения залез.

Хари не помнеше да се е движил някога толкова бързо: почти без да размахва широки криле, тестролът прелетя над замъка. Хладният въздух шибаше момчето в лицето, то стисна очи срещу свистящия вятър, сетне погледна встрани и видя петимата си другари, които се носеха подире му, долепени възможно най-близо до врата на тестрола, за да се предпазят от попътната струя.

Бяха прелетели над парка в „Хогуортс“, бяха подминали Хогсмийд и Хари виждаше под тях планини и клисури. Когато започна да се свечерява, той забеляза и струпани на едно място светлини — прелитаха над още и още села, — после и криволичещ път, по който самотна кола пъплеше ли, пъплеше през баирите към дома...

— Колко е странно! — чу той някъде отзад приглушения вик на Рон и си представи какво е да се носиш с шеметна скорост на такава височина, без да виждаш какво те крепи.

Спусна се здрач: небето стана сумрачно лилаво и по него заблещукаха сребърни звездици, а не след дълго ездачите вече се ориентираха само по светлините в мъгълските градове на каква височина се намират и колко бързо се движат. Хари беше обвил здраво ръце около врата на коня и го молеше наум да полети още по-бързо. Колко ли време беше минало, откакто беше видял Сириус да лежи на пода в отдел „Мистерии“? Колко още кръстникът му щеше да устои срещу Волдемор? Единственото, което Хари знаеше със сигурност, бе, че Сириус не е направил каквото Волдемор иска от него и че не е мъртъв. Беше убеден, че и в двата случая е щял да усети с тялото си ликуването на Волдемор или неговата ярост и в белега е щяла да го

прободе остра болка точно както в нощта, когато беше нападнат господин Уизли.

Продължаваха да летят в сгъстяващия се мрак, лицето на Хари бе студено и изпръхнало, от силното притискане към хълбоците на тестрола краката му бяха изтръпнали, той обаче не смееше да се намести, за да не се плъзне... от тътнещото свистене на вятъра в ушите си не чуваше нищо, от студения нощен въздух устата му беше суха и премръзнала. Беше загубил всякаква представа колко далеч са стигнали, сега се уповаваше единствено на звяра под него, който продължаваше да се носи устремно нататък в нощта почти без да удря с криле.

Ако бяха закъснели...

„Той е жив, още се съпротивлява, усещам го...”

А ако Волдемор е решил, че Сириус няма да се прекърши...

„Щях да разбера...”

Присви го под лъжичката: главата на тестрола най-неочаквано се бе насочила към земята и Хари се хлъзна няколко сантиметра надолу по врата му. Най-после се снишаваха... Стори му се, че чува някъде зад себе си писък, и се изви опасно, но не видя падащо тяло... явно всички се бяха стъписали точно като него от смяната на посоката.

Сега отвсякъде блестяха яркооранжеви светлини, които се уголемяваха и ставаха по-заоблени, виждаха се покриви на сгради, реки от фарове като светещи очи на насекоми, квадрати от бледожълта светлина, които всъщност бяха прозорци. Изневиделица се спуснаха към паважа и Хари се вкопчи със сетни сили в тестрола, готов за внезапен удар, ала конят докосна тъмната земя леко като сянка, Хари се плъзна от гърба му и огледа улицата: на нея още си стояха препълненият догоре контейнер за отпадъци и на хвърлей от него очуканата телефонна кабина, останали сякаш без цвят под яркия оранжев блясък на уличните лампи.

Рон се приземи малко по-нататък и веднага тупна от тестрола на паважа.

— Никога повече — зарече се той, докато се изправяше. Понечи да се дръпне от коня, но понеже не го виждаше, се блъсна в задницата му и за малко да падне отново. — Никога, никога повече... това беше най-ужасното...

Хърмаяни и Джини кацнаха от двете му страни и се смъкнаха от жребците малко по-леко, отколкото Рон, макар и със същото облекчение, че отново са стъпили на земята, Невил скочи разтреперан, а Луна слезе съвсем плавно.

— Сега къде отиваме? — попита тя Хари учтиво и любопитно, сякаш са тръгнали на екскурзия.

— Ето там — отговори той. Потупа признателно тестрола, поведе забързано останалите към очуканата телефонна кабина и отвори вратата. — *Влизайте!* — подкани ги Хари, защото те се двоумяха.

Рон и Джини се пъкнаха покорно вътре, Хърмаяни, Невил и Луна се сместиха зад тях, Хари хвърли един поглед към тестролите, които ровеха за огризки в боклукчийската кофа, и се провря след Луна в кабината.

— Който е най-близо до апарата, да набере шест, две, четири, четири, две! — каза той.

Рон огъна странно ръка, за да достигне шайбата, и докато тя се връщаше с бръмчене на мястото си, в кабината прозвуча студеният женски глас.

— Добре дошли в Министерството на магията. Представете се, ако обичате, и кажете по какъв въпрос идвате.

— Хари Потър, Рон Уизли, Хърмаяни Грейнджър — заизрежда много бързо Хари, — Джини Уизли, Невил Лонгботъм, Луна Лъвгуд... дошли сме да спасим един човек, освен ако министерството не го направи преди нас!

— Благодаря — рече студеният женски глас. — Посетители, вземете, ако обичате, значките, и ги закачете отпред на мантиите си.

В металния улей, откъдето обикновено се връщат монетите, се плъзнаха шест значки. Хърмаяни ги грабна и през главата на Джини ги връчи мълком на Хари, а той погледна най-горната: „Хари Потър, спасителна операция“.

— Посетители, трябва да се явите на гише „Охрана“, където ще бъдете претърсени и ще предадете за регистрация магическите си пръчки. Гишето се намира в дъното на атриума.

— Добре! — каза на висок глас Хари точно когато болката отново го прониза в белега. — Можем ли да тръгваме?

Подът на телефонната кабина се разтресе, тротоарът зад стъклениците й стени се надигна и се разстъпи, а тестролите, които ровеха из контейнера, се плъзнаха и се скриха от поглед. Обгърна ги непрогледен мрак и те заслизаха с глухо стържене към дълбините на Министерството на магията.

В краката им блесна лъч мека златиста светлина, който се разшири и се плъзна нагоре по телата им. Хари приклепна и доколкото беше възможно в тясното пространство, насочи магическата пръчка, като се взираше през стъклото да види дали някой ги чака в атриума, той обаче изглеждаше съвсем безлюден. Светлината беше по-слаба, отколкото през деня, в камините по стените не горяха огньове, но когато асансьорът се плъзна и спря плавно, Хари видя, че златните символи пак се гънат и се извиват върху тъмносиния таван.

— Министерството на магията ви пожелава приятна вечер — каза женският глас.

Вратата на телефонната кабина се отвори рязко, Хари изскочи от нея, следван от Невил и Луна. В атриума се чуваше единствено ромонът на водата в златния шадраван, където се стичаха струи, бликащи от пръчките на магьосницата и магьосника, от острието на стрелата, която държеше кентавърът, и от върховете на шапката на таласъма и на ушите на домашното духче.

— Да тръгваме — подкани тихо Хари и предвождани от него, шестимата хукнаха по коридора, покрай шадравана, към гишетото, където беше седял магигардът, премерил магическата пръчка на Хари, и където сега нямаше никого.

Хари беше сигурен, че там би трябвало да има човек от охраната, беше сигурен, че отсъствието му е зловещ знак, и лошите му предчувствия се засилиха, когато шестимата минаха през златната порта към асансьорите. Той натисна най-близкото копче за надолу и почти веднага се появи асансьор, чиято златна решетка се плъзна със страшен трясък и дрънчене встрани и те се втурнаха вътре. Хари удари деветото копче, решетката пак издрънча и асансьорът заслиза със звънтене и тракане. В деня, когато беше идвал с господин Уизли, Хари не беше забелязал колко шумни са асансьорите. Беше сигурен, че грохотът ще вдигне на крак всеки от охраната в сградата, но когато асансьорът спря, студеният женски глас оповести:

— Отдел „Мистерии“.

Решетката се плъзна и се отвори. Те излязоха в коридора, където не се помръдваше нищо освен най-близките факли, трепнали от раздвижения въздух откъм асансьора.

Хари се извърна към черната врата. Беше я сънувал месеци и месеци наред, най-последно стоеше пред нея.

— Да вървим — прошепна и поведе останалите по коридора, точно зад него вървеше Луна, която се озърташе с леко отворена уста. — И така, слушайте — рече Хари, след като спря на около шест крачки от вратата. — Най-добре... най-добре е двама да останат да пазят тук и...

— И как ще ти съобщим, ако се задава нещо? — попита Джини с вдигнати вежди. — Може да си на километри оттук.

— Идваме с теб, Хари — рече Невил.

— Стига сме протакали — отсече Рон.

Хари все тъй не искаше да ги взима всички със себе си, но очевидно нямаше избор. Обърна се с лице към вратата и тръгна към нея... точно както и в съня му, тя се отвори и той прекрачи прага, повел след себе си останалите.

Озоваха се в просторна кръгла стая. Всичко вътре, включително подът и таванът, беше черно, по черните стени на еднакво разстояние имаше еднакви врати без табелки и дръжки, между тях се виждаха светилници със свещи, които горяха със син пламък и хладната им трепкаща светлина се отразяваше в лъскавия мраморен под, наподобяващ тъмна вода.

— Някой да затвори вратата — промълви Хари.

Веднага щом Невил изпълни заповедта, Хари съжали, че я е изрекъл. Без дългата ивица светлина, процеждаща се от осветения от факлите коридор отзад, в помещението стана толкова тъмно, че за миг единственото, което шестимата виждаха, бяха гроздовете трепкащи сини пламъци по стените и призрачните им отражения по пода.

Насън Хари винаги бе прекосявал целеустремено стаята, беше минавал през вратата точно срещу входа и бе продължавал нататък. Тук обаче имаше дванайсет врати. Точно когато загледа вратите отсреща, за да реши през коя да влезат, се чу силен тътен и свещите се задвижиха встрани. Кръглата стая се завъртя.

Хърмаяни сграбчи Хари за ръката, сякаш уплашена да не се раздвижи и подът, той обаче не помръдна. За няколко мига, докато

стената се въртеше шеметно, сините пламъци наоколо се сляха в нещо като неонов черти, сетне, пак така внезапно, както бе прокълтял, тътенът утихна и всичко отново застина.

Вътре в очите на Хари сякаш имаше прогорени сини ивици, това бе всичко, което той виждаше.

— Защо стана така? — прошепна уплашен Рон.

— Според мен за да не запомним през коя врата сме влезли — отвърна приглушено Джини.

Хари разбра веднага, че е права: беше в състояние да различи изхода точно колкото и мравка върху катраненочерен под, а вратата, през която трябваше да продължат нататък, можеше да бъде всяка от дванайсетте наоколо.

— Как ще излезем на връщане? — разтревожи се и Невил.

— Е, сега това не е важно — отговори убедено Хари и стиснал магическата пръчка по-здраво от всякога, примига с надеждата да заличи сините линии пред очите си, — ще мислим как да излезем чак след като открием Сириус...

— Само не го викай! — настоя Хърмаяни, но Хари никога не се бе нуждал по-малко от съвета ѝ.

Инстинктът му подсказваше да бъде възможно най-тих.

— Е, къде отиваме, Хари? — попита Рон.

— Аз не... — подхвана той. Преглътна. — В сънищата си тръгнах от асансьорите по коридора и през вратата в дъното му влизах в тъмна стая, тази тук... после минавах през друга врата и отивах в помещение, което... сякаш блестеше. Нека опитаме няколко от вратите — предложи той припряно. — Щом видя, ще разбера откъде трябва да продължим. Хайде!

Следван плътно от останалите, тръгна право към вратата точно отсреща, допря лявата си ръка до хладната ѝ лъскава повърхност, вдигна пръчката, за да е готова веднага щом отвори, и бутна вратата.

Тя се отвори с лекота.

След тъмнината в първото помещение светилниците, увиснали ниско на златни вериги от тавана, създаваха впечатление, че тази дълга правоъгълна стая е много по-осветена, макар че ги нямаше искрящите, трепкащи светлини от сънищата на Хари. Вътре беше почти празно, имаше само няколко писалища и точно по средата огромна стъкленица, която беше пълна с тъмнозелена течност и бе толкова голяма, че

шестимата можеха да поплуват вътре. В течността лениво се носеха няколко седефенобели неща.

— Какво ли е това? — прошепна Рон.

— Не знам — каза Хари.

— Дали са риби? — пророни Джини.

— Аквавирийни личинки! — съобщи развълнувана Луна. — Татко ми е казвал, че в министерството развъждат...

— Не — прекъсна я Хърмаяни. Гласът ѝ прозвуча странно. Тя се приближи да погледне отстрани на стъкленицата. — Това са мозъци.

— Мозъци ли?

— Да... Какво ли правят с тях?

Хари отиде до нея. И наистина, сега, когато ги видя отблизо, се убеди, че няма грешка. Мозъците проблясваха злокобно, ту изчезваха, ту пак се показваха и докато се носеха из дълбините на зелената течност, приличаха малко на слюзест карфиол.

— Да се махаме — подкани Хари. — Не е тук, трябва да опитаме друга врата.

— И тук има врати — обади се Рон, като сочеше стените. Сърцето на Хари се сви: колко ли голямо беше това място?

— В съня от онази тъмна стая влязох в друга — обясни той. — Мисля, че трябва да се върнем и да опитаме оттам.

Те забързаха обратно към тъмната кръгла стая, а пред очите на Хари вместо сините пламъчета на свещите плаваха призрачните очертания на мозъците.

— Почакай! — извика рязко Хърмаяни, когато Луна понечи да затвори вратата на стаята с мозъците отзад. — *Флаграте!*

Тя прокара магическата пръчка по въздуха и върху вратата изникна огнено „Х“. Веднага щом щракна зад тях и се затвори, се чу силен тътен и стената пак се завъртя много бързо, сега обаче сред бледосиньото се мержелееше и голямо златисточервено петно, сетне всичко застина отново, а огненият кръст продължи да пламти и да показва вратата, която вече бяха опитали.

— Добре се сети — похвали я Хари. — Хайде да пробваме тази тук...

И този път отиде право при вратата отсреща, бутна я и я отвори с вдигната магическа пръчка, а другите го последваха.

Стаята беше по-голяма от предишната, слабо осветена и правоъгълна, в средата хлътнала надолу, така че се образуваше голяма каменна яма, дълбока към шест метра. Стояха на най-горния ред на каменни пейки, които опасваха цялото помещение и се спускаха на стръмни катове като в амфитеатър или като в съдебната зала, където Хари бе изправен пред Магисъбора. Но вместо стол с вериги в средата на ямата имаше нещо като каменен подиум, на който се виждаше каменна арка, толкова древна, напукана и разядена, та Хари се изуми, че още не се е срутила. Арката не се крепеше от никоя стена наоколо и на нея беше окачена дрипава черна завеса, която въпреки студения застинал въздух в помещението потрепваше съвсем леко, сякаш някой току-що я е докоснал.

— Кой е там? — попита Хари и скочи на пейката по-долу.

Не отговори никой, завесата обаче продължи да се поклаща и издува.

— Внимавай! — прошепна Хърмаяни.

Хари заслиза от пейка на пейка, докато не стигна каменното дъно на вдлъбнатината. Стъпките му кънтяха, докато вървеше бавно към подиума. От мястото, където застана, островърхата арка изглеждаше много по-висока, отколкото му се бе сторила отгоре. Завесата пак се издуваше леко, сякаш някой току-що е минал през нея.

— Сириус! — каза отново Хари, но този път по-тихо, понеже беше по-близо.

Обзе го твърде странното чувство, че точно зад завесата, от другата страна на арката стои някой. Стиснал много здраво магическата пръчка, тръгна да обикаля предпазливо подиума, ала там обаче нямаше никого и единственото, което се виждаше, беше дрипавата черна завеса от другата страна.

— Хайде да си ходим — извика Хърмаяни някъде от средата на каменните стъпала. — Не е тук, Хари, хайде да си тръгваме.

Говореше уплашено, много по-уплашено, отколкото в стаята с плаващите мозъци, но Хари си помисли, че колкото и да е стара, арката е някак красива. Леко нагънатата завеса го привличаше — искаше му се много силно да се качи на подиума и да мине през нея.

— Хайде, Хари, чу ли! — подкани по-настойчиво Хърмаяни.

— Добре — отвърна той, но не се помръдна.

Тъкмо беше чул нещо. Откъм другата страна на завесата долитаха едва доловим шепот, глух говор.

— Какво казвате? — попита той много високо и думите му отекнаха в каменните пейки.

— Никой не говори, Хари! — рече Хърмаяни и тръгна към него.

— Някой нашепва отзад — възрази той и се дръпна, та тя да не го достига, после пак загледа свъсен завесата. — Ти ли си, Рон?

— Ето ме, приятелю — отговори другото момче и изникна отстрани на арката.

— Никой друг ли не чува? — изненада се Хари, защото шепотът и глухият говор се бяха засилили.

Той забеляза, че неволно е стъпил на подиума.

— И аз ги чувам — пророни Луна, която беше дошла при тях отстрани на подиума и гледаше полюшващата се завеса. — Там има хора.

— Какво искаш да кажеш с това „там“? — попита Хърмаяни много по-гневно, отколкото предполагаха обстоятелствата, и скочи от най-долното стъпало. — Няма никакво „там“, това си е най-обикновена арка, няма място за никого. Престани, Хари, хайде, идвай...

Сграбчи го за ръката и го затегли, той обаче й се опъна.

— Хари, нали сме дошли заради Сириус! — напомни Хърмаяни пискливо и измъчено.

— Сириус — повтори той, все така захласнат по завесата, която продължаваше да се поклаща. — Да...

Накрая нещо се намести в мозъка му: Сириус, заловен, завързан и изтезаван, а той стои и гледа арката...

Отстъпи няколко крачки от подиума и откъсна очи от завесата.

— Да тръгваме — подкани Хари.

— Точно това се опитвам да... хайде да вървим! — рече пак Хърмаяни и тръгна първа да заобикаля подиума.

От другата страна Джини и Невил също гледаха като омагьосани завесата. Без да казва нищо, Хърмаяни хвана Джини за ръката, а Рон сграбчи ръката на Невил. Отведоха ги решително при най-ниската каменна пейка и се качиха чак при вратата.

— Каква според теб беше тази арка? — прошепна Хари на Хърмаяни, след като влязоха отново в тъмната кръгла стая.

— Не знам, но каквато и да е, беше опасна — отсече тя и пак изрисува върху вратата огнен кръст.

И този път стената се завъртя и застина. Хари се приближи наслуки до друга врата и я бутна. Тя не се помръдна.

— Какво има? — попита Хърмаяни.

— Залючена е... — промълви Хари и се хвърли с цялата си тежест върху вратата, ала тя и не трепна.

— Значи е тази, нали? — развълнува се Рон и се включи в опитите на Хари да я избие. — Определено е тази!

— Махнете се! — подвижна рязко Хърмаяни. Насочи магическата пръчка към мястото, където обичайно се намират бравите на вратите, и каза: — *Алохомора!*

Не се случи нищо.

— Ножът на Сириус! — сети се Хари.

Извади го от гънките на мантията си и го пхна в процепа между вратата и стената. Останалите загледаха нетърпеливо как го прокарва от горе на долу, издърпва го и после подпира с рамо вратата. Тя си остана залостена. И не само това: когато погледна надолу към ножа, Хари видя, че острието се е разтопило.

— Добре, тази стая я оставяме — заяви решително Хърмаяни.

— А ако търсим точно нея? — попита Рон и се втренчи във вратата със страх, но и с копнеж.

— Не може да е тя, в съня си Хари е минавал спокойно през всички врати — напомни Хърмаяни, като отбеляза и тази врата с поредния огнен кръст, а Хари прибра в джоба си вече безполезната ръкохватка от ножа на Сириус.

— Знаете ли какво би могло да има вътре? — попита разпалено Луна, а стената пак се завъртя.

— Сигурно нещо дърдорещо — подметна тихо Хърмаяни и Невил се засмя притеснено.

Стената се плъзна и спря, а Хари, който изпадаше във все по-голямо отчаяние, бутна следващата врата и я отвори.

— *Ето я!*

Позна я веднага по красивата танцуваща светлина, която блестеше като елмаз. Когато очите му свикнаха с ослепителното сияние, Хари видя, че от всички повърхности греят часовници, малки и големи, старовремски с кутии и джобни, окачени между шкафовете

или наслагани по писалищата от единия до другия край на помещението, така че то се огласяше от усърдно неуморно тиктакане като хиляди мънички маршируващи стъпки. Танцуващата елмазеносияйна светлина идваше от извисил се кристален съд в дъното на стаята, който приличаше на камбана.

— Насам!

Хари вече знаеше, че са на прав път, и сърцето му заби лудешки. Той поведе останалите по тясното пространство между редиците писалища, устремен както и в съня си към източника на светлината, кристалния съд с вид на камбана, висок едва ли не колкото него и поставен върху едно от писалищата — сякаш беше пълен с вихрещ се блестящ вятър.

— О, *вижте!* — ахна Джини, когато се приближиха, и посочи самата сърцевина на съдината.

В искрящата струя вътре се носеше мъничко, ярко като скъпоценен камък яйце. Щом се надигнеше в огромната стъкленица, се пукваше, отваряше се и отвътре се появяваше колибри, което се извисяваше чак до горния край на съда, но спуснеше ли се заедно със струята, перата му клюмваха, влажни и мръсни, и когато стигнеше дъното, яйцето отново го затваряше вътре в себе си.

— Продължавайте нататък! — подвикна рязко Хари, защото Джини сякаш искаше да спре и да погледа как яйцето отново се превръща в птица.

— А ти колко стоя при онази стара арка! — заяде се сърдито тя, въпреки това обаче подмина заедно с него камбаноподобната стъкленица и отиде при единствената врата отзад.

— Ето я — рече пак Хари. Сега сърцето му думкаше толкова силно и бързо, та му се струваше, че му пречи да говори. — Ето оттук...

Погледна ги — всички бяха извадили магическите пръчки и най-неочаквано му се сториха замислени и разтревожени. Пак се извърна към вратата и я бутна. Тя се отвори.

Бяха стигнали, бяха намерили помещението: сводесто като църква и запълнено само с високи рафтове, отрупани с прашни стъклени клъбца. Те блещукаха мътно под светлината на свещите, които бяха наслагани в свещници на еднакви разстояния между

лавиците. И тези тук като свещите в кръглата стая отзад горяха със син пламък. В помещението беше много студено.

Хари пристъпи предпазливо и надзърна между две от тънещите в здрач редици с рафтове. Не чу нищо, не видя и най-малкия признак на движение.

— Каза, че е ред деветдесет и седми — прошепна Хърмаяни.

— Да — потвърди тихо момчето и се взря в края на най-близката редица.

Там се виждаха сребърните цифри петдесет и три, които блещукаха под сините пламъци на свещите.

— Мисля, че трябва да тръгнем надясно — рече Хърмаяни и присви очи срещу следващата редица. — Да... тази тук е петдесет и четвърта...

— Пригответе пръчките — каза тихо Хари.

Като от време на време поглеждаха назад, продължиха крадешком нататък покрай дългите редици рафтове, чийто край от другата страна тънеше в почти пълен мрак. Под всяко стъклено кълбо върху лавиците беше залепена мъничка жълтеникава табелка. Някои сфери проблясваха тайнствено, като течност, други бяха мътни и тъмни отвътре като изгорели електрически крушки.

Подминаха ред осемдесет и четвърти... осемдесет и пети... Хари се заслушваше и за най-слабия звук от движение, но може би устата на Сириус вече беше запушена или той бе в безсъзнание... *или*, както най-неочаквано каза глас вътре в главата на Хари, *вече беше мъртъв...*

„Щях да усетя — помисли Хари, а сърцето му заби срещу адамовата му ябълка, — вече щях да знам...”

— Деветдесет и седми! — прошепна Хърмаяни.

Бяха застанали всички заедно в края на редицата и гледаха пътеката отстрани. Там нямаше никого.

— Точно в дъното е — каза Хари с леко пресъхнала уста. — Оттук не виждате добре.

Поведе ги между извисилите се редици със стъклени кълба и докато минаваха, някои от тях проблясваха меко...

— Той би трябвало да е някъде наблизо — пророни момчето, убедено, че само да направи още една крачка и пред очите му ще изникнат неравните очертания на Сириус върху тъмния под. — Някъде тук... съвсем наблизо...

— Хари! — повика плахо Хърмаяни, но на него не му се отговаряше.

Устата му беше много суха.

— Някъде... тук... — рече той.

Бяха стигнали до края на редицата, в слабата светлина на свещите. Там нямаше никого. Всичко тънеше в кънтяща прашна тишина.

— Той може би е... — промълви дрезгаво Хари и надзърна към следващата редица. — Или може би...

Изтича да огледа при по-следващата.

— Хари! — повика отново Хърмаяни.

— Какво? — изръмжа той.

— Аз... аз не мисля, че Сириус е тук.

Никой не продума. На Хари не му се искаше да ги поглежда. Причерня му. Не проумяваше защо Сириус го няма. Трябваше да е тук. Хари го беше видял точно на това място...

Затича се към края на редиците, като се взираше в пътеките между тях. Покрай него се замъркаха празни пространства. Хукна в обратната посока и подмина приятелите си, които го гледаха недоумяващо. Никъде нямаше и следа от Сириус, нито диря от боричкане.

— Хари! — извика Рон.

— Какво?

Не му се слушаше какво ще му каже Рон, не му се слушаше как той ще му обяснява, че е постъпил глупаво, и ще го убеждава да се върнат в „Хогуортс“, но лицето му пламваше все повече и на него му се прииска да се сгуши тук в мрака и да седи дълго, преди да застане в ярката светлина на атриума горе и пред укорните погледи на другите...

— Видя ли това? — попита Рон.

— Кое? — рече Хари, но този път с желание.

Сигурно беше знак, че Сириус е бил тук, някаква следа. Върна се при останалите, които продължаваха да стоят на едно място, в началото на ред деветдесет и седми, ала не видя нищо, освен че Рон се е вторачил в една от прашните стъклени сфери върху рафта.

— Кое? — повтори мрачно Хари.

— Тук... тук е написано твоето име — каза Рон.

Хари се приближи още малко. Рон сочеше едно от малките стъклени кълба, което светеше с мътна вътрешна светлина, макар че беше много прашно и изглежда не бе докосвано от дълги години.

— Моето име ли? — повтори озадачен Хари.

Пристъпи напред. Не беше толкова висок, както Рон, и трябваше да проточи врат, за да прочете жълтеникавата табелка, прикачена върху рафта точно под прашната стъклена топка. С небрежен почерк беше написана дата отпреди шестнайсетина години и под нея:

С.П.Т. пред А.П.У.Б.Д.

Черния лорд

(?) Хари Потър

Хари се втренчи в нея.

— Какво е това? — попита уплашен Рон. — Какво търси тук името ти? — Погледна табелките нататък по лавицата. — Мен ме няма — рече озадачен. — Няма и никого от останалите.

— Мисля, Хари, че не бива да го пипаш — каза рязко Хърмаяни, когато той протегна ръка.

— Защо? — възкликна той. — Свързано е с мен.

— Недей, Хари — намеси се внезапно и Невил.

Той го погледна. Кръглото му лице проблясваше леко от потта. Явно нямаше да понесе още напрежение.

— Тук е написано моето име — каза Хари.

И обзет от леко безразсъдство, обви пръсти около прашната повърхност на топката. Смяташе, че е студена, а се оказа, че не е. Обратното, сякаш бе лежала с часове на слънце, сякаш сияйната светлина вътре я топлеше. Хари очакваше, надяваше се дори да се случи нещо драматично, нещо вълнуващо, което накрая да оправдае дългото им опасно пътуване. Вдигна от рафта стъклената топка и я погледна.

Не се случи нищо. Другите се приближиха, наобиколиха го и се възряха в кълбото, докато той го чистеше от пласта прах, полепнала отгоре.

Точно тогава зад тях заговори провлачен глас:

— Браво, Потър. А сега се обърни полека, бавно, и ми дай това.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЕТА

ОТВЪД ЗАВЕСАТА

Изневиделица от всички страни изникнаха черни сенки, които препречиха пътя вляво и вдясно, през процепите в качулките забляскаха очи, върховете на десетина магически пръчки се насочиха право към сърцата им и Джини ахна ужасена.

— Дай го на мен, Потър — повтори провлаченият глас на Луциус Малфой, който протегна ръка.

Хари усети как всичко в него се надига и му призля. Бяха попаднали в клопка, а съотношението на силите беше две към едно не в тяхна полза.

— На мен — каза отново Малфой.

— Къде е Сириус? — попита Хари.

Неколцина от смъртожадните се изсмяха, някъде от здрача вляво от Хари се обади груб женски глас, който каза ликуващо:

— Черния лорд винаги знае!

— Винаги! — повтори тихо като ехо Малфой. — А сега, Потър, ми дай пророчеството.

— Искам да знам къде е Сириус!

— *Искам да знам къде е Сириус!* — повтори присмехулно жената вляво.

Тя и останалите смъртожадни бяха наобиколили Хари и приятелите му, бяха само на няколко крачки и светлината на магическите пръчки заслепи момчето.

— Заловили сте Сириус — каза Хари, без да обръща внимание на обземащата го паника и на страха, с който се бореше още откакто бяха тръгнали покрай ред деветдесет и седми. — Той е тук. Знам.

— *Невръстното дете се събуди уплашено и започна да се бори със съня* — рече жената с ужасен, престорено лигав глас.

Хари долови как Рон се размърдва до него.

— Не прави нищо — каза му едва чуто. — Засега...

Жената, повторила присмехулно думите му, се изкикоти дрезгаво.

— Чухте ли го? *Чухте ли го?* Дава нареждания на другите деца, все едно се кани да се бие с нас!

— О, Белатрикс, ти не познаваш Потър така, както го познавам аз — рече тихо Малфой. — Има голяма слабост към героичните дела и Черния лорд е наясно с това. А сега, Потър, ми дай пророчеството!

— Знам, че Сириус е тук — заяви Хари, макар че от паниката гърдите му се бяха сковали и той усещаше, че едвам си поема дъх. — Знам, че сте го заловили!

И други от смъртожадните се засмяха, въпреки че най-силно се смееше жената.

— Време е да научиш разликата между живот и сънища, Потър — натърти Малфой. — А сега ми дай пророчеството, или ще развъртим магическите пръчки.

— Хайде, направете го — подкани Хари и вдигна своята пръчка на равнището на гърдите си.

Заедно с неговата от двете му страни се вдигнаха и петте пръчки на Рон, Хърмаяни, Невил, Джини и Луна. Хари чувстваше, че на гърлото му е заседнала огромна буца. Ако Сириус наистина не беше тук, Хари беше обрекъл без причина приятелите си на смърт...

Но смъртожадните не ги нападнаха.

— Дай ми пророчеството и никой няма да пострада — заяви невъзмутимо Малфой.

Беше ред на Хари да се засмее.

— Как не! — подметна той. — Да ви дам това... пророчество било, значи. А вие ще ни пуснете да си идем у дома, така ли?

Още неизрекъл думите, и смъртожадната изпищя:

— *Акцио прор...*

Но Хари го очакваше, извика „*Протего!*“, преди тя да е довършила заклинанието, и макар че стъкленото кълбо се плъзна до върховете на пръстите му, успя да го задържи.

— О, този дребосък Потър знаел някои неща! — провикна се тя и през процепите в качулката се взря с безумни очи в него. — Добре тогава...

— КАЗАХ ТИ, НЕ! — ревна Луциус Малфой на жената. — Ако го счупиш...

Мозъкът на Хари работеше трескаво. Смъртожадните искаха пращното стъкло кълбо. Него то не го интересува. Той имаше само едно желание: да изведе всички живи, да направи всичко възможно приятелите му да не платят ужасна цена за неговата глупост...

Жената пристъпи напред, по-далеч от съучастниците си, и смъкна качулката. Лицето на Белатрикс Лестранж, което в Азкабан беше измършавяло и заприличало на череп, сега бе озарено от трескав фанатичен пламък.

— Още ли трябва да те убеждаваме? — рече тя, като дишаше на пресекулки. — Добре тогава... хванете най-малкото момиче — нареди Белатрикс на смъртожадните до себе си. — Нека той погледа как го изтезваме. Аз ще го направя собственоръчно.

Хари усети как другите пристъпват в плътен обръч към Джини и като стисна пророчеството до гърдите си, се мръдна встрани и застана точно пред нея.

— Ако смятате да нападате някого от нас, ще се наложи да счупите това — заяви Хари на Белатрикс. — Не мисля, че главатарят ви ще остане особено доволен, ако се върнете без пророчеството.

Жената не се помръдна, само го изгледа и навлажни с върха на езика тънките си устни.

— И така — продължи Хари, — за какво пророчество всъщност става дума?

Не се сещаше какво друго да прави, освен да говори. Невил беше притиснал ръка до неговата и той долови, че приятелят му трепери, върху тила си усещаше и учестеното дишане на някого от приятелите си. Надяваше се, че всички мислят усърдно как да се измъкнат, защото неговият ум не раждаше нищо.

— Какво пророчество ли? — повтори Белатрикс и ехидната усмивка помръкна върху лицето ѝ. — Ти, Хари Потър, се шегуваш.

— Не, не се шегувам — отсече той, като оглеждаше един по един смъртожадните с надеждата да открие слаба брънка, някаква пролука, през която да избягат. — И защо Волдемор го иска?

Някои от смъртожадните изсъскаха тихо.

— Как смееш да изричаш името му? — попита Белатрикс.

— Да, смея — сопна се Хари и продължи да стиска здраво стъклената топка, защото очакваше пак да се опитат да я изтръгнат от

него с магия. — Да, не ме е страх да изричам Вол...

— Затваряй си устата! — изпищя Белатрикс. — Как смееш да изричаш името му с недостойните си уста, как смееш да го скверниш с мръсния си език на нечистокръвен, как смееш...

— А знаеш ли, че и той е нечистокръвен? — попита безразсъдно Хари. Хърмаяни простена тихо в ухото му. — Волдемор? Да, майка му е била вещица, но баща му си е бил мъгъл... или ви разправя, че е чистокръвен?

— *ВЦЕПЕ...*

— *НЕ!*

От върха на магическата пръчка в ръката на Белатрикс Лестранж беше излетяла струя червена светлина, но Малфой я беше отклонил, така че проклятието на жената се стовари върху лавицата на една крачка вляво от Хари и доста от стъклените кълба по нея се натрошиха.

От парчетата счупено стъкло по пода се разгънаха две сенки, седефенобели като призраци и подвижни като пушек, всяка от които заговори. Гласовете им сякаш се надпреварваха и през крясъците на Малфой и Белатрикс се чува само откъслечи от онова, което казваха.

— *По време на слънцестоянето ще дойде нов...* — рече сянката на брадат старец.

— *НЕ ГО НАПАДАЙ! ПРОРОЧЕСТВОТО НИ ТРЯБВА!*

— Как смее... как смее... — разкрещя се несвързано Белатрикс, — застанал тук... мръсен нечистокръвен...

— *ЧАКАЙ ПЪРВО ДА ВЗЕМЕМ ПРОРОЧЕСТВОТО!* — ревна Малфой.

— *... и след него не ще дойде никой...* — заяви сянката на млада жена.

Двете сенки, изникнали от натрошените сфери, се бяха стопили. От тях и от доскорошните им обиталища не бе останало нищо освен парчета стъкло по пода. Покрай тях обаче на Хари му беше хрумнало нещо. Сега само трябваше да измисли как да го съобщи и на другите.

— Не ми обясните какво му е толкова ценното на пророчеството, което искате да ви дам — заяви той, за да печели време.

Плъзна бавно крак встрани и затърси опипом стъпалото на някого от приятелите си.

— Не ни разигравай, Потър — каза Малфой.

— Не ви разигравам — възрази Хари, но почти без да следи разговора, защото мислеше за крака си, който плъзгаше по пода.

Намери нечий пръсти и ги настъпи. От това, че някой отзад си пое рязко въздух, разбра, че са на Хърмаяни.

— Какво? — прошепна тя.

— Дъмбълдор никога ли не ти е споменавал, че причината да носиш този белег върху челото си е скрита в подземията на отдел „Мистерии“? — подсмихна се ехидно Малфой.

— Аз... какво? — рече Хари. За миг съвсем забрави плана си. — Какво за белега ми?

— *Какво?* — повтори по-настойчиво през шепот Хърмаяни зад него.

— Нима е възможно? — възкликна злорадо Малфой.

Някои от смъртожадните пак се изкискаха и под прикритието на смеха им Хари изсъска на Хърмаяни, като движеше възможно най-малко устни:

— Да съборим лавиците...

— Дъмбълдор никога ли не ти е споменавал? — повтори Малфой. — Е, това, Потър, обяснява защо не си дошъл по-рано, Черния лорд се питаше...

— ... щом кажа „хайде“...

— ... защо не си изтичал тук, когато ти е показал в сънищата къде е скрито. Мислеше, че с вроденото си любопитство ще поискаш да чуеш точните думи...

— Така ли! — рече Хари.

По-скоро усети, отколкото чу как зад него Хърмаяни съобщава за плана и на останалите и реши да продължи да говори, за да отклони вниманието на смъртожадните.

— Значи е искал да дойда и да взема пророчеството? Защо?

— *Защо* ли? — Малфой звучеше невероятно доволен. — Защото, Потър, можеш да вземеш от отдел „Мистерии“ пророчество само ако то е направено лично за теб, както Черния лорд се убеди, когато прати други да му го откраднат.

— И за какво му е да краде пророчество, направено за мен?

— За двама ви, Потър, за двама ви... никога ли не си се чудил защо Черния лорд се е опитал да те убие, когато си бил съвсем малък?

Хари се взря в процепите, през които блестяха сивите очи на Малфой. Дали родителите му не бяха загинали именно заради това пророчество, дали именно заради него той не носеше мълниеvidния белег? Дали сега не стискаше в ръка отговора на всичко това?

— Някой е направил пророчество за мен и Волдемор? — пророни той, вторачен в Луциус Малфой, и стисна още по-силно топлото стъклено кълбо в ръката си. Едва ли беше по-голямо и от снич и още бе грапаво от прахта. — И той ми е внушил да дойда и да го изнеса вместо него? Защо не е дошъл да си го вземе сам?

— Да си го вземе сам ли? — изпищя Белатрикс с безумен кикот. — Черния лорд да влезе в Министерството на магията, когато тук толкова любезно си затварят очите за това, че се е завърнал? Черния лорд да се разкрие пред аврорите, когато те си губят времето с драгия ми братовчед?

— Значи е пратил вас да му свършите мръсната работа? — възкликна Хари. — Точно както се опита да прати Стърджис... и Боуд да му откраднат пророчеството?

— Браво, Потър, браво... — провлече Малфой. — Но Черния лорд знае, че не си недосет...

— ХАЙДЕ! — извика Хари.

Пет различни гласа ревнаха зад него:

— РЕДУКТО!

Пет проклетия литнаха в пет различни посоки и когато се стовариха върху лавиците, те направо се взривиха: надвисналите над тях рафтове се люшнаха, стотици стъклени сфери се пръснаха, във въздуха се разгънаха седефенобели сенки, които се понесоха наоколо с гласове, екнали от прастаро минало сред пороя от счупено стъкло и нацепено на трески дърво, сипещи се като дъжд върху пода...

— БЯГАЙТЕ! — извика Хари, когато лавиците се наклониха застрашително и от горе западаха още стъклени сфери.

Той сграбчи Хърмаяни за мантията и я затегли напред, а с другата ръка си пазеше главата от падащите с трясък парчета от рафтове и късове стъкло. В облака от прах към тях се метна един от смъртожадните и Хари стовари лакътя си върху закритото от маската лице. Всички крещяха, чуваха се виковете на болка, лавици с тътен се свличаха върху други лавици и в тях тайнствено отекваха откъслечните пророчества на ясновидци, освободили се от сферите...

Хари забеляза, че отпред е чисто, и видя покрай него да притичват Рон, Джини и Луна, които бяха закрили с ръце главите си. Отстрани по лицето го удари нещо тежко, но той само се сниши и продължи да бяга нататък, една ръка го сграбчи за рамото, ала точно тогава Хърмаяни извика:

— *Вцепени се!*

Ръката веднага го пусна...

Бяха в края на деветдесет и седмия ред, Хари се обърна надясно и хукна презглава. Чувахе току зад себе си стъпки и гласа на Хърмаяни, която подканяше Невил да побърза, точно отпред вратата, през която бяха влезли, зееше отворена и съгледал проблясващата светлина на камбаноподобния съд, той се завтече към него, като стискаше здраво в ръка пророчеството, после изчака и другите да влетят през прага и затръшна вратата подире им...

— *Колопортус!* — простена Хърмаяни и вратата се запечата със странен жвакащ звук.

— Къде... къде са другите? — попита задъхан Хари.

Мислеше, че Рон, Луна и Джини са пред тях и ги чакат в тази стая, в нея обаче нямаше никого.

— Сигурно са тръгнали в погрешна посока! — прошепна Хърмаяни с ужас върху лицето.

— Чуйте! — каза тихо Невил.

Изад вратата, която току-що бяха запечатали, долитаха стъпки и викове, Хари долепи ухо до нея и чу как Луциус Малфой реве:

— Оставете Нот, *оставете* го, ви казах... Какво са за Черния лорд раните на Нот, ако изгубим пророчеството! Върни се, Джъгсън, трябва да се организираме! Ще се разделим по двама и ще тръгнем да претърсваме, и не забравяйте, бъдете мили с Потър, докато вземем пророчеството, ако се налага, другите можете и да ги убиеете... Белатрикс, Родолфус, вие тръгвате наляво, Краб, Рабастан, вие надясно... Джъгсън, Долохов — вратата точно отсреща, Макнеър и Ейвъри — насам, Рукууд, ти отиваш ей там, ти, Мълсибър, ще дойдеш с мен!

— Какво ще правим? — попита Хърмаяни, която трепереше от глава до пети.

— Е, поне няма да стоим и да чакаме да ни намерят — отвърна Хари. — Да се махаме от тази врата.

Побягнаха възможно най-тихо покрай блещукащия стъклен съд, където пиленето се излюпваше от мъничкото яйце и пак се прибираше в него, и се насочиха към входа на кръглата стая в дъното. Вече бяха на хвърлей от нея, когато Хари чу как нещо голямо и тежко се блъсва във вратата, която Хърмаяни бе запечатала със заклинание.

— Дръпнете се! — провикна се груб глас. — *Алохомора!*

Преди вратата да се разтвори, Хари, Хърмаяни и Невил се пъгнаха под писалищата. Виждаха долния край на мантиите на смъртожадните, които се приближаваха, краката им се движеха бързо.

— Може би са избягали направо в коридора — предположи грубият глас.

— Проверете под писалищата — разпореди се друг.

Хари забеляза как коленете на смъртожадните се присвиват, показва магическата пръчка изпод писалището и изкрещя:

— *ВЦЕПЕНИ СЕ!*

Струята червена светлина улучи смъртожадния, който стоеше най-близо, той залитна назад и събори голям старовремски часовник с кутия, вторият смъртожаден обаче беше отскочил встрани, за да избегне заклинанието на Хари, и бе насочил магическата си пръчка към Хърмаяни, която изпълзя изпод писалището, за да се прицели по-добре.

— *Авада...*

Хари се метна и сграбчи смъртожадния през коленете, при което го повали и магията се отправи в друга посока. В желанието си да помогне Невил преобърна едно от писалищата и насочил трескаво пръчката към двамата, които се боричкаха, извика:

— *ЕКСПЕЛИАРМУС!*

Пръчките и на Хари, и на смъртожадния отхвърчаха от ръцете им и се стрелнаха назад към входа на Залата с пророчествата, двамата се изправиха на крака и се втурнаха подире им. Отпред тичаше смъртожадният, Хари го следваше по петите, а Невил търчеше най-отзад, очевидно ужасен от онова, което е сторил.

— Дръпни се, Хари! — изкрещя той, явно бе решил да поправи грешката.

Хари отскочи встрани, а Невил отново се прицели и викна:

— *ВЦЕПЕНИ СЕ!*

Снопът червена светлина прелетя точно над рамото на смъртожадния и се заби в стъкления шкаф върху стената, пълен с пясъчни часовници в най-различна форма. Шкафът падна на пода, счупи се, във всички посоки се разлетя стъкло, после обаче пак отскочи и напълно здрав, се залепи за стената, сетне отново падна и се натроши...

Смъртожадният грабна магическата си пръчка, която се беше хлъзнала на пода при проблясващия стъклен съд с вид на камбана. Хари се сниши под друго писалище точно когато мъжът се обърна — маската му се беше смъкнала и той не виждаше нищо. Махна я рязко със свободната ръка и изкрещя:

— *ВЦЕП...*

— *ВЦЕПЕНИ СЕ!* — изпищя Хърмаяни, която тъкмо ги беше настигнала.

Лъчът червена светлина улучи смъртожадния точно в средата на гърдите, той застина с вдигнати ръце и се свлече заднишком към приличната на камбана стъкленица, а пръчката му изтрополи на пода. Хари очакваше да чуе „тряс“, мъжът да се удари в твърдото стъкло и да се плъзне на пода, ала вместо това главата му потъна през повърхността на стъкленицата, сякаш е сапунен мехур, и смъртожадният се вцепени по гръб върху масата с глава, все така потопена в съда с блещукащия вятър.

— *Акцио пръчка!* — викна Хърмаяни.

Магическата пръчка на Хари полетя от тъмния ъгъл към ръката на момичето и то му я метна.

— Благодаря — рече той. — Да се махаме оттук...

— Вижте! — рече ужасен Невил.

Беше се вторачил в главата на смъртожадния в стъкления съд.

И тримата вдигнаха отново магическите пръчки, но никой не направи заклинание: гледаха потресени, с отворени уста ставащото с главата на мъжа.

Тя се свиваше, смаляваше се много бързо, ставаше все по-плешива и по-плешива, черната коса и брада се прибираха навътре в черепа. Бузите се изгладиха, главата се закръгли и се покри с мъх като на праскова...

Сега върху дебелия мускулест врат на смъртожадния, който се мъчеше да се изправи отново, беше забучена гротескна глава на

новородено, но още докато тримата я разглеждаха с разширени очи, главата започна да се издува до предишните си размери, по темето и брадичката пак поникнаха гъсти черни косми...

— Времето — рече с благоговееен страх Хърмаяни. — *Времето...*

Смъртожадният пак тръсна грозна глава, да я поизбистри, но още преди да се е съвзел, тя отново започна да се смалява и да става като на новородено...

Някъде от съседна стая екна вик, после трясък и писък.

— РОН? — изкрещя Хари и бързо обърна гръб на чудовищното преобразяване, на което бяха станали свидетели. — ДЖИНИ? ЛУНА?

— Хари! — изписка Хърмаяни.

Смъртожадният беше извадил глава от стъкления съд с вид на камбана. Изглеждаше изключително странно: мъничката бебешка глава се дереше, а дебелите ръце махаха заплашително във всички посоки и едва не удариха Хари, който успя да се наведе. Той вдигна магическата пръчка, ала за негово изумление Хърмаяни го сграбчи за ръката.

— Не бива да нараняваш новородено!

Нямаше за кога да спорят. Хари отново чу откъм Залата с пророчествата стъпки, които ставаха все по-силни, и твърде късно осъзна, че не е трябвало да крещи и да издава къде са.

— Елате! — подкани той и след като оставиха смъртожадния с грозната бебешка глава да залита зад тях, се завтекоха към вратата в другия край на помещението, която водеше към кръглия черен коридор и беше оставена да зее.

Бяха преполовили пътя, когато Хари видя през отворената врата още двама смъртожадни, които тичаха през черната стая към тях. Зави рязко наляво и тримата нахълтаха в задръстен с вещи тесен, тъмен кабинет, като затръшнаха подире си вратата.

— *Коло...* — подхвана Хърмаяни, но още преди да е изрекла заклинанието, вратата се отвори с трясък и вътре нахлуха двамата смъртожадни.

Те ревнаха победоносно:

— *ИМПЕДИМЕНТА!*

Хари, Хърмаяни и Невил залитнаха назад. Невил бе отхвърлен върху писалището и изчезна от поглед, Хърмаяни се блъсна в една библиотека и тутакси беше засипана с цял водопад от тежки книги,

Хари си удари тила в каменната стена отзад, пред очите му заиграха мънички светлинки и за миг той бе прекалено зашеметен и стъписан, за да предприеме нещо.

— ЗАЛОВИХМЕ ГО! — извика смъртожадният най-близо до него. — В ЕДИН КАБИНЕТ ПРИ...

— *Силенцио!* — кресна Хърмаяни и гласът на мъжа заглъхна.

Той продължи да мърда устни зад дупката в маската, но не се чу никакъв звук. Беше изтикан встрани от своя съучастник, другия смъртожаден.

— *Петрификус Тоталус!* — ревна Хари, когато вторият смъртожаден вдигна магическата пръчка.

Ръцете и краката му се долепиха до тялото, той се вдърви като дъска, олюля се и падна по лице върху килима в краката на Хари.

— Браво, Ха...

Ала смъртожадният, на когото Хърмаяни току-що беше отнела гласа с магия, направи рязко свистящо движение с пръчката и точно през гърдите на момичето мина нещо като тъмночервен пламък. То простена тихо — „Ох!“, сякаш от изненада, и се свлече безжизнено на пода.

— ХЪРМАЯНИ!

Хари падна на колене до нея, а Невил изпълзя забързано с насочена отпред пръчка изпод писалището. Смъртожадният то изрита с все сила, като му строши пръчката на две и стовари крака си право върху лицето му. Невил изпищя от болка, сгърчи се и се хвана за устата и носа. Вдигнал високо магическата пръчка, Хари се завъртя и видя, че смъртожадният е смъкнал маската и е насочил пръчката си точно към него. Разпозна продълговатото, бледо изкривено лице от „Пророчески вести“ — беше Антонин Долохов, убиецът на братята Прюет.

Смъртожадният се ухили. Със свободната ръка посочи първо пророчеството, което Хари продължаваше да стиска, после себе си и накрая Хърмаяни. Макар и вече да не можеше да говори, посланието нямаше как да бъде по-ясно. „Дай ми пророчеството, за да не те сповети същото като нея...“

— Сякаш няма да ни убиете всички веднага щом го получите! — рече Хари.

Вътре в главата му кънтеше панически вой, който му пречеше да мисли. Той държеше с едната ръка Хърмаяни за рамото, което още

беше топло, но не смееше да я погледне. „Дано не е мъртва, дано не е мъртва, ако е мъртва, аз ще съм виновен...“

— Хахвото и да прафиш, Хари, не му хо дафай — каза неистово изпод писалището Невил, който бе свалил длани от лицето си: носът му очевидно бе счупен, а надолу по устата и брадичката му се стичаше кръв.

От другата страна на вратата се чу трясък и Долохов погледна през рамо: на прага беше изникнал смъртожадният с бебешката глава, продължаваща да реве, и с огромни пестници, които още замахваха напосоки към всичко, изпречило се на пътя му. Хари се възползва от това.

— *ПЕТРИФИКУС ТОТАЛУС!*

Заклинанието застигна Долохов още преди той да е успял да го отклони. Залитна, строполи се върху поваления със същото заклинание смъртожаден и двамата останаха да лежат вкаменени.

— Хърмаяни — рече веднага Хари и я разтресе, а смъртожадният с бебешката глава пак тръгна опипом нанякъде и се скри от поглед. — Събуди се, Хърмаяни...

— Хахво й напрафи? — изфъфли Невил и след като изпълзя изпод писалището, коленичи от другата страна на момичето.

От носа му, който бързо се издуваше, още струеше кръв.

— Не знам...

Невил затърси китката на Хърмаяни.

— Има пулс, Хари, шигурен шъм.

Вълна на облекчение заля Хари — толкова мощна, че за миг му се зави свят.

— Жива ли е?

— Шпоред мен, да.

Замълчаха и Хари се послуша дали не се задават стъпки, ала чу единствено хленча на смъртожадния с бебешката глава, който се луташе из съседната стая.

— Близо сме до изхода, Невил — прошепна той, — точно до онази кръгла стая сме... ако стигнем дотам и преди да са се появили още смъртожадни, намерим нужната врата, съм сигурен, че ще успееш да преведеш Хърмаяни по коридора и да я качиш на асансьора... после все ще намериш някого... ще вдигнеш тревога...

— А ти хахво ще прафиш? — свъси се Невил и си избърса в ръкава окървавения нос.

— Трябва да открия другите — обясни Хари.

— Тогафа и аз ще дойда да хи търся ш теб — отсече приятелят му.

— А Хърмаяни...

— Ще я фземем ш наш — отговори все така категорично Невил.

— Ще я нося аз... ти ши по-добър от мен ф битките...

Изправи се, хвана едната ръка на Хърмаяни и погледна настойчиво Хари, който се поколеба, но после вдигна другата ръка на момичето и помогна на Невил да намести отпуснатото й тяло върху раменете си.

— Почакай — рече и след като грабна с рязко движение от пода магическата пръчка на Хърмаяни, я пхна в ръката на Невил, — по-добре я вземи.

Невил изрита парчетата от своята счупена пръчка, сетне се отправиха бавно към вратата.

— Баба ще ме убие — изломоти момчето, задавено от кръвта, която струеше от носа му, — това беше штарата пръчка на баща ми.

Хари надзърна през вратата и се огледа предпазливо. Смъртожадният с бебешката глава пицеше и се блъскаше в едно или друго, събаряше големи часовници с кутии и преобръщаше писалища, ревеше объркан, а стъкленият шкаф, за който сега Хари подозираше, че е бил пълен с времевърти, продължаваше да пада, да се троши на парчета и сам да се поправя върху стената отзад.

— Този тук изобщо няма да ни забележи — прошепна Хари. — Хайде... върви плътно след мен...

Излязоха на пръсти и отново се отправиха към вратата на черния кръгъл коридор, който сега изглеждаше напълно безлюден. Пристъпиха няколко крачки напред, Невил залиташе леко под тежестта на Хърмаяни, а вратата в Стаята на времето се затвори подире им и стените за кой ли път се завъртяха. След удара в тила отпреди малко Хари се чувстваше неустойчив. Присви очи, като се олюляваше, докато стените пак не застинаха. Със свито сърце видя, че огнените кръстове на Хърмаяни върху вратите са се заличили.

— Накъде според теб...

Но още преди да са решили накъде да поемат, една врата вдясно зейна и през нея политнаха трима души.

— Рон! — изхриптя Хари и се спусна към тях. — Джини... добре ли?...

— Хари — прекъсна го Рон, който се подсмиваше, после се люшна напред, сграбчи мантията му и се втренчи в него разноголедо, — ето те и теб... ха-ха-ха... изглеждаш странно, Хари... я какъв си размъкнат...

Лицето му беше бяло като платно, от ъгълчето на устата му се стичаше нещо тъмно. След миг краката му се подкосиха, но Рон продължи да се държи отпред за мантията на Хари, така че той приклепна като в поклон.

— Джини! — каза уплашен Хари. — Какво е станало?

Тя обаче поклати глава, свлече се покрай стената, седна и със стон се хвана за глезена.

— Мисля, че си е счупила глезена, чух как нещо изпуква — прошепна Луна, която се бе надвесила над нея. Само тя изглеждаше невредима. — Четирима от онези ни подгониха и ни вкараха в тъмна стая, пълна с планети — много странно място, известно време просто се носехме из тъмния...

— Хари, видяхме отблизо Уран — рече Рон, който продължаваше да се подсмива. — Разбра ли, Хари? Видяхме Уран... ха-ха-ха...

Отстрани на устата му се изду кървав балон, който се пукна.

— Както и да е, един сграбчи Джини за крака, направих му разрушително проклетие и му запратих в лицето Плутон, но... — махна Луна безнадеждно към Джини, която беше притворила очи и дишаше много трудно.

— А Рон? — попита уплашен Хари, понеже приятелят му продължаваше да се подсмива, както висеше отпред на мантията му.

— Не знам с какво са го поразили — отвърна тъжно Луна, — но започна да се държи малко необичайно, едвам го убедих да тръгне.

— Хари — обади се Рон и все така ухилен, притегли ухото му към устата си, — знаеш ли, Хари, кое е това момиче? Луда... Луда Лъвгуд... ха-ха-ха...

— Трябва да се махаме оттук — отсече Хари. — Ще помогнеш ли на Джини, Луна?

— Да — отговори тя и след като пхна магическата пръчка зад ухото си, да е на сигурно място, прегърна през кръста Джини и я издърпа да стане.

— Мога и сама, глезенът ме боли съвсем малко — рече припряно другото момиче, след миг обаче се смъкна на една страна и се вкопчи за Луна, за да се закрепи.

Хари праметна ръката на Рон през рамото си, точно както преди доста месеци беше направил с Дъдли. Огледа се: вероятността да намерят изхода от първия път беше едно на дванайсет...

Помъкна Рон към една от вратите. Бяха само на няколко крачки от нея, когато друга врата отсреща се разтвори рязко и оттам се втурнаха трима смъртожадни, предвождани от Белатрикс Лестранж.

— *Ето къде били!* — изписка тя.

Из помещението засвистяха зашеметяващи заклинания, но Хари мина като хала през вратата отпред, избута най-безцеремонно Рон встрани и след като се сниши, се върна да помогне на Невил, който носеше Хърмаяни: прекрачиха прага тъкмо навреме, за да затръшнат вратата под носа на Белатрикс.

— *Колопортус!* — извика Хари и чу как от другата страна на вратата се стоварват три тела.

— Няма страшно! — каза мъжки глас. — Има и други начини да влезем... ПИПНАХМЕ ГИ, ТУК СА!

Хари се завъртя. Отново бяха в Стаята с мозъците, където, разбира се, стените бяха покрити от край до край с врати. В залата отзад чу още много стъпки, при първите смъртожадни бяха дотичали и други.

— Луна... Невил... помогнете ми!

Тримата хукнаха из помещението и започнаха да запечатват пътем вратите, в желанието си да не губи и миг Хари се блъсна в една маса и се претърколи върху нея.

— *Колопортус!*

Чуваше се как някой тича зад вратите, от време на време върху някоя от тях се хвърляше поредното тежко тяло и тя се разтрисаше със скърцане под тежестта му. Луна и Невил омагьосваха вратите по отсрещната страна, после, точно когато стигна горния край на помещението, Хари чу как Луна крещи:

— *Коло... ааааааах...*

Извърна се тъкмо навреме и видя как тя отхвърча във въздуха. През вратата, до която не бе успяла да стигне, в стаята бяха нахлули петима смъртожадни, Луна тупна върху едно от писалищата, плъзна се по повърхността му и оттам на пода от другата страна, където се просна безжизнено като Хърмаяни.

— Заловете Потър! — изпищя Белатрикс и се втурна към него, но той ѝ се изплъзна и се върна на бегом в другия край на стаята, беше в безопасност, докато те внимаваха да не навредят на пророчеството...

— Ей! — провикна се Рон, който се бе изправил с олюляване и ухилен, сега кретаеше като пиян към Хари. — Ей, Хари, тук има *мозъци*, ха-ха-ха, странно, нали, Хари?

— Дръпни се, Рон, залегни...

Той обаче вече бе насочил магическата пръчка към огромната стъкленица.

— Честно, Хари, мозъци са... виж... *Акцио мозък!*

Всичко сякаш в миг застина. Хари, Джини и Невил, както и всички смъртожадни се обърнаха неволно и загледаха горния край на стъкленицата точно когато от зелената течност като риба излетя един мозък, който за малко като че увисна във въздуха, после се понесе с въртене към Рон и от него се разхвърча нещо като киноленти, размотали се досущ рулон с филм...

— Ха-ха-ха, Хари, погледни... — възкликна Рон и загледа как от мозъка изригва странно вещество. — Ела, Хари, да го пипнеш, ама че чудесия...

— НЕДЕЙ, РОН!

Хари не знаеше какво ще стане, ако приятелят му докосне пипалата мисъл, разлетели се зад мозъка, но беше сигурен, че това не вещае нищо добро. Втурна се към Рон, той обаче вече бе хванал с протегнати ръце мозъка.

Още щом се допряха до кожата на момчето, пипалата започнаха да се увиват като въжета около ръцете му.

— Виж какво става, Хари... Не, не... не ми е приятно... не, престанете... *престанете...*

Ала тънките ленти вече се усукваха около гърдите на Рон, той ги задърпа и се опита да ги разкъса, а мозъкът се бе впил в него като тялото на октопод.

— *Дифиндо!* — изкрещя Хари и се помъчи да издърпа израстъците, които пред очите му стягаха здраво Рон, те обаче не искаха и да помръднат.

Рон се строполи, като продължаваше да се мята, за да се освободи от впримчилите го пипала.

— Ще го удуши, Хари — изпищя Джини, която със счупения си глезен не можеше да мръдне от пода, после от магическата пръчка на един смъртожаден политна лъч червена светлина, която я улучи право в лицето.

Тя клюмна и изпадна в безсъзнание.

— *ФСЕПЕНИ СЕ!* — кресна Невил и с рязко завъртане размаха магическата пръчка на Хърмаяни към смъртожадения, който настъпваше към него. — *ФСЕПЕНИ СЕ, ФСЕПЕНИ СЕ!*

Но не се случи нищо.

Един от смъртожадните запрати също и по Невил зашеметяващо заклинание и за малко да го улучи. Сега само Хари и Невил продължаваха да се сражават с петимата смъртожадни. Двама изстреляха по тях цели потоци сребърна светлина като стрели, които не ги уцелиха, но оставиха по стената отзад вдлъбнатини. Хари се изплъзна, ала Белатрикс Лестранж се втурна право към него: хванал пророчеството високо над главата си, той се завтече обратно към другия край на стаята, защото единственото, което се сещаше да направи, бе да отдалечи смъртожадните от приятелите си.

Планът му като че ли успя. Подгониха го, като събаряха и хвърляха във въздуха столове и маси, но не смееха да го омагьосат, за да не повредят пророчеството, а той се стрелна през единствената врата, която все още беше отворена, — същата, откъдето бяха дошли смъртожадните, — и се замоли наум Невил да остане при Рон и да изнамери начин да го освободи. Беше изминал на бегом няколко крачки в новата стая, когато усети, че подът изчезва...

Хари се затъркаля по стръмни каменни стъпала: отскачаше и отскачаше от тях, докато накрая с удар, оставил го без въздух, се приземи по гръб в хлътналата яма, където на подиума се извисяваше каменната арка. Цялото помещение кънтеше от смеха на смъртожадните. Хари погледна нагоре и видя, че петимата, които е оставил в Стаята с мозъците, слизат, а от други врати изникват много повече, които тръгват да скачат от пейка на пейка към него. Той се

изправи, макар и краката му да трепереха толкова силно, че едва го държаша. Пророчеството като по чудо още не се беше счупило, намираще се в лявата му ръка, а с дясната Хари стискаше здраво магическата пръчка. Отстъпи назад и се огледа, като се опита да не изпуска от поглед никого от смъртожадните. Отзад краката му се удариха в нещо твърдо: Хари се беше опрял в подиума, където се извисяваше арката. Качи се заднишком на него.

Всички смъртожадни спряха като заковани, без да свалят очи от него. Някои бяха не по-малко задъхани. На един му течеше силно кръв, Долохов се беше освободил от проклятието за пълно тяловкочаняване и се хилеше злобно, като сочеше с магическата пръчка право към лицето на Хари.

— Натича се, Потър — каза провлачено Луциус Малфой и смъкна маската, — а сега бъди послушен и ми дай пророчеството.

— Нека... нека другите излязат и тогава ще ти го дам — рече отчаян Хари.

Някои от смъртожадните се изсмяха.

— Не си в положение да се пазариш, Потър — отбеляза Луциус Малфой и бледото му лице пламна злорадо. — Както виждаш, ние сме десетима, а ти си сам... или Дъмбълдор не те е научил да броиш?

— Не е шам! — викна глас някъде над тях. — И аш още шъм тук с него.

Сърцето на Хари се сви: Невил заслиза припряно по каменните, пейки към тях, държеше в трепереща ръка магическата пръчка на Хърмаяни.

— Невил... недей... върни се при Рон...

— *ФСЕПЕНИ СЕ!* — викаше отново другото момче, като насочваше пръчката към всеки от смъртожадните поотделно. — *ФСЕПЕНИ СЕ! ФСЕПЕ...*

Един от най-едрите смъртожадни го сграбчи откъм гърба и долепи ръцете до хълбоците му. Невил се задърпа и зарита, някои от смъртожадните се изкискаха.

— Това е Лонгботъм, нали? — ухили се злобно Луциус Малфой. — Е, баба ти е свикнала да губи членове на семейството в името на нашата кауза... едва ли ще бъде потресена от смъртта ти.

— Лонгботъм ли? — повтори Белатрикс и изпитото ѝ лице се изкриви в налудничава злостна усмивка. — Имах удоволствието да

познавам родителите ти, момче.

— ШНАМ — ревна Невил и се замята толкова силно, за да се отскубне от стягащата хватка на смъртожадния, че той извика:

— Някой да му направи зашеметяващо заклинание!

— Не, не, не — рече Белатрикс. Изглеждаше въодушевена, беше се оживила от вълнението, докато гледаше Хари, а после отново Невил. — Нека видим колко ще издържи Лонгботъм, преди да откачи като родителите си... освен ако Потър не реши да ни даде пророчеството.

— НЕ ИМ ХО ДАФАЙ! — изкрещя Невил, който, вън от себе си от ярост, зарита и се загърчи, докато Белатрикс се приближаваше с вдигната магическа пръчка към него и към смъртожадния, който го държеше. — НЕ ИМ ХО ДАФАЙ, ХАРИ!

Белатрикс насочи пръчката.

— *Круцио!*

Невил изпищя и подви крака към гърдите си, така че смъртожадният, който го стискаше, вече го държеше във въздуха. Пусна го, той падна на пода и от болка се замята с писъци.

— Това беше само проба — оповести Белатрикс и пак насочи пръчката, а Невил спря да пищя и захлипа в краката ѝ. Тя се извърна и се вторачи в Хари. — Е, Потър, или ни даваш пророчеството, или гледаш как малкото ти приятелче издъхва в адски мъки.

На Хари не му се наложи да мисли — нямаше избор. Пророчеството се бе нагорещило от топлата му длан, когато той го подаде. Малфой скочи напред да го вземе.

Точно тогава някъде високо над тях с трясък се отвориха други две врати и в помещението влетяха още петима души: Сириус, Лупин, Муди, Тонкс и Кингзли.

Малфой се обърна и насочи магическата пръчка, ала Тонкс вече беше запратила право по него зашеметяващо заклинание. Хари не изчака да види дали ще го порази и скочи от подиума, за да не пречи. Смъртожадните се стъписаха от появата на членовете на Ордена, които ги обсипаха с проклетия, докато слизаха тичешком от стъпало на стъпало към хлътналия под. Хари видя през стрелкащите се тела и светкавиците, че Невил пълзи. Избягна поредната струя червена светлина, метна се по корем на земята и отиде при приятеля си.

— Добре ли си? — извика му точно когато на сантиметри от главите им изсвистя поредното проклятие.

— Да — отвърна Невил и се опита да се надигне.

— А Рон?

— Шпоред мен и той е добре... кохато изляших от там, още ше мъчеше да ше отшкубне от мошъка...

Каменният под между тях се взриви, ударен от заклинание, което остави кратер точно където допреди броени мигове беше лежала ръката на Невил, двете момчета се отдалечиха с пълзене от мястото, после най-неочаквано отнякъде се протегна дебела ръка, която грабна Хари през врата и го вдигна, така че пръстите на краката му едвам докосваха пода.

— Дай ми го — ревна глас в ухото му, — дай ми пророчеството...

Мъжът натискаше гръкляна му толкова силно, че той не можеше да диша. Видя с насълзени очи, че на десетина крачки Сириус се дуелира с един смъртожаден, Кингзли пък се сражаваше с двама наведнъж, Тонкс, която още стоеше по средата на наредените под наклон седалки, изстрелваше проклетия към Белатрикс: никой и не забелязваше, че Хари умира. Той обърна магическата пръчка назад, така че да сочи към хълбока на мъжа, ала не му достигна въздух да каже проклятието, докато смъртожадният търсеше опипом със свободната си ръка дланта, в която момчето стискаше пророчеството...

— АААААХ!

Най-неочаквано Невил се беше метнал напред и понеже не можеше да изрече заклинание, забучи с все сила магическата пръчка на Хърмаяни право в процепа за окото върху маската на смъртожадния. Мъжът веднага пусна Хари и ревна от болка. Хари се завъртя с лице към него и поемайки си въздух, изрече:

— *ВЦЕПЕНИ СЕ!*

Смъртожадният залитна назад, маската му се смъкна. Беше Макнеър, който едва не бе убил Бъкбийк, едното му око беше издуто и кървясало.

— Благодаря! — рече Хари на Невил и го издърпа встрани точно когато покрай тях прелетяха Сириус и смъртожадния, които се дуелираха толкова настървено, че магическите им пръчки се бяха

превърнали в размазани петна. После Хари настъпи нещо кръгло и твърдо и се подхлъзна.

За миг си помисли, че е изпуснал пророчеството, сетне обаче видя магическото око на Муди, което се отдалечаваше с шеметно въртене по пода.

Неговият собственик лежеше на една страна с кървяща глава, а нападателят му — Долохов — се беше устремил към Хари и Невил: продълговатото му бледо лице беше изкривено от злорадство.

— *Таранталегра!* — извика той и насочи магическата пръчка към Невил, чиито крака веднага замърдаха в нещо като трескав вихрен танц, той изгуби равновесие и отново се свлече на пода. — Е, Потър...

Направи с пръчката същото рязко свистящо движение, както и когато я беше насочил към Хърмаяни, ала точно тогава Хари ревна:

— *Протего!*

Усети как нещо го удря като с тъп нож по лицето, някаква сила го отхвърли встрани и той падна върху мърдащите крака на Невил, но защитното заклинание бе обезвредило до голяма степен проклятието.

Долохов отново вдигна магическата пръчка.

— *Акцио прор...*

Най-неочаквано отгоре му се нахвърли Сириус, който го блъсна с рамо и го запрати встрани. Пророчеството пак се плъзна до върховете на пръстите на Хари, той обаче го удържа. Сириус и Долохов се дуелираха с магическите пръчки, които проблясваха като мечове, от върховете им се разлетяха искри...

Долохов дръпна назад магическата си пръчка и пак замахна със свистене, точно както срещу Хари и Хърмаяни. Хари изкрещя:

— *Петрификус Тоталус!*

И този път ръцете и краката на Долохов се сковаха, той залитна назад и се строполи по гръб.

— Браво на теб! — викна Сириус и натисна надолу главата на Хари, понеже към тях се носеха две зашеметяващи заклинания. — А сега се махай оттук...

Пак се снишиха, точно покрай Сириус бе профучала струя зелена светлина. Хари видя как по-нататък в помещението Тонкс пада от средата на каменните стъпала и отпуснатото ѝ тяло отскача от една седалка, после от втора и трета, а Белатрикс се завтича ликуващо към плячката.

— Хари, вземи пророчеството, грабвай Невил и бягайте! — извика Сириус и се втурна да пресрещне Белатрикс.

Хари не видя какво е станало по-нататък: в зрителното му поле се люшна Кингзли, сражаваше се със сипаничавия Рукууд, чиято маска се беше свлякла, над главата на момчето изсвистя поредната струя зелена светлина и то се хвърли към Невил...

— Можеш ли да се изправиш? — ревна в ухото му, понеже краката на приятеля му още се гърчеха и шаваха необуздано. — Прегърни ме през врата...

Невил се подчини... Хари го вдигна... нозете на Невил се стрелкаха във всички посоки и отказваха да го задържат, но точно тогава изневиделица им се нахвърли някакъв мъж и двамата паднаха назад. Краката на Невил замахаха неудържимо като на преобърната буболечка, а Хари вдигна във въздуха лявата си ръка в опит да спаси малкото стъклено кълбо.

— Пророчеството, дай ми пророчеството, Потър! — изръмжа в ухото му гласът на Луциус Малфой и Хари усети как върхът на магическата пръчка се забива между ребрата му.

— Не... махайте... се... от... мен... Невил, дръж го!

Метна пророчеството ниско над пода, Невил се завъртя по гръб и пое топката с гърдите си. Малфой вдигна пръчката си към него, ала Хари насочи рязко своята през рамо и кресна:

— *Импедимента!*

Малфой политна и се махна от гръба му. Докато се изправяше с усилие, Хари се извърна и видя, че Малфой се блъска в подиума, където се дуелираха Сириус и Белатрикс. Малфой отново насочи пръчката към двете момчета, ала още преди да си е поел дъх, за да ги порази, между тях бе скочил Лупин.

— Хари, събери останалите и ТРЪГВАЙТЕ!

Хари сграбчи Невил за рамото и го повдигна сам на първия ред каменни стъпала, но краката на приятеля му продължаваха да мърдат и да се гърчат, безсилни да го задържат, затова Хари го затегли с все сила, за да изкачат още едно стъпало...

Точно зад Хари каменната пейка бе поразена от заклинание и се натроши на парчета, а момчето се свлече на долното стъпало. Невил падна на земята с крака, които все така се тресяха и шаваха, и пхна пророчеството в джоба си.

— Хайде! — подкани отчаян Хари и задърпа приятеля си за мантията. — Опитай само да се оттласнеш с крака...

Пак го вдигна със страшна сила и мантията на Невил се разпра по шева отляво, а малката стъклена топка се търкулна от джоба му и още преди някой от двамата да я е хванал, мърдащите във всички посоки крака на Невил я изритаха: тя политна надясно и след около три метра се натроши в стъпалото под тях. Двата зяпнаха потресени мястото, където топката се беше счупила, а във въздуха се разгъна седефенобяла сянка с неимоверно увеличени очи. Не я забеляза никой освен тях. Хари видя, че устата ѝ мърда, ала не чу и дума от пророчеството, толкова шумно бе наоколо от трясъците, писъците и виковете. Сянката престана да говори и се стопи.

— Шъжалявам, Хари — проплака Невил с измъчено лице, а краката му продължиха да се мятат във всички посоки. — Ужасно шъжалявам, Хари, без да ишкам...

— Не се притеснявай — извика Хари. — Само се опитай да се изправиш и да се махаме оттук...

— *Дъмбълдор* — изфъфли Невил с възхитено, блеснало от потта лице, както гледаше през рамото на Хари.

— Какво?

— **ДЪМБЪЛДОР!**

Хари се извърна и проследи погледа на приятеля си. Точно над тях, в рамката на вратата за Стаята с мозъците, стоеше Албус Дъмбълдор, който, пребледнял и яростен, беше вдигнал магическа пръчка. Хари усети как през всяка частица от тялото му преминава нещо като електрически заряд: *бяха спасени*.

Дъмбълдор се стрелна шеметно надолу по стъпалата, покрай Невил и Хари, който вече не мислеше да бяга. Дъмбълдор бе слязъл в подножието на пейките, когато смъртожадните най-близо го забелязаха и извикаха на останалите. Един от тях си плю на петите и се закатери трескаво като маймуна по каменните стъпала отсреща. Със своето заклинание Дъмбълдор го дръпна назад съвсем лесно, без усилия, сякаш го е закачил с кукичката на невидима въдица...

Само двама още се сражаваха, явно не бяха забелязали новопоявилият се. Хари видя как Сириус се снишава и избягва струята червена светлина на Белатрикс: смееше ѝ се.

— Хайде, бива ли да се излагаш така! — викна той и гласът му прокънтя из приличното на пещера помещение.

Вторият лъч светлина го улучи право в гърдите.

Смехът още се четеше върху лицето му, ала очите му се разшириха от стъписване.

Хари не усети кога е пуснал Невил. Пак заподскача надолу по стъпалата и като извади магическата пръчка, се извърна заедно с Дъмбълдор към подиума.

Сириус сякаш пада цяла вечност: тялото му се изви на изящна дъга, докато той се свличаше назад през опърпаната завеса върху арката.

Хари забеляза полуизплашеното, полуизненадано изражение върху изтерзаното, но запазило следи от някогашна красота лице на кръстника си, докато той хлътваше през древната арка и изчезваше зад завесата. За миг тя се нагъна като от силен вятър и после пак застина на място.

Момчето чу победоносния писък на Белатрикс Лестранж, ала знаеше, че той не значи нищо. Сириус просто беше паднал през арката и след секунда щеше да се появи отново от другата страна...

Но Сириус не се появи.

— СИРИУС! — извика Хари. — СИРИУС!

Беше слязъл долу, дишаше на болезнени пресекулки. Сириус със сигурност беше точно зад завесата, той, Хари, щеше да го изтегли оттам...

Но тъкмо да се завтече към подиума, когато Лупин го сграбчи през гърдите и го дръпна назад.

— Не можеш да направиш нищо, Хари...

— Настигнете го, спасете го, той току-що мина отвъд завесата!

— Твърде късно е, Хари.

— Още можем да го настигнем... — замята се неистово и яростно Хари, но Лупин не го пускаше...

— Не можеш да направиш нищо, Хари... нищо... той си отиде...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ШЕСТА

ЕДИНСТВЕНИЯТ, ОТ КОГОТО НЯКОГА СЕ Е СТРАХУВАЛ

— Не си е отишъл! — изкрещя Хари.

Не можеше да повярва, не искаше да повярва и продължаваше да се дърпа с всички сили от Лупин. Лупин не разбираше, хората просто се криеха зад завесата, първия път, когато беше влязъл тук, Хари ги беше чул да си нашепват. Сириус се криеше, просто се беше спотаил далеч от погледите...

— СИРИУС! — извика момчето. — СИРИУС!

— Не може да се върне, Хари — рече задавен Лупин и пак се опита да го удържи. — Не може да се върне, защото е...

— ТОЙ... НЕ... Е... МЪРТЪВ! — кресна Хари. — СИРИУС!

Около тях пак имаше движение, напразна суетня, проблясващи заклинания. За Хари това бе безсмислен шум, него не го интересуваха отклонените проклетия, свистящи наоколо, интересуваше го единствено това Лупин да престане да се преструва, че Сириус — който стоеше едва на няколко крачки от тях зад старата завеса — няма само след миг да се появи отново, да отметне черна коса и пак да се впусне разпалено в бой.

Лупин изтегли Хари от подиума. Момчето още не откъсваше очи от арката, яд го беше, че Сириус го кара да чака...

Но още докато се мъчеше да се откопчи от Лупин, дълбоко в себе си осъзна, че Сириус никога не го е карал да чака... винаги е рискувал всичко, само и само да види Хари, да му помогне... щом не се появяваше иззад арката дори когато момчето крещеше така, сякаш от това зависи животът му, единственото възможно обяснение бе, че наистина не може да се върне... че наистина е...

Дъмбълдор беше събрал повечето смъртожадни в средата на помещението и те сякаш бяха обездвижени от невидими въжета, Лудоокия Муди бе допълзъл до мястото, където лежеше Тонкс, и се

опитваше да я съживи, иззад подиума още проблясваха светлини, чуваха се викове и стонове... Кингзли бе изтичал да продължи дуела на Сириус с Белатрикс.

— Хари!

Невил беше припъзлял до него по каменните пейки. Хари вече не се съпротивляваше на Лупин, който въпреки това го държеше за ръката — за всеки случай.

— Хари... наиштина шъжалявам... — подхвана Невил. Краката му още танцуваха необуздано. — Този човек... Шириус Блек... приятел ли ти беше?

Другото момче кимна.

— Чакай малко — намеси се тихо Лупин и след като насочи магическата пръчка към краката на Невил, изрече: — *Фините!* — Проклятието беше отменено, краката на момчето се отпуснаха на пода и застинаха. Лупин беше пребледнял. — Хайде... елате да намерим другите. Къде са те, Невил?

Докато говореше, се обърна с гръб към арката. Всяка дума сякаш му причиняваше болка.

— Вшички ша ей там — отговори Невил. — Един мозък нападна Рон, но шпоред мен той е добре... а Хърмаяни е в безшъзнание, ние обаче напипахме пулш...

Изад подиума прокътятя тътен, чу се крясък. Хари видя как с вик на болка Кингзли се свлича на земята: Белатрикс Лестранж се завъртя като пумпал и хукна. Точно тогава се обърна и Дъмбълдор. Насочи към нея заклинание, тя обаче го отклони, вече се бе качила до средата на стъпалата...

— Хари... недей! — извика Лупин, но момчето беше изтръгнало ръката си от разхлабената му хватка.

— ТЯ УБИ СИРИУС! — ревна Хари. — ТЯ ГО УБИ... СЕГА АЗ ЩЕ УБИЯ НЕЯ!

Отскубна се и се завтече нагоре по каменните пейки, другите крещяха подире му, той обаче и не забелязваше. Полите на мантията на Белатрикс се завъртяха шеметно и се скриха от поглед, после двамата отново се озоваха в стаята с плаващите мозъци...

Белатрикс насочи през рамо проклятие. Огромната стъкленица се издигна във въздуха и се преобърна. Хари беше залят от смрадливата

отвара вътре, мозъците се изсипаха и се захлъзгаха по него, като гънеха дълги цветни пипала, той обаче извика:

— *Уингардиум Левиоза!*

Пипалата отхвърчаха във въздуха. Като се плъзгаше и залиташе, момчето се устреми към вратата, прескочи стенещата на пода Луна, подмина и Джини, която попита:

— Хари... какво...?

След това и Рон, който пак се хилеше, и Хърмаяни, все още в безсъзнание. Дръпна рязко вратата, нахълта в кръглата черна зала и видя, че Белатрикс изчезва през изхода към коридора, който водеше към асансьорите.

Хари се завтече подире ѝ, тя обаче беше затръшна вратата и стените вече се въртяха. Той отново бе заобиколен от ивици синя светлина, които идваха от движещите се в кръг свещници.

— Къде е изходът? — извика Хари отчаян точно когато стената изтрещя и пак спря. — Как да изляза оттук?

Стаята сякаш само чакаше той да попита. Вратата точно зад него зейна и отпред изникна дългият коридор, отвеждащ към асансьорите, пуст и осветен от факлите. Хари хукна...

Чуваше как някъде потраква асансьор и се затича по коридора, после зави зад ъгъла и удари с юмрук копчето, за да повика друг асансьор. Той задрънча и заблъска все по-близо и по-близо, решетката се плъзна и се отвори и след като нахлу вътре, Хари натисна с все сила копчето с надпис „Атриум“. Вратите се затвориха плавно и момчето се понесе нагоре...

Изскочи от асансьора още преди решетката да се е дръпнала докрай, и се огледа. Белатрикс беше само на крачка от телефонната будка асансьор в дъното на помещението, но когато Хари се втурна към смъртожадната, тя се обърна и насочи поредното проклятие. Момчето се шмугна зад Шадравана на магическото братство: проклятието просвистя покрай него и се удари в златната порта в другия край на атриума, която иззвънтя като множество камбанки. Вече не се чуваха стъпки. Белатрикс не тичаше. Хари се сви зад статуите и се ослуша.

— *Излез, излез, малък Хари!* — провикна се жената с престорения си лигав глас, който отекна в лъскавия дървен под. —

Защо ме гонеше, а? Пък аз си мислех, че си дошъл да отмъстиш за драгия ми братовчед!

— Точно за това съм дошъл! — изкрещя момчето и цял хор от призрачни Хариевци сякаш повтори из помещението: „... съм дошъл, съм дошъл, съм дошъл.“

— Ааааах!... Обичаше ли го, мъничък Потър?

У Хари се надигна ненавист, каквато не бе изпитвал никога дотогава, той изскочи иззад шадравана и викна:

— *Круцио!*

Белатрикс изпищя, проклятието я беше съборило на земята, за разлика от Невил обаче тя не се загърчи и не зави от болка, изправи се задъхана, но вече не се смееше. Хари пак се сниши зад златния шадраван. Контрапроклятието на Белатрикс уцели главата на магьосника красавец, която отхвърча и се приземи на шест метра, оставяйки подире си дълги дракотини по дървения под.

— Никога досега не си прибягвал до непроситимо проклятие, нали, момче? — изкрещя Белатрикс. Беше се отказала от престорения си глас. — Трябва наистина да искаш да го направиш, Потър! Трябва наистина да искаш да причиниш болка... да ѝ се наслаждаваш... праведният гняв няма да ме нарани за дълго... ще ти покажа как става, искаш ли? Ще ти дам един урок...

Хари тъкмо се промъкваше от другата страна на шадравана, когато жената изпищя:

— *Круцио!*

Беше принуден отново да се сниши, защото ръката на кентавъра с лъка се откърши и се приземи с трясък на пода недалеч от главата на златния магьосник.

— Не можеш да ме победиш, Потър! — ревна Белатрикс.

Хари я чу как се придвижва надясно, за да го вижда по-добре. Той заобиколи статуята, за да е по-далеч, и се наведе зад краката на кентавъра, като главата му беше на едно равнище с главата на домашното духче.

— Бях и си оставам най-преданата последователка на Черния лорд. Усвоих от него Черните изкуства, знам мощни проклетия, каквито ти, жалко хлапе, не можеш и да мечтаеш да правиш...

— *Вцепени се!* — изкрещя Хари.

Беше се промъкнал при таласъма, който беше втрещен във вече безглавия магьосник, и се прицели в гърба на Белатрикс, щом тя надникна иззад шадравана. Беше толкова бърза, че Хари едвам успя да се сниши.

— *Протего!*

Струята червена светлина на собственото му зашеметяващо заклинание рикошира и се насочи обратно към него. Хари се свлече зад шадравана, а едно от ушите на таласъма политна към другия край на помещението.

— Ще ти предоставя само една възможност, Потър! — кресна Белатрикс. — Дай ми пророчеството... търкулни го към мен... и може би ще ти пощада живота!

— Е, ще се наложи да ме убиеш, пророчество вече няма! — ревна Хари и още преди да го е извикал, в челото го прониза остра болка. Белегът му отново пламна и той усети как го залива мощна вълна от ярост, която нямаше нищо общо с гнева му. — И той го знае! — заяви Хари със смях, безумен точно колкото смеха на Белатрикс. — Старият ти скъп приятел Волдемор знае, че вече няма пророчество! Няма да бъде много доволен от теб, нали?

— Какво? Как така няма пророчество? — изкрещя Белатрикс и за пръв път в гласа ѝ прозвуча страх.

— Счупи се, докато се опитвах да кача Невил по стъпалата! Как мислиш, какво ли ще каже Волдемор, а?

Белегът го прорязваше непоносимо и пламтеше... от болка в очите му бликнаха сълзи...

— ЛЪЖЕЦ! — изписка Белатрикс, ала сега Хари долови в гласа ѝ не само яд, но и ужас. — ПРОРОЧЕСТВОТО Е У ТЕБ, ПОТЪР, И ТИ ЩЕ МИ ГО ДАДЕШ! *Акцио пророчество! АКЦИО ПРОРОЧЕСТВО!*

Хари пак се засмя, за да я вбеси, а болката в главата му стана толкова силна, та той си помисли, че черепът му ще се пръсне. Размаха иззад едноухия таласъм празна длан и бързо я дръпна, защото Белатрикс запрати по него поредната струя зелена светлина.

— Тук няма нищо! — извика момчето. — Колкото и да викаш, пророчеството го няма. Счупи се и никой не чу какво съобщи, кажи това на своя господар!

— Не! — изпищя жената. — Не е вярно, лъжеш! ГОСПОДАРЮ, ОПИТАХ, НАИСТИНА ОПИТАХ... НЕ МЕ НАКАЗВАЙТЕ...

— Не си хаби думите! — ревна Хари и зажумя от болката в белега, по-ужасна от всякога. — Оттук той не може да те чуе!

— Не мога ли, Потър? — рече пронизителен студен глас.

Хари отвори очи.

Висок, слаб и забулен с черна качулка, с ужасно змийско лице, бледо и изпито, с алени втренчени очи с резки вместо зеници... Насред залата стоеше Лорд Волдемор с магическа пръчка, насочена към Хари, който се беше вледенил и не можеше да се помръдне.

— Така значи, счупил си ми пророчеството? — рече тихо Волдемор и впи в него безпощадни червени очи. — Не, Бела, не лъже... Виждам как истината ме гледа от безполезния му ум... месеци на подготовка, месеци на усилия... и моите смъртожадни отново допуснаха Хари Потър да ми попречи...

— Съжалявам, господарю, нямах представа, сражавах се със зоомага Блек! — проплака Белатрикс и се хвърли в краката на Волдемор, който се приближаваше бавно. — Господарю, трябва да знаете...

— Млъкни, Бела — рече зловещо Волдемор. — След малко ще се заема с теб. Нима смяташ, че съм влязъл в Министерството на магията, за да слушам сълзливите ти извинения?

— Но, господарю... той е тук... долу...

Волдемор не ѝ обърна внимание.

— Нямам какво повече да ти кажа, Потър — пророни тихо. — Дразниш ме твърде често и от твърде отдавна. *АВАДА КЕДАВРА!*

Хари дори не отвори уста да се съпротивлява, мозъкът му беше пуст, отпуснатата му магическа пръчка сочеше към пода.

Ала безглавата златна статуя на магьосника от шадравана беше оживяла, скочи с трясък от постаментата на пода и се приземи между Хари и Волдемор. Проклятието само се плъзна по гърдите ѝ, когато тя протегна ръце да защити Хари.

— Какво?... — ревна Волдемор и се огледа. Сетне рече тихо: — *Дъмбълдор!*

Хари се извърна с разтуптяно сърце. Дъмбълдор стоеше пред златната порта.

Волдемор вдигна пръчката и запрати нов сноп зелена светлина към Дъмбълдор, който се завъртя с развято наметало и се скри от поглед. След миг изникна отново зад Волдемор и замахна с пръчката си към останките от шадравана. Оживяха и другите статуи. Фигурата на магьосницата се затича към Белатрикс, тя изпищя и запрати безплодни проклетия, отскачащи от гърдите на статуята, която се хвърли върху нея и я притисна към пода. През това време таласъмът и домашният дух се завтекоха към камините покрай стената, а едноръкият кентавър препусна към Волдемор, който изчезна и се появи отново при езерцето в подножието на шадравана. Безглавата статуя изтласка Хари назад, по-далеч от сражението, после Дъмбълдор пристъпи към Волдемор, а златният кентавър закръжи около тях.

— Беше глупаво, Том, да идваш тази нощ тук — рече спокойно Дъмбълдор. — Аврорите вече са се запътили насам...

— Докато дойдат, ще съм си тръгнал, а ти ще си мъртъв! — избълва Волдемор.

Насочи поредното смъртоносно проклетие към Дъмбълдор, но вместо да го покоси, то се удари в гишето на охраната, което лумна.

Дъмбълдор замахна с магическата пръчка: силата на заклинанието, излязло от нея, беше такава, че макар и скрит зад златния си пазител, Хари усети как косата му настръхва, докато то профучаваше покрай него. Този път Волдемор се видя принуден да измагьоса бляскав сребърен щит, с който да го отблъсне. Каквото и да беше, заклинанието не повреди видимо щита, но той звънна силно като гонг, със странно смразяващ звук.

— Не искаш да ме убиеш, нали, Дъмбълдор? — провикна се Волдемор, присвил алени очи над щита. — Ти стоиш над такава жестокост, нали?

— И двамата, Том, знаем, че има и други начини да унищожиш човек — отвърна все така спокойно Дъмбълдор и продължи да върви към Волдемор, сякаш не знаеше що е страх, сякаш не се е случило нищо, което да прекъсне разходката му из помещението. — Признавам, няма да съм доволен, ако само ти отнема живота...

— Няма нищо по-страшно от смъртта, Дъмбълдор! — изръмжа Волдемор.

— Дълбоко се заблуждаваш — заяви другият мъж и продължи да се приближава към Волдемор.

Говореше така, сякаш са седнали да го обсъдят на чашка.

Хари се уплаши, докато го наблюдаваше как върви незащитен, неприкрит от щит: искаше му се да изкрещи и да го предупреди, ала безглавият му пазител продължаваше да го притиска към стената и да осуetyа всеки негов опит да се отскубне.

— Всъщност най-голямата ти слабост винаги е била, че не разбираш: има неща, много по-страшни от смъртта...

Изад сребърния щит излетя поредната струя зелена светлина. Този път проклятието застигна едноръкия кентавър, който препускаше пред Дъмбълдор, и той се натроши на стотици парчета, но още преди те да са се посипали по пода, Дъмбълдор отново замахна с магическата пръчка, все едно върти камшик. От върха ѝ излезе дълъг тънък пламък, който се усука около Волдемор и щита му. За миг Дъмбълдор сякаш бе надделял, после обаче огненото въже се превърна в змия, която веднага пусна Волдемор от хватката си и се извърна със съскане към другия мъж.

Волдемор изчезна, змията се надигна от пода, готова да нападне...

Точно когато Волдемор изникна отново, застанал на постаментата в средата на езерцето, където преди се бяха извисявали петте статуи, във въздуха над Дъмбълдор блесна огън.

— *Внимавайте!* — извика Хари.

Но още докато крещеше, от магическата пръчка на Волдемор политна поредният лъч зелена светлина и змията се стрелна настървено към Дъмбълдор...

Пред него внезапно се появи Фоукс, който разтвори широко човка и погълна целия сноп зелена светлина, сетне запламтя и се свлече на пода — малък, сбръчкан, без пера. В същия миг Дъмбълдор размаха пръчката си дълго и плавно. Змията, която тъкмо се канеше да забие зъби в него, полетя високо във въздуха и се стопи в струйка тъмен дим, а водата в езерцето се надигна и обвини Волдемор като в пашкул от разтопено стъкло.

Известно време той се виждаше само като тъмна, нагъната безлика фигура върху постаментата, трепкаща и неясна, очевидно се бореше да отмести задушавщата грамада...

Сетне изчезна, а водата се свлече с трясък обратно в езерцето, разплиска се и заля лъскавия под.

— ГОСПОДАРЮ! — изпищя Белатрикс.

Със сигурност всичко беше приключило, със сигурност Волдемор бе решил да побегне и Хари понечи да изтича иззад статуята, която продължаваше да го пази, ала Дъмбълдор ревна:

— Не мърдай оттам, Хари!

За пръв път прозвуча уплашен. Хари недоумяваше защо: в помещението нямаше никого освен самите тях, хлипащата Белатрикс, още затисната под статуята на магьосницата, и мъничкия Фоукс, който писукаше жално на пода...

После белегът на Хари се разтвори и той разбра, че е мъртъв: болката беше невъобразима, непоносима...

Вече не се намираше в помещението, бе впримчен в хватката на усукана около него твар с червени очи, впила се така, че Хари не знаеше къде свършва неговото тяло и къде започва нейното, бяха се слели, свързани от болката, спасение нямаше...

А когато заговори, съществото използва устата на момчето и то усети в предсмъртни мъки как челюстта му мърда...

— *Убий ме сега, Дъмбълдор...*

Всяка частица от тялото му крещеше за избавление, заслепен и издъхващ, Хари усети, че съществото пак го използва...

— *Щом смъртта не значи нищо, Дъмбълдор, убий момчето...*

„Дано болката спре — помисли Хари, — дано той ни убие... и сложи край... смъртта, Дъмбълдор, е нищо в сравнение с това... И аз ще видя отново Сириус...“

Точно когато сърцето му се преизпълни с чувство, съществото разхлаби хватката и болката изчезна. Хари се беше проснал ничком върху пода с отхвъркнали очила и трепереше, сякаш под него има не дърво, а лед...

Из залата кънтяха гласове, повече гласове, отколкото би трябвало да има... Хари отвори очи, видя очилата си в подножието на безглавата статуя, която го бе заслонила и сега лежеше по гръб, напукана и неподвижна. Момчето си сложи очилата и понадигна глава колкото да забележи на сантиметри от себе си гърбавия нос на Дъмбълдор.

— Добре ли си, Хари?

— Да — отвърна той. Тресеше се толкова силно, че не можеше да задържи поне малко главата си. — Да, аз... къде е Волдемор, къде... кои са тези тук... какво...

Атриумът беше пълен с хора, по пода се отразяваха изумруденозелените пламъци, разгорели се в камините по стената, от тях на цели върволици изникваха магьосници и вещици. След като Дъмбълдор му помогна да се изправи, Хари видя, че мъничките златни статуи на домашния дух и на таласъма водят към тях зашеметения Корнелиус Фъдж.

— Той беше там! — извика мъж с алена мантия и вързана на опашка коса и засочи купчината златни отломки в другия край на залата, където допреди няколко мига беше лежала Белатрикс, затисната от скулптурата. — Видях го, господин Фъдж, кълна се, наистина беше Вие-знаете-кой, грабна една жена и се магипортира!

— Знам, Уилямсън, знам, и аз го видях! — задърдори Фъдж, който под раираното наметало беше по пижама и едва си поемаше дъх, сякаш е тичал километри. — Да го вземе Мерлин дано... тук... тук... в Министерството на магията! — о, велики небеса... струва ми се невероятно... честна дума... как е възможно?...

— Ако слезете долу, в отдел „Мистерии“, Корнелиус — обади се Дъмбълдор, очевидно доволен, че Хари е добре, и тръгна към новодошлите, които чак сега забелязаха присъствието му (някои вдигнаха магическите пръчки, други просто изглеждаха изумени, статуите на домашното духче и на таласъма изръкопляскаха, а Фъдж подскочи толкова високо, че краката му се отлепиха ведно с пантофите от пода), — ще заварите неколцина избягали смъртожадни, които сега са затворени в Стаята на смъртта, приковани от заклинание срещу магипортиране, и чакат какво ще решите за по-нататъшната им съдба.

— Дъмбълдор! — ахна Фъдж страшно изумен. — Вие... тук... аз... аз...

Погледна като обезумял към аврорите, които беше довел със себе си, и бе повече от ясно, че му иде да изкрещи: „Заловете го!“

— Готов съм, Корнелиус, да се сражавам с хората ви... и отново да победея! — заяви с гръмовен глас Дъмбълдор. — Но преди няколко минути видяхте с очите си доказателства, че от една година ви казвам истината. Лорд Волдемор се е завърнал, вече дванайсет месеца вие преследвате не когото трябва и е крайно време да се вслушате в здравия разум!

— Аз не... добре, де... — разфуча се Фъдж, като се огледа сякаш с надеждата някой да му каже какво да прави. Когато никой не го

стори, той заяви: — Добре тогава... Долиш! Уилямсън! Слезте в отдел „Мистерии“ и вижте... вие, Дъмбълдор, трябва... трябва да ми обясните... Шадраванът на магическото братство... какво се е случило? — добави той почти с хленч и огледа пода, осеян с останките от статуите на магьосницата, магьосника и кентавъра.

— Можем да го обсъдим, след като изпратя Хари обратно в „Хогуортс“ — рече Дъмбълдор.

— Хари... *Хари Потър* ли?

Фъдж извъртя и се втренчи в момчето, което още стоеше при стената, до падналата статуя, пазила го по време на дуела между Дъмбълдор и Волдемор.

— Той... т-тук? — изпелтечи Фъдж. — Защо... за какво става въпрос?

— Ще ви обясня всичко — повтори Дъмбълдор, — когато Хари се върне в училището.

От езерцето на шадравана той отиде там, където лежеше главата на златния магьосник. Насочи към нея магическата пръчка и промълви:

— *Портус!*

Главата светна в синьо и потрепери шумно върху дървения под, после пак застина.

— Вижте какво, Дъмбълдор! — викна Фъдж, когато Дъмбълдор вдигна главата и тръгна с нея към Хари. — Нямате разрешение за този летекод! Не можете да правите такива неща пред самия министър на магията, вие... вие...

Гласът му трепна и заглъхна, понеже Дъмбълдор го изгледа властно над очилата с рамки като полумесеци.

— Ще издадете заповед за отстраняването на Долорес Ъмбридж от „Хогуортс“ — заяви той. — Ще наредите на аворите си да прекратят издирването на моя учител по грижа за магически създания, за да се върне на работа. Тази нощ ще ви отпусна... — тук Дъмбълдор извади от джоба си часовник с дванайсет стрелки и го погледна — ... половин час от времето си и той според мен ще е предостатъчен, за да се спрем на най-важното от това, което се случи. После трябва да се върна в своето училище. Ако се нуждаете допълнително от помощта ми, винаги можете да се свържете с мен в „Хогуортс“. Писмата, адресирани до директора, ще ме намерят.

Фъдж се ококори, още по-смаян и от преди, отвори уста и кръглото му лице под разрошената прошарена коса порозовя.

— Аз... вие...

Дъмбълдор му обърна гръб.

— Вземи летекода, Хари.

Подаде му златната глава на статуята и Хари сложи длан върху нея, вече не го интересуваше какво ще прави оттук нататък и къде ще отиде.

— Ще се видим след половин час — обеща тихо Дъмбълдор. — Едно... две... три...

Хари усети познатото чувство, сякаш са го дръпнали рязко с кукичка някъде зад пъпа. Лъскавият дървен под изчезна под краката му, а заедно с него и атриумът, Фъдж и Дъмбълдор, и той политна напред във вихрушка от цветове и звуци...

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И СЕДМА

ИЗГУБЕНОТО ПРОРОЧЕСТВА

Краката му се удариха в пода, коленете му се подкосиха леко и главата на златния магьосник тупна с кънтящо „троп“. Хари се огледа и видя, че е пристигнал в кабинета на Дъмбълдор.

В отсъствието на директора всичко изглежда се беше поправило само. Крехките сребърни уреди отново бяха по масичките с вретенообразни крака и изпускаха с ведро жужене клъбца дим. Портретите на директорите похъркваха в рамките, прислонили глави на креслата или в края на картините. Хари погледна през прозореца. По хоризонта се мержелееше ивица бледозелена светлина: зазоряваше се.

Тишината и спокойствието, нарушавани от време на време само от сумтенето и мърморенето на някой заспал портрет, му се сториха непоносими. Ако обстановката можеше да отрази чувствата му, картините щяха да пищят от болка. Като дишаше учестено, Хари тръгна да обикаля притихналия прекрасен кабинет, опитваше се да не мисли. Но трябваше да мисли... нямаше как да избяга от това...

Именно той, Хари, беше виновен за смъртта на Сириус, само той. Ако не беше толкова глупав да се хване в клопката на Волдемор, ако не бе тъй убеден, че онова, което е видял в съня, е истина, ако поне бе разтворил съзнанието си за възможността Волдемор, както беше казала и Хърмаяни, да залага на склонността на Хари *да се прави на герой*...

Беше непоносимо, не биваше да мисли за това, нямаше да издържи... вътре в него беше зейнала ужасна празнота, която той не искаше да усеща и да изследва, тъмна дупка там, където преди бе Сириус, където Сириус беше хлътнал, и Хари не искаше да остава сам с това огромно тихо пространство, нямаше да издържи...

Една от картините зад гърба му изхърка особено силно и невъзмутим глас каза:

— А... Хари Потър...

Финиъс Нигелус се прозина широко, протегна се и загледа Хари с проницателните си присвити очи.

— Какво те води насам в такъв ранен утринен час? — попита накрая Финиъс. — Кабинетът трябва да е запечатан за всички освен за законния директор. Или те е пратил Дъмбълдор? О, не ми казвай... — Той пак се прозина и потрепери. — Поредното послание за онзи негодник, моя праправнук?

Хари не намери сили да проговори. Финиъс Нигелус не знаеше за смъртта на Сириус, но момчето не можеше да му каже. Изрече ли го на глас, значеше да потвърди нейната окончателност, необратимост, безвъзвратност.

Още някои от портретите се раздвижиха. Ужасен да не започнат да го разпитват, Хари прекоси решително стаята и хвана кръглата дръжка на вратата.

Тя не помръдна. Беше залостен вътре.

— Надявам се, това означава, че скоро Дъмбълдор ще бъде отново сред нас — заяви шишкавият магьосник с червендалест нос, окачен върху стената зад писалището на Дъмбълдор.

Хари се обърна. Магьосникът го оглеждаше с голямо любопитство. Момчето кимна. Пак подръпна дръжката на вратата зад гърба си, тя обаче си остана неподвижна.

— О, чудесно — отбеляза магьосникът. — Без него беше много скучно, наистина много скучно. — Разположи се в креслото си като престол, на което беше нарисуван, и се усмихна добродушно на Хари. — Вероятно знаеш, че Дъмбълдор има много високо мнение за теб — рече той окуражително. — О, да. Много те уважава.

Вината, изпълнила като чудовищен тежък паразит гърдите на Хари, се загърчи и заизвива. Той не издържаше всичко това, вече не понасяше да бъде самият себе си... никога досега не се беше чувствал до такава степен пленник на собствената си глава и тяло, никога не бе копнял толкова силно да е някой друг, всеки друг, който и да е друг...

В празната камина лумна изумруденозелен огън, Хари отскочи от вратата и загледа мъжа, който се въртеше зад предпазната решетка. Високата фигура на Дъмбълдор се разгъна и излезе от огъня, а магьосниците и вещиците по стените наоколо трепнаха и се събудиха, мнозина нададоха възгласи за „добре дошъл“.

— Добре заварили — отвърна тихо Дъмбълдор.

Отпърво не погледна Хари. Отиде към вратата и извади от вътрешния джоб на мантията мъничкия грозноват Фоукс без пера, за да го положи внимателно върху подноса с мека пепел под златната пръчка, където обикновено кацаше порасналият Фоукс.

— Е, Хари — подхвана Дъмбълдор, след като най-последно откъсна очи от пиленцето, — сигурно ще се радваш да узнаеш, че никой от приятелите ти не е пострадал тежко от събитията, разиграли се нощес.

Хари се опита да каже „добре“, но от устата му не излезе и звук. Стори му се, че Дъмбълдор му напомня за огромните поражения, които е причинил, и не намери сили да срещне очите му, макар че този път той най-сетне го гледаше право в лицето с изражение, в което се долавяше по-скоро доброта, отколкото укор.

— Мадам Помфри се е заела да цери всички — съобщи Дъмбълдор. — Вероятно ще се наложи Нимфадора Тонкс да полежи малко в „Свети Мънго“, но както личи, ще се възстанови напълно.

Хари можа само да кимне на килима, който изсветляваше все повече, докато небето навън ставаше по-бледо и по-бледо. Момчето беше сигурно, че портретите из стаята не пропускат и дума от онова, което казва Дъмбълдор, и се питат къде са били двамата с Хари и защо е имало пострадали.

— Знам как се чувстваш, Хари — пророни Дъмбълдор.

— Не, не знаете — възрази Хари с глас, изведнъж станал силен и ясен.

Обзе го нажежен до бяло гняв: Дъмбълдор не знаеше *нищо* за чувствата му.

— Видя ли, Дъмбълдор? — подметна присмехулно Финиъс Нигелус. — Никога не се опитвай да разбереш учениците. Те мразят това. Предпочитат да са трагично неразбрани и да се давят от самосъжаление, да се пържат в...

— Достатъчно, Финиъс — прекъсна го Дъмбълдор.

Хари му обърна гръб и загледа решително през прозореца. Видя в далечината стадиона за куидич. Веднъж Сириус се бе появил там, преобразен на рунтаво черно куче, за да погледа как Хари играе... вероятно е искал да види дали е добър колкото Джеймс навремето... Хари така и не беше попитал...

— Няма нищо срамно в чувствата ти, Хари — рече гласът на Дъмбълдор. — Обратното... твоята най-голяма сила е способността ти

да изпитваш такава болка.

Хари усети как гневът го изяжда отвътре, как пламти в ужасната празнота, как го изпълва с желанието да нарани Дъмбълдор заради спокойствието и кухите му думи.

— Моята най-голяма сила ли? — възкликна с разтреперан глас той, без да откъсва невиждащи очи от стадиона по куидич. — Нямате и представа... не знаете...

— Какво не знам? — прекъсна го кротко Дъмбълдор.

Това вече бе прекалено. Хари се обърна, тресеше се от ярост.

— Не желая да говоря как се чувствам, разбрахте ли!

— Хари, такова страдание доказва, че още си човек! Тази болка е част от човешкото...

— В... ТАКЪВ... СЛУЧАЙ... НЕ... ИСКАМ... ДА... СЪМ... ЧОВЕК! — ревна момчето, после грабна крехкия сребърен уред от масичката до себе си и го запрати в другия край на стаята, където той се удари в стената и се натроши на стотици парченца.

Доста от картините извикаха гневно и уплашено, портретът на Армандо Дипит възкликна:

— *Виж ти!*

— НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВА! — разкрещя им се Хари, след което хвана един луноскоп и го запокити към камината. — ДОТЕГНА МИ, НАГЛЕДАХ СЕ, ИСКАМ ДА СЕ МАХНА, ИСКАМ ВСИЧКО ТОВА ДА СВЪРШИ, НИЩО ВЕЧЕ НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВА...

Вдигна и масичката, където бе стоял сребърният уред, и хвърли и нея. Тя се строши и краката се затъркаляха в различни посоки по пода.

— Интересува те — каза Дъмбълдор. Не беше и трепнал, дори не бе посегнал да спре Хари, докато той опустошаваше кабинета. Лицето му беше спокойно, почти безизразно. — Толкова много те интересува, та имаш чувството, че ще умреш от болка.

— НЕ Е... ВЯРНО! — извика момчето и му се стори, че гръклянът му ще се скъса.

За миг му се прииска да се хвърли върху Дъмбълдор и да натроши и него, да начупи това старо спокойно лице, да го разтърси, да го нарани, да го накара да почувства малка частица от неговия ужас.

— О, вярно е — рече още по-спокойно Дъмбълдор. — Изгуби майка си, баща си, а сега и човека, който ти беше като роден баща. Разбира се, че те интересува.

— ИЗОБЩО НЕ ЗНАЕТЕ КАКВО МИ Е! — ревна Хари. — СТОИТЕ СИ... ТАМ...

Ала думите вече не бяха достатъчни, вече не му помагаше да руши всичко наред, искаше му се да хукне, искаше му се да тича, без изобщо да се обръща назад, искаше му се да бъде някъде, където да не вижда ведрите сини очи, вперени в него, това омразно спокойно старо лице. Завтече се към вратата, пак грабна кръглата дръжка и я дръпна с все сила.

Но вратата не се отваряше.

Хари се извърна назад към Дъмбълдор.

— Пуснете ме — заяви.

Трепереше от глава до пети.

— Няма — рече просто Дъмбълдор.

Известно време се гледаха.

— Пуснете ме — каза пак Хари.

— Няма — повтори Дъмбълдор.

— Ако не го направите... ако ме държите тук... ако не ме пуснете...

— Ти със сигурност ще продължиш да унищожаваш вещите ми — довърши невъзмутимо Дъмбълдор. — И без това са станали прекалено много.

Заобиколи писалището и седна зад него, без да сваля очи от Хари.

— Пуснете ме — настоя отново момчето с глас, студен и почти толкова спокоен, колкото и на Дъмбълдор.

— Ще те пусна чак след като чуеш каквото имам да ти казвам — отсече мъжът.

— Нима... нима мислите, че ми се слуша... нима мислите, че... ИЗОБЩО НЕ МЕ ИНТЕРЕСУВА КАКВО ИМАТЕ ДА МИ КАЗВАТЕ! — разфуча се Хари. — Не искам да чувам *нищо*!

— Ще ме изслушаш — заяви твърдо Дъмбълдор. — Защото не си ми ядосан, колкото заслужавам. Щом ще ме нападаш, а аз знам, че си на крачка от това, бих искал да съм го заслужил напълно.

— Какво говорите?...

— Аз съм виновен за смъртта на Сириус — изрече ясно Дъмбълдор. — По-скоро, почти изцяло аз... не бих проявил безочийето да твърдя, че вината е само моя. Сириус беше храбър, умен и деен, а

такива хора обикновено не се примиряват да си стоят у дома и да се крият, когато според тях някой е в опасност. Въпреки това не е бивало да вярваш и за миг, че снощи се е налагало да ходиш в отдел „Мистерии“. Ако бях открит с теб, Хари, а аз трябваше да бъда, отдавна щеше да знаеш, че Волдемор вероятно ще се опита да те примаме в отдел „Мистерии“, и тогава ти нямаше да се поддадеш и да отидеш там. И нямаше да се налага Сириус да идва да те търси. Виновен съм аз, само аз и никой друг.

Хари още стоеше с ръка върху дръжката на вратата, без да го забелязва. Беше се вторачил в Дъмбълдор, слушаше със затаен дъх, макар че почти не разбираше онова, което чуваше.

— Седни, ако обичаш — рече Дъмбълдор.

Прозвуча не като заповед, а като молба.

Хари се поколеба, после прекоси бавно стаята, осеяна със сребърни пружинки и с трески, и седна срещу писалището на Дъмбълдор.

— Да разбирам ли — провлече Финиъс Нигелус отляво на Хари, — че праправнукът ми... последният от рода Блек... е мъртъв?

— Да, Финиъс — потвърди Дъмбълдор.

— Не мога да повярвам — отсече рязко Финиъс.

Хари извърна глава точно навреме, за да види как Финиъс излиза от портрета — знаеше, че е отишъл да посети картината си на площад „Гримолд“. Вероятно щеше да тръгне от портрет на портрет и да вика Сириус из цялата къща...

— Дължа ти обяснение, Хари — каза Дъмбълдор. — Обяснение за грешките на един старец. Сега вече виждам, че онова, което съм направил и не съм направил спрямо теб, е белязано с всички недостатъци на възрастта. Младите не могат да знаят какво мисли и чувства един стар човек. Ала старите хора носят вина, ако забравят какво е да си млад... а аз напоследък май съм забравил...

Слънцето вече се извисяваше, над планините се виждаше ослепителен оранжев кант, а горе небето беше безцветно и ясно. Светлината падаше върху Дъмбълдор, върху сребристите му вежди и брада, върху бръчките, прорязали дълбоко лицето му.

— Преди петнайсет години — продължи той, — когато видях белега върху челото ти, предположих какво би могъл да означава той.

Досетих се, че вероятно е знак за връзка, изкована между теб и Волдемор.

— Вече сте ми го казвали, професор Дъмбълдор — рече безцеремонно Хари.

Не го интересуваше, че е груб. Вече не го интересуваше нищо.

— Да — потвърди Дъмбълдор, все едно се извинява. — Но сам разбираш... налага се да започна от белега. Защото скоро след като ти дойде в света на магьосниците, стана ясно, че съм бил прав и белегът наистина те предупреждава, ако Волдемор е наблизо или изпитва силни чувства.

— Знам — рече уморено Хари.

— И тази твоя способност — да усещаш присъствието на Волдемор дори когато той се е преобразил, и да знаеш какво чувства, когато е развълнуван, — се проявява все по-силно, откакто Волдемор си е възвърнал собственото тяло и пълната си мощ.

Момчето не си направи труда да кима. Вече знаеше всичко това.

— Напоследък — продължи Дъмбълдор — започнах да се притеснявам да не би Волдемор да се досети, че съществува такава връзка между вас. И се оказах прав: дойде време, когато ти проникна в съзнанието и мислите му толкова надълбоко, че той долови присъствието ти. Говоря, естествено, за нощта, когато ти стана свидетел на нападението срещу господин Уизли.

— Да, Снейп ми каза — промърмори момчето.

— *Професор* Снейп, Хари — поправи го тихо Дъмбълдор. — Но не си ли се питал защо не съм ти го обяснил аз? Защо не съм ти преподавал аз оклумантика? Защо от месеци дори не съм те поглеждал?

Хари вдигна очи. Видя, че Дъмбълдор изглежда тъжен и уморен.

— Да — смотолеве момчето. — Да, питал съм се.

— Бях убеден — продължи Дъмбълдор, — че не след дълго Волдемор ще се опита да нахлуе в съзнанието ти, да влияе на мислите ти и да ги насочва в погрешна посока, и не исках да му давам допълнителни причини да го прави. Бях сигурен: ако той разбере, че отношенията ни с теб не са — никога не са били — просто като между директор и ученик, ще побърза да те използва, за да ме шпионира. Страхувах се да не злоупотреби с теб, а също и че е възможно да се опита да те обсеби. Според мен, Хари, бях прав да се опасявам, че

Волдемор ще те използва по този начин. Струва ми се, че в редките случаи, когато сме общували отблизо, съм виждал в очите ти неговата сянка...

Хари си спомни как в миговете, в които двамата с Дъмбълдор са се поглеждали в очите, той е изпитвал усещането, че вътре у него се надига дремеща змия, готова да нападне.

— Както Волдемор показва и нощес, той иска да те обсеби, за да унищожи не мен. Исква да унищожи теб. Когато преди малко се всели за кратко в теб, се надяваше, че ще те жертвам, за да опитам да убия него. Както виждаш, Хари, се отдалечих от теб единствено в опит да те предпазя. Старческа грешка...

Той въздъхна тежко. Хари оставяше думите да го заливат. Преди няколко месеца сигурно щеше да му бъде много любопитно да научи всичко това, сега обаче то бе лишено от всякакъв смисъл заради бездната, зейнала вътре у него след загубата на Сириус. То вече нямаше никакво значение...

— Сириус ми каза, че същата нощ, когато си видял нападението над Артър Уизли, си усетил, че Волдемор се събужда у теб. Тогава разбрах, че са се оправдали най-големите ми страхове: Волдемор се е досетил, че може да те използва. В опит да те въоръжа срещу набезите му в твоето съзнание уредих професор Снейп да ти дава уроци по оклумантика.

Той замълча. Хари загледа как слънчевата светлина, която се плъзгаше бавно по лъскавата повърхност на писалището, озарява сребърната мастилница и красивото алено перо. Долавяше, че портретите наоколо са будни и слушат съсредоточено обяснението на Дъмбълдор, от време на време чуваше шумолене на мантии, покашляне. Финиъс Нигелус още не се беше върнал...

— Професор Снейп установи — подхвана пак Дъмбълдор, — че от месеци сънуваш вратата на отдел „Мистерии“. Откакто отново се завърна в своето тяло, Волдемор, разбира се, беше обсебен от възможността да чуе пророчеството и беше насочил вниманието си към тази врата, точно както и ти, макар че ти не знаеше какво означава това. После видя насън как Рукууд, който преди задържането си работеше в отдел „Мистерии“, казва на Волдемор нещо, което ние знаехме през цялото време: че съхраняваните там пророчества имат мощна защита. Само човекът, за когото са направени, може да ги

вдигне от лавиците, без да полудее. При това положение щеше да се наложи или Волдемор да проникне сам в Министерството на магията и да рискува най-последно да се разкрие, или ти да вземеш пророчеството вместо него. Стана още по-важно да усвоиш оклумантиката.

— Но аз не я усвоих — пророни Хари. Каза го на глас в опит да облекчи смазващото бреме на вината вътре у себе си: ако си признаеше, вероятно щеше да поохлаби ужасното напрежение, притиснало сърцето му. — Не се упражнявах, не се стараех, а съм могъл да сложа край на сънищата, Хърмаяни все ми повтаряше да го правя, ако бях престанал да ги сънувам, Волдемор нямаше да е в състояние да ми внуши къде да отиде и... Сириус нямаше... Сириус нямаше... — Нещо в главата му се взриви, някаква необходимост да си намери оправдание, да обясни... — Опитах се да проверя дали той наистина е заловил Сириус, отидох в кабинета на Тъмбридж, разговарях от огъня с Крийчър и той каза, че Сириус го нямало, бил излязъл.

— Крийчър е излъгал — рече спокойно Дъмбълдор. — Ти не си му господар, могъл е да не ти каже истината, без дори да се налага да се самонаказва. Искал е да отидеш в Министерството на магията.

— Той... той ме е пратил там нарочно?

— О, да. Опасявам се, че от месеци е служел на повече от един господар.

— Как? — рече озадачен Хари. — От години не е излизал от дома на площад „Гримолд“.

— Малко преди Коледа се е възползвал от откритата се възможност — поясни Дъмбълдор, — доколкото разбрах, Сириус му е изкрещял „вн“. Той го е изтълкувал буквално, като заповед да напусне къщата. Отишъл е у единственото семейство от рода Блек, което все още е уважавал... У братовчедката на Блек Нарциса, сестра на Белатрикс и съпруга на Луциус Малфой.

— Откъде знаете всичко това? — учуди се Хари.

Сърцето му биеше много бързо. Гадеше му се. Спомни си как се е разтревожил заради странното отсъствие на Крийчър по Коледа, спомни си и как той се е появил отново на тавана...

— Снощи ми го каза самият Крийчър — отвърна Дъмбълдор. — Когато си изрекъл пред професор Снейп онова загадъчно предупреждение, той е разбрал, че си получил видение как държат Сириус в подземията на отдел „Мистерии“. Подобно на теб, и

професор Снейп се е опитал да се свърже незабавно със Сириус. Трябва да знаеш, че ние, членовете на Ордена на феникса, имаме по-надеждни начини да се свързваме помежду си, отколкото е огънят в кабинета на Долорес Ъмбридж. Професор Снейп установил, че Сириус е жив и здрав и се намира на площад „Гримолд“. Когато обаче ти не си се върнал от разходката си с Долорес Ъмбридж в гората, професор Снейп се притеснил, че все още смяташ Сириус за пленник на Лорд Волдемор. Веднага предупредил някои членове на Ордена. — Дъмбълдор въздъхна тежко и продължи: — Аластор Муди, Нимфадора Тонкс, Кингзли Шакълболт и Ремус Лупин били в щаба, когато той се свързал. Всички били единодушни, че трябва незабавно да ти се притекат на помощ. Професор Снейп помолил Сириус да не тръгва с тях, за да остане в щаба и да ме предупреди какво се е случило, тъй като са очаквали да отида всеки момент там. Междувременно самият професор Снейп възнамерявал да тръгне да те търси в гората. Ала Сириус отказал да си стои у дома, докато другите те издирват. Възложил на Крийчър да ми каже какво се е случило. И така, всички се отправили към министерството и малко след това, когато пристигнах на площад „Гримолд“, домашният дух, заливайки се от смях, ми съобщи къде е отишъл Сириус.

— Крийчър се е смял? — попита глухо момчето.

— О, да — потвърди Дъмбълдор. — Но не е успял да ни предаде докрай. Той не е Пазител на тайната на Ордена, не е могъл да каже на семейство Малфой къде точно се намираме и да издаде поверителните планове на Ордена, които му бе забранено да разкрива. По силата на магията, тегнеща над неговото племе, няма право да не се подчини на пряка заповед на своя господар, Сириус. Въпреки това е съобщил на Нарциса сведения, които за Волдемор са изключително ценни, но които Сириус явно е смятал за твърде безобидни, та да забранява на домашния дух да ги повтаря.

— Какви например? — попита момчето.

— Например че човекът, когото Сириус обича най-силно на този свят, си ти — пророни тихо Дъмбълдор. — Или това, че ти постепенно си започнал да гледаш на Сириус като на нещо средно между баща и брат. Волдемор естествено вече е бил наясно, че Сириус е в Ордена и че ти знаеш къде се намира... ала от сведенията на Крийчър той е

разбрал, че ако има човек, за когото ще направиш всичко, за да го спасиш, то това е Сириус Блек.

Устните на Хари бяха студени и изтръпнали.

— И така... когато снощи съм попитал Крийчър дали Сириус е там...

— След като си получил видението как изтезават Сириус, съпрузите Малфой — безспорно по нареждане на Волдеморт — са накарали Крийчър да намери начин да го отстрани. Така, ако си решил да провериш дали Сириус си е у дома, Крийчър е щял да се престори, че господаря му го няма. Вчера домашният дух е наранил хипогрифа Бъкбийк и когато ти си се появил в огъня, Сириус е бил горе и се е грижел за него.

В белите дробове на Хари сякаш беше останало съвсем малко въздух, той дишаше учестено и трудно.

— И Крийчър ви е разказал всичко това... през смях? — едва изрече момчето.

— Не искаше да ми казва — отвърна Дъмбълдор. — Но самият аз съм доста добър в легилимантиката и разбирам кога ме лъжат... така че го убедих да ми разкаже всичко от начало до край, преди да поема към отдел „Мистерии“.

— А Хърмаяни все ни повтаряше да бъдем мили с него... — пророни момчето, стиснало студени юмруци върху коленете си.

— Била е напълно права, Хари — заяви Дъмбълдор. — Когато решихме щабът ни да е на площад „Гримолд“ номер дванайсет, предупредих Сириус, че трябва да се отнасяме към Крийчър с доброта и уважение. Казах му и че той може да бъде опасен за нас. Мисля, че Сириус не е погледнал сериозно на предупреждението и че никога не е смятал Крийчър за същество с чувства, не по-малко силни от човешките...

— Недейте да стоварвате вината... недейте... да говорите... така за Сириус... — Хари дишаше трудно, едвам изричаше думите, ала гневът му, който за кратко се бе поуталожил, припламна с нова сила: нямаше да допусне Дъмбълдор да отправя нападки към Сириус. — Крийчър е лъжец... и подлец... заслужил си е...

— Крийчър, Хари, е такъв, какъвто са го направили магьосниците — прекъсна го Дъмбълдор. — Да, достоен е за съжаление. Животът му е точно толкова окаян, както на твоя приятел

Доби. Беше принуден да изпълнява заповедите на Сириус, понеже той бе последният представител на рода, поробил Крийчър, но дълбоко в себе си не му е бил предан. И каквито и да са недостатъците и грешките на Крийчър, трябва да признаем, че Сириус не направи нищо да облекчи съдбата му...

— НЕ ГОВОРЕТЕ ТАКА ЗА СИРИУС! — кресна Хари.

Вбесен, пак беше скочил на крака и бе готов да се нахвърли на Дъмбълдор, който очевидно изобщо не разбираше Сириус, не разбираше колко смел е бил той, колко е страдал...

— Ами Снейп? — избълва Хари. — За него не отваряте и дума, нали? Когато му казах, че Волдемор е заловил Сириус, той само се изхили ехидно, както винаги...

— Знаеш, Хари, професор Снейп не е имал друг избор, освен да се преструва пред Долорес Ъмбридж, че не те възприема сериозно — отсече Дъмбълдор. — Но както вече ти обясних, именно той съобщи незабавно на Ордена какво си казал. Именно той се досети къде си отишъл, когато не си се върнал от гората. Именно той даде на професор Ъмбридж фалшив веритасерум, когато тя се опитваше да те накара насила да издадеш къде се крие Сириус.

Хари не обърна внимание на думите му. Изпитваше свирепа наслада да стоварва вината върху Снейп, така като че ли се притъпяваха собствените му ужасни угризения на съвестта, искаше му се да чуе как Дъмбълдор се съгласява с него.

— Снейп... Снейп се... се з-заяждаше със Сириус, задето е останал в къщата... изкарваше го с-с-трахливец...

— Сириус беше прекалено зрял и умен, за да допусне да го наранят такива дребнави подмятания — рече Дъмбълдор.

— Снейп престана да ми дава уроци по оклумантика! — изръмжа момчето. — Изхвърли ме от кабинета си!

— Известно ми е — въздъхна унило Дъмбълдор. — Вече ти казах, беше грешка да не те обучавам самият аз, но тогава бях убеден, че няма нищо по-опасно от това да разтварям в свое присъствие още повече съзнанието ти за Волдемор...

— Снейп само влошаваше положението, след уроците при него белегът винаги ме болеше още по-силно... — Хари си спомни опасенията на Рон и продължи дръзко: — Откъде сте толкова сигурен,

че не се е опитвал да ме превърне в лесна плячка за Волдеморт и да му помогне да проникне вътре в...

— Вярвам на Сивиръс Снейп — заяви просто Дъмбълдор. — Но бях забравил — поредната старческа грешка, — че някои рани са прекалено дълбоки, за да заздравеят. Смятах, че професор Снейп ще превъзмогне чувствата си към баща ти... и сбърках.

— Но това го приемате, така ли? — изкрещя Хари, без да обръща внимание на възмутените лица и неодобрителното мърморене на портретите по стените. — Няма нищо осъдително Снейп да ненавижда баща ми, а е осъдително Сириус да мрази Крийчър.

— Сириус не мразеше Крийчър — възрази Дъмбълдор. — Смяташе го за слуга, недостоеен да му се обръща внимание и да бъде забелязан. Безразличието и пренебрежението често нанасят много големи вреди от откритата неприязнь... Шадраванът, който нощес разрушихме, съдържа лъжа. Ние, магьосниците, прекалено дълго сме се отнасяли зле към нашите събрата и сме ги обиждали, а сега жънем каквото сме посели.

— ЗНАЧИ СИРИУС СИ Е ЗАСЛУЖАВАЛ СЪДБАТА, ТАКА ЛИ? — изкрещя Хари.

— Не съм казвал и никога няма да ме чуеш да казвам подобно нещо — отвърна тихо Дъмбълдор. — Сириус не беше жесток и обикновено се отнасяше добре с домашните духчета. Не обичаше Крийчър, понеже той постоянно му напомняше за семейството, което Сириус ненавиждаше.

— Точно така, ненавиждаше го! — подвикна с пресипнал глас Хари, като обърна гръб на Дъмбълдор и се отдалечи. Сега слънцето осветяваше ярко стаята и очите на всички портрети следяха момчето, докато то вървеше, без да осъзнава какво прави, без изобщо да вижда нищо около себе си. — Накарахте го да стои затворен в онази къща и му беше дотегнало, ето защо снощи е решил да излезе...

— Опитвах се да опазя Сириус жив — промълви Дъмбълдор.

— Никой не обича да го държат под ключ! — нахвърли му се вбесен Хари. — И с мен постъпихте така миналото лято...

Дъмбълдор затвори очи и зарови лице в ръцете си с дълги пръсти. Хари го загледа, но този неприсъщ за директора признак на изтощение или на тъга, или на каквото и да е негово състояние не го умилови. Обратното, момчето се ядоса още повече, задето

Дъмбълдор проявява слабост. Нямаше право да е слаб точно когато на Хари му идеше да фучи и да крещи.

Дъмбълдор свали ръце и се взря съсредоточено в него през очилата с рамки като полумесеци.

— Време е, Хари, да узнаеш онова, което трябваше да ти обясня още преди пет години — поде той. — Моля те, седни. Ще ти разкажа всичко от начало до край. Но прояви малко търпение. Щом приключа, ще имаш възможност да ми крещиш... да правиш каквото решиш. Няма да те спирам.

Известно време Хари го гледа, после отново се свлече на стола срещу него и зачака.

Дъмбълдор се взря в слънчевия парк зад прозореца, сетне отново премести очи към Хари и каза:

— Преди пет години, Хари, ти дойде в „Хогвортс“ здрав и невредим, точно както бях предвидил и бях желал. Е... не съвсем невредим. Беше страдал. Знаех, че това няма да ти бъде спестено, когато те оставих пред прага на леля ти и вуйчо ти. Знаех, че те обричам на десет тъжни трудни години. — Той замълча. Хари не каза нищо. — Сигурно ще попиташ — и с основание — защо е трябвало да стане така. Толкова ли не е могло да те вземе някое магьосническо семейство? Много биха го сторили на драго сърце, биха се радвали и биха смятали за чест да те отгледат като роден син. Отговорът ми е, че за мен най-важно бе да те опазя жив. Може би повече от всички други съзнавах, че си в опасност. Броени часове преди това Волдемор беше победен, но поддръжниците му — а мнозина от тях са почти толкова ужасни, колкото и той, — все още бяха на свобода, гневни, отчаяни и жестоки. Трябваше да взема решение за години напред. Бях ли убеден, че Волдемор си е отишъл завинаги? Не. Не знаех кога точно ще се завърне, дали след десет, след двайсет или след петдесет години, но бях сигурен, че рано или късно ще успее, и понеже го познавах добре, бях сигурен и че няма да се успокои, докато не те убие. Знаех, че Волдемор има познания за магията, по-всеобхватни, отколкото всеки друг жив магьосник. Бях наясно и че и най-сложните и могъщи защитни магии, които владее, едва ли ще останат непреодолими, ако Волдемор си възвърне пълната мощ. Знаех обаче и къде е неговата слабост. И така взех решение. Щеше да те закриля прастара магия, за която Волдемор знаеше и която презираше, затова и открай време я

подценяваше — за своя сметка. Говоря ти, разбира се, за това, че майка ти е загинала, за да те спаси. С това ти е дала трайна защита, каквато Волдемор изобщо не е очаквал, защита, която тече в жилите ти и до ден-днешен. Ето защо реших да се уповавам на кръвта на майка ти. Занесох те при сестра ѝ, единствената ѝ жива роднина.

— Тя не ме обича — рече веднага Хари. — Изобщо не я интересува...

— Но те подслони — прекъсна го Дъмбълдор. — Може да го е сторила против волята си, без желание, с огорчение и гняв, но все пак те подслони и с това скрепи магията, която направих. Саможертвата на майка ти превърна кръвната връзка в най-мощния щит, който можех да ти дам.

— Но аз не...

— Докато наричаш свой дом мястото, където тече кръвта на майка ти, там Волдемор не може да те достигне и да ти навреди. Той проля кръвта на майка ти, тя обаче продължава да е жива в теб и в сестра ѝ. Нейната кръв се превърна в твое убежище. Трябва да се връщаш там само веднъж в годината, но докато можеш да го наричаш свой „дом“, докато си там, Волдемор не може да ти причини нищо. Леля ти го знае. Обясних ѝ какво съм направил в писмото, което оставих заедно с теб на прага. Тя знае, че през последните петнайсет години си останал жив именно защото ти е дала подслон.

— Почакайте — рече Хари. — Почакайте малко. — Той изправи гръб на стола, без да откъсва очи от Дъмбълдор. — Значи вие сте ѝ пратили конското. Вие сте ѝ казали да не забравя... значи това е бил вашият глас...

— Реших — понаведе глава Дъмбълдор, — че може би не е зле да ѝ напомня какъв договор е сключила, когато те е подслонила. Подозирах, че нападението на дименторите я е подсетило на какви опасности се е изложила, като те е взела за син.

— Така си беше — промълви тихо Хари. — Подсети по-скоро вуйчо ми, отколкото нея. Той искаше да ме изгони, но след като пристигна конското, леля... леля каза, че се налагало да остана. — Хари погледа известно време пода, сетне попита: — Но какво общо има това със...

Нямаше сили да изрече името на Сириус.

— И така, преди пет години — продължи Дъмбълдор, сякаш изобщо не е прекъсвал разказа си, — ти дойде в „Хогуортс“, нито толкова щастлив, нито толкова сит, както вероятно ми се е искало, затова пък жив и здрав. Не беше никакъв малък разглезен принц, а нормално момче, доколкото можех да се надявам при тези обстоятелства. Дотук всичко вървеше според моя план. После... е, вероятно помниш не по-зле от мен събитията от първата си година в „Хогуортс“. Ти се справи великолепно със сериозното предизвикателство, пред което се оказа, и по-скоро — много по-скоро, отколкото очаквах, — се озова лице в лице с Волдемор. И този път оживя. Нещо повече, ти отдалечи във времето мига, когато той щеше да се завърне и да се сдобие с пълната си мощ и сила. Би се като истински мъж. Не мога... да ти опиша колко се гордеех с теб. После в този мой прекрасен план се появи пукнатина — заяви Дъмбълдор. — Очевиден недостатък... още тогава аз знаех, че той може да разруши всичко. Но понеже съзнавах колко е важно планът ми да успее, си казах, че няма да позволя този недостатък да го провали. Само аз можех да го предотвратя, затова само аз трябваше да бъда силен. И тогава, докато ти лежеше в болничното крило, омаломощен от битката с Волдемор, аз трябваше да премина през първото си изпитание.

— Не разбирам за какво ми говорите — обади се Хари.

— Не помниш ли как, докато лежеше в болничното крило, ми зададе въпроса защо Волдемор се е опитал да те убие, когато си бил съвсем малък?

Момчето кимна.

— Дали тогава трябваше да ти кажа?

Хари се взря в сините очи, но продължи да мълчи, сърцето му обаче отново заби лудешки.

— Още ли не схващаш какъв е недостатъкът в плана ми? Не... вероятно не. Е, както знаеш, тогава не ти отговорих. Рекох си — на единайсет години е прекалено малък да научава. Никога не съм възнамерявал да ти казвам, когато си на единайсет. Подобно познание щеше да бъде непосилно бреме за такава крехка възраст. Ала още тогава трябваше да доловя признаците на надвисналата опасност. Трябваше да се запитам защо не съм се притеснил повече, задето вече си ми задал въпроса, на който, знаех, че един ден ще бъда принуден да дам ужасния отговор. Трябваше да си призная, че съм бил прекалено

щастлив, че не ми се налага да го правя точно в онзи ден... ти беше прекалено малък, наистина прекалено малък. И така, навлязохме във втората ти година в „Хогвортс“. И ти отново застана пред предизвикателства, каквито не са преодолявали дори възрастни магьосници, отново се справи така, както не си бях представял и в най-дръзките си мечти. Но този път не ме попита защо Волдеморт те е белязал със знака. О, да, говорихме за белега ти... стигнахме много, много близо до въпроса. Защо не ти казах всичко? Е, стори ми се, че в края на краищата дванадесет години си е почти същото, както единадесет, за да те обременявам с такава информация. Позволих ти да се отделиш от мен — окървавен, изтощен, но радостен — и дори да ме жегна притеснението, че може би е трябвало още тогава да ти кажа, то бързо бе заглушено. Още беше съвсем малък, а и сърце не ми даде онази вечер да ти развалям щастието от победата. Разбираш ли, Хари? Сега разбираш ли какъв е недостатъкът на блестящия ми план? Бях се хванал в капана, който бях предвидил, но за който си бях внушил, че мога, че трябва да избегна.

— Пак не...

— Обичах те прекалено силно — рече просто Дъмбълдор. — Държах по-скоро да си щастлив, отколкото да знаеш истината, исках повече от всичко да имаш душевно спокойствие, а не да осъществя плана си, интересувах се повече ти да си жив, а не да оцелеят онези, които можеше да бъдат жертвани, ако планът ми се провалеше. С други думи, постъпвах точно така, както Волдеморт очаква да постъпваме ние, глупаците, които сме способни да обичаме. Мога ли да се защита с нещо? Съмнявам се някой, който те е наблюдавал така, както съм те наблюдавал аз — а аз, уверявам те, съм те наблюдавал по-внимателно, отколкото си представяш, — да не поиска да ти спести нови болки, и без това вече беше понесъл достатъчно. Некаех дали в необозримото бъдеще ще бъдат избити безброй безименни, безлики хора и същества, за мен беше важно сега и тук ти да си жив, да си добре, да си щастлив. И през ум не ми е минавало, че ще се нагърбя с отговорността за такъв човек. Навлязохме в третата ти година. Наблюдавах отдалеч как се бориш да отблъснеш дименторите, как откриваш Сириус, как научаваш кой всъщност е той и го спасяваш. Трябваше ли да ти кажа тогава, в мига, когато победоносно бе изтръгнал кръстника си от лапите на министерството? Тогава обаче,

когато беше на тринайсет години, оправданията ми вече се изчерпваха. Колкото и малък да беше, ти вече беше доказал, че си изключителен. Съвестта ми, Хари, не беше спокойна. Знаех, че скоро ще дойде времето... Миналата година ти излезе от лабиринта, след като бе видял как Седрик Дигъри загива, след като самият ти се бе разминал на косъм със смъртта... аз пак не ти казах, макар да знаех, че щом Волдемор се е завърнал, не бива да отлагам дълго. А сега, след тази нощ, разбирам, че отдавна си бил готов за познанието, което толкова време съм криел, защото ти доказа, че много по-рано е трябвало да стоваря върху теб тази тежоба. Единственото ми оправдание е това: бях видял как си поел върху себе си бreme, с каквото не се е нагърбвал никой ученик, минал през училището, и не намирах сили да те товаря с още една тежест — най-голямата.

Хари изчака, но Дъмбълдор продължи да мълчи.

— Пак не разбирам.

— Когато си бил невръстен, Волдемор се е опитал да те убие заради пророчество, направено малко преди раждането ти. Той е знаел за пророчеството, но не е бил запознат с цялото му съдържание. Решил е да те убие още докато си бил съвсем малко дете, с убеждението, че така изпълнява условията в пророчеството. На собствен гръб установи, че е допуснал грешка, когато проклятието, изречено, за да те погуби, се обърна срещу него. И така, откакто си е възвърнал тялото и особено след като миналата година ти му се изплъзна по такъв невероятен начин, Волдемор е решен да чуе цялото пророчество отначало докрай. Ето какво е оръжието, до което той се домогва толкова упорито, откакто се е завърнал: познанието как да те погуби.

Слънцето беше изгряло, кабинетът на Дъмбълдор беше окъпан в светлина. Витрината, където се пазеше мечът на Годрик Грифиндор, проблясваше, бяла и матова, парчетата от уредите, които Хари бе нахвърлял по пода, блещукаха като капки дъжд, а в гнездото от пепел отзад невръстният Фоукс писукаше тихо.

— Пророчеството се счупи — рече равнодушно Хари. — Теглех Невил нагоре по пейките в... в стаята с арката, раздрах му мантията и то падна...

— Онова, което се е счупило, е само записът на пророчеството, който се пази в архива на отдел „Мистерии“. Самото пророчество

обаче е било изречено пред някого и този някой има начин да си го припомни до последната дума.

— Кой го е чул? — попита Хари, макар да му се стори, че вече знае отговора.

— Аз — каза Дъмбълдор. — През една студена влажна вечер преди шестнайсет години в стая над пивницата в странноприемница „Свинската глава“. Отидох там, за да се срещна с жена, която искаше да я назнача за преподавателка по пророкуване, макар че вече бях склонен да премахна изобщо този предмет. Кандидатката обаче беше праправнучка на много прочута, много способна ясновидка и реших просто от любезност да се видя с нея. Бях разочарован. Стори ми се, че самата тя няма и капчица дарба. Казах ѝ — надявам се, вежливо, — че според мен не е подходяща за длъжността. Обърнах се да си вървя.

Дъмбълдор се изправи, мина покрай Хари и отиде при черния шкаф до пръчката на Фоукс. Наведе се, плъзна райбера и извади отвътре плиткия каменен съд с изсечени по ръбовете му руни, в който Хари беше видял как баща му измъчва Снейп. Дъмбълдор се върна при писалището, остави мислоема и доближи магическата пръчка до слепоочието си. Извади от него сребристи, тънки като паяжина снопчета мисли, които се закачиха за пръчката, и ги сложи в съда. Отново седна зад писалището и загледа как мислите се вихрят в мислоема. После вдигна с въздишка магическата пръчка и боцна с върха ѝ сребристото вещество.

От него се извиси фигура на загърната в шалове жена с неимоверно уголемени от очилата очи, която, стъпила в съда, започна да се върти бавно. Но когато Сибила Трелони заговори, гласът ѝ не беше, както обикновено, тайнствен и пресеклив, а груб и дрезгав, с какъвто Хари я беше чувал да говори само веднъж.

— *Приближава се онзи, който притежава силата да победи Черния лорд... дете на хора, трижди опълчвали се срещу него, родено, когато умира седмият месец... и Черния лорд ще го бележи като свой равен, ала той ще притежава сила, каквато Черния лорд не познава... и единият ще бъде погубен от ръката на другия, защото докато единият е жив, другият не може да оцелее... когато умира седмият месец, ще се роди онзи, който ще притежава силата да победи Черния лорд...*

Бавно въртящата се професор Трелони хлътна обратно в сребърната повърхност и изчезна.

В кабинета се възцари пълна тишина. Никой не издаваше и звук: нито Дъмбълдор, нито Хари, нито портретите. Дори Фоукс се беше умълчал.

— Професор Дъмбълдор! — рече много тихо Хари, ала Дъмбълдор, който още гледаше мислосема, явно бе погълнат изцяло от мислите си. — Дали... какво... какво означава това?

— Означава — отвърна Дъмбълдор, — че човекът, който единствен има шанс да победи завинаги Лорд Волдемор, е роден преди около шестнайсет години в края на юли. Родителите на това момче три пъти са се опълчвали срещу Волдемор.

Хари имаше чувството, че нещо го похлупва. Пак му беше трудно да диша.

— Значи... това съм аз?

Дъмбълдор въздъхна дълбоко.

— Странното, Хари, е — каза тихо Дъмбълдор, — че пророчеството на Сибила е могло и да не бъде за теб. То е могло да се отнася за две момчета магьосници, и двете родени в края на юли онази година, и двете с родители в Ордена на феникса, които на три пъти са се спасявали на косъм от Волдемор. Едното момче, разбира се, си ти. Другото е Невил Лонгботъм.

— Но тогава... но тогава защо върху пророчеството беше написано моето име, а не името на Невил?

— Надписът върху записа в архива е бил сменен, след като Волдемор те е нападнал, когато си бил малък — поясни Дъмбълдор. — Пазителят на Залата с пророчествата е сметнал, че щом Волдемор се е опитал да те убие, значи е знаел, че Сибила е говорела именно за теб.

— Тогава... може и да не съм аз? — рече Хари.

— Опасявам се... извън всякакво съмнение е, че *си ти* — отговори Дъмбълдор бавно, сякаш всяка дума му струваше огромно усилие.

— Но нали казахте... Невил също е роден в края на юли... и неговите майка и баща...

— Забравяш следващата част от пророчеството, последната отличителна черта на момчето, което може да победи Волдемор... Волдемор сам *ще го бележи като свой равен*. И той го направи, Хари.

Избра теб, а не Невил. Даде ти белега, който се оказа и благословия, и проклятие.

— Но може да е направил погрешен избор! — рече Хари. — Може да е белязал не когото трябва!

— Избрал е момчето, което според него най-вероятно го застрашава — обясни Дъмбълдор. — И обърни внимание, Хари: избрал е не чистокръвния (въпреки че според собствените му идеи си заслужава да бъдеш само чистокръвен и да общуваш единствено с такива магьосници), а онзи, който като него е нечистокръвен. Още преди да те е зърнал, е видял у теб себе си и като те е открил с белега, вместо, както е смятал, да те погуби, ти е дал бъдеще, вдъхнал ти е сили, благодарение на които досега си му се изплъзвал не веднъж, а цели четири пъти — нещо, което не са постигнали нито твоите родители, нито родителите на Невил.

— Защо тогава го е направил? — попита Хари, който се чувстваше премръзнал и вцепенен. — Защо се е опитал да ме убие, когато съм бил малък? По-логично е било да изчака, докато ние с Невил пораснем, да види кой от двамата изглежда по-опасен и чак тогава да се опита да го убие...

— Да, наистина е по-логично — съгласи се Дъмбълдор, — с тази малка подробност, че сведенията на Волдемор за пророчеството са били непълни. Странноприемница „Свинската глава“, където Сибила е предпочела да отседне заради по-ниската цена, открай време е привличала, така да се каже, по-любопитни посетители, отколкото „Трите метли“. Както и вие с приятелите ти се убедихте на собствен гръб, а онази вечер и аз — на свой, това е място, където никога не е безопасно да решаващ, че не те подслушват. Когато тръгнах за срещата със Сибила Трелони, изобщо не допусках, разбира се, че ще чуя нещо, което си заслужава да се подслушва. Все пак на мен... на нас ни провървя в едно: подслушвачът беше разкрит още в началото на пророчеството и беше изхвърлен от сградата.

— Значи е чул само...?

— Чул е само началото, частта, в която се предсказва, че през юли ще се роди момче, чиито родители на три пъти са се опълчвали срещу Волдемор. Тоест, не е могъл да предупреди господаря си, че нападне ли те, се изправя пред опасността да ти предаде сила и да те бележи като свой равен. Така Волдемор не е узнал, че не е безопасно

да те напада и е по-разумно да изчака, за да научи повече. Не е подозирал, че ти ще притежаваш *сила, каквато Черния лорд не познава...*

— Но аз не притежавам такава сила! — рече задавено Хари. — Изобщо не притежавам сила, каквато има Волдемор, не мога да се бия, както той се би нощес, не мога да обсебвам или... или да убивам хора...

— В отдел „Мистерии“ има стая — прекъсна го Дъмбълдор, — която винаги е заключена. В нея се пази сила, по-прекрасна, но и по-ужасна от смъртта, от човешкия разум, от природните стихии. Тя вероятно е и най-тайнственият от множеството предмети там, които могат да се изучават. Ти притежаваш в огромно количество тъкмо силата, пазена в тази стая — а Волдемор няма и капчица от нея. Именно тази сила те отведе снощи да спасяваш Сириус. Пак тя те избави от това Волдемор да те обсеби, защото за него е непоносимо да се всели в тяло, преизпълнено от силата, която ненавижда. В крайна сметка нямаше значение, че не знаеш да затваряш съзнанието си. Спаси те твоето сърце.

Хари стисна очи. Ако не беше отишъл да спасява Сириус, той нямаше да умре... По-скоро за да отдалечи мига, когато щеше да му се наложи да помисли отново за кръстника си, Хари попита, без да отдава голямо значение на отговора:

— Краят на пророчеството... в него се казваше нещо от рода на... *че докато единият е жив...*

— ... *другият не може да оцелее* — довърши Дъмбълдор.

— Това — рече Хари, изтръгвайки думите сякаш от дълбок кладенец на отчаяние вътре у себе си, — това означава ли, че... че накрая единият от двамата... трябва да убие другия?

— Да — потвърди Дъмбълдор.

Двамата мълчаха дълго. Някъде далеч извън стените на кабинета Хари чу гласове... ученици, вероятно тръгнали на закуска в Голямата зала. Стори му се невероятно, че по света има хора, на които още им се яде, които се смеят, които не знаят и нехаят, че Сириус Блек си е отишъл завинаги. Сириус сякаш вече беше на милион километри оттук, ала и сега дълбоко в себе си Хари вярваше, че само ако е дръпнел завесата, е щял да види как Сириус го гледа, как може би го поздравява със своя смях като лай...

— Чувствам, че ти дължа още едно обяснение, Хари — каза колебливо Дъмбълдор. — Сигурно си се питал защо не съм те избрал за префект. Да ти призная... си помислих, че вече си се нагърбил с достатъчно отговорности.

Хари вдигна очи и видя една сълза, която се стичаше по лицето на Дъмбълдор към дългата му сребриста брада.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ОСМА

НАЧАЛОТО НА ВТОРАТА ВОЙНА

ОНЗИ-КОЙТО-НЕ-БИВА-ДА-СЕ-НАЗОВАВА СЕ ЗАВРЪЩА

В кратко изявление от петък вечер министърът на магията Корнелиус Фъдж съобщи, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава се е завърнал в страната и отново се е активизирал.

„С огромно съжаление трябва да потвърдя, че магьосникът, представящ се като Лорд... знаете кого имам предвид... е жив и отново е сред нас — каза пред репортери Фъдж, който изглеждаше уморен и объркан. — С не по-малко съжаление съобщаваме, че дименторите в Азкабан се вдигнаха на масов бунт и отказаха да служат занапред на министерството. Смятаме, че понастоящем те се подчиняват на Лорд... знаете на кого. Призоваваме магьосническото население да проявява бдителност. Министерството подготвя за печат наръчници за елементарна защита на дома и личността, които до един месец ще бъдат раздадени безплатно на всички магьоснически домакинства.“

Магьосническата общественост посрещна с тревога и притеснение изявлението на министъра. До миналата сряда министерството уверяваше, че „няма и зрънце истина в упоритите слухове, че Вие-знаете-кой отново е сред нас“.

Подробностите около събитията, накарали министерството да преразгледа становището си, все още не са изяснени, макар да се смята, че в четвъртък вечер Онзи-който-не-бива-да-се-назовава и неколцина от най-заклетите му последователи (известни като смъртожадни) са успели да проникнат в самото Министерство на магията.

Албус Дъмбълдор, току-що възстановен като директор на Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“, а също като член на Международната конфедерация на магьосниците и като главен съдия на Магисъбора, не беше открит за коментар. През последната година той упорито твърдеше, че Онзи-който-не-бива-да-се-назовава не е мъртъв, както всички се надяваха, а отново събира последователи за повторен опит да превземе властта. Междувременно „момчето, което оживя“...

— Ето те и теб, Хари, знаех си аз, че ще намерят начин да те намесят — рече Хърмаяни, като го погледна над вестника.

Бяха в болничното крило. Хари беше приседнал в края на леглото на Рон и двамата слушаха Хърмаяни, която четеше първата страница на неделното издание на „Пророчески вести“. Джини, чийто глезен бе излекуван на мига от Мадам Помфри, се беше свила в долния край на леглото на Хърмаяни, Невил, чийто нос също бе върнат към обичайните, си размери и форма, се беше разположил на стол между двете легла, а Луна, която беше наминала да ги види, стискаше най-новия брой на списание „Дрънкало“. Четеше го на обратно и явно не чуваше и дума от онова, което казва Хърмаяни.

— Значи пак е „момчето, което оживя“, а? — рече мрачно Рон. — Вече не е лъжец и фукльо.

Взе си цяла шепа от огромната купчина шоколадови жаби върху нощното шкафче, метна няколко на Хари, Джини и Невил и смъкна със зъби обвивката на своята. По китките му, там, където се бяха усукали пипалата на мозъка, още личаха дълбоки белези. Според Мадам Помфри мислите оставяли по-неизличими следи от каквото и да било друго, но все пак имаше известно подобрение, откакто тя бе започнала да маже белезите с обилни количества от мазилото за забрава на доктор Ъбли.

— Да, сега не могат да те нахвалят, Хари — съобщи Хърмаяни, докато преглеждаше набързо статията нататък. — „Самотен глас на истината... смятан за неуравновесен, въпреки това той не се отметна нито веднъж от думите си... бе принуден да понася присмех и хули“...

Хммм — свъси се тя, — забелязвам, изобщо не споменават, че именно те ти се присмиваха и те хулеха...

Сбърчи леко чело и се хвана за ребрата. Макар и не така силно, както ако Долохов беше успял да го изрече на глас, проклятието, което той бе насочил към нея, по думите на Мадам Помфри било нанесло достатъчно тежки поражения, че да ги пренебрегне човек. Налагаше се Хърмаяни да взима всекидневно по десет различни вида отвари, но вече се радваше на значително подобрение и дори скучаеше в болничното крило.

— „Поредният опит на Вие-знаете-кого да превземе властта“, страници втора-четвърта, „Какво е трябвало да ни съобщи министерството“, страница пета, „Защо никой не послуша Албус Дъмбълдор“, страници шеста-осма, „Интервю с Хари Потър, дадено специално за нашето издание“, страница девета... Е, сега поне имат за какво да пишат — рече Хърмаяни, като сгъна вестника и го метна встрани. — А Хари не е давал никакво интервю, това е същото, което преди месеци пуснаха в „Дрънкало“...

— Татко им го продаде — рече отнесено Луна и обърна страницата в списанието си. — Взе му много добри пари, това лято ще ходим на експедиция в Швеция, за да ловим нагънатороги шнорхелоподобни квакльовци.

След кратка душевна борба Хърмаяни каза:

— Страхотно!

Джини срещна погледа на Хари и ухилена, побърза да се извърне.

— И така — поде Хърмаяни, след като се понамести и пак трепна от болка, — какво ново в училището?

— Флитуик пресуши мочурището на Фред и Джордж — отвърна Джини, — за около три секунди. Но под прозореца остави мъничка част и я отцепи с въжета...

— Защо? — стресна се Хърмаяни.

— О, разправя, че магията била наистина добра — сви рамене Джини.

— Според мен го е оставил като паметник в прослава на Фред и Джордж — заяви Рон с уста, пълна с шоколад. — Точно те ми пратиха всичките тия шоколадови жаби — обясни той на Хари и посочи планинката до себе си. — Явно им спори с шегобийницата.

Хърмаяни погледна доста неодобрително и попита:

— Престанаха ли неприятностите, откакто се върна Дъмбълдор?

— Да — рече Невил, — всичко отново си е нормално.

— Филч сигурно си умира от щастие — попита Рон и облегна на каната с вода картичка с lika на Дъмбълдор.

— Нищо подобно — каза Джини. — Всъщност е ужасно, ужасно нещастен. — Тя сниши глас и прошепна: — Все повтаря, че Ъмбридж е най-хубавото нещо, което се е случвало някога на „Хогуортс“...

И шестимата се обърнаха. На леглото отсреща лежеше професор Ъмбридж, забила поглед в тавана. Дъмбълдор беше влязъл сам в гората да я спаси от кентаврите и никой не знаеше как го е направил и как, крепейки професор Ъмбридж, е излязъл от дърветата без нито една драскотинка, а Ъмбридж мълчеше като гроб. Поне доколкото им беше известно, откакто се бе завърнала в замъка, тя не беше изрекла и дума. Никой не знаеше и какво ѝ има. Мишата ѝ коса, обикновено старателно пригладена, сега беше много сплъстена, в нея още се виждаха клечки и листа, но иначе Ъмбридж си изглеждаше невредима.

— Според Мадам Помфри просто била в шок — прошепна Хърмаяни.

— По-скоро само се цупи — отбеляза Джини.

— Да, ама проявява признаци на живот, ако направиш ето така — намеси се и Рон и зачатка с език, все едно потропват копита.

Ъмбридж веднага седна в леглото и започна да се озърта като обезумяла.

— Какво има, професор Ъмбридж? — провикна се Мадам Помфри, след като надникна от кабинета си.

— Нищо... нищо... — отговори тя и отново се свлече върху възглавниците. — Нищо, сигурно съм сънувала...

Хърмаяни и Джини заглушиха със завивките напушилия ги смях.

— Понеже стана дума за кентаври — каза Хърмаяни, след като се поуспокои, — кой сега е учител по пророкуване? Фирензи остана ли?

— Няма избор — обясни Хари, — другите кентаври отказват да го приемат обратно.

— Както личи, ще ни преподават и той, и Трелони — вметна Джини.

— Обзалагам се, че на Дъмбълдор му се иска да се отърве веднъж завинаги от тая Трелони — каза Рон, който дъвчеше четиринайсета шоколадова жаба. — Мен ако питате, тоя предмет си е безполезен, Фирензи не е кой знае колко по-добър...

— Може ли да говориш така? — възмути се Хърмаяни. — Току-що установихме, че *има* и истински пророчества.

Сърцето на Хари забумка. Не беше споделил с Рон и Хърмаяни, с никого какво е съдържало пророчеството. Невил им беше казал, че то се е случило, докато Хари го е дърпал нагоре по стъпалата в Стаята на смъртта, и Хари още не бе разсеял погрешното впечатление. Не беше готов да види лицата им, когато им съобщи, че ще бъде или убиец, или жертва и друг път няма...

— Жалко, че се е случило — рече тихо Хърмаяни и поклати глава.

— Да, жалко — съгласи се Рон. — Но пак добре, че и Вие-знаете-кой не е разбрал какво има в него... къде отиваш? — добави той изненадан и разочарован, когато Хари се изправи.

— Тъъ... при Хагрид — изпелтечи Хари. — Току-що се е върнал и му обещах да намина, за да го видя и да му кажа как сте вие двамата.

— Добре — каза унило Рон и погледна през прозореца на помещението към късчето яркосиньо небе отвън. — Уви, не можем да дойдем и ние!

— Прати му много поздрави от нас! — провикна се Хърмаяни, когато Хари тръгна да излиза от болничната стая. — И го попитай какво става... какво става с малкия му приятел!

Хари махна с ръка, за да покаже, че е чул и разбрал, и излезе от помещението.

Дори за неделя замъкът изглеждаше много притихнал. Всички явно бяха излезли в слънчевия парк, за да се порадват на края на изпитите и на това, че последните няколко дни от срока няма да бъдат помрачени от преговори и домашни. Хари тръгна бавно по безлюдните коридори, като пътем надзърташе през прозорците: някои ученици се разхождаха на чист въздух при куидичното игрище, двама се къпеха в езерото в компанията на гигантската сепия.

Установи, че му е трудно да реши какво иска — да бъде с хора или да остане сам. Ако беше с някого, му се искаше да се махне, ако останеше сам, му се приискваше да е с хора. Каза си, че все пак

наистина може да отскочи до Хагрид — откакто той се беше върнал, Хари не бе разговарял на спокойствие с него...

Тъкмо беше слязъл по последните мраморни стъпала пред Входната зала, когато от една врата вдясно изникнаха Малфой, Краб и Гойл. Хари знаеше, че води към общата стая на „Слидерин“ долу. Спря като закован, Малфой и другите сториха същото. Единствените звуци, които се чуваха, бяха виковете, смехът и плисъкът на вода, долитащи от парка през отворената входна врата.

Малфой се огледа — Хари знаеше, че проверява дали наоколо няма учители, — сетне пак се извърна към него и изсъска:

— Труп си, Потър.

Хари вдигна вежди.

— Виж ти! — рече той. — Значи не би трябвало да се разхождам наоколо...

Не помнеше Малфой да е бил някога толкова ядосан и изпита хладно злорадство при вида на бледото му лице, което се беше изкривило от ярост.

— Ще си платиш — закани се Малфой с глас, малко по-силен от шепот. — Лично аз ще имам грижата да си платиш за всичко, което причини на баща ми...

— Олеле, умирам от ужас — подметна иронично Хари. — Онова, което прави Лорд Волдеморт, сигурно е само загревка в сравнение с вас тримата... какво има? — добави той, защото Малфой, Краб и Гойл направо се вцепениха, когато чуха името. — Той нали е приятел на баща ти? Да не би да се плашиш от него, а?

— Мислиш се за голяма работа, Потър — изръмжа Малфой и пристъпи напред с Краб и Гойл от двете му страни. — Чакай! Ще ми паднеш в ръцете. Не можеш да тикнеш баща ми в затвора...

— Мислех, че вече съм го направил — заяви Хари.

— Дименторите са напуснали Азкабан — каза тихо Малфой. — Татко и останалите ще избягат много скоро...

— Да, няма да се изненадам — отвърна Хари. — Въпреки това сега всички поне разбраха какви отрепки са...

Ръката на Малфой се стрелна към магическата пръчка, но Хари бе прекалено бърз: извади своята още преди пръстите на другото момче да са стигнали джоба на мантията.

— Потър!

Гласът проехтя из цялата Входна зала. От стълбата, водеща към подземието, се показва Снейп и при вида му Хари усети как го залива омраза, много по-силна от онази, която изпитваше към Малфой... каквото и да говореше Дъмбълдор, той нямаше да прости на Снейп никога... никога...

— Какво правиш, Потър? — попита както винаги студено Снейп и тръгна бавно към четиримата.

— Чудя се, професор Снейп, кое точно проклятие да използвам срещу Малфой — отвърна яростно Хари.

Снейп го изглежда.

— Веднага прибири пръчката — отсече той. — Отнемам десет точки на „Гриф...“

Снейп погледна огромните пясъчни часовници по стените и се усмихна ехидно.

— А, виждам, че в пясъчния часовник на „Грифиндор“ не са останали точки, от които да ви лиша. В такъв случай, Потър, ще се наложи просто да...

— Да добавим малко, а?

Професор Макгонъгол тъкмо беше изкуцукала по каменните стъпала пред замъка, в едната ръка носеше пътна чанта от плат на шотландски карета, с другата се подпираше на бастун, но иначе изглеждаше добре.

— Професор Макгонъгол! — възкликна Снейп и закричи към нея. — Виждам, че са ви изписали от „Свети Мънго“!

— Да, професор Снейп — потвърди професор Макгонъгол и разтърси рамене, за да отметне пътното си наметало. — Чувствам се почти като нова. Вие двамата... Краб... Гойл... — Махна им властно с ръка, те се стреснаха и затътрузиха към нея огромните си ходила. — Вземете — рече професор Макгонъгол и тикна чантата в ръцете на Краб, а наметалото подхвърли на Гойл, — занесете ги в кабинета ми.

Те се обърнаха и се повлякоха нагоре по мраморното стълбище.

— И така — продължи професор Макгонъгол, като се извърна към пясъчните часовници върху стената. — Според мен е редно Потър и приятелите му да получат по петдесет точки, задето предупредиха света за завръщането на Вие-знаете-кого! Е, професор Снейп, какво ще кажете?

— Аз ли? — сопна се Снейп, макар и Хари да знаеше, че е разбрал много добре. — А, да... защо не...

— И така, по петдесет точки за Потър, за двамата Уизли, за Лонгботъм и за госпожица Грейнджър — оповести професор Макгонъгол и още докато го изричаше, в долната чаша на пясъчния часовник на „Грифиндор“ се посипа дъжд от рубини. — О, да, и петдесет точки за госпожица Лъвгуд — допълни тя и в чашата на „Рейвънклоу“ паднаха няколко сапфира. — И така, май искахте, професор Снейп, да отнемете десет точки на Потър... готово...

Няколко рубина се върнаха в горната чаша, като все пак долу остана прилично количество.

— Е, Потър, Малфой, мисля, че в такъв великолепен ден трябва да сте навън — заяви бодро професор Макгонъгол.

Не беше нужно да подканят Хари още веднъж: той прибра магическата пръчка в мантията и без дори да поглежда Снейп и Малфой, се запъти право към входната врата.

Топлото слънце го заудря с мощните си лъчи, докато вървеше през моравите към колибата на Хагрид. Учениците, които бяха налягали по тревата и се печеха, говореха си, четяха неделното издание на вестника и ядяха сладкиши, вдигнаха очи и го загледаха — някои го викаха или му махаха явно за да покажат, че и те като „Пророчески вести“ вече го смятат едва ли не за герой. Хари не каза нищо на никого. Нямаше представа колко точно знаят за случилото се преди три дни, но досега бе избягвал въпросите и предпочиташе да е така и занапред.

Почука на вратата в колибата на Хагрид и отпърво помисли, че той е излязъл, после иззад ъгъла изскочи Фанг, който с радушното си посрещане почти го събори. Оказа се, че Хагрид бере отзад в градината зелен фасул.

— Я, Хари! — провикна се той засиял, когато момчето приближи оградата. — Влизай, влизай де, ще пийнем по чаша сок от глухарчета... Как я караш? — попита Хагрид, след като се настаниха с по чаша леденостуден сок край дървената маса. — Тъъ... добре си, нали?

По угриженото му лице Хари се досети, че той не го пита за физическото здраве.

— Добре съм — отвърна бързо момчето, защото нямаше да понесе да обсъжда онова, което без съмнение се въртеше в ума на Хагрид. — А ти къде беше?

— Криех се в планината — поясни Хагрид. — В една пещера, като Сириус, щом... — Хагрид млъкна, прокашля се свъсен, погледна Хари и отпи голяма глътка от сока. — Е, прибрах се — рече той вяло.

— Сега... сега изглеждаш по-добре — отбеляза Хари, твърдо решен да отклонява разговора от Сириус.

— К'во? — попита Хагрид и вдигна месеста ръка да опипа лицето си. — А, да... Е, Гропи вече се държи много по-добре, много. Да ти призная, когато се върнах, направо ми се израдва. Добро момче е той, много добро... Дори си мисля дали да не му потърся приятелка...

При обичайни обстоятелства Хари щеше започне да го разубеждава: беше повече от притеснително в гората да се засели и една великанка, вероятно по-необузdana и жестока и от Гроп, но не намери сили да спори. Пак му се прииска да е сам и за да си тръгне по-бързо, отпи няколко големи глътки от сока от глухарчета и изпразни чашата до половината.

— 'Сички, Хари, вече знаят, че си казвал истината — увери го най-неочаквано с тих глас Хагрид. — Сега вече е по-добре, нали?

Момчето сви рамене.

— Виж к'во... — Хагрид се надвеси през масата към него. — Познавах Сириус по-отдавна от теб... загина в битка, както искаше да си иде...

— Изобщо не е искал да си ходи! — ядоса се Хари.

Хагрид сведе голяма рошава глава.

— Да, и аз мисля, че не искаше — пророни той. — Въпреки това, Хари... никога не е бил от хората, дето ще си седят у дома и ще оставят другите да водят сражения. Място нямаше да си намери, ако не се беше притекъл на помощ...

Хари скочи.

— Трябва да отида в болничното крило... да видя Рон и Хърмаяни — изтърси неволно.

— О! — възкликна доста натъжен Хагрид. — О... добре тогава, Хари... пази се и пак намини, ако ти оста...

— Да... добре...

Хари стигна възможно най-бързо до вратата и я отвори. Още преди Хагрид да му е казал „довиждане“, отново беше отвън под слънчевите лъчи и тръгна да прекосява моравата. И този път, докато вървеше, го викаха съученици. Той зажумя, искаше всички да изчезнат и когато отвори очи, да види, че е сам в парка...

Няколко дни по-рано, когато изпитите още не бяха приключили и Хари не беше получил видението, вкарано от Волдемор в съзнанието му, той би дал почти всичко магьосническият свят да научи, че казва истината, и да повярва, че Волдемор се е върнал, да разбере, че Хари не е нито лъжец, нито луд. Сега обаче...

Повървя малко около езерото, седна на брега, зад шубраците, за да не го виждат минаващите, и загледан в блещукащата вода, се замисли...

Може би искаше да бъде сам, защото след разговора с Дъмбълдор се чувстваше откъснат от всички. Между него и останалия свят се издигаше невидима преграда. Той беше — винаги е бил — белязан. Ала не бе осъзнавал какво означава това...

Но докато седеше там, край езерото, с ужасното бреме на скръбта, която направо го смазваше, с болката по загубата на Сириус, още толкова прясна и силна, той не изпитваше особен страх. Беше слънчево, паркът наоколо бе пълен със смеещи се ученици и макар Хари да се чувстваше далеч от тях, сякаш е от друга раса, пак му беше много трудно да повярва, че животът му трябва да включва или да завърши с убийство...

Седя там дълго, гледаше водата и се опитваше да не мисли за кръстника си и да си спомня как веднъж точно отсреща, на другия бряг, Сириус се бе свлякъл, мъчейки се да отблъсне сто диментори...

Слънцето беше залязло още преди Хари да усети, че му е студено. Той стана и тръгна към замъка, като пътем бършеше лице в ръкава си.

Три дни преди края на срока Рон и Хърмаяни бяха изписани от болничното крило напълно излекувани. Хърмаяни пак проявяваше признаци, че иска да говори за Сириус, но споменеше ли името му, Рон издаваше „шъткащи“ звуци. Хари още не беше сигурен дали е готов да разговаря за кръстника си, желанията му се променяха според

настроението. Знаеше обаче едно: колкото и нещастен да се чувстваше сега, „Хогуортс“ щеше да му липсва страшно след няколко дни, когато той се прибереше на „Привит Драйв“ номер четири. Вече разбираше точно защо се налага всяко лято да се връща там, ала от това не му олекваше. Всъщност никога не се беше страхувал повече от сега да се завърне там.

Професор Ъмбридж напусна „Хогуортс“ в деня преди края на срока. Явно се беше измъкнала от болничното крило по време на вечеря с надеждата да си тръгне незабелязана, но за беда по пътя се натъкнала на Пийвс, който се възползвал от последната възможност да изпълни заръката на Фред и я погнал злорадо от замъка, като я удрял ту с бастун, ту с чорап, пълен с тебешир. Доста от учениците изтичаха във Входната зала, за да погледат как Ъмбридж бяга по алеята, а ръководителите на домовете се опитаха да ги спрат, но без особено желание. След няколко вяли забележки професор Макгонъгол се настани отново на стола край преподавателската маса и я чуха съвсем ясно да изказва съжаление, че Пийвс ѝ взел за малко бастуна и затова не могла и тя да хукне с радостни възгласи подир Ъмбридж.

Дойде последната им вечер в училището, повечето ученици си бяха приготвили куфарите и вече се отправяха долу за прощалното тържество в края на срока, а Хари дори не беше започнал да си събира багажа.

— И утре е ден — рече Рон, който го чакаше при вратата на спалното помещение. — Хайде, умирам от глад.

— Няма да се бавя дълго... виж какво, върви без мен...

Но когато вратата на помещението се затвори след Рон, Хари не направи усилие да побърза. Последното, което искаше, бе да присъства на прощалното пиршество. Притесняваше се, че в речта си Дъмбълдор ще спомене и него. Беше сигурен, че директорът ще каже за завръщането на Волдеморт, в края на краищата и миналата година им бе говорил за това...

Хари извади чак от дъното на куфара няколко намачкани мантии, за да направи място за сгънатите, и забеляза в ъгъла небрежно увит пакет. Какво ли правеше тук? Наведе се, издърпа го изпод кецовете и се взря в него.

След броени мигове се сети какво е. Сириус му го беше дал точно преди да излязат от къщата на площад „Гримолд“ номер

дванайсет. „Ако ти трябва, го използвай, чу ли?“

Хари се отпусна на леглото и махна хартията. Отвътре падна квадратно огледалце. Изглеждаше старо и определено беше мръсно. Хари го вдигна към лицето си и видя, че оттам го гледа собственото му отражение.

Обърна огледалцето. На обратната страна имаше бележка, драсната от Сириус:

Това огледало е от две части, втората е у мен. Ако искаш да поговорим, само изречи името ми срещу него и ще се появиш върху моето огледало, а аз ще мога да говоря в твоето. Навремето с Джеймс го използвахме, когато ни наказваха поотделно.

Сърцето на Хари заби лудешки. Той си спомни как преди четири години е видял мъртвите си родители в огледалото Еиналеж. Ето че можеше да разговаря отново със Сириус... още сега, знаеше го...

Извърна се, за да се увери, че е сам, спалното помещение беше съвсем празно. Пак се взря в огледалото, вдигна го с разтреперани ръце пред лицето си и изрече високо и ясно:

— Сириус.

От дъха му повърхността на стъклото се замъгли. Обзет от вълнение, той го доближи още малко, ала очите, примигващи през мъглата, със сигурност бяха неговите.

Пак избърса огледалото и каза така, че всяка сричка да прокънти ясно в стаята:

— Сириус Блек!

Не се случи нищо. Отчаяното лице, което го гледаше от огледалото, си беше неговото...

Някакво гласче вътре в главата на Хари му пошепна, че когато е минал през арката, Сириус не е носел със себе си огледалото. *Затова* не се получава...

Известно време Хари продължи да стои вцепенен, после запокити огледалото обратно в куфара, където то се натроши. За една бляскава минута бе убеден, че ще види Сириус и отново ще разговаря с него...

На гърлото му пареше разочарование, той стана и започна да мята вещите си както му падне в куфара, върху счупеното огледало...

После обаче му хрумна нещо... нещо по-добро от огледалото... нещо много по-голямо и важно... как не се беше сетил досега... защо не беше попитал нито веднъж?

Изхвърча на бегот от спалното помещение и хукна надолу по витата стълба, като се удряше в стените, но почти без да го забелязва. Профуча през празната обща стая, мина през дупката зад портрета и продължи нататък по коридора, без да обръща внимание на Дебелата дама, която се провикна подире му:

— Пиршеството започва, отиваш съвсем в последния момент...

Ала Хари нямаше намерение да ходи на празненството...

Как беше възможно навсякъде да е пълно с призраци, когато не ти трябва, а сега...

Хари продължи да тича надолу по стълбищата и коридорите, без да среща жива — а и мъртва — душа. Всички явно бяха в Голямата зала. Пред кабинета по вълшебство спря задъхан и си помисли безутешно, че вероятно ще се наложи да почака, докато свърши пиршеството...

Но тъкмо се беше отчаял, когато го видя. Носеше се полупрозрачен в края на коридора.

— Ей... ей, Ник! НИК!

Духът бродник проточи глава от стената, при което се показаха пищната шапка с перо и застрашително подскачащата глава на сър Николас де Мимси-Порпингтън.

— Добър вечер — поздрави той, като изтегли останалото си тяло от плътния камък и се усмихна на Хари. — Значи не само аз съм закъснял? Макар и в твърде различен смисъл, разбира се... — въздъхна призракът.

— Може ли да те попитам нещо, Ник?

Върху лицето на Почтибезглавия Ник се мярна изключително странно изражение, той пхна пръст в стегнатата яка на къдрички около врата си и я попридърпа очевидно за да печели време и да помисли. Престана да го прави едва когато почти отсечената му глава беше на път съвсем да се откъсне.

— Тъъ... да, Хари? — попита обезпокоен Ник. — Не може ли да почака до края на пиршеството?

— Не... Ник... моля те — рече Хари. — Наистина трябва да поговоря с теб. Защо не влезем тук?

Отвори вратата на най-близката класна стая и Почтибезглавия Ник въздъхна.

— О, добре — примири се той. — Не мога да се преструвам, че не съм го очаквал.

Хари поддържа вратата, за да влезе и духът бродник, той обаче предпочете да се провре през стената.

— Какво си очаквал? — попита момчето, докато затваряше вратата.

— Да дойдеш и да ме потърсиш — отговори Ник и се понесе към прозореца, откъдето погледна към притъмнелия парк. — Случва се понякога... когато някой е преживял... загуба.

— Прав си — рече Хари, който отказваше да го отклоняват от темата, — дойдох да те потърся.

Ник не каза нищо.

— Защото... — продължи момчето, установило, че не е чак толкова лесно, колкото е предполагало — Защото... ти си мъртъв. Но още си тук, нали така?

Ник въздъхна и продължи да гледа втренчено към парка.

— Нали? — подкани пак Хари. — Умрял си, а аз разговарям с теб... можеш да се разхождаш из „Хогуортс“ и така нататък, нали?

— Да — потвърди тихо Почтибезглавия Ник. — Да, разхождам се и разговарям.

— Значи си се върнал — рече настойчиво момчето. — Хората могат да се върнат, нали? Като призраци. Не е задължително да изчезнат напълно. *Нали?* — настоя Хари нетърпеливо, когато Ник отново не каза нищо.

Той се поколеба, после рече:

— Не всеки може да се върне като призрак.

— Как така? — възкликна бързо Хари.

— Могат само... само магьосниците.

— О! — възкликна момчето и почти се засмя от облекчение. — Значи всичко е наред, човекът, за когото питам, е магьосник. Значи може да се върне, нали?

Ник откъсна очи от прозореца и погледна покрусено момчето.

— Той няма да се върне.

— Кой?

— Сириус Блек — каза Ник.

— Но ти си се върнал! — ядоса се Хари. — Върнал си се... мъртъв си, а не си изчезнал...

— Магьосниците могат да оставят на земята отпечатък от себе си, да се носят като бледи сенки там, където навремето са се движели като живи — рече натъжен Ник. — Но малцина избират този път.

— Защо? — попита Хари. — Всъщност все едно... не е толкова важно... и да е необичайно, това няма да спре Сириус, той ще се върне, знам!

Вярата му беше толкова силна, че Хари обърна глава към вратата и за стотна от секундата беше сигурен, че ще види как Сириус, седефенобял и прозрачен, ала засиял, тръгва право към него.

— Той няма да се върне — повтори Ник. — Ще продължи... нататък.

— В какъв смисъл „нататък“? — побърза да попита Хари. — Накъде? Слушай... какво всъщност става, когато умреш? Къде отиваш? Защо не всички се връщат? Защо това място тук не е пълно с призраци? Защо...?

— Не мога да отговоря — рече Ник.

— Но ти си мъртъв, нали? — каза отчаяно момчето. — Кой може да отговори по-добре от теб?

— Аз се страхувах от смъртта — промълви духът бродник. — Предпочетох да остана. Понякога се питам дали не съм сгрешил... е, сега *не съм* нито тук, нито там... — Той се подсмихна тъжно. — Не знам, Хари, нищо за тайните на смъртта, защото предпочетох бледото подобие на живот. Мисля, че магьосниците учени от отдел „Мистерии“ разсъждават по въпроса...

— Не ми говори за това място! — тросна се момчето.

— Съжалявам, че не можах да ти помогна повече — пророни тихо Ник. — Е... е, извинявай... нали знаеш, пиршеството...

И той напусна стаята, оставяйки Хари да гледа озадачен стената, през която беше изчезнал.

Сега, след като се беше разделил с надеждата, че ще види отново кръстника си и ще разговаря с него, Хари изпита чувството, че едва ли не го е загубил повторно. Посърнал, прекоси бавно пустия замък, питаше се дали някога пак ще усети радост.

Тъкмо зави по коридора на Дебелата дама, когато забеляза, че някой закача върху дъската за обяви на стената бележка. Погледна още веднъж и видя, че е Луна. Наоколо нямаше подходящи скривалища, а и тя със сигурност бе чула стъпките му, при всички положения сега Хари нямаше сили да се опитва да се изплъзва на когото и да било.

— Здравсти — поздрави разсеяно Луна, след като се дръпна от дъската и се извърна към него.

— Как така не си на пиршеството? — учуди се Хари.

— Ами изгубила съм си повечето вещи — отвърна спокойно тя. — Другите ми ги взимат и ги крият. Но днес е последната вечер, нещата наистина ми трябва, затова слагам обяви.

Луна махна с ръка към дъската, където, както можеше да се очаква, беше окачила цял списък с учебниците и дрехите, които ѝ липсваха — с молба да ѝ бъдат върнати.

Хари изпита странно усещане, твърде различно от гнева и мъката, изпълвали го след смъртта на Сириус. Трябваше да мине известно време, докато осъзнае, че му е мъчно за Луна.

— Как така ти крият вещите? — свъси се той.

— Ами... — сви рамене момичето. — Според мен ме мислят за малко особена. Някои дори ме наричат Луда Лъвгуд.

Хари се взря в нея и новопоявилото се чувство на съжаление се усили болезнено.

— Това не е причина да ти взимат нещата — отсече той. — Искаш ли да ти помогна да ги намериш?

— А, не — усмихна му се тя. — Сами ще се появят, накрая винаги става така. Просто исках да си приготвя багажа тази вечер. Както и да е... а *ти* защо не си на пиршеството?

Хари вдигна рамене.

— Просто не ми се ходеше.

— Да, сигурно — рече Луна и се вгледа в него със странно премрежените си изпъкнали очи. — Онзи мъж, когото смъртожадните убиха, ти беше кръстник, нали? Каза ми го Джини.

Хари кимна отсечено и установи, че кой знае защо, няма нищо против Луна да му говори за Сириус. Тъкмо се беше сетил, че и тя вижда тестролите.

— И ти ли... — подхвана той. — В смисъл кой... умирали ли е някой, когото познаваш?

— Да — отговори непринудено Луна, — майка ми. Беше невероятна магьосница, но много обичаше да експериментира и веднъж една от магиите ѝ нещо се объркала. Бях на девет години.

— Много съжалявам — промълви Хари.

— Да, беше ужасно — сподели Луна. — И досега понякога ми домъчнява. Но си имам татко. Пък и все някога ще видя мама отново, нали?

— Дали? — каза не особено убедено Хари.

Тя поклати невярващо глава.

— О, не говори така. Нали и ти ги чу зад завесата?

— Искаш да кажеш...

— В онази стая с арката. Бяха съвсем наблизко, просто не ги виждахме. И ти ги чу.

Погледнаха се. Луна се усмихваше едва доловимо. Хари не знаеше какво да каже и да мисли, момичето вярваше в какви ли не невероятни неща... но беше сигурен, че и той е чул гласове зад завесата.

— Наистина ли не искаш да ти помогна за вещите? — попита я.

— А, не — каза Луна. — Смятам да слеза долу, да си хапна от пудинга и да изчакам те сами да се появят... накрая винаги става така... е, приятна ваканция, Хари.

— Да... да, и на теб.

Луна се отдалечи и докато я изпращаше с поглед, Хари усети, че ужасната тежест в стомаха като че ли вече не го притиска толкова силно.

На другия ден пътуването с експрес „Хогуортс“ бе изпълнено със събития. Първо, Малфой, Краб и Гойл, които явно цяла седмица бяха дебнали случай да нанесат удар, когато наоколо няма учители, се опитаха да устроят засада на Хари някъде по средата на влака, докато той се връщаше от тоалетната. Нападението им сигурно щеше да се увенчае с успех, ако те неволно не го бяха осъществили точно пред купе, пълно с членове на ВОДА, които видяха през стъклото какво става и се хвърлиха като един да помагат на Хари. След като Ърни Макмилан, Хана Абът, Сюзан Боунс, Джъстин Финч-Флечли, Антъни Голдстайн и Тери Бут приложиха научените от Хари какви ли не

проклетия и магии, Малфой, Краб и Гойл заприличаха чисто и просто на три грамадни плужека, напъхани в униформи на „Хогуортс“, а Хари, Ърни и Джъстин ги натикаха на рафта за багажа и ги оставиха да се давят в собствената си слуз.

— Трябва да кажа, че изгарям от нетърпение да видя лицето на майката на Малфой, когато той слезе от влака — заяви с известно злорадство Ърни, докато наблюдаваше как Малфой се гърчи над него.

Така и не беше преглътнал позора, че през краткото време, докато съществуваше Отрядът за бързо реагиране, Малфой е отнел точки на „Хафълпаф“.

— Но майката на Гойл направо ще умре от щастие — отбеляза Рон, който беше дошъл да провери каква е тази олелия. — Така той изглежда доста по-добре... Както и да е количката с храната, Хари, току-що спря при нас и ако искаш нещо...

Хари благодари на останалите и се върна заедно с Рон в тяхното купе, където си купи цяла камара котелни сладкиши и тиквени пасти. Хърмаяни отново четеше „Пророчески вести“, Джини попълваше тест в „Дрънкало“, а Невил милваше своя *кактус тарикатикус*, който през учебната година беше пораснал значително и сега, ако го докоснеш, започваше да си тананика.

Почти през цялото пътуване Хари и Рон убиваха времето, като играеха магьоснически шах, а Хърмаяни им четеше откъси. Сега вестникът бе пълен със статии как се прогонват диментори и как министерството се опитва да залови смъртожадните, както и с истерични писма, в които подателите твърдяха, че същата сутрин били видели как Лорд Волдемор минава покрай къщите им...

— Още не е започнало — въздъхна мрачно Хърмаяни и отново сгъна вестника. — Но не след дълго...

— Ей, Хари — повика тихо Рон и кимна към стъклото, отделящо ги от коридора.

Той се извърна. Минаваше Чо, придружавана от Мариета Еджкъм, която си беше надянала на главата балаклава. Очите им се срещнаха за миг. Чо порумения и продължи нататък. Хари отново погледна шахматната дъска и тъкмо навреме, за да види как един от конете на Рон гони от квадратчето негова пешка.

— Как... как всъщност вървят нещата между вас? — попита тихо Рон.

— Никак — призна си чистосърдечно Хари.

— Аз... тъъ... подочух, че сега се срещала с друг — намеси се плахо Хърмаяни.

Хари с изненада установи, че изобщо не го е заболяло от тази вест. Желанието да направи впечатление на Чо сякаш бе останало в минало, което вече не беше свързано с него. Напоследък той изпитваше същото за много от нещата, които беше желал преди смъртта на Сириус... Седмицата, изминала, откакто Хари бе видял за последно Сириус, като че ли се беше проточила дълго, прекалено дълго, и се беше разпростряла между две вселени — едната със, другата без Сириус.

— Притрябвала ти е — натърти убедено Рон. — Хубавичка е и така нататък, но на теб ти е нужно малко по-жизнерадостно момиче.

— С друг може и да е по-жизнерадостна — сви рамене Хари.

— С кого се среща? — обърна се Рон към Хърмаяни, но му отговори Джини:

— С Майкъл Корнър — рече тя.

— С Майкъл... но нали... — учуди се брат ѝ и се изви на седалката, за да я погледне. — Нали ти ходеше с него?

— Вече не — отсече решително момичето. — Не му хареса, че „Грифиндор“ е бил на куидич „Рейвънклоу“, и взе да ми се цупи, затова го зарязах и той изтича да търси утеха при Чо.

Тя се почеса разсеяно с върха на перото по носа, преобърна „Дрънкало“ и се зае да проверява отговорите на теста. Рон изглеждаше изключително доволен.

— Е, винаги съм го мислил за малоумник — сподели той и побутна царицата си към разтреперания топ на Хари. — Браво на теб. Следващия път си избери някой... по-нормален.

Докато го казваше, стрелна с очи Хари.

— Вече си избрах Дийн Томас, той според теб по-нормален ли е? — попита разсеяно Джини.

— КАКВО? — изкрещя Рон и преобърна шахматната дъска, Крукшанкс се спусна да гони фигурите, а Хедуиг и Пигуиджън изцвърчаха гневно от горе.

Когато влакът наближи Кингс Крос и забави ход, Хари си помисли, че никога не му се е искало по-малко да слиза от него. Дори се запита мимоходом какво ли ще стане, ако просто не се помръдне и

вироглаво продължи да си седи тук чак до първи септември, когато влакът отново ще го откара в „Хогуортс“. Но щом най-сетне той изпуфтя и спря, Хари свали кафеза на Хедуиг и както обикновено, се приготви да довлочи до изхода куфара си.

Кондукторът даде на Хари, Рон и Хърмаяни знак, че е безопасно да минат през магическата преграда между девети и десети перон, и Хари забеляза, че от другата страна го чака изненада: имаше няколко посрещачи, които изобщо не се беше надявал да види.

Сред тях беше Лудоокия Муди, който с бомбето, нахлупено ниско над магическото му око, изглеждаше точно толкова зловещо, както и без него. Стискаше в криви ръце дълга тояга и се бе заметнал с широко надиплено пътно наметало. Точно зад него стоеше Тонкс, чиято ярка бонбоненорозова коса проблясваше на слънчевата светлина, процеждаща се през мръсното стъкло на гаровия таван. Беше облечена в джинси, целите на кръпки, и в крещящочервена фланелка, върху която пишеше „Орисниците“. До Тонкс беше Лупин с бледо лице и прошарена коса, над опърпания пуловер и панталон беше облечен в износен дълъг балтон. Най-отпред бяха застанали господин и госпожа Уизли в най-хубавите си мъгълски дрехи, и Фред и Джордж, издокарани в чисто нови якета от някаква зловещо зелена люспеста материя.

— Рон, Джини! — провикна се госпожа Уизли, като забърза и притисна силно в обятия децата си. — О, и Хари... как си, миличък?

— Добре — излъга, когато тя го прегърна.

Видя през рамото ѝ как Рон е зяпнал новите дрехи на близнаците.

— Това пък какво е? — възкликна той и посочи якетата.

— Най-качествена змейска кожа, братле — обясни Фред и подръпна ципа. — Бизнесът процъфтява и решихме да си направим подарък.

— Здравсти, Хари — рече и Лупин, когато госпожа Уизли го пусна и се извърна да поздрави Хърмаяни.

— Здравейте — отвърна той. — Не очаквах... Какво правите всички тук?

— Ами решихме да си поприказваме с леля ти и вуйчо ти, преди да им разрешим да те отведат у дома — подсмихна се Лупин.

— Не знам дали трябва да го правите — рече веднага Хари.

— А, защо да не трябва! — изръмжа Муди, който бе докуцукал малко по-близо. — Това сигурно са те, нали, Потър?

Посочи с палец през рамото си, с магическото око явно виждаше и през тила си, и през бомбето. Хари се понаведе три-четири сантиметра наляво, за да види какво му сочи Лудоокия, и наистина съгледа и тримата Дърсли, определено възмутени от делегацията за посрещането му.

— А, Хари! — рече господин Уизли, след като извърна очи от родителите на Хърмаяни, които бе поздравил сърдечно и които сега се редуваха да прегръщат дъщеря си. — Е... да си поговорим ли?

— Да, според мен няма да е зле, Артър — отговори Муди.

Двамата с господин Уизли поведоха останалите през гарата към тримата Дърсли, които стояха, сякаш пуснали корени в пода. Хърмаяни се отскубна внимателно от обятията на майка си и тръгна с тях.

— Добър ден — поздравя любезно господин Уизли вуйчо Върнън и спря точно пред него. — Сигурно ме помните, казвам се Артър Уизли.

Преди близо две години господин Уизли беше унищожил собственоръчно почти цялата всекидневна на семейство Дърсли, така че Хари щеше да се изненада много, ако вуйчо Върнън го е забравил. Както и очакваше, вуйчото стана още по-наситеноморав и изглежда на кръв господин Уизли, но предпочете да не казва нищо, вероятно отчасти защото съотношението на силите бе едно към две не в полза на семейство Дърсли. Леля Петуния изглеждаше и уплашена, и смутена, непрекъснато се озърташе, сякаш я беше страх да не би някой познат да я види в такава компания. Междувременно Дъдли като че се опитваше да изглежда и дребен, и незначителен — подвиг, в който се проваляше с гръм и трясък.

— Решихме да си поговорим с вас за Хари — подхвана все така усмихнат господин Уизли.

— Да — изръмжа Муди. — За отношението ви към него, докато е у вас.

Мустаците на вуйчо Върнън сякаш щръкнаха от възмущение. Вероятно покрай бомбето бе останал с напълно погрешното впечатление, че си има работа със сродна душа, затова се обърна към Муди.

— Не знаех, че ви засяга това, което става в моя дом...

— Подозирам, Дърсли, че могат да се напишат доста книги за нещата, които не знаете — изръмжа Муди.

— Това не е толкова важно — намеси се Тонкс, от чиято розова коса леля Петуния очевидно се възмущаваше повече, отколкото от всички останали, взети заедно. Тя предпочете да затвори очи, за да не я гледа. — Само да научим, че се държите ужасно с Хари...

— И не си правете илюзии, ние непременно ще научим — добави любезно Лупин.

— Точно така — рече господин Уизли, — дори и да не разрешите на Хари да използва фейлетона...

— *Телефона* — прошепна Хърмаяни.

— Да, само да научим, че е имало и най-малък намек за лошо отношение към него, ще отговаряте пред нас — заяви Муди.

Вуйчо Върнън се изду зловещо. Възмущението му изглежда затъмни дори страха пред тая съмнителна пасмина.

— Заплашвате ли ме, господине? — попита той толкова високо, че минувачите се обърнаха и го изгледаха.

— Да, заплашвам ви — потвърди Лудоокия, явно доволен, че вуйчо Върнън е схванал толкова бързо.

— А приличам ли ви на човек, който може да бъде уплашен? — излая вуйчо Върнън.

— Ами... — повлече Муди и тикна назад бомбето, за да открие магическото си око, което се въртеше зловещо. Вуйчо Върнън отскочи ужасен назад и се блъсна в една количка за багаж. — Да, бих казал, Дърсли, че ми приличате точно на такъв човек. — Той се извърна от вуйчо Върнън към Хари. — И така, Потър... само повикай, ако имаш нужда от нас. В случай че три поредни дни нямаме вести от теб, ще пратим някого...

Леля Петуния изхлипа жално. Бе повече от ясно, че си мисли какво ще си кажат съседите, ако зърнат на алеята в градината им тези типове.

— Е, довиждане, Хари — пожела Муди и стисна с възлеста ръка Хари за рамото.

— Пази се, Хари — прошепна Лупин. — Ще държим връзка.

— При първа възможност, Хари, ще дойдем да те вземем — обеща госпожа Уизли и пак го притисна в обятията си.

— До скоро, приятелю — рече развълнуван Рон и стисна ръката на Хари.

— До съвсем скоро — каза убедено Хърмаяни. — Обещаваме.

Хари кимна. Не намираше думи да им каже какво означава да ги види всички построени тук, до него. Затова само се усмихна, вдигна ръка за довиждане, обърна се и тръгна към изхода на гарата и окъпаната от слънце улица, а вуйчо Върнън, леля Петуния и Дъдли забързаха подире му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.